

Arthur Galton

GAVDET LVCE

HOMERI
CARMINA

CVM BREVI ANNOTATIONE

ACCEDVNT

VARIAE LECTIONES ET OBSERVATIONES VETERVM GRAMMATICORVM CVM NOSTRAE AETATIS CRITICA

CVRANTE

C. G. HEYNE

TOMVS QVINTVS

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
LONDINI
APVD I. PAYNE ET MACKINLAY
MDCCCII

VIRTUS VERA NOBILITAS
COLL: TRIN:
CANT:

VARIAE LECTIONES
ET
OBSERVATIONES
IN
ILIADEM

CVRANTE

C. G. HEYNE

VOLVMINIS PRIMI PARS SECVNDA

LIB. V—IX

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
LONDINI
APVD I. PAYNE ET MACKINLAY
MDCCCII

IN ILIADEM

VARIAE LECTIONES

ET

OBSERVATIONES

IN LIBRVM V. ILIADIS

VARIAE LECTIONES

ET OBSERVATIONES

Inſcriptus liber antiquitus ἡ Διομήδους ἀριστεία. Recitatur nomen iam ab Herodoto II, 116. ſed laudatis verſibus ex Jl. Z, 289 ſq. Quare eo loco illud e margine adſcriptum eſſe cenſuere viri docti. Mihi probabilius viſum, Διομήδους ἀριστείαν complexam eſſe non modo quartum, ſed et partem libri quinti, in qua Diomedis et Glauci pugna ad idem argumentum ſpectat. Nec, niſi a 237 nouum argumentum procedit: ἡ Ἕκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλία. Facile itaque ſuſpicio mouetur, Diomedis pugnas ſingulare aliquod carmen conſtituiſſe; idque, in Jliadis contextum receptum ab auctore, qui in XXIV libros diſtribuit, male diremtum eſſe.

1. Quaeſtionem inanem agitant grammatici in Sch. A. B. cur Diomedem, non Aiacem, quem B, 768 ſecundum ab Achille nominat, loco principe illuſtrauerit poeta; quaſi hoc eſſet, quod ei ſequendum fuiſſet. Aiacem ſeruauit in ſuum locum, tuendis nauibus et Patrocli corpori reportando. Ita paullo poſt v. 2. argutantur in definiendo diſcrimine τοῦ μένους et τοῦ θάρσους. Sufficiebat dicere, hoc ad animum, illud ad corporis robur ſpectare. Repetunt eadem Euſtath. et ex parte Sch. br.

ἔνθ' αὖ. Recte Sch. br. τότε δὴ, ἐπίῤῥημα χρονικόν. ἄλλως δὲ ἐνταῦθα τοπικόν. Etiam Apollon. Lex. ἔνθα. ἐπὶ μὲν τοῦ τότε χρονικῶς· ἔνθ' αὖ Τυδείδῃ. Similia Etymol. in ἔνθα. et Ammon. p. 52. Alterum αὖ pro δὴ ipſe Apollon. notauit: αὖ. δή. ἔνθ' αὖ Τυδείδῃ.

2. *δῶκε μένος καὶ θάρσος.* Apollon. Lex. *μένος.* — *ἐπὶ δὲ τῆς ἰσχύος· δῶκε μένος καὶ θάρσος.* De discrimine harum vocum v. ad vſ. antec. Gregor. p. 198. laudat *μένος ἠδὲ θ.* quod nec placere poteſt, ſi refinxeris *ἰδέ.* Vulgata lectio eſt quoque ap. Maxim. Tyr. diſſ. XIV, p. 258.

ἵν᾽ ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν. Sch. B. pro *ἐν πᾶσιν.* vt Δ, 341 *σφῶϊ μέν τ᾽ ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας.*

3. *Ἀργείοισι γένοιτο ἰδὲ κλέος* — Offendit hiatus, quem Homerus reſpuit. Facilis eſt medela iam a Bentleio adſcripta: *γένοιτ᾽, ἠδὲ* — etſi numeris verſus mutatis: quos ſi mutari nolis, dicendum eſt, caeſura in medio verſu hiatum leniri. Legerat quoque *ἰδὲ* Apollon. Lex. h. v. verſu laudato.

κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο. Apollon. Lex. *ἄροιτο. ἀπενέγκοιτο. λάβοι,* hemiſtichio adſcripto. Miror vocem hanc grammatico dignam notatu viſam!

4. *δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ.* Zoili Epheſii reprehenſio memoratur ad h. v. a Sch. A. Sch. br. et Euſtathio, quod riſum inducat ignis ex Diomedis humeris ardens; ita enim metuendum fuiſſe, ne conflagraret.“ Si reliquae huius hominis cenſurae huic ſimiles fuere: non aegre ferendum eſt, obliuione eas deletas eſſe. Altera tamen ex parte grammaticorum gregem (Euſtathius prorſus delirat) rem parum expediiſſe dixeris reſpondendo, eſſe omiſſum *ὡς*; non videntes, ita vim phantaſmatis poetici infringi. Immo ipſe armorum ſplendor mirabilis et terribilis ſtatim dilectu verborum ſenſibus obiicitur. Similis, ſplendidior tamen, locus eſt Σ, 205 ſq. de Achille. In Ven. B. ad vſ. 7 *ζήτησις* et *λύσις* eſt alia, non diſſimilis, non minus abſurda, et indocta quam illa, modo memorata.

δαῖέ οἱ — πῦρ. poſſit ſane actione immanente accipi, *ardebat ignis:* vti *δαίειν, φλέγειν,* adhibentur: v. c. Apollon. III, 773. IV, 1174. vbi cf. Brunck. ſicque in Homero *δέδηε. δεδήει πῦρ.* Verum *δαίω* in Homericis *transitiue* dicitur, vt I, 211. Patroclus *δαῖε πῦρ μέγα.*

Ita et h. l. Minerua ἔδαιεν, ἔκαιε, πῦρ, quod manifestum fit vſ. 7. quo repetitur, τοῖόν οἱ πῦρ δαῖεν — ὦρσε δέ μιν. et clarius Σ, 205. 6 de Achille: ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δῖα θεάων χρύσεον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαῖε φλόγα.

Tandem δαῖέ οἱ, in antiquioribus codd. conſtanter ſcriptum eſt; nec niſi in recentioribus eſt δαῖεν οἱ. Alii δαῖέ δ' οἱ, quod et apud Suidam eſt, interpolarunt: v. ap. Euſtath. p. 514. Illud δαῖέ οἱ manſit ex digammo δαιε Ϝοι. Mirum autem, in hoc ſolo οἱ veteres poetas et grammaticos Alexandrinos τοῦ digamma veſtigia ſervaſſe, nec adſciuiſſe τὸ νῦ. Sic Apollon. Arg. I, 1231 πρὸς γάρ οἱ οὔ οἱ II, 290. et alia aliis locis. Huius generis loca collegerat Doruill. Vann. crit. p. 393. De Homericis v. Excurſ. VII. ad Jl. A.

5. ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον ⸓ „quod caniculam dicit poeta" Sch. A. Etiam Apollon. Lex. ἀστέρ' ὀπωρινῷ. τῷ κυνὶ λέγει, τῷ κατὰ τὴν ὀπώραν φαινομένῳ. cf. X, 26. 27. Male Sch. B. Arcturum intelligit; meliora tamen idem mox apponit; nam Cleandrum, ait, Syracuſanum ἐν τῷ περὶ ὁρίζοντος (de quo nihil aliunde conſtare vidi) dixiſſe, Homerum h. l. primam notionem horizontis, etſi verbo non appoſito, propoſuiſſe; eſſe enim, λαμπρὸν παμφαίνῃσι λελουμένος Ὠκεανοῖο, nihil aliud quam: exoriens, ὑπερκύψας τὸν ὁρίζοντα. Itaque et Aratum ex h. l. dixiſſe de horizonte, ὑψόθεν Ὠκεανοῖο. (vſ. 26. vbi v. Schol.)

ἀστέρι ὀπωρινῷ, quod et Heſych. habet, in antiquis exemplaribus ſcriptum fuiſſe teſtatur Euſtathius, vt et K, 277 ὄρνιθι Ὀδυσσεύς. (ſaltem Ὀδυσεὺς) Notabile quoque, quod in ὀπωρινὸς penultima producitur: Clarke obſeruante. ſcilicet τὸ νῦ pronuntiando geminari potuit.

In ὅς τε abundare τε ipſe Sch. A. obſeruat.

6. ὅς τε — λαμπρὸν παμφαίνῃσι. ⸓ „ἡ διπλῆ, ὅτι ἀντὶ τοῦ παμφαίνῃ. πλεονάζει δὲ Ἴβυκος τῷ τοιούτῳ. (h. e. ſaepe haec forma apud Ibycum occurrit.) Non ſtatim aſſequaris, quomodo tam leuis res notari potuerit, ſi de

paragogico σι cogites. Enimuero obſeruatio veterum fuit haec: occurrere interdum tales coniunctiuos pro indicatiuo, idque fieri dialecto Rheginorum, et eo ſaepe vſum eſſe Ibycum, (vtpote Rheginum) v. Euſtath. ad Od. H, p. 1576, 68. ex Heraclide Alexandrino. Etymol. in παμφαίνῃσι. Adde Lesbonactem de ſchemat. p. 179. Scilicet dicendum erat: Rheginis in vſu fuiſſe antiquam formam, cuius exempla etiam in Homero occurrunt. Poſt omnia haec ſuſpicor male doctrinam iſtam huc retractam eſſe, cum vitio exarari coepiſſet παμφαίνῃσι, pro antiqua forma παμφαίνησι ex φαίνημι. Vſus enim verborum in μι fuit latiſſime ſparſus.

λελουμένος Ὠκεανοῖο. Sch. A. et B. ἐλλείπει ἡ ἐξ. (Laudatur mox πέμψεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων leg. πέτονται ex Jl. Γ, 5.) lucet nitidus ex lotione. Praeſtat tamen iungere παμφαίνῃσιν ἐξ Ὠ. oritur ex Oceano.

7. Τοῖόν οἱ πῦρ δαῖεν. Laborant Clarke et Doruille in productae ſyllabae cauſſa exquirenda. Scilicet fuit τοιον ϝοι. In fine verſus non interpungendum eſt plene, δαῖεν et ὦρσε δὲ ſunt iungenda, hoc copulatiue, καὶ ὦρσε.

10. ἱρεὺς Ἡφαίστοιο. Alii recentiores ἱερεὺς, vt Vrat. A. ſic ſaltem ἱε vna ſyllaba eſt pronuntiandum. Sch. B. monet ἱρεὺς eſſe pronuntiandum; hoc idem ex Herodiano et Apione Euſtathius. Si hoc Ionicum fuit, dicendum eſt, aut vſum variaſſe, aut Ionicam formam eſſe corruptam in Homericis, in quibus vbique modo ἱρὸς, modo ἱερὸς, occurrit; ſic et variat lectio in Herodoto.

11. μάχης εὖ εἰδότε πάσης. quid ſit v. ad B, 823.

12. τώ οἱ ἀποκρινθέντε ἐναντίω ὁρμηθήτην. Primo, ἀποκριθέντε ſine ν multi contra metrum, etiam Lipſ. Vrat. a. et ed. Rom. Porro ἀποκρινθέντε ἐναντίω turpem infert hiatum. Ad veriora ducit cum ipſa coniectura, tum Bentleii auctoritas et memoratus ab ipſo Harlei. in quo ſuperſcriptum — τες. Interpretantur quoque ἀποχωρισθέντες Sch. br. et Euſtath. Legitur ἐναντίον in Sch. br. (laudato tamen altero quoque) Vrat. A. Lipſ. a m. ſec.

et ed. Rom. Mori Cant. Harl.) Apparet adeo fuiſſe ἀποκρινθέντες ἐναντίον. praeeunte quoque Bentleio.

„γρ. ὡρμηθήτην" Barnes. Sic quoque Vrat. b. c. Moſc. 1. Eton.

13. τὼ μὲν ἀφ' ἵπποιϊν. Bentl. malebat τοὶ μὲν —

17. ⸖ Diple ex Scholiis A. excidit; ſpectauit haud dubie ad verba οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν. propriam vim τοῦ βάλλειν eſſe, eminus. In Vrat. a. ὁ δὲ δεύτερος, memoriae vitio.

19. στῆθος μεταμάζιον vna voce ſcribere iubent grammatici. Ergo fuere, qui μετὰ μάζιον? ſcriberent. Eſt autem ſupplendum: κατὰ τὸ μεταμάζιον.

20. Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε λιπὼν — δίφρον. Riſit et hic Zoilus poetam, quod Idaeus, qui fugere vellet, curru et equis, quibus melius fugere poterat, relictis pedes fugiſſe narratur. Reſpondent grammatici, A. B. Sch. br. multo ineptius. Simpliciſſimum erat dicere, quod in Nota poſui ad vſ. 21.

21. οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο. ⸖ quod τὸ περιβῆναι pro ὑπερμαχῆσαι, quodque idem eſt, ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας A, 37. Apud Apollon. Lex. h. v. eſt, περιβῆναι. πεπτωκότος ὑπερασπίσαι. Addit his Heſych. ὑπερμαχῆσαι. item Etymol. Euſtath. Huc ſpectat quoque ἀμφίβασις inf. 623. cf. Apollon. h. v.

22. οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν. Primo alterum οὐδὲ otioſum eſſe aiunt; atqui eſt: *non enim, ne ipſe quidem, effugiturus fuiſſet.* mox, alteram negationem ad rem, alteram ad perſonam ſpectare. A. B. Euſt. Sch. br. In γὰρ argutatur Clark. Supplendum eſſet ſic: *nam* ſi hoc feciſſet, vt protegeret fratrem, *caeſus et ipſe fuiſſet a Diomede.* Mox ἔρυτο v. Exc. IV. ad Jl. A, p. 179.

24. Tenue eſt, ſemel tamen monendum. Eſt h. l. inter var. lect. et variat vbique ſcriptura, ἀκαχήμενος (quod h. l. habent edd. Flor. Ald. 1. Rom.) et ἀκαχημένος, quod Ald. 2. intulit. Expedita tamen res iam ab Etymologo; eſt Homero non modo ἀκάχω et ἀκαχέω,

ſed et *ἀκάχημι*, *ἀκάχημαι*, frequentatum eſt; et inde *ἀκαχήμενος*. *λυπούμενος*. Sch. br. aiunt: *Αἰολικῶς*. h. antique. De *ἀκαχμένος*, *ἠκονημένος*, v. ad K, 135.

26. *κατάγειν κοῖλας ἐπὶ νῆας*. Mirum quid in hoc tam notabile viſum ſit grammaticis vt enotarent. Apollon. Lex. *κατάγειν*. (haud dubie pro *κατάγει*) *ἐπὶ τὸν ναύσταθμον ἀπάγειν*. repetit eadem Heſych. et al. ibid. in Notis. Sane *κατὰ*, quoniam *deorſum*, verſus littus, via facta eſt.

28. ⊱ propter figuram *υἷε Δάρητος*, *τὸν μὲν*, *τὸν δὲ*, cum eſſe deberet: *τῶν υἱῶν Δ. τὸν μὲν ἀλευάμενον* (*ἀλευόμενον* eſt vitium, non varietas) *τὸν δὲ κτάμενον*. Habet hanc obſeruationem, eamque ornat, Euſtath. Similia iam ſup. vidimus ad Γ, 211 *ἄμφω δ' ἑζομένω*. *ἀλευάμενον*, ab *ἀλέω*, et pro *ἀλεάμενον* dictum eſſe docet ipſa ſcriptio; natum *υ* inter *ε* et *α* interiectum ex digammo. Notandum, *ἀλευάμενον* abſolute dici pro *φεύγοντα*. — In *πὰρ' ὄχεσφι* tricas faciunt grammatici, cum currus abactus iam tunc eſſet; itaque ad ſeqq. retulere haec verba. Non viderunt *πὰρ' ὄχεσφι* eſſe h. l. idem quod *ἐν*, *in curru ſtantem* Phegeum percuſſerat Diomedes.

30. *χειρὸς ἑλοῦσ' ἐπέεσσι*. Antiqua lectio fuit *ἑλοῦσα Ϝεπεσσι*.

31. ⊱ quod Zenodotus ediderat *τειχεσιβλῆτα*, *ὁ τείχη καταβάλλων*. Enimuero ait grammaticus A. (etſi Euſtathius nil referre ait, eſſe vtrumque *πολιορκητὴν*) Neptuni hoc opus eſſe (*τοῦ σεισίχθονος*) at Martis *τοῖς τείχεσι προςπελάζειν*· (*προςπλῆναι*, a *πλῆμι*) *καὶ ἐστὶν ἐπίθετον ἀνάλογον τῷ παρὰ Στησιχόρῳ· πυλεμάχῳ*. Gloſſam repetunt Heſych. Etymol. Sch. br. B neſ. pro var. laudat *τειχεσιπλῆττα*, et *τειχεσιπλῆκτα*. Scilicet ſi a *πλήσσω* ductum eſſet, deberet eſſe *ὁ τειχεσιπλήκτης*. — *μιαιφόνος*. *μιαινόμενος φόνοις*, *pollutus caedibus*. Sch. br. Etymol. Heſych. ex h. l. Non eſſe *μιηφόνος* Ionice ſcriptum mireris; laudatur tamen haec forma ex Archilocho apud Euſtath.

Argutias grammaticorum ſuper Ἄρες, Ἀρες, productum et correptum, quae res paſſim notata, etiam in Suida, vide ap. Euſtath. adde Clark. Simpliciſſimum mihi videtur dicere, litteram caninam modo lenius modo concitatius geminando pronuntiatam fuiſſe: Αρρες, Αρες, etſi ſcriberetur Αρες, Αρες. Natura enim prior in Ἄρης breuis eſt. cf. ad M, 334. nihil autem frequentius geminatione conſonantium. Ixion altero loco ἀρὲς ſcribi voluerat, vt eſſet nouum vocabulum, pro βλαπτικέ. non enim vocatiuum geminatum ab Homero frequentari. οὐχ οὕτως δὲ ἔχει ἡ παράδοσις, adiiciunt Ven. A. et B. addit Euſtathius, etiam Ptolemaeum repugnaſſe. Petita haec eſſe ex Apione et Herodiano diſcimus ex Euſtathio, qui pleniora haec habet, in quibus et ob oculos ponitur varia vocis Ἄρης inflexio: Ἄρεος, Ἄρεως, Ἄρηος, et apud alios Ἄρητος, Ἄρου et Ἄρεω. Fuit etiam Ἄρευς, apud Alcaeum.

31. Verſus eſt apud Athenag. Deprecat. pro Chriſt. 17.

32. οὐκ ἂν δὴ Τρῶας μὲν ἐάσαιμεν καὶ Ἀχαιοὺς — Barnes: γρ. οὐκ ἂν δὴ καὶ Τρῶας. et οὐκ ἂν δὴ τοὺς Τρῶας ἐ. Scilicet vbique iam inde a Flor. editum erat οὐκ ἂν δὴ Τρῶας ἐάσαιμεν. Emendauit Turn. οὐκ ἂν δὴ καὶ Τρ. ἐ. at Steph. interponendo μεν ante ἐασ. Hoc firmant codd. Ven. c. Schol. A. Vrat. a. b. (in Vrat. c. excidit μὲν) Townl. et haud dubie ceteri, e quibus nulla varietas notatur. Agnoſcit et Euſt. οὐκ ἂν δὴ τοὺς δε μεν. (fuit puto Τρῶας) Ceterum Barnes male edidit ἐάσσαιμεν. cf. ad Δ, 42.

33. κῦδος ὀρέξῃ. ὀρέξει Vrat. c. et a pr. m. a. Euſt. et explicat δώσει, etſi eſt vitioſe editum ὀρέξοι. Mox ad νῶϊ δὲ χαζώμεθα 34. χασσώμεθα Barn. e Sch. br. laudat, vbi eſt χασώμεθα vitioſe.

36. ἠϊόεντι Σκαμάνδρῳ. Male, quaſi ab ἴον ductum eſſet, *herboſum* reddunt grammatici, v. inpr. Heſych. h. v. non enim eſſe poteſt, niſi ab ἠϊών, *ripa*, etſi nunc ſit ſimpliciter epitheton ornans a natura amnium, *amnis ripis ſeptus.* Nam ne hoc quidem vi vocis efficitur,

quod Etymol. habet: ὁ καλὰς ἠϊόνας ἔχων. Koeppen putabat ad altas ripas refpici, quia ἠϊὼν tantum de littore maris dicatur. Vt autem dictum putes pro ἐπ' ἠϊόνι τοῦ Σκαμάνδρου, in Homero vix feram. Καμάνδρῳ mſ. Mori. Barocc. Harl. vt alibi: v. B, 467.

37. ⊱ quod ἔκλιναν eſt, εἰς κλίσιν ἤγαγον καὶ κλιθῆναι ἐποίησαν. Sch. A. τρέπειν εἰς φυγήν. v. Sch. Apoll. I, 76. Scilicet κλίνεσθαι non modo μάχη dicitur, fed et φεύγοντες.

39. ⊱ propter homonymiam nominis Ὄδιος. (ita enim et h. l. fcribitur in Ven. vide ad B, 856.) fc. quia alius inf. I, 171 Ὄδιος κῆρυξ. Porro Sch. A. B. fcribi volunt παροξυτόνως, Ὀδίος, vt diſtinguatur ab appellativo ὅδιος. Praeceptum hoc paffim memoriae infigunt grammatici. — Tandem, Ἁλιζώνων, adſpirate, fcribere iubent Sch. A. B. οὐ γὰρ (leg. οὕτω) ἱστοροῦνται λεγόμενοι. v. ad B, 856. Sine adſpiratione tamen vocem fcribunt alii, vt Vrat. b. c.

Verfus 41. ὤμων μεσσηγὺς in cod. Lipf. in margine adfcriptus eſt; et vf. 42 δούπησεν δὲ πεσὼν aberat a Veneto, Townl. Eton. qui tamen in marg. adfcriptum habet.

41. διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε. „forte στήθευσφιν, ait Barnes, vt ἐρέβευσφιν, I, 568." Scilicet recte ſtatuit effe dictum pro διὰ στήθεός φιν, quod effe potuit στήθευσφι. De hac paragoge v. ad Θ, 300.

43. Φαῖστον ἐνήρατο. Φαῖστος fcribitur nomen viri, at Φαιστὸς, fi eſt nomen vrbis, vt B, 648. Od. Γ, 296.

Pro Μήονος υἱὸν legitur τέκτονος υἱὸν in Strabone IX, p. 633 C. errore forte ex vf. 59. Μαίονος fcribunt alii ex more.

44. Βώρου, ὃς ἐκ Τάρνης — Vrat. cum ed. Flor. Μώρου Ald. 1. cum mſ. Mori Θώρου. At Βώρου inde ab Ald. 2. recte legitur; notum nomen ex fabulis. v. Apollodor. ἐκ τ' ἄρνης mſ. Mori. Cant. ἐξ ἄρνης Vrat. a.

Tarnen Maeonum, adeoque Lydiae vrbem fuiffe, ex h. l. patet. Sch. A. B. br. Τάρνη, πόλις Λυκίας leg.

Λυδίας, ἢ νῦν Σάρδεις. Prius illud firmant alii, et ipſe Strabo IX, p. 633 C. Eſſe tamen Tarnen et Sardes eandem vrbem, alibi non reperio traditum. Tarnen pro Arne Boeotiae vidimus ſup. ad B, 507. Achaiae vrbem Tarnen Steph. Byz. memorat, vix cum fide; Atarnen Myſiae, Hermia tyranno claram, alii eandem cum Tarne, vt Ἀπαισὸς et Παισὸς eadem vrbs appellata eſt: v. Steph. Byz. his vocibus, et Euſtath. p. 356. l. 7. cum Heſych. et al.

46. ἵππων ἐπιβησόμενον. vt etiam pedeſtres ſcriptores ἐπιβαίνειν ἵππου malunt, quam ἵππον. v. ad Thom. Mag. p. 45. hi tamen de equo, Homerus de curru, quod etiam ἐπιβῆναι ὀχέων. δίφρου. Idem tamen quoque ἐς δίφρον ἀναβὰς Π, 657. quod pedeſtribus tantum de naui dicitur: ἀναβῆναι νηὸς vel ἐς νῆα, vel ἀναβῆναι abſolute, Homero et ipſum ſollenne. Singulare erat B, 351 βαίνειν ἐπὶ νηυσίν. ad q. l. vide.

47. στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλε. Harlei. μιν μόρος εἷλε.

48. τὸν μὲν — ἐσύλευον θεράποντες. ἐσσύλεον vitium edd. ante Ald. 2. ἐσύλεον ἐσθλοὶ ἑταῖροι Cant.

49. υἱὸν δὲ Στροφίοιο Σκαμάνδριον. Iterum vt ſup. 36. B, 465 ſine ſibilo Καμάνδριον mſ. Mori. Barocc. Vrat. a. Moſc. 1. e corr. edd. Aldd. et hinc profectae; mutavit Turneb. ex ed. Rom.

αἵμονα θήρης. pro δαίμονα. ἔμπειρον. antiquatum iam grammaticorum aetate; nam omnes id illuſtrant: Etymol. Heſych. et ipſe Apollon. In Jliade eſt θήρη. θηρητήρ. θηρεύειν. nondum κυνηγεῖν. non niſi ſemel in Odyſſea occurrit κυνηγέτης. I, 120.

50. ἔλ' ἔγχει ὀξυόεντι. Erat ἔγχεϊ. ita hiatus exoritur. Emendat quoque Bentl. diphthongo reuocato.

ὀξυόεις a genere arboris ὀξύη abieti ſimilis; modo plura conſtarent, quam habere eam folia acuta, ap. Theophr. et Strab. XII, p. 857 B. adde Sch. br. Euſtath. Heſych. apud quem etiam ὀξυάκανθος memoratur. Pro haſta dicta ὀξύη occurrit ap. Eurip. Heracl. 727. et ap. Archilochum erat, ὀξύη ποτᾶτο, (f. de haſta iacta) ap.

Porphyr. mox laud. Apion tamen ὀξυόεντι pro ὀξεῖ accepit vt ex Apollonii Lex. h. v. disco. Reprehendit hoc Porphyr. Qu. Hom. 11. et in Sch. B. ad Z, 201.

52. βάλλειν ἄγρια πάντα. ⦗ quod manifeste βάλλειν est pro τυγχάνειν. Sch. A. etiam Suidas hoc versu laudato To. I, p. 413. in βάλλειν.

53. ἀλλ' οὔ οἱ τότε γε χραῖσμ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα. ⦗ quod Zenodotus scripserat: — χραῖσμεν θανάτοιο πέλωρα. „sine sensu" addit Sch. A. Haberet quidem sensum; sed vsum non habet θανάτου πέλωρον. *mortis monstrum.* Alio modo Gorgon est δεινὸν πέλωρον. Od. Λ, 633.

τότε γ' ἔχραισμ' legerat Sch. A.

Vox ἰοχέαιρα negotium facessit etymo propter insertum ε, si ducitur ἀπὸ τοῦ χαίρειν τοῖς ἰοῖς, itaque aduocant alterum, ἀπὸ τοῦ χέειν τοὺς ἰοὺς, τὰ βέλη. v. Etymol. Hesych. Apollon. h. v.

54. οὐδὲ ἑκηβολίαι. vsum pluralis illustrant grammatici ad h. l. et B, 339 De ἐκέκαστο v. ad N, 431.

55. δουρικλειτὸς Μενέλαος. δουρικλυτὸς vitiose, vt alibi, plerique, ipsi Ven. cum Sch. A. B. et Townl. Eton. primus correxit Barnes rei metricae paullo curiosior. δουρικλητὸς Mosc. 3.

56. πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα. Corruperunt sic grammatici Alexandrini aut antiquiores, cum esse deberet πρόσθε ἕθεν, antiquitus, προσθε ϝεθεν. v. ad A, 114. et Exc. VII. ad A. Dionysius Sidonius obiurgauerat Aristarchum quod ἑθεν h. l. non ἐγκλιτικῶς legerat, sed acuerat ἕθεν. ap. Etymol. p. 124, 15.

57. ὤμων μ. versus abest a Veneto, Lips. et a pr. m. a Townl. repetitus ex vs. 41.

58. ⦗ ad diplen Scholion excidit. In cod. Lips. notatum erat, post hunc versum inserendos esse duo versus qui inf. 295. 296. leguntur: prauo iudicio. Iidem erant inserti in Vrat. A. Ego vero malim sublatum vs. 58. cum 57.

In Harl. erat: ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων.

59. 60. τέκτονος υἱὸν Ἁρμονίδεω. ⊱ quod poeta nomen *Harmonidae* fabri ex re finxit; οἰκεῖον γὰρ τέκτονος τὸ ἁρμόζειν, ait Sch. A. et comparat Od. X, 330. vbi Τερπτάδης ἀοιδὸς memoratur. — Est autem Ἁρμονίδης, υἱὸς τοῦ Ἅρμονος. Apud Eustath. fuere, qui Τέκτονος nomen proprium facerent, vt tria essent nomina, nati, patris et aui. Recitat vss. 60. 1. 2. Suidas in Δαιδάλου ποιήματα. sed parum docte.

δαίδαλα πάντα. in altera Aristarchea erat δαίδαλα πολλά. Sch. A.

61. ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη. Sch. br. φίλατο. et potest ferri γάρ μιν φίλατο. Miro modo Barnes hinc effingit μιν ἓ φ. — Ceterum dubitare noli, vt in aliis, ita in hoc duas fuisse formas: φίλω, φίλομαι, φίλημι, priore longa, vnde ἐφίλατο, quod etiam ab Apollonio Rhodio frequentatur; et φιλέω, priore breui. Ita μαρτύρω et μαρτυρέω. Nec laborandum est cum Clarkio in singulis temporibus. cf. inf. ad vs. 117.

62. ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἐΐσας. Ambiguum est visum, essetne Phereclus an pater Harmonides intelligendus, qui nauem fabricatus sit. In Harmonidem proniorem fuisse Aristarchum, aiunt Sch. A. B. Atqui vs. 64. 65 docere poterant, de Phereclo haec dici, qui malo suo struxit nauem, nunc ab Achiuis mortem laturus. Ita quoque accepere veteres, Lycophron vs. 97. Ouidius, Coluthus. Add. Eustath. Sch. br.

Ἀλεξάνδρου legit Schol. Eurip. Phoen. 4. νῆας ἐΐσας v. ad A, 468. Δ, 48.

63. ἀρχεκάκους νῆας. Notabilis forma epitheti quod poeta ipse est interpretatus, αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο. Disertior locus est X, 114. 5. 6. vbi de Helena ἥ ἔπλετο νείκεος ἀρχή. Herodotus V, 97 de missis ad Iones ab Atheniensibus nauibus, αὗται δὲ αἱ νέες ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο Ἕλλησί τε καὶ βαρβάροις. Hic est locus, quem Eustath. respicit. — In voce ἀρχέκακος placet sibi Coluthus, ineptus versificator.

64. οἵ τ' αὐτῷ. Pendent ab ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας — οἵ τ' αὐτῷ. ⊱ Audiamus grammaticum Sch. A. „ἀθετεῖται, inquit, quia non recte extulit poeta οἵ τ' αὐτῷ, quod eſſet ἑαυτῷ, cum eſſe deberet αὐτῷ. vt ſit πᾶσι καὶ αὐτῷ." Scilicet ſi dixiſſet poeta: τεκτήνατο νῆας, κακὸν Τρώεσσι recte erat οἵ τ' αὐτῷ, quod eſt pro ἑοῖ αὐτῷ, vnde factum ἑαυτῷ. Nunc autem ſubiectum ſunt naves: αἵ ἐγένοντο κακὸν Τρώεσσι καὶ αὐτῷ. Reſpicit locum Apollon. de Syntaxi p. 148.

Pergit Sch. A. ἡ δὲ οἱ ὀρθοτονεῖται νῦν διὰ τὴν ἀρχήν· οὐ πάντως δὲ εἰς σύνθετον μεταληφθήσεται. h. e. non eſt pro ἑαυτῷ. ſed ſcribendum eſt οἵ τ' αὐτῷ. vt οἱ poni ſolet pro αὐτῷ, enclitice; vt in illo: ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή. Jl. O, 226 ἀλλὰ τόδ' ἡμὲν ἐμοί, πολὺ κάλλιον (κέρδιον) ἠδέ οἱ αὐτῷ. Contra recte N, 495 Aeneas laetatur, ὡς ἴδε λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον ἑοῖ αὐτῷ. *ſibi ipſi.*

θεῶν ἐκ θέσφατα ἤδη ſcripſi: θέσφατα ἐκ θεῶν, τὰ ἐκ θεῶν γεγονότα. non ἐκθέσφατα, quod barbarum eſt, etſi ſic quoque Ven. Sch. br. Diſiunctum tamen eſt in Harlei. et al.

ᾔδη editur. At Ariſtarchea lectio fuit διὰ τοῦ η, ἤδη. v. ad A, 70. Sch. A. ᾔδει Harlei.

Tandem quaeritur de vaticinio hoc, quod ignorauit Phereclus; alioqui nauem non exſtruxiſſet. Docet ipſa res, debuiſſe illud ita eſſe comparatum, vt mala minaretur et populo et ei qui nauem fabricaturus eſſet. Sch. A. B. br. Euſtath. duo memorant oracula, haud dubie a poetis cyclicis profecta, qui Antehomerica expoſuerant; alterum de Menelao et Paride, eodem tempore Delphos profectis; prorſus alienum ab h. l. alterum ex Hellanico (male Sch. A. ἑλληνικὸν δέ φησι χρησμὸν δοθῆναι) de re maritima Troianis haud attingenda; arandum ipſis eſſe ſolum, a nauigatione autem abſtinendum, ne ſibi malum arceſſant. Dares, qui antiquiores rhetorice interpolauit, non modo Heleni vaticinium, ſed et Panthi alterum memorat: de Excid. Troiae c. 7. et 8. Plura teneremus, ſi

carmen Cyprium superesset; nam in hoc ante Paridis discessum "Ἕλενος περὶ τῶν μελλόντων προθεσπίζει — καὶ Κασσάνδρα περὶ τῶν μελλόντων προδηλοῖ, vt constat ex argumento carminis a Proclo seruato. (v. *Biblioth. d. alt. Litterat.* II. p. 23.) Necesse igitur est, aut oraculum hoc auctorem huius rhapsodiae non latuisse, aut versum 64 serius esse illatum.

66. *βεβλήκει κατὰ γλουτὸν* — Clarkii acumen in *βεβλήκει* v. ad Δ, 492. Super natibus, quae pars *γλουτὸς* sit, disputant Eustath. et Etymol. h. v.

ἡ δὲ διὰ πρὸ — ἤλυθε. Induxerat *διαπρὸ* Ald. 2. cum melior scriptura esset in Flor. Ald. 1. Rom. Etiam *ἠδὲ* minus bene legitur: v. Sch. A. ad Jl. O, 127.

67. *ἀντικρὺ κατὰ κύστιν.* Malebat et h. l. *ἀντικρὺς* Bentlei. v. ad Γ, 359. cf. inf. ad 130. Vulgarem lectionem excitat Apollon. Lex. h. v.

ἤλυθ' ἀκωκή, mirum sphalma ed. Rom. *ὕλη τ' ἀκωκή.*

68. *γνὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξας.* ⊱ quod et hic in vulnus pronus cecidit Sch. A. Respicit scilicet vs. 58 *ἤριπε δὲ πρηνής.*

69. *Πηδαῖον δ' ἄρ ἔπεφνε.* Scribunt *Πηθαῖον* Flor. Ald. 1. (non *Ἠδαῖον*) At Ald. 2. Rom. et reliquae cum codd. Vrat. a. b. Mosc. 1. 3. Eton. *Πήδαιον.* Fuit haec scriptura Aristarchea, de qua Sch. A. agit. Iterum *Πηδαῖον* intulit Barnes. *ἄρα πέφνε* Ionicum non occurrit.

70. *ὅς ῥα νόθος μὲν ἔην, πύκα δ' ἔτρεφε δῖα Θεανώ.* ⊱ ad morem barbarorum notandum, qui e pluribus mulieribus liberos suscipiebant. Contra Laertes id facere non audebat Od. A, 433. Sch. A.

ἔτραφε Townl. *πύκα δὲ τρέφε* recte Ionice Hesych, vbi explicat *πύκα ἐπιμελῶς*, cum Etymol. alias est *συνετῶς.*

71. *γρ. ἶσα φίλοις τεκέεσσι.*" Barnes. Tum *χαριζ. τέκει ῳ* Ald. 2. et hinc ductae. Emendatum in Argent.

73. *βεβλήκει.* et tamen *ἐγγύθεν ἐλθών.* Miror nullam appositam stigmen; cum verbum hoc contra vsum h. l. de vulnere non eminus, sed cominus, illato adhi-

bitum ſit; res tamen obſeruatur ab Euſtathio. Eſſe ἰνίον τὸ κοῖλον τοῦ τένοντος in occipite docent omnes Schol. Euſt. Etym. etc. τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ κρανίου Ariſtot. H. A. 17. Tandem ὀξέϊ χαλκῷ Vrat. b. ſpectauit forte ad h. v. Scholion corruptum in Apollon. Lex. in κατακείμενον quod coaluit ex alio loco κατὰ ἰνίον. Mox 74 ἀντικρὺς forté: v. ad v. 67.

75. ἤριπε δ' ἐν κονίῃ. Ven. A. ἐν ἄλλῳ· ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων ψυχρὸν δ' ἕλε χαλκὸν dixeritne poeta, quatenus natura ſua metalla calorem non habent (quorſum referas quod πᾶν δ' ὑποθερμάνθη ξίφος Π, 333. ita ſenſiſſe videtur Ariſtot. Problem. ſ. 10.) an quia mortale frigus infert, quod magis poeticum, dubitant veteres A. B. Euſt. Sch. br. Recte in altero hoc acquieſcit Apollon. Lex. ψυχρὸν ἕλε χ. ὁ. τὸν ἀποψύχοντα τὰ σώματα διὰ τῆς ἀναιρέσεως.

76. (Ptolemaeus) Aſcalonita ψιλοῖ τὸ Εὐαιμονίδης, ἵνα κύριον γένηται, ὥσπερ καὶ τὸ Φίλιππος καὶ Μελάνιππος· (ſcilicet alii iubebant ſcribi εὐαίμονίδης, Φίλιππος) Probat hoc grammaticus Ven. A. aliis exemplis additae modo adſpirationis, modo ademtae, ſi proprium eſſet nomen, Πολυμνεια, Ευρυαλος, Αγχιαλος. (Scilicet ſcripta et haec modo Πολύμνεια modo Πολυμνεια) Subiicit tamen: οὔ γε μὴν ἀληθές· εὑρέθη γὰρ τὸ Πάνορμος δασυνόμενον, καὶ Ἔφιππος ὁ Κωμικός. (recte: ſcriptum fuit Πανόρμος. Εφίππος.) Verum ignorauit grammaticus omnino hunc antiquiorem fuiſſe morem ſcribendi, ſeruatum in nonnullis etiam ſerius; et diſcrimen quod memorat, inter nomina propria et appellatiua, vanum eſt: Petita illa eſſe ex Herodiano, diſcas ex Euſtath. ad h. l. p. 524. vbi plura de hac in medio olim appoſita adſpiratione: de qua v. Villoiſ. Proleg. p. II.

77. Καμάνδρου edd. Aldd. Barocc. et Mſ. Mori et h. l. vt 49. item Vrat. b.

79. ⊱ nec Scholion extat; forte ſignum reſpicit vſ. 76.

80. *μεταδρομάδην ἔλασ' ὦμον φασγάνῳ ἀΐξας.* Sustuli interpunctionem post *ὦμον*, nam iungenda sunt *μεταδρομάδην φασγάνῳ ἀΐξας*, h. e. *μετατρέχων. διώκων.* cf. Ven. B.

83. ⟡ Mira argutantur grammatici (v. Ven. A. B. Eust. Praeiuerant iam antiquiores apud Aelian. H. A. XVI, 1. vbi et versus recitatur) super *πορφύρεος θάνατος*, cum simpliciter dicta esse debeat *mors atra* communi epitheto. Recte Apollon. Lex. reddit: *μέλας καὶ βαθύς.* Audacius Virgilius *purpuream animam* dixit pro *atro sanguine.* Ad *ἔλλαβε* Plut. Vita Homeri f. 4 *τὸν δὲ διπλασιασμὸν τῶν συμφώνων οἱ μὲν Δωριεῦσιν, οἱ δὲ Αἰολεῦσι προςνέμονται· οἷον Ἔλλαβε π. θ. καὶ Ὀππότερος τάδε ἔργα.* Indocte vtrique. Nam poetice id fieri necesse fuit, non dialecto, sed pronuntiandi vi geminata.

Fuit porro ductum ex hoc versu dictum Theocriti Chii, qui, eo insolentiae progresso Alexandro, vt a ciuibus Ioniae postularet purpureas vestes, ad se mittendas, (quod Franci nostri aiunt, *Requisition*) ominis loco pronuntiasse fertur versum *τὸν δ' ἕλε πορφύρεος Θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.* tradente Athenaeo XII, 10. p. 540. et Auctore de educ. puer. p. 11. A. Memoratur quoque Iulianus Imp. sumta purpura versum recitasse. (ap. Ammian. Marc. XV, 8.) Versum repetitum videbimus Π, 334 et Υ, 477. Inepte eum *παρῳδεῖ* Diogenes Cynicus ap. Diog. Laert. VI, 57.

85. *Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη.* ⟡ propter orationis schema, quod poeta alloquitur aliquem qui non adest, et quod dictum est pro *οὐκ ἂν ἔγνω τις,* (quae obseruatio etiam apud Longinum est f. 26. cum versu ipso.) porro, quod tempora permutata sunt. (quoniam in praesenti haec efferuntur post *πονέοντο* et sequenti *θῦνε.*)

Suauiter versu vtitur Plutarch. de sollert. animal. p. 965 C. in dubitatione.

86. *ἠὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλέοι* Barocc. Vrat. a. *ὁμιλέει*. Primo nunc occurrit *ὁμιλεῖν* pro *μάχεσθαι*, quod ſaepe videbimus. vt *ὅμιλος* pro *μάχη*, acies.

87. *ἀμπεδίον*. quod et ap. Erotian. eſt in *θύνων*, *ὁρμῶν*. non dubito hoc grammaticis deberi pro antiquiore *ἀν πεδίον*. v. ad Θ, 441. docent vetera ſaxa.

88. *χειμάῤῥῳ ποταμῷ*: de voc. vide ſup. ad Δ, 452.

89. *τὸν δ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν*. *ἐεργμέναι*. *περιπεφραγμέναι*. *ἠσφαλισμέναι*. Sch. br. Heſych. *συνδεδεμέναι* Schol. Moſc. 1. Vt verbo dicam: *εἴργειν* eſt includere, adeoque coercere, tum prohibere; Eſt vero etiam ſaepire, *φράσσειν*, adeoque firmare, tutari; vnde *ἕρκος*. adeoque *γέφυρα ἐεργμένη* eſt pons ſaeptus, munitus, trabibus vtrinque appoſitis pro *ἀντερείσμασιν*, *Balken*, *Eisſtämme*, *Bäume*, idque h. l. ipſa res requirit, appoſito *ἰσχανῶσι*. pontes firmiſſimi non reſiſtunt impetui torrentis.

ἰσχανόωσι, *ἀντὶ τοῦ κατέχουσι καὶ κωλύουσιν*. Etymol. *ἐπέχουσι*. *κωλύουσι*. Euſtath. vnde emendanda Sch. br. *ἐπέχουσι*· *λύουσι*. cf. M, 38. Alio ſenſu pro *ἐπιθυμῶ* eſt in Od. Θ, 288. At h. l. *ἰσχανᾷν*, *ἴσχειν*, nil aliud eſt, quam *impetum ſuſtinere;* nam maceria diruitur, diruitur pons aquarum vi. Apertior vis eſt in illo: *πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ* P, 747. Nec aliter dictus *pontem indignatur Araxes*, h. diruit, Aen. VIII, 728.

90. *οὔτ' ἄρα ἕρκεα ἴσχει*. Metri cauſſa *ἕρκεα* pronuntiandum binis ſyllabis *ἕρκη*. reſtat vel ſic alter hiatus *ἄρα ἕρκεα*. Ab *ἕργω*, quod *ϝεργω* fuit, poſſit eſſe *ϝερκος*. ſed repugnant loca magno numero, v. c. Π, 231 *εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἕρκει*. Emendat Bentl. *ἄρ θ' ἕρκεα*. puto eum voluiſſe, ſaltem hoc velle praeſtat: *οὐδ' ἄρα θ' ἕρκεα*. vt toties *οὐδέ τε*. Moſc. 1. *οὔτ' ἄρ' ἕρκεα*.

91. *ὅτ' ἐπιβρίσῃ*. Vrat. A. *ἐπιβρίσει*. quod et ipſum bene ſe habet.

93. *ὣς ὑπὸ Τυδείδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες*. Verſum adſcribit et *ὑπὸ* interpretatur *μετὰ* Apollon. Lex. p. 680. quod non aſſequor. Recitat eum quoque Schol.

Apollonii Arg. I, 783 vt doceat, κλόνον esse ταραχὴν, κλονεῖσθαι, ταράττεσθαι, de turbata acie.

96. πρὸ ἕθεν κλονέοντα. De πρὸ ἕθεν vide modo dicta ad vs. 56. πρόσθεν κλ. interpolate Vrat. c. et ed. Flor. sed emendauit statim Ald. 1. Recitat versum Apollon. in ἕθεν, et addit, ἀντὶ τοῦ τὰς πρὸ αὐτοῦ κλονέοντα τάξεις. In Townl. scriptum ἀνπεδίον (v. ad vs. 87.) πρόεθεν.

97. ἐπὶ Τυδείδῃ. vbique scriptum. Vrat. b. tamen Τυδείδεω. Versus est ap. Erotian. ἐτιταίνετο, ἀντὶ τοῦ ἔτεινε.

98. καὶ βάλ' ἐπαΐσσοντα. Barn. „γρ. καὶ βάλε παΐσσοντα. varia lectio a Barnesio efficta ex sphalmate Schol. br. πᾶισμα (em. ἐπᾶισμα) γὰρ ἡ τῶν ποδῶν βάσις.

99. τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον θώρηκος γύαλον. ⁓ quod τὸ ὅλον κύτος τοῦ θώρακος γύαλον διὰ τὴν ποικιλότητα λέγει, (suspiceris διὰ τὴν κοιλότητα. nisi voluit dicere, variandae orationis caussa nunc τὰ γύαλα dicta pro κύτος) οὐ μέρος ὡρισμένον τοῦ θώρακος. Sch. A. Scilicet, vt erant thoraces στατοὶ, sic alii e binis cauis constantes conserti in medio tergi et pectoris: vt inf. O, 530 θώρηξ γυάλοισιν ἀρηρὼς memoratur. Diserte talis thoracis speciem descripsit Pausan. X, 26. p. 863. in tabula Polygnoti. At nunc θώρηκος γύαλον est pro toto thorace omnino dictum, vt quoque N, 507 et P, 314. Hos versus respicit Apollon. Lex. γύαλον pro κύτος τοῦ θώρακος. Eadem Hesych. Etymol. Fuit haec doctrina Aristarchi, ap. Apollon. Lex. in κραταιγύαλος p. 417. quae haud dubie ad h. l. spectat; nam omnino ille negare nequiit, γύαλα de thoracis partibus dici. At h. l. est τὸ ὅλον κύτος. cf. T, 365.

In Sch. A. subiicitur obseruatio: γυαλὸν etiam epitheton esse et acutum habere, vt in illo ignoti poetae versu: „εὖτ' ἂν ὁ παῖς ἀπὸ μὲν γυαλὸν λίθον ἀγκάσσασθαι." Rem, si non versum, illustrat Eustath. ad h. v. Ἀπίων δὲ καὶ Ἡρόδωρος φασὶ, γύαλον μὲν θώρακος προπαροξύνεσθαι, γυαλὸν δὲ λίθον ὀξυτόνως λέγεσθαι. οἷον, γυα-

λὸν λίθον ἀγκάσασθαι. fuit adeo γυαλὸς λίθος, qui alias χειροπληθής. χερμάδιος: qui cauam manum explet.

100. ἀντικρὺ (ἀντικρὺς Bentl.) δὲ διέσχε Apollon. Lex. διέσχε. διῆλθε, inde Hesych. Sch. Eustath. addunt, esse quoque διέσχισε. Scilicet inter XIII. significatus τοῦ ἔχειν ap. Sch. B. ad Il. B, 67. est quoque ἐλαύνω. itaque ἔχειν ἵππους, dirigere, ἑαυτὸν et absolute ἔχειν pro ἔρχεσθαι.

παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ aspergebatur cruore. de voce hac a grammaticis vexata v. ad Z, 268. H, 171.

101. τῷ δ' ἐπὶ — Secundum nonnullos grammaticos scribendum est τῷ δ' ἔπι.

104. δηθ' ἀνσχήσεσθαι. Aristarchus legerat δηθ' ἂν σχήσεσθαι. Sch. A. Alii δηθὰ σχήσεσθαι, et hoc praeferam; sic quoque Sch. br. Cant. Eustath. etsi hic et vulgatam norat: δηθ' ἀνσχήσεσθαι, ὑπομεῖναι. — Lips. Mori. vitiose δηθ' ἀνασχήσεσθαι, quod et Ald. 2. recepit, ex Rom. cum antea recte lectum esset in Flor. et Ald. 1. δηθ' ἀνσχήσεσθαι. quod reuocauit Turneb. et ex eo H. Steph. — Inf. 285 δηρὸν ἔτ' ἀνσχήσεσθαι. — Barnes: δηθὰ ἀνασχέσθαι ap. Eustath. legi ait; sed est temere ex eius verbis efficta lectio.

105. ἀπορνύμενον Λυκίηθεν ⟝ ὅτι τῆς Τρωϊκῆς Λυκίας v. ad B, 824.

106. ὣς ἔφατ' εὐχόμενος. Vrat. b. ed. Rom. Harlei. et Eustath. ὣς φάτ' ἐπευχόμενος. vt inf. 119.

τὸν δ' οὐ βέλος ὠκὺ δάμασσεν. ὠκὺ γρ. ὀξὺ Sch. Vrat. et Mosc. 1.

108. Σθένελον Καπανήϊον υἱόν. Sic iam Flor. recte. Ald. 1. Καπανήϊος vitio librarii, vnde Ald. 2. Καπανῆος, et hoc sequuntur edd. vsque ad Turnebum, qui saltem Romanam inspexerat.

109. ὄρσο v. ad Δ, 204. ὄρσεο codd. Ven. Vrat. a. c. Mosc. 3. omnes edd. ante Barnes, qui correxit, secundum loca alia: Il. Ω, 88. Od. H, 342. X, 395. Sch. br. in ed. pr. Sic et codd. Barocc. Lips. Mosc. 1. et al.

ὄρσε Cant. Vrat. A. De πέπον v. ad B, 235. nunc eſt, o bone.

καταβήσεο δίφρου. Clarke malit eſſe futurum καταβήσομαι, εο et ου. Poteſt ſane ferri, vt ἐπιβήσεο Λ, 512. λέξεο I, 613 poſſunt eodem modo accipi; vt ſit futurum pro imperatiuo. Argutius tamen videtur fieri, quam neceſſe eſt, quandoquidem haud dubie noua forma fuit verbi, καταβήσομαι, vt in tot aliis, a futuro ducta; ſic δύσομαι. οἴσω. v. ad B, 35.

110. ἐρύσσῃς. recte reſtituit Barnes pro ἐρύσῃς, quod, cum media breuis ſit, perpetuo errore editur. εξ ωμοιο ϝερυσσῃς. nec obſtat, quod mox vſ. 112 ἐξέρυσε occurrit, non εκϝερυσε, quod Bentl. deſiderabat. Scil. de his v. Exc. de digammo.

112. βέλος ὠκὺ διαμπερὲς ἐξέρυσ' ὤμου. In Lipſ. διαμπαρὲς, vitio alibi quoque obuio.

113. αἷμα δ' ἀνηκόντιζε. accommodata vox pro eo, quod ἀναβλύζειν dicitur. Transiit inde in vſum vulgarem de fontibus emicantibus. Notarunt viri docti Herodot. IV, 181. et ἐξακοντίζειν eſt ap. Strabon. XI, p. 778 A.

διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος. Mireris hic Sch. Ven. prorſus obmuteſcere; Sch. br. ap. Barnes: τοῦ ἁλυσιδωτοῦ, σιδήρου κρικωτοῦ, θώρακος. Debebat ſaltem τοῦ ἁλυσειδωτοῦ σιδήρου, κρ. ſcribi. nec plura agnoſcit ed. pr. reliqua ſerius acceſſerunt; etſi ne σιδήρου quidem probari poteſt. Euſtath. ait στρεπτὸν χιτῶνα οἱ μὲν ἐπὶ ἱματίου νοοῦσι, λέγοντες στρεπτὸν τὸν κλωστόν· οἱ δὲ ἐπὶ θώρακος κρικωτοῦ ἤτοι ἁλυσειδωτοῦ. addit vocem occurrere quoque in Φ, (31 ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσι) ὅτι δὲ καὶ τοῦ σώματος κόσμος τὸ στρεπτὸν, δηλοῦσι σαφῶς οἱ παλαιοί. — Apollon. Lex. στρεπτοῖο χιτῶνος. τοῦ ὑποδετοῦ. (leg. ὑποδύτου, ſic enim dicitur ſubucula, veſtis interior) εἴρηται δὲ οὕτως διὰ τὸ ὑφαντοὺς ὄντας οἵους τε εἶναι στρέφεσθαι. (Hecti) ὁ δὲ Ἀρίσταρχος λεπιδωτοῦ, διὰ τὸ τὴν πλοκὴν τῶν κρίκων ἀνεστραμμένην εἶναι. hunc exſcripſit partim Heſych. Vt de tunica multi στρεπτὸν χιτῶνα acciperent, videntur

adducti esse altero loco Φ, 51. vbi sane probabile sit genus vestimenti fuisse: quod tamen nunc vix locum habet, nam thorax non fuit exutus, antequam sagitta extraheretur, sed extracta ea est e thorace; sagitta autem educta, non per subuculam, sed per thoracem sanguis emicare debuit. Est itaque στρεπτὸς χιτὼν thorax ipse. Fuere autem plura thoracum genera, primo thorax στατὸς, tum duobus cauis γυάλοις constans; cum ne sic quidem habilis ille mouendo corpori esset, varia genera plicatilium thoracum sunt inuenta: seu vt laminis et squamis aereis essent nexi, seu vt catenulis, hamulis, tandem et loris ac funibus. Quod si constaret, vltimum hoc genus iam Troianis temporibus vsu frequentatum esse, στρεπτὸν χιτῶνα ad illud referrem; nam λινοθώρηξ Diomedes esse non potuit, etsi lineus thorax filis tortis constare debuit; acquiesco igitur in thorace flexili seu plicatili, voce generali; vi oppositi, respectu τοῦ θώρακος στατοῦ.

115. κλῦθί μοι. Cant. Harl. vn. Vindob. κλῦθί μευ et sic ap. Dionys. Hal. de struct. orat. 5. Sic plerumque variat; etiam Od. Δ, 762. cf. sup. ad A, 37. De ἀτρυτώνη v. ad B, 157.

117. νῦν αὖτ' ἐμὲ φῖλαι, Ἀθήνη. νῦν αὖ τέ με Eustath. Cant. Lips. Vrat. b. A. Mosc. 1. edd. Flor. Ald. 1. Verum ἐμὲ vim habet et acuitur. φῖλαι a φίλομαι. v. sup. ad vs. 61. Ante Clarkium editum erat φίλε' Ἀθήνη. quod si a φιλέω ductum dixeris, metro repugnat; sin φίλε' pro φίλεο, φίλου, a φίλομαι ductum, nil interest. Sicque codd. Mori. Vrat. b. c. A. Mosc. 3. etiam in edd. Aristid. T. I. p. 513 de Smyrna. φῖλαι tamen diserte Eustath. et Hesych. adde nunc codd. Ven. Cant. Townl. (sed a m. sec. φίλε') Mosc. 1. Bentleius refingit φῖλαι nescio qua de caussa.

Barnes Sch. br. sic edidit: „φίλε' ἀντὶ τοῦ φίλησον. φίλεε. φίλει. γρ. καὶ φῖλαι." vnde haec habeat, non assequor; nam in ed. pr. Schol. br. et in edd. seqq. Bas. Oxon. Cantabr. leguntur nonnisi haec: φίλεε ἀντὶ τοῦ

φίλησον. Quod ap. Eustath. est: nonnullos φίλε scribere ἀντὶ τοῦ φίλει τὴν τελευταίαν συναλείψαντας, nihil aliud est quam, quod vidimus, φίλε'. scribitur tamen φίλε etiam in Vrat. a.

Similis varietas occurrit inf. K. 280 νῦν αὖτε μάλιστά με φίλαι, Ἀθήνη. vbi φίλαι agnoscit Etymol.

118. δὸς δέ τέ μ' ἄνδρα ἑλεῖν. Apollon. de Syntaxi δὸς δέ τ' ἐμ' p. 241. Sch. A. δὸς δέ τέ μ' ἀ. οὕτως Ἡρωδιανός. ἔν τισι δὲ ἥδε γραφή· τόνδε τέ μ' ἄνδρα. sic refingendum est Scholion: quod iterum legitur inf. ad O, 119

ἄνδρα ἑλεῖν vitium habet ex hiatu. Bentl. emendat ἄνδρα ϝιδεῖν. Conueniret magis ἄνδρα βαλεῖν — ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος. Sed lenior est medicina, si legeris ἀνέρ' ἑλεῖν.

Sch. br. ἑλεῖν. ἐν χερσὶν ἔχειν. ἐπιφέρει γάρ, εἰς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν. Noluit adeo ἑλεῖν esse, *occidere;* sed *manus conferere,* quia sequitur: εἰς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν, quod est ἐντὸς βέλους γίνεσθαι, vt Hesych. reddidit. Ita erit: *vt ei veniam intra iactum hastae, qui eminus sagitta me petiit.*

119. οὐδέ με φησὶ. Townl. οὐ ἐμὲ φ.

121. ὣς ἔφατ' εὐχόμενος ⊱ quod εὐχόμενος nunc nostro vsu dictum est. Sch. A. scil. vt sit, *precatus,* non *gloriatus.*

122. ⋇ Asteriscus appositus, quod hoc loco bene se habet versus, qui minus bene traductus hinc est in Ψ, 772 de Vlysse cursu certante. Sch. A. Legitur quoque versus N, 61.

γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά. quae γυῖα sint, hoc ipso versu exponitur, πόδας καὶ χεῖρας, et ex eo a glossographis. Erotianus in γυῖον hoc ipso versu adscripto ait κατὰ τῶν μυῶν ἰδίως τετάχθαι. an voluit μελῶν?

124. ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι. Notabile, cum sit alias perpetuum μάχεσθαί τινι. Occurrit iterum vs. 244 et Υ, 26. forte pro ἐπιμάχεσθαί τινι.

125. ἐν γάρ τοι στήθεσσι μένος πατρώϊον ἧκα. Apud Galen. de Hippocr. et Plat. placit. III, 2 laudatur ver-

ſus ſic: ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι μένος πατρώϊον ἧκε. memoriter. — Perperam ac ſiniſtre huc aduocant grammatici narrationem de Tydei in Menalippi caput ſaeuientis immanitate, per quam immortalitate excidit: petitam ex Pherecyde, vt aiunt. Ex eodem eam petiit Apollod. III, 6, 8. vbi v. Not. p. 630. Fragm. Pherecyd. p. 169.

126. Tydeus σακέσπαλος, (rectius σακεσπάλος vt et ap. Suidam ſcriptum,) ὁ πολεμικός. ὁ κατὰ τῶν ἐναντίων τὰ σάκη πάλλων. Sch. br. Euſt. Etymol. Suid. πολεμιστὴς Heſych. At Apollon. Lex. σακέσπαλος Ἀπολλόδωρος. ἤτοι τὰ τῶν πολεμίων σάκη διασείων, alio modo: niſi cum Toll. legas ὁ κατὰ τῶν π.

127. ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον. — Quaerunt grammatici in Sch. A. B. br. Euſtath. „ſi caligo nunc oculis Diomedis fuit detracta, quomodo ille Glaucum mox non agnouerit, dum τίς δὲ σύ ἐσσι, Φέριστε; quaerit Z, 123. Stolida quaeſtio, cui alia non minus ſtolide reſpondent; interque ea hoc, quod Mineruam per mentem declarant; vt conueniat, notum illud: νοῦς ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει. quod et Olympiod. ad Platonis Phaedonem habet. Non viderunt, munus Mineruae ad *videndos deos* datum eſſe ex poetae ipſius conſilio. Scilicet omnibus mortalibus caligo obiicitur, quoties dii accedunt, ne ab iis dii conſpici poſſint, hoc eſt dii ſunt ἀόρατοι, niſi illi formam humanam adſciuerint.

Ceterum his vſſ. ſexcenties vtuntur veteres pro diverſo conſilio modo vt ad mentem referatur caligo deterſa, modo vt acute dictum ſit; ſic ſophiſtae, Lucian. Ariſtides et ſimiles alii. Noua ratione Clemens Cohort. p. 87. ſuauiter Plato in Alcib. II, p. 150 D. Sed, vt poeta, loco vſus eſt Virgil. Aen. II, 604 ſqq.

ἣ πρὶν ἐπῆεν Erotian. Lex. Hippocr. in ἀχλὺς laudat ἣ πρὶν ἐπείην.

128. ὄφρ' εὖ γιγνώσκῃς — Barnes: „γρ. γιγνώσκῃς, γινώσκοις et γιγνώσκοις." Editum erat γιγνώσκοις in Flor. Aldd. eſtque hoc in Vrat. c. (γινώσκοις Moſc. 3.) Sch. br. quippe quae reddunt ἐπιγιγνώσκοις et codd. Maximi

Tyrii diss. XIV, p. 257. ap. Dauis. Emendauit lectionem Turnebus ex ed. Rom. γινώσκῃς. sic Luciani codd. Contempl. 7. vbi vss. 129. 130 suauiter transfert.

ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα. ÷ quod Zenodotus legerat ἠδ' ἄνθρωπον.

130. μή τι σύγ' ἀ. Cant. μὴ σύγε ἀ. — ἀντικρὺ μάχεσθαι, ἐξ ἐναντίας. Monent nunc de vltima breui in ἀντικρὺ grammatici; de qua iam dictum ad Γ, 359.

132. τήν γ' οὐτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ. (excidit ÷) Zenodotus legerat την γ' ουτασαι, (οὐτάσαι scilicet infinite, non οὔτασαι imperatiue, nam media forma non occurrit) Aristarchus autem dupliciter exarauerat, τήν γ' οὐτάμεν et τὴν οὐτάμεν sine γ. Sch. A.

134. προμάχοισιν ἐμίχθη. Irrepserat in Ald. 1. ἐμίγη iterum expulsum in Ald. 2. cum corrumpat metrum, v. vs. 143. et Aoristi primi passiui frequententur Homero.

Porro Stephanus interpungebat: — ἐμίχθη, καὶ πρίν περ θυμῷ μεμαὼς Τρώεσσι μάχεσθαι. Δὴ τότε μιν τρ. quod et ipsum bene fit.

136. μὶν τρὶς τόσσον ἕλε μένος. Ptolemaeus Oroandae f. ἐν τῷ περὶ τῆς ὁπλοποιΐας (ad Il. Σ) recitauerat ἔχεν. Sch. A.

137. ὅν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις ὀΐεσσι. Doctum est excerptum in Sch. B. et Leid. ad h. v. e Porphyrio in quo diuersae aedium partes illustrantur, αὐλὴ, μέσαυλος, χόρτος, σταθμὸς, σηκὸς, αἴθουσα, πρόδομος, δόμος, θάλαμος.

ἐπ' ὀΐεσσι Sch. B. ἀντὶ τοῦ, ταῖς ἐπαύλεσιν. Sic Z, 25 ποιμαίνων δ' ἐπ' ὄεσσι μίγη.

εἰροπόκος ὄϊς, ἧς τὸ εἶρος, τὸ ἔριον, πέκεται, adeoque pro ἐριοφοροῦσα. Eustath. melius quam Hesych. ἔρια κειρόμενα ἐχούσαις, ad h. l. At Sch. br. ἔρια ἐχούσαις.

138. χραύσῃ μέν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον. ÷ sed Scholion excidit, quod docere debuit, a Zenodoto aliter fuisse lectum. Est tamen aliud Scholion A. χραύσῃ, ξύσῃ, ψαύσῃ. et Sch. B. θίξῃ. Scilicet χραύω proprie est ἅπτομαι, πλησιάζω. (v. Etymol. in ἀχρεῖον et in χρῶ.) inde

τὸ ἐπιπολῆς ξέσαι, et ἀμύσσειν. De impetu irruentis ἐπιχράω occurrit inf. Π, 352. add. Φ, 369. Eſt vox Herodotea et χρᾷν et χραύειν cf. Valk. ad Herod. p. 472. Ex χράω factum eſt χραύω, vt ψάω, ψαύω et ſic alia: v. Euſtath. haud dubie orta ex antiquo digammo ψαϝω. χραϝω, mutato vt in aliis in υ. Apud Apollon. Lex. eſt χραύσει, καταξύσει τὸν χρῶτα. nam ſolent χρὼς τῷ χρᾷν aſſimulare, vt Euſtath. Sch. br.

ὑπεράλμενον. vna voce ſcriptum tuitus eſt (Ptolemaeus) Aſcalonita, at αὐλῆς ὕπερ Dionyſius (Thrax).

οὐ δὲ δαμάσσῃ. Townl. δαμάσσει. et Vrat. A. δαμάσει.

140. ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς δύεται, τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται. ⊱ ὅτι πρὸς τὸ σημαινόμενον, (in altero Scholio corrupte, ἐπὶ τὸ συνώνυμον) οὐ πρὸς τὸ ῥητὸν τοῦτο ἐπήγαγεν. Sch. A. Reſpicit Scholion verba τὰ δ' ἐρῆμα φ. pro αἱ δ' ἐρῆμαι, nam ὄϊες anteceſſerant. Mirum in modum torſit grammaticos negligentior haec oratio: cum non grammatice, ſed ad ſenſum dictum eſſet τὰ δὲ, quaſi in animo habuiſſet πρόβατα, βοσκήματα, (μῆλα.) Itaque in Sch. br. ſubiectum factum eſt leo: καταδύεται εἰς τὴν ἔπαυλιν ὁ λέων. alii fuere ap. Sch. br. qui φοβεῖται τὰ ἐρῆμα iunxere, vt *paſtor* eſſet, ὅτι καταδύεται εἰς τὴν ἔπαυλιν φοβούμενος τὴν ἐρημίαν. quo tamen ſenſu? non enim τὰ ἐρῆμα poſſunt eſſe loca deſerta. an? quod ipſe ſe ab opitulantibus deſtitutum videt? quod in Sch. br. eſt? Qui reddunt: *loca omnia terrore repleta ſunt:* in vſum loquendi peccant. Nec aſſequor, quomodo Clarke nihil intereſſe profiteatur, vtrum amplectaris. Immo vero pecudes conſternatae fugiunt; recte gloſſa Heſych. in τὰ δ' ἔρημα φοβεῖται· τὰ δὲ πρόβατα ἔρημα γενόμενα, τῇ τοῦ ποιμένος φυγῇ. Alia gloſſa huc ſpectat Suidae: ἔρημα θρέμματα, καὶ ἐρῆμα ποιητικῶς.

ἐρῆμα. Cum ἔρημα ſollennis ſcriptura ſit, modo antiquitatem, modo dialectum, cauſſantur grammatici. v. Euſtath. Etymol. Illatum eſt per Clarkium, nam in edd. erat ἔρημα, et in codd. Vrat. b. c. A. Etiam Heſych. ἔρημα, ἀφύλακτα ad h. l. Sunt tamen huius generis alia ὁμοι-

ος, ὁμοῖος. ἕτοιμος, ἑτοῖμος. γέλοιος, γελοῖος. τὸ τρόπαιον, τροπαῖον. v. Voss. de rhythmo p. 19. 20.

141. αἱ μέν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται. ⟝ Excidit Schol. A. at Sch. B. Vat. notant, ambiguum esse, sintne *laniatae* an *viuae oues*, quae metu aliae super alias sternuntur, seu in angulum nouissimum conglobantur aliae super alias ruentes. Alterum hoc videtur statuisse grammaticus apud Hesych. ἀλλήλῃσι κέχυνται. ἀλλήλαις ἐπιβαίνονται. Sic Od. X, 388 vti pisces reti capti ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται, sic proci ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.

ἀχιστῖναι. Mira est scripturae inconstantia; nam et ἀγχηστῖναι, ἀγχηστῆναι, ἀγχιστῆναι scribitur; variat quoque scriptura in ceteris locis, in quibus occurrit, inf. P, 361 de caesis, τοὶ δ' ἀγχηστῖνοι ἔπιπτον νεκροὶ ὁμοῦ. nam hic per η etiam ed. Clark. Od. X, 118 proci sagittis transfixi τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον. Eadem verba Od. Ω, 180 et 448. in vlt. loco ed. Rom. ἀχιστῆνοι. Sed videamus primo de loco nostro. ἀγχηστῖναι, Ven. Vrat. c. Sch. br. in ed. pr. Apollon. Lex. hoc versu adscripto: sicque edd. Flor. Aldd. Turneb. Steph. Idque retinuit Clarkiana altero loco P, 361. In Argent. 1525. vitium irrepserat ἀγχιστῆναι, hoc sequutae sunt temere edd. sqq. Argent. et Basil. ἀγχηστῆναι ed. Rom. cum Eustath. qui defendit, quia ductum sit ἀπὸ τοῦ ἄγχι ἑστάναι. Perperam; nam est ἄγχι, ἄγχιστος, ἀγχιστεύς, ἀγχιστίνδην, ἀγχιστῖνος. Et sic emendatum, ἀγχιστῖναι, video primum in ed. Bas. ap. Episcopium 1583. c. n. Spondani; inde Oxon. Cant. Barnes. Clarke; sicque cum aliis codd. ms. Lips. in litura, vt appareat, η fuisse; Hesych. diserte, et probat Etymol. etsi ἀγχιστήνη praescriptum est. Deserenda itaque esse mihi visa est grammaticorum et codd. auctoritas, qui ἀγχηστῖναι scribunt, adducti forte exemplo alterius προμνηστῖναι Od. Λ, 232 et Φ, 230. alter ante alterum. Apollon. Lex. ἀγχηστῖναι, συνεχεῖς καὶ σύνεγγυς ἀλλήλων οἷον αἱ ἐπάλληλαι, apposito versu hoc et altero ex Odyss. παρῆκται δὲ ἡ λέξις παρὰ

τὸ ἄγχι καὶ ἀγχοῦ, ἅπερ συνήθως ἐπὶ τοῦ σύνεγγυς τίθησιν. Atqui ex his ſcriptura duci nequit.

ἐπ᾽ ἀλλήλοισι Vrat. c. Moſc. 1. 2.

142. αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαὼς βαθέης ἐξάλλεται αὐλῆς. Difficultatem in his ſenſerunt Sch. A. B. nec tamen diſerte ſatis expoſuere; nec magis Clarke. Scilicet non inter ſe bene conueniunt ἐμμεμαὼς ἐξάλλεται, hoc enim *recipientem ſe* ex ouili, at illud *irruentem* in ſeptum declarat; tum comparatio inſtituitur cum Diomede in Troianos irruente. Itaque fuere ap. Sch. A. et B. qui ἐξ acciperent ἔξω ὢν αὐλῆς ἄλλεται εἰς τὸ ἐντός· verum Apollonius περὶ προθέσεως vnam vocem pronuntiauit eſſe τὸ ἐξάλλεται. Alii ap. Sch. B. hoc pro καθέλκεται acceperant, contra vim vocis, alii pro ὑπεράλλεται τῆς αὐλῆς hoc ſenſu, qui eſt in Sch. br. redditus, ἀντὶ τοῦ εἰσάλλεται εἰς τὴν βαθεῖαν ἔπαυλιν ἔνθον. Veriorem rationem mihi videor attuliſſe in Notis, vbi dixi vſſ. 141. 142 tantum ornantes, non ad comparatum ſpectantes, et ἐμμεμαὼς, quod ſane proprie de irruente dicitur, v. c. inf. 838 conſcendit currum ἐμμεμαυῖα θεά, niſi forte P, 735 ita dictum putes ὣς οἵ γ᾽ ἐμμεμαῶτε φέρον νέκυν, eſt, inquam, illud accipiendum dictum pro μεμαὼς, *poſtquam irruerat.*

Secundum haec reſtat tamen aliquid in hoc verſu, quod diſplicet, quia aliena haec ſunt a loco, et profecta eſſe videntur ab interpolatore rhapſodo. Senſum habuit Bentleius, qui coniecturam adſcripſit ἐμμαπέως admodum felicem; memor vſ. 836 ὁ δ᾽ ἄρ ἐμμαπέως ἀπόρουσε, h. e. ἐσπευσμένως, ταχέως, προθύμως, vt Etymol. exponit. ita leo *audacter erumpit.*

145. τὸν μὲν βαλὼν — ⸖ quod βάλλειν eminus ferire eſt.

146. τὸν δ᾽ ἕτερον ξίφεϊ μεγάλῳ κληῗδα παρ᾽ ὦμον πλῆξ᾽. ⸖ quod Zenodotus ſcripſerat τοῦ δ᾽ ἑτέρου. ſic poeta dicit ξανθῆς δὲ κόμης ἕλε Πηλείωνα" Sch. A. Videtur grammaticus hoc velle, recte dictum eſſe, ἕλε τὸν ἕτερον. De quo nemo dubitet; at Zenodotus iunxerat

τοῦ ἑτέρου κληῖδα πλῆξε. At si τὸν δὲ est, explendum est κατὰ κληῖδα. et haec sollennis Homero forma. Mutauit quoque poeta structuram, cum esse deberet, ἕλε τὸν μὲν βαλὼν, τὸν δὲ πλήξας.

τὸν ἄλλον Vrat. b. adscripto γρ. ἕτερον.

κληῖδα, κλεῖδα, κλεῖν. Laudat Sch. A. ex Demosthene τὴν κλεῖν κατεαγότα. nomen vulgare est κατακλεῖδα ap. Sch. A. et πάρωμον in Sch. br. De hoc cf. ad Θ, 326.

147. πλῆξ'. ⊱ ad discrimen obseruandum inter πλῆξε, cominus manu feriit, et ἔβαλε.

ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἐέργαθεν, ἠδ' ἀπὸ νώτου ἀπεέργαθεν, ἐχώρισεν, ἀπέκοψε. Eustath. ἀπεῖρξεν, ὅ ἐστιν, ἀπεχώρισεν ἐκ τοῦ αὐχένος τόν τε ὦμον, καὶ τὸν νῶτον. immo vero τὸν ὦμον ἀπὸ τοῦ αὐχένος καὶ ἀπὸ τοῦ νώτου. et est sane humerus contiguus ceruici et trunco adeoque dorso. Vox ἐργάθω ab ἔργω, εἴργω, iterum Λ, 437 occurrit, vbi vide.

148. ὁ δ' Ἄβαντα μετῴχετο καὶ Πολύειδον. ⊱ respectu ad homonymiam: nam Polyidus alius vates, Euchenoris pater, Corinthius, memoratur inf. N, 663 sqq. At Sch. A. „καὶ γὰρ Ἀργείων ἐβασίλευε Πολύϊδος, ὁ τοῦ Μίνωος ἀνευρὼν παῖδα: qua de re v. Apollod. III, 3, 1. An Argiuorum regem eum tradiderint alii, ignoro; verum Argiuus ille fuit, a Melampode oriundus, v. ap. Pausan. I, 43 et Eustath. p. 953, 35. nam a Melampode Mantius, (Od. O, 242) ab hoc Clitus, ab hoc Coeranus orti erant: Vate hoc vsus erat Bellerophon ap. Pindar. Ol. XIII, 105. De eo cf. ad Apollod. Not. p. 545 sq. At is, de quo hoc versu agitur, est alius, Troianus. Ceterum in notandis homonymiis his multi sunt grammatici. v. ad Γ, 144.

Πολύειδον. ita iam emendatum est in Ald. 2. nam in Flor. Ald. 1. Rom. Eustath. vt in parte codd. ipso Veneto est Πολύϊδον. quod quidem est vulgare, male excusum in vulgg. etiam inf. N, 663. Nam poetis syllaba producitur, vnde et scriptores hoc sequuntur, Pausan.

et al. cf. Valk. in Diatr. p. 200. fuit enim Euripidis drama, Polyidus.

149. ⊱ Scholion excidit, quod ſpectauit forte ad ὀνειροπόλοιο γέροντος. de qua voce v. ad A, 63.

150. τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὀνείρους. ⊱ πρὸς τὴν ἑρμηνείαν Sch. A. h. e. quod ipſe poeta τὸν ὀνειροπόλον eſt interpretatus hoc verſu. Porro Sch. A. B. Euſtath. et Sch. br. etſi obſcurius, notant ambiguitatem, et variis modis expedire allaborant. Quod primum occurrit, eſt, iungenda eſſe τοῖς οὐκ ἐρχομένοις, quibus non redeuntibus e bello, οἷς τισι μὴ ἐπανιοῦσι τοῦ πολέμου, ὁ γέρων ἔκρινε τοὺς ὀνείρους. quid tamen ita poterat vaticinari? forte itaque alterum: ἤτοι γε ἐμαντεύσατο ὡς οὐκ ἐπανερχομένοις. praedixerat, eos non eſſe redituros: ita durum pro αὐτοὺς οὐκ ἀνελεύσεσθαι. Melius ergo τοῖς ἐρχομένοις, *cum in bellum proficiſcerentur*, iis οὐκ ἐκρίνατ' ὀνείρους, eos non monuit, perituros eos eſſe. Hoc recte tenuit Erneſti, Clarkio multa argutante; nec audiendus Koeppen. Bentleius tentabat: τοῖς οὐκ ἐρχομένοις οἰκόνδ' ἐκρίνατ' ὀνείρους. vel ἐρχομένοισι πόλιν δ' vel δόμον δ' aberrando prorſus a ſenſu vero.

153. ἄμφω τηλυγέτω. ⊱ Excidit Scholion quod haud dubie ſpectauit ad τηλύγετος voc. quod diſertius expoſitum in Ven. B. Plura v. ſup. ad Γ, 175. Sufficit monere, h. l. eſſe τηλυγέτω, *vergente aetate patri natos*; τὸν τηλοῦ τῆς ἡλικίας τῷ πατρὶ γεγονότα. quod ex v. 154 manifeſtum ſit. Sic iam Apollon. Lex. h. v.

ὁ δὲ τείρετο. Vrat. a. c. A. ed. Flor. Ald. 1. ὅδ' ἐ. Ald. 2. cum ſqq. Sed ὁ δ' ἔτ. Arg. Turn. Steph.

155. ἔνθ' ὅγε τοὺς ἐνάριζε. Ita codd. et ita legitur inde ab Ald. 2. recte, nam ſequitur idem tempus. Etiam Heſych. agnoſcit in vitioſe ſcripto ἐράνιζε, ἀνῄρει, ἐσκύλευεν. cf. eund. in ἐνάριζεν ex Jl. Π, 731. In Flor. Ald. 1. erat ἐνάριξε, ſic et codd. Cant. Vrat. a. b. A. Moſc. 1. 3.

156. Φίλον δ' ἐξαίνυτο θυμὸν ἀμφοτέρω. ⊱ quod Zenodotus legerat ἀμφοτέρων. Quod ſequitur, ἀμφοτέροις

videtur mendum esse, non lectio: Nam pergit: τὸ γὰρ ἀμφοτέρα νῦν ἀμφοτέρους σημαίνει. ὁμοίως δὲ λέγεται κατὰ τὸν ἰππόν· ἐπεί μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες sup. Α, 299. Haec Ven. A. Quis definire ausit, quid a poeta profectum sit? ἀμφοτέρα tamen ceteris doctius, duplici casu quarto. Habent hoc e codd. Barocc. Ven. Lips. a m. pr. Mosc. 1. ἀμφοτέρων Cant. Vrat. b.

158. χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο. Sch. A. οἱ ἀλλότριοι τοῦ γένους κληρονόμοι, οἱ τὸν χῆρον οἶκον διανεμόμενοι κληρονόμοι. adeoque heredes alieni. At Apollon. Lex. h. v. οἱ μακρόθεν προςήκοντες κατὰ τὸ γένος, καὶ χῆρα ὄντα τῶν σύνεγγυς τὰ χρήματα κληρονομοῦντες, adeoque heredes non sui, nec agnati, sed gentiles. Apollonium sequuntur Hesych. (in quo οἷον ἐπίτροποι leg. οἱ καὶ ἐ.) Etymol. Immiscent aliena Sch. br. et Eustath. Etiam Hesiod. Θ. 607 de caelibe: ὅς κε γάμον φεύγων — ὁ δ' οὐ βιότου ἐπιδευὴς ζώει, ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται χηρωσταί. Et Quint. VIII, 298 παιδὸς δ' οὐκ ἀπόνητο. πόνον δέ οἱ ἔργα τε πάντα χηρωσταὶ μετόπισθεν ἀποφθιμένοιο δάσαντο. In Pind. Ol. X, 106 est, πλοῦτον λαχεῖν ποιμένα ἐπακτὸν ἀλλότριον, vbi Schol. laudat h. v. χωριστὰ δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται. quod nunc emendatum est.

Porro in Sch. A. multis docetur ex (Ptolemaeo) Ascalonita, acui vltimam χηρωσταί. adde Eustath. qui ex Sophoclis Alexandro laudat στείχων ἀγρωστὴν ὄχλον, leg. στιχῶν, ordinans, faciens ordine incedere.

159. ἔνθ' υἷας Πριάμοιο δύω λάβε. Est υἷας reuocatum e Flor. Ald. 1. et e codd. Townl. Ven. Vrat. b. c. A. Mosc. 1. υἱοὺς intulerat Ald. 2. Rom. λάβε suspectum erat Bentleio; βάλε locum habere patet. vt tot aliis locis; v. c. inf. 580. 612. At λάβε de iis, quae nobis obvia sunt, quae accipimus, et ipsum bene se habet v. c. Λ, 126 τοῦπερ δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας.

161. ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορὼν ἐξ αὐχένα ἄξῃ. Prius hemistichium recitat Apollon. Lex. in ὡς. In alte-

ro edd. inde a Flor. et Aldd. Rom. ἐξ αὐχένα ἄξει exhibent; recte et exemplo multarum comparationum; habet futurum vim: *frangere solet.* in Sch. br. est ἐξ αὐχέν' ἔαξε. κατέαξε. συνέτριψε. Bene hoc se haberet, nisi et per se probabile fieret, petitum hoc esse e similibus locis Λ, 175. P, 63. et vero ab emendatione ed. Cantabrig. hoc venisse; nam ed. pr. Ald. cum sqq. exhibent ἐάξει, κατεάξει. συντρίψει. priora vitiose. At Barocc. Ven. c. Sch. A. B. Townl. Lipf. a pr. m. Vrat. A. Mosc. ἐξ ἄξῃ. hoc igitur pro vero est habendum; et est alibi quoque ὡς cum coniunctiuo obuium in comparatione. v. inf. ad X, 93. Variat quoque in codd. Vindob. ἄξῃ et ἄξει.

162. πόρτιος ἠὲ βοὸς, ξύλοχον κάτα βοσκομενάων. Ε. „quod Zenodotus legerat βουκόλου ἠὲ βοὸς" haud dubie minus bene, variante tamen sic lectione. Sch. B. monet ἠὲ β. dictum esse pro καὶ, vt Υ, 138. Bentl. quoque mutat ἠὲ in ἠδὲ, quod cur necesse sit facere, non assequor. Argutatur quoque Eustath. in discrimine βοὸς et πόρτιος, quod per se obuium est esse iuuencae et vaccae. βοσκομενάων subsitue αὐτῶν, τῶν βοῶν, ex βουσί. Variavit autem poeta structuram, cum vulgare esset, ἐνθορὼν βουσὶ βοσκομέναις. nam de grege αἱ βόες.

ξύλοχον κάτα. ita e grammatico canone est scribendum, non κατὰ, vulgo lectum iunctim καταβοσκομενάων, prauo grammaticorum more, de quo aliquoties monitum est. Seiungunt κατα Ven. Sch. br. al.

Ceterum verba haec κατὰ ξύλοχον non temere sunt apposita; nam densiore saltu latentes ferae prorumpunt in loca proxima patentia. cf. Φ, 573 sq. Λ, 415.

163. 164. ὡς τοὺς ἐξ ἵππων — βῆσε. transitiue, κατεβίβασε, deiecit. cf. ad Π, 810.

164. ἀέκοντας. Monet Sch. A. aut is, e quo haec transscripta sunt, scribendum esse ἀέκοντας, (ἀέκοντας) et reprehendit Niciam, qui spiritu leni extulerat; qua de re monitum est passim. cf. sup. ad vs. 76. ad Δ, 43. in Excurss. de digammo. nam antiquior pronuntiatio fuit αϝεκοντας.

165. ἵππους δ' οἷς ἑτάροισιν. necesse erit cum Bentleio statuere, pronuntiatum fuisse ϝοῖς, si modo versus est a primo auctore. Nisi scriptum fuit ἵππους δ' αὖ.

166. τὸν δ' ἴδεν Αἰνείας. similis est dubitatio. Bentl. et h. l. refingit τὸν ϝίδεν. Equidem malim τὸν δὲ ϝίδ'.

ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν. Nunc demum agunt grammatici de voce Homerica ἀλαπάζειν, quae iam lecta erat B, 367. Aiunt esse proprie κενοῦν, inde πορθεῖν, vnde et ἀλαπαδνὸς, ὁ ἀσθενής. v. Apollon. Lex. in ἀλαπαδνότεροι. Hesych. Etymol. Sch. br. ad h. l. Eustath. p. 413. et al. Latinis poetis est, *sternere, vastare* agmina, vt κλονεῖν *miscere*.

169. ⸎ sine Scholio. Versus 168. 169 iam supra erant lecti Δ, 88. 89.

170. στῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῖο Bentl. malebat στῆ δὲ πάροιθ' α. Mox μὶν ηὔδα supple πρός μιν. Omnes particulae, etiam praepositiones, a rudiore sermone abesse, nec nisi cum sermonis vsu frequentato accedere solent; per multas tamen aetates adhuc in vulgaribus negliguntur; rudis enim sermo non nisi nominibus et verbis continetur.

171. 2. Recitat vss. Plutarch. de discrim. Adulat. p. 72 C.

172. οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ ⸎ quod Lycia nunc Troadis est.“ v. ad B, 824. Etiam Suidas versu apposito: ὅτι τὴν Τρωϊκὴν Ὅμηρος Λυκίαν λέγει. Opponere ei solent Λυκίαν μεγάλην, *Lyciam magnam*, scilicet proprie dictam, in australi Asiae parte. Vtitur eo nomine, tanquam isto aeuo adhuc frequentato, Eustathius (in loco in Nota ad v. 192 a me adscripto) sed facit hoc tanquam grammaticus; nam nulla ista aetate erat Lycia magna; Lycia erat prouincia consularis in Themate anatolico: id quod ex Constantino Porphyrog. discas.

174. τῷδ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος. Sch. br. cum Vrat. a et al. ἄφες. sicque edd. Ald. 2. cum progenie; discessit Turneb. Steph. Eadem varietas notata A, 51. vbi vide.

175. 176. vſſ. repetuntur Π, 424. 5. ὅςτις ὅδε κρατέει. Sic Φ, 315 ὅς δὴ νῦν κρατέει, μέμονε δ' ὅδε ἶσα θεοῖσιν. Abſolute κρατεῖν, ſuperiorem eſſe pugnando.

176. γούνατ' ἔλυσεν. nusquam γούνατα λῦσε. formula loquendi vetus nunc primum occurrit, qua robur et vires in genu poni ſolet, et recte. Saepiſſime hoc occurrit, v. c. I, 606. Itaque γούνατα λύεσθαι dicuntur eius, qui vulneratus aut occiſus concidit.

177. εἰ μή τις θεός ἐστι. ⊱ quod ambiguum eſt, vtrum, vt ipſe Diomedes ſit deus, an vt deus ſit qui ipſi adſit.

178. ἱρῶν μηνίσας. adſcripſit Suidas. nec aliud quid adiectum. Eſt ἱερῶν ἕνεκα, vt A, 65 et ſaepe. χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἔπι μῆνις. Ariſtarchus accepit et ſcripſit ἐπιμῆνις, vna voce, vt ἐπισμυγερῶς. ἐπιβουκόλος, vt ἐπὶ abundet. Videntur quoque amplecti hoc Sch. A. B. et Sch. br. ἐπιμῆνις, ἐπίμονος ὀργή. Nec aliter legerat Euſtath. etſi male nunc excuſum eſt. Mireris argutias! nihil enim manifeſtius eſt, quam ἔπι, quod et illi memorant, eſſe pro ἔπεστι, quod ſaepe eſt pro πάρεστι, ἐστί. Eſt quoque ἐπὶ in Lipſ. et al. ἔπι in Mori et al. et hoc recte, e canone grammaticorum. Porro interpunctionem vulgarem mutaui, quae totam ſententiam turbabat. Nam δὲ non eſt disiunctiuum, ſed copulatiuum.

181. Τυδείδῃ μιν ἔγωγε — ἐΐσκω. Ariſtarchus et μεν et μιν legebat. Sch. A. h. e. in eius ἐκδόσεσιν vtrumque occurrebat.

182. ἀσπίδι γιγνώσκων. γινώσκων Ven. Lipſ. et plures codd. et edd. et diſerte agnoſcit Euſtath. et Heſych. ἀσπίδι γινώσκων. διὰ τῆς ἀσπίδος γινώσκων. Me tamen antiquius ſeruare in Homericis profeſſus ſum ad B, 468. αὐλώπιδί τε τρυφαλείῃ v. ad Γ, 372. Λ, 352. cf. Sch. B. ad loc. noſtrum.

183. — ἵππους τ' εἰσορόων· σάφα δ' οὐκ οἶδ', εἰ θεός ἐστι. ἀθετεῖται verſus, tanquam inſertus ab aliquo, qui Pandarum putaret dubitare, eſſetne verus Diomedes." Sch. A. admodum ſubtiliter. Verior ratio dubitandi eſt.

ſet, quod verſus inutilis eſt, et languidam facit orationem.

184. *εἰ δ' ὅγ' ἀνὴρ* — Cant. *ει δ' ὅδ' ἀνήρ.*

185. *οὐχ ὅγ' ἄνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται.* Praegnantior ſententia, quam vulgo percipitur: *ἐνθουσιῶντα* et afflatu diuino actum ita declarat, vt deum ei adſtare dicat animantem et inflammantem eum. Ad notionem antiquorum, qui *μαίνεσθαι* dicebant pro *ἐνθουσιᾷν*, laudat verſum Plutarch. de virt. mor. p. 452 C.

186. *νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους.* Sic Υ, 150. Ο, 308. memorantur in his *ὦμοι*, vnde et ductum: *Nube candentes humeros amictus augur Apollo*, cum proprie totum corpus nube obſcuratum ſit, ne cerni poſſit; os tamen et caput inprimis caligine tegendum eſt.

187. *ὅς τούτου βέλος ὠκὺ κιχήμενον ἔτραπεν ἄλλῃ.* ⸖ quod Zenodotus *ἠθέτηκε* verſum; *οὐ γὰρ ἐτράπετο ἄλλῃ τὸ βέλος*, emiſſum a Pandaro in Diomedem, *ἀλλ' ἔτυχεν αὐτοῦ.* (eſt *κιχήμενον τούτου*) Reſpondet Sch. A. auertit tamen ſagittam numen, ne mortale vulnus inferret: quod idem factum erat in Menelai vulnere Δ, 129. 130. quodque Virgil. X, 329 reddidit: *tela irrita deflexit partim ſtringentia corpus.*

188. *ἤδη γάρ οἱ ἐφῆκα βέλος* — ⸖ forte reſpectu vſ. 98. 99. Scholion excidit.

189. *ἀντικρὺ διὰ θώρηκος γυάλοιο* ⸖ quod iterum *γύαλον* pro *κύτος*, et *γύαλον θώρηκος* periphraſis pro thorace. v. ſup. ad vſ. 99. Bentl. etiam hic em. *ἀντικρύς.* v. ad Γ, 359.

190. *Ἀϊδωνῆϊ προϊάψειν.* multa ineptiunt pluribus locis grammatici, in his Euſtath. ſuper auaritia Pandari. Bentl. ex h. v. emendat Heſych. *Ἀΐδωνι, τῷ ᾅδῃ.* *Ἀιδώνηϊ* et *προΐαψεν* eſt ap. Apollon. Dyſc. in Excerpt. Voſſ. in calc. Maittairii de dialect. a Reizio ed. p. 434. refert is inter Aeolica; vt ſolent grammatici antiquas formas pro Aeolicis venditare. Apollon. Lex. in *ἄϊδι· ποτὲ δὲ, ἀπὸ τῆς (εὐθείας) Ἀϊδωνεύς· καί μιν ἔφην Ἀϊδωνῆϊ προϊάψειν.*

Ceterum *προϊάπτειν* esse *προπέμπειν* satis expositum est ad A, 3. adhibuit quoque Aeschyl. VII ad Th. 323. 4 *Οἰκτρὸν γὰρ πόλιν τήνδ' ὠγυγίαν Ἅϊδι προϊάψαι δορὸς ἄγραν*. Idem *ἰάπτειν* pro *βάλλειν* aliquoties dixit vs. 301. 527. 546.

191. *θεός νύ τις ἐστὶ κοτήεις* ⊱ quod nunc diserte constitutum est, id quod supra dubium erat vs. 183. *θεός νυ τοι* vn. Vindob.

194. *καλοὶ, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες.* ⊱ quod Zenodotus *ἠθέτηκε* (non *μετέθηκε*) cum per tautologiam ea dicta sint. Respondet Sch. A. et recte: „esse ea παραλλήλως dicta e more poetae." Sic B, 43 *χιτῶνα, καλὸν, νηγάτεον*. Apollon. Lex. *νεοτευχέες· νεωστὶ κατεσκευασμένοι. ὁ δὲ ἐπὶ τῶν δίφρων* et in *πρωτοπαγής· καλοὶ, πρωτοπαγέες — τοὺς πρώτως νῦν πεπηγμένους.*

195. ⊱ quod binis equis vecti sunt. Sch. A. *δίζυγες ἵπποι.* quomodo hoc memorabile videri potuit! De *πέπτανται* v. ad P, 371.

196. *κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας.* Argutatur Sch. A. super *κρῖ*, laborant nec minus ceteri grammatici Sch. br. Eustath. Etymol. Hesych. Suid. praeeunte Apollon. Lex. Sufficit, fuisse formam antiquam *τὸ κρῖ*, quod et *κριθὴ* erat. Ipsi Straboni VIII, p. 560 A. notabilis visa est haec forma.

De *ἐρέπτεσθαι* agunt ad h. l. grammatici. De eo iam dictum ad B, 776. Schol. Pindari P. IV, 426 laudat: *ἵπποι δὲ κρῖ λ.* forte ex Θ, 560.

197. ⊱ quod *αἰχμητὰ* pro *αἰχμητής.* vt B, 104 *Θυέστα.* Sch. A.

198. *δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσι*, quod alias *εὖ* vel *πύκα ποιητοῖς.* Et affert Vrat. a. *δόμοις εὖ ποιητοῖσι.*

199. *ἵπποισί μ' ἐκέλευε.* variauit structuram, cum pergere deberet, *ἐπέτελλε κελεύσας.* saltem *ἵπποις γάρ με κέλευε.* *ἅρμασιν ἐμβεβαῶτα. ἐμμεμαῶτα* Mori Vrat. c. Flor. Ald. 1. Emendatum *ἐμβεβαῶτα* in Ald. 2. et inde ductis, etiam in Rom. Reuocatum tamen vitium a Tur-

nebo, et Stephano, donec Barnes iterum eiecit. Sic refingenda erat nota Clarkii et Ernesti.

200. ἀρχεύειν Τρώεσσι ⟝ quod Τρῶες h. l. qui Zelea profecti erant. Sic et Schol. br. Itaque Hector infra O, 425 clamat: Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι.

203. ἀνδρῶν εἰλομένων εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην. De ἄδδην v. Excurs. ad h. v. Recitat verba Harpocrat. in ἀδδηφάγους τριήρεις.

εἰλομένων. ita ed. Flor. Ald. 1. εἱλομένων Ald. 2. cum sequentibus. Iterum εἰλομένων Steph. et hinc in recentioribus. Eadem varietas occurrit in codd. Et videtur non vna fuisse pronuntiatio seu forma: ἔλω. ἕλω. ϝελω. et hinc ductorum. cf. ad Z, 424.

204. ὧς λίπον, αὐτὰρ πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα. haec aut corrupta esse, aut a seriore rhapsodo prodiisse, mihi manifestum sit; perpetuus enim vsus τοῦ Ἴλιος in Homericis est ϝιλιός, vt statim 210. adeoque peccat ες ϝιλιον. Sin sustuleris, versus exit parum numerosus. Si saltem esset αὖτ' ἄρα πεζὸς ϝιλιον εἰλήλουθα. Verum est in toto loco tam futilis et molesta loquacitas, vt vix ab vno eodemque auctore tot iterationes eiusdem rei ac sententiae profectas esse existimes.

ὧς λίπον recitat versum Hesych. in ὥς et addit ὥς — καὶ δι' ὅ.

205. τὰ δέ μ' οὐκ ἄρ ἔμελλον ὀνήσειν. Mirabar vnde repente τὰ δὲ — ἔμελλον venisset, non ἔμελλεν vel οὐκ ἄρα μέλλεν. Nunc video ἔμελλεν esse in Eustath. Ven. et Vindob.

208. ἀτρεκὲς αἷμ' ἔσσευα βαλὼν ⟝ „quod nunc βαλὼν non modo est feriens, sed et vulnerans, τρώσας" obseruatiuncula ad fastidium repetita cum sequente

210. ὅτε Ἴλιον εἰς ἐρατεινὴν ⟝ quod ἡ Ἴλιος Homero dicta."

211. ἡγεόμην Τρώεσσι ⟝ quod Τρώεσσι de iis, qui Zelea sub Ida monte profecti sub Pandaro militabant, est accipiendum: (quod iam vs. 200 vidimus) Quod cum non viderent nonnulli, refinxerant versum: ἡγεό-

μην, Τρώεσσι Φέρων χάριν ἱπποδάμοισιν. Alii alia commenti erant in Sch. A. B. Lipf.

212. *εἰ δέ κε νοστήσω καὶ ἐςόψομαι* — quod dictum pro *νοστήσαιμί κεν.* vt illud *πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ ὀνομήνω* B. 488." (Male addit alia manus, *περιττεύει δὲ ὁ κὲν σύνδεσμος*) De hoc afferto grammatici v. Exc. ad h. v.

213. *καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα.* edd. vsque ad Turnebum *ὑψηρεφὲς*, quod et in codd. eft, Lipf. Vrat. b. c. Mox Steph. ed. aberrauit in *ὑψιρεφὲς*, quod retinuere editores, donec Barnes correxit. Eft tamen iftud in cod. Barocc. Vindob. al. et in ipfo Hefych. edebatur quoque in Ariftoph. Nub. 305. nunc emendatum a Brunck. Attamen *ὑψερεφὲς* eft in Mori. Ven. et ceteris.

214. *αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φὼς* — dictum videtur pro *ἄλλός τις ἀποτάμοι κάρα μου.* At Sch. br. et Euftath. *πολέμιος ἀνήρ.* quid quod ipfo Apollon. Lex. *ἀλλότριος, πολέμιος* adfcripto hoc verfu; vnde gloffa in Hefych. illata eft. *τάμη* Vrat. a.

215. *εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαεινῷ ἐν πυρὶ θείην.* Similis color erat B, 267 *εἰ μὴ ἐγώ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω* de Therfite. fed ibi iunctura erat diverfa: *εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι — μηκέτ' ἔπειτ' ἐπείη, μήδ' — εἴην, εἰ μὴ δύσω — ἀφήσω.* Nunc autem eft *εἰ δέ κε νοστήσω καὶ ἐςόψομαι — αὐτίκ' ἔπειτ' ἀποτάμοι — εἰ μὴ θείην.* At Sch. br. *θείην. ἐν πυρὶ βαλῶ. εὐκτικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ.* eft adeo ei infolens optatiuus, et ille requirebat *εἰ μὴ θῶ.* In Apollon. III, 74. 75 *οὐ δέ κε λώβην τίσειεν Πελίης, εἰ μὴ σύγε νόστον ὀπάσσῃς* Brunck. repofuit *ὀπάσσοις* alterum enim foloece effe dictum, provocans ad notata ad Eurip. Hippol. 474. vbi tamen tantum de generali vfu optatiui, quem Attic' amant, obferuatum eft. Recte vero optatiuum praetulit, quandoquidem *τίσειεν* praeceffcrat. Saepe *εἰ μὴ* in Homericis occurrit, plerumque cum indicatiuo iunctum, etiam praecedente *κε* vel *ἄν*: vt Λ, 311 *καί νύ κεν ἐν νήεσσι πέσον — εἰ μὴ κέκλετο* et 504 *οὐδ' ἂν πω χάζοντο — εἰ μὴ*

παῦσεν. vt plurimum enim temporibus praeteritis haec iunguntur; rarius praesenti tempore aut futuro: B, 387 οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται — εἰ μὴ νὺξ διακρινέει. antecedente futuro; et praesenti antecedente I, 231 ἐν δοιῇ δὲ — εἰ μὴ σύγε δύσεαι ἀλκήν. P, 70. 71 ἔνθα κε ῥεῖα Φέροι — εἰ μή οἱ ἀγάσσατο. conuenit hoc postremum cum eo quod saepe in Atticis obuiam est, cuius exempla v. ap. Valk. ad Hippol. 480. Verum vsus optatiui, de quo h. l. quaeritur, in tota Jliade nullum exemplum reperio; in Odyssea vero haec tria: E, 177 οὐδ' ἂν ἐγὼ σχεδίης ἐπιβαίην, εἰ μή μοι τλαίης γε — K, 342 οὐδ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι — εἰ μή μοι τλαίης γε — Π, 102. 3 αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος Φώς, εἰ μὴ ἐγὼ κείνοισι κακὸν πάντεσσι γενοίμην. Constat ergo in his de vsu optatiui etiam in Homericis; at coniunctiui exemplum nullum est, praeterquam Od. Ξ, 373 οὐδὲ πόλιν δε ἔρχομαι, εἰ μή που τι περίΦρων Πηνελόπεια ἐλθέμεν ὀτρύνῃσι, ὅτ' ἀγγελίη πόθεν ἔλθῃ.

216. χερσὶ διακλάσσας. geminato sibilo scriptum hoc esse ait Ven. B. quoniam fracti cornu strepitum ita reddere voluit poeta; sicque Vrat. a. b. Atqui ex prosodiae lege hoc factum: Od. Z, 128 ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτορθὸν κλάσε χειρὶ παχείῃ. Laudat versum Plutarch. de cohib. ira p. 455 D. quod irascimur etiam rebus inanimatis.

ἀνεμώλια γάρ μοι ὀπηδεῖ. Apponit hemistichium Apollon. Lex. ἀνεμώλια, μάταια. add. Hesych. Etymol. Volunt idem esse cum μεταμώλια. de quo v. ad Δ, 355.

218. πάρος δ' οὐκ ἔσσεται ἄλλως Sch. br. πάρος. πρὸς τὸ παρόν. Immo vero est iungendum cum πρίν, cum alias sit πρὶν — πρίν. Sic Od. B, 127. 8 ἡμεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν, οὔτε πῃ ἄλλῃ, πρίν γ' αὐτὴν γήμασθαι.

219. 220. πρίν γ', ἐπὶ νὼ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσΦι ἀντιβίην ἐλθόντε, σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι. In πρίν γ' suspicor γ' a grammaticis insertum, cum tono acui syllabam haud viderent. Non iungi possunt τῷδ' ἀνδρὶ πει-

ρηθῆναι, fed νὶν, ἐπελθόντε τῷδ' ἀνδρὶ, πειρηθῆναι (αὐτοῦ.)

νώ quartum cafum hoc vno Iliadis loco, et iterum vno Odyfleae (Od. O. 474 νῶ ἀναβησάμενοι. eft tamen et alius locus Π, 306 ὅπως τις νώ τίει) cum alias νῶϊ adhibeat poeta, vnde facta apocope fcribi debebat νῶ (νῷ) fcribitur tamen νώ." Sch. A. B. additum in iis: διὰ τί δὲ οὐ περιεσπάσθη, ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμιῶν δηλοῦται. Eft itaque id Scholion Apollonii Dyfcoli, nam liber ille eius laudatur: v. ad Δ, 343. 344. Pleniora dedit Etymologus, qui prouocat ad τεχνικὸν, qui idem ille eft. Eadem verba refpicit Euftathius p. 153 extr. et p. 541. ad h. v. Is Apionem et Herodorum laudat; ex quo, vt et multis aliis locis, apparet grammaticos liberales fuiffe in repetendis aliorum dictis. Apollon. Lex. νώ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἡμᾶς, μόνον (vno loco) Ὅμηρος· πρίν γ' ἐπὶ νὼ etc. Etymol. νώ, τὼ ἄνδρε. Rom. ed. miro vitio ἐπὶ νῶτα. Ceterum νώ habet eandem rationem quam σφὼ fup. A, 574.

221. ἀλλ' ἄγ', ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὄφρα ἴδηαι. Iterum, vt fup. 109 καταβήσεο δίφρου, noua verbi forma occurrit ἐπιβήσομαι, idem quod ἐπίβημι, ἐπιβαίνω. Qua de re v. dicta ad B, 35. Γ, 262 et faepe. Verum in ἐπιβήσεο ὄφρα intercedere videtur hiatus. Aut ergo εο vna fyllaba fuit pronuntiatum vt ου contractum; aut legendum cum Bentleio ἐπιβήσεαι. quod etiam infra legitur Θ, 165 πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσεαι, οὐδὲ γ.

222. οἷοι Τρώϊοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο. ⊱ excidit Scholion: quod fpectauit, fufpicor, ad πεδίοιο, quod omiffum διὰ π.

Τρώϊοι ἵπποι. non funt Troiani; fed vt Apollon. Lex. ἀπὸ Τρωὸς τοῦ ἥρωος. cf. inf. 265. 6. fic quoque Sch. B. Sch. br. Euftath. Sic Νηλήϊαι ἵπποι Λ, 596. Verfus 221. 2. 3. repetuntur inf. Θ, 105. 6. 7. et hemiftichium οἷοι Τρώϊοι ἵπποι ap. Strab. XIV, p. 977 B.

223. κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι ⊱ quod hic verfus interpretatur, quid fit φόβον

ἌΡγος Φορέουσαι (B, 767.)" Parum commode; nam φέβεσθαι eſt ſugere, cedere, ſi maior vis ingruit, vt mox 232 φεβώμεθα, verum et Plato hoc verſu adſcripto interpretatur μήστωρα φόβοιο, qui recte ſugere norit, fugiendi peritum, in Lachete p. 191 A. B.

224. ℘— Excidit Scholion; nec apparet, quis obſervationi locum fecerit. εἴκεν αὖτε Vrat. a. pro εἴπερ ἂν αὖτε.

225. εἴπερ ἂν αὖτε Ζεὺς ἐπὶ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κῦδος ὀρέξῃ. νίκην παράσχῃ. Ὀρέγειν κῦδος τινὶ ſaepe obuium eſt; ἐπορέγειν hoc vno loco. Alio ſententiarum ordine κῦδος ἐπὶ Διομήδει eſſet *victo Diomede*. ὀρέξει vn. Vind.

226. Ἀλλ' ἄγε νῦν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα — Harlei. ἄγε δὴ, vt paullo poſt 249. ἡνία σιγαλόεντα. Primo hoc loco occurrit vox, cuius vis ſatis conſtat, nam declaratur aliquid mirabile; verum de origine disputatur. Vulgo ad σιγὴν refertur, quatenus res pretioſa ſtuporem et ſilentium facit. plura alia v. ap. Schol. A. B. Sch. br. Euſt. ad h. l. et pluribus locis, inprimis ad Θ, 137. X, 468. Schol. Aeſchyli S. ad Th. 548. Aliud acumen eſt, eſſe τὸ σιγαλόεν, quod nullum ſtrepitum facit, adeoque molle ἁπαλόν (Euſtath. p. 1280, 48). Defendit hoc Palmer. ad Heſych. ἡνία σιγαλόεντα. Communior plerisque antiquis eſt interpretatio ποικίλα, πεποικιλμένα. Praeiuit Apollonius Lex. h. v. aliamque originem ſubiecit: σιγαλόεντα, σεσιγαλωμένα, πεποικιλμένα. καὶ σιγάλωμα καλοῦσιν οἱ σκυτεῖς, ἐν ᾧ τὰ ποικίλα τῶν δερμάτων μαλακύνουσι (vt legendum videtur. Euſt. memorat τὰ εὐμάλακτα) Iam ap. Heſych. occurrit σιαλῶσαι, ποικίλαι. Commode itaque Taylor Lect. Lyſ. p. 703 recordatus Aeolicum digamma etiam in γ abiiſſe, vt tot exempla ap. Heſych. teſtantur, perſpexit ex σιϝαλὸς, antiqua voce, σιγαλὸς, σιγαλόεις eſſe factum. Debuit quoque eſſe σιγαλῶν. σιγάλωμα. Commendata haec ſunt a viris doctis Foſter *on Accents* p. 135. R. Payne Knight, et al. Scilicet eſt credendum σιαλὸς, quod proprie erat εὐτραφὴς, λιπαρὸς, ſuiſſe adhibitum omnino, vt ipſum hoc

λιπαρὸς, pro λαμπρὸς, et translatum ita esse ad res colore vel splendore aliquo insignes. — Barnes laudat pro var. lect. στιγαλόεντα et Φοινικόεντα. (quod spectat ad Θ, 116. prius petitum est e Schol. br. interpolatis; legitur tamen etiam ap. Etymol.)

227. ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι. Est Aristarchea lectio: quae, si vera est, aliter accipi nequit, quam: *descendam de curru.* Nec vllo modo euincet, Eustathium sequutus, Clarke esse: *ego stans in curru pugnabo.* Interpretantur Ven. A. et B. οἷον τῆς τῶν ἵππων Φροντίδος ex v. 228. inuita sermonis lege et vi. Quid ni autem de vero descensu de curru accipi possit, vt Diomedem pedes aggrediatur Aeneas: cum id toties factum videamus, vt curru a tergo constituto pedites pugnent heroes, scilicet recepturi se in eum, vbi discrimen ingruerit; vt hoc ipso loco Diomedes pedes pugnat Sthenelo currui ad eius tergum insistente. Curru modo vectum Aeneam ad Pandarum accessisse credamus et cum eo loqui de curru. Prorsus similis est locus Jl. P, vbi 479. 480 hi iidem versus repetuntur, atque in iis etiam ἀποβήσομαι scriptum est. Alcimedon ibi mox conscendit currum et arripit habenas, alter autem Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε ad pugnandum. prope habentur equi 500. 1.

Narrant Sch. A. B. Zenodotum legisse ἐπιβήσομαι, quod et Schol. B. praefixum habet; idem notatum e Cant. Vrat. c. et Schol. b. Mosc. 1. 3. Ita Aeneas Pandarum iubet equos regere, ipse pugnaturus de curru: *rege tu equos, ego conscendam currum ad pugnandum:* tanquam ἐπιβάτης, qui adstat ἡνιόχῳ. Vt sic accipi possit, Aeneas putandus est pedes aduenisse: 166. 167. currus tamen in propinquo esse debuit 222. ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο. Dicuntur autem ἐπιβήσομαι ἵππων, ὀχέων, δίΦρου, eodem sensu: cf. sup. 56. 109.

228. ἠὲ σὺ τόνδε δέδεξο. — „quod δέδεξο priore syllaba geminata dictum est, vt, πεπείθωνται, λελάχωσι.“ Sic Sch. A. non assequor satis. Non ergo a δέδεγμαι deduxit imperantem modum δέδεξο? An esse voluit δέγμι,

δέγμαι, δέξο? quod alibi occurrit, et huius ſyllabam priorem eſſe geminatam? Contra δέξο per aphaereſin vulgo creditur eſſe dictum pro δέδεξο? cf. ad ὄρσο ſup. Δ, 204. τόνγε vn. Vindob.

μελήσουσι δ' ἐμοὶ ἵπποι. Sic editum erat inde a Flor. Aldd. ſicque codd. in his Venetus. δέ μοι ap. Euſt. Lipſ. cod. ap. Bentl. Vrat. a. b. c. A. Moſc. 1. 3. Nil refert: niſi quod ἐμοὶ videtur vim habere oppoſiti.

230. ⊱ nullum Scholion ad h. v. extat. Perperam ad ſeqq. laudatur praeceptum Neſtoris Δ, 306.

231. ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι. οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος καὶ σχεδὸν ἅπαντες — vt ſit εἰθάδι καὶ συνήθει, qui *ſolet* eos regere; cui magis parent equi; non autem vt εἰωθὼς paſſiue dicatur *conſuetus*. Sch. br. τῷ ἐθίσαντι αὐτοὺς ἡνιοχεῖν. Comparat quoque Sch. A. illud ἐν Δολωνίᾳ· (K, 493) ἀήθεσσον γὰρ ἔτ' αὐτὸν (vt Schol. legit) — Dicas: quid igitur aliud praeter Ariſtarcheum hoc, lectum fuit? forte εἰωθότε. quod et Barneſ. neſcio vnde laudat pro var. lect. quodque ex vno Vindob. notatum video. ita *equi currum trahent magis, in vſu habentes*, cum adſueuerint, ſc. trahere *ſub auriga* (deeſt *te*). Adeoque concitatius current equi te aurigante. Durum tamen eſt ὑφ' ἡνιόχῳ abſolute ita dictum, pro ὑπό σοι ἡνιόχῳ, omiſſo σοί. etſi et alibi, paullo durius, pronomen exulat, vt Δ, 204 Ὄρσ' Ἀσκληπιάδη, καλέει κρείων Ἀγαμέμνων.

232. ἅρμα οἴσετον. Bentl. οἴετον, neſcio an ex libro. Verum οἴσειν non minus quam οἴειν Homerus frequentat.

233. μὴ τὼ μὲν δείσαντε ματήσετον οὐδ' ἐθέλητον ἐκφερέμεν πολέμοιο. ⊱ Excidit Scholion, quod reſpexit, puto, τὸ, ματήσετον. ματᾷν per ſe latius patens h. l. ipſa ſententia circumſcribitur, vt ſit μάτην ἵστασθαι καὶ ἀργὸν εἶναι. cf. Euſtath. Eſt adeo, ceſſare intempeſtiue; h. l. de equis non parentibus hortatui, ſed renitentibus. In Heſych. ματαιᾷ. διατρίβει. χρονίζει. Apud eund. v. plura hinc deducta. Similiter inf. Ψ, 510 οὐδὲ μάτησεν, ἀλλ' ἐσσυμένως λάβ' ἄεθλων. add. Π, 474. Non eſt adeo, temere vagari; nec bene Sch. br. μὴ ματαιοπραγήσωσι,

ματαίαν ἔχωσι τὴν προθυμίαν. nimis laxe. Sane ματαιᾷν, ματαιάζειν, ματάζειν, ματαιοῦσθαι, ſaepe omnino eſt ſtulte agere, vt ματίη Od. K, 79 et ap. Apollon. I, 805. IV, 368 ſtultitia.

μὴ ματήσετον οὐδ' ἐθέλητον, — ſequentibus νῶϊ δὲ κτείνῃ καὶ ἐλάσσῃ referendum eſt inter illa exempla, in quibus aut dicendum eſt, futurum indicatiui et coniunctiuum eodem loco haberi, aut ματήσετον eſſe pro ματήσητον. v. Exc. de imperfecta Homeri grammatica, et de μή.

236. μώνυχας ἵππους. primo nunc occurrit epitheton, quod Virgilius reddidit *ſolo vngula cornu*.

alii solido

237. τε' ἅρματα καὶ τεὼ ἵππω. Laudat et inter Aeolica refert Apollon. Dyſc. in app. Maitt. p. 432. B. vbi ſcriptum τέα et τέω.

238. ἐπιόντα δεδέξομαι — quod δεδέξομαι pro δέξομαι, ἐπιτηρήσω, vt λελάχωσι (v. ad 228) Apollon. Lex. δεδέξομαι, ἐνεδρεύσω. ſicque Heſych. quod h. l. minus convenit.

239. ὣς ἄρα φωνήσαντες, ἐς ἅρματα ποικίλα βάντες, — neminem haec offendiſſe miror: — σαντες, βάντες. In promtu erat mutare φώνησαν, καὶ ἐς ἅ. In Moſc. 1. erat φωνήσαντε et βάντε. alterum vtique amplectar, βάντε.

244. ἄνδρ' ὁρόω ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι. Incertum, quae iunctura amplectenda ſit: vtrum μεμαὼς ἐπὶ σοὶ pro ἐπιμεμαὼς σοὶ, quod alibi non occurrit an μάχεσθαι ἐπὶ σοὶ, an, quod ex vſ. 240 elicias, ἐπὶ σοὶ ἔχοντε ἵππους. Certe μεμαῶτε (ὥστε) μάχεσθαι ſunt iungenda.

245. — quod poſt ἶν' ἀπέλεθρον ἔχοντας pro ὁ μὲν τόξων εὖ εἰδὼς debebat ſequi, τὸν μὲν τόξων εὖ εἰδότα. Alter Sch. ſupplet τούτων ὁ μὲν ἐστί. Oratio ſcilicet a poeta eſt inuerſa. Schol. ap. Bentl. comparat ἀστράπτων ἐπιδέξια (B, 353) ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτε, ὁ μὲν δάφνης ὁ δ' ἐλαίης (ſic ſcriptum) Od. E, 477. Schema περιηγητικὸν appellat Lesbonax appoſitis vſſ. his: p. 186. Etiam h. l. ἔχοντε Harlei. Moſc. 1. Vrat. b. et Lesbonax l. c.

ἶνα ἀπέλεθρον, δύναμιν ἄμετρον. πολλήν. mensura finita pro infinita. Sic Apollon. Lex. Hesych. Etymol. Est enim πλέθρον cubitorum LXVI et dimidii: Sch. A. B. br. et Eustath. ex Apione et Herodoro: h. e. pedum C qui sunt LIV pedes Reg. 5 dig. 4 lin.

247. Αἰνείας δ' υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο. Ita legebatur. Sch. A. ἐν ἄλλῳ· υἱὸς μὲν ἀμύμονος A. sicque ipse Ven. Lips. Barocc. Vrat. a. A. Townl. codd. Vindob. et Par. et cum his ed. Flor. quam statim deseruit Ald. 1. Sola sane auctoritate haec lectio praestat; nec habet alterutra, cur eam praeferas.

Tum initio versus Αἰνείας θ', minus bene Barnes: erat in Flor. at statim Ald. 1. δ' asseruit, cum codd.

248. Versus aberat a Vrat. a. et eum adiectum esse suspiceris ad supplendum id quod non supplendum erat. Nam si post Ἀγχίσαο finita erat sententia recte supplebatur εὔχεται εἶναι. nunc υἱὸς ἐκγεγάμεν εὔχεται iunguntur, contra morem; nam dicitur quis ἐκγεγάμεναί τινος, non vero addito ἐκγ. υἱός τινος. nisi admodum otiose. ἐκγεγάμεν esse pro γεννηθῆναι in Schol. et gloss. notatur.

249. ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων. ⸖ ad ἐφ' ἵππων. Aristarchea lectio. Sch. A. B. cum Sch. Leid. accipit dictum pro ἐπὶ τοὺς ἵππους. vt ἐπὶ Ἀθηνῶν πλεῖν pro εἰς Ἀθήνας. et πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων (Δ, 5) vitiose πέτανται Sch. B. et Sch. Leid. Dictum esse Ἀττικῶς, addit et h. l. Sch. A. Sthenelus hortatur eum, vt recipiat se in currum, nam pedes pugnat, vt apparet ex vs. 255 et sup. Δ, 419. vt fugiat. At Sch. A. vult: „vt porro de curru pugnet." Sic quoque Sch. B. Scilicet indignum putarunt ipso Sthenelo, si Diomedem fugere iuberet. Quo etiam spectat: δοκεῖ δὲ Ζηνόδοτος τοῦτον καὶ τὸν ἑξῆς ἠθετηκέναι. quod in Sch. A. subiicitur in Ἄλλως.

Versum memorat Apollon. de Synt. p. 252. cum obseruatione nonnullos putasse χαζώμεθα aut esse, aut sustinere primam personam imperatiui.

μηδέ μοι οὕτως Vindob. μηδὲ μὲν —

250. *μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσσῃς.* Homericus loquendi vſus: *θυμὸν, ψυχὴν, ὀλέσαι. ὀλεῖν* eſt perimere, conficere. A, 559. *ὀλέσῃς δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.* Eſt adeo proprie, vitam perniciei offerre, perdere.

252. *μή τι φόβονδ' ἀγόρευ'. φόβονδ'* eſt, *in fugam* vt *φόβονδ' ἔχειν ἵππους.* vt Θ, 139 et al. Eſt ergo, quod et Euſtath. vidit, ellipticum. Sch. br. tantum ſenſum reddunt, *μηδαμῶς περὶ φυγῆς λέγε.* Heſych. *μηδέν μοι περὶ φυγῆς διαλέγου.* Melius Euſtath. p. 545 *μή μοι ἀγόρευε, τραπῆναι φόβονδε.* Sic Π. 697 *φύγαδ' ἐμνώοντο ἕκαστος* ſc. *τρέπεσθαι.* Koeppen ſupplebat: *μὴ ἀγόρευε ἐκεῖνα, ἃ φέρει εἰς φόβον.* — Pro *μή τι* eſt *μή τε* Sch. br.

ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν οἴω. (Ptolemaeus) Aſcalonita legebat *οὐδέ σε.* At Sch. A. contendit „*οὐδὲ σὲ* eſſe ſcribendum.“ ita vero erit, te, ne te quidem. *οὐ δέ με* Cant. et margo ed. Libert. at Bentl. e Cant. laudat *οὔ σέ με.*

253. *οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι.* Et quod *γενναῖον* nonnulli acceperunt *ἐγγενὲς, πάτριον.* Sch. A. Incidit in eosdem veteres Euſtath. vbi plura. Et fuit ex iis Apollon. Lex. *γενναῖον. συγγενὲς,* appoſito hoc verſu, et Schol. Pind. P. VIII, 53. qui etiam ibid. vſ. 63 *τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων παισὶ λῆμα* eodem modo interpretatur *συγγενικόν.*

οὐ γὰρ ἐμοὶ mſ. ap. Barnes. Cant. ap. Bentl. Moſc. 1. leniore ſono.

ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι. non eſt, fugiendo pugnare, vti quoque Euſtath. acceperat; nec *ἐν μάχῃ ἀλυσκάζειν, φεύγειν,* in pugna fugere; verum eſt paullo durius dictum pro *ἀλυσκάζειν, ὥς τε μὴ μάχεσθαι.* Inf. Z, 443 *αἴ κε, κακὸς ὥς, νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο. ἀλυσκάζοντα* memorat Euſtath. ſi non vt lectum, certe, quod legi poſſit.

255. *ὀκνείω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν* Sch. *ὀκνείω ἀντὶ τοῦ ὀκνείως ἔχω.* Alii *ὄκνον* de metu acceperunt. Sic Sch. B. et Euſtath. quo ſenſu et apud Atticos ſcriptores occurrit, itaque *ὀκνείω φοβοῦμαι* interpretantur, allato

hoc versu, vt in Schol. Sophocl. El. 320. v. ad Timaeum Lex. h. v. et Sch. B. inf. ad 275.

ἐπιβήμεναι Bentl. adscripsit, nescio vnde. Et occurrit hoc in Schol. Sophocl. Trach. 7. etsi in iisdem ad Oedip. T. 749 et ad Electr. 255 recitatur *ἐπιβαινέμεν.* Vtrumque bene se habet.

ἀλλὰ καὶ αὔτως ἀντίον εἶμ' αὐτῶν. scribitur *αὔτως* et *οὕτως.* hoc habent Lips. Townl. Ald. 2. cum sequacibus it. Rom. et praefert Ernesti, ne alterum, *αὔτως,* mali ominis sit, cum et esse possit, frustra. *αὔτως* erat in Flor. Ald. 1. reuocatum a Steph. tuetur illud Ven. c. al.

256. *ἀντίον εἶμ' αὐτῶν.* Cant. *ἀντίος.*

τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἀθήνη. ἐᾷ vna syllaba effertur, nec hoc insolens, cum et *ἐῶμεν* dissyllabum sit K, 344. T, 202. et *ἐάσουσιν* trinis syllabis Od. Φ, 233. obseruante Clarke. Sch. A. et B. docent, veteres multa esse argutatos, quaerendo, an *ἔα* sit imperfectum pro *εἴα,* (vt Il. Π, 731 *Ἕκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάριζε.* item Od. Ψ, 77. 244.) Alii statuerunt, ex *ἐάα* factum esse per apocopen *ἔα,* vltima breui, quod etiam Sch. br. et Eustath. sequuntur, quo nil ineptius; teste eodem multo pauciores fuere, qui *ἐᾷ* legerent, sunt in his msf. Mori Cant. At sine iota subscripto *ἐα* est etiam ex Veneto expressum. Bentl. videtur legisse *δ', τρεῖν δ' οὐκ ἐᾷ.* De *τρεῖν* v. inf. Λ, 545 *τρέσσε δὲ παπτήνας.*

Ad vs. 257 appicta ⟝ nullo subiecto Scholio, quod spectare potuit ad *πάλιν αὖτις.*

258. *εἰ γοῦν ἕτερος γε φύγῃσι.* Ex canone grammatico scribendum videri potest *ἕτερός κε φύγῃσι.* Verum *γε* ad *ἕτερος* spectat, *alter saltem.* nec quicquam profeceris, nam restat alterum *γε* in *εἰ γοῦν,* vel *εἴγ' οὖν.* Itaque legendum, *εἰ κ' οὖν.* nisi contendas, ad Homerum canonem Atticorum haud spectare, sed dici *εἰ φύγῃσι,* omisso *ἄν, ἐὰν φύγῃ,* pro Attico *εἰ φύγοι.* Simile exemplum inf. Π, 30 videbimus.

260. *αἴ κεν — ὀρέξῃ.* non nisi vn. Vindob. *ὀρέξοι.*

261. *σὺ δὲ τούςδε μὲν ὠκέας ἵππους.* ⊱ „quod δὲ abundat." Nondum didicerat grammaticus, δὲ in apodosi poni. Sch. Vrat. b. *τοὺς δὲ καλλίτριχας ἵππους.* puto ex vſ. 323.

262. *αὐτοῦ ἐρυκακέειν* ⊱ „quod infinitiuus pro imperatiuo." et hoc potuit nouum ac notabile videri!

ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας. Primo loco haec nunc occurrunt, et a grammaticis illuſtrantur, itaque pauca h. l. ſunt dicenda. Currus heroum erant humiles, binis rotis ſubnixi, quibus impoſitus *δίφρος*, cui inſiſtebat auriga, *ἡνίοχος*, cum altero pugnante, *ἐπιβάτῃ*. Ambiebat *δίφρον* praecinctio aliqua, lorica, fere ad genuum menſuram. Haec eſt *ἄντυξ*, in qua eminebant paxilli, ſeu claui, anſae, circa quas religari poterant habenae. Obvia res eſt in antiquis monimentis, vnde clarior habetur notio, quam ex nota Hemſterhuſii ad Lucian. T. I, p. 279. Si duae *ἄντυγες* memorantur, vt inf. E, 728. Υ, 500 videtur *ἄντυξ* binis ſemicircularibus partibus conſtitiſſe, quae vtrinque latus tegebant. A tergo aut humilior erat orbis, aut patebat, interuallo relicto, quo conſcendi currus poſſet.

263. *Αἰνείαο δ' ἐπαΐξαι μεμνημένος ἵππων.* ⊱ quod et hic *ἐπαΐξαι* pro *ἐπάϊξον*. In Zenodotea vitioſe erat ſcriptum *Αἰνείω*.

265. *εὐρυόπα Ζεὺς* primum nunc occurrit, pro *εὐρυόπης*, vt *μητιέτα Ζεὺς* et alia ex antiquo ſermone ſeruata in Ionico poeta. At *εὐρύοψ* vidimus A, 498. vtrumque obſoletum grammaticorum iam aetate, qui ex etymo declarare ſtudent, et modo ad vocem modo ad viſum referunt, *τὸν μεγάλως ἐφορῶντα*, vel *τὸν μεγάλους ἤχους καὶ ψόφους ἀποτελοῦντα* vel *τὸν μεγαλόφθαλμον* interpretantes, ex *ὄψ*, *vox*, putes verius; eſt tamen ab *ὢψ*, *ὠπὸς*, etiam *ἤνοψ*, *οἴνοψ* et alia: Sed v. ad A, 498. Verſu vtitur Maximus Tyr. Diſſ. XL, p. 268. vbi *εὐγενείας ἱππικῆς* exemplum vult proponere.

266. *δῶχ' υἷος ποινὴν* ⊱ „quod ποινὴ h. l. proprie dicta, et intelligitur *ἕνεκα*." Scilicet ποινὴ eſt compen-

fatio, ἀμοιβὴ, ἀντάλλαγμα, vt apud Pindarum. cf. Eustath.

υἷος esse scribendum, docet Sch. A. esse enim ex υἷϊ, (υἷς) vnde υἵιος, contracte υἷος. Eadem habet Etymologus. Versum respicit Eurip. Or. 1398. vbi v. Schol. Apud Maxim. Tyr. l. c. ἄρισται ἵππων legitur. Secundum haec non rapuerat Ganymedem Iupiter, sed pretio soluto patri coemerat: Spirant haec rudissimam antiquitatem, in qua vendebantur liberi, et ad cuius sensum summam cuiusque hominis seu rei praestantiam ita declarabant, vt dicerent diuinam, a diis expetitam; Ita Ganymedem a Ioue; et equos Trois praeclaros, a Ioue acceptos. Ornata post haec fabula tanquam res vere gesta, variis modis: cf. Jl. Υ, 232. Bonam notam ad h. l. edidit Koeppen.

269. ⸓ ad ὑποσχὼν θήλεας ἵππους. „quod Hellanicus θηλέας scripserat." Sch. A. Ergo antiquus ille scriptor iam de pronuntiatione monuerat? Sunt tamen verba Sch. Ven. A. „ἡ διπλῆ, ὅτι οἱ περὶ Ἑλλάνικον ἀνεγίνωσκον θηλέας, ὡς ταχέας· ὡς Δωρικῶς ἐπιθεμένου τοῦ ποιητοῦ. τὸ δὲ τοιοῦτο παρ' Ἡσιόδῳ πλεονάζει, Ὅμηρος δὲ οὐ χρῆται. Adiectum: θήλεας esse scribendum, vt a casu recto θῆλυς sit declinatum, θῆλυς ἐέρση· Ἥρη θῆλυς ἐοῦσα (Jl. Τ, 97) θῆλυν ὑπόῤῥηνον. (Κ, 216) οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ Ἀσκαλωνίτης." Dices, ita nondum patere, quid grammatici notare voluerint. Scilicet in Hellanico scriptum aliquid esse debuit, vnde appareret, eum h. l. θηλέας pro θηλείας a θήλεια, (vt βαρείας χεῖρας) dictum accepisse; ita vero vltima, natura longa, corripi debet more Dorico, quem e Theocrito meminisse potes. Atqui Homero fuit ὁ καὶ ἡ θῆλυς, vnde θήλεος, et τὰς θήλεας ἵππους. Male in interpolatis Sch. br. θήλεας ἵππους ἀρσενικῶς. in ed. pr. legitur tantum θήλεας. θηλείας. Exposuerat Hellanicus in Troicis fabulam, de Trois equis, vnde eam repetierunt Apollodor. II, 5, 9. p. 130. et Schol. Jl. Υ, 145. (illatam in fragm. Hellanici p. 145. a doct. Sturzio) neuter tamen

ipſis Hellanici verbis, niſi quod prior ille τὰς ἵππους habet, vt et Diodor. IV, 42. et haud dubie Hellanicus θηλείας reddiderat Homericam vocem θήλεας. Expreſſum θηλέας in Vrat. A. Flor. et Ald. 1. Mutatum in Ald. 2.

270. τῶν οἱ ἓξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλη. Agnoſcit γενέθλη Euſtath. Idem habent Sch. br. Ven. Cant. 1. Barocc. et ap. Bentl. H. L. C. M. Vrat. a. γενέθλα Vrat. b. Intulit in edd. vulgg. γενέθλης Ald. 2. idque firmat ed. Rom. Vtraque lectio bene ſe habet, vel vt ſit ἐξ ὧν γενέθλης pro γεννήσεως, vel ἐξ ὧν ἐγένοντό οἱ ἓξ (ὄντες ἐκείνων) γενέθλη. Alterum hoc doctius dictum videri poteſt. Eſt tertia lectio γενέθλῃ in Lipſ. Vrat. c. A. Vindob. eaque erat in Flor. Ald. 1. Argent. quod praetulerit Erneſti.

ἐγένοντο ἐνὶ μ. Hic in manifeſtum hiatum incidimus, quem Bentl. iam obſeruatum tollere ſatagebat vel per ἐγένοντ' εἰνὶ (quod et alibi occurrit vt Θ, 199 σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ) vel, ἐγένοντ' ἄρ' ἐνὶ μ. Ex vitioſorum tamen hiatuum numero facile eum eximas, ſi animaduerteris hiatum incidere in caeſuram medii verſus v[illegible]ce in pronuntiatione ſubſiſtente cum ſententia ipſa.

271. τοὺς μὲν τέσσαρας. τῶν μὲν Harlei. at τοὺς μὲν vbique, etiam in Apollon. Lex. in τούς. ἀτίταλλεν, ἀταλῶς, τρυφερῶς ἀνέτρεφεν. Sch. br. vide de voc. ad N, 27.

272. τὼ δὲ δύ' Αἰνείᾳ δῶκε μήστωρε Φόβοιο. ⁓ οὕτως Ἀρίσταρχος· μήστωρε δυϊκῶς. ἐπὶ γὰρ τῶν ἵππων. Sch. A. quaeras: quid igitur aliud fuit lectum? Scilicet μήστωρι Φόβοιο, vt ad Aeneam referretur. Ita enim legitur idem verſus altero loco Θ, 108 οὕς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἑλόμην, μήστωρα Φόβοιο. Praefert quoque hanc lectionem Bentl. et video eam a Barneſio neſcio vnde apponi. Scilicet ipſa res et vſus Homericus, inquis, perpetuus praeferre iubent Aeneam μήστωρα Φόβου. Eſt enim hoc perpetuum heroum elogium; addes, fuiſſe lapſum h. l. procliuem, cum antecedat τὼ δὲ δύο. — Omnia haec bene ſe habent; verum ſi h. l. lectionem omnium librorum relinquere maluerim, et criticum acumen praeferre: quid fa-

ciendum erit in tot aliis locis multo magis tale obſequium poſtulantibus, ſi nobis conſtare volumus? Iam autem *μήστωρε Φόβοιο* lectio eſt non modo librorum, ſed et Sch. br. A. B. nec vllum veſtigium alicubi occurrit lectionis variantis, niſi forte Heſychii gloſſam memores aliunde inſertam alieno loco poſt *μνήστωρ, μήστωρι, βασιλεῖ, Φρονίμῳ. Equos* autem *μήστωρε Φόβοιο* nouo more dici, nihil habet quod improbes; inſerunt illi fugam curru inuehentes heroem inſiſtentem; vt ſup. 222 iidem equi Aeneae *ἐπιστάμενοι — διωκέμεν ἠδὲ Φέβεσθαι.* Et B, 767 vidimus Eumeli equos *ἄμΦω θηλείας, Φόβον Ἄρηος Φορεούσας.* Vltima haec omnem dubitationem tollunt. De *Φόβος* et ſynonymis longa eſt obſeruatio Schol. B. De *μήστωρ* v. V. L. ad Δ, 328.

273. *ἀροίμεθά κε κλέος εὐρύ.* Reuocaui *κε* pro *κᾶν* quod alienum eſt. *κὲν* erat in Cant. Barocc. Lipſ. Vrat. a. b. c. Townl. Moſc. 1. 3. codd. Vindob. et edd. Flor. Rom. Aldd. omnes vsque ad Turneb. in quo primum *κᾶν* apparet; ſeu incuria ſeu mala ſedulitate illatum; non enim codicum vlla eſſe videtur auctoritas. *κε* ipſum offert Ven. Harlei. Sch. br. *ἀροίμεθά κε, κτησαίμεθα ἄν.* Prorſus ſimilis locus Θ, 196. vbi eſt *ἄν. εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἐελποίμην ἄν* —

276. *τὸν πρότερος προσέειπε. τῷ πρ.* cum gl. *πρὸς τούτους* Moſc. 1.

278. *ἦ μάλα σ' οὐ βέλος ὠκὺ δαμάσσατο.* ⊱ *πρὸς τὴν ἑρμηνείαν.* quod *ἦ* h. l. eſt *βεβαιωτικόν.* At fuere qui *ἢ* pro *εἰ* acciperent, et cum ſequ. iungerent. In Townl. eſt *ἦ* ſed *εἰ* appoſuit alia manus, quod et in vno cod. Vindob. et in marg. ed. Libert. erat; et haberet hoc quoque locum.

280. *προΐει. προΐη* Vrat. a.

281. *διαπρὸ* vna voce alii, vt vbique.

283. *τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε.* Monet Ven. A. non eſſe *ἔπι* ſcribendum, ſpectare enim ad *ἄϋσε*, (adeoque pro *ἐπάϋσε.*) Praeterea retrahi non poſſe accentum, ſi alia verba interpoſita ſint; niſi in fine verſus hoc occur-

rerit. (Velis argutiarum rationes audire? vide Schol. ad B, 831.) — *μακρὸν* aiunt esse pro *εἰς μ.* Eust. *εἰς πολὺ μῆκος καὶ διάστημα ἀέρος.*

284. *βέβληαι κενεῶνα διαμπερές. κενεῶνα* interpretantur grammatici *τὸν λαγόνα παρὰ τὸ κενὸν εἶναι αὐτὸν ὀστέων.* A. B. Sch. br. ad h. v. et ad 857. Etymol. Hesych. Eustath.

285. *Δηρὸν ἔτ' ἀνσχήσεσθαι.* Hic nulla varietas. At vid. ad 104. Interpretantur Sch. br. *ἀνασχέσθαι, ὑπομεῖναι. τὸ εὖχος* primo nunc loco occurrit, proprie, *τὸ καύχημα*, frequentatum Homero et Pindaro pro *νίκη*, interdum ita positum, vt saltem designet aciem superiorem altera factam. v. c. Λ, 287.

287. *ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες.* In Hesych. *ἤμβροτες* et *ἄμβροτες*, monente Bentl.

288. *πρίν γ' ἀποπαύσεσθαι, πρίν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα.* Trina repetitio *τῆς γε* post *οὐ μὲν σφῶϊ γ' οἴω.* Barnes. recte monet illud *γ'* post *πρὶν* abesse posse, adeoque fuisse olim: *πρὶν ἀποπαύσεσθαι πρὶν ἤ*, nam ipso tono producitur syllaba. Consentiunt tamen excepto vno Vindob. codd. in *γ'.* et Clarke adeo nescio quid faceti in hac repetita particula sentire sibi videtur. At *ἀποπαύσασθαι* Cant. Barocc. Ven. Lips. Vrat. b. c. A. Mosc. 1. 3. *ἀναπαύσασθαι* Townl. edd. Flor. Ald. 1. deseruit eam lectionem Ald. 2.

289. *αἵματος ἆσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν.* Et quod *ταλαύρινον* dicitur paragogice. Scilicet quaesitum est de etymo vocis. Aristarchus putabat ex *ταλαὸς* factum esse *ταλαύρινος*, (etsi non docuit nec apparet, qua analogia) nec esse aliud quam *εὔτολμον καὶ ἰσχυρόν.* (propius ad etymon Etym. Hesych. Sch. br. *ὑπομονητικόν.*) Subiicitur *ὁμοίως δὲ καὶ Ἀριστοφάνει* (deb. *Ἀριστάρχῳ*) *ὁ Τρύφων.* At alii a *ῥινὸς* duxerant, qui *clipeum tenendo perdurat*; (*ὁ ταλάων, ἔχων ἐν χερσὶ τὸν ῥινὸν, τὴν ἀσπίδα*, quae res non parua laboris tolerantia egebat) Itaque iidem cum adspiratione scripserant *ταλαυρῖνος*: (scil. vt ex *ταλαορινὸς* factum sit *ταλαυρινος*, forte ex *ταλαϝρινος*) Addit Sch. A. *ἡ μέντοι παράδοσις ἐπείσθη Ἀριστάρ-*

χῷ. Et ita res ſe habet. Nam ſimiliter Apollon. Lex. ταλαύρινον, τολμηρόν. παρῆκται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ τλῆναι. καὶ οὐκ ἔγκειται ὁ ῥινός. ὡς οὐδὲ ἐν τῷ κελαινεφὲς τὸ νέφος. (de hoc ſup. ad Δ, 140.) Sic quoque Heſych. Sch. br. etiam inf. ad Υ, 77. Sch. Ariſtoph. Acharn. 963. Vtraque ratio propoſita in Etymol. et in Euſtath. qui mira alia comminiſcitur.

αἵματος ἆσαι Ἄρηα. Nil in Sch. Ven. notatum. At Euſtath. *Martem* pro enſe dictum notat: ἀστείως, inquit, δηλοῖ τὸ εἰς πολὺ αἷμα βάψαι τὸν ἄρην, ἤγουν τὸ ξίφος. Praeiuerant veteres grammatici: v. Etymol. qui h. l. appoſuit, Heſych. in αἵματος α. A. Ipſe Apollon. Lex. in Ἄρης — ἐπὶ δὲ τοῦ σιδήρου. laudato vſ. 569 N. ἔνθα μάλιστα γίνετ' Ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι, vbi ſaltem eſſet pro vulnere dictum, non pro enſe. Nam Martem ad pugnam, vulnera, caedem, transferri ſatis conſtat.

Debebat homines ſenſus poeticus docere, Martem etiam in his tanquam perſonam adhiberi: Satiatur ille ſanguine ac caede, adumbratus ad ingenium hominum ferocium priſcae aetatis, qui *ferarum more* caeſorum hoſtium ſanguinem guſtabant: cuius rei veſtigia occurrunt tot alia in Homericis; vt Δ, 35 Iupiter de Iunone εἰ δὲ σύγ' ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον Πριάμου τε παῖδας — in votis Achillis X, 346. qui vellet ipſum ſanguinem Hectoris deguſtare. cf. Heſiod. Sc. Herc. 251. Niſi haec et alia exempla eſſent, dicerem a leonibus aliisque feris hoc eſſe translatum, vt in vetere poeta eſt (cuius fragmentum nunc inter Theocritea habetur XXV, 253) leo μαιμάων χροὸς ἆσαι. Manſit modus loquendi temperata iam feritate hominum. Expletur igitur et ſatiatur ſanguine Mars caeſo hoſte, dum adſtat pugnanti, et tribuitur ei, quod olim feri homines faciebant hoſte occiſo. Similiter tribuuntur Marti alia, quae in pugna fiunt. *Mars ſiſtit impetum haſtae emiſſae* in loco, in quem eſt adactus, ne illa ad interiora penetret: Π, 613. P, 539. N, 444. Mars *dolorem creat* vulnere, vt in illo N, 569.

Mars *interimit* pugnantes, vt Ω, 260. *Incalescunt* pugnantes *Marte*, adeoque Mars eos afflat, subit, vt vatem ἐνθουσιῶντα Apollo, h. vis Apollinis: δῦ δέ μιν Ἄρης P 210.

At veteres argutias suas petierunt ex iis locis in quibus *hasta* dicitur velle *satiare se* corpore seu visceribus h. e. penetrare. δοῦρα λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι Λ, 573. O, 317. Φ, 168. Atqui et hoc antiquo more dictum est, quo rei inanimatae sensus tribuitur.

Versus repetitur Υ, 78. Χ, 267. — ασαι, πληρῶσαι Apollon. Lex. vbi Apion notatur, qui ab ἄτω duxerat. Male, cum ductum sit ab ἄω vel ἄεμι, quod serius factum ἄδω, satio. v. Excurs. ad v. 203. Apud Suidam recte primo loco κορέσαι memoratur; tum vero inepta adiiciuntur: ἢ αἵματι μολύναι καὶ χρῶσαι. ἄση· γὰρ ἡ ῥυπαρία. —

290. Ad βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη ῥῖνα παρ' ὀφθαλμὸν, quaesitum est, (ζητεῖται) quomodo hasta a Diomede pedite in Pandarum, currui insistentem, emissa ex alto deorsum subter oculos descendere potuerit. Mira argutantur Sch. A. Sch. br. et ad vs. 293 Sch. B. cum Eustath. Simplex responsio erat, hastam missilem torqueri, circumagi, vt in altum acta desuper in corpus incidere possit.

291. ἐπέρησεν ὀδόντας. Bentl. hinc emendat Hesychii glossam: πόρησεν, διεπέρασεν.

292. γλῶσσαν πρυμνὴν — Scribendum esse πρυμνὴν, cum sit adiectiuum, at πρύμνην, si sit prora, docent Sch. A. Eustath. et al. grammatici.

Quaerunt veteres acumen in hoc, quod, qui inaniter multa dicta iactauerat, Pandarus nunc linguam transfixam habet; nec modo Eustath. verum et Athen. VI, 8.

293. αἰχμὴ δ' ἐξελύθη παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα. Sch. A. „ἐξελύθη est Aristarchea lectio; alii ἐξεσύθη." At Lips. cod. legit ἐξέσυτο. et Schol. „ἐξέσυτο. ἐξελύθη τῆς ὁρμῆς, ἐπαύσατο. ἐξελύθη Ἀρίσταρχος. Ζηνόδοτος δὲ ἐξεσύθη."

Mira eſt lectionis varietas in hac voce. Erat ἐξελύθη in Flor. ed. ſed Ald. 1. ἐξεχύθη intulit, vna cum Rom. hocque retinuere edd. donec ſecundum notam Erneſtinam Wolfius V. C. reuocauit ἐξελύθη, recte ac vere.

Iam ἐξεχύθη quod ex Aldd. profectum debetur haud dubie interpolatori, nec ex codd. praeterquam in vno Vindob. notatum vidi. ἐξεσύθη accommodatiſſimum eſt per ſe rei et ſenſui; et ſic in Euſtathii verbis legitur tanquam ex eius codice; Legitur quoque ſic in cod. Stephani, (niſi is eſt Euſtathius) in Vrat. a. et A. et vno Vindob. ἐξεσσύθη Vrat. b. Nec alienus ab ea lectione erat Bentleius. In Sch. br. ed. pr. Ald. erat ἐξελύθη. (ſubſtituerunt edd. ex vulgata lectione ἐξεχύθη) ἐξώρμησε, διῆλθε. Neceſſe eſt grammaticum legiſſe ἐξετύθη. In Moſc. 1. eſt ἐξεχύθη in litura, at ſuperſcriptum eſt ἐξώρμησεν, ἐξῆλθε. Itaque et ibi ſcriptum erat ἐξεσύθη. Legiſſe quoque ſic Venetum B. neceſſe eſt, nam in Sch. B. eſt: τὸ δόρυ ἐξῆλθε διὰ τοῦ γενείου. Videtur eius locum inuaſiſſe alterum quod in Lipſ. eſt ἐξέσυτο, quod toties in poeta occurrit de eo, quod celeriter erumpit, ἐξέσυτο vel ἐξέσσυτο. vt Il. H, 1. κατέσσυτο Φ, 382. διέσσυτο inf. 661. et O, 542 αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα. Exhibet quoque ἐξέσυτο Townl. Verum, vti contra ἐξεσύθη moneri poteſt, aoriſtis primis paſſiuis Homerum non facile vti, vt nec ἐσύθη vel σύθη in Homericis occurrit, ita alterum ipſa facilitate ſua ſuſpicionem mouere.

Reſtat Ariſtarchea lectio ἐξελύθη, eaque doctior et firmata codicum auctoritate. Nam eſt Homericum λύεσθαι de impetu, qui ſiſtitur; et omnino de vi et robore fracto, vt in Patroclo Π, 805 λύθεν δ' ὕπο φαίδιμα γυῖα et λύθη vſitata Homero forma, vt mox 296 τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε, μένος τε. Eſt adeo ſenſus τῶν αἰχμὴ ἐξελύθη, *impetu ſuo elanguit haſta*, idem fere quod in illis de haſta non vlterius penetrante. ἔνθ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης, N, 444 et al. Tum ἐξελύθη legitur in optimis codd. Mori. Barocc. Cant. Vrat. c. et nunc Veneto, etiam in Harlei. ſuperſcripto σ. et in vno Vindob.

In Hefychio eſt ἐξελύθη. ἐπαύσατο τῆς ὁρμῆς. Nec aliter Codex Apollonii Lex. in αἰχμηταί. et ſic recitatur verſus in Luciani Pſeudolog. 27. Mirum in Etymologo nullam memoratarum vocum legi.

In fine verſus pro ἀνθερεῶνα vitium eſt ed. Flor. et Ald. 1. ἐς κενεῶνα, ex codd. propagatum; nam ſic quoque ſcriptum eſt in Vrat. c.

295. παρέτρεσσαν δέ οἱ ἵπποι· tantum de motu, quem equi conſternati facere ſolent, accipi poteſt; non, quaſi conſternati fugerint, vt acceperunt Sch. br. διὰ δέος ἔφυγον. Nam, ſi fugerant, abreptus fuiſſet cum iis Aeneas currui inſiſtens — τεύχεα αἰόλα, varia ſeu colore ſeu ſplendore. v. ſup. ad Δ, 186.

297. Αἰνείας δ' ἀπόρουσε. Aeneam neceſſe eſt deſcendiſſe curru, ſi tueri volebat corpus Pandari: quod ἤριπεν ἐξ ὀχέων. variauit tamen lectio. Erat ἐπόρουσε in edd. Flor. Ald. 1. cumque Ald. 2. vulgaſſet ἀπόρουσε, quod etiam ed. Rom. habet, ſeqq. edd. exempla iterum deſeruit Turnebus, et ἐπόρουσε reuocauit, quem ſequutus eſt Henr. Stephanus cum ceteris, etiam Barnes, Clarke. Et ferri vtique poteſt hoc quoque; nam et *deſcendere curru* et *irruere* debuit Aeneas, ſi cum Diomede congredi voluit. Litem lectioni iterum mouit Erneſti, et ἀπόρουσε probauit ex Sch. br. et e Lipſ. a pr. m. itaque recte recepit Wolf. quem v. in praef. p. XXVIII. Nunc auctoritates habemus lectionis Ven. cum Sch. A. Cant. Harl. Vrat. b. A. Moſc. 1. duo Vindob. Etiam Heſych. ἀπόρουσεν, ἀφήλετο. Vox in eadem re aliquoties occurrit, vt ſup. vſ. 20. et inf. 836.

In Schol. A. nugax eſt ſubtilitas Heliodori grammatici, apud Herodianum ἐν τῇ προσῳδίᾳ, qui interpungebat poſt ἀπόρουσεν, „vt a Pandaro clipeum et haſtam Aeneas ipſe receperit" — Videtur adeo quoque vſ. 300 ita accepiſſe, vt Pandari arma eſſent δόρυ et ἀσπίς. Scilicet, ne prorſus inepta haec eſſe putes, cogitandum eſt, aurigantem non tenuiſſe clipeum et haſtam; vnde adeo haec Aeneas acceperit, non monuit poeta. Credendum

tamen, aurigantem non nudum adſtitiſſe, ſed ſi laeua habenas tenebat, dextra haſtam tenuiſſe, clipeum in tergum reiectum habuiſſe.

298. ⸓ 299. ⸓ 300. ⸓ appoſita ſtigme, quae forte ad modo notatas Heliodori argutias ſpectauit, nec tamen quicquam monitum, praeterquam ad v. 299. quod ἀμφιέβαινε ductum ab animantibus: quod iam vidimus ſup. ad 21. At ſuper ἀλκὶ commentati ſunt grammatici, eſſe factum ex ἀλκή. quo quid indoctius! Viderat (Ptolemaeus) Aſcalonita, etiam antea Apollon. Lex. h. v. eſſe ab ἄλξ ductum, quod recte Sch. br. ſequuntur, et Tryphon in libro primo περὶ τῆς ἀρχαίας ἀναγνώσεως ad Ariſtarchum prouocauerat docentem, Aeoles (nam Αἰολεῦσι leg. pro αὐτοῖς) ita dixiſſe, ἴωκα pro ἰωκὴν, κρόκα pro κρόκην, ergo ἄλκα pro ἀλκήν. Eadem ap. Euſt. Etymol. Schol. Suid. in Ἴωκα et al. quorſum enim enotarem haec! cf. ad A, 600.

300. ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην. iterum variat ſcriptura πάντοσε ἴσην vt in Townl. v. ad Γ, 347.

301. ὅςτις τοῦ γ' ἀντίος ἔλθοι. Moſc. 1. τοῦδ'. Erat ἀντίον in edd. profectum ex Ald. 2. accinente ed. Rom. reuocatum ἀντίος ex Flor. Ald. 1. tum codd. Harl. et L. apud Bentl. Ven. Vrat. c. A. Moſc. 3. Vindob.

Tandem ἔλθῃ pro ἔλθοι Vrat. A. minus bene.

302. σμερδαλέα ἰάχων. Tyrannio ſcribere iuſſerat ἰαχῶν, quod refellit Sch. A. cf. ad A, 482.

χερμάδιον. χειροπληθῆ λίθον. Sch. br. Euſtath. Etymol. paſſim alii.

Verſus 302. 3. 4. repetuntur inf. Υ, 285. 6. 7. vbi in Aeneam transferuntur molientem in Achillem ea ipſa, quae h. l. a Diomede in ipſum patrantur: quae res ſuſpicionem facile induere poſſit.

Ceterum hic locus de Diomede notatus eſt in quaeſtione de priorum hominum magnitudine et robore corporis, ſequiorum aetatum corpora multum ſuperante: quam opinionem iam Homeri aetate viguiſſe ex h. l. patet. Alter locus eſt M, 381 de Aiace, 449 de Hectore,

et Υ, 287. vbi de Aenea eadem, quae hic de Diomede, narrantur. Expressit ea Virgil. XII, Aen. 807 sq. Sunt alia loca, sed remotiora a re, in quibus virtus maiorum praefertur, vt A, 272. 3. et al.

303. ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν. Est hic vnus ex illis locis, in quibus Attica subtilitas in vsu optatiui desideratur, qui recte sine ἂν vel κεν ponitur, si vere optantis est; sin potentialis, ἂν vel κεν desiderat: qua de re ad Tragicos et Comicum saepe monuere viri docti, inprimis Brunck. vt ad Aristoph. (To. III, p. 17.) videtur adeo in δύο γ' latere δύο κ' ἄνδρε φέροιεν. φέροιεν ἄν. quod et censuit nuper secundum ista Eichstaedt V. C. Quaest. Spec. p. 68. Est tamen constans librorum lectio, etiam repetito in hemistichio Υ, 286. et in Homerica grammatica nolim istam ἀκρίβειαν Atticorum, inprimis cum à grammaticis antiquioribus desiderata non sit, requirere, saltem omnino tanquam necessariam inferre non ausim.

χερμάδιον — μέγα ἔργον. Mirum est, Eustath. et Sch. br. in hoc argutari et reddere, μέγα βάρος. Est enim haud dubie, quod serioribus μέγα χρῆμα. Emissis autem frustra hastis saxo obuio hostem petere, non dedecori fuit heroum aetate.

306. ἔνθα τε μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσι. ἔνθα γε Vindob. Mosc. 1. ἐντρέφεται, cum gl. ἔνδον τρέφεται. ἰσχίῳ ἀναστρέφεται ed. Rom. vnde ἀνστρέφεται fecit Iunta. κοτύλη notatur Sch. A. B. br. Eustath. In Apollon. Lex. πᾶν τὸ κοῖλον, etsi locus ille non ad h. l spectat, sed ad X, 494. vbi est mensurae genus. Conficitur ex iis, κοτύλην esse cauum ossis, in quo caput ossis femoris vertitur, τὸ ὑπὸ τὴν ὀσφὺν ὀστέον, εἰς ὃ ἔγκειται τὸ ἱερὸν ὀστοῦν ὅπερ καὶ γλουτὸς καλεῖται, καὶ κοτύλη παρὰ τὴν κοιλότητα. Ceterum prorsus ad anatomicas rationes accedit, quod poeta narrat duo tendines, (quos ambo narrat ruptos, saltem, luxatos; nam mox iterum conualuit Aeneas) quibus os femorale in coxa vertitur et firmatur. Laudat quoque versum, e

quid κοτύλη ſit, explicat Galen. ad librum de fracturis To. XII, p. 224.

308. ὦσε δ' ἄπο ῥινὸν — ſic et Aſcalonita ſcripſerat, quoniam eſt ἀπῶσε, et retrahitur tonus, quoties verbo aut nomini poſtpoſita eſt praepoſitio. Repugnare tamen videtur Sch. A. niſi verba manca ſunt, quia δ' interpoſitum eſt.

309. ἔστη γνὺξ ἐριπὼν ⸗ quod eſt ἔμεινεν ἐπὶ τὰ γούνατα πεσών.

καὶ ἐρείσατο γαίης· ἐπεστηρίχθη. ἐπέλαβε gl. Moſc. 1. ἐπερείσθη Sch. br.

310. ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψε. ※ „quod h. l. verſus bene ſe habet, minus bene in locum de Hectore eſt translatus Λ, 355. 6.“ Sch. A. Rationem certam indicii haud video.

ἀμφὶ δὲ ὄσσε ab Homero eſſe nequit, hiatu inſolenti relicto. Barnes: „γρ. ἀμφὶ δ' οἱ ὄσσε et ἀμφὶ δ' ἓ ὄσσε perperam, nam eſſet ϝοι et ϝε. In Euſtathio eſt ἀμφὶ δέ οἱ ὄσσε. Bentl. refingit ἀμφὶ δ' ἄρ' ὄσσε. Lenius erit ἀμφὶ δέ τ' ὄσσε. De modo loquendi ἀμφιεκάλυψε τὼ ὄσσε νὺξ v. inf. ad 659.

311. καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ — mutatum pro ἀπώλετο ἂν Sch. A. Bentl. coni. ἀπόλωλε, et laudat Od. Ξ, 137 ὣς ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλε, vbi ſententia eſt diuerſa, nam eſt definite pronuntiatum. Verum ἀπόλοιτο κεν eſt pro ἀπώλετο ἄν. Spectat huc Euſtathii obſeruatio p. 562. qui hoc ad Attica refert: h. e. Atticos talia amare: ἐστὶ δὲ Ἀττικὸν, τὸ ἀντὶ παρῳχημένων χρᾶσθαι τοῖς εὐκτικοῖς. οἷον τὸ ἔλθοι ἀντὶ τοῦ ἦλθε καὶ τὸ δράμοι, ἀντὶ τοῦ ἔδραμε, καὶ τοῖς ὁμοίοις, ὧν ἡ χρῆσις ἀπειροπληθής. Debebat grammaticus addere ἂν, ἔλθοι ἂν, δράμοι ἄν.

313. ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε. de forma loquendi v. ad B, 714. et de fabula B, 821.

314. ἀμφὶ δ' ἑὸν — δ' ὃν Vrat. b. δὲ ὃν Cant. et Vindob. hoc melius. Scilicet fuit δε ϝον.

315. πέπλοιο φαεινοῦ ad candorem refer. Sup. Γ, 419 ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ. Qua in re iam tum artem ali-

quam nouerunt, ſaltem διὰ τοῦ πλύνειν, vt Od. Ω, 146. 7.

316. ἔρκος ἔμεν βελέων non quaſi ita eum tutum a vulnere, reddere voluerit, ſed tantum occultare: notante Sch. A. et br. cum Euſtathio. Scilicet in numinum poteſtate ſitum hoc eſt, vt ſe adſpectui hominum ſubducant; nunc etiam ſub veſte mortalem viſui hominum eripit. Verba tamen ſatis declarant, veſte deam tela excipere voluiſſe.

317. μή τις — ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο vulgo legebatur. ἐκ θ. ἕλοιτο. Cant. Barocc. C. H. L. Bentleii, Ven. Vrat. a. Moſc. 1. duo Vindob. vt inf. 346. Eſt tamen et alterum frequentatum: inf. 673. 691.

318. ἡ μὲν ἑὸν φίλον υἱὸν — In Moſc. 1. ἡ μὲν τεὸν φ. in vno Vindob. σὸν — porro ὑπεξέφερε πολέμοιο, ſeu vt vulgo interponitur ν, ὑπεξέφερεν πολέμοιο. Eſt πτολέμοιο in Harlei. quod alias legitur, ſi breuis ſyllaba antecedit, vt in μάχης ἠδὲ πτολέμοιο, et ſic ſexcenties.

319. οὐδ' — ἐλήθετο συνθεσιάων. συνθηκῶν. ἐντολῶν. Sch. br. Heſych. et Euſtath. τὰς φιλικὰς, inquit, παραινέσεις ἐνταῦθα συνθεσίας. Scilicet proprie ſunt συνθῆκαι, ὁμολογίαι, de quo conuenerunt duo inter ſe, vt ſup. B, 339. et Apollon. Lex. h. v. Conueniunt tamen inter ſe etiam monitus et qui monet de obſeruando monitu.

320. Longiſſimum eſt excerptum in Ven. B. ſuper voc. ἀγαθὸς, quod ſatis declarat, grammaticos exemplari ſuo Homeri interdum vſos eſſe pro aduerſariis, quibus conſignarent, quicquid alicubi lectum eſſet. Extat idem excerptum apud Diogen. Laert. VII, ſ. 94. et ap. Suid. in ἀγαθόν. Extrema ibid. in ἀγαθοῦ δαίμονος, quae ex Philopono ad Ariſtot. de anima c. 2. petita eſſe docuit Kuſter. Ad poetam haec omnia nihil faciunt.

321. τοὺς μὲν ἑοὺς ἠρύκακε. ἐρύκακε vitioſe Ald. 2. cum ſeqq. et Rom. etſi Euſt. recte ἠρύκακε exhibet.

322. νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου. Non eſſe ἄπο ſcribendum, monet Ven. A. eſſe enim ἀπὸ φλοίσβου iungenda. De φλοῖσβος, qui proprie eſt aquae ſeruentis et ebullien-

tis ἀπὸ τοῦ φλέω, ἀναβράζω, tanquam de voce ad ſonum facta, diligenter monuere grammatici: v. Etymol. tum omnino ταραχὴν, θόρυβον, exponunt Sch. Heſych. Euſt. Iterum hoc ſenſu inf. E, 469. K, 416. Υ, 377. Et ſic tandem pro ipſa pugna.

323. ⊱ „quod Zenodotus ſcripſerat Αἰνείως, vt Πρωτέως." Scilicet fuit ab eo ſcriptum Αἰνείω δὲ ἐπαΐξας. Vix enim aſſequi licet, quomodo Zenodotus tam indocte in hoc verſari potuerit; niſi malis ſuſpicari, grammaticum in vitioſum codicem incidiſſe. Verum ſupra quoque, vbi 263 idem verſus legebatur, Zenodotus Αἰνείω legiſſe tradebatur. Iungenda autem ſunt Αἰνείαο ἵππους, non Αἰνείαο ἐπαΐξας, vt Stephanus facit.

325. ὃν περὶ πάσης τῖεν ὁμηλικίης. Erat editum πέρι pro περιτσῶς. At recte monet Ven. A. non eſſe πέρι ſcribendum; eſſe enim περὶ πάσης pro ὑπέρ. Prouocat ad Scholion A, 287 quod excidit. cf. ad B, 831.

326. ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδη Apollon. Lex. h. v. ἄρτια. ὑγιῆ. ἡρμοσμένα (quod h. l. reſpondet) ἀπηρτισμένα. λέγεται δὲ ταῦτα (vltimum) καὶ ἄρμενα. Similia Heſych. Etymol. Sch. br. Euſt. Scilicet ἄρτιος, ἀπὸ τοῦ ἄρω, h. e. ἁρμόζω, eſt *congruus, coniunctus;* etiam voluntate, amicitia. Alius vocis vſus eſt, vt ἄρτιος ſit prudens, quem h. l. Erneſti amplexus eſt. Sunt ſane τὰ ἄρτια conſentanea rei, et refertur vox modo ad veritatem, modo ad prudentiam ſuadentis vel loquentis, vt Jl. Ξ, 92. et Od. Θ, 240 ὅςτις ἐπίσταιτο ᾗσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν. Et ἀρτίφρων Od. Ω, 260. Minus tamen conuenit notio h. l. vbi eſt ἄρτιά οἱ. Similiter de animorum coniunctione dictum Od. T, 248.

Porro ſemel eſt monendum de priſco loquendi more τοῦ εἰδέναι cum adiecto plurali, αἴσιμα, πεπνυμένα, pro ἤπιον εἶναι, et ſic alia. Ita ἄρτιά οἱ εἰδέναι, eſt ἄρτιον, προσφιλῆ εἶναι αὐτῷ.

ᾔδη, ᾕδη, ἤδη, ᾔδει. etiam h. l. variat. v. ad A, 70.

329. ⊱ Αἶψα δὲ Τυδείδην μέθεπε κρατερώνυχας ἵππους. Corruptum Sch. A. „ἡ διπλῆ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει,

κρατερώνυχες: (quo tandem ſenſu?) βίαιος δὲ ἔΦη ἡ συναλοιΦή. (atqui huic locum vllum haud video.) τὸ δὲ ἑξῆς ἐστιν· αἶψα δὲ Τυδείδην μέθεπε τοὺς ἵππους, τουτέστι κατόπιν ἐλαύνειν." Vltima expleas e Schol. br. κατόπιν Διομήδους, μετὰ τὸν Διομήδη, ἕπεσθαι, ἤγουν ἀκολουθεῖν, ἐποίησε τοὺς ἵππους· equos εἶπε (*inſequi fecit*) μετὰ Τυδείδην. Si quid variatum fuit in his verſibus, ſuſpicor fuiſſe hoc: αἶψα δὲ Τυδείδην μέθεπον κρατερώνυχες ἵπποι. (*equi Diomedem confeſtim inſequuti ſunt*) Ἐμμεμαὼς ὁ δὲ Κύπριν ἐπῴχετο. Sic tamen praeſtaret ἐμμεμαὼς δ' ὅγε, etſi ἐμμεμαὼς melius conueniret cum ἐπῴχετο.

330. 1. ὁ δὲ Κύπριν ἐπῴχετο νηλέϊ χαλκῷ, γιγνώσκων, ὅτ' ἄναλκις ἔην θεός. varie verborum iunctura fieri poteſt: aut γιγνώσκων, ὅτι ἔην. aut ἐπῴχετο, ὅτι. quod praefero, et γιγνώσκων abſolute appoſitum, quia cognorat illam, caligine ab oculis remota. cf. Euſtath. ad h. l. et p. 611, 20.

γινώσκων ſcribunt et hic Lipſ. et alii. Dictum ad B, 468.

332. αἵ τ' ἀνδρῶν πόλεμον κατακοιρανέουσιν. „(Ptolemaeus) Aſcalonita ſcribebat πόλεμον κάτα." Vtrum Homericis temporibus obtinuerit, nemo dixerit. Sch. A. vindicat vulgatum κατακοιρανέουσιν, vt Od. A, 247. et inf. ἀνακοιρανέοντα. Adde ſup. 162 καταβοσκομενάων. Simile iudicium vidimus de πολέας διακοιρανέοντα Δ, 230.

333. οὔτ' ἄρ' Ἀθηναίη οὔτε πτολίπορθος Ἐνυώ. ⸖ „ἡ διπλῆ, ὅτι πολεμικὴ ἡ θεός." ſpectat Sch. ad Enyo, vti apparet ex Scholio altero. cf. Sch. br. Ludunt in etymo vocis Etymol. et Heſych. Praeſtat ex Sch. A. παρὰ τὸ ἕνω, — Φονεύω, ἔνθεν καὶ αὐτὸ ἔντη. leg. αὐτοέντης. cf. Euſtath. p. 524, 14. Diſcimus porro e Schol. fuiſſe olim, qui ἐνυῶ ſcriberent. Rarior ſane eſt deae memoratio; ab ea ductus Ἐνυάλιος Mars.

334. ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκίχανε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων. Ven. δή ῥα κίχανε Ionice. De ὀπάζω doctum eſt Scholion, quod h. l. eſt pro διώκω. Sch. A. B. Leid. br. Etymol. cf. ad T, 238.

335. ἔνθ᾽ ἐπορεξάμενος ἐφορμήσας. ἐπεκτείνας Apollon. Lex. h. v. Scilicet est prominens ὀρεξάμενος, σὺν ἔγχει, ἐπ᾽ αὐτῆς. non hastam emittit Diomedes, sed hasta protenta eam percutit; hoc est οὔτασε. v. ad Δ. 307.

336. ὀξέϊ χαλκῷ. ὀξέϊ δουρὶ Cant. Mori. Barocc. Vrat. b. c. Mosc. 1. 2. Vindob. Ven. Ed. Flor. quam deseruit Ald. 1. et recepit χαλκῷ, quod altera pars codicum exhibet, vt ap. Bentl. C. H. L. Nil refert, et aliquoties haec varietas occurrit. Apud Plutarch. Sympos. Qu. IX, 4. 5. festiua est quaestio, vtra manus Veneris fuerit vulnerata; dextram fuisse graui auctoritate docet grammaticus. Legitur et ibi χαλκῷ.

A 356 ad 635 ex Veneto A. nulla σημείωσις est apposita; interciderant enim aliquot folia; suppleta a manu feriore; itaque nec lectio codicis in hac particula nos morabitur. At in Sch. B. longum est Scholion adscriptum de Veneris vulneratae allegoria. At hoc esse descriptum video ex Heraclide, vt vulgare nomen est, c. 30—34.

337. χεῖρα — ἀβληχρήν. εἶθαρ δὲ — verba antiqua, quae iam Alexandrinis grammaticis interpretatione egere visa sunt. ἀβληχρὴν οἱ μὲν ἁπαλήν, οἱ δὲ ἀσθενῆ. Apollon. Lex. h. v. Schol. br. adde Schol. A. ad Θ, 178 cum Eust. et Od. Λ, 134. Ψ, 282. De etymo disputant grammatici; mirum in modum; fuit puto ex βλῆμι, (βάλλω) βλήχω, βληχρὸς, *ictui expositus*, vt ex ψύχω, ψυχρός. Verum res vix digna, in qua haereas. Alia disputatio est, sitne α praefixum negatiuum an intensiuum; tandemque de accentu, sitne ἀβληχρὸς an ἄβληχρος; Est super his doctum Scholium ad Θ, 178 in Ven. A. et Eustath. et perturbate expressum in Etymol. in βληχρὸν, et ἀβληχρόν. Comparauit haec inter se iam Valken. ad Theocr. p. 218. et aliis otium fecit. Quod ad Pindari auctoritatem attinet, quem aiunt βληχρὸν pro σθεναρὸν dixisse, non satis fundi idonei habere videtur. v. Fragmenta Pindari e Thren. p. 33. At poterat laudari Apollon. IV, 621. vbi infesto Eridani odore grauantur Argonautae,

περὶ βληχρὸν βαρύθοντες ὀδμῇ λευγαλέῃ· haud dubie *graviter infestati* odore tetro.

εἶθαρ nunc primo obuium; ducunt Schol. br. Eustath. et Etymol. ab *εὐθύς*, *εὖθαρ* et *εἶθαρ*. nec tamen docent qua analogia. Dicendum erat esse dictum pro *εὐθὺ ἄρα*, *εὐθέως*. Quod tamen iota est, *εἶθαρ*, putes esse *εἶτα ἄρα·* ita vero *τοῦ θ* nulla apparet idonea ratio.

337. 338. *δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν ἀμβροσίου διὰ πέπλου ὃν οἱ Χάριτες κάμον αὐταί.* Primo *ἀμβροσίου* melius refertur ad *πέπλου* quam ad *χροός*. Tum *ὃν κάμον*, supplendum est *περὶ ὃν κάμον*, quod et Eustath. monet.

At in verbis *πέπλου ὅν οἱ* metrum laborat, cum sit *ὃν ϝοι*, quod syllabam *ὃν* producit. Dicas fuisse *πέπλου ὅ οἱ* nam est et *ὁ πέπλος* et *τὸ πέπλον*. At Homerus tantum priorem formam agnoscit. Reponas tamen auctoritatem alteri esse ex hoc ipso versu nostro, et ex altero Z, 90 vbi etiam *πέπλον ὅ οἱ* legendum est, non *ὅς οἱ* (*ὅς ϝοι*). In vno Vindob. *οἱ* exulat. Bentleius, qui dudum obseruarat vitium versus, procliuior est ad damnandum versum: ratione tamen non graui vsus: „nam manus erat nuda, non sub peplo.“ At vide vs. 315. Versus tamen per se facit suspicionem, est enim ex eo genere versuum, qui ad amplificationem a rhapsodis interpositi esse videntur; eo omisso excipiunt se: *χροὸς ἀντετόρησεν πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος.*

Est tamen versus per se pulcerrimus; et praeiuit in eo poeta multis aliis. Elegantissime eum expressit Apollon. IV, 423 sq. vbi *πέπλος*, vestis seu velum vestimentis superiniectum, memoratur Baccho a Gratiis elaboratus: *τὸν μέν ῥα Διωνύσῳ κάμον αὐταὶ Δίῃ ἐν ἀμφιάλῳ Χάριτες θεαί.* Visconti Mus. Pio-Clem. III, p. 51 suspicabatur esse vtriusque poetae vnum eundemque peplum, eoque referebat Plin. XXXVI, 4, 8 *Liberum patrem palla Veneris velatum;* praestat tamen vtrique deo suam pallam relinquere.

De *θέναρ*, *τὸ κοῖλον τῆς χειρός*, inter ceteros, v. inprimis Eustath.

539. ῥέε δ' ἄμβροτον αἷμα θεοῖο. Mori, Barocc. ἄβροτον. „γρ. θεαίνης" Barnes: ſuo, puto, commento.

340. ἰχὼρ, οἷος πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσι. Fuit ergo ὁ ἰχὼρ, alioqui eſſe deberet οἷον περ. cf. inf. ad 416. Bentleius hoc monuit, videri eſſe τὸ ἰχὼρ, vt τὸ ἔλδωρ, τὸ σκῶρ, quae caſu obliquo carent. At codd. ἰχὼρ οἷος retinent, etiam in ſcriptoribus, qui verſum excitant, vt Plutarch. in Alexandro, vbi ille vulneratus hoc verſu vtitur p. 681. B. et de Fort. Alex. Or. II. To. II, p. 341 B. Diogenes Laert. IX, 60. Athen. VI, p. 251 A. et Seneca Suaſ. I, p. 5.

Euſtathius, ſecundum veteres, forte Porphyrium, argutatur ſuper ἰχὼρ, quod alias eſt humor corruptus, ſanies, ſaltem ſerum, ſeu ſanguinis aquoſus et tenuior humor apud medicos: v. Foeſii Oeconomiam Hippocr. h. v. An pro chylo dicatur, quod Euſtathius vult, dubito. Per corruptum humorem vocem interpretantur omnes, Sch. br. Etymol. Heſych. At poeta ingenioſe hac voce vſus eſt ad declarandum humorem tenuem, a craſſiore humore, qualis mortalium ſanguis eſt, discrepantem. Burgeſſ. ad Dawes p. 404. ſuſpicatur, vocem ab ἴκω ductam ab initio quemcunque humorem deſignaſſe.

341. οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ' — Subtile monitum eſt in Schol. br. Sch. B. et Euſtath. non eſſe deos ea de cauſſa ἀναίμονας καὶ ἀθανάτους, quia panem non edunt et vinum non bibunt; nam etiam animantia id non facere, nec tamen eſſe immortalia; ſed quia nectare et ambroſia veſcuntur; hoc adeo eſſe alteri ſubſtituendum. Porphyrii hoc acumen eſſe, ex Euſtathio diſco.

341. 342. recitantur ap. Plutarch. Conuiu. Sap. p. 160 A. ita enim eſſe conſtitutum, vt non modo vitae ſed et mortis viaticum, ἐφόδιον, ſit *cibus*.

Ceterum verſus 340. 1. 2. vir doctus (in *Biblioth. der alten Litteratur* IV, p. 126.) ex interpolatione profectos eſſe ſtatuebat, quia vox alibi in Homero non occurrat. Occurrit tamen iterum inf. 416. qui verſus adeo et ipſe erit damnandus. Ait porro diis a poeta tri-

bui *ſanguinem*, *αἷμα ἄμβροτον*, vt ſunt cetera quoque, quae diis tribuuntur, ſimilia mortalium. Koeppen et ipſe mirabatur, quod *ἰχώρ*, ſi olim in Homero nomen lectum fuit, non ab aliis poetis fuit adoptatum; ideoque accedebat viro docto, qui verſus delebat. Ineſt aliqua vis huic colligendi modo: (inprimis, ſi ſuſpiceris natos eſſe verſus ex conatu illuſtrandi 416 *ἀπ' ἰχῶρ χειρὸς ὀμόργνυ.*) Accedit, quod nec Apollonii Lex. hanc vocem agnoſcit. Verum aut excidere aut omitti potuit, vt alia multa; et deficiunt nos ab antiquioribus ad hos verſus notata in Ven. A. qui lacunam habet. Occurrit ipſa vox in Apollon. III, 852 *αἱματόεντ' ἰχῶρα* de Prometheo, et IV, 1679 de Talo Rhodio: *ἐκ δέ οἱ ἰχὼρ τηκομένῳ ἴκελος μολίβῳ ῥέεν* quam vocem Apollodorus quoque retinuit I, 9, 26. vnde apparet, ſaltem a poetico vſu vocem non fuiſſe alienam. Poſſunt praeterea pro loco tuendo afferri haec: primo non bene accipitur *ἰχώρ*, pro nomine aliquo proprio ſanguinis ſeu ſucci vitalis deorum; quaſi ille appellandus ſit *ἰχώρ*, non ſanguis; ſed eſt interpretatio *τοῦ*, *ἄμβροτον αἷμα θεοῖο*, *humor aliquis*, talis quidem, qualis eſſe poteſt deorum, qui ambroſia et nectare viuunt, non cibo et potu mortali; ita vt nec chylum et ſanguinem habere poſſint mortalem, eoque ipſo efficitur vt immortales ſint; nam ſi ſanguinem mortalium haberent, quo vita, priſcae aetatis iudicio, continetur, et cuius naturam ad corruptelas pronam bene norant, non poterant eſſe immortales. Si ita colligas, concidit omnis hunc locum impugnans ratio. Conſpirat cum his, quod omnino diſcrimen inter deos et mortales vulgari more ita declaratum occurrit: *quicunque terrae munere veſcimur.* *ὃς θνητός τ' εἴη καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτήν*, Il. Z, 142. N, 322. cf. Φ, 465. Od. Θ, 224. Omnino ſi vel maxime interpolatio inceſſit hunc locum, non tamen illa quaeri poteſt niſi in vſſ. 341. 2. *Οὐ γὰρ* — *Τούνεκ'* — ad interpretationem verſus 340 *ἰχώρ*, *οἷός περ* appoſitis: nam interpolatoris non eſt doctam vocem interponere, ſed docta per vulgaria in-

terpretari, difficiliora aut obſcuriora illuſtrare per interpolata.

343. ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα ἀπὸ ἕο κάββαλεν υἱόν. Vitioſe ſcriptum paſſim in codd. Ven. Lipſ. Townl. Vrat. a. c. μέγ᾽ ἰάχουσα, et ita editum ante Barnes, qui correxit ad normam vſ. 302 σμερδαλέα ἰάχων. Scilicet fuit μεγα ϝιαχουσα cf. ad A, 482. Bentleius hinc emendabat gloſſam Heſych. ἄχουσα, κραυγάζουσα.

ἀπὸ ἕο vel ἀπό ἑο, fuit olim απο ϝεο. v. Exc. VII, ad Il. A, 393. p. 185.

At ineſt aliud verſui quod moretur hiatus, ἰάχουσα ἀπὸ. qui excuſari forte poteſt caeſura medii verſus. Bentl. coni. ἰάχουσ᾽ ἄρ᾽ ἀπὸ. probabilior puto erit medicina ἰάχουσα παρὰ ἕο.

In Cod. Moſc. 1. adſcriptum verſui erat: δῆλον δὲ, ὅτι ἐν ταῖς οἰκείαις σφοδροτάταις ἀνάγκαις καὶ τῶν πάνυ γνησιωτάτων ἀμελοῦμεν, κατὰ τὸ λεγόμενον· „σφοδρότερος πόνος ἀμαυροῖ τὸν ἐλάσσω.“ Obſeruatio hominis, qui a poetica ad doctrinam ethicam aberrabat. Si ad talia deſcendere vellet, erat laudandus locus Pindari Nem. I, 82.

344. μετὰ χερσὶν ἐρύσσατο. Ita editum erat inde a Barneſio: Vulgg. et codd. habebant ἐρύσατο, in qua voce cum media breuis ſit, geminauit τὸ σ Barnes. Recte vtique, ſi eſſet ductum ab ἐρύω duco et ſi ſignificatus eſſet h. l. *ſubduxit, ſubtraxit.* Atqui non ſubducitur et aufertur Aeneas, ſed *humi proſtratus* ex vulnere iacet, Apolline eum nube occultatum tutante, nam inf. 432 ſq. Diomedes in iacentem irruit vt eum occidat et ſpoliet: ἵετο δ᾽ αἰεὶ Αἰνείαν κτεῖναι καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι. Eſt ergo h. l. ἐρύσατο a ῥύομαι priore longa, *ſeruauit, tuitus eſt*, v. Exc. IV, ad lib. I, p. 177. Recte Sch. br. ἐφύλαξεν, ἔσωσε. cf. inf. Obſſ. ad vſ. 432.

346. ἐκ θυμὸν ἕλοιτο. Ita repoſui ſermonis ratione ita poſtulante: τὸν μὲν ἐρύσατο — μή τις ἐκ θυμὸν ἕλοιτο ſicque codd. Harl. Lipſ. Cant. Barocc. Vrat. omnes. Moſc. 1. Townl. Vindob. et ed. Ven. (ſuppleta) ed. Flor. Ald.

1. ſicque ſupra legebatur vſ. 317. At Ald. 2. cum ed. Rom. intulerant ἔληται, quod in oratione aliunde pendente locum non habet; et eſt ſuppl. φοβούμενος, cauens, metuens. Nec tamen ſubtiliorem hanc grammaticam in Homericis vbique ſeruari, videbimus in Excurſ. de μή. ἵνα. ad H, 353.

347. τῇ δ' ἐπὶ — Vrat. a. τῷ δ' ἔπι. Iungenda ſunt ἐπήϋσε, non ἐπὶ μακρόν.

349. ἦ οὐχ ἅλις, ὅτι. Vna ſyllaba ἦ οὐχ vel, vt alii ſcribunt, ἦ οὐχ fuiſſe pronuntiatum, nunc nemo dubitat: v. Clarke. Ineptias grammaticorum dabit Euſtath. At ἅλις fuit antiquitus ϝαλις, vt docet v. c. B, 90 οἱ μέν τ' ἔνθα ϝαλις πεποτήαται — Monuerat quoque Bentl. Fuit ergo ἦ οὐ ϝαλις.

350. εἰ δὲ σύ γ' ἐς πόλεμον πωλήσεαι. Apud Bentl. e Schol. (Lipſ.) ἔν τισι γρ. „εἰ δὲ καὶ ἐς πόλεμον.

351. ῥιγήσειν πόλεμόν γε. Vrat. b. πόλεμόν τε. Futuro tempore haec enuntiata accipit quoque Sch. br. auctor; ἐὰν πάλιν ἔλθῃς ἐς πόλεμον — alioqui futurum πωλήσεαι pro praeſenti dictum accipi poſſit, quandoquidem pugnae intereſſe audes.

352. ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο. ἀλύουσα, ἀδημονοῦσα Schol. et Heſych. h. v. vbi v. Intpp. Euſtath. ad h. l. et ad Z, p. 654 extr. et ad Od. I, p. 1636. Etymol. al. ἀποροῦσα καὶ ῥιπταζομένη reddit Erotian. appoſito verſu in ἀλυσμὸς, qui Hippocrati eſt *anxietas.* At Plutarchus de aud. poet. p. 22 E. ἀντὶ τοῦ δάκνεσθαι καὶ ἀπορεῖσθαι h. l. poſitum eſſe vult. In Apollon. eſt ἀλύων, ἀνιώμενος. quod ad Ω, 12 reſpicit, δινεύεσκ' ἀλύων. et Od. I, 398. ſubiicit tamen et alterum locum Od. Σ, 332 ἦ ἀλύεις. vbi per χαίρειν reddit, et γαυριᾶν καὶ χαίρειν Plutarch. l. c. Erneſti de hac voce remittit ad Perizon. ad Aelian. V. H. IX, 25. Scilicet vox omnino declarat mentem de ſtatu deiectam, adeoque ad moerorem, ſtuporem, ex graui malo, inſaniam, etiam prae gaudio, refertur. Videri adeo debet ducta eſſe ἀπὸ τῆς ἄλης, quae etiam ἄλυς eſt, *erratio;* ea fieri poteſt *prae moerore* vt Bel-

lerophon Jl. Z, 201 καππεδίον Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο. Vſurpatum quoque eſt ἀλύειν vulgari vſu pro, otioſe oberrare, discurrere, incedere: quem illuſtrarunt paſſim viri docti. At plerique grammatici ductam eſſe voluere ἀπὸ τοῦ λύειν· quaſi ἐκλέλυμαι, ἀλύω. Sic Sch. br. Euſtath. Etymol. qui tamen et alterum memorat. At Schol. Soph. El. 129 ἀπὸ τῆς ἀλέας ἢ διαχύσεως ducit, vbi notat, vocem et δυςφορεῖν et γεγηθέναι notare. Meliora habet Schol. Eurip. Or. 277. Scribitur vox quoque ἀλύω. et veteres ἀλυίω quoque ſcripſiſſe, vt ὀπυίω, obſeruant Euſtath. et Etymol. Vnde cauſſa reddi poteſt, cur media vocis modo correpta, modo producta, vt ap. Aeſchyl. VII ad Th. 393 reperiatur. Etiam R. Payne p. 84 ἄλυω et ἀλυ.ſω fuiſſe ſcriptum cenſet.

ἀπεβήσατο. Solus Vrat. c. et a m. pr. b. habent ἀπεβήσετο cum vno Vindob.

354. μελαίνετο δὲ χρόα καλόν. Accipitur de liuore, ſecundum Sch. br. ἐπελιδνοῦτο τὸ καλὸν σῶμα. Sic quoque Schol. Theocr. V, 99. Quidni ad ſanguinem referas e vulnere emicantem, ſollenni epitheto, nigrum, atrum, dictum? Ἰχῶρα enim ſanguinem referre, eiusque notionem habere ſupra vidimus. Ad mortalis naturae modum adumbrata etiam alia omnia ſunt in *deorum vulneribus*, etiam defectus virium, animi deliquium, ſuſpiria, vt de Marte Φ, 416. 7. etiam ipſa vulnerum curatio. Vulnus Iouis fulmine inflictum Jl. Θ, 404 vix decimo anno ſanatum iri legimus; at Veneris vulnus inf. 416. 417 derterſum leui tactu coit; grauiori Martis vulneri medicus adhibetur Paeon vſ. 401. Erat vir doctus, qui μιαίνετο δὲ χ. coniiceret.

356. ἠέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ ταχέ' ἵππω. Sch. A. nil notarunt, at Sch. B. ἀπὸ τοῦ κλίνω, ὡς τὸ· σάκε' ὤμοισι κλίναντες (Λ, 592) et στήλῃ κεκλιμένος ἀνδροκμήτῳ (Λ, 371) at Sch. br. ἀντὶ τοῦ· ὁμίχλῃ ἐκεκάλυπτο τὸ δόρυ αὐτοῦ, καὶ οἱ ἵπποι· ὅ ἐστιν· ἀόρατος ἦν. Subiicitur tamen et aliud Scholion, περιεκέκλιτο. περιέκειτο. quod et Euſtath. ſequitur. At ex Etymol. in κεκλίαται plane patet, gram-

maticos ἀπὸ τοῦ κλείω duxiſſe ἐκέκλειστο, ἀντὶ τοῦ ἐκεκάλυπτο, περιεκέκλειστο, καὶ περιέκειτο. Simili modo interpretati ſunt inf. 709. ad quem locum vide et Λ, 371. Π. 68. Φ, 18. Χ, pr. ad quae loca vide. Saltem ſic dicendum erat, aut, κλείω etiam κλίω ſcriptum fuiſſe, aut, κλίνω etiam idem quod κλείω ſignificaſſe.

Fatendum eſt, ipſam ſententiam videri requirere tale verbum; occultantur res ἠέρι, *caligine.* Si ἐκέκλιτο eſt *reclinata ſuit*, de haſta quidem recte dixeris; an vero et de *equis?* At enim vt a κλείω ſit ἐκέκλιτο ductum, vix grammatica admittet. Hoc puto, mouit Bentleium, vt tentaret: ἠέρι δ' ἄρα' ἐκαλύπτετο. At hoc eſt *aliter ſcribere*, non vitioſa emendare.

Vulgatum bene ſe habet. ἠέρι eſt ἐν ἠέρι, haſta autem ἐκέκλιτο ſc. τῇ γῇ, pro, ἐπὶ τῇ γῇ *acclinata eſt humi*, vt Φ, 18 δόρυ κεκλιμένον μυρίκῃ. h. ἐπὶ μ. cf. ibid. 549 et Κ, 472. Similiter λίμνῃ κεκλιμένοι, pro ἐπὶ λ. inf. 709 de iis qui *mari adiacent*, loca maritima incolunt. Similiter Ο, 740. et Od. Δ, 608. Hactenus ἐκέκλιτο eſt idem ac ἔκειτο. Translatum itaque etiam ad alterum, καὶ τάχε' ἵππω, qui *adſtabant*, παρίσταντο. vt παρστήτην alibi. Euſtathius quoque per ἔκειντο vel ἵσταντο explicat. Adſtabat ergo haſta Martis et currus; ſed mortalium oculis conſpici non poterat.

357. γνὺξ ἐριποῦσα. Bentl. ex Heſychio notat ἐριποῦσα et ἐριπεσοῦσα.

358. πολλὰ λισσομένη. Argutantur Sch. B. quod Venus neceſſe habuit multum rogare et fratrem et amantem; facere tamen hoc ex ſenſu imbecillitatis muliebris. Malim grammaticum docuiſſe metri rationem. Bentleius adſcripſerat πολλὸν, quod et Barnes coniecerat, melius quam πολλά ἑ λισσομένη. Clarke non opus eſſe pronuntiat pro arbitrio. Reſpondet Erneſti, et recte, pronuntiando fuiſſe λ geminatum, ac ſi eſſet πολλαλλισομενη.

χρυσάμπυκας ᾔτεεν ἵππους. Satis declarat Apollonii Lex. ὁ μὲν Ἀπίων χρυσοχαλίνους (hoc et Schol. Pindari Ol. V, 15 aſſerit, vbi μοναμπυκίᾳ reddit μονοχαλίνῳ)

βέλτιον δὲ χρυσέους δεσμοὺς ἔχοντας, παρὰ τὴν ἄμπυκα, ἥτις ἐστὶ τῶν τριχῶν εἰς τὸ ἄνω σύλληψις. cf. Villoif. ibid. et in ἄμπυξ. cf. inf. ad X, 469. Hefych. in χρυσάμπυκος fimilia habet, et Sch. br. Erat tamen difertius dicendum effe ἄμπυκα ipfam ἀναδέσμην, vinculum, quo iuba equi religatur, quocunque tandem modo factum eft; nam de certo modo nihil affirmabo; vti ἄμπυξ fafcia quoque eft, qua coma mulierum religabatur: ἀναδέσμη, ὅ ἐστι στρόφιον. Etymol. Apud Pindar. Ol. VII, 117. 118. Lachefis eft χρυσάμπυξ, aureo diademate cincta, tanquam dea; Schol. tamen exponit τιμία, quia χρυσῆ Ἀφροδίτη et fimilia per τιμία exponi folent; fcilicet quia fignum honoris illud eft.

359. Φῖλε κασίγνητε, κόμισαί τε με δός τε μοι ἵππους. Φῖλε pro Φίλε, iam olim (Ptolemaeus) Afcalonita fcribere iubebat. cf. dicta ad Δ, 155. Confentiunt tamen edd. in Φίλε, vt et in altera vitiofa lectione, quae erat Φίλε κασίγνητ' ἐκκόμισαι, cum in libris fit κασίγνητε, κόμισαι. Sic diferte Harl. L. C. ap. Bentl. Vrat. a, b. Townl. vn. Vindob. et Schol. ap. Bentl. κόμισαι, ἐπιμελήθητι. ἐξ οὗ καὶ κομιδή. Similia habet Euftath. Et Etymol. in κομῶ, — τὸ ἐπιμελοῦμαι καὶ περιποιῶ. ἐξ οὗ καὶ τό· Φίλε κασίγνητε, κόμισαί τέ με, ἀντὶ τοῦ ἐπιμελείας ἀξίωσον καὶ περίσωσον. Vidimus iam fupra A, 594 ἔνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα, exceperunt lapfum et recrearunt. Vitium iftud codicum auctoritate fuftuli; at aliud vitium in fine verfus, quo minus, vel fine codice, tollerem temperare mihi haud potui, δὸς δέ μοι. E fermonis ratione neceffario κόμισαί τε δός τε fcribenda funt. Confirmarunt haefitantem Bentl. et Barnes „γρ. δός τε.“

362. ὅς νῦν γε καὶ — Euftath. p. 557 ὡς δή γε καὶ —

363. ὡς φάτο. τῇ δ' Ἄρης. Sic vulgo legitur; fane etiam alibi producta priore fyllaba legitur Ἄρης. Cantabrigienfis tamen ap. Bentl. offert melius τῇ δ' ἄρ' Ἄρης, quod cur refpuamus? firmat quoque Vrat. b. Mofc. 1. cum binis Vindob.

364. ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ. Notat ex h. l. ἀκηχεμένη Etymol. et ducit ab ἀχέω, ἤχηκα, ἀκήχεκα. quidni fuisse dixeris, ἄχημι. ἀκήχημι, vnde ἀκήχεμαι media vel passiua voce.

365. πὰρ δέ οἱ Ἶρις ἔβαινε. Peccat in digamma in Ἶρις, quae fuit ϝιρις, vt statim vs. 368. Bentl. suspicabatur fuisse contractum παρδϝιρις. Lenior medicina est, si fuit πὰρ δέ τε Ἶρις ἔβαινε, vt et alibi sine οἱ. Λ, 518 αὐτίκα δ' ὧν ὀχέων ἐπεβήσετο, πὰρ δὲ Μαχάων βαῖνε. Interpolatoris animo ex Γ, 262 πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ — insederat.

366. οὐκ ἀέκοντε scripsi, quod Homericum est, nec aliter Cant. Barocc. probante Bentleio.

Vss. 368. 9. leguntur quoque inf. 775. 6. Θ, 49. 50.

369. παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ. πὰρ δ' ἀμβρ. Cant. εἶδαρ ex ἔδαρ, ἔδεσμα, τροφὴ, βρῶμα, Etymol. et Sch. Eustath. al.

370. Διώνης δῖ' Ἀφροδίτη. Obseruatur a grammaticis, cum Homerus Diones filiam ediderit Venerem, ignorasse eum Hesiodeam fabulam de Venere ex mari natam.

371. ἀγκὰς ἐλάζετο. ἀγκὰς vltima breui, adeoque male pro casu quarto habitum multis ad h. l. et Ξ, 346. Esse aduerbium constat et docent Intpp. Hesych. Clarke, Ernesti. „γρ. ἐλάζυτο." Barnes.

373. 374. repetuntur a Ioue inf. Φ, 509. 510. ad Dianam; et vs. 374 a Schol. Aeschyli Prom. 580. qui cum verbis Ius comparat: εὑρών τι ἁμαρτοῦσαν.

374. κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ. ἐνωπῇ, προσόψει, laudato hoc versu, Apollon. Lex. Supplendum ἐν, quod docent Hesych. Sch. br. Etymol. ἐν ὄψει, φανερῶς. Scilicet ex Graecorum more femina intra aedes coerceri solebat. Alios scripsisse ἐνίπῃ Sch. B. et Lips. memorant. Legeratne sic Mosc. 1. in quo gl. adscripta: ἐπὶ βλάβῃ τινός. Scilicet declarat et hic locus disciplinam domesticam priscae vitae, et conditionem mulierum, quae, etsi adultae, verberibus coercebantur, si quid indignum se commisissent. Similis locus de Diana a Iunone mulcata Φ, 489 sq.

375. φιλομειδὴς et h. l. mss. et edd. vt Δ, 10.

376. οὖτά με. recitat versum Athenag. deprecat. p. Chr. 17. ουτα vltima breui, variis modis expeditum: v. sup. ad Δ, 319. at οὖτα v. ad N, 192.

377. ὑπεξέφερον πολέμοιο. „γρ. ὑπεξεφόρευν. ὑπεκφόρεον." Barnes. Est tamen in Hesych. ὑπεξέφερον. εἰς τὸ ἔξω ἔφερον. De vs. 378 nil pronuntiabo, sitne ex Homeri penu, an e liberalitate molesta rhapsodorum.

380. Δαναοί γε. Δαναοί τε Vrat. a. b.

383. 4. Πολλοὶ γὰρ δὴ τλῆμεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες ἐξ ἀνδρῶν χαλέπ' ἄλγε' ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες. Interpungi potest trinis modis: aut post ἀνδρῶν, vt plerique faciunt, ita τλῆναι ἔκ τινος erit dictum; in Homero alibi non obuium, si bene memini; at frequentatum aliis. τλῆναι absolute occurrit et alibi, vt B, 299 τλῆτε, φίλοι, καὶ μείνατε et h. l. mox vs. 385. 392. aut post δώματ' ἔχοντες, vt nunc sit, δι' ἀνδρῶν ἀλλήλους κακοποιοῦντες, sic Sch. B. aut post χαλέπ' ἄλγε'. ita saltem repetendum erit ἐπιτιθέντες ἀλλήλοις αὐτά. — Occurrit et alibi in Homero κακὰ, ἄλγεα, ἔργα ἐπιθεῖναι. Sensus adeo erit verborum idem, qui inf. vs. 873 ἀλλήλων ἰότητι χάριν ἄνδρεσσι φέροντες. Erat vir doctus, qui expungere malebat versum 384.

385. Τλῆ μὲν Ἄρης — Aloidae, Aloei filii, Otus et Ephialtes, celebrati fabulosa corporum magnitudine. Quicquid de iis narratur, summam antiquitatem rudium hominum redolet. v. Od. Λ, 304—319 Apollod. I, 7, 4. et Not. Persequutus erat fabulam Antimachus, vt e Schol. ad 389 discimus; nec oblitus est inter fragmenta Antimachi referre Schellenberg p. 100. Quod narratur h. l. Mars ab iis aliquando vinctus esse, ex hominum antiquorum more loquendi ductum est, quo is, qui aliqua in re excelluerat, cum diis certasse dicebatur. In Aloidis res ita ornata est: robur eorum fuisse tantum, vt non modo cum ipso Marte congrederentur, vt Hercules in pugna cum Cycno apud Hesiodum, verum vt eum adeo victum et captiuum vinculis et carcere detinerent. Reliqua fabulae ornamenta Martis a Mercurio liberati,

quem ipſa fratrum nouerca exorauerat, vnde profecta ſint, nunc ignoratur. In XIII menſibus altioris aliquid indagationis latere credidere viri docti, iam in Sch. br. factas eſſe belli inducias per XIII menſes, quibus adeo Mars vinculis habitus videri poſſet. Quod in Sch. B. narratur, Martem bello petitum eſſe ab Aloidis propter Adonidem ab eo caeſum, qui a Venere iſtorum curae creditus erat, a ſeriore aliquo poeta profectum eſſe videtur, qui fabulam ad Cyprum traduxerat, forte voce *κέραμος* inductus vſ. 387. Nam Aloidae ad ſtirpem Aeolidarum ſpectant, et ad Boeotiam. At veteres interpretes veterum loquendi formarum et naturae mythorum ignari ad allegorias modo hiſtoricas, modo aſtrologicas, (laudatur femina *Δημώ* apud Euſtath.) modo ethicas confugerunt, quas recenſere operae pretium non eſt: v. Sch. br. Euſtath. in his eſt Heraclides c. 33. quem exſcripſit Sch. B. Porphyr. et Euſtath.

ὅτε (non *ὅτι*, vt in Barneſ. editum, librarii vitio, puto) Τλῆ — *ὅτε δῆσαν μιν* vel dictum pro *ἔτλη δεδέσθαι, δεόμενος.* vel ſuppl. *τλῆ ἄλγεα.* Recte repugnauerat Ariſtarchus, vt Sch. br. et Euſt. memorant, iis, qui aliter haec quam *μυθικώτερον* dicta acciperent, *μηδὲν ἔξω τῶν φραζομένων ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ περιεργαζόμενος.* Sectantur tamen allegoriam interpretes, etiam Clarke. *Ephialtes*, Ἐφιάλτης ſcribitur Ἐπιάλτης in verſſ. 385. 6. 7. adſcriptis a Clemente Cohort. p. 25. ſed hoc eſt Doricum, vt ap. Pindarum. Ceterum idem Clemens alio loco Cohort. p. 30. et Iuſtin. Cohort. 1, 2. apponunt verſus quatuor ex Panyaſi ſimilis coloris et ſententiae: *Τλῆ μὲν Δημήτηρ' τλῆ δὲ κλυτὸς Ἀμφιγυήεις* et vlt. *Τλῆ δὲ καὶ ὀβριμόθυμος Ἄρης ὑπὸ πατρὸς ἀνάγκης.*

387. *χαλκέῳ ἐν κεράμῳ.* ex antiquiore carmine petitum mythum, vox quoque inſolens arguit. *Dolium* eſſe non poſſe manifeſtum fit, etſi ita accipitur paſſim, etiam ap. Hygin. P. A. II, 40. De *carcere* eſſe intelligendum, ipſa res arguit. At vnde nouimus *κέραμον* eſſe carcerem? Scholia br. *χαλκῷ ἀγγείῳ, πίθῳ· ἢ δεσμωτηρίῳ· οἱ*

γὰρ Κύπριοι τὸ δεσμωτήριον κέραμον καλοῦσι. Vnde tamen vox Cypria in Homero! Debebant dicere, vocem esse antiquam, cuius vsus apud Cyprios superstes est. Potuit proprie domus ἐκ κεράμου, ex *argilla* et *luto*, facta, κέραμος dici, siquidem κέραμος vas ex argilla factum, dicitur; inde notionem generaliorem accepisse, vt omnino domum denotaret; tandem ad carceris notionem singulari modo traducta esse: etsi nec omnino necesse hoc est; potuit haberi Mars in *ahenea aedicula*, h. in aedicula bene munita; vt et χάλκεος στερεὸς καὶ ἰσχυρὸς h. l. redditur; etiam in Suida. vti Dânae in ahenea turri, et ap. Apollod. I, 9, 12. p. 49. Melampus captus δεσμοῖς ἐν οἰκήματι ἐφυλάττετο. Sic et hoc ipsum οἴκημα dicitur, vbi δεσμωτήριον intelligendum est; quod Atticorum esse aiunt grammatici. v. Harpocration h. v. Hesych. h. v. apud Apollon. Lex. est: κεράμῳ· οὐχ, ὡς κατὰ Κυπρίους, τῷ δεσμωτηρίῳ· καὶ γὰρ ἐν ἄλλοις· πολλῶν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο (Jl. I, 465). Apparet excidisse reliqua huius loci; nec alia afferunt Etymol. p. 98, 31. et Hesych. Quod in hoc de vrbe Cariae, Κεράμῳ, memoratur, illustrandum est ex Schol. br. Indoctius Suidas in χάλκεος· ἡ πόλις καλεῖται χαλκοῦς κέραμος.

388. καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης, ἄτος πολέμοιο. Primo ἀπόλοιτο Ἄρης facit hiatum, ferendum forte in medio versu. Nec aliter legitur versus apud Etymol. l. c. Bentleius iam sup. ad vs. 311 meminerat alibi dici ἀπόλωλεν Od. Ξ, 137. vel ἀπόλοιτ' ἄρ' vt sup. 363.

ἄτος πολέμοιο. Apollon. Lex. h. v. ἀκόρεστος ἢ βλαπτικὸς κατὰ πόλεμον. prius recte, ex ἄατος. v. Etymol. Sch. B. et br. Scilicet ἄδω satio: potuit esse ἄσω, ἧται, et inde ἀτὸς, ἄατος, ἆτος insatiabilis. Bentleius corrigit in Hesych. ἆται· πληροῦται. Hoc reponendum in Sc. Herc. 100 ἦ μὴν καὶ κρατερός περ ἐὼν ἆται πολέμοιο. Sollenne autem pugnandi ardorem, qui non imminuitur aut extinguitur, alibi per sitim sanguinis, saepe quoque, cum fame comparari, quae exsatiari nequit. ἆτος μάχης X, 218. Sic H, 107 est μύθου ἀκόρητος. v. inpri-

mis N, 635—9. Apud Hesiod. Theog. 714 est Γύγης τ' ἄατος πολέμοιο, saltem erit pronuntiandum ἆτος.

389. περικαλλὴς Ἠερίβοια. mſ. Mori Ἐρίβοια, quod fuisse ἡ Ἐρίβοια suspicabatur Barnes: vix bene.

In principio versus εἰ μὴ μητρυιὴ, laudatur ap. Apollon. de Synt. p. 327. ἡ 'μὴ μητρυιή· quod ad h. l. refert Sylburg. Vix hoc, quod sine sensu est, grammatico in mentem venire potuit.

Eeriboea, idem nomen quod alias *Eriboea*, nouerca Aloidarum. Indocte nonnulli Mercurii nouercam eam ediderant, in Schol. br. Videtur illa, nouercali odio adducta, indicasse, quo in loco Mars clam in vinculis haberetur, et Mercurium subornasse, vt Martem liberaret, ita fore rata, vt Mars priuignos vlcisceretur. Fuit illa filia Eurymachi a Mercurio prognati.

390. Ἑρμέᾳ ἐξήγγειλεν. Ἑρμέα edd. ante Turneb. cum mſ. Mori. Ἑρμείᾳ Cant. „γρ. Ἑρμῇ vel Ἑρμέῃ" Barnes.

391. ἤδη τειρόμενον. χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα. τειρόμενον et ἐδάμνα se mutuo definiunt, *confectum aerumna:* diuturna enim captiuitas corpus animumque viribus exhauserat; (hoc est *edomuit*, ἐδάμνα) constantiam et robur fregerat, ita vt interiturus fuisset, nisi Mercurius eum liberasset. Atqui idem inf. 901 mori non poterat. Mira ratio conciliandi inter se duas res tam diversas, vt dii sint ἀνθρωποπαθεῖς, nec tamen mortales. Verum ipsam *deorum mortem* mira ratione constituerant poetae, vt esset diuturno deliquio similis, e quo tamen se reciperent aliquando dii: Patet hoc inf. ex vſſ. 886. 887. coll. 901. in loco de Marte. Gratis argutantur, qui ad saniorem sapientiam haec componere volunt. Apud Hesiodum Theog. 794—8. quisquis deorum peierauit, priuatus sensibus per integrum annum iacet, κεῖται νήϋτμος, ἀνάπνευστος καὶ ἄναυδος. Translata simili modo ad deos exilia pro poena: vt in Apolline apud Admetum exulante; alia v. ap. Plutarch. de Exilio sub f. vbi sunt quoque Empedoclis hac de re versus. In Mosq. 1. est

gl. καταπονούμενον. δαμαζόμενον. θλιβόμενον. Tum δὲ post χαλεπὸς est pro γάρ.

392. Τλῆ δ' Ἥρη — Ex antiquiore aliqua Heraclea, in qua disertius narrata ea erant, petita haec esse, dubitare haud licet. Ad quam autem aetatem illa reuocanda sit, nemo definire ausit. Si totus locus a primo Iliadis auctore profectus est, tale carmen iam ante eum extitisse debet. Sin, quod multo probabilius fit, a diversis rhapsodis totus hic locus coaceruatarum fabularum illatus est serius, potuit quoque locus e seriore aliqua Heraclea petitus esse. Omnino autem reputandum est, Herculis res, non magis, quam bellum Troianum, ab initio statim vno carmine vniuersas comprehensas fuisse, sed sigillatim carminibus expositas; ex iis esse potuit vnum de Herculis rebus ad Pylum gestis.

Iam in tali carmine narrata sunt ea, quae poeta hic attigit. Ad Herculis enim virtutem admirabilem declarandam vsu loquendi nil magnificentius visum, quam pugnasse eum cum diis; inter deos ad consilium hoc maxime idonei ii, qui Herculi infesti erant, in his maxime Iuno. Vulnerata autem ea fuit in pugna cum Neleo, Nestoris patre ante Pylum. Narratio huius pugnae exstare debuit admodum diserta; nam in ea pugna etiam Hades, vt mox videbimus, contra Herculem pugnauit, et ipse Mars ter percussus et quarto ictu vulneratus est, v. Hesiod. Sc. Herc. 359—367. Porro Neptunus, ap. Pindar. Ol. IX, 43—47. Periclymeno, vni e Nelei filiis, Neptunus dederat facultatem ascifcendi formas nouas ap. Apollod. I, 9, 9. Herculis currui insistebat Minerua Sch. ad Il. B, 336. Eidem carmini quod de Hercule ad Pylum egerat, suspicari licet Nestorem famae suae initia debuisse: solus enim ille superstes fuit e Nelei filiis inf. Λ, 689 sq. Apollod. l. c. De Iunone telo percussa narraverat Panyasis: v. Not. ad Apollod. p. 456. Omnino de pugna ad Pylum videndus Apollodor. II, 7, 3. et Schol. br. ad h. l.

Τλῆ δ' Ἥρη. ὑπέμεινε. Suid. h. v. Scholion, quod in Sch. B. et Leid. ad h. v. inferitur, Φιλόσοφος Ἡρακλῆς etc. est exscriptum ex Heraclide c. 33.

393. οἰστῷ τριγλώχινι βεβλήκει. τριγλώχινι, τριγώνῳ· τρεῖς γωνίας ἔχοντι (h. e. ἀκίδας) vbique redditur, etiam ap. Etymol. et Hesych. ex γλωχὶν, γωνία. τριγλώχιν νῆσος Sicilia dicta est Apollonio IV, 310 et πολυγλώχιν κεραίη ἐλάφοιο ap. Nicandr. Ther. 36.

394. τότε καί μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος. καί μιν pro vulgato κέν μιν rescribi debebat etiam sine codice; nam τῷ κεν nullus omnino hic locus est; codices tamen diserte καὶ exhibent Cant. Barocc. Mosc. 1. Vindob. et Veneti supplementum. κὲν μὲν porro deprauauerat Ald. 2. cum secta; Rom. et ipse Turnebus. At Stephanus retraxit μιν ex Flor. Ald. 1.

Versus 392. 3. 4. excitat Schol. Lycophr. 39. at vs. 394 hoc modo: βέβληκε τότε κίμιν (καί μιν) ἀνήκεστον ἄλλος ἔλαχεν. legerat adeo ἀνήκεστον λάχεν ἄλγος. hoc quidem non male.

ἀνήκεστον. Glossa in Apollon. Lex. ἀνάκεστον, ἀνίατον. κατὰ στέρησιν τοῦ ἀκεῖσθαι. ἀνήκεστον κακόν ἐστι δεινόν. ad h. l. spectat. In fragm. Archilocheis est ἀνηκέστοισι κακοῖσι τλημοσύνην φάρμακον addidisse deos. Occurrit vox etiam apud Tragicos h. l. simpliciter dolor grauissimus.

395. 6. 7. tres versus excitat Pausan. VI, 25. p. 516. vbi editur 396 ὠυτὸς, quod et Schol. br. Eustath. p. 562. et disertius p. 563. tum Ven. B. ms. Lips. Vrat. b. A. Townl. Mosc. 1. 3. exhibent; etiam edd. omnes, nisi quod, cum in Barnes. vitiose esset ὠύτὸς, pro ὠὐτὸς, Clarke αὐτὸς edidit. Reuocauerat Wolf. (quod nunc praeeunte Veneta deseruit) ὠὐτὸς, quod vtique ratione grammatica scribi debebat; verum perpetuus vsus induxit ὠυτός. nisi quod plerumque, nullo vtique consilio, duo puncta appingunt, ὠϋτὸς, τωϋτὸ, τωϋτοῦ, ἑωϋτοῦ. (pro ἕο αὐτοῦ) θωϋμάσιος. v. Etymol. Gregor. Cor. p. 108. Ionicum est, quod spiritus asper lenitur. Obuia vox

est ὡυτὸς in Herodoto. Inf. videbimus ὥριστος Jl. Λ, 288 vbi v. Barn. At ὡυτὸς alibi in Homero vix legitur. Est in his vsus articuli notabilis, quem alias Homerus ignorat; nisi putes declaratum, *ille ipse*. ὥριστος. *ille fortissimus.*

397. ἐν Πύλῳ ἐν νεκύεσσι. In eadem cum Neleo pugna ad Pylum: sic quoque Apollod. II, 7, 3. qui de Iunone vulnerata nil memorat. Consentit fama inter Eleos, apud quos templum Hadis erat, teste Pausan. l. c. Referunt nonnulli ad eam locum Pindari Ol. IX, 50. vix tamen ille de eadem pugna narrat. Disertissimus locus est in Senecae Herc. fur. 560—5. Alii tamen ad loca infera transtulere pugnam Herculis cum Orco, et ad eius descensum abducendi Cerberi caussa; de quo inf. Jl. Θ, 367. 8. Vid. Sch. B. Leid. Eustath. Schol. Pind. l. c. Schol. Apollon. I, 1350. Etymol. in αἴθρᾳ. Suidas in πύλῳ vt esset πύλος pro πύλη, (vt μόρος pro μοῖρα) ἐν πύλῳ pro ἐν πύλῃ· ὡς δείελον, τὴν δείλην. ἕσπερον τὴν ἑσπέραν. Praeiuisse iis Aristarchum discimus ex Schol. br. qui πύλον dictum aiebat pro πύλην, *portam*, non *Pyli*, sed *inferorum*. Fuit in eadem sententia Didymus, vt colligas e Schol. Pindari Ol. IX, 43. Ait ille, Pindaro concedendum esse, vt Hercules περὶ τὸν ὑπὸ τῷ Νέστορι Πύλον pugnauerit, Ὁμήρου τὴν ἐν ᾅδου πύλην εἰπόντος· ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλών. Et Agatharchides de mari rubro p. 11 τὸν δὲ Ἅδην ἐν ᾧ τόπῳ τὴν βασιλείαν εἶχεν, ἐκεῖσε ὑφ' Ἡρακλέους τοξευθέντα ταῖς μεγίσταις ἀλγηδόσι περιπεσεῖν. *Aditum, portam, ianuam*, Orco tribui, sollenne est, plerumque sic, vt in aedes, palatium, Orci, Ἅδου, accessus sit. At enim, quod satis notum est, sunt πύλαι Ἅδου, vt inf. 646 non πύλη; nisi quod exemplum e Theocrito 2, 160 τὰν Ἀΐδαο πύλαν laudatur, multo minus ὁ πύλος. Portam quoties, Homerus memorat, πύλας dicit, non aliter. cf. ad I, 383.

ἐν νεκύεσσι. Si ad inferos haec trahuntur, νέκυες deberent esse *Manes*. Vnde vulgo vertunt, *ad portam apud inferos vulneratum.* Ita vero otiosum satis ἐν νε-

κύεσσιν adiectum. Et de ſtrage caeſorum idem dixit infra de Marte: 886 *αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον ἐν αἰνῇσι νεκάδεσσι.* Ait Mars vix ſe effugiſſe *quo minus inter caeſorum aceruos e vulnere dolens iaceret.* Arguit itaque et hoc veritatem lectionis *ἐν Πύλῳ* de vrbe acceptae: in pugna ad Pylum vulneratus Hades *iacebat inter caeſos dolens e vulnere.* In eadem pugna Mars vulneratus ab Hercule: *ὅτ' ὑπὲρ Πύλου ἠμαθόεντος Ἀντίος ἔστη* — Sc. Herc. 360. qui idem ab Hercule vulneratur in pugna cum Cycno ibid. 458 ſq. Iunctura autem verborum eſt: *Ἐν Πύλῳ βαλὼν μιν ἔδωκεν ὀδύνῃσιν ἐν νεκύεσσι.* Koeppen iungebat *ἐν νεκύεσσι βαλὼν* pro *ἐμβαλὼν νεκύεσσι*, pro *εἰς νέκυας.* De Herculis congreſſu cum Hade nonnulla habent Schol. B. et Euſtath. ſed ſine auctore. Alia eſt pugna cum Hade, cum ad Alceſtidem repetendam veniſſet Hercules apud Apollod. I, 9, 15 extr. Pro Hade eſt *Θάνατος*, Hadis miniſter, in Alceſt. Euripidis et in fabula Siſyphi e Pherecyde in Sch. Jl. Z, 153. — *μὶν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν*, etiam Od. P, 567 *ὅτε μ' οὗτος ἀνὴρ — βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκε.* antiqua loquendi formula etiam in Pindaro obuia; vti et Latini *dare aliquem leto, fugae* ſaepe a viris doctis illuſtrata.

398. *Αὐτὰρ ὁ βῆ πρὸς δῶμα Διὸς* — Hic vero Scholia Ven. A. lacuna foedata eſſe doleo. Forte enim in iis auctoritatem haberem iuſtae ſuſpicionis, temere huc aliunde illatos eſſe verſus 398—402. forte ex aliqua Heraclea; nam et ſtructuram ſententiamque turbant, et de Plutone vix bene dicta eſſe poſſunt, qui *non in Olympo, ſed in locis inferis* verſatur; et vſſ. 401. 2. iterum occurrunt 900. 901. In cod. Bentleii neſcio quo verſus 398 in margine erat adſcriptus. Omnino iuſta ſuſpicio ſuboritur, totum locum a v. 395 ex variis fragmentis veterum poetarum, qui Herculis res expoſuerant, eſſe conſarcinatum a rhapſodis.

400. *ὤμῳ ἔνι* Barneſ. nouauerat. At *ἐνὶ* ad verbum ſpectat: *ἐνὶ — ἠλήλατο, ἐνηλήλατο, ἐνήρειστο, ἐνεπέπηκτο.* Vitioſe Vrat. a. b. A. *ἐλήλατο. ἐνήλατο. ἐν στ.* Vrat.

A. cum al. — κῆδε δὲ θυμὸν, et 404 ἔκηδε θεοὺς, ἐλύπει, ἠνία, ἐκάκου. Sch. br. Nec aliter inf. Λ, 458. Nec tamen satis sic de sensu vocis liquet. Nam et sollicitudinem de vulneris grauitate, vt alias ἐῤῥίγησε vulnere accepto Agamemnon, metuens alte vulnus descendisse, Δ, 148. Λ, 254 et al. et doloris sensum, et defectum virium declarare potest. Prius vsus loquendi defendit, hoc postremum ipsa rei ratio; sanguinis enim defectus (pro quo ipse *sanguis* in altero loco Λ, 458 αἷμα — διέσσυτο κῆδε δὲ θυμὸν, memoratus est,) debilitat. Tales amphibolias incidere necesse est in oratione, qualis priscorum hominum fuit, dum verbis generalibus vtuntur, significatum tamen singularem animo tenent. Pessime hic et inf. Λ, 458 Barnes. intulerat κῆδε δ' ἓ θ. metro violato: fuit quippe κῆδε ϝε θ. In Barocc. et mſ. Mori κῆδε δ' ἓ θυμῷ. in Vindob. κῆδέ ἑ θυμῷ.

401. τῷ δ' ἐπί. Non esse τῷ δ' ἔπι scribendum monet Sch. B. Scilicet est ἐπιπάσσων. VII. 401. 402. repeti inf. 900. 901. iam monui.

τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων, ἠκέσατο. Est haec, et quae inf. 901 fit, antiquissima Paeeonis seu Paeonis memoratio; etiam in Pindaro obuia, et in Aeschyl. Agam. 152. qui in Homero diuersus est ab Apolline aliis frequentato in re medica. Seruatum tamen Paeonis numen ab aliis; nam Syracusis in Aesculapii templo Paeanis, vt editur, signum erat, Cic. Verr. IV, 57. Alia notio et origo esse debuit παιήονος hymni sup. A, 473. Apollon. Lex. Παιήων — ποτὲ δὲ κυρίως θεόν τινα, ὃν συνίστησιν ἰατρὸν τῶν θεῶν laudato hoc versu, qui repetitur cum 402 inf. 901. 902.

ὀδυνήφατα. Idem Apollon. τὰς ὀδύνας ἀναιροῦντα, ad verbum; est enim ex φάω, φάζω, mox σφάζω. (vnde φέω, φένω, πέφονα, φόνος, vt φάω, φαίνω, φανός.) Sch. br. τὰς ὀδύνας καταπαύοντα καὶ φθείροντα. Sic et Etymol. vbi male additur ἀπὸ τοῦ φθίω. melius Hesych. ἀφανίζοντα. Alia habet Eustath.

402. *οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γε τέτυκτο.* Ionicum dat Vrat. A. cum Vindob. vno pro vulgato *καταθνητός γ' ἐτέτυκτο.* *κατὰ θνητούς γ'* V. L. H. apud Bentl. Enimvero *καταθνητὸς* aliquoties occurrit, vt Z, 123. K, 440.

Verſum iterum legi inf. 901 iam monitum eſt. Ceterum Hades nunc mori nequit; quia deus eſt, at Mars vſ. 388 periturus erat? v. ad e. l. Obſſ. Etiam haec inter ſe tam diuerſa ſatis arguunt verſus hos aliunde eſſe in carmen noſtrum illatos.

403. *σχέτλιος, ὀβριμόεργος.* Deletis verſibus 398—402 vt antea dixi, bene decurrit ſententia. Nunc dicendum eſt nouam ſententiam per exclamationem inſtitui: quod et Clarke videbat.

ὀβριμοεργὸς, ὄβριμα ἔργα ποιῶν Apollon. Lex. v. ibi Villoiſ. Solita varietate alii *ὀμβρ.* ſcribunt.

ὃς οὐκ ὄθετ' αἴσυλα ῥέζων qui non veritus eſt, ſed inſolenter auſus eſt neſanda facere. *ὄθετο.* At Sch. br. *οὐκ ὄθεται. οὐκ ἐπιστρέφεται — ἀτημελῶς καὶ ἀφροντίστως ἔχει.*

αἴσυλα. ἁμαρτωλὰ, παράνομα. haec recte Sch. br. in quibus mox adiicitur etymologia parum probabilis ex Apione, vt ſit *αἴσης σεσυλημένα.* Ita primo debuit eſſe *αἰσήσυλα*; repugnat tamen vel ſic prima in *συλᾷν* producta. Habent tamen hanc etymologiam Apollon. Lex. h. v. vbi cf. Toll. Etymol. cum alio Scholio, adde Heſych. Si altera forma *ἀήσυλα*, inf. 876 obuia, prior tempore fuit, ab *ἥδω ἥσυλος, τερπνὸς,* deduci potuit, vnde *ἀήσυλος, ἄτερπνος.*

404. *ὃς τόξοισιν ἔκηδε θεοὺς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι.* Verſus manifeſte ab interpolatore rhapſodo procuſus, et prorſus otioſus; niſi contendas, antiquiora ſuiſſe vtique interdum loquacia et nugatoria.

Sch. B. ad h. v. obſeruat: *οὐδέ ποτε οἶδεν ὁ ποιητὴς, Ἡρακλέα τόξῳ χρώμενον.* Atqui modo vſ. 393 contrarium vidimus, et in Od. Λ. in inferis. Excidiſſe apparet *εἰ μὴ τόξῳ.* Nunc video in Euſtath. legi p. 561. l.

28 καὶ σημείωσαι, ὅτι οὐκ οἶδεν ἐνταῦθα Ὅμηρος τὸν Ἡρακλέα ῥοπάλῳ χρώμενον, ἀλλὰ τόξοις ἀνδραγαθοῦντα.

405. σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκε — vulgo ſcriptum σοὶ δ' ἔπι. recte vero monent Sch. B. eſſe iungendum ἐπὶ cum ἀνῆκε, pro ἐπανῆκέ σοι τοῦτον, incitauit in te; alias deberet eſſe ἐπὶ σέ.

406. Dicta etiam haec ad ſenſum et iudicium antiquitatis ſunt, quod impietas τῶν θεομαχούντων, impiorum, qui deos contemnunt, non impunita manet. cf. mox Z, 130 ſq. Bene Koeppen haec inter elementa diſciplinae ethicae rudium hominum reuocauit.

νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδέος υἱός. Euſtath. obſeruat eſſe variatum νήπιος pro τοῦτον — νήπιον. Sed vim addit haec per exclamationem facta epexegeſis ſaepe obuia. Apud Euſtath. eſt κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. νήπιον vt ad τοῦτον retrahatur, vn. Vindob. οὐδὲ eſſe pro γὰρ contendit Sch. B.

407. ὅττι μάλ' οὐ δηναιὸς, ὃς ἀθανάτοισι μάχοιτο. Sane μάχηται eſt ap. Euſtath. Etymol. in δηναιὸς, ſicque Harl. Lipſ. Vrat. c. et a m. ſec. b. duo Vindob. edd. Flor. Ald. 1. neque hoc in Homero prorſus improbem; rectius tamen mox vſ. 411 ſedem ſuam obtinet. μάχοιτο inde ab Ald. 2. legitur, et in codd. ceteris.

408. οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσι. Mirum de hoc verſu iudicium eſt veterum in Sch. B. qui eum damnarunt. Acceperant haec de ἀτεκνίᾳ; nullos liberos Diomedem eſſe ſuſcepturum. At agitur de intercepto reditu, quo futurum ſit, vt liberos ſuos non ſit reviſurus, adeoque non amplexurus redux factus. Aiunt porro, Diomedem non rediiſſe, ſed ſocios: Od. Γ, 180. 181. quaſi in oraculo interpretando verſentur. Tandem addunt, verſum eſſe exilem. Atqui verſus eſt dulciſſimus. Magnam vim ad animum habet verborum ſimplicitas, non patrem eum appellari a liberis, in ipſa rei ſpecie dulcem affectum mouentis pro vulgari, non ille rediturus eſt bello. Sic Od. M, 42 quisquis ad Sirenes acceſſerit, τῷ δ' οὔτι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα οἴκαδε νοστήσαντι παρίσταται οὐ-

δὲ γάνυνται. Similis locus inf. I, 455 μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσασθαι φίλον υἱόν.

προτὶ γούνασι quod in Callim. in Dian. 4 est ἐπὶ γούνασι. Blandum parentis affectum paterni amoris amat poeta designare hac liberorum in genibus patris collocatorum specie: v. Π, 443. X, 500. et I, 484.

παππάζουσι. Verbum omnes grammatici obseruant esse ὀνοματοποιηθὲν, primo loco Apollon. Lex. et ex eo Hesych. tum Etymol. et Eustath.

411. Φραζέσθω, μή τις οἱ ἀμείνων σεῖο μάχηται. Vrat. a. μάχοιτο. male nunc. si notio est cauendi, subiunctiuo opus est; v. Exc. ad H, 353. de ἵνα, μή. optatiuus locum habet, si est deliberantis, vt I, 112 Φραζώμεσθ' ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπίθοιμεν. et si est, *videre quomodo*, indicatiuo locus est, vt Ξ, 482.

412. 413. μὴ δὴν Αἰγιάλεια — φίλους οἰκῆας ἐγείρῃ. nunc μὴ est de effectu cum subiunctiuo. male ἐγείρει Ammon. in οἰκῆας. Lips. et Mosc. 1. ἀγείρῃ. δὴν, quod constanti vsu est *diu*, vt Z, 139 οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἦν, nunc videtur esse pro δὴ dictum, nisi de continuato luctu accipias. Vindob. μή πως. οἰκῆας vel seruos, vel omnino domesticos, οἰκείους. Ammon. l. c. οἰκῆες, ἅπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τυγχάνοντες τῇ αὐτῇ. v. Eustath. ad h. l. et ad Z, 366 et iam Apollon. Lex. et ex eo Hesych.

Suauiter et haec cum affectu animi declarata, Diomedem in patriam non esse rediturum, per ea, quae morte Diomedis audita euentura erant. Reddidit poeta haec sic: ne vxori mors eius audita lugenda sit. luctus autem nocte insomni lamentis factis declaratur: quibus illa omnem familiam somno excitat. Putes ita repentinos eiulatus requiri; ita vt illa paullulum sopita repente expergefacta, viso quoque aliquo perturbata eiulatus iteret. Koeppen suspicabatur Aegialeam rescíscere mariti mortem per somni speciem, recordatus Alcyones ap. Ouid. Met. XI, 678 sq. Potest addi exemplum Laodamiae, cui Protesilai vmbra se per somnum obtulit. Re-

gnat quoque affectus in ipſo verborum dilectu et iunctura. Sic κουρίδιον ἄνδρα. v. ad A, 114.

415. Ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδεος ἱπποδάμοιο. Aliis poteſt hic verſus otioſus videri, aliis vim habere. — ἰφθίμη, ἀνδρεία, vt et Euſtath. h. l. reddit, quae propria verbi vis eſt, parum accommodate h. l. diceretur mulier. ἀγαθὴ eſt Apollonio Lex. magis placeret γενναία, generoſa mulier.

De *Aegialea*, Adraſti filia, v. Apollod. I, 8, 6. et Notas. hoc autem loco Sch. B. br. Euſtath.

In Etymol. eſt συνετή, verſu laudato vitioſe in hunc modum: Ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδους Ἱπποδάμεια videtur vox eſſe ex his, quibus generalior laudis notio ineſt, vt noſtratibus *brav, wacker*. Saepe Penelope eſt ἰφθίμη aliaeque heroinae, quae et ἀμύμονες ſunt.

416. ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὀμόργνυ. Editum erat inde a Flor. et Aldd. ἰχὼρ, Turnebus ἰχῶ, Stephanus iterum corrupit e Romana ἰχῶρ, quod et cod. Cantabr. Refinxere edd. Oxon. Cantabrig. ἰχῶρ', Barnes reſtituit ἰχῶ. quod iterum, reuocando ἰχὼρ, corrupit Clarke. Ne hoc vitioſum eſſet, neceſſe foret, vt fuiſſet τὸ ἰχὼρ, atqui ſupra vſ. 340 erat ἰχὼρ οἷός περ, et in Hippocrate aliisque ſunt οἱ ἰχῶρες. Barnes coniiciebat fuiſſe ἀμφοτέρῃσ' ἰχῶρ' ἀπὸ χειρὸς ὀμόργνυ. E Schol. br. laudatur lectio: ἀμφοτέρῃσ' ἀπὸ χειρὸς ἰχῶρα ὀμόργνυ, verum ea eſt ex ſerioribus edd. interpolatis; in ed. pr. Ald. Schol. br. ἰχὼρ ἰχῶρα. λέγει δὲ θεῖον αἷμα. ἡ ὑγρὰ θεῶν οὐσία ἰχὼρ καλεῖται.

Enimuero veteres ἰχῶ legerunt, ex ἰχὼρ, ἰχῶρα, ἰχῶα. In Apollonii Lex. vox non occurrit, in Heſychio tantum ἰχώρ. At ἰχῶ legerat Etymol. laudatis his verbis: ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὄμορξεν. Legitur quoque ἰχῶ in Ven. B. Mori mſ. a m. pr. Bentleio probante, et in Ven. A. ſuppleto, ſicque legerat Euſtath. ἰχῶ vt ἱδρῶ pro ἱδρῶτα. κυκεῶ· Ἀπόλλω.

χειρὸς Ariſtarchea eſt lectio. Zenodotea erat χερσί. quod notauerat Bentl. e Schol. Lipſ.

417. ἄλθετο χεῖρ. ὑγιάζετο. Apollon. Lex. h. v. vnde Hesych. (sed adiecto παρὰ τὴν ἀλθαίαν quod corruptum est. v. Schow.) item Sch. B.

418. De episodio, quod sequitur, in vtramque partem licet disputare. Si sensum exquisitiorem sequaris et subtilius iudicium, ineptum est et ab epica grauitate alienum. Sin in antiquo poeta versari te memineris, qui rudis naturae impulsus et ipse sequatur et motus animorum in aliis carmine exhibere studeat, recte et haec expressa facile dixeris. Possunt quoque videri cum artificio aliquo interposita esse, vt varietate rerum narratarum lectores delectet et teneat, seriis et grauibus interponenda ridicula et ludicra, etsi diis indigna, a mythorum tamen more haud aliena.

422. Est in Sch. br. longum Scholion de nomine Κύπριδος, tum de aliis deorum cognominibus ab allegoria repetitis; pannus inepta arte variegatus ex Porphyrio; insertus tamen Scholiis quoque Ven. B. ad v. 458. et Etymol. in Κύπρις. et fundus multarum ineptiarum, quas alii adoptarunt. Loca illa mutua ope corrigi possunt vt versus de Minerua, cujus epitheton Γλαυκῶπις· οὐκ ἀπὸ τοῦ· ἧτ' ἄκρης θῖνα γλαυκώπιον ἵζει, *quae aggerem, s. collem glaucopium tenet;* Scilicet ὅτι — γλαυκώπιον ἡ Ἀττικὴ ἀκρόπολις ἐλέχθη — δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. (Eust. ad Od. B, p. 1451, extr.) Antiquiorem tamen auctoritatem habere illae ineptiae debuere. Nam ipse Apollon. Lex. voc. Κύπρις etymum ἀπὸ τοῦ κύειν repetit. Scilicet est magnus numerus epithetorum ex antiquioribus carminibus superstitum, quorum verum significatum ignorabant Graeci meliorum aetatum; itaque aut analogia et etymologia aut alia coniectura probabilem sensum inferebant; plerumque haud infeliciter, quoties ab antiquis locis aut hominibus caussas peterent, aut ab antiquis vocabulis. Postquam autem allegorias stolide intulerant grammatici philosophicis placitis imbuti, epitheta ad suas allegorias accommodarunt, stolide plerumque et inepte. Neque di-

gna haec quae iterum repetantur aut vbique inculcentur, aut refutentur.

Ceterum Cypriam Venerem, vt innumera id genus, ad cultum deae antiquiſſimum in Cypro ſpectare probabile ſit. Solent dii in locis, in quibus memorabilis aliqua eorum eſt religio, habitare, regnare, ea loca tueri, frequentare, viſere, et ſic porro.

ἀνιεῖσά τινα. ἀναπείσασα, ὀτρύνουσα. quo ſenſu vocem ſupra vidimus vſ. 405. videbimus Jl. Ξ, 209. cf. Apollon. Lex. in *ἀνέσαιμι.*

423. *Τρωσὶν ἅμα σπέσθαι* ſuauius auditu, quam *ἅμ' ἑσπέσθαι*, ſuppeditarunt Mori, Harl. Townl. Sane quidem *ἕσπετο, ἅμ' ἕσπετο* frequentatur, non autem *ἑσπέσθαι, ἅμ' ἑσπέσθαι.*

Malueram quoque reſtituere Ionicum *ἔκπαγλα φίλησε*, vt ſup. feci Γ, 415.

424. *τῶν τινα καῤῥέζουσα Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων* — Vox *καῤῥέζουσα* iam Apollonii aetate tam parum nota fuit, vt ille eam diſerte illuſtraret, verſu appoſito, reddatque per *καταρέζουσα, καταψῶσα τῇ χειρί*, ſicque Heſych. Schol.

καῤῥέζουσα Ἀχαιϊάδων hiatus intercedit, forte et hic excuſandus, quia in medio verſu pronuntiatione lenitur. Corruptius eſt in edd. *καῤῥέζουσ' Ἀχ.* Emendat Bentl. *καῤῥέζουσ' ἄρ' Ἀχ.* vel *τῶν τινα καῤῥέζουσ', ἢ Τρωϊάδων.* Poſſis laudare ſimilem verſum ex Od. Φ, 160 *ἄλλην δή τιν' ἔπειτα Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων μνάσθω.* Alius paullo ſeuerior, ſi non totum locum, inter emblemata rhapſodorum referet, verſum ſaltem hunc inſertum eſſe ſuſpicabitur, onerantem ſententias et ſimilem aliis amplificationis inutilis notam habentibus. Habet tamen, quo ſe defendat verſus, auctoritatem Apollonii modo memoratam, et Plutarchi, qui verſus 422—425 laudat Sympoſ. IX, 4. in eodem legitur *Ἀχαιϊάδων βαθυκόλπων.*

425. *πρὸς χρυσέῃ περόνῃ καταμύξατο χεῖρα ἀραιήν.* Perperam *κατεμύξατο* in codd. Ven. ſuppleto, Sch. B. Sch. br. (ed. pr.) Itaque monetur in Sch. B. Ariſtarchum

legiſſe καταμύξατο διὰ τοῦ α. Atqui ἀμύσσειν iam vidimus A, 243.

χρυσέῃ antiquior forma, χρυσῇ contracta, variat h. l. et vbique: nec iterum monitu opus erit.

χεῖρα ἀραιήν. Euſtath. Ἀττικὸν δασύνειν τὴν ἀραιήν. et Ven. B. Ἀρίσταρχος τὸ μὲν ἀραιὴν, ἐπὶ τοῦ ἀσθενῆ, δασύνει, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀβλαβῆ, ψιλοῖ. add. Etymol. in ἀραιός. En argutias ortas ex vſu τοῦ digamma. Fuit antiquitus ϝαραιὸς, quod iam Bentleius vidit, cf. Σ, 411. Υ, 37. ergo et reſtituendum Π, 161. Od. Κ, 90. Coniecerat idem, antequam digammum animaduerterat, χεῖρα οἱ ἄκρην, vt vſ. 336. Recte Sch. br. ἀραιὴν, ἀσθενῆ. σημαίνει δὲ καὶ λεπτήν. Nec aliud voluiſſe Apollonium in Lex. docuit vir doctus aduocato Heſychio h. v. cf. ad Π, 161. Vocem plura ſignificare, docet Erotian. in Voc. Hippocrat. rarus. tenuis. anguſtus: vt Od. K, 90 ἀραιὴ εἴσοδος.

Fibularum vſum antiquiſſimum locus hic teſtatur cum aliis, et Herodot. V, 87. 88. Scilicet et tunica, χιτὼν, fibulis in vtroque humero conſtringebatur, et πέπλος, palla, et virorum χλαῖνα, χλαμὺς, et veſtimentum quodcunque laxum ac fluens; et fibulis affabre factis delectatos iam tum fuiſſe homines teſtantur loca Od. T, 225 ſq. Σ, 292 ſq.

428. 429. 430. paſſim memorati ab antiquis, et quidem 428. 429. adſcripti a Cic. ad Att. XIV, 13. et a Plutarcho de aud. poet. p. 36 A. vbi docetur contineri in iis ſententiam γνῶθι σεαυτόν. Et munera deorum diverſa ex his vſſ. declarat auctor de Aſtrologia ſ. 22. inter Lucianea. vſ. 429 eſt ap. Galen. Protrept. 8. et Schol. Pindari P. IX, 16. et in Artemidoro V, p. 259. — vſ. 430 excitatur a Io. Lydo p. 85. ed. Schow.

428. οὔ τοι. male. ed. Steph. cum al. οὔτοι vna voce. In Cicerone l. c. editur τέκνον ἐμὸν, οὔτοι.

429. ἔργα γάμοιο. γαμικὰ, πράγματα, τὰ κατὰ τοὺς γάμους, τὸν ἔρωτα. Habet vnusquisque deorum ſuum γέρας, ſuam μοῖραν, vt ap. Heſiod. Θ. 203 ſqq. etſi ad

illam munerum aſſignationem a Ioue factam referre hoc nolim.

432. Videamus oeconomiam poetae in ſequentibus paullo diligentius. Aeneam ſaxo a Diomede percuſſum Venus peplo ſuo obductum pugna auferens, (310—318) a Diomede et ipſa vulnerata Aeneam proiicit vſ. 334—343. proiectum Aeneam Apollo nube obducta ſeruat ac tuetur, ne quis eum interficiat 344—6. Interponit poeta narrationem de Veneris in Olympum reditu vſ. 357—431. ſero tandem ad Diomedem redit, qui id agit, vt Aeneam, humi proſtratum, occidat et ſpoliet. Norat tamen ille deum eum tutantem, quippe ſublata ab eius oculis caligine, qua tenebantur ceteri Achiui, ne deum viderent; neque iidem Aeneam videre poterant nube ab Apolline occultatum. Aegre tandem increpante eum deo Diomedes recedit, et absportatur Aeneas ab Apolline ad templum in acropoli Troiae. Ita poetico phantaſmati ſua ratio conſtabit. Hinc videbis rationem eorum quae ad vſ. 343 diſputata ſunt.

433. γιγνώσκων. Alii et hic γινώσκων. v. ad B, 468 ὃ pro καθ' ὅ, ὅτι, Ern. laudato Θ, 140. 362.

434. ἀλλ' ὅγ' ἄρ οὐδὲ θεὸν μέγαν ἅζετο. Moſc. 1. Lipſ. ἀλλ' ὁ γὰρ — ὅγε οὐδὲ Vindob. ἅζετο laudato hoc verſu reddit Heſych. σέβετο, et paullo ante, ἐνετρέπετο, reliqua ibi deſcripta ſunt ex Apollonio in ἅζετο.

436. 7. τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε — Similis locus eſt de Patroclo ter muros Troiae adorto, Π, 702 ſq. et de Hectore Υ, 445.

437. τρὶς δέ οἱ ἐστυφέλιξε φαεινὴν ἀσπίδ' Ἀπόλλων. Videtur vulgo accipi de Apollinis clipeo, quem ille incuſſerit Diomedi, vt eum repelleret; quomodo Iupiter Δ, 167 αὐτὸς ἐπισσείησιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν. Nihil tamen eſt in toto loco, vnde Apollinem armatum aduolaſſe appareat; immo vero ſup. 344 μετὰ χερσὶν ἐρύσατο, manibus iacentem tuetur. Eſt adeo Diomedis clipeus, quem Apollo manu retundit, hoc enim eſt ἐστυφέλιξε. Sch. br. διέσεισε, διεκίνησε. Nec aliter Apollon. et Heſych.

Etymol. cum Eustath. miras etymologias afferunt. In promtu est a στυφελὸς, durus, compactus, στυφελίζειν esse durare, malleo aut alio ictu, percutere. Sic saxa iniecta στυφελίζειν ἀσπίδα dicuntur, inf. Π, 774. et hastae, traiecto clipeo, irruentem reprimere, vt H, 261. M, 405.

439. δεινὰ δ' ὁμοκλήσας. Mosc. 1. δεινά γ'.

440. Φράζεο, Τυδείδη, καὶ χάζεο. Etymol. (Φράζεσθαι) καὶ τὸ διανοεῖσθαι. ὡς τὸ· Φράζεο Τ. καὶ χ. Sic et Sch. br.

441. οὔποτε φῦλον ὁμοῖον. ὁμοῖον in Homero esse, non ὅμοιον, quod Atticis tribuitur, obseruatum est passim a grammaticis, et ad h. l. v. Eustath. Etymol. Sch. A. B. ad Ξ, 521. Versum 442 apposuit Plutarch. adu. Stoic. p. 1074 F.

443. 444. repetuntur inf. de Patroclo Π, 710. 711.

444. μῆνιν ἀλευόμενος. Sic legunt Cant. Venetus suppletus, Sch. B. Lips. Vrat. a. b. Townl. Mosc. 1. et hoc postulat ratio grammatica. Etiam in Hesych. ἀλευόμενοι. ἐκκλίνοντες (Od. M, 157.) Legitur tamen ἀλευάμενος et ἀλεύασθαι frequenter, etiam vbi praesens tempus requirebatur, et in hoc ipso versu Π, 711 repetito, vbi ex ipso Veneto A. ἀλευάμενος expressum est; habent hoc nostro quoque loco Sch. br. et edd. omnes. Eadem varietas in Apollonio Arg. IV, 339 ἀλλὰ πάροιθε συνθεσίας, μέγα νεῖκος ἀλευόμενοι, ἐτάμοντο. erat ante ed. Brunck. ἀλευάμενοι.

445. ἀπάτερθεν ὁμίλου Cant. ἀπάνευθεν.

446. Περγάμῳ εἰν ἱερῇ. Obseruant Πέργαμον feminino genere et hic dici. ἐν ἱερῇ laudat Bentl. nescio vnde; et potest ferri.

Ionicum erat νηός γε τέτυκτο. quod et est in vno Vindob. etsi omnino dubito an γε ab Homero sit. Potuit esse νηὸς ἐτέτυκτο, syllaba tono producta. Vulgata tamen est quoque apud Schol. Eurip. Or. 1396.

448. κύδαινον. Mirum in hac voce veteres esse tam ieiunos. Etymol. et Hesych. ne quidem in numerum re-

tulere. Nec tamen vulgaris notio, *fama et gloria extollere* huc facit. λόγῳ παρεμυθοῦντο. Sch. B. quo fundo haec interpretatio nitatur, nemo dixerit. Sch. A. per totum hunc locum desunt. Eust. nil monet. Sch. br. ἐδόξαζον, πρὸς δόξαν προετρέποντο, quod quis ferat? Alterum Scholion non magis declarat hanc nostram vocem: ἀκέοντο, ἐθεράπευον νῦν, ἢ ἐπεμελοῦντο, ἢ παρεμυθοῦντο. Videbatur mihi esse: *sanarunt atque etiam augustiorem reddiderunt;* vt φαιδρύνειν τὸ σῶμα. Callim. Iou. 32 χρόα φαιδρύνασα. et λιπαρὰ χρὼς ex lotione; vnde phantasma illud de Vlysse Od. Ζ, 227 sqq. Analogiam habeo, non vsum vocis. Daceria κήδαινον emendarat, *curarunt*, sed formam vocis Homero esse ignotam recte monet Clarke, qui reddit: *honorifice excipiebant* et Damm *honore afficiebant*, quandoquidem deae mortalem curabant. Sane pro *colere*, θεραπεύειν, *demereri*, dictum reperi aliquoties ap. Lycophron. 1213 κλέος δὲ σὸν — Λοιβαῖσι κυδανοῦσιν, ἀφθίτοις ἴσον. vt lego, *sacris venerabuntur vt deum.* et 720 Λοιβαῖσι καὶ θύσθλοισι Παρθενόπην βοῶν ἔτεια κυδανοῦσιν. *libaminibus et sacris victimarum quotannis venerabuntur Parthenopen:* add. 928. 929. et 132. 133. vbi est τάφους κυδαίνειν de *inferiis.* Apparet ergo de *honoris cultu et obsequio* aliquando dictum esse κυδαίνειν.

449. εἴδωλον est quod φάσμα in Euripide et aliis, bene monente Iacobs Animaduerss. p. 110. Super εἴδωλον longa est disputatio adscripta Sch. B. quae eadem habetur in Suida; eiusque pars in Schol. Fuit autem αυταρ ὁ ϝειδωλον. adeoque mox 451 legi debuit, quod et Bentl. monuit: αμφι δε ϝειδωλῳ. et ἄρ' est ab interpolatore Alexandrino.

450. τεύχεσι τοῖον. Mori msf. cum Vindob. Alteri τεύχεσι, τοῖο. pro αὐτοῦ.

451. Mouet quaestionem Sch. B. satis iniquus in poetam, cur Diomedes non agnouerit spectrum et Achiuis id declarauerit, quippe cui tam acutus visus esset datus, ὄφρ' εὖ γιγνώσκοι θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα. Callide ro-

ſpondet: atqui ſpectrum neutrum erat, nec deus nec homo.

452. 3. repetuntur inf. M, 425. 426. στήθεσφι Vrat. b. δῄουν, nunc διέκοπτον. Sch. br.

453. λαισήϊα. Super hac voce plura ariolantur grammatici, ex etymo pleraque, vnde apparet vſum vocis iam olim exoleuiſſe. Primo loco Apollon. Lex. h. v. θυρεοῦ γένος. (male intruſum, ἢ βέλη) addit ille, πτερόεντα dici, quod *alis* ſimilia ſint; et κοῦφα, qua voce alii illud interpretantur: v. Schol. B. h. l. (quod Scholion Porphyrii eſſe, adſcriptum eſt in Schol. Leid.) Sch. br. Euſt. Schol. A. B. ad M, 426. Etym. Heſych. etiam Thom. Mag. in cuius Attica vox haec irrepſit. Sed praeſtat laudare Herodot. VII, 91 λαισήϊα εἶχον ἀντὶ ἀσπίδων ὠμοβοείης πεποιημένα.

455. Ἆρες, Ἄρες. vidimus iam verſum ſup. vſ. 31. vbi vide.

457. ὅς νῦν γε καὶ ἂν Διΐ πατρὶ μάχοιτο non eſt, quod Euſtathius volebat, κἂν, ſed μάχοιτο ἄν, καὶ Διΐ, vel ipſi Ioui. μάχηται Vrat. b.

458. Κύπριδα μὲν πρῶτον σχεδὸν οὔτασε. Barocc. πρῶτα. facile praeferam, ſi codd. conſentiant.

Ad Κύπριδα Schol. B. fragmentum ſatis longum inſeruit grammatici, haud dubie Porphyrii, de cognominibus deorum, quae a locis petita ſunt, refertum argutiis; ducto exordio ex eo, quod Cypris h. l. non ducta eſſe poſſit a Cypro, quia ſunt verba Apollinis, ſed Κύπριδα eſſe τὴν τὸ κύειν πορoῦσαν. lepide!

460. Bonum inuentum, Apollinem, deum Ilii tutelarem, proſpicere pugnae fortunam ex arce Pergamo: in qua eius etiam templum fuiſſe vidimus vſ. 446. cf. Φ, 515.

461. Τρωὰς δὲ στίχας. Sic legerat Ven. B. pro Τρωϊκάς; addit tamen, ſi Τρῶας ſcripſeris, expediendum eſſe hoc modo: Τρῶας δὲ μετελθὼν, ὄτρυνε στίχας, vel Τρῶας δὲ ὤτρυνε, μετελθὼν τὰς στίχας. quo nil durius. Verum Τρωὰς exhibent Mori, Harl. L. ap. Bentl. (puto

Lipſ.) cum Scholio: „ἄλλοι μὲν Τρῶας, ἄλλοι δὲ Τρωάς. Τρωΐας δὲ ἐν τῇ Σινωπικῇ καὶ Κυπρίᾳ καὶ Ἀντιμάχου σὺν τῷ ι. ἡ κοινή, ᾗ συντίθεται καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, Τρῶας ὡς Κᾶρας. Forte hic vnus ex iis fuit qui Τρῶας στίχας dictum putarent pro Τρωϊκάς, vt Ἕλληνα στρατὸν, pro Ἑλληνικὸν, ap. Lesbonact. p. 183. qui Τρωὰς memorat et damnat, quia Τρωϊὰς eſſe deberet. Quidni igitur Τρωὰς ſcripſit? Etiam Euſtath. duplicem lectionem codicum memorat, Τρωὰς et Τρῶας (etſi Τρῷας editur). Taedet pigetque talium minutiarum. Apparet tamen, Τρώων eſſe ab interpolatione profectum; obtinet tamen edd. etiam Rom. Et Sch. br. Τρώων δὲ στίχας. τοὺς δὲ Τρῶας εἰς τάξεις appoſuere ſeqq. editores καταστάντας.

οὖλος Ἄρης. Apollon. Lex. οὖλος, ἐπὶ τοῦ ὀλεθρίου· οὖλος Ἄρης. et Etymol. ἀντὶ τοῦ ὀλετὴρ, δεινὸς, Heſych.

463. κέλευεν recte poſt ὤτρυνε. Codd. tamen Cant. Lipſ. Ven. ſuppletus, Sch. B. Townl. Vrat. a. b. c. Moſc. 1. κέλευσεν. Sic quoque ed. Flor. quam ſtatim deſeruit Ald. 1.

465. ἐς τί ἔτι. In hiatu haeret critica. Bentl. coni. ἔς τ' ἂν ἔτι, quia in Heſych. eſt: ἔς τ' ἂν, ἕως ἄν. Vix puto τι elidi, et illud eſt ἔς τε. Barnes comminiſcitur var. lect. ἔς τι, pro ἕως τι ex Euſtath. p. 161, 46. Idem male ἐάσσετε. Barocc. ἐάσατε.

466. ἢ εἰςόκεν — μάχωνται; ἢ ει vel, vt alii ſcribunt, ἢ εἰ in vnam ſyllabam cogi, obuium eſt. εἰς ὅ κεν melius diſtincte ſcribendum eſſet; vt ſit εἰς ὃ μάχωνταί κεν, quod poſt Homerum ſollenne μάχοιντο ἄν. Vſus tamen obtinuit, vt vna voce ſcribatur εἰςόκεν, idque cum ſubiunctiuo iungit plerumque Homerus; vt ſtatim B, 332 εἰςόκεν ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἕλωμεν. etſi et ipſe optatiuo aliquoties vtitur, vt O, 70. 71. εἰςόκ' Ἀχαιοὶ Ἴλιον αἰπὺ ἕλοιεν. et, quandoquidem locus ſuſpectus eſt, Od. E, 378 εἰςόκεν — μιγείης. O, 51. X, 444. Scilicet eſt in his aoriſtus ſubiunctiui pari loco cum futuro; nam hoc fere cum εἰςόκε iungitur, vt Γ, 409 εἰςόκε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται. et Φ, 133. Od. Θ, 318 et al.

πύλῃσ' εὖ ποιητῇσι. Mori *πύλῃς*, et Harl. Townl. *εὖ ποιητοῖσι.* Vrat. b. *εὐποιήτοισι.*

467. *ὅν τ' ἶσον.* a serioribus effictum, antiquitus fuit *ὃν ἶσον. ὅν ϝισον.*

468. Post hunc versum Vrat. b. vn. Vindob. et margo ed. Libert. inserunt versum *εὔχεται ἐκγεγάμεν μήτηρ δ'* (*δέ οἱ*) *ἔστ' Ἀφροδίτη* repetitus ex vs. 248.

470. *ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.* Cum fuerit *ϝεκαστου*, necesse est antiquius fuisse *θυμον τε ἑκαστου.* Sic et Bentl. emendat. *ὄτρυνε* Vrat. b.

472. *πῆ δή τοι μένος οἴχεται.* Vrat. b. Mosc. 1. *ποῖ.*

473. *φῆς που.* Sch. B. pro *ὑπέλαβες* esse, nam vix probabile est, Hectorem esse ausum dicere hoc coram sociis.

474. *σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσι·* „*γρ. κασιγνήτοις τε σοῖσι*" Barnes. Sunt autem *γαμβροὶ* h. l. sororum mariti, vt inf. N, 464. Vocem latius de omni affinitatis genere adhiberi, passim notatum est a viris doctis; v. c. a Brunck. ad Sophocl. Oed. R. 70.

475. *ἐγὼν ἰδέειν·* intulit *ἐγὼν* Barnes ex Eustath. exemplo tot aliorum locorum et vsus perpetui, quem, vt equidem censeo, a grammaticis profectum esse et hic locus testatur.

476. *καταπτώσσειν.* vocabulum *ἐναργὲς*, quod h. l. per ipsa adiuncta declaratur: *κύνες ὥς, ἀμφὶ λέοντα* petitum, vt iam in lexicis obseruatum, ab animantibus meticulosis quae caput demittunt, contrahunt artus et subsidunt hoste ingruente. Pro eo apud alios est alia forma, *πτήσσειν*, quod vel ex Sophocl. Ai. 171. notum esse potest; vtrumque a *πτέω, πτῆμι, πτήσσω. πτόω, πτώσσω. πέτω, πίπτω.*

477. *ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθ'.* Lips. Harl. Mosc. *ἡμεῖς δὲ μ.*

οἵπερ τ' ἐπίκουροι ἔνειμεν. Schol. ap. Bentl. *ἔνειμεν. οὕτως ἡ Ἀριστάρχου.* Adscribit Sch. B. *ὅτι ἁπλοῦν ἐστιν εἰ μέν* et Sch. br. *εἶμεν. ἐσμέν. ὑπάρχομεν.*

478. μάλα τηλόθεν ἥκω. Sch. br. παραγέγονα. Scilicet vulgari vſu, quem noſter quoque patrius ſermo admittit, ἥκω eſt pro praeterito, *veni*. Solent hoc inter Atticiſmos referre, paſſim ad Tragicos, vt Eurip. Hec. pr.

479. Ξάνθῳ ἐπὶ δινήεντι. ἔπι et ἐπὶ ſcribitur pro diverſo modo iungendi Ξάνθῳ ἔπι. et Ξ. ἐπὶ δινήεντι.

481. τά τ' ἔλδεται ὅς κ' ἐπιδευής· Harlei. Vrat. b. ὅς τ'. cum vno Vindob. alter ὅς ſine κ' et τ'. in vulgari ſuppl. ὅς εἴη κεν. Vertunt: *quas cupit quicunque pauper:* quod parum placet; nam pauper etiam exiguas opes appetit; hic autem notio magnarum opum requiri videtur. Euſtath. ὧν πολλὴν ἂν ὁ ἐπιδευὴς ἔχοι ἔφεσιν. *quas indigens quisque ſibi optaret:* ſic tamen eſſe deberet τά τ' ἔλδοιτο ἄν. Clarke: *quae ſatis ſint ad cuiusuis animum explendum* — at ſic ἐπιδευὴς otioſum eſt. Videtur ὅς κ' ἐπιδευής, *omnes pauperes*, adiectum eſſe merae amplificationis cauſſa, *opes, ſatis magnas, quas omnes alii habere vellent.* Koeppen accipiebat: quibus pauperes imminent potiundis, vt adeo ad eas tuendas debuiſſem domi manere.

482. 483. καὶ μέμον' αὐτὸς ἀνδρὶ μαχήσασθαι. Primo nunc loco μέμονα occurrit, de qua forma multa argutantur grammatici, vt Etymol. p. 578. Perſuadeo mihi, μένω primo loco fuiſſe *volo, ſtatuo, cupio*, quod et τὸ μένος declarat, vnde μέμονα, *perſiſto in voluntate*, προθυμοῦμαι. Recte ſic Heſych. μέμονε (ex Il. M, 304) θέλει. ὁρμᾷ. καρτερεῖ. προθυμεῖται. ἢ προεθυμήθη. Accedit notio animoſe audendi, vt Φ, 315 μέμονεν δ' ὅγε ἶσα θεοῖσι. Inde demum ducta eſt notio *manendi*, μένειν, et *ſuſtinendi.*

ἀνδρὶ faceſſit negotium: expectabas ἀνδράσι· Barnes: cum viro *quouis*. Clarke cum viro *iſto:* Diomede. Sollenne erat δουρὶ μαχήσασθαι.

μαχέσσασθαι et μαχήσασθαι hic quoque ſcribitur; adſcivi hoc, vt ſibi conſtaret lectio. v. ſup. ad A, 298.

484. οἷόν κ' ἠὲ φέροιεν, ἤ κεν ἄγοιεν. Natum forte ex h. l. ſollenne illud φέρειν καὶ ἄγειν. v. Euſtath. Prae-

clare verſu de animi bonis vtitur Plutarch. de tranquill. p. 475 D. vbi legitur οὔτ' ἂν ἄγοιεν.

485. τύνη δ' ἕστηκας. Bentl. hinc reſtituit gloſſam Heſychianam: τύνη δ' ἐποίησας. σὺ δέ.

486. ἀμυνέμεναι ὤρεσσι. Apollon. Lex. ὤρεσσι. γυναιξί. παρὰ τὸ συνεζεῦχθαι τοῖς ἀνδράσιν. (ſcil. παρὰ τὸ εἴρειν, ἀείρειν, ἦορα. ἄορες, vt σηνήορος) Similiter reddunt Heſych. Sch. br. Etymol. adde Euſtath. nam connubium per iugum declaratur.

487. 8. 9. μήπως ὡς ἀψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου, ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένησθε. οἱ δὲ τάχ' ἐκπέρσουσ' εὖ ναιομένην πόλιν ὑμήν. Primo monendum, nexum et iuncturam videri eſſe leniorem, ſi continuetur oratio cum antecedentibus, ἀτὰρ οὐ κελεύεις — ἀμυνέμεναι ὤρεσσι, μήπως — γένησθε, οἱ δὲ τάχ' ἐκπέρσωσι — Poteſt tamen Homerum decere ſolutior et horridior oratio. Ita ad μήπως ſupplendum quod plerumque omittitur, δέδοικα, μή.

ὡς ἀψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου. Sic vbique legitur in codd. et edd. vitio manifeſto, niſi quod Ven. ſuppletus vitioſius ἀψῖσιν exhibet, quaſi λίνου ἁ — pedem conſtituere poſſet; at prior in λίνον eſt breuis, cf. Jl. I, 657. Σ, 570 et Euſtath. h. l. In ἁλόντε prior eſt breuis. quae cur produci poſſit, ſubtiliorem rationem excogitauit Hermann. de Metris p. 66.

Clarke interpoſuit που. facilior erat (quod Conjicit Clarke) λίνοιο ἁλόντε, nam fuit ϝαλοντε ſcriptum. At quorſum dualis pro plurali? Noui et hoc exemplis defendi; at rationes non adſunt. Clarke ſic expediri poſſe putabat: *tu et populus*: vt paullo ante τύνη et ἄλλοι λαοί.

Vidit verum Bentleius: fuiſſe λίνου πανάγροιο ἁλόντες. Lapſus erat librarius ſcribendo πανάγρου ἁλόντες, aut alio caſu aberratum eſt in vulgatum. ἄγρα primam habet breuem vt Od. M, 330. et breuis prior in πάναγρο·, vt in πανάποτμος et aliis; et in ipſo πάναγρος apud Paullum Silent. 78. Brunck. To. III. p. 101. Euſtathius aliquoties ἁλόντες recitat, ac ſi ita legiſſet. Sch. br. ἁλόντε, ληφθέν-

πας. Tryphiod. 672. 673. locum vna cum altero Od. X, 384—387 expreſſit: ἀλλ' οἱ μὲν δέδμηντο λίνῳ θανάτοιο πανάγρῳ, ἰχθύες ὣς ἁλίῃσιν ἐνὶ ψαμάθοισι χυθέντες. Cum πάναγρος breui prima adhibeat, videri poteſt ille veriorem lectionem nouiſſe. Plutarch. de ſollert. animal. p. 977 F. notat Homerum πανάγραν δικτύων τὸ γένος dixiſſe, quia eo omnia piſcium genera capiuntur; probabile ſit, πάναγρον (ſc. γένος) eum ſcripſiſſe. Athen. I, p. 25 B. ὅτι δὲ καὶ ἰχθῦς ἤσθιον, Σαρπηδὼν δῆλον ποιεῖ, ὁμοιῶν τὴν ἅλωσιν πανάγρου δικτύου θήρᾳ. Ceterum tropo vſi ſunt quoque alii, quos Doruill. ad Charit. p. 77 appoſuit.

ἀψῖσι λίνου. ἅμμασιν. ἀπὸ τῆς συναφῆς. Apollon. Lex. h. v. vnde eadem Heſych. habet. Sch. br. τοῖς ἅμμασι καὶ ταῖς συναφαῖς τοῦ λίνου. Euſtath. ἀψῖδες (nam etiam non adſpirate ſcribitur, vt in ed. Rom. Euſtath. Etymol. Sch. B.) δὲ δικτύου, αἱ καμπαὶ καὶ ἀγκάλαι. Idem addit, vetera ſcholia ſcribere iubere βαρυτόνως, ἅψις. ἅψισι.

488. ἕλωρ καὶ κύρμα γένησθε. Alterum, τὸ ἕλωρ, iam vidimus A, 4. vbi τὸ ἑλώριον.

κύρμα. Apollon. Lex. h. v. ἔντευγμα, συγκύρημα laudato hoc hemiſtichio. Sicque Sch. br. Etym. Heſych. Scilicet eſt id, cui quis ἐγκύρει, in quod quis incidit, praeda. Apollon. Arg. I, 1011 ἄμ' οἰωνοῖσι καὶ ἰχθύσι. κύρμα γενέσθαι. γένοισθε aberrat vn. Vindob.

489. οἱ δὲ τάχ' ἐκπέρσουσ' — ita noua procedit ſententia. „ἐκπέρσωσ'" Barnes. Sicque Harlei. Moſc. 2. vn. Vindob. quod orationem cum antec. ligaret.

491. τηλεκλητῶν ἐπικούρων. recte; ſunt *e longinquo arceſſiti*. At Lipſ. a m. pr. Cant. Vrat. b. c. Townl. cum edd. Flor. Ald. 1. τηλεκλειτῶν. qui eſſent *valde celebres* vt Jl. Ξ. 321. Od. Λ, 307. Τ, 546. ita idem quod τηλεκλυτὸς Jl. Τ, 400. Od. Α, 30. Eadem varietas in aliis locis occurrit: vt Ζ, 111. Ι, 233. Λ, 563. Μ, 108. Per Ald. 2. τηλεκλητῶν γ' illatum erat, quo libri carent.

492. κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπήν. Cant. Vrat. a. b. Ven. vn. Vindob. χαλεπὴν, vtrumque Harlei. Grauior quaeſtio eſt de ſententia. Obſcurum enim eſt, ſitne de Hectore hoc accipiendum an de ſociis; neutro tamen modo idoneus ineſt ſenſus. *Si Hector* iubetur minas vel increpationem omittere, h. e. ea haud vti: nihil de ea praeceſſiſſe dices; tum ea potius vtendum fuiſſe Hectori, (κρατερὴν δ' ἐπιθέσθαι ἐνιπὴν) vt ſocii fortiter res gererent. Attamen Euſtathius quoque: τραχύνεσθαι οὐ δεῖ κατὰ τῶν ἐπικούρων· ἀλλὰ τοῦτο μὲν χρὴ κατὰ τῶν οἰκείων ποιεῖν, τοὺς δὲ ἐπικούρους λίσσεσθαι. Saltem dicendum eſſet, nil eſſe niſi variationem prioris ſententiae, ſupplicare te par eſt, nec niſi ſubmiſſis verbis vti. Sch. B. addit verbis carminis: τοιοῦτος γὰρ ἦν Ἕκτωρ, pronus ad increpationes, et comparat vſſ. P, 220 ſqq. Dubitari quoque poteſt, an etiam νωλεμέως ἐχέμεν ad ipſum Hectorem ſpectet, vt ille perſiſtat in pugnando, non remiſſe agat, vt vſ. 472 dixerat Sarpedon eum facere. *Sin de ſociis* accipitur, ſenſus eſt: ὥςτε αὐτοὺς νωλεμέως ἐχέμεν κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπήν, iterum quaeritur, quae illa eorum ἐνιπὴ ſit: an, cum minantur, ſe longo bello attritos diſcedere velle? atqui et hoc longe petitum eſt. Omnino de auctoritate duorum verſuum non minus dubito quam de ſenſu.

493. δάκε δὲ φρένας. illuſtrat haec Ariſtoph. Acharn. pr. cum Schol. ad e. l. quem exſcripſit Suidas in δέδηγμαι.

496. μαχέσασθαι. vn. Vindob. μαχέεσθαι.

497. οἱ δ' ἐλελίχθησαν. E Daweſii doctrina οἱ δ' ϝεϝελιχθησαν. Vid. ad A, 530.

498. ὑπέμειναν ἀολλέες: ὁμοῦ ἀθροισμένοι, καὶ πεπυκνωμένοι· primo nunc occurrit.

οὐδ' ἐφόβηθεν. Ionicum οὐδὲ φόβηθεν, recepi ex Vrat. c. Moſc. 1.

499. ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωάς. Barnes temere mutauit: ὡς δ' ἄχνας ἄνεμος. quaſi nouum ſit, vltimam tono produci. Vulgata lectio eſt ap.

Apollon. et Schol. Ariſtoph. Veſp. 92. ἄχνας iam Apollon. Lex. h. v. interpretatione indigere exiſtimauit ἄχυρα. Plura collegit Euſiath. adde Sch. br. Etymol. Heſych. laudato hoc loco. Scilicet ἄχνη proprie eſt quod in ſuperficie ſupernatat, τὸ ἐπιπολάζον.

Φορέῃ Heſych. l. l.

ἀλῳὰς alii ſcribunt, cum Iota ſubſcripto, etiam Townl. ſane eſt quoque ἀλοιᾷν de terendis frugibus: ſicque Sch. B. Leid. et Euſtath. h. l. et ad Υ, 496. ex Apionis et Herodori auctoritate. Dicitur autem h. l. ἀλωὰ proprie de agri parte editiore in quo et tritura ſit et purgatio frumenti: cf. ad Tibull. I, 5, 22. alias agrum omnino deſignat, etiam arboretum, quod et h. l. Sch. br. monent, vna cum vitibus. Praeiuit Apollon. h. v. ἀλωή, ἐπὶ μὲν τῆς ἀμπελοφύτου, vt Od. Λ, 192 ἐπὶ δὲ τῆς ἅλω, vt hoc verſu.

500. ἀνδρῶν λικμώντων ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ. Bentl. adſcripſerat, e Schol. Lipſ. ſuſpicor: Πτολεμαῖος τοὺς δωδεκασυλλάβους στίχους ἐκτιθείς φησι καί, τοῦτον οὕτως γράφεσθαι· „εὖτ' ἂν ξανθὴ Δημήτηρ.

501. κρίνῃ, ἐπειγομένων ἀνέμων, καρπόν τε καὶ ἄχνας. κρίνῃ pendet ab ὅτε. Ita editum erat in Flor. Ald. 1. Subſtituit κρίνε Ald. 2. cum Rom. Emendauit Turneb. κρίνει. Barnes reduxit κρίνῃ, iterum eiecit Clarke, minus bene. Eſt enim is vſus in comparatione τοῦ ὡς δ' ὅτε. ὡς ὅτε. v. Excurſ. ad H, 353. Et eſt κρίνῃ firmatum auctoritate codd. etiam Sch. br. Sch. B. nec habet κρίνει auctoritatem praeterquam Euſtathii et Vrat. a., nec non Schol. Heſiodi Theog. 535 ὡς Ὅμηρος· κρίνει, ἐπειγομένων ἀνέμων γῇ καρπούς τε καὶ ἄχνας. codd. Vindob. errant inter has lectiones.

ἐπειγομένων volunt eſſe pro ἐπειγόντων dictum. At eſt, *irruentibus ventis*. ἐπείγεσθαι eſt accelerare ſe, adeoque inſtare.

503. κονισσάλῳ vulgo ſcribitur. ſed vno ſibilo vocem eſſe ſignandam vidimus iam Γ, 13. Et erat κονισάλῳ iam in Flor. Ald. 1. Rom. ſic e codd. Lipſ. Vrat.

„ὕπερθ' ἐγένοντο“ fcribi monet Barnes. fic quoque Vrat. c. Mofc. 1.

507. Τρώεσσιν ἀρήγων. Bentl. adfcripferat Scholion: Ἀρίσταρχος ὀξυτόνως· ἀρηγών. δῆλον ἐκ τῆς πλαγίου, ἀρηγόνες (Δ, 7.). Atqui ita debuit effe quoque ὁ ἀρηγών. De dea mox occurrit vf. 511.

509. Φοίβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου. χρυσάορος, qui χρυσάωρ Hefiodo et aliis eft. Ignorarunt iam viri docti Alexandrini, quae vocis vis effet. Neque ita nunc aliquid inter nos ad liquidum perduci potuit: v. inprimis Mitfcherl. ad Hymn. in Cer. 4. vbi pugnat contra eos, qui Δήμητρος χρυσαόρου mutare volunt in χρυσοθρόνου. Ex Apollonio excidit voc. p. 714. etiam ex Etymologo, at feruata interpretatio in Hefychio: χρυσοῦν ἄορ ἔχοντος, ὅ ἐστι φάσγανον, μάχαιραν, σπάθην. Suidas: χρυσοφάσγανον ἢ χρυσοκίθαρον. alterum hoc de cithara commentum eft recentiorum, quod difcas ex Schol. br. In Sch. B. nihil eft annotatum praeter allegoriam a radiis folis petitam, qui fane funt βέλη. Excerptum hoc eft ex Heraclide p. 25 ed. Schow. at in alio Scholio B. et Sch. br. ad O, 256 eft ἤτοι χρυσοφάσγανον, ἢ χρυσοῦν τὸν ἀορτῆρα ἔχοντα τῆς φαρέτρας, ἢ τῆς κιθάρας. οὐκέτι δὲ ξίφους· ἁγνὸς γὰρ θεός. Vltima haud curo: fed laudatur ibid. e Pindaro: καὶ Πίνδαρος χρυσάορα Ὀρφέα φησί. hoc effet fane pro antiquiffima interpretatione, vt *ad cingulum aureum* referendum effe conftaret epitheton. Apollinem cum *enfe* exhibitum fane aliunde non nouimus; hafta inftructum erat antiquiffimum eius fignum Amyclis idem galeatum et arcu inftructum: ap. Paufan. III, 19 pr. Antiquiffima aetate omnino dii deaeque armari animo et manu Graecorum folebant: feruauit quoque religio et ars Venerem armatam, et Iunonem armatam: potuit igitur Apollo, non modo hafta, et arcu, verum et enfe inftructus effe. Opportune vir doctus fupra laudatus (ad Hymn. in Cer. p. 106) Dianam χρυσάορον ex prifco oraculo ap. Herodot. VIII, 77 excitauit; et ex Lycophr. 153 Cererem ξιφηφόρον eruit. Adeo nihil hic eft, quod

praecise neges. Altera tamen ex parte vox ἄορ antiquissima non habuisse videtur notionem tam definitam, vt vbique *ensem* declaratum esse pronunties. Ita Etymol. ἄορ. ξίφος, ὅπλον, δόρυ. Potuit itaque poetico loquendi vsu Ceres ξιφηφόρος dici, quae falcem teneret; et simili modo Diana χρυσάορος, quae sagittam et arcum tenebat, vti eadem χρυσηλακάτη dicta est. Possis adeo dicere ἄορ fuisse antiquitus nomen generale, vti ὅπλον, *telum.* Ita Neptunus ἄορ τριχλώχιν habet: Callim. in Del. 31. At Hercules ξίφος manu tenens, exhibitus erat in arca Cypseli: Pausan. V, 18. p. 423. vbi ad Atlantem accedebat. nec Δίκη ξιφηφόρος in Tragicis mirationem facit. Apud Cares fuit Iupiter χρυσαορεὺς, vt Strabo tradit XIV, p. 975 B.

510. Τρωσὶν θυμὸν ἐγεῖραι. Ita legebatur iam in Flor. et Ald. 1. Substituit ἀγείρειν Ald. 2. et Rom. emendauit hoc ἀγεῖραι Turnebus, inde Stephanus. Recte ἐγεῖραι restituit Barnes, et hoc firmant Sch. B. cum codd. Mori, Barocc. Cant. Lips. omnes nostri, et Vindobonenses. Et Eustath. qui scripsit ἀγεῖραι, ait πλείω τῶν ἀντιγράφων habere ἐγεῖραι. Scilicet ἀγείρεται θυμὸς iis, qui animi deliquium passi sunt. v. ad O, 240. ἐγείρεται θυμὸς pugnantibus, excitatur, incenditur. Pro ἀρηγὼν 511 vn. Vindob. ἀρηγές.

515. ἀρτεμέα. Apollon. Lex. ὑγιῆ ex h. v. reddit, scilicet ἀπὸ τοῦ ἄρω, ἄρτιον. σῶον. cf. Etymol. qui versum recitat, et Hesych.

516. μετάλλησάν γε μὲν οὔ τι. Corruperat lectionem Ald. 2. adscito οὔ τοι. quod tamen etiam Sch. Ven. B. exhibet. Erat οὔ τι iam in Flor. Ald. 1. et placebat Ernestio ex msf. Lips. Subnixum est auctoritate codd. L. C. Harl. ap. Bentl. Townl. Vrat. a. b. c. et A. Mosc. 1. Schol. br. μὲν, non μὶν, constanter omnes.

517. οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος. Languere videtur ἄλλος, et epitheton requiri grauius, v. c. πόνος αἰπύς. Saltem πόνος ἄλλος est pugna, in qua iam sic satis erant

occupati, vt nos dicimus, per caeteras occupationes impeditus, haud quaerebat.

520. ὤτρυνον Δαναοὺς — ὤτρυναν Mosc. 2. vn. Vindob. sicque aberrauerat Ald. 1. sequuta est Ald. 2. et Rom. tum ceterae. Emendauit e Flor. Turnebus ὤτρυνον.

οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ — Harl. Townl. Mosc. 1. ἠδὲ καὶ αὐτοί.

521. οὔτε ἰωκάς. Apollonii Lex. glossa est: „ἰωκή, ἡ δίωξις. ἀπὸ τῆς εὐθείας, τῆς ἰώξ." Ita vero aut ἴωκα praefixum esse debuit, aut ἴωκα excidit. ἰωκή, ἡ δίωξις. ἴωκα ἀπὸ τῆς εὐθείας τῆς ἰώξ. Ita vero suspicari licet, fuisse et h. l. ἴωκας aut alii ita legere maluere; saltem Eustath. sic quoque legi posse ait. cf. ad Λ, 600. et sup. ad 299. vbi ἄλξ.

523. νηνεμίης. absolute, pro αὔσης v. ἐπὶ v. Eust. qui Atticum esse vult. — ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν. quod iterum Od. T, 205 legitur. Apollon. Lex. h. v. ἐρήμοις. ὧν περὶ τὰ ἄκρα πολεῖ τὰ ζῶα. vbi cf. Villois. et Toll. Substituunt alii pro animantibus nubes. v. Hesych. Etym. Sch. br. Saltem haec meliora iis sunt quae Eust. habet, cum a polis coeli ducunt. Si tamen οἰοπόλον ὄρος est, in quo quis solus incedit, quid ni ἀκροπόλον ὄρος est, in quo qui incedit, in alto incedit; adeoque ornatius quam simpl. ὄρος ἄκρον. Bene ergo Suidas: ἀκροπόλοισιν. ἀκρωρείαις. De accentu vocis idem Eustath. agit, et saepe alibi: cum Etymol. in ὀνειροπόλος. αἰπόλος, ἀμφίπολος et al.

525. ζαχρειῶν ἀνέμων. Relinquenda fuit omnium edd. et codd. quantum quidem constat, scriptura in ζαχρειῶν, etsi non dubito veriorem esse ζαχρηῶν. Nam ζαχρηής, a χράω, *impetum facio, irruo.* Scribitur quoque ζαχρηεῖς inf. M, 347. et N, 684. Grammatici male intulere etymon χρείας, *vtilitatis.* Nisi dixeris ex antiquo χρής, ζαχρής et hinc ζαχρεής, ζαχρειής, ductum, vt fuit ἀκλής, ἀκλεής, et ἀκλειής. Attamen iam Apollon. Lex. ζαχρειῶν, τῶν μεγάλως ἐπιβαρούντων, (vt recte pro ἐπιζαρούντων Toll.) οἷον ἐμπνεόντων ἀθρόως. Miscent di-

versa Sch. br. Etymol. vbi Orus recte. Hesych. et ipse Eustath. pronior tamen hic in meliora. Apud Apollon. Argon. editur ζαχρηῆς, vt lib. I, 1159 ζαχρηέσιν αὔραις, vbi Schol. μεγάλως ἐπιβαρούσαις καὶ πνεούσαις. deuergit tamen idem, aut eius interpolator, mox ad χρείαν.

526. οἵτε — διασκιδνᾶσιν ἀέντες. Ald. 2. cum seqq. διασκεδνᾶσιν, emendatum a Stephano. Apollon. Lex. ἄειν — ἀέντες, πνέοντες, ἢ πνεύσαντες. οἷον· διασκιδνᾶσιν ἀέντες.

527. οὐδὲ φέβοντο. Sic Ionice Vrat. a. b. vulg. οὐδ' ἐφέβοντο.

528. πολλὰ κελεύων. Eustath. „γρ. μακρά.“

529. ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστέ. Repetit versus 529—532 Aiax inf. O, 561 sq. vbi pro καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἕλεσθε est καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ.

530. ἀλλήλους δ' αἰδεῖσθε. Sch. B. εἰκότως. κατὰ φῦλα γάρ εἰσι. Hoc per se quidem verum. v. B, 362 sq. Praeceptum tamen non ad hoc solum spectabat. Ita quoque saepe hoc in acie instruenda iteratur. Thucyd. II, 43 hinc dixit: ἐν τοῖς ἔργοις αἰσχυνόμενοι ἄνδρες.

κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας. in ed. Ern. Clarkiana est μετὰ, sphalma, non lectio.

531. αἰδομένων δ' ἀνδρῶν. Interposui δ' quod res postulat pro τ' ex altero loco O, 563. Et erat illud in Flor. et Ald. 1. Male τ' intulit Ald. 2. cum ed. Rom. At firmatur δ' etiam per Eustath. Ven. B. Cant. Harl. duo Vindob. Schol. Thucyd. II, 43. Schol. Pind. N, IX, 85. Schol. Sophocl. Antig. 672. qui locum recitant, et Apollon. Lex. in αἰδεῖσθαι. etsi particulam omnino abesse malim.

ἠὲ πέφανται. Lips. πέφνανται. a m. sec. male; nam est a φάω, pro φονεύω, πέφαμαι.

533. ἦ καὶ ἀκόντισε. Sch. B. et Leid. interponunt doctum Scholion super ἦ pro ἔφη, et φῶ, diuersum in multis ab Etymol. in ἦ.

534. Αἰνείαο. vitium ed. Ernest. Αἰνείω, non lectio. Δημοκόωντα, Vrat. b. et duo Vindob. aberrant.

535. ὁμοῦ Πριάμοιο τέκεσσι. „γρ. Πριάμου τεκέεσσι“ Barnes.

538. ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο. Occurrebat verſus iam Δ, 138. vbi monui quoque legendum eſſe διὰ πρὸ δ' ἐείσατο καὶ τῆς. Pro vltimis vocibus in Sch. br. in edd. ſerioribus: ἔνιοι καὶ, χαλκός. Sane hoc legitur in Ven. B. Barocc. Vrat. b. in marg. et binis Vindob. petitum forte ex locis ſimilibus, vt P, 518.

539. νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ — Apollon. Lex. notat Apionem reddentem vocabulum per κατωτάτῃ. melius reddi ἐσχάτῃ, κατὰ τὸ ἔσχατον μέρος. ſic et inf. 857 eſſe νείατον ἐς κενεῶνα. Sic quoque Heſych. Etymol. Infra P, 310 eſt παρὰ νείατον ὦμον. Ipſum autem νειαίραν κατὰ γαστέρα iterum memoratur inf. Π, 465. quod vulneris letalis genus aliquoties occurrit; et hoc libro vſ. 616 cum ipſo hoc verſu. Nec disſimile ſupra vulnus Menelao Pandari ſagitta illatum Δ, 132 ſq. et inf. 857 Marti. Videtur adeo pars ea ferientium ſtudiis expoſita fuiſſe. Omnino pleraque vulnera iſtorum hominum, ſi attenderis, circa ile, aluum, femur, inferuntur. Interdum collum ſuper thorace patens et caput petitum eſſe videas; qui tamen ictus maiore robore et arte indigebat; erat enim haſta manu libranda per curuam lineam, vt iacta deſuper deſcenderet in caput hoſtis, v. c. Z, 9. 10. 11. Pollux II, 209 κοιλία, ἣν νειαίρην Ὅμηρος καλεῖ.

540. δούπησεν δὲ πεσὼν Harlei. et Moſc. 1. cum Schol. Leid. ἤριπε δὲ πρηνὴς, ά.

542. Κρήθωνά τε Ὀρσίλοχόν τε. hiatus forte ferri poteſt, quia eſt in θέσει, voce ſubſidente. At Bentl. eum explere ſtudebat: Κρήθωνά τ' ἄρ' Ὀ. vel Κρηθάονα τ' Ὀρσίλοχόν τε. Probabile fit, totum verſum deberi rhapſodis conflatum ex 549.

543. ἐϋκτιμένῃ ἐνὶ Φηρῇ. Obſeruat Euſtath. cum Etymol. παραλόγως vocem Φηρὴ acui; cum eſſe deberet Φήρῃ, vt Ἥρῃ. Grauius erat monere, Φηρὴν h. l. eſſe, quae inf. I, 151. et 293 et in Odyſſea vbique ſunt Φη-

ραί; licetne ſuſpicari fuiſſe et h. l. ἐϋκτιμένῃς ἐνὶ Φήρῃς. Ap. Suid. Φηρῆ καὶ Φηρὰ, πόλις. em. καὶ Φηραί.

545. Ἀλφειοῦ, ὅς τ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης. Legitur verſus ap. Strabon. VIII p. 518. Plutarch. de Nobilit. p. 176. et Pauſan. VI, 22. p. 510. vbi Pylum Neſtoris ad Elidem referendum eſſe docet; etiam propter Alpheum. Eſt verſus et ap. Suidam, qui memorat reliqua de Alphei curſu. Videntur pugnare cum h. l. verſus Λ, 710. 711. vbi Thryoeſſa ad Alpheum ſita, et tamen in finibus regionis Pyli, νεάτη Πύλου, eſſe dicitur. Obſeruauit difficultatem Schoeneman. de geograph. Hom. p. 38. 39. potuit tamen idem fluuius alio loco extremas, alio interiores Pyliae regionis partes attingere. In Moſc. 1, erat gl. Ἀλφειοῦ, τοῦ νῦν ῥομφαίου καλουμένου.

εὐρὺ ῥέει. fluit late, per magnam Pyliae partem, non ipſe magnus. ῥέοι ed. Rom. male.

546. ὃς τέκετ' Ὀρσίλοχον. Moſc. 2. ὃς τέκεν Ὀ. Porro Ὀρσίλοχον, vno Townl. excepto, conſtanter vbique legitur, ſicque 542. 549. At Od. Φ, 16 vbique Ὀρτιλόχοιο, vti nomen laudatur in Strab. VIII, p. 565. et Pauſan. IV, 30. p. 353. vbi tamen locum noſtrum ante oculos habuit, item IV, 1. p. 280. 1. Bentl, adſcripſerat Schol. e cod. Lipſ. vt ſuſpicor: ὁ πρόγονος διὰ τοῦ τ, ὁ παῖς δὲ διὰ τοῦ σ, καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ οὖν διὰ τοῦ τ, acumen grammaticum. Apparet exemplaria Odyſſeae non ab eadem manu conſtituta eſſe, quae Iliadem edidit.

548. διδυμάονε παῖδε. gemellos denotari vix ambigas, ſi inſpexeris alios locos Z, 26. Π, 67. 682. Nec dubito, διδυμάων et δίδυμος nihil inter ſe differre. Grammatici tamen argutantur praeeunte Ariſtarcho, διδύμους cenſente, eſſe Aloidas corporibus concretos, συμφυεῖς· qua de re v. Apollon. Lex. h. v. et ibi notam Tollii. Heſych. Etymol. et inf. ad Ψ, 641.

551. εὔπωλον, alii εὔπωλον. in hoc ac ſimilibus codicum auctoritas non eſt expectanda. Ita in eo quod ſequitur, Ἀτρείδῃσ' et Ἀτρείδῃς.

552. 3. τιμὴν 'Ατρείδῃσ' — ἀρνυμένω. Sch. B. οἳ καὶ ὑπὸ Μενελάῳ δῶρα ἐτέλουν. et Apollon. Lex. (etsi is forte alium locum respicit) cum Sch. br. ἀντικαταλλασσομένω. *vicissim persoluentes.* Sic Ald. pr. Addunt seriores edd. περιάπτοντες *parantes.* Venit adeo in mentem grammaticis, τιμὴν esse dictam pro munere praestando, vt esset militia quasi λειτουργία, quam rex exigere posset. Fuere quidem Pherae in ditione Agamemnonis, refertur enim I, 151 inter septem vrbes Achilli oblatas. At debebant viri docti meminisse versus A, 159. 160. 1. vbi manifestum sit, esse sensum: vt Atridis iniuriae acceptae poenas a Troianis exigerent. v. ad e. l. Dictum quoque est ibid. de voc. ἄρνυμαι. de cuius diuersis sensibus cum alii egere, tum Ruhnk. ad Timaei Lex. p. 49.

554. οἵω τώ γε λέοντε δύω. Non mihi liquet, quam vim τώ γε h. l. habeat. Non ignoro, quam parum subtilis sit Homerus in vsu particularum; idem tamen probe etiam teneo, quantum sibi grammatici et librarii permiserint in particulis; vnde orta illa iurgia criticorum. Suspicor fraudem latere in τώ γε et fuisse οἵω τ' αὖτε λέοντε δύω. quae est formula sollennis.

555. λέοντε δύω — ἐτραφέτην ὑπὸ μητρί. Ad vocem ἐτραφέτην neminem veterum grammaticorum haesisse mireris: cum sensu passiuo positum esse videatur, *nutriti sunt.* Nam ab ἐτράφην ἐτραφήτην scriptum esse deberet. Aut igitur hoc inter exempla grammaticae nondum satis accurate constitutae est referendum; v. Exc. ad A, 66. quod idem statuendum erit in formula γενέσθαι τε τραφέμεν τε Jl. H, 199. Σ, 436. pro τραφῆμεν, ex τραφήμεναι, nunc τραφῆναι. Et est sane sollenne τραφῆναι hac in re; vt Jl. Ψ, 84 ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν. Jl. A, 251 οἵ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἠδ' ἐγένοντο. et 266 κάρτιστοι δὴ κεῖνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν. Aut concedendum est, fuisse quoque τρέφω vel τράφω, *adolesco,* cresco; quam notionem tuitus est Ernesti non ad h. l. vbi nihil monuit, sed ad Callim. in Iou. 55. καλὰ μὲν ἠέξευ, καλὰ δ' ἔτραφες, quem tamen versum non iniuria in inter-

polatis habuerunt viri docti; sunt alia, quae dubiae fidei sunt, et facile emendanda: vt sup. B, 661 vidimus: *τράφ' ἐνὶ μεγάρῳ.* quod est *τράφη ἐν μ.* Neque quicquam est ea in re insoliti, fuisse vocem *τράφω* vel. quod praestat, *τράφημι*, *cresco*, *adolesco*. Il. Φ, 279 Hector *ὃς ἐνθάδε τέτραφ' ἄριστος.* Emendat Dawes *ὃς ἐτράφη ἐνθάδ' ἄριστος* parum probabiliter; quid ni feramus *ὃς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄριστος.* et forte ne hoc quidem necesse est; quid enim vetat, quo minus ex *τράφω*, adolesco, esset noua forma: *τετράφω*? vnde *ἐτέτραφον*, et hinc *ἐτέτραφε* et augmento omisso *τέτραφε*. Iustam etiam mouet suspicionem Il. Ψ, 348. equi *οἳ ἐνθάδε τέτραφεν ἐσθλοί.* potuit esse *ἐνθάδε γ' ἔτραφεν*, aut *ἐνθάδε γε τράφεν*, pro *ἐτράφησαν*. Apertior res est Od. K, 417 *ἵνα τέτραφεν ἠδ' ἐγένοντο.* cum sit *ἵνα τ' ἔτραφεν* (vel *ἵνα τε τράφεν*) *ἠδὲ γένοντο.* In Orphicis Argon. 378 *οἱ τράφον ἐν Φολόῃ* legendum haud dubie *οἱ τράφεν.*

556. *τὼ μὲν ἄρ' ἁρπάζοντε βόας* — Flor. Ald. 1. *ἁρπάζοντο.* at — *τε* etiam Eustath. cum ceteris codd. et edd. *ἴφια μῆλα* ipse Apollon. Lex. interpretatione egere censuit: *μεγάλα καὶ εὔτονα* transscripsit ea Hesych. Alia v. in Sch. br. et Etymol. Eustath. hic et alibi, inprimis ad Θ, 545. malim *εὐτραφῆ* reddere. Suidas *ἰσχυρῶς βαδίζοντα· ἴφιον γὰρ τὸ λιπαρόν.* duo diuersa miscens.

557. *ὄφρα καὶ αὐτὼ* Eustath. *αὐτοί.* De *κεραΐζετον* cf. ad B, 861.

559. *τοιὼ τὼ — δαμέντε.* Mori. Barocc. *δαμέντες.* vt contra vs. 560 Mosc. 1. et vn. Vindob. *ἐοικότε.*

561. *ἐλέησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.* Mori. Cant. Barocc. Vrat. a. b. Mosc. 1. Ven. Leid. *ἐλέησεν ἀρηΐφιλος* M.

563. *τοῦ δ' ὤτρυνε μένος.* Mosc. 1. *τῷ δ'* —

566. *περὶ*, aut vt alii scribunt, *πέρι γὰρ δίεν.* repetiit hinc Apollon. IV, 181. Bentl. ex h. v. emendat glossam Hesych. *διεφοβεῖτο· δίεν. ἐφοβεῖτο. ἐδεδοίκει.* quod alii quoque fecerunt. Etiam Etymol. in *δίε*, adscripto hoc versu.

567. μή τι πάθῃ. (in hoc familiari Graecis loquendi more, hoc iam loco praeiuit Homerus. male vn. Vindob. πάθοι.) μέγα δέ σφας ἀποσφήλειε — σφὰς restituit Barnes e mſ. Mori et Euſtath. adde Vrat. a. Vulgo vbique σφέας, quod perimit metrum, etſi in Sch. br. adſcriptum ſit: συσταλτέον διὰ τὸ μέτρον. At legitur σφὰς in Etymol. voc. ἀποσφήλειε, et in Heſych. σφάς· αὐτοὺς, αὐτὰς, αὐτά. quod non eſt ſollicitandum. Contra σφᾶς Atticorum eſſe concedendum eſt Thomae Magiſtro et ceteris grammaticis. Non occurrit praeterea σφὰς praeterquam Od. Θ, 315. vbi tamen σφέας, σφᾶς, aeque locum habet. Diuerſum eſt Od. B, 237 σφὰς κεφαλὰς a σφός.

ἀποσφήλειε πόνοιο. Sch. br. et Sch. B. ἀποτυχεῖν ποιήσειε. add. Etymol. et Heſych. h. v. inde emendandos. Porro Euſtath. ἀντὶ τοῦ, ἐμποδίσει, κωλύσει, τοῦ ἐνεργεῖν. Immo vero πόνος h. l. pugna, cum fructu pugnae. vt ſit: ne ſic ille nos deiiciat de ſpe victoriae et ſucceſſu totius belli. Quod ipſe Agamemnon dixerat Δ, 172 αὐτίκα γὰρ μνήσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἴης. Nam ἀποσφάλλω eſt facio aberrare, vt Od. Γ, 320 nauem de curſu; adeoque facio, vt alter ſpe excidat et voto. cf. Jl. Θ, 311.

568. ἔγχεα ὀξυόεντα. ne hiatus inferatur, pronuntiandum eſſe ἔγχη monet Bentl. De epitheto v. ſup. ad vſ. 50.

571. θοός περ ἐὼν πολεμιστὴς, hemiſtichium iterum occurrit O, 585. ſpectat proprie ad vſum celeritatis in procurrendo ante aciem: v. ſup. ad 536.

576. ἔνθα Πυλαιμένεα ἑλέτην. grammatici obſeruant acui Πυλαιμένης non Πυλαιμενὴς, vt εὐμενὴς et ſimilia. Scilicet in nominibus propriis accentus ſolet immutari. Notant porro, alterum Pylaemenem occurrere N, 643 vbi is filii in pugna caeſi, Harpalionis, corpus abductum comitari narratur. Quod ſi ille idem eſt, qui h. l. occubuiſſe dicitur, poetam memoria lapſum eſſe neceſſe eſt. Fuit itaque agitata res inter ζητήσεις. v. Sch. B. et Leid. Alii diuerſos eſſe ſtatuerunt, alii, vnum fuiſſe Pylaeme-

nem, locum autem alterum N, 648 esse male interpolatum. Agitata est quaestio magnis cum animis. Barnes et Clarke rem ita componunt: Pylaemenem, Paphlagonum regem, Troiam venisse duobus cum filiis, altero, Pylaemene, nunc caeso, altero Harpalione, N, 643 sq. cuius funus pater sequitur ibid. 648. Respicit Homerum Nepos in Datame c. 2. Vltimam in Πυλαιμένεα tono et caesura produci post alias breues manifestum fit.

ἑλέτην. Apollon. Lex. ἑλέτην. εἷλον. ἔλαβον δυϊκῶς. Accepit adeo vocem vt sit: in eum inciderunt: vix melius quam, vt vulgo, iugularunt.

ἀτάλαντος Ἄρηϊ. ἰσόζυγος. v. ad B, 169.

578. δουρικλειτὸς. vitiose ante Barnesium δουρικλυτός. v. ad vs. 55.

579. κατὰ κληῖδα. Harlei. Townl. παρά.

580. Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλ' ἡνίοχον, θεράποντα ἐσθλὸν, Ἀτυμνιάδην. Ita interpunxi pro eo quod erat: βάλ' ἡνίοχον θεράποντα, ἐσθλὸν Ἀτυμνιάδην. Inf. Z, 18 est θεράποντα, ὅς ῥα τόθ' ἵππων ἔσκεν ὑφηνίοχος. In sq. iung. Μύδωνα βάλε, τυχὼν (αὐτοῦ) (κατ') ἀγκῶνα μέσον, χερμαδίῳ.

582. ἐκ δ' ἄρα χειρῶν — est χειρὸς in Vrat. A.

583. ἡνία λεύκ' ἐλέφαντι. Mirum in Sch. br. et Sch. B. reddi λευκὰ ὡς ἐλέφαντος. *habenae candidae ac si essent ex ebore.* Prouocat quoque ad h. l. Schol. B. et comparat illud Il. Σ, 596 χιτῶνας — ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ. pro ὡς ἐλαίῳ. At Schol. Leid. διότι κατὰ συνήθειαν ἀστραγάλους ἐλεφαντίνους ἑκατέρωθεν εἶχον. saltem laminas eburneas. χαμαὶ πέσον. vn. Vindob. πέσεν.

586. ἔκπεσε δίφρου κύμβαχος. Diserti sunt in hac voce grammatici. v. Eustath. Etymol. in κύμβαχος et κύβος. cf. Apollod. fragm. 1159. 1145. Sch. B. inf. ad O, 536. Facile assequaris, κύβον, κύβην, κύμβην, esse communis originis cum κύπτειν, κυφὸς, et similibus. κύμβη pro conuexa capitis parte, adeoque et pro concaua, et pro galea, et pro poculi genere, quod et κυμβίον, et pro nauigio. Inde κύμβαχος, quod redditur: *praeceps*

in caput; ἐπὶ κεφαλὴν, v. Eust. (in Sch. br. interpunge: ἐπὶ κεφαλήν. κυβιστῶν.) vt poeta ipse in sqq. interpretatur: (notante id Sch. Aeschyli ad Eumen. 45. cf. quoque Porphyr. Qu. Hom. 11 extr.) Conuenit cum re id quod alibi dixit ἐξεκυλίσθη πρηνὴς ἐπὶ στόμα Z, 42. et ὁ δ' ἄρ ἀρνευτῆρι ἐοικὼς Κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου Π, 742 et M, 385. vnde Tragici quoque in suum vsum τὸ κυβιστᾷν de vulneratis vel caesis, qui praecipites ruunt, duxere: quod Valken. illustrauit ad Eurip. Phoen. p. 399. vt κυβιστᾷν, a κύβη, pro κεφαλή, videturque adeo habere *adiectiuam* formam. Apollon. Lex. h. v. — ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπὶ κεφαλὴν πτώματος laudato hoc versu. Et diserte Lycophr. 66 ῥοιζηδὸν ἐκβράσασα κύμβαχον δέμας. Pro *substantiuo* occurrit in altero loco, Jl. O, 536 κόρυθος κύμβαχον ἀκρότατον νύξε *percussit galeae verticem,* vt fuerit vel τὸ κύμβαχον vel ὁ κύμβαχος, τὸ διὰ κενὸν τὸ ὑπὲρ τῆς κορυφῆς vt ibi Sch. A. h. e. conuexa summa galeae pars. Nisi etiam τὸ κύμβαχος fuit, vt sit h. l. supplendum κατὰ τὸ κύμβαχος. Potest videri sic accepisse Etymologus: κύμβαχος οὖν τὸ σκεπάζον τὴν κεφαλὴν βρέγμα. τὸ σκαμβόν. τὸ δέρμα. παρὰ τὸ κύφος, τουτέστι τὸ περιφερὲς καὶ περιαγές. κύμβη γὰρ ἡ κεφαλή. (Ex his emend. Sch. B.) cf. inf. ad Π, 379 vbi κυμβαχιάζειν.

Porro interpunctio in his verss. variat. Antea erat: ἔκπεσε δίφρου, κύμβαχος ἐν κονίῃσιν ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους. Δηθὰ μάλ' εἱστήκει — ita molestiam facit defectus copulae. Praestat altera, quam adoptaui: ἔκπεσε δίφρου κύμβαχος ἐν κονίῃσιν. ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους δηθὰ μάλ' εἱστήκει. vt video quoque Eustathium distinxisse. etsi vel sic desidero vel ἑστηκὼς, vel κύμβαχος ἐν κονίῃς, ἐπὶ δὲ βρεχμόν τε κ. Et est sollenne πέσεν ἐν κονίῃσιν· Sic Δ, 482. 522. et saepe, et paullo ante 583. Hermogenes περὶ ἰδεῶν p. 485 laudat κύμβαχος ἐν κονίῃ πέσεν, memoriter.

βρεχμόν. βρεγμὸν scribit Cant. et alii ap. Bentl. In Hesychio vtrumque est βρεγμὸς et βρεχμός. Copiosus quoque est Etymol. in h. v. τὸ τῆς κεφαλῆς ἄκρον κρα-

νίον cum Eustathio et Schol. In Apollon. Lex. est: βρεχμὸν, τὸ βρέχμα, adscripto hoc hemistichio. At Sch. Leid. βρεχμὸς λέγεται ἡ τοῦ αὐχένος σπονδυλώδης ἀρχή. καὶ βρέχμα τὸ τοῦ θώρακος ἀπόπυγμα emenda βρῆγμα, seu potius βῆγμα, τὸ τοῦ θώρακος ἀπόπτυσμα quod tussiendo eiicitur. Lex. Hippocrat. et Hesych.

587. δηθὰ μάλ' ἑστήκει. praetuli cum Vrat. et al. Ionicum: v. sup. ad Δ, 329. vulgari εἱστήκει.

τύχε γάρ ῥ' ἀμάθοιο βαθείης. Est haec constans meliorum librorum lectio, reuocata iam a Wolfio ex iudicio Clarkii et Ernestii: add. Valkenar. ad Ammon. p. 237. Corruperat eam Ald. 2. γὰρ ψαμάθοιο, quod et in nonnullis codd. est: non quasi multum intersit, ἄμαθος legas an ψάμαθος; argutias esse grammaticorum arbitror, ap. Eustath. Schol. br. Etymol. Hesych. Schol. Lycophr. 79. 247. Ammon. in ψάμαθος, p. 150. quod ἄμαθον de puluere, ψάμμον de arena accipiunt, aut quod ἄμαθον in inferiore terra, ψάμαθον in littore quaerunt. Legitur quoque in ceteris locis Homericis ψάμαθος, hoc solo loco excepto: in quo codicum auctoritas aliam legem constituit. Neque tamen vel sic antiquior lectio est exhibita, quam nullus dubito fuisse τύχε γὰρ ἀμάθοιο, sine ῥ' serius interposito: nam in caesura ipsa pronuntiatio τὸ ρ geminabat. Et firmat iudicium Apollon. Lex. ἄμαθος, ἡ σποδιά, ἄμμος. τύχε γὰρ ἀμάθοιο βαθείης. Abest quoque ῥ' Vrat. a. Mosc. 1. 3. a pr. m. adde Ammonium l. l. in quo non erat mutandum: etsi librariis parum in talibus est tribuendum.

589. τοὺς δ' ἵμασ' Ἀντίλοχος. Abest δ' ab Harlei. et a Veneto suppleto. quod Bentleius arripiebat, qui putabat ἱμάσσειν fuisse cum digammo ϝιμασσω. ϝιμας. Verum loca e quibus id suspicabatur, sunt emendanda. v. de Digammo.

594. Ἄρης — πελώριον ἔγχος ἐνώμα. Etymol. ἐκίνει, ἐκούφιζεν. Sch. br. διέφερεν. ἐκίνει. μετέφερεν. Non apparet, vnde vocem tam varie interpretentur. cf. ad Γ, 218. et H, 238. Est hastam mouere, versare, vibrare.

595. ἄλλοτ' ὄπισθεν. cum ſequatur τὸν δὲ, ſi accuratiores eſſe volumus, ſcribendum eſt ὄπισθε. Sicque Vrat. b. ſicque correxerunt viri docti aliis in locis, vt Ξ, 14. Poſt hunc verſum in Fragmentis Homericis video verſum memorari interſertum: ἄλλοτε δ' αὐτὸν ἔσω δῦνεν θεὸς ἄνδρα κορύσσων.

596. τὸν δὲ ἰδών. Harlei. τοὺς δὲ, Hectorem cum Marte quod Bentl. probabat; (potius Martem cum Enyo. nam Diomedes numina viſu percipere poterat.)

597. ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέος πεδίοιο, στήῃ ἐπ' — ἀνὴρ ἀπάλαμνος. Apollon. Lex. ἀμήχανος. — παλάμαι γὰρ αἱ μηχαναί. — σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἄπειρον· „ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀ." Sic quoque Sch. B. Euſtath. Eſt ergo parendum auctoritati, vt ſit inexpertus, ignarus; etſi non video, cur non et h. l. ſit conſilii inops, qui repente amni rapido adſtiterit. In Sch. br. redditur ἀσθενής, ἄπειρος. μηδὲν μηχανᾶσθαι δυνάμενος. Similia Etymol. Heſych. et Suidas To. III, p. 5. καὶ ἀπάλαμος (ἀπάλαμνος) παρ' Ὁμήρῳ ὁ ἄτεχνος.

ἰὼν (διὰ) πολέος πεδίοιο. Euſtath. γῆν πολλὴν περιεληλυθὼς, ὡς ἐξ ἀλλοτρίας ἥκων, ſicque alii. quid tamen hoc ad rem, quod e longinquis terris redux ſit? In graecis tantum eſt hoc, iter faciens, itinere facto per multum terrarum: ſcilicet vt ſe iam conſtitutum eſſe videat in locis ignotis, ita vt amnis ſibi obiecti decurſum ignoret.

598. στήῃ. Variat ſcriptura στήῃ et στῇῃ et στήῃ. Similiter in aliis φθήῃ. φήῃ. στήῃ. Vidimus iam B, 34 ἀνήῃ. Ex codd. nihil proficias: Venetus, ſed ſuppletus, στήῃ. Ambiguitas orta ex antiqua ſcriptura τῶν ε et η et ει et ηι. Sic et in marmoribus maiuſculo charactere exaratis. In inſcriptione Herodis ad vetuſtatem attemperata, eſt vſ. 19 αναθηῃ. Putes verius eſſe στήῃ pro στῇ. eſt enim στέω. στέῃ. στῇ. στήῃ. Fuit tamen quoque στειῃ, στηίῃ, et hinc στήῃ. At grammatici conſtanter docent penultimam per η eſſe efferendam: v. Etymol. in ἀλῴη, ex Choerobofco: eſſe enim ἐὰν στῇ et ἐὰν στήῃ hoc ipſo

loco nostro laudato. φήῃ Od. Λ, 127. Ψ, 275. (Ergo et φθήῃ Π, 861. ἐμβήῃ Π, 94. θήῃς Π, 96.) Alio modo vidi Eustathium tradere ad Π, 861. φθαίῃ ἤγουν φθήῃ. ὁμοίως τῷ σταίῃ, στήῃ. βαίῃ, βήῃ. Putauit adeo ille αι optatiui mutari in η. Praestare videtur altera opinio, vt sit subiunctiuus; atque ita quoque Apollonium statuisse, discas ex Lex. ἐμβήῃη. ἐμβῇ. tum vero quodcunque eligas, defendi potest, στήῃ, στηῃ et στήῃ. Sic quoque in ceteris. Est tamen omnino certa aliqua amplectenda ratio, quam sequaris vbique; et hactenus mihi praeferendum videtur esse στήῃ, quod et grammatici et codicum pars vsusque commendant. Cum tamen semel in edd. vulgg. et aliis in locis receptum sit στήῃ, rursus aliquid in tot locis similibus nouare sine caussa idonea nolui, nullo cum fructu. Maneat ergo φήῃ. φθήῃ. ἀνήῃ. ἐμβήῃ. ὑπερβήῃ et similia.

601. οἷον δὴ θαυμάζομεν Ἕκτορα. Potest iungi οἷον θαυμάζομεν *quantopere* vel οἷον αἰχμητὴν τὸν Ἕκτορα ἔμεναι, pro ὄντα. Laudat Koeppen Od. Λ, 518 ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ. Eadem putatur esse forma mox vs. 638. In Mosc. 1. adscriptum: ἀλόγως δηλονότι. Putauit ergo sensum esse: quam stulte, idonea sine caussa, mirati sumus! vix bene.

602. Versus aliquoties frequentatur: Π, 493. Χ, 269. At h. l. melius abesset; ita enim antecedens versus nihil haberet impediti.

603. τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἷς γε θεῶν. εἷς pro τις valde insolens. facit porro εἷς hiatum; adstipulor itaque Bentleio emendanti πάρα τίς γε. Et sic sup. 185 ἀλλά τις ἄγχι ἕστηκ' ἀθανάτων. Ν, 55 σφῶϊν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν. Repetitur quidem versus Υ, 98. et ibi εἷς γε, sed totus versus eo male videtur esse illatus.

604. καὶ νῦν οἱ πάρα κεῖνος Ἄρης. δεικτικῶς dictum, vt Ξ, 250 de Hercule: ὅτ' ἐκεῖνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱός. perperam coniiceres δεινὸς Ἄρης, terribilis.

606. μηδὲ θεοῖς μενεαινέμεν ἶφι μάχεσθαι. Fuit ϝιφι ſcriptum cum digammo; apparet adeo fuiſſe primitus μενεαίνετε ἶφι. προθυμεῖσθε.

608. κατέκταν' ευ εἰδότε χάρμης verſu corrupto, etſi commendato ab Erneſtio, cui obtemperandum non erat, ſcriptum erat in omnibus edd. ante H. Stephan. qui correxit, ſine libro puto, κατέκτανεν εἰδότε quod etiam legitur in Vrat. a. b. Townl. Moſc. 1. 2. et ex emend. in Moſc. 3. etiam Ven. ſuppletus. Adde Mori e Bentl. qui idem dudum vidit antiquitus ſcriptum fuiſſe κατεκτανε ϝειδοτε μαχης. Non enim vbique εὖ additur. Sic Ψ, 665 ἀνὴρ ἠΰς μέγας τε, εἰδὼς πυγμαχίης.

609. Μενέσθην Ἀγχίαλόν τε. videtur excidiſſe τε Μενέσθην τ' Ἀ. Bentl. e Schol. Lipſ. Ἀρίσταρχος Μενεσθῆν, ὡς Ἀπελλῆν. habet hoc etiam Euſtath. loco tamen alieno p. 596.

612. ὅς ῥ' ἐνὶ Παισῷ ναῖε. Poterat et hic legi ὅς ῥ' ἐν Ἀπαισῷ. vt B, 828. vbi v. At Strabo et Steph. Byz. docent diuerſam lectionem fuiſſe h. l. Memorant vtrumque nomen Heſych. et Etymol. Etiam Schol. ap. Bentl. Ἄπαισός ἐστι διὰ τὸ μέτρον Παισός (cur tamen non ἐν Ἀπαισῷ ſcribi potuiſſet?) ὡς Σπληδόνα. (v. B, 512.) Lectum quoque in libro ap. Bentl. ἐνὶ Παισσῷ, quod et ex aliis notatur.

613. πολυλήϊος. Cum τὸ λήϊον ſit ſeges, ager; et cum ſit βαθυλήϊος: vix dubites πολυλήϊον eſſe diuitem agris. Attamen Sch. br. πολλὰ λήϊα ἔχων, ἢ πολλὰ θρέμματα, πολυθρέμμων ſcil. ἀπὸ τῆς λείας, quae et praedam et pecudes deſignat. Vtrumque apponunt Heſych. et Etymol. Etiam apud Apollonium, in Argonauticis quoties occurrit, Scholia vtrumque afferunt; at lib. IV, 267 diſerte ad agros refertur, cum ibi Aegyptus πολυλήϊος memoretur.

615. Τόν ῥα κατὰ ζωστῆρα — idem vulnus, quod ſup. 539. 540 memoratum erat; vbi v. Obſſ. repetiti quoque verſus 540. 1.

620. λᾶξ προςβὰς — De λὰξ agunt grammatici ad K, 158.

621. οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα ἀφελέσθαι, non fatis accurate pofitum ἄλλα, quod bene monuit Koeppen. Nam *fuam* tantum haftam recuperauerat, ex fpoliis caefi omnino nihil. Igitur dictum pro, non potuit, praeter haftam receptam, aliquid ex Amphii armis auferre.

623. δεῖσε δ' ὅγ ἀμφίβασιν. ὑπερμάχησιν. Sch. br. ἐπὶ βοηθείας καὶ σκέπης — ἀπὸ τῶν τετραπόδων ζώων, ἅπερ ἀμφιβαίνουσιν, ἀμφὶ τὰ σκυμνία βαίνουσιν, ὑπερμαχοῦντα ἐκείνων. Euft. Et iam Apollon. Lex. h. v. ἡ περὶ τοῦ νεκροῦ μάχη vbi hic verfus laudatur; fed κρατερῶν vitiofe. cf. fup. ad vf. 21. Mox ftudio neglecta oratio copulae omiffione. Poterat enim dicere καί ἑ μέγαν περ ἐόντα —

626. ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη· de hac formula v. ad Δ, 535.

630. ἰόντες. Bentleius: „Schol. ἐν τῇ ἑτέρᾳ ἰόντε κεῖται. quia duo."

632. Τὸν καὶ Τλ. Dura oratio, quam Bentl. quoque fenfit; refingens τοῖσι Τληπόλεμος. Ammon. de diff. voc. p. 121. verfum recitat τοῦ δὲ, et vett. edd. τοῦ καὶ, poffis coniicere fuiffe τῶν καί. πρῶτος Mofc. 1. c. gl. πρότερος.

633. Σαρπῆδον. Sic *veteres* maluiffe quam Σαρπηδὼν, (Σαρπηδὸν) notat Euft. effe enim duas formas ὁ Σαρπηδὼν, Σαρπηδόνος, et ὁ Σαρπήδων, Σαρπήδοντος, Σαρπῆδον. vide disputata in Nota ad Apollon. h. v. p. 597. &. βουληφόρε autem fimpl. princeps ἄναξ.

634. Melius puto interpungitur: πτώσσειν ἐνθάδ', ἐόντι μάχης ἀδαήμονι φωτί. quam vulgo πτώσσειν ἐνθάδ' ἐόντι. Confentit quoque Euftath.

635. Cod. Ven. A. iterum in aciem procedit; mutilatus inde a v. 336. Mox ἐπιδεύεαι *inferior es illis.* v. ad N, 310.

637. *ἐξεγένοντο ἐπὶ.* Vidit hiatum Bentl. et emendat *παρὰ*, etsi vim vocis sic non satis assequor. Si *μετὰ* praeferas, erit *inter:* vt N, 700 *μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο.* Occurrit similis versus Jl. Ψ, 332 *ἦ τόγε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων.* sed is versus aliter ab aliis constitutus est. Defendi tamen possunt haec ea, quam saepe memorauimus, de caussa, quod hiatus est in caesura medii versus.

638. *— ἀλλ' οἷόν τινα φασὶ βίην Ἡρακληείην εἶναι — ὅτι τὸ οἷον ἐπὶ θαυμασμοῦ. τινὲς δὲ, ἀλλοῖον, παρὰ τοὺς νῦν.* Sic Sch. A. Aliud appositum est scholion, quo apparet, magnum fuisse grammaticorum dissensum super hoc hemistichio. Ἀλλ' *οἷον*, aspirate, scripserant Aristophanes et Aristarchus. Laudauerat commode Heracleon ex Od. Λ, 518 Ἀλλ' *οἷον τινα· Τηλεφίδην κατενήρατο.* — Huic accedit postea grammaticus, et laudat Od. Δ, 242 Ἀλλ' *οἷον τόδ' ἔρεξε.* Tum et Philoxenum pro se laudat. Saltem ita admirationis sensum expressum vides. Accedit quoque his grammaticus. Alii: *ἀλλ' οἷον* pro *μόνον·* (satis ieiune) sic Parmeniscus et Nicias. At Tyrannio in eam sententiam descendit, in qua et ipse dudum eram, vt legeret: Ἀλλοῖόν *τινα*, vt *ἑτεροῖον.* *Longe alium narrant fuisse Herculem.* Laudat Od. Π, 181 Ἀλλοῖός *μοι, ξεῖνε, φάνης νέον, ἠὲ πάροιθεν.* Video quoque Bentleium hoc malle, qui adscripsit: Schol. *οἱ δὲ, ὑφ' ἓν, ἀλλοῖον.* — Trinas has rationes etiam Schol. B. annumerat; et addit: *ὁ δὲ* Πῖος *ἀντὶ τοῦ ὁποῖος, οὐχ ὡς εἶ σύ, φησιν, ἀλλ' οἷος* Ἡρακλῆς· *οὕτω γάρ, φησι, βούλεται τὸ ἀλλά.* Non satis assequor. An voluit: *ἀλλ' ἐκεῖνοι ἐγένοντο τοῖοι, οἷόν τινα φασὶ β.*

Apud Diodor. IV, 32 recitantur versus quinque 638 —642 et iterum c. 49. vbi vulgatum erat *ἀλλ' οἷόν ποτε.*

Est quoque aliud Scholion ex Ven. B. de Hercule interpretatione allegorica in philosophum mutato; ludicrum illud, inprimis in hoc, quod ille exuuiis leonis se tutatur, h. e. prudentia, et claua vtitur, h. e. philoso-

phia — praeclare! ad nonnullorum philoſophorum morem!

639. θρασυμέμνονα. Explicant grammatici ex etymo: Apollon. Lex. h. v. θρασὺν κατὰ τὸ μένος laudato hoc verſu; at Sch. A. τολμηρὸν, θρασὺν ἐν τῷ μένειν. nec abludit Ven. B. At vtrinque fieret θρασυμενής. In Apollonio adiectum: ἢ τὸν περὶ τῶν θείων (bene Toll. em. θρασέων) ἔργων μεμνημένος. Et hoc analogiae conuenit. Si tamen Ἀγαμέμνων eſt *valde fortis*, erit hoc alterum exemplum etymi a μένος ducti. Significatus vocis plures propinat Heſychius.

640. 1. 2. ſunt ap. Dion. Or. XI p. 329 R. 640 ap. Sch. Pind. I. V, 44. et ap. Diodor. l. l. Narrationem v. ap. Apollod. II, 64. et Not. Sturz. ad fragm. Hellanici p. 146. cf. Jl. Υ, 145 ſq.

641. 2. laudat Strabo XIII, p. 891 C. obſeruatque videri ſic Troiam valde exiguam vrbem eo tempore fuiſſe, nec niſi ſub Priamo tantas opes cepiſſe. Quod per ſe verum eſſe non dubito. Sed in poeta ad Herculis laudem tractum hoc vides, ἐξ οἴης, quod *ſolis* ſex nauibus et paucis cum copiis aggreſſus vrbem cepit. cf. Lycophr. 1346. et Schol. — ἐξ οἴῃσι νηυσὶ Moſc. 1. Aliae aberrationes, ἐξοίης, ἐξ οἴαις, ἐξ οἴαις, ſunt ap. Diodor. l. l.

642. Strabo ibid. B. laudat verſum, et addit, non adeo euerſam tum fuiſſe Troiam, ſed tantum captam et afflictam; ἡ γὰρ χηρεία λειπανδρία τις ἐστίν. (Scilicet χηροῦν eſt ἐρημοῦν. vt χηρεύειν, ἔρημον εἶναι de inſula Od. I, 124.) miraturque adeo Strabo, Jlienſes inferias Achilli, Patroclo, Antilocho et Aiaci, non Herculi facere, qui tamen minori Jlium clade affecit. ἀγυιὰς proprie de viis vrbis dictum; ſi tamen Pindarum recordor, toties ἀγυιὰς pro domibus et pro ipſa vrbe dicentem, quod ille ex Homero duxiſſe videtur, etiam h. l. pro ipſa vrbe dictum accipio, per domos declarata.

644. οὐδέ τί σε Barocc. Et ap. Bentl. H. L. M. C. Adde Vrat. a. b. Mofc. 1. 2. et nunc quoque Ven. Recte recepit Wolf. pro vulgato οὐδέ τέ σε.

646. ἀλλ' ὑπ' ἐμοῦ δμηθέντα erat in vulgg. ὑπ' ἐμοὶ quod Homero follenne, Ariftarch. ap. Euft. Item Barocc. et H. L. ap. Bentl. Vrat. a. duo Vindob. cum Veneto dederunt; notandus autem mos veterum loquendi hoc primum loco obuius πύλας Ἀΐδαο περήσειν. πύλαι pro domo. Domum Orci intrant defuncti. Sic Ψ, 71 θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω.

647. τὸν δ' ἄρ Mofc. 1. pro αὖ.

648. ⟵ quod ἡ Ἴλιος iterum occurrit.

650. εὖ ἔρξαντα. Vrat. a. ῥέξαντα.

651. τῶν εἵνεκα Ven. cum vno Vind. pro ὧν. Non bene putant veteres, dicta haec effe a Sarpedone ad elevandam virtutem Herculis.

654. κλυτοπώλῳ. Iterum Λ, 445. Π, 625 occurrit. Sch. A. B. Sch. br. ἐνδόξους πώλους ἔχοντι. (hoc folum Hefych. amplexus eft) ἢ οὗ κλυτή ἐστιν ἡ ἐπιπώλησις — In alterum hoc quomodo incidere grammaticus potuerit, mireris. Fuit tamen is Ariftarchus, tefte Apollonio in Lex. h. v. κλυτόπωλος. ὁ μὲν Ἀπίων, ἵππους ἀγαθοὺς (ἔχων.) ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἐπὶ τοῦ· — ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ, ἀκούει κλυτὴν ἐπιπώλησιν, διὰ τὸ τοὺς τελευτῶντας ἐξακούεσθαι διά τε τοὺς θρήνους καὶ τὰς οἰμωγὰς τὰς ἐπ' αὐτοὺς. (leg. ἐπ' αὐτοῖς *inter eos* vt eft quoque in Etymol.) Voluit ergo Plutonem κλυτόπωλον effe, quod auditur eius aduentus, innotefcit per auditos adftantium morienti eiulatus. Quid dici potuit contortius? Sic tamen et Sch. Ven. οὗ κλυτὴ ἡ ἐπιπώλησις, οἷον ἀκουστὴ διὰ τὰς ἐπὶ τοῖς ἀποθνήσκουσιν οἰμωγάς (lamenta propter morientes). Reliqua ibi e Sch. br. emendabis: ἢ ἔοικε etc. Add. Etymol. Euftath. h. l. et inf. ad Λ, 445. Alii recte ad equos Plutonis epitheton referunt; verum argutantur alio modo: vel effe eum ab equorum laude notatum, ὅτι οὐδεὶς τὸν θάνατον διαφυγεῖν δύναται propter equorum velocitatem, vel, vt in Etymol. διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Περσεφό-

της. Adeo homines non vident quod ante pedes eſt; Orcus bigis vel quadrigis inuehitur more reliquorum, vt heroum, ſic deorum; eſt adeo ille κλυτόπωλος, egregiis equis inuectus: quos vel ex Proſerpinae raptu meminiſſe licet, quem etiam Schol. et Etymol. ad h. l. memorant inter alia. Tribuuntur autem Plutoni equi modo candidi, vt aliis diis, modo nigri, tanquam regi inferorum: hoc eſt, quod Koeppen illuſtrat nota ſua.

656. ἁμαρτῆ. Occupauerat hoc et altero loco Φ, 162 omnes edd. ὁμαρτῆ, etiam Σ, 571. Mutatum quoque in Lipſ. ἁμαρτῆ ab alia manu in ὁμαρτῆ. at eſt ἁμαρτῆ vel ἀμαρτῆ in codd. Harl. Ven. Moſc. 1. et quidem e doctrina Ariſtarchea. Habemus in hac voce iterum admodum diſertos grammaticos, primum de aſpiratione ἁμαρτῆ, ab ἅμα, et ἀρτῶ, vel ab ἄρω, ἤρται. Alterum eſt, quod (Ptolemaeus) Aſcalonita et plerique ἁμαρτῆ ſcribebant, alii ἁμαρτῇ, Ariſtarchus ἁμαρτή. Habebat forte vnusquisque quod ſequeretur: ἁμαρτῇ ductum a nomine ἡ ἁμαρτή, tenor, iunctura, ἐν, σὺν, ἁμαρτῇ. At ἁμαρτῆ, quia illi datiui ſolent aduerbiorum locum obtinere, vt εἰκῆ. Ariſtarchus tandem ἁμαρτὴ dictum eſſe putauit per apocopen pro ἁμαρτήδην (v. ad N, 584) minus felici coniectura. Obtinuit vſu, et recte, prius ἁμαρτῆ, accedente Herodiani auctoritate ap. Sch. B. ſimilia habet Sch. Lipſ. et Sch. Voſſ. (hic ap. Valk. ad Ammon. p. 241) et repetuntur paria inf. ad Φ, 162 et ab Euſtath. qui ad Apionis et Herodori libros prouocat, add. Etymol. in ἁμαρτῆ et ὁμαρτῆ. et Apollon. Lex. cum Excurſu IV. Tollii.

Iam ὁμαρτῆ per ſe vnum idemque eſt vocabulum; nam ἅμα et ὁμοῦ conueniunt; ductum inde ὁμαρτεῖν, vna incedere, ſaepius occurrit, non ἁμαρτεῖν. Attamen Ariſtarchei habuere ἁμαρτεῖν etiam his in locis vt Ψ, 414. Od. Φ, 818. Retinuit tamen apud ſequiores auctoritatem ὁμαρτῆ et ὁμαρτεῖν; ſic apud Apollonium Arg. I, 305. 538. III, 375. ſine vlla varietate. Callim. in Dian. 243. Contra ἁμαρτεῖν abiit in alteram notionem, vt ſit

aberrare et priuari, *στέρεσθαι*. miro fato, nisi fuit hoc ab alia origine ductum: quod et doctiss. Knight suspicatur p. 93. cum aliis, fuisse hoc *ἀμαρτέω*, ab *α* priuatiuo et *μάρπτω*, non assequor, aberro.

659. *τὸν δὲ κατ᾽ ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν*. Iungunt *τὸν δὲ νὺξ ὀφθαλμῶν κατεκάλυψε*. At *νὺξ ὀφθαλμῶν* insolenter dictum videtur. Sollennis forma est *νὺξ κατεκάλυψεν αὐτὸν τοὺς ὀφθαλμούς*. vt Ξ, 439 *κατὰ δὲ οἱ ὄσσε νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα*. Π, 502. 3 *ὣς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν ὀφθαλμοὺς ῥῖνάς τε*. et centies *νὺξ, σκότος, μιν ὄσσε κάλυψε*. Omissum erat *μιν* supra 310 *ἀμφὶ δ᾽ ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψε*, pro *μιν ἀμφιεκάλυψε*. Est etiam tertia forma cum casu tertio N, 425 *ἠέ τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι*· Redit tamen hic versus eodem modo iteratus N, 580. X, 466. Sermoni consentaneum est iungere *κατ᾽ ὀφθαλμῶν*, vt *κατ᾽ ὀφθαλμῶν νὺξ χύθη* occurrit. Ceterum vide hominum subtilitatem. Schol. Leid. obseruat. *ὑπὸ συγγενοῦς δὲ ἀναιρεῖται* Tlepolemus, *ὅτι καὶ συγγενῆ ἀνεῖλε τὸν Λικύμνιον*. sup. B, 662. 3. Pind. Ol. VII, 51.

657—660. *ὁ μὲν βάλεν — Τληπόλεμος δὲ βεβλήκει*. expectabam hic Clarkii sollennem cantilenam, hoc saltem loco non alienam de plusquamperfecto: non nunc verti debebat, *percussit*, sed, *percusserat*. Etsi res eodem redit.

661. *αἰχμὴ δὲ διέσσυτο μαιμώωσα*. „quod dictum pro, *μαιμώωσα ὀστέῳ ἐγχριμφθῆναι*" Sch. A. Nil necesse hoc; *διέσσυτο μαιμώωσα, ὁρμῶσα*, quod solet de telis dici in corpus penetrantibus; tum hasta ossi illisa subsistit. Absurde Sch. br. *μαιμώωσα* ex *αἱμώωσα*. Vox toties occurrit de hastis ac telis emissis, vt et de flamma; ad vim et impetum a viuida vi animantium adumbratum declarandum.

βεβλήκει. Aristarchus ediderat *βεβλήκειν*. v. ad Δ, 492.

662. ὀστέῳ ἐγχριμφθεῖσα. ἐγχριφθεῖσα Vrat. b. c. Mosc. 3. perpetua varietate; vt H, 472 et al. Sic quoque in Herodoto: vbi v. p. 132. Not. 5.

πατὴρ δ' ἔτι λοιγὸν ἄμυνε. Pro vulgari δέ τι probaverat δ' ἔτι Ernesti, recepitque Wolf. Habent hoc praeterea Eustath. et ed. Flor. Mosc. 1. 2. Ven. Idem notaverat Bentl. ex H. L. cum Scholio: προαναφωνεῖ τὸν θάνατον τοῦ Σαρπηδόνος διὰ τοῦ ἔτι. recte, respectu eorum, quae Π, 431 sq. narrabuntur. δέ τε Vrat. a. quod et Harl. adscriptum habebat.

664. βάρυνε δέ μιν δόρυ μακρὸν ἑλκόμενον. Harlei. μακρῷ.

665. 6. τὸ μὲν οὔτις ἐπεφράσατ' οὐδ' ἐνόησε μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ μείλινον, ὄφρ' ἐπιβαίη σπευδόντων. Discrimen inter φράζεσθαι et νοεῖν ita constituit Schol. Leid. φράζεσθαι esse τὸ νοοῦντα μετὰ σκέψεως ποιεῖν. νοῆσαι δὲ τὸ ἁπλαῖς ἐπιβολαῖς ποιῆσαί τι. Saltem h. l. At v. c. Ω, 560 νοέω δὲ καὶ αὐτὸς Ἕκτορά τοι λῦσαι, vbi est mente constitutum, deliberatum, habeo. Ceterum interpunctio fieri potest haud vno modo. Simplicissimum est, τὸ μὲν οὔτις ἐπεφράσατο, accipere: nemo eorum, qui eum subiectis manibus ducebant, animaduertit hastam in corpore haerentem, neque adeo venit iis in animum, eam euellere; quippe cum illi id operam darent, vt eum quantocyus currui imponerent; tantum aerumnae illi, qui in eo absportando occupati erant, sustinebant: scilicet, vt alia de re cogitare non possent. Quaeuis alia ratio esset magis molesta: etsi potest parum probabile videri, a nemine animaduersum esse hastam, eamque longam, vulneri inhaerentem trahi.

Pro τὸ μὲν οὔτις fuit in nonnullis τό οἱ οὔτις teste Sch. A. At Bentl. excerptum e Scholio laudat: ἔν τισι, τό τοι οὔτις.

ἀπεφράσσατ' Flor. Ald. 1. Rom.

666. ἐξερύσαι. potuit esse εκϝερυσαι. vide tamen Exc. de Digammo. ὄφρ' ἐπιβαίη. vt ille imponeretur currui.

667. σπευδόντων· τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες. ⊱ πάλιν πρὸς τὸν πόνον ἡ διπλῆ. Sch. A. ſcilicet, eſſe pro μάχῃ dictum. At quomodo hoc locum habet? ii qui in Sarpedone absportando occupati erant, non pugnabant.

Obſeruat quoque Schol. A. σπευδόντων eſſe iungendum, ἐπειγομένων αὐτὸν (non αὐτῷ) ἐπιβῆναι.

670. τλήμονα θυμὸν ἔχων. ⊱ quod recentiores (h. e. Tragici) τλήμονα τὸν ἀτυχῆ dixerunt, Homerus τὸν ὑπομενητικόν. Sch. A. etiam alibi, vt K, 231. add. Euſtath. quis non meminit: πολύτλας θεῖος Ὀδυσσεύς? Eſt tamen vel ſic h. l. nec hoc, nec illud, ſed εὔτολμος.

μαίμησε δέ οἱ φίλον ἦτορ. μαιμάω, μαιμῶ, μαιμώω, de impetu, cupiditate et impatientia pugnandi, vt ἐνθουσιῶ. μαίνομαι. Jl. N, 75 καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ μᾶλλον ἐφορμᾶται πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι. μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθε. adde ibid. ſqq. Eſt adeo Virgilianum: *haurit corda pauor.* In Sch. B. eſt μαίμησε, συνεπάθησε καὶ συνήλγησε. at haec fuit cauſſa τοῦ μαιμᾷν. melius Sch. br. ἐταράχθη, ἢ, ἐνεθουσίασε.

671. μερμήριξε. Vrat. b. et vn. Vindob. μερμήριζε.

673. ἢ ὅγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο. Si τῶν articulus eſt, diſceſſum hic eſt a ſermone Homerico. Puto τῶν eſſe pro ἐκ τούτων· vt ſit: ἢ ὅγε ἀφέλοιτο θυμὸν πλεόνων ἐκ τῶν. ἐκ τούτων. Idem verſus inf. K, 506 ἢ ἔτι τῶν πλεόνων Θρηκῶν ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο. Minor moleſtia eſſet vtroque loco, ſi ſcriptum eſſet καὶ, et noſtro quidem loco, ἢ ὅγε καὶ πλεόνων.

676. τράπε θυμὸν Moſc. 2. τρέπε.

677. Χρόμιόν τε. Iubent grammatici ſcribere Χρομίον, non Χρόμιον. ad Δ, 295 nil monuerant. Iidem tamen mox Ἅλιον non animaduertunt ſcribi, quod et ipſum Ἁλίον eſſe deberet: v. Sch. A. B. Euſtath. videntur adeo a ſuo quisque codice, quem in manu habebat, plerumque pependiſſe: tum magiſtrum ſequuta eſt turba.

678. Verſum reddidit Virgil. Aen. IX, 767 *Alcandrumque Haliumque Noemonaque Prytaninque.*

679. καί νύ κ' ἔτι. Vindob. — κε δή.

683. Σαρπηδὼν Διὸς υἱὸς ἔπος. Peccant υἱος ϝεπος in metrum. Vidit iam Bentl. a librariis confuſa eſſe verba, cum fuiſſet: χάρη δ' ἄρα οἱ Διὸς υἱὸς Σαρπηδὼν προςιόντι, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπε.

ὀλοφυδνὸν iam Apollonii aetate vox fuit antiquata. Apollonius Lex. reddit ὀλοφυρτικόν. v. Euſtath. In Etymologo eſt γοερὸν, θρηνητικόν. Sch. br. οἰκτρόν. Bentl. corrigit ex h. v. Heſychianum ὀζοφύδνον, ὀλοφυδνόν. Fuit ſcilicet ὀλοφύζω et ὀλοφύρομαι.

684. μὴ δή με ἕλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς κεῖσθαι· ⊱ οὔτως. οὐ πάντως βρῶμα. πρὸς τὸ, ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν A, 4. vbi Schol. A. interierat: debuit ibi ἕλωρ per βρῶμα expoſitum eſſe. με ϝελωρ. v. ad e. l. ἐάσσῃς Barnes male: vt ſaepe iam vidimus.

Habere δὴ, in μὴ δή με, vim in ſupplicando, obſeruat Clarke, ex monito Demetrii de Elocut. ſ. 35. 37. de quo monitum ſup. B, 158.

686. οὐκ ἄρα Cant. οὐδ' ἄρα.

690. ἀλλὰ παρήϊξε, λελιημένος, ὄφρα τάχιστα ὤσαιτ' Ἀργείους. Non iungenda ſunt, λελιημένος ὄφρα, quod parum recte fieret, ſed παρήϊξεν, ὄφρα — et abſolute, λελιημένος, concitatus, ardens, προθυμούμενος. vt Δ, 464 ἕλκε δ' ὑπ' ἐκ Δαναῶν, λελιημένος, ὄφρα τάχιστα τεύχεα συλήσειε. adde M, 106. Π, 552. De etymo quoque vocis λελιημένος multa argutantur grammatici, v. Etymol. et ad Heſych. h. v. Sch. A. ad M, 106. qui ex Herodiano in ἐπιμερισμοῖς parum docta apponit. Videtur praeſtare ſcitum Apollonii Lex. λελιημένοι (ex M, 106.) παρωρμημένοι. ἔνθερμοι. ὅθεν καὶ αἷμα λιαρὸν, τὸ θερμόν. Scilicet, quod nouimus, χλιαρὸς fuit et λιαρὸς, χλιάω (vti χλιαίνω tepefacio) et λιάω, λιήσω, λελίημαι, incalui. Bene ergo Sch. B. λελιημένος, τῷ θυμῷ θερμαινόμενος καὶ ὑποκαιόμενος. λιαρὸν γὰρ τὸ θερμόν.

695. Ἴφθιμος Πελάγων. Πτολεμαῖος ὁ Ὀροάνδου διὰ τοῦ σ, Σελαγών. Sch. A.

ὅς οἱ φίλος. Barnes em. ὅς ἑοῖ male. Nam ſcriptum fuit ὅς ϝοι. In Sch. B. vetus Scholion inſertum de ἑταῖρος et φίλος. quod ſuſpicabar e Porphyrio ſeruatum eſſe. Et recte me ſenſiſſe, video in Excerptis cod. Leid.

696. τὸν δὲ λίπε. Vrat. b. vulgo: τὸν δ' ἔλιπε.

697. αὖθις δ' ἀμπνύνθη. Sch. A. „ἔν τισι διὰ τοῦ ε, ἐμπνύνθη." At Bentl. „Schol. ἔν τισι διὰ τοῦ ε ἐμέπνύσθη, ἀμπινύσθη." Apud Heſych. eſt ἐμπνύθη, ἐν ἑαυτῷ ἐγίνετο, καὶ ἐφρόνησεν. ap. eundem: ἐνεπνύνθη, ἐπνύνθη, ἔμπνυτο. et ſuo loco ἀνεπνύνθη, ἀνεπινύθη, (ſic legendum) ἀνεσωφρονίσθη. et ἀμπνύσθη, ἀνέπνευσεν. Habemus ita varias vocum formas ex πνέω, πνῦμι, debuit quoque eſſe πνύνω, ſi inde duci potuit ἐπνύνθην. etſi Etymol. ν interpoſitum ſtatuat in ἀμπνύθη. Alias debebat eſſe ἐπνύσθη vel ἐπνύθη. Et in Townl. eſt ἀμπνύσθη. Eſt tamen lectio vulgaris ἀμπνύνθη, ἀνέπνευσεν, iterum Ξ, 436. Etymol. ἀμπνύνθη, ἀνέπνευσεν — ἀνεζωπυρήθη, ἠγέρθη. Alibi ἄμπνυτο dictum eodem ſenſu Λ, 359. Χ, 475. quae loca compara.

698. περὶ δὲ πνοιὴ Βορέαο ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν. Apud Apollon. Lex. eſt ζώγρει, nulla tamen cum interpretatione; nec Heſych. et Etymol. quicquam docent: nam vulgaris ſignificatio, ζῶντα λαμβάνω, vel ἀγρεύω, aliena ab h. l. eſt, et ſpectat ad Ζ, 46. Succurrunt Sch. br. cum Euſtath. ζώγρει, ἀνεζωπύρει. εἰς τὸ ζῆν ἦγεν. Eſt ζωγρεῖν, ἀγείρειν τὴν ζωήν.

κακῶς κεκαφηότα θυμόν. ἐκπεπνευκότα. κάφος γὰρ τὸ πνεῦμα. Sch. A. Leid. Sch. br. Euſtath. Suid. Etymol. h. v. Fuit igitur καφέω ἀπὸ τοῦ κάπτω, pro κάπω, ſpiro, adde Heſych. niſi contendas eſſe ex κάπτω, κέκαφα. κεκαφώς, — ῶτα — εῶτα — ηότα. Attamen h. l. non eſt, *efflantem animam*, ſed, *aegre ſpirantem*. Sic Od. Ε, 468 μή μ' — ἐξ ὀλιγηπελίης δαμάσῃ κεκαφηότα θυμόν. Miro errore inf. Η, 312 vox ſubſtituta κεχαρηότα. Et iungendum θυμὸν cum κεκαφηότα, nam eſt κάπτειν θυμόν. Minus bene Euſtath. ἐζώγρει θυμόν.

περὶ autem iungemus cum ἐπιπνείουσα. mſ. Mori περὶ δ' ἕ. male tamen.

699. Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ. Χαλκῷ καθωπλισμένῳ. Sch. br. Suid. Heſych.

700. οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν — quod Attice extulit: οὐκ ἔφευγον προτροπάδην ἐπὶ τὰς νῆας· nimirum quod ἐπὶ νηῶν more Atticorum pro ἐπὶ νῆας dictum volunt. Male nonnulli, etiam Ammon. diff. voc. p. 20. ἀπὸ νηῶν ſcribebant; etiam προτράποντο. At „Ἀρίσταρχος ἀμφότερα διὰ τοῦ ε." Ven. A. Aliter res ſe habet Π, 304 οὐ γάρ πω Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν προτροπάδην φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν.

703. ἐξενάριξαν recipere non dubitaui, cum procliue ſit vitium in ἐξενάριξεν quod vulgg. habent; cum tamen *Hector et Mars* ſubiiciantur; et ſequatur v. 711 τοὺς δ'. Cedendum quoque erat auctoritati Lipſ. Ven. A. B. et Schol. in quibus diſerte Ariſtarchea haec lectio aſſeritur. Eſt ea quoque in codd. Mori. Barocc. Harlei. Vindob. et firmatur Bentleii aſſenſu. — Formulam, ἔνθα τίνα videbimus aliquoties Λ, 299. Π, 692. Praeiuit in ea Homerus poetis; h. l. de multitudine magna non enumeranda.

705. ἀντίθεον Τεύθραντ', ἐπὶ δὲ πλήξιππον Ὀρέστην. — πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν. ὅτι ὁμώνυμος οὗτος τῷ Ἀγαμέμνονος υἱῷ Τεύθραντι. Ita Ven. A. Teuthrantem Agamemnonis filium prorſus ignorat antiquitas. Notus eſt Teuthras Myſiae rex: a quo regio Teuthrania; eius filia Auge, quae ex Hercule genuit Telephum: (de his v. Apollod.) verum luxatum eſt Scholion: ſpectauit grammaticus *Oreſten* in fine verſûs.

706. Puto melius diſtingui, ne alterum nomen ſine epitheto ſit: Τρῆχόν τ' αἰχμητὴν, Αἰτώλιον, Οἰνόμαόν τε. At hic Bentl. vitium metri acute perſpexit: debuit enim olim eſſe ϝοινομαον. Itaque emendat Αἰτωλὸν ϝοινομαον τε, vt mox, ϝοινοπίδην.

707. Ὀρέσβιον αἰολομίτρην. Sch. br. αἰόλον μίτρην ἔχοντα, fere vt Heſychius et Suidas vocem αἰολοθώρηξ in-

terpretatur ποικίλον θώρηκα ἔχων; ex qua interpretatione parum proficias. v. ad Δ, 489. Exponi poteſt et exponitur modis variis, modo de colore vario, modo de ornamentis variis, de flexu corporis vario, aut de faſciae flexu circa corpus vario. Certi in his habemus nihil. Melius Etymol. adiicit: ἐξ οὗ καὶ, εὐκίνητον πολεμιστήν, recte; nam motu corporis ceteri mouetur etiam thorax cum ſubtexta lamina. Alio ſenſu Theocr. XVII, 19 Perſas appellat αἰολομίτρας, cidari inſtructos, adeoque moventes caput cum cidari. Quae in Homero ſit μίτρη, vidimus ſup. p. 579. ad Δ, 132. Eſt autem epitheton ad ſenſum feriendum idoneum, potentiusque et efficacius, ſi celerem motum thoracis et ei attextae laminae aereae ante oculos poſitum habeas, quam ſi pugnatorem agilem et alacrem dictum audiueris. Simili modo dictus κορυθαίολος. cf. ad B, 816.

708. ὅς ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκε. ⊱ quod Zenodotus ſcripſerat ἐν Ὕδῃ. atqui ea eſt Lydiae, Ὕλη autem Boeotiae. v. ſup. B, 500. Notatur porro in Sch. A. quod prior in Ὕλῃ h. l. corripitur, producta ſup. B, 500 ἠδ' Ὕλην. ſed v. ibi Obſſ. Verſum recitat Strabo IX, p. 625 A. vbi et alteram ſcripturam ἐν Ὕδῃ damnat diuerſumque ſyllabae modum, ibid. C. Erneſti in nonnullis edd. rec. abeſſe ἐν obſeruat, neſcio caſu an conſilio.

μέγα πλούτοιο μεμηλώς. Iterum μέγα πτολέμοιο μεμηλὼς Il. N, 297. ἀντὶ τοῦ πάνυ πεφροντικὼς, καὶ, ἐπιμέλειαν αὐτοῦ ἔχων Etymol. At diuerſo modo Δ, 353 καὶ αἴκεν τοι τὰ μεμήλῃ. Sic ᾧ τόσσα μέμηλε et ſimilia plura. Eſt ergo duplex vſus, vt τοῦ μέλειν. μέλει μοι τοῦτο et μέλομαί τινος (vt ap. Aeſchyl. VII. ad Th. 179. nam in Homero non occurrit). At quaeritur de forma grammatica. Volunt ductum eſſe modo a μελέω, μεμέληκα et μέμηλα, modo a μέλω, μέμελα et κατ' ἐπίτασιν (producendo h. e. ratione et cauſſa nulla) μέμηλα· ſic Euſtath. Sch. br. Etymol. Quid? ſi fuit verbum μεμήλω, φροντίζω, vnde μέμηλα.

709. λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι. Scripsi Κηφισίδι vno sibilo, vt sup. B, 523. vbi v. Obss. antiqua scriptura, quam Harl. Townl. Mosc. 2. cum Ven. seruarunt. Est quoque Κηφισὶς λίμνη ap. Hesych.

κεκλιμένος. ἀπὸ τοῦ κλίνεσθαι. vt sup. ad 356. Mirum tamen Eustathium, vt et Hesychium, Suidam, reddere περιεχόμενον, ac si esset κεκλεισμένον. Etiam Sch. br. post παρακείμενος, γειτνιῶν, addit περιεχόμενος. et vere ita statuisse veteres, apparet ex Etymol. in κεκλίαται, hoc ipso versu laudato. cf. sup. ad 356. Adde Schol. ad Il. O, 740 πόντῳ κεκλιμένοι et Π, 68 οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης κεκλίαται.

Enimuero κέκλιμαι et κεκλιμένος dicitur primo de terra vergente, inclinante se, spectante v. c. versus mare, adeoque ad situm locorum refertur; sic Od. Δ, 608. N, 235. Aliorum scriptorum loca congessit Doruill. ad Charit. p. 123. Proprie itaque Orestis domus erat sita, κεκλιμένη ἐπὶ, πρὸς, τῇ λίμνῃ. Sic quoque aliquoties ap. Apollon. Rh. I, 938 et al. Tum vero etiam is, qui in loco ita sito habitat, vt h. l. Orestes, et O, 740. Callim. in Dian. 253 Cimmerii οἵ ῥα παρ' αὐτὸν κεκλιμένοι ναίουσι βοὸς πόρον Ἰναχιώνης.

Versus est quoque ap. Pausan. IX, 38. p. 788. qui inde docet, paludem Copaidem Homero fuisse notam, at ignorasse eum fabulam de Hercule, ostio obstructo, amnem Cephissum in paludem vertente. Strabo tamen lib. IX, p. 625 B. diserte docet, non Copaidem hic locum habere; non enim eam, sed alteram in vicinia paludem Hylicen dictam esse ab vrbe adiacente Hyla. Ita vero necesse est. Cephissum per Copaidem in Hylicen exisse; cum tamen Pausan. IX, 24 pr. Cephissum narret Copaide palude exceptum exitu intercluso; nisi, cum ille Hylicen omnino non memoret, eam ille pro parte Copaidis habuit, adeoque Cephissidem paludem in Homero etiam ad istam referre potuit.

714. Idem versus iam sup. B, 157 lectus.

715. ἦ ῥ' ἅλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάῳ. vbi et quando hoc factum ſit, memoratum haud memini. Potuit hoc ad ſpretae iniuriam formae ſpectare, vt deae incenderent Menelaum ira ad bellum Troianis inferendum et promitterent ei certam victoriam. Suſpicio igitur et hic ſuboriri poteſt, aut ſublecta haec eſſe ex alio carmine, aut fuiſſe aliud carmen in quo hoc eſſet expoſitum. Videtur ſaltem et hoc inter Antehomerica, ſeu Ante-Jliadem geſta, eſſe referendum: cf. inf. ad 832. Niſi malis ſimpliciter hoc inter τὰ σιωπώμενα referre, quae in quouis poeta admittenda ſunt.

716. Ἴλιον ἐκπέρσαντ'. Interpoſitum in Ald. 2. τ'. quod ſphalma tamen retinent edd. ſequaces; habet quoque Rom. et Moſc. 3.

719. Locus qui ſequitur, ſimilis eſt alteri, qui legitur ἐν τῇ κόλῳ μάχῃ (h. e. Jl. Θ, 381.) vbi Iuno et Minerua proditurae iterum in pugnam reuocantur a Ioue. Occurrunt quoque ibi verſus plures ex h. l. Ita 719. 720. 721. ſunt ibi vſſ. 381. 2. 3. Suſpicionem hinc ſuboriri aliquam in promtu eſt; at ſuſpicari quidem licet, quae ſuſpicaris pro certis venditare non licet.

720. Quae in nobili hoc loco de curru a Iunone inſtruendo obſeruatu digna ſint, haec habe: Narratio inſtituitur ſic, vt tanquam in conſpectu noſtro ipſa res tractetur, et currus non deſcribatur qualis fuerit poſtquam conſtitutus erat, ſed conſtituitur et adornatur nobis praeſentibus et videntibus: nec tam arte aliqua exquiſita hoc factum eſſe dicat, ſed veterem poetam ipſe ſuus ſenſus docere debuit, placere haec hoc modo expoſita. Copioſius autem poeta rem enarrat, quia nunc primum et in magna rerum expectatione, dum Mars coercendus ſit, res interponitur noua, ornatu digna, et quae ornari poſſit, et quae ad variandum carmen poſt tot pugnas narratas ſit exoptata. Numinibus in pugnam inductis inflammata tantae rei cogitatione poetae mens facile procliuis reddi potuit ad noua ornamenta circumſpicienda. Omnino quoties noua rerum ſpecies in narratione ſuccedit,

poetae animum erigi et nouis phantasmatibus animari necesse est.

In vss. seqq. Hebes ministerium in iungendis equis et instruendo curru memorabile est, cum illud alias sit virile. Equorum tamen curam etiam ab Andromache haberi, videbimus Θ, 187. 8. Iungit et ipsa Iuno equos 731. 2. pariter ac Neptunus N, 34 sq.

720. ἔντυεν. Sic codd. ap. Bentl. et Harl. Cant. Suspicatur Clarke fuisse ἔντυνεν, mutatum ab iis, qui non videbant aoristum secundum corripi ab ἐντύνω, etsi hoc mediam productam habet. Vel sic tamen nulla est mutationis caussa, etsi et in cod. Ven. vno ἔντυνεν occurrit. Veteres nil monent; in Hesychio vtrumque obuenit; nec videas, cur non vtraque forma locum habere potuerit. Sic ὄρω. ὀρύω. ὀρύνω. ὀτρύνω. Occurrit quoque ἐντύω ap. Pindar. et al.

χρυσάμπυκας ἵππους vidimus iam sup. vs. 357.

721. Versus aliquoties repetitur Θ, 383. Ξ, 194. 243. Ad eum spectat Etymol. πρέσβα θεὰ, πρεσβυτάτη. ἐντιμοτάτη. Sic et Hesych. et Sch. br. h. l. altera significatio vnice locum habet, etsi Iuno vere erat πρεσβυτάτη Κρόνου sup. Δ, 59. cf. inf. T, 91 de Ate. Addit Etymologus: ἀπὸ τοῦ πρέσβεια κατὰ συγκοπὴν — Eadem in Sch. br. Ξ, 194. Quidni tamen antiquior forma fuit πρέσβα? Sic τὸ πρέσβος est apud Aeschyl. Pers. 625.

722. Ἥβη δ' ἀμφ' ὀχέεσσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα. de Hebes ministerio vide modo ad 720. ὀχέεσφι Ven. c. Sch. Lips. Mosc. 1. 2. Vrat. A. b. et Townl. ὄχεσφι corrupte Vrat. a. Apud Bentl. H. L. C. Et Schol. „ἤτοι ἀμφὶς ὄχεσφι." Ceterum Schol. B. cum Leid. laudat locum ex *Demo* aliqua, quae allegoriam currus Iunonis ediderat satis putidam: τὸν δὲ τῆς Ἥρας δίφρον οὕτως ἡ Δημὼ φυσιολογεῖ. Habet ea quoque Eustath. dubito tamen nomen sine vitio esse. — κύκλα, τροχοὶ, notante Apollon. Lex. h. v. Sch. et al. Iam partes currus, quae sequuntur, diligenter a priscis grammaticis illustra-

tae ſunt, vt potiora inde repetere conſentaneum ſit conſilio.

723. χάλκεα ὀκτάκνημα debuit eſſe χαλκᾶ ὀ. aut χάλκει' vt inf. 731 χρύσει'. hocque Bentl. maluit. Laudatur verſus in Apollon. Lex. in κνῆμαι — ἐπὶ δὲ τῶν διερειδόντων τὴν χοινικίδα τοῦ τροχοῦ ξύλων. vbi v. Toll. Similia Schol. Etymol. Heſych. Euſt. Quod ὀκτάκνημοι rotae ſunt, ad deorum dignitatem refert Sch. Pindari P. II, 73. cum ſollennis vſus ſit ſex radiorum, quatuor autem in Ixionis rota, vt pedibus manibusque ille illigari poſſet: (vt ſane eſt ille exhibitus in anaglyphis) — Iterum offendimus ad hiatum in ἄξονι ἀμφίς. Bentl. facile remedium inuenit: σιδηρέου ἄξονος ἀμφίς.

724. τῶν ἦτοι χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος. ἴτυς, curuatura rotae ſup. Δ, 486. ἡ ἀψὶς, εἰς ἣν αἱ κνῆμαι αἱ ἀπὸ τῆς χοινικίδος ἐμπήγνυνται. Schol. A. B. Leid. Scriptum erat per digamma: Grammatici tamen ἀπὸ τοῦ ἰέναι ducunt. Apollon. h. v. ἡ τοῦ τροχοῦ ἀψίς. vbi v. plura, et Sch. Etym. Heſych.

ἄφθιτος de rebus ſolidis omnino dici, notum nunc eſt vel ex Pindaro, qui ἄντρον ἄφθιτον dixit Iſthm. VIII, 89. De auro dixere alii ap. Toup. ad Suid. To. I, p. 421. et ipſe Pindarus de aureo vellere P. IV, 410. Aegidem ἀγήραον ἀθανάτην dixerat Homerus ſup. B, 447.

725. ἐπίσσωτρα. Sch. A. ἔν τισι γρ. ὀπίσσωτρα. At ſunt, pergit, οἱ σιδηροῖ κύκλοι, οἱ ἄνωθεν περιβαλλόμενοι τοῖς τροχοῖς, καὶ ἐφαπτόμενοι τῆς γῆς, οἱ καλούμενοι κανθοί. Similia Ven. B. Sch. br. Leid. Etymol. Heſych. Et primo loco Apollon. Lex. h. v. qui et etymon docet: ἐπισσώτρων (Λ, 537) τῶν τοῦ ἅρματος τροχῶν κύκλων σιδηρῶν, οἷον τῶν ἐπὶ τὴν γῆν σοουμένων. (παρὰ τὸ σέω, et σοόω, σοῶ, ὁρμῶ.) Eſt autem σῶτρον, quae ἴτυς dicta. vnde εὔσσωτρος ἀπήνη in nonnullis lecta inf. Ω, 578. adeoque ἐπίσωτρον, quod ſuper ea eſt. (Nec tamen h. l. cum vno σ niſi cod. Lipſ.) v. Pollux I, 144. vbi de curru partibus.

726. πλῆμναι — quae vulgo αἱ χοινικίδες ἤτοι σύριγγες. vide modo laudatos in locis ad h. voc. inprimis Eustath. Sch. B. et Leid. add. Sch. Apollon. I, 757. Sunt χνόαι apud Aeschyl. et Sophoclem, quod iam viris doctis notatum est.

728. ἄντυγες videntur a grammaticis, etiam ab Apollon. Lex. h. v. accipi tanquam duo orbiculi summis lateribus caueae rotis appositae: at hi non περίδρομοι sunt; nec alia loca conueniunt. Verum sunt ipsa latera, quibus teguntur et includuntur stantes in curru. cf. sup. ad 262. Ex pluribus in Sch. br. verum hoc esse puto: αἱ ἐπιφέρειαι τοῦ ἁρματίου δίφρου.

729. τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν Sch. A. notat lectum quoque esse πέλει. quod videtur esse verum; saltem requiritur; emendat quoque sic Bentl.

αὐτὰρ ἐπ' ἄκρῳ δῆσε — ζυγόν. ⊱ quod ἐπ' ἄκρῳ est ἐν πρώτῳ. Sch. A.

730. ἐν δὲ λέπαδνα κάλ' ἔβαλε. nusquam Ionicum notatur καλὰ βάλε. Debuere λέπαδνα vox esse insolentior; agunt enim de ea grammatici, primo loco Apollon. Lex. diserte: ἱμάντες στηθιαῖοι, πλατεῖς, οἱ περὶ τοὺς τραχήλους (sc. τῶν ἵππων) ἐπιτιθέμενοι, καὶ πρὸς τὸν ζυγὸν ἀναδεσμούμενοι. ἃ νῦν λέγεται λέπαμνα διὰ τοῦ μ. καὶ παρ' ἄλλοις τῶν ποιητῶν (sc. λέγεται. vt ap. Aeschylum.)

731. ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν Ἥρη ἵππους. Vrat. b. in marg. „γρ. ἤραρεν.“ proprium tamen hac in re ὑπάγειν.

733—737. iterum leguntur Θ, 384—388.

734. 5. 6. ⋇ quod h. l. recte se habent versus; minus bene ἐν τῇ κόλῳ μάχῃ h. e. Θ, 385. 6. 7. Obseruat quoque hoc σημεῖον χιαστὸν Eustath. Contra Zenodotus tollebat versus h. l. et eos relinquebat altero in Il. Θ.

734. πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει. Vocem κατέχευεν passim illustrant grammatici. Apud Hesychium huc spectat glossa, κατέβαλε.

ἑανὸν duabus obseruationibus locum facit, de quibus iam monitum est sup. ad Γ, 385. primo, quod media

producitur, quae alibi est breuis; hactenus tamen posset occurri geminata littera, ἑαννόν. secundo, quod duo diversa sunt vocabula, τὸ ἑανὸν, et ὁ καὶ ἡ ἑανὸς, tenuis, subtilis: illud ductum ab ἕω, ἕννυμι, quod fuit ϝέω, adeoque scribi debuit ϝεανον, vt Ξ, 178 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ϝεανον ϝεσαθ'. et Φ, 507 ἀμφὶ δ' ἄρ ἀμβρόσιος ϝεανος τρέμε. idque iam vidimus Γ, 385. et 419. Contra ὁ καὶ ἡ ἑανὸς ab alia origine ductum esse debuit, forte ab ἕω, duco, diduco, attenuo, et hoc media longa: sic Σ, 352 ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες, ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν. Idem versus Ψ, 254. At Σ, 612 τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας ἑανοῦ κασσιτέροιο *ductili* stanno. Veteres tamen confuderunt vtramque vocem. Apollon. Lex. ἑανὸς, ἔνδυμα γυναικεῖον — παρὰ τὸ ἕννυσθαι. σημαίνει δὲ ποτὲ καὶ τὸ εὐδιάχυτον, ὅταν λέγῃ· ἑανοῦ κασσιτεροῖο, ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν χωνείαν ἀνίεσθαι. Ὅταν δὲ λέγῃ· ἑανῷ λιτὶ κάλυψεν, ἐπιβολαίῳ λιτῷ σημαίνει· (hoc male.) ποτὲ τῷ λεπτῷ ὑφάσματι. hoc melius, vt et Thrax ap. Etymol. per λεπτὸν interpretatur. In Sch. ad h. l. ἰσχυρὸν καὶ τρυφερόν. leg. ἰσχνόν. Laudat versum Pollux VII, f. 51. ὁ δὲ ἑανὸς ἄντικρύς ἐστι (manifeste) περίβλημα. δοκεῖ δ' ὁ αὐτὸς εἶναι τῷ πέπλῳ. πέπλον μὲν κατέχευεν. ἔνιοι δέ φασι, τὰ μὲν ἄνευ ποικιλμάτων ἐσθήματα ἑανοὺς καλεῖσθαι, τὰ δὲ σὺν ποικίλμασι πέπλους. Vnde est ap. Hesych. ἑανός. πᾶν λαμπρὸν ἱμάτιον.

736. 7. ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα Διὸς νεφεληγερέταο τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντος. ⊱ quia ἡ δὲ divisim scribitur, non ἠδέ, cf. ad O, 127. Potest autem duplici modo interpungi, vel vt χιτῶνα Διός, vel vt Διὸς τεύχεσιν iungas; alterum hoc amplexus est Aristarchus. Scilicet quaeri potest, volueritne poeta χιτῶνα Mineruae esse an Iouis. Prius vix locum habet; nam χιτῶνι iam erat induta, peplum tantum deposuit, vnde ergo esset χιτῶν' ἐνδῦσα! Si tamen Διὸς χιτὼν est, primo quaeras, cur hunc induerit Minerua, deposita sua tunica. Scilicet dicendum, χιτῶνα muliebrem non fuisse idoneum superiniiciendo thoraci, adeoque cum Iouis thorace su-

mendum quoque fuiſſe χιτῶνα. Interpungere tamen vel ſic praeſtat, χιτῶν' ἐνδῦσα, Διός ν. τεύχεσιν, vt primo ſigillatim tunicam, tum τεύχεα ſeu generatim, τὰ ὅπλα, ſeu thoracem proprie, memoret, vt mox ſubiicit ſigillatim αἰγίδα et κυνῆν. Si enim contrario modo χιτῶν' ἐνδῦσα Διὸς νεφεληγερέταο, interpunxeris, nude verſu ſequenti τεύχεσιν poſitum eſt. Amplexus itaque ſum alteram diſtinctionem, quae eſt Ariſtarchi. Vt χιτὼν ſit thorax, in hoc contexto fieri vix poteſt.

737. πόλεμον δακρυόεντα primo nunc loco memorat *lacrimabile bellum*. ſaepe deinceps, et δακρυόεσσα μάχη. πολλῶν δακρύων αἰτία. λυπηρά. vt Sch. br. ad Λ, 600 et Heſych.

738. ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισι βάλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν. Mori et Barocc. in marg. βάλετ' ἀσπίδα. De *Aegide* dictum ad B, 448. de etymo cf. ad B, 148. Eſt hic locus de ea vnus e praecipuis; plura teneremus, ſi ſupereſſet libellus de ea Ariſtophanis, quem Euſtath. memorat. Eſſe proprie aegidem αἰγείαν δορὰν, nam αἰγὶς eſt pro αἰγεία, vulgaris eſt fabula, qua Iupiter clipei loco vſus eſſe fertur. Quippe anteceſſerant clipeorum ex aere et corio vſum vellera brachiis circumiecta ac praetenta corpori, quod etiam in antiquioribus nonnullis Iouis, Herculis et Mineruae ſignis viſitur. Inuenti clipei et ſcuta translata poſtea ad deos, manente antiquo nomine. Eodem priſco more pro thorace erat pellis pectori iniecta, cui ſucceſſit thorax ex aere; itaque aegis alio quoque modo memorata legitur pro thorace. Ceterum elaboraſſe videntur in aegide Iouis effingenda poetae maxime in Titanomachia et Gigantomachia; nam in hac narrata erat Amalthea monſtrum terribile caprina ſpecie, cuius etiam pelle Iupiter manum inuoluit; repetita fabula in Perſeide et in Heracleis. cf. Schol. A. ad O, 187. et Sch. br. ad O, 318. Contineo enim me in his antiquis mythis intra Homerica et grammaticos Homericos.

βάλετ' αἰγίδα. Lipſ. βάλ'. „ſ. βάλλ'" ait Erneſti. Verum media vis requiritur.

θυσσανόεσσαν per σσ. docet id B, 448 τῆς ἑκατὸν θύσανοι, et al.

739. ἣν περὶ μὲν πάντη Φόβος ἐστεφάνωται. Sch. A. ſcribere iubet πέρι (vt περὶ ἣν ſit). Praefixum Scholio νέφος pro Φόβος, merum ſphalma; niſi memoriae lapſum argueris ex O, 153.

ἐστεφάνωται. retraxi hoc ex Flor. Ald. 1. Euſtath. et codd. Harl. probante Bentleio, Ven. Vrat. c. A. Moſc. 2. 3. vno Vindob. et Clement. Alex. Strom. II. p. 493. vbi vſſ. 739—742 excitantur. Induxerat Ald. 2. cum ſeqq. etiam ed. Rom. Eſt tamen hoc deae perpetuum, vt ea aegide vti putetur; ſic quoque ſup. 726 εἰσί. et 728 ἐντέταται de curru. Aliter res ſe habet inf. Λ, 36. de Agamemnonis clipeo, τῇ δ' ἔπι μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο, δεινὸν δερκομένη, περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε. vbi praeteritum tempus locum habebat. Haereas forte cum Koeppenio in conſtituendo, quaenam rei ſpecies in animo ſit effingenda *Terroris orae clipei praetexti*, eam circumdantis; ne igitur eo delabaris, vt ſingulas has formas, tanquam perſonas, Terrorem, Robur, Stragem, clipeo inſculptas mente circumferas, monendum eſt, poetam hoc ipſum agere, vt ad feriendum audientis animum obſcuris et nouis et mentem percellentibus ſpeciebus vtatur, vt obuerſentur phantaſmata, in quibus ad verum reuocandis non iudicium animi laboret, ſed in iis effingendis et repraeſentandis mens omnis occupata ſit. Ineſſe dicuntur clipeo ea, quae aut eius adſpectu efficiuntur aut in eo ſunt, qui eo vtitur, vt terreat, pugnando ardeat, robur exerat, fuget, fugienti inſtet; mutantur haec in rerum ſpecies, in phantaſmata ad feriendum ſenſum idonea.

740. ἐν δὲ κρυόεσσα Ἰωκή. De ἰωκὴ omnes monent, etiam Apollon. Lex. h. v. ἰωκὴ, ἡ δίωξις· Dictum de voce iam ſup. ad vſ. 521.

κρυόεσσα, ἡ φρικτὴ καὶ φοβερὰ βοὴ ap. Heſych. et ap. Apollon. κρυόεσσα, φρικτή. κρύος γὰρ τὸ ῥῖγος. ἐν δ' ὀκρυόεσσα ſollenni errore in Sch. br. adiicitur tamen in-

terpretatio *φρικτή*. Apud Clem. Alex. l. c. *χρυόεσσα* legitur.

ἐν δ' — ἐν δ'. laudat Ernesti Callim. in Cer. 28. cf. Eustath.

741. *ἐν δέ τε Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου* pro *κεφαλὴ Γοργόνος* est *Γοργείη*. et haec pro *Γοργὼ* simpliciter. de schemate monitum ad B, 54. cf. Eustath.

Est in Sch. B. *ζήτησις* super *Gorgonis capite* transscripta e Porphyrio, vt disco ex Excerptis Leid. vere ne illud Mineruae clipeo insertum fuerit; multo magis, cum Od. Λ, 633 illud in locis inferis seruari memoretur; pergit: *ἄδηλον δὲ, εἰ εἴδωλα ταῦτά ἐστιν ἢ διαθέσεις* (animi affectiones) *ὡς τό· ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης*. (Il. Ξ, 216.) Repetit eadem Eustath. Occurrerat huic dubitationi iam Aristoteles: *ὅτι μήποτε ἐν τῇ ἀσπίδι οὐκ αὐτὴν εἶχε τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος, ὥσπερ οὐδὲ τὴν Ἔριν, οὐδὲ τὴν κρυόεσσαν Ἰωκήν, ἀλλὰ τὸ ἐκ τῆς Γοργόνος γιγνόμενον τοῖς ἐνορῶσι πάθος καταπληκτικόν*. Recte quidem; ex parte tamen. Antiquissimum fuit signum seu symbolum terroris caput horrificum, specie, ore, capillis, horrendum; fere qualis Pallor et Pauor in gentis Hostiliae denario: Mythum affinxerant poetae, qui Perseidem condiderant; repetitus ille in Heracleis, in loco de descensu Herculis ad inferos: (v. Apollod. II, 5, 12. et Not. p. 433. Od. Λ, 633.) porro in Gigantomachiis, vt apparet ex Eurip. Ione 987 sq. vbi Gorgonem Minerua ea in pugna occidisse narratur. Eam inde alii poetae pro suo quisque ingenio ornarunt; inde etiam sculptores, modo ad terrorem, vt etiam in numis Siciliae, Italiae et al. lingua exserta; modo ad insignem pulcritudinem.

743. *κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάληρον*. Attigi haec, quantum necesse erat, Obss. ad Γ, 371. p. 528. Nunc audiendi sunt grammatici veteres ad h. l.

Sch. A. *φάλον* et *φάληρον* ita declarat, vt *φάλοι* ipsi sint *οἱ κατὰ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας ἀσπιδίσκοι*; quali forma hos clipeolos esse putarit, non addit; co-

gnofcere tamen licet ex altero eius Scholio ad K, 258 creditum effe, φάλον effe prominentem galeae oram feu marginem: κεῖται κατὰ τὸ μέτωπον ὑπερέχων τῶν ὀφθαλμῶν, ἀποσκιάζων τὴν αὐγὴν τοῦ ἡλίου, et fuiffe tales galeas Corybantum et Palladiorum. Eadem ex Apione et Herodoro adfcripfit Euftathius p. 803 extr. Auctorem rei fuiffe Apionem, intelligas etiam ex Apollon. in φάλος, eumque fequuntur Hefych. in ἀμφίφαλος, Etymologus tribus locis, in ἀμφίφαλος, ἄφαλος et φάλος. etiam Euftathius. Fatendum tamen, rei declarandae parum idoneam vocem effe ἀσπιδίσκου aut ὀμφαλοῦ. Alii memorant προμετωπίδιον. Alii fcutella, ἀστραγαλίσκους, in ipfa galeae fronte pofita intellexiffe videntur; h. e. clauos fcutellis in vertice inftructos, galeae extremae orae in fronte infixos. Videtur fcilicet galeam in ima ora ambiiffe lamina clauis affixa, quos et vmbilicos vocant, quadrata tamen forma, vt fcutella galeae infixa viderentur; quam quidem ornatus fpeciem in monimentis antiquis occurrere memini; λευκοὶ ἧλοι funt apud Hefych. in φάλος.

Iam φάλαρα Sch. A. ita exponit, vt fint οἱ ἐν ταῖς παραγναθίσι κρίκοι, annuli feu hamuli, in bucculis, h. e. in partibus galeae maxillas ambientibus, per quos hae bucculae iunctae firmantur, vt galea capiti fe applicet. Vereor tamen vt haec fint Homerico faeculo feriora. In Homero eft ὀχεύς, quo galea fub mento alligatur. vt fup. Γ, 371. 2.

φάλον et φάληρον pro eodem habent Apollon. et Etymol. cum Hefych. in τετραφάληρον. Sch. br. Euftath. Suidas et Lexica. Ita faltem dicendum effet, φάλον totam anteriorem galeae fuper fronte partem notaffe, in fronte autem ornari folitam clauis feu fcutulis, quae et φάλοι et φάλαρα feu φάληρα fuere dicta.

Manifeftum fit ex his, grammaticos nec ipfo rerum adfpectu cognita nec ab antiquioribus tradita memoraffe, verum ea quae ipfi erant hariolati, maleque eos confudiffe φάλους et φάλαρα. Locis, in quibus φάλος memoratur, comparatis, aliter ftatuere non poffum, quam quod

iam sup. ad Γ, 371. p. 528. apposui, φάλον fuisse canalem coni, cui infixa erat crista, λόφος. Eo ducunt loca, N, 614. 5. vbi hasta desuper iniecta κόρυθος φάλον ἤλασεν ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν. Et de confertis ordinibus pugnantium attingunt se galeae cristatae nutantium per φάλους h. λόφους. N, 132. 3. Π, 216. 7. antecesserat iam κάρης κόρυν. et K, 257 Diomedi datur κυνέη ἄφαλος καὶ ἄλοφος. Et τετράφαλος, *quatuor cristas habens*. Nam quomodo in galea quatuor prominentiae esse possent? Itaque galea τετράφαλος est, quae quaternos habet conos, adeoque et cristas Jl. X, 315, vnde καλαὶ περισσείοντο ἔθειραι Apollon. II, 921 ἀμφὶ δὲ καλὴ τετράφαλος φοίνικι λόφῳ ἐπελάμπετο πήληξ. Ita et ἀμφίφαλος galea, crista quaquauersus prominente. Esse porro φάλον et φάληρα diuersa, patet ex nostro loco, ἀμφίφαλον κυνέην τετραφάληρον. Scilicet φάλαρα sunt ornamenta galeae supra oris fontem; adeoque galea τετραφάληρος est quae quatuor clauos habet eam ornantes. Iterum occurrit Λ, 41 et ap. Apollon. III, 1227. Galea ictus excipit καπφάλαρ' εὐποίητα Jl. Π, 106. Ne me temere ita statuere putes, possum quoque grammaticos laudare; sic ad N, 132 insertum est Scholion in Scholiis A. φάλοι, συρίγγια ἐπὶ τῶν μετώπων, ἐς ἃ καθίενται οἱ λόφοι — Explicatur quoque inter alia φάλος per λόφον in Lexico Sangermanensi apud Villois. ad Apollon. p. 183. quod idem esse videtur cum Lexico Rhetorico apud Eustath. et Etymologum, quem vide in φάλος.

Duplici quoque accentu scribitur φάλος et φαλός. Si tamen φαλὸς est λαμπρὸς, debet conus cristae scribi φάλος, ex canone grammatico in similibus.

Iterum vs. Λ, 41. repetitur vs. 743.

744. κυνέην — ἑκατὸν πόλεων πρυλέεσσ' ἀραρυῖαν. ⊱ ὅτι οἱ πρυλέες, ὅπλα ἔχοντες. Sch. A. et iterantur ea inf. ad Λ, 49. M, 77. sic quoque ceteri grammatici Eustath. Etymol. Hesych. et prior illis Apollon. Lex. πρυλέες. πεζοὶ, οἷον περυλέες, οἱ πορπίξ χρώμενοι. mira etymo-

logia. At de ſententia verſus tacent, niſi quod Sch. B. galeam centum vrbium incolas inſculptos habuiſſe comminiſcitur. Diſertior eſt Euſiath. qui duplicem ſenſum verborum agnoſcit, alium proprium, alium allegoricum. Idem quoque nonnullos memorat ἑκατὸν πόλεις ad Cretam reuocaſſe, vt eſſet galea ornata ſignis bellatorum Cretenſium, et quidem Corybantum: τὰ τῶν Κορυβάντων ἔργα ἔχουσαν ἐντετυπωμένα. Id vero acumen grammaticum! Erneſti: „quid ſi putemus, inquit, Homerum non tam magnitudinem, quam firmitatem laudare voluiſſe, et verba ſic eſſe intelligenda: *aduerſus centum vrbium exercitus ſuffecturam*, nedum aduerſus Troianos, nulla vi humana laedendam aut comminuendam.“ Etſi nec ſic ſublatum eſt et τὸ ἐμβρόντητον, etſi τὸ μειρακιῶδες forte eſt imminutum: vix tamen ἀραρυῖαν hoc ſenſu accipi poſſe arbitror. Senſus grammaticus vix alius eſſe poteſt, quam, *galeam tantae eſſe magnitudinis, vt pugnatorum ex C. vrbibus capita tegere poſſit.* Ita alibi dicit κόρυθα κροτάφοις ἀραρυῖαν. quod ſane, primo adſpectu, omni monſtro monſtroſius videri poteſt.

Enimuero non ex vno hoc loco, verum *ex toto phantaſmatum* Homericorum *genere et ordine* hoc eſt diiudicandum. Sunt vt heroum, ita deorum ſpecies ingentes, vaſtae, ſupra omnem humanum morem modumque, quemadmodum robore omne mortale et heroum genus ſuperant. Porro poeta haec *non oculorum ſenſui* delineat, ſed animi ſenſui ſolam magnitudinis et vaſtitatis ſpeciem cogitantis. Auocandus itaque eſt animus ab oculorum ſenſu, in galea vna tot capita tegente, ad ſolum ſenſum magnitudinis deae, ad augendam terroris notionem quem eius adſpectus inferre debuit, cum galeata eſſet. Conuenit autem hoc cum aliis, quae non minus iudicio *noſtro* parum probanda erunt; vt ſi inf. 785. 6. Iuno vociferatur voce Stentorea, vt quinquaginta viros clamare putares, et 860 Mars vociferatur vocibus decies mille hominum; ſi ille proſtratus per nouem plethra extenditur Φ, 407. quanta corporis ſpecies? ſi Neptunus

trinis greſſibus a Samothrace Aegas peruenit N, 20. ſi inf. E, 770 de Iunonis equis ſimilia narrantur! ſi Ioue caput mouente totus Olympus contremiſcit! Vides haec omnia non niſi vnam notionem habere magnitudinis, in qua mens eſt continenda. Credere licet, homines priſcos hac rerum ſpecie multo minus eſſe offenſos, quoniam deorum ſpeciem omnino magnam et vaſtam animo fingebant, vnde et ipſa ars rudior deos *coloſſorum*, quos appellamus, magnitudine expreſſit. Multo autem magis ea ſpecies animo inſedit, quando ad terrorem id vim habere voluerunt. Itaque et hoc phantaſmate vſi ſunt poetae, vt deorum ſpecies maiores maioresque fieri et ita creſcere fingerent, vt caelum capite attingerent, quoties irati terrere mortales vellent, vt Eridis exemplum docet; quo Maro in Fama ad ſimile figmentum vſus eſt. Amplectamur itaque quod ſimpliciſſimum erat, *galeam eſſe tantam, vt vel centum vrbium turmas capere illa poſſit;* ita cogitationi cuiusque et phantaſiae permiſit poeta fingere, quantam vellet aut poſſet. Verum ſenſum habuit ſubtilis iudex Leſſing. in Laocoonte p. 135 c).

Ceterum in hoc verſu mirum, πόλεων repente nunc prodire, cum poeta vbique frequentet πολίων. Cum tamen etiam πόλεως et cognatum ei πέληος occurrat: nil mutare auſim. Etiam B, 131 πόλεων erat in cod. Lipſ. Gregor. Corinth. p. 186 hanc formam inter Ionica refert; recte forte; verum, ſi hoc eſt, cur poeta Ionicus dictus hac forma vno tantum loco vſus eſt? Haud dubie haec in iis ſunt, quae librariis debentur aut grammaticis nimis ſapientibus.

745. ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο. Edebatur βήσατο. Barnes: „γρ. βήσετο." Addit Clarke: „vide ad vſ. 109. B, 35." Atqui βήσετο eſt lectio omnium editionum, quam Barnes temere mutauit; eſt ea quoque lectio codd. Lipſ. Ven. Vrat. trinorum, Moſc. 1. 3. trinorum Vindob. nec in aliis variari vidi; et ſequitur h. l. λάζετο. ἐπεμαίετο. De vocis forma v. Obſſ. ad B, 35.

Γ, 262. Ceterum verſus 745—752 repetuntur inf. Θ, 389—396.

746. ※ 747. ※ quia vſſ. hi translati ſunt in Od. A, 100. 101.

746. *ἔγχος, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν.* „Sic Sidonius (Dionyſius). At Ariſtarchus *δάμνησι*" Sch. A. Scilicet illud eſt a *δάμνημι*, hoc a *δάμνω*, ſubiunct. *δάμνῃ*. et Etymol. h. v. et habent hoc Ven. Sch. A. B. Praeſtat tamen *δάμνησι*, tanquam forma antiqua, et agnoſcunt id Sch. br.

747. *ὀβριμοπάτρη.* „γρ. *ὀμβριμοπάτρη*" Barnes. Scilicet quia *ὄμβριμος* pro *ὄβριμος* occurrit, v. ad Γ, 357. Apollon. Lex. *ὀβριμοπάτρη. ἡ ἰσχυρὸν πατέρα ἔχουσα.* Sicque emendat Bentl. Heſych. in *ὀβριμοπατήρ.*

748. *Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους.* Apollon. Lex. h. v. reddit *ἐφήπτετο.* addit Heſych. *ἔψαυσεν*, recte haec; vt et *μάσασθαι* eſt *ἅψασθαι.* Euſtath. Alia apud eos ſpectant ad alia loca. Scilicet *μαίεσθαι* dicitur de motu et impetu ſeu corporis ſeu animi, qui fertur ad aliquid, *ἐπί τι*, incumbere, imminere, appetere, adeoque (*σὺν*) *μάστιγι*, flagris equos, *ἐπιμαίεσθαι ἵππους*; P, 430 *πολλὰ μὲν ἂρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων.* Bene comparabat Koeppen pedeſtre, *καθικνεῖσθαι τινὸς ῥάβδῳ.* Apud Eurip. Hippol. 1194 *ἐπῆγε κέντρον ἵπποις.* In Euſtathio *ἄρ'* non legi obſeruat Clarke et non peiorem hanc eſſe lectionem pronuntiat. Sic tamen inferret hiatum *ἐπεμαίετο ἵππους.* *θοὰς ἵππους* coni. Bentl. ſane et hoc eleganter; coniiciat alius *θοῇ μάστιγι.* ſed quorſum? nam et *θοῶς* bene ſe habet; ſic ſup. 722. et iterum Θ, 392.

749. *αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον Οὐρανοῦ.* „quod *πύλαι οὐρανοῦ τὰ νέφη*" ſcilicet ex vſ. 751 translatum in gloſſaria; vt ap. Suidam. — *δὲ* omittit male Ald. 2. et grex ſequax edd. — *αὐτόματος* laudat Barnes ex ed. Hervag. 3. (eſt ea edit. 1551.) At eſt ibi praefixum Scholiis, nec vero in hac primum, ſed iam in Ald. et ſeqq. etiam in Euſtath. Vrat. a. b. ignoratione proſodiae. *μύκον* priore breui: cum *μυκᾶσθαι* primam habeat productam,

vt Od. K, 413. Scilicet duplex fuit forma vocis μύκω, altera breui, altera longa priore; vt in ceteris, quae vulgo, Clarkio quoque auctore, ad fut. sec. et aorist. sec. referuntur, si corripiuntur, cogitandum est, fuisse verbum duplex. A μύκω priore producta est μυκάω. μυκάομαι. Ap. Suidam μυκήσαντος, ἠχήσαντος. adscripto hoc versu, vna cum vss. 11. 12. ex Epigr. Dioscoridis in Analect. T. I. p. 495. XI.

ᾗς ἔχον Ὧραι, suaui mytho, quatenus per eas anni tempestates declarantur; tum etiam diei, et ipsius aetatis partes, inprimis iuuentus declarantur. Disputantem de iis vide Koeppen et auctorem libelli de Horis et Gratiis (1787).

750. μέγας Οὐρανὸς Οὔλυμπός τε. De discrimine duarum vocum cf. Excurs. VIII, ad Jl. A. Apparet ex toto loco, phantasma poetae animo insidere hoc: Olympo montis vertici incumbere nubes, οὐρανὸν, ex his, adeoque ex caelo, descendi in montem Olympum; nam vbi deae fores caeli egressae sunt, nubibus clausas, vident Iouem sedentem in montis vertice. Ergo h. l. deorum sedes, συνοικία, cum Iouis aula et aedibus in nubibus, ἐν τῷ Οὐρανῷ, est constituenda.

751. ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἠδ' ἐπιθεῖναι pro ἐπικλῖναι. Sunt haec vocabula propria de foribus, ex forma eorum propria, vt Lat. obdere fores. ἀνακλῖναι ἀνοῖξαι Suidas et in παρακλίνασαι ex Aristophane idem. Duxit hinc Callimach. in Apoll. 6 αὐταὶ νῦν κατοχῆες ἀνακλίνεσθε πυλάων, αὐταὶ δὲ κληῖδες, pessuli, notante Schol. ad e. l. cf. ibi Notam Ernesti de αὐταὶ, quod hic vs. 749 est αὐτόμαται.

752. τῇ ῥα δι' αὐτάων κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους. vox κεντρηνεκὴς iam Alexandrinis grammaticis erat ignota: quam ex etymo ἐνέγκω, ἠνεκὴς, interpretantur modo non vno. Apollon. Lex. τοὺς διηνεκῶς κεντριζομένους. non apparet, qua analogia. Plura sunt ap. Hesych. Etymol. Quemadmodum ποδηνεκὴς palla, διηνεκὴς ῥάβδος, hoc est ἐκτεταμένη, in longum porrecta, et τὸ δουρηνεκὲς spa-

tium eſt, quo haſta pertingit: ſic κεντρηνεκὴς debet eſſe equus, qui flagro pertingi poteſt, et pertingitur; adeoque ſimpliciter μάστιγι πληττόμενος. At volunt illi eſſe τοῖς κέντροις εἴκοντας καὶ πειθομένους, ſane ad ſenſum etiam bene; ſed analogia renuente.

754. ἀκροτάτῃ κορυφῇ — ζ- „quod Olympus nunc mons eſt, et quod ἀκροτάτῃ pro ἄκρα." Sch. A. Quam ieiuna nota! quam multa tamen audire volebamus! Verſus iam lectus erat A, 499.

756. Ζῆν' ὕπατον Κρονίδην ἐξείρετο. Edd. ἐξήρετο. revocaui et h. l. vt iam factum A, 513. vbi v. Obſſ. ἐξείρετο ex vſu perpetuo in locis ceteris, et ex conſenſu codd. Cant. Barocc. Harlei. Adde Euſtath. Vrat. A. Moſc. 1. Vindob. et Ven. Debuit quoque ſic lectum eſſe a grammatico in gloſſa Heſych. malueratque id reponere Erneſti in Addendis. cf. Υ, 15.

καὶ προσέειπε. Moſc. 2. et Vindob. μετέειπε. quod alienum in alloquendo vno.

757. Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα. Pro Ἄρει Ven. A. Ἄρῃ. Sch. A. Ἄρης. Harlei. Ἄρει et Ἄρῃ. alterum hoc Ἄρῃ eſt quoque in Vrat. 1. Moſc. 1. 2. Cum tamen Homerus frequentet Ἄρεος, non eſt quod hic ſit monendum.

Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα eſt Ariſtarchea lectio. Alii τάδε ἔργ' ἀΐδηλα legerunt; quod eſt quoque in Cant. et Harlei. agnoſcitur quoque ab Apollon. Lex. in ἀΐδηλον, vbi laudat: ὦ πάτερ, οὐ νεμεσίζει ὁρῶν τάδε ἔργ' ἀΐδηλα cum vſ. ſequ. nec diffiteor, malle me hoc amplecti, et videri vulgatum petitum inf. ex vſ. 872 et eſt ipſe Mars ἀΐδηλος paullo poſt vſ. 880. Verum alienus ſum ab his mutationibus, de quibus in vtramque partem poteſt diſputari. Nam etiam καρτερὰ ἔργα bene ſunt dicta pro audacibus, temerariis, factis. Euſtathius p. 616. reddit τὰ βίαια, βιαστικά. Sic λόγος κρατερὸς eſt ἀπειλητικὸς καὶ βίαν δηλῶν. Et eodem modo Mars eſt ὀβριμόεργος, ergo et καρτερὰ ἔργα ei recte tribuuntur.

759. οἱ δὲ ἕκηλοι τέρπονται. Notant grammatici adſpirandam eſſe vocem ἕκηλος. Scilicet quia etiam eſt εὔκηλος, ſup. A, 554. Diſſident tamen in etymologia: Sch. A. B. Euſtath. ad A, 554. Verum vox ducta eſſe debuit ab ἑκάς. nam fuit ϝεκας, vnde ϝεκηλοι. οἱ δὲ ϝεκηλοι. cf. ad Θ, 512. μὰψ, ἀπλῶς οὐ κατὰ κόσμον. vt B, 214 ἀκόσμως, non, indecore, ſed, *indignis modis.*

761. ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες. ἀναπείσαντες. Sch. br. ἐρεθίσαντες, παροξύναντες addit Euſtath. Inf. 880 eſt ἀλλ' ἀνίεις. Sumtum eſt a canibus, quos ἀνιέναι dicuntur paſtores vel venatores. Recte inter plura aliena Apollon. Lex. p. 125. τῆς μεταφορᾶς οὔσης ἀπὸ τῆς ἀνιεμένης τῶν κυνῶν κατὰ τὰς θήρας (τοὺς θῆρας) ἀφέσεως.

762. αἴ κεν Ἄρηα λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξ ἀποδίωμαι. ⸓ ὅτι ἀντὶ τοῦ, πλήσσουσα, τῷ παθητικῷ. Sch. A. Melius Sch. br. πλήξασα.

μάχης ἐξ ἀποδίωμαι ex ed. Baſil. Euſtathii laudat Barnes. ſic etiam ed. Rom. Et grauior auctoritas Apollonii cum Heſych. habent enim ἀποδίωμαι. ἀποδιώξω. Adde Ven. Saepe iam vidimus grammaticorum κακοζηλίαν in coagmentandis vocibus.

764. τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα. ⸓ quod nonnulli ſcribunt: τὴν δ' αὖτε προσέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. emend. αὖτε. In Cant. Vrat. b. Moſc. 1. et vno Vindob. eſt τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

765. ἄγρει μάν οἱ ἔπορσον Ἀθηναίην ἀγελείην. Heſychium in ἄγρει μαν ex h. l. emendat Bentl. emendo quoque Apollonium Lex. ἄγρει. τοῦτο παρακελευστικῶς λέγει, ἄγε. ἄγρει νῦν μοι Ἀ. ἀ.

Ἀθηναίην ἀγελείην. „γρ. ἀγελαίην" Barnes. vide ad Δ, 128.

768. 9. repetuntur aliquoties hi duo verſus, vt Θ, 45. 46. pro μάστιξεν Lipſ. μάστιζεν.

768. τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην. reſcripti ἀέκοντε. Vulgo ἄκοντε, quod Homerus ignorat: v. ad Δ, 43. E, 164. Ven. ἄκοντ' ἐπετέσθην. Vrat. a. ἀέκοντε quod verum

eſt. πετέσθην τὼ ἵππω vt 366. nec poeta addit, quale hoc πέτεσθαι ſit, nam de omni motu celeri dicitur; nec addit, qua ope, quo auxilio; relictum hoc audientium phantaſiae: adiecta ſunt duo, τὸ πέτοντο, et ἐπιθρώσκουσιν ἵπποι. Sunt enim duo haec genera motus, quibus per aerem ferri poſſe aliquem mens humana ſuſpicatur; nam de ſoleis ſeu hominum ſeu equorum nemo mortalium cogitat, quoties de inceſſu per aerem agitur, adeoque nec Homerus.

770. ὅσσον δ' ἠεροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν — Sch. A. τὸ ἠεροειδὲς, τὸ τοῦ ἀέρος εἶδος, ſaltem melius quam Sch. B. ac potius Porphyrius, cuius nomine hoc Scholion profert Sch. Leid. Is vſum τοῦ ἀὴρ pro caligine huc vocat: ἀέρα λέγει τὸ ὁμιχλῶδες καὶ ἀόρατον. Plura ſunt in Etymol. et Heſych. h. v. Erneſti comparare iubet Cleomedis Theor. Cycl. lib. II. p. 171. Simpliciter h. l. eſt aeris proſpectus, aer. Verſus 770. 1. 2. recitat Longinus ſ. 9, 5. pro exemplo, quomodo Homerus μεγεθύνει τὰ δαιμόνια.

771. λεύσσων. de voce et ſcriptura v. ad A, 120.

772. θεῶν ὑψηχέες ἵπποι. Fuit olim quoque lectum ὑψαύχενες; nam ſic codd. nonnulli Longini recitant l. c. Suidas ὑψηχὴς, ὁ ὑψαύχην· καὶ ὑψηχέες ἵπποι. meminere quoque lectionis Sch. B. et Sch. br. ὑψαυχέες Moſc. 1. At ὑψηχὴς exquiſitius ab ἠχὴ, hinnitu alte in aerem ſublato, ſeu capite ad caelum elato, ſeu pulſato vngulis ſolo. Memorant modo hoc, modo illud, Etymol. et Heſych. Occurrit iterum Ψ, 27. vbi Sch. B. ὑψοῦ ἠχοῦντας reddit.

774. ἧχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος. — propter τὸ σχῆμα Ἀλκμανικόν. ab Alcmane, qui eius vſum frequentauit; quod paſſim notatur grammaticis: hoc verſu fere pro exemplo laudato: v. Lesbonact. de figuris p. 179. et ibi Valk. Schol. Pindari P. IV, 318. cum dualis locum non haberet niſi poſt bina memorata Σιμόεις ἠδὲ Σκάμανδρος συμβάλλετον. Laudantur alia exempla Od. K, 515. Il. Y, 138. 9. adde Euſtath.

Pro Σκάμανδρος, vt vbique, variat Κάμανδρος Mori, Barocc. Harl. Vrat. A. Sic sup. 43. 77.

776. περὶ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευε. Obseruat Sch. B. πολὺν ἀέρα nunc pro vsitatiore πολλὴν ἀέρα dictum esse, (etiam ipsum ἀέρα πολλὴν χεῦε P, 269. etsi ibi variat) et notione τοῦ σκότους; pro aere dictum occurrere vocem ἀὴρ tantum semel δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανε Jl. Ξ, 288.

Versus hi lecti sunt iam supra vs. 368. 9.

777. τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι· Simoentem, non Scamandrum (in procreando pabulo equis dearum Troianis infestarum) recte memorari ait Sch. Ven. B. nam hunc Troianis studere; quasi non et alter esset deus indigena. Non eo respexit poeta; sed omnino officium suum deabus praestat amnis, et propius ad huius amnis ripam stabant equi.

τοῖσι δ' Lips. edd. vett. vnde Ern. iterum hiatum inferre tentat τοῖσι δὲ ἀμβρ.

778. αἱ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι. Neque hic poeta incessum dearum declarat per soleas, sed comparat cum incessu columbarum. quae nec ipsae soleatae incedere solent; sed gressu suspenso, leui, radente soli superficiem, nec vestigia alte imprimente. Plura argutari velle meum non est. Discrepant grammatici in caussa comparationis. v. Sch. B. ἄτοπον τὸ τρυφερῶς βαδίζειν τὰς εἰς πόλεμον κατεσκευασμένας. — ἄλλως· καλῶς τῶν βουλομένων λαθεῖν τὰ ἴχνη περιστεραῖς εἴκασεν· ἀφανῆ γὰρ αὐτῶν τὰ ἴχνη, ὡς Ἀριστοτέλης. — ἢ καὶ τὸ καθαρόν. (non capio) ἢ διὰ τὸ ταχύ. Consentiunt plerique in τὴν ὁρμὴν καὶ τὴν πτῆσιν· itaque et ἴθμασιν, ὁρμήμασιν interpretantur. Etiam Apollon. Lex. ἴθματα, βήματα. add. Etymol. Hesych. Eustath.

τὼ δὲ βάτην — ὁμοῖαι. masculinum τὼ pro feminino laudat Schol. Sophocl. ad Electr. 980. ad Oedip. Col. 1670. et Schol. Eurip. Alcest. 902. (923) Sunt tamen permixta in his diuersa schemata: aliud est, quod ad τὼ tantum spectat: aliud, quo omnino genus masculinum iungitur cum feminino. In duali τὼ etiam de feminino

genere dici, nemo dubitat. Docet quoque Clarke, sed alienis admistis; propter id admodum seuere reprehensus a Brunckio ad Sophocl. l. c. Conf. ad Θ, 376. 455. In Homero *αἱ δὲ βάτην* constans est Codd. lectio.

τρήρωσι πελειάσι. quae de etymo disputant grammatici ad poetam parum faciunt; vtrum epitheton an genus certum columbarum sit, non liquet. Mirum videbitur, quod ad Iridem haec transfert Aristoph. Au. 576. vbi deos enumerat alis instructos: *Ἶριν δέ χ' Ὅμηρος ἔφασκ' ἰκέλην εἶναι τρήρωνι πελείῃ.* Schol. addit: *ὅτι ψεύδεται παίζων* etc. Alii volunt Aristophani versus Hymni in Apoll. 114 ante oculos fuisse, vbi Iris cum Jlithyia incedit: sed versus ille vix est genuinus; et sequitur post *βὰν, ἔβαινε.*

782. *εἰλόμενοι.* nunc sunt, conglobati. *κατὰ τὴν μάχην συνειλιγμένοι* Sch. br. Aliter sup. vs. 203.

783. *ἢ συσὶ κάπροισι, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.* Idem versus H, 227. Est autem sermo antiquus pro *κάπροις σθεναροῖς.*

785. *ἔ—* quod Stentor hoc vno loco memoratur. Ven. A. Repetunt haec ceteri. Alia de eo commenti sunt seriores ap. Ven. A. et Eust. eum, vociferatione cum Mercurio certare ausum, esse caesum; fuisse Thracem, secundum alios Arcadem. addunt Ven. A. eum inuenisse etiam *τὴν διὰ κόχλου γραφήν.* Mirum hoc! in Eustathio est *βαφήν, ἢ μᾶλλον τὴν διὰ κόχλων βοὴν ἐν ταῖς μάχαις.* At Schol. B. legerat *τὴν διὰ κόχλου μηχανὴν,* de cochlea, quae est in poliorceticis. Notatum praeterea a Sch. Ven. A. versum de Stentore in Catalogo nauium insertum fuisse; nec tamen additur quo loco. In Cant. Vrat. b. erat *εἰδομένη.*

Στέντορι μεγαλήτορι χαλκεοφώνῳ. Frustra sumitur Stentorem fuisse praeconem; et argutius, quam necesse erat, Barnesio praeeunte, *μεγαλήτορα* ad robustum pectus referunt. Atqui est magnanimus, fortis, et viri fortes, principesque, hortantur ad pugnam voce magna. Barnes ex Eustathio laudat *μεγαλήτορι χαλκεντέρῳ. κατ'*

ἐκεῖνο· χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη B, 490 quod vnde acceperit non reperio.

Χαλκεόφωνος est voce valida adeoque magna instructus. Argutatur Eustath. dum ad aeris tinnientis sonitum refert.

786. Ὃς τόσον αὐδήσασχ', ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα. Sch. B. cum eoque Eustath. (et Schol. ap. Bentl.) monent, in nonnullis hunc versum non extitisse διὰ τὴν ὑπερβολὴν ταύτην τὴν ψυχράν. Mirum vero iudicium, si deleuerunt grammatici, non codicum auctoritate, sed, quod ipsi non probarent. Iidem tamen mox similem probarunt Martis vociferationem 860.

787. Αἰδὼς supplet γινέσθω Sch. B. ad O, 502. Aristarchus κακ' ἐλεγχέες legebat Sch. A. recte sane hoc Δ, 242 Ἀργεῖοι ἰόμοροι, ἐλεγχέες. at ab h. l. alienum. Sic B, 235 ὦ πέπονες, κάκ' ἐλέγχε', Ἀχαιΐδες οὐκέτ' Ἀχαιοὶ ἄριστοι in aliis, teste Ven. A. Sicque Lips.

788. 9. Laudat versus et illustrat Vita Homeri Plutarcho tributa sub f.

789. πρὸ πυλάων Δαρδανιάων. τῶν Σκαιῶν. Φησὶ γάρ· ἀλλ' ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ Φηγὸν ἵκοντο. Il. I, 354. Sch. B. De ceteris v. Exc. ad Z. pr. cf. *Ebne von Troja* p. 247. 248.

790. οἴχνεσκον. ᾤχνεσκον Cant. porro ὄμβριμον Barocc. varietate sollenni.

791. Νῦν δὲ ἑκὰς reposui primo auctoribus libris Cant. Harl. Townl. Mosc. 1. 2. 3. Ven. Eustath. Vrat. b. tres Vindob. alludunt δ' ἑκὰς a. c. νῦν ἑκὰς Flor. Ald. 1. et Lips. tum multo magis vi τοῦ Digamma; nam, emendante quoque Bentl. debuit esse νυν δε ϝεκας. cf. ad A, 14. et inf. ad N, 107. Bentl. commode meminit Hesychii: ἑκὰς πόλεως. πόῤῥω, μακρὰν, τῆς πόλεως. Ad rem ipsam v. Excurs. ad Z. pr. et *Ebne von Troja* p. 256. 260.

792. ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου. Obulum est, laborare alterum θυμον ϝεκαστου. Emendat Bentl. θυμον τε ϝεκαστου, vt iam sup. vs. 470. — Ad θυμὸν longum est Schol. Ven. B. excerptum, aut nullo consilio aut sto-

lide, ex Philopono ad Ariſtot. de Anima lib. I. repetitum quoque a Suida in θυμός.

793. Τυδείδῃ τ' ἐπόρουσε θεὰ — adſcriptum a Bentl. Τυδείδην δ' ἐπόρουσε, neſcio an ex libro. Vulgatum recte ſe habet. Sic ſup. Δ, 472 ἀλλήλοις ἐπόρουσαν.

795. ἕλκος ἀναψύχοντα τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰῷ. ⊱ quod proprio aliquo modo dixit βάλεν ἕλκος pro βαλὼν ἐποίησε. Paria Sch. B. vt Ω, 151 νεκρὸν, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς. hoc eſt κτανὼν ἐποίησε νεκρόν. — ἕλκος ἀναψύχοντα. Fuere viri docti, quibus in animum veniret ἀναψήχοντα *detergentem*, ἀναψῶντα; vt eſt paullo poſt αἷμ' ἀπομόργνυ. et αἷμα ἀπομάσσειν. quod et intruſum inf. Ξ, 437. Quod per ſe non habet quod recuſes; niſi quod vox in Homero non occurrit; etſi bona eſt. Nec tamen apparet, quid in altero, quod auctoritatem antiquae et iuſtae ſedis habet, improbes: *refrigerare vulnus* ſublato balteo ſudor facile ſuadet; tum ἀποψύχεσθαι eadem in re videbimus Λ, 620 οἱ δ' ἱδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων, στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἁλός. et Χ, 2 Troiani e fuga ἱδρῶ ἀπεψύχοντο.

796. ἱδρὼς γάρ μιν ἔτειρεν ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος. ⊱ ὅτι τελαμῶσιν ἐπὶ τῶν ἀσπίδων ἐχρῶντο. Ven. A. docta vero obſeruatio! quaſi alio modo clipeum geſtare potuerint. Niſi ad antiquiorem vſum, ante Carum inuentum, Herodot. I, 171. reſpexit, quo clipei nondum per ὄχανα, et πόρπακας, regebantur, ſed tantum balteis ſuſpenſi geſtabantur.

797. ἀσπίδος εὐκύκλου. Euſtathius: εὐκύκλου ἢ ἀμφιβρότης. variauit adeo lectio.

τῷ τείρετο. „Ariſtarchea eſt lectio. vulgares editiones, αἱ κοιναὶ, τῷ τρίβετο.“ Sch. A. et Schol. ap. Bentl. cum Euſtathio. Eſt quoque τρίβετο in Barocc. binis Harlei. Vrat. b. in margine Moſc. 1. 2. in hoc cum gloſſa: ὁ Ἀρίσταρχος, ἐτείρετο, et binis Vindob.

798. ἂν δ' ἴσχων τελαμῶνα, κελαινεφὲς αἷμ' ἀπομόργνυ. Sch. A. narrat quaeſitum eſſe, ſitne ἰσχῶν ſcribendum, quia ἴσχηκα occurrit: hoc tamen nihil ad Home-

rum spectare, qui tantum frequentat ἴσχω, ἴσχομαι, adeoque ἴσχων. Est tamen in Mosc. 1. ἰσχῶν, in Mosc. 3. et Vrat. c. ἀσχῶν, et Vrat. a. ἄν τ' ἴσχων.

ἀπομόργνυ rescriptum ex ratione grammatica: vt iam factum sup. B, 269. Erat ὀμόργνυ E, 416. et firmat Vrat. a. b. A. Mosc. 2. Lips. et Ven. Vulgo ἀπεμόργνυ. Eadem corruptela aliis in locis occurrit. Apollon. II, 86 στάντε δὲ βαιὸν ἄπωθεν ἀπωμόρξαντο μετώπῳ Ἱδρῷ ἅλις. Eustath. αἷμ' ἀπομόργνυ. ἀπέμασσεν, ἀπεπίεζε.

799. ἱππείου δὲ θεὰ ζυγοῦ ἥψατο. Non ζυγοῦ θεὰ ἥψατο cum hiatu. Legitur quoque versus in Schol. Pind. Pyth. II, 20.

800. ἦ ὀλίγον οἷ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς. ⊱ quod ὀλίγον ἐοικότα dictum pro οὐδὲ ὅλως ὅμοιον. Sch. A. Sic quoque Schol. br. Suidas. Schol. Thucyd. III, 40. Eustathius, qui laudat tanquam Pindaricum μείων λόγος, pro οὐδείς. (In Pindaro est Pyth. IX, 45 ἴσχει τε γὰρ ὄλβος οὐ μείονα Φθόνον, et alibi est οὐ μείων αἰτία Ol. I, 57 vbi Schol. versum Homericum adscripsit.) et in Sophocle Ai. 90 βαιὸν ἐντρέπεσθαι, pro οὐδ' ὅλως ἐπιστρέφεσθαι. Laudat quoque versum pro exemplo modi loquendi Schol. Pindari Nem. X, 147. vbi παῦροι δ' ἐν πόνῳ πιστοὶ βροτῶν simili modo interpretatur οὐδείς. et Schol. Euripidis Or. 393 vbi ὀλιγάκις etiam ita accipitur. Excerpta ex Herodiani Philetaero ad calc. Moeridis p. 450 ὀλίγον μοι μέλει αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ οὐδ' ὅλως, adscripto versu Homerico. cf. ibi Pierson.

Spectat quoque ad h. l. glossa Hesych. οἷ παῖδα ἐοικότα, ἑαυτῷ παῖδα ὅμοιον. vt etiam redditur apud Apollon. de Syntaxi p. 147, 11. ipse tamen negat pro ἑαυτῷ dictum esse. Voluit ergo οἷ pro αὐτῷ dictum esse, et sic erat in eo excudendum. Nouauerat Barnes tacite in sua editione scripturam οἷ, pro οἱ.

ἦ dictum esse pro δὴ Sch. A. monet.

Laudat locum inter reprehensionum genera in praecept. reip. ger. p. 810 B. et de Adulat. p. 72 D. E. vbi memoriae vitio Agamemnoni verba tribuit Plutarchus.

Ceterum in alio poeta in reprehensionem veniret, quod in binis libris se excipientibus bis eodem inuento reprehensionis vtitur: Δ, 370 et h. l.

802. ἀλλ' ὅτε πέρ μιν ἐγὼ πολεμίζειν οὐκ εἴασκον. Forte numerosior versus esset πολεμιζέμεν. et est hoc in vno Vindob.

803. οὐδ' ἐκπαιφάσσειν. Sch. br. ἐνθουσιᾷν. est σὺν ὁρμῇ φέρεσθαι v. sup. ad B, 450.

ὅτε τ' ἤλυθε Bentl. tentabat τότε τ' vt sit apodosis. Minime; sequitur illa vs. 806 αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἔχων.

805. δαίνυσθαί μιν ἄνωγον ἐνὶ μεγάροισιν ἕκηλον. Si quis alius, versus hic debebat suspectus haberi; intercipit enim narrationem; est otiosus, et a rhapsodo huc retractus ex altero loco de Tydeo: Δ, 386 vbi ille πολέας τε κιχήσατο Καδμείωνας δαινυμένους κατὰ δῶμα βίης Ἐτεοκληείης. In codd. non desideratur: agnoscunt quoque eum Sch. br. at ea ex antiquis et recentioribus confusa sunt.

807. κούρους Καδμείων — &c. quod Zenodotus h u iceversui alium subiunxerat: ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάῤῥοθος ἦα. atqui, pergit Sch. A. hoc repugnat ceteris; nam Athene eum pugnare vetuerat; nec sibi sic constat oppositum vs. 809 σοὶ δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παρίσταμαι. In his tandem criticum acumen agnoscas, siue librorum auctoritate, siue iudicio versum sustulit Aristarchus; manifestam enim interpolationem tenemus ex altero loco Δ, 390 ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐπίῤῥοθος ἦεν Ἀθήνη. Repetunt Sch. B. hanc censuram, et ad vs. 808. Sch. A. B. et Schol. ap. Bentl. οὐ καθόλου εὕρηται ἐν τοῖς Ἀριστάρχου τὸ· ῥηϊδίως — ἐναντίον γάρ ἐστι τοῖς προκειμένοις. Sic et Sch. Leid. ap. Valken. Diss. p. 128.

πάντα δ' ἐνίκα sc. ἆθλα iam vidimus Δ, 389. Sch. B. male πάντα dictum esse vult pro πάντας; melius ἀγωνίσματα, dictum vt νικᾷν τὰ Ὀλύμπια. Etiam Eustath. vtrumque apponit.

808. ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάῤῥοθος ἦα. Versum esse insititium, dictum modo est ad v. 807. τοίη τοι erat

in edd. ante Barnes, qui repoſuit οἷ, laudatque Cant. Forte tamen in hoc quoque fuit οἱ, quod in codd. eſt Lipſ. Harl. Vrat. A. ſicque Δ, 390 vnde verſus huc eſt translatus. Habet quoque Sch. A. οἱ, quo loco memorat, lectum verſum hunc in Zenodotea editione. Nec minus tamen τοι probari poteſt, *vtique*, leguntque ſic Townl. Vrat. c. Moſc. 3. duo Vindob. Euſtath. Ven. et Sch. B.

ἐπιτάῤῥοθος ex ἐπίῤῥοθος, quod Δ, 390 legebatur, factum eſſe, omnes grammatici tradunt; nemo docet qua analogia interponi poſſit ταρ. Apud Heſych. eſt ἄῤῥοθος, quod Bentl. ex τάῤῥοθος corruptum cenſebat. Comparat Euſtath. ad Υ, 453. p. 1217 pr. ἀτηρὸς, ἀταρτηρός.

809. σοὶ δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ — Barnes: „γρ. σοὶ δή τοι." Sic edd. Ald. 2. et hinc profectae, cum Rom. et Turneb. Rediit Stephanus ad ed. Flor. et Ald. 1. in quibus σοὶ δ' ἤτοι. quod et exhibent Euſtath. Ven. Vrat. A. At Lipſ. σοὶ δή τοι. vtrumque recte.

810. καί σε προφρονέως κέλομαι Barnes: „γρ. κελόμην" an ex ingenio?

811. κάματος πολυάϊξ. v. de voce ad Α, 165. accipio, qui Diomedis πολυάϊκος eſt. Koeppen putabat eſſe poſſe laſſitudinem in membra irruentem. pro δέδυκεν eſt λέλυκεν in vno Vindob. ſed hoc tempus alibi in Homero non frequentatur; et eſt merus luſus.

812. ἤ νύ σέ που δέος ἴσχει ἀκήριον. ⦿ quod ἤ ſcribitur, non ἦ, et quod ἤ νύ σε ſcribitur. Sch. A.

δέος ἀκήριον. τὸ εἰς ἀψυχίαν σε ἄγον idem Sch. A. add. Sch. br. At alii grammatici de voce agunt ad Jl. Η, 100 ἥμενοι αὖθι ἕκαστοι ἀκήριοι ἀκλεὲς αὔτως. Apollon. Lex. οἱονεὶ ἄψυχοι· add. Heſych. Etymol. Duplex eſt vocis etymon, adeoque duplex vocis ſignificatus: a κέαρ, κῆρ, ἀκήριον eſt, quod ſeu vita ſeu vi et virtute priuat; adeoque ſunt ἀκήριοι imbelles. cf. Φ, 466 ἄλλοτε δ' αὖ φθινύθουσιν ἀκήριοι. At a κὴρ, fatum, eſt ἀκήριος immunis a morte et noxa, vt Od. Μ, 98. et Ψ, 328. ad quae loca v. Euſtath. et, ex eo, Dammius.

813. Τυδέος ἔκγονός ἐσσι, δαΐφρονος Οἰνείδαο. Eust. Τυδέως. Sch. A. adnotat „ἔκγονος ὁ υἱὸς, ἔγγονος ὁ υἱωνός." Ex etymo firmari haec non possunt. Aiunt tamen grammatici, vsu ea probari; scilicet vsu scriptorum seriorum; nam ἔγγονος ne quidem Homericum est: ἔγγονος οὐδὲ Ὁμηρικός ἐστι, καὶ δηλοῖ υἱωνὸν παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον. Sic Eustath. ad h. l. et ad Od Λ. p. 1682. cf. ad Od. Γ, 123. Est tamen in Vrat. b. ἔγγονος. in margine γρ. καὶ ἔκγονος, et in vno Vindob.

δαΐφρονος ϝοινειδαο peccat in metrum. Haud dubie alterum olim lectum est sollenne epitheton, quod iam Δ, 370 legebatur, δαΐφρονος ἱπποδάμοιο. monuit iam Bentlei.

Mox versui 814 apposita est stigme ⸓ cui nil in Scholiis respondet; suspicor eam ad vs. 813 spectasse, in qua vox ἔκγονος erat.

815. γιγνώσκω σε, θεά. Similia sunt illa Vlyssis Sophocl. Ai. 14 sqq. γινώσκω et h. l. alii v. ad B, 468.

818. ἀλλ' ἔτι σῶν μέμνημαι ἐφετμέων Bentlei. adscripsit Scholion (e Lips.) Ἀρίσταρχος σόον γράφει. non assequor. forte fuit σέο.

821. ἔλθῃσ' ἐς πόλεμον. Vrat. b. ἔλθῃ. τὴν γ' οὐτάμεν. Omitt. γ' alii, vt Vindob. vn.

823. Ἀργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἐνθάδε πάντας. ἀλήμεναι Sch. br. ἀθροισθῆναι, συστραφῆναι. Sic et Etymol. Hesych. Eustath. et Apollon. Lex. ἀλέντες, συστραφέντες, συγκλεισθέντες. καὶ ἀλείς, ἀντὶ τοῦ συστραφείς. Cum spiritu leni scribunt vetustiores vt Ven. Eustath. pluribus locis, Apollon. l. c. Hesych. Etymol. Aspirate scriptum in edd. vsque ad Turnebum, qui intulit, aut ex ed. Rom. repetiit, lenem spiritum. Praefert Ernesti aspiratam, ne confundatur cum ἄλημι. At enim discreta erat satis antiqua scriptura: habuit enim digamma ϝαλημι, ϝαλείς etc. Stirps enim vocis est eadem quae τοῦ εἰλέω, quod fuit ϝειλεω. v. Excurs. de Digammo. Ab alia origine profectum est ἀλέω. ἄλημι, vagor. Nostrum ϝαλεω, ϝαλημι, est proprie conuoluo, cogo, cumulo,

adeoque etiam ad turbam et coetum transfertur, in ϝαλὴς, ϝαλη, ϝαλια. Apud grammaticos prisci moris ignaros in his omnibus adspiratio variat modo lenis modo aspera; at in Herodoto, Hippocrate, Aretaeo, constantius est ἄλη, ἀλὴς, ἀλίζω.

824. Ἄρηα μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα. Sch. A. monet ἀνὰ esse pro κατὰ, alios porro scribere μάχην ἄνα, vt scribere solent praepositione nomini postposita: ita ap. Apollon. Lex. in ἀνὰ p. 117. Aristarchus tamen vetuit hoc facere ne confundatur ἄνα cum ἄνα pro ἀνάστηθι et cum ἄνα ex ἄναξ. vt in Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε. Contra Sch. br. defendunt ἀνακοιρανέοντα. διατάσσοντα. διέποντα; sicque codd. Mori, Cant. edd. Flor. Ald. 1. ἀνὰ intulit Ald. 2. cum Rom. quod desertum in Ernest. reuocauit Wolf. et ipse retineo. Res tanti non est, vt iterum nouetur ἄνα.

827. μηδὲ σύ γ' Ἄρηα τὸν δείδιθι. Vitiose scriptum μήτε σύγ' ἄρηα τόνδε δείδιθι inde a Flor. omnes edd. exhibent; nisi quod Steph. ed. margo τόγε, et ed. Cantabr. τὸν δέ τε habet adhuc corruptius; nisi Ἄρεα scribere oblita est. Tam parum de metro cogitarunt editores. Primus Barnes. correxit: Μήτε σύ γ' Ἄρεα τόν δε τι δείδιθι, nec tamen monuit, qua auctoritate; adiecit tantum: „γρ. τόν δ' ἔτι." Atqui omnes codd. habent ἄρηα, et aberrant tantum in eo quod sequitur: τόν δε addunt Cant. Lips. Mosc. 3. τόν γε Eustath. Vrat. a. a pr. m Townl. τόγε Ven. vterque ms. Mori. Barocc. Vrat. b. et A. (in quo Schol. τό γε. τό γε νῦν ἔχον.) Mosc. 1. 2. Sic et codd. Vindob. Tandem Harlei. optimus ap. Bentl. Μήτι σύγ' Ἄρηα τὸν δείδιθι. Huic adstipulatur Bentl. et cum Barnesiana emendatio sine libro facta sit, hanc puto iure substitui. In fine ἄλλων Cant. Vrat. a.

828. τοίη τοι. v. ad 808. Nec mitius de hoc versu sentio, quam de isto, ab interpolatore profecto.

830. σχεδίην. ἐκ τοῦ σύνεγγυς reddunt Schol. br. Etymol. Hesych. ἐγγύθεν αὐτοῦ, πλησίον. Ven. A. Melius, inter alia minus bona, Eustath. τύψον σχεδίην τυπὴν ἢ

πληγήν. Similis vſus eſt in αὐτοσχεδίην. αὐτοσταδίην. cf. ad M, 192. O, 521.

μήδ' ἄζεο. Ad h. v. ſpectat Heſych. μήδ' ἄζεο Θ. Ἀ. μηδὲ ἐντρέπου τὸν πηδητικὸν Ἄρη. item Schol. Eurip. Alc. 333. vbi is legebat θάρσει· πρὸ τούτου γὰρ λέγειν οὐχ ἅζομαι. pro quo receptum οὐ χάζομαι *non refugio.*

831. τυκτὸν κακόν. Apollon. Lex. h. v. κατεσκευασμένον laudato hoc hemiſtichio, οἷον μέγα κακόν. quod exſcripſit Heſych. In Etymol. μεταποιούμενον (leg. μέγα ποιούμενον) κακόν. Sch. B. οὐ μόνον φυσικὸν, ἀλλὰ καὶ ἐπιτήδευκτον κακόν. Similia Euſtath. Volunt illi hoc; Martem eſſe natum in aliorum malum ac perniciem.

ἀλλοπρόσαλλος per ſe non vno ſenſu dici potuit: vel, qui temerario furore fertur, nec conſilio regitur; vel quod varia fortuna pugnatur, et quod inconſtans ille et leuis eſt in pugnantium partibus tuendis; item quatenus modo Troianis modo Achiuis ſtuduit; vel qui modo hunc modo illum adoritur ſeu pugna, ſeu vulnere et clade inferenda. Grammatici reddunt ἄλλοτε ἄλλῳ φίλον. Sic iam Apollon. Lex. h. v. Heſych. Sch. br. Etymol. Euſtath. Definitur tamen, puto, vox per id quod ſequitur ὃς πρώην μὲν ἐμοί τε ſqq. adeoque varium ac leuem, modo has modo illas partes amplectentem. Tryphiodor. vſ. 563 auſus eſt dicere τὴν ἀλλοπρόσαλλον ἀρωγήν. In Vrat. A. erat gloſſa: διπρόσωπον.

832. ὃς πρώην μὲν ἐμοί τε καὶ Ἥρῃ στεῦτ' ἀγορεύων. ⸗ quod στεῦτο, κατὰ διάνοιαν ὡρίζετο. v. ad B, 597.

ὃς πρῶτον μὲν laudatur in Sch. A. ad B, 14.

833. Τρωσὶ μαχήσεσθαι. Induxerat Ald. 2. μαχήσασθαι, quod et ed. Rom. habet, vsque ad Turnebum, qui ex Flor. et Ald. 1. μαχήσεσθαι, quod Lipſ. et alii agnoſcunt. Bentlei. et hic adſcripſerat μαχέσσεσθαι; et erat μαχέσασθαι in Vrat. a. Tuentur μαχήσασθαι Vrat. A. Moſc. 3. cum al. recent. Vide ad A, 298.

834. νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλεῖ, τῶν δὲ λέλασται. ⸗ quod μετὰ Τρώεσσιν eſt pro μετὰ Τρώων. (ex vulgari vſu) ἐν Τρωσίν.

ἐμιλεῖ autem et h. l. μάχεται vt v. 86.

λέλασται. Aiunt eſſe doricum pro λέλησται. quod et Vindob. habet. Atqui dorica Homerus non habet; dices ſaltem antiquiorem fuiſſe formam. Alia tradunt ad Π, 776. Vera tamen nec haec ſunt. Sed fuit forma duplex λήθω et λάθω priore breui, vnde etiam λανθάνω ductum: hinc λέλαθα, λέλασμαι. Occurrit hoc aliquoties: Λ. 313. N, 269. Heſych. λελάσθαι, λαθέσθαι, λαβέσθαι. alterum hoc ad aliam originem ſpectat, λάζομαι, capio, λέλασμαι.

836. χειρὶ πάλιν ἐρύσασα. ⸓ quod πάλιν eſt εἰς τοὐπίσω. Sch. A. eadem Sch. br. Euſtath.

ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ἀπόρουσεν. Sch. B. αὐτίκα, εὐθὺς, ἅμα τῷ λόγῳ· ἅμα τῷ ἔπει. Apollon. Lex. ἐσπουδακότως. Alia cumulant Sch. br. Euſtath. Heſych. Etymol. occurrit quoque vox in Scut. Herc. 442. In Vrat. b. erat gloſſa in marg. „γρ. ἐμμεμαὼς, ſcilicet ex locis aliis, vt vſ. 330.

837. παραὶ Διομήδεα. equidem prorſus damno παραὶ, ex ignoratione ſyllabae tono productae ortum, legitur tamen vbique; etiam in ed. Heruag. ex qua Barnes laudat παραί.

838. 839. ἐμμεμαυῖα θεὰ, μέγα δ' ἔβραχε Φήγινος ἄξων βριθοσύνῃ, δεινὴν γὰρ ἄγε θεὸν ἄνδρα τ' ἄριστον, verſus ÷ obelo notati. ἀθετοῦνται στίχοι δύο, ὅτι οὐκ ἀναγκαῖοι, καὶ γελοῖοι καὶ οὐδὲ ἐναντίον ἔχοντες. Videntur in verſibus his damnandis, hoc eſt improbandis, (nam eſſentne ab Homero an a rhapſodis, nibil inde colligas) nimis ſeueri fuiſſe grammatici. Nam inter phantaſinata poetae, in formis deorum quidni locum habeat et hoc, quod currus pondus ſentit? Imitatus eſt Maro in Aenea; *gemuit ſub pondere cymba* Aen. VI, 413. quem hos verſus legiſſe ex hoc ipſo arguas. Mireris autem e nullo codice laudari πήδινος ἄξων. ita tamen veteres legerunt, teſte Euſtathio p. 613 οἱ παλαιοὶ πήδινος. Et Etymol. in πηδάλιον. πῆδος ἔστιν εἶδος δένδρου. οἷον. μέγα δ' ἔβραχε πήδινος ἄξων. Laudat eandem lectionem Heſych. in πη-

δος. Proclus tamen in Polit. Plat. p. 380. citat Φήγινος. etiam Apollon. Lex. in voc. Φηγὸς, ἡ δρῦς. In 839 ξυνδρα δ' ἄ. Ariſtarchea lectio fuit et eſt praeferenda. Ven. A. At τ' retinetur etiam ap. Aelian. V. H. IV, 19. vbi de Platone Syracuſas inuecto vſſ. 838. 9. vſurpati narrantur.

841. αὐτίκ' ἐπ' Ἄρηϊ πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους. Deſideratur copula. ſ. ἐπ' Ἄρει τε πρώτῳ —

842. ἤτοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον ἐξενάριξεν. ξ— quod ſpolia legentem Martem inducit; et quod nonnulli ſcribunt ἐξενάριξεν; deſiderari tamen imperfectum, nam ſequi etiam ἐνάριζεν 844. „Sch. A. — Eſt ſcilicet lectio Veneti codicis ἐξενάριζε. Ita conuenit cum altero ἐνάριζε, quod et Clarke maluit. Et erat forte hoc relinquendum. At Wolfius intulit vtroque loco aoriſtum, qui et ipſe locum habet et qui iam erat in Flor. et Ald. 1. Item in Lipſ. Mutauit, et priore ἐνάριξε reliquit, altero loco ἐνάριζε intulit Ald. 2. neſcio caſu an conſilio: hoc ſequuti ſunt ſequentes editores; atque hoc eſt in codd. parte, vt Vrat. b. A. Townl.

Porro obſeruat Ven. A. fuiſſe codices, in quibus verſus hic ſubiiceretur quarto abhinc verſui: (haud dubie errore librarii, quod vterque verſus 842. et 846. ab ἤτοι initium habet.)

Quod tandem ad ipſam rem ſpectat, ἐξεναρίζειν acceperunt veteres, ſpoliare, nec ſimpliciter interficere, vt ἐναρίζειν dicitur, vt modo vſ. 703 et ſaepe. Per ſe ſane non inſolens eſt, tribui Marti hoc quoque, vt in ſpoliando hoſte ſit occupatus. Eſt quoque ille ἐναροφόρος, vti eſt τροπαιοῦχος.

843. Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστον, Ὀχησίου ἀγλαὸν υἱόν. Secundum Nicandrum ἐν Αἰτωλικοῖς *Ocheſius* fuit Oenei filius (alibi non memoratus, nec in Apollodoro, qui inter Agrei liberos habet Ὄγχηστον; poſſis Ὀγχήσιον ſuſpicari vel Ὀχήσιον, I, 8, 6.) In Diomedem Aetolum igitur et hoc machinatum eſſe Martem ſuſpicabatur Ven. B.

844. ἐνάριξε Cant. Harl. Vrat. a. c. Vindob. ἐνάριζε alii et edd. vide ad 842.

845. Ἄϊδος κυνέην. νέφος, δι' οὗ οἱ θεοὶ ἀλλήλοις ἀφανεῖς γίνονται. Ven. A. inepte, cum Sch. B. (qui tamen meliora ſubiicit;) et c. Euſt. qui vbique miſere argutatur in extundendis allegoriis. Add. Heſych. p. 143. vbi ἄϊδος κυνέη. ἀθάνατόν τι νέφος. Bentl. emendat ἄφαντον. v. Not. ὄβριμος et ὄμβριμος variant et hic. cf. ad Γ, 357.

846. ὡς δὲ ἴδε. ex ſide. Vitioſe ὡς δ' εἶδε Vrat. b. et alii, multo magis ὡς δ' οἶδε Vrat. A.

848. κεῖσθαι ὅθι πρώτων. Vindob. πρῶτα bene. κεῖσθ' ὅθι μιν πρῶτον Cant. Bentl. meminit Jl. B, 727 κεῖτο — ὅθι μιν λίπον.

851. πρόσθεν Ἄρης ὠρέξαθ' ὑπὲρ ζυγὸν, Ven. B. notat eſſe, qui ὑπὲρ accipiant pro ὑπὸ dictum: τινὲς ἀντὶ τῆς ὑπὸ, ἵνα τρώσῃ αὐτὴν λαθών· inepte.

852. μεμαὼς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσθαι. Bentl. ἀπὸ θυμὸν ὀλέσθαι ex Harl. et Cant. memorat et praefert. Scilicet ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, quod vulgo legitur, eſt *vitam amittere*, non, *eripere*. Jl. K, 452 et al. Et ſane ſic vbique, etiam ſimplex θυμὸν ὀλέσσαι, tantum de eo, qui *ipſe vitam ſuam perdit*, h. e. *amittit*, vt A, 205. ἦτορ ὀλέσσῃς E, 250. Cum his accedat Venetus, mutaui id, quod ab vſu aberrabat.

853. καί τό γε χειρὶ λαβοῦσα. Obſeruat Ven. B. Mineruam ipſam cum Marte nunc non pugnare, et ſeruare hoc ſibi poetam in aliud tempus: (ſcil. in θεῶν μάχην Φ, 391.)

καὶ τότε Harl. Townl. vnus Vindob.

854. ὦσεν ὑπ' ἐκ δίφροιο. Erat ωσεν ἀπ' Vrat. A. ὑπὲρ δ' Ven.

855. δεύτερος αὖθ' ὡρμᾶτο. δεύτερον αὖ Cant. praefert Bentl. vt reſpondeat τῷ 851 πρόσθεν. — Variis modis locus, qui ſequitur, interpungi poteſt; retinui ſimpliciſſimum.

856. *ἐπέρεισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη*. *ἐπέρεισεν*, *ἐπεβάρησε*. videtur quoque fuiſſe ap. Heſych. cf. Jl. H, 299 *ἐπέρεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον*. Vrat. a. *ἐπέρεξε* indocte.

857. *νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρην*. — Ariſtarchus legebat *μίτρη*, teſtantibus grammaticis Sch. A. B. Leid. ap. Valken. diſſ. p. 128. Addit Sch. B. *μίτρην* ſcribi ab Herodiano, et praeſtare." recte, quia doctius eſt; et ſic Jl. Ψ, 130 *χαλκὸν ζώννυσθαι*· etſi et alterum occurrit K, 78 *ᾧ ῥ' ὁ γεραιὸς ζώννυτο*. Habet quoque *μίτρην* ipſe Ven. etſi Schol. A. recitat *ὅθι ζωννύσκετο μίτρη*, et Euſtath.

Addit Sch. A. *ἐν δέ τισι τῶν ὑπομνημάτων· ὅθι στελέσκετο μίτρη*. Et Scholion ap. Bentl. *τελέσκετο*. quod Bentl. emendabat *τελεέσκετο*. minus feliciter. Debuit id eſſe *στελλέσκετο*, noua forma, pro *ἐστέλλετο*, ornatus, indutus, erat. Dicitur tamen *ζώννυσθαι* proprie et ex more; ſectatur autem Homerus propria. *ζωνύσκετο* vna littera *ν* Flor. Ald. 1. Rom. Euſtath. Vrat. c. Moſc. 2. Sicque haud dubie ſcripſere antiquiores, et recte, vt *ζώνη*, non *ζώννη*, ex *ζώω*. Adoptauit tamen vſus *ζώννυμι*, vti et editur inde ab Ald. 2. in qua etiam corrupte *ζωννείσκετο*.

κενεῶνα ὅθι facit hiatum, qui forte ferri poteſt in caeſura verſus medii. Bentl. emendat *κενεῶν' ὁπόθι*, vt eſt I, 573 *ὁππόθι πιότατον πεδίον*. Lenius eſſet, *κενεῶνα, τόθι*.

Porro iungi poſſunt verba, vt editum eſt. Poſſunt quoque ſic interpungi, vt *ἐπέρεισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη* ſint in medio, in parentheſi incluſa, iunganturque *ὡρμᾶτο σὺν ἔγχει ἐς κενεῶνα*, quod tamen inſolens eſſet pro *κατὰ κενεῶνα*.

νείατον ἐς κενεῶνα Sch. B. dubitat, ſitne *κατὰ τὸ ἔσχατον τῆς λαγόνος*, an *κατὰ τὸ ἐνδότατον*, in intimum ventrem. haud dubie prius verum; vt aliquoties alibi occurrit. Supra erat *νειαίρῃ ἐν γαστρὶ*, vſ. 539. vbi, reiecta Apionis interpretatione, reddebat *κατὰ τὸ ἔσχατον*.

Tandem de ipsa re monendum est: esse inferiorem corporis partem eam, qua vulnus et facillime poterat inferri, et illud quidem maxime mortale. v. sup. ad 615. 6. add. ad Δ, 132 vbi de hoc ζώματος genere dictum est. ὅτι κατὰ τὰ κοῖλα μέρη ἐζώννυντο τὴν μίτρην, ait Sch. A. et addit: καὶ, ἐστὶ διδασκαλικὸς ὁ τόπος. h. e. locus Homericus docet, qualis illa cinctura fuerit. Schol. Leid. alieno loco immiscet Martis corpus septem plethra occupans ex Φ, 407. At ibi vt deus, cum diis, diuina corporis specie, hic pugnat Mars assumta facie humana Acamantis.

858. τῇ ῥά μιν οὖτα τυχών. reddere iubet Ernesti: ea, inquam, igitur, parte. διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψε. hemistichium est ap. Athenag. deprecat. pro Christ. 17.

859. ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης. Vi vocis βράχειν accipiendum est de strepitu a Marte indignante et dolente armis allisis facto; vt toties ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα. Accipitur tamen: Mars vociferatus est; et sequitur sane 860 ἐπίαχον, et Ξ, 148. vbi iidem versus subiiciuntur, est, Neptunus ὡς εἰπὼν, μέγ' ἄϋσεν, substituitur. Accepere quoque sic poetae Alexandrini: Apollon. II, 575 ἐρέται δὲ μέγ' ἴαχον ἔβραχε δ' αὐτὸς Τῖφυς ἐρεσσέμεναι κρατερῶς.

860. ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον Bentl. suspicatur ὅσσον κ'. argute.

Cum ϝιαχω olim scriptum fuisse constet: v. ad A, 482. Bentl. haerebat in ἐπίαχον, reducebat itaque verbum simplex εϝιαχον, et Dawes p. 177. 180 εϝιϝαχον. Inhibet tamen omnem conatum obseruatio iam ad B, 316 facta in compositis digamma locum modo retinuisse modo deseruisse. cf. Exc. de digammo.

δεκάχιλοι· sunt μύριοι. At hoc vocabulum hoc significatu ignorauit Homerus. Hoc est, quod alii aiunt; veteres per χιλιάδας numerasse; volunt dicere, eos μυριάδας ignorasse. cf. Io. Lydus p. 97. ed. Schow. qui et versum excitat.

ἐννεάχειλοι et δεκάχειλοι scribebat Aristarchus; docente Eustathio, vt sit a χεῖλος, pro στόμα, merito ab aliis explosus. Ceterum apparet, fuisse olim et χίλοι et χίλιοι.

861. ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος. primum occurrit haec antiqui sermonis formula; proprie dicitur συνάγειν χεῖρας, conferre, conserere manus; tum μάχην. Et ἔρις Ἄρηος, vt ἔρις πολέμου. μάχη.

862. τοὺς δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἷλε. Sch. A. Scribere iubet ὕπο. παρέλκεται γάρ. Immo vero ὑπὸ τρόμος εἷλε est pro ὑφεῖλε. subiit eos terror.

863. ἆτος πολέμοιο, pertinaciter pugnans, vidimus sup. 388. Pro τόσον legi τόσσον in Steph. et al. et in codd. Mori et al. vix credas: tanta est metri incuria.

864. 5. ξ— πρὸς τὴν πλοκὴν τοῦ ἑξῆς λόγου. οἵα φαίνεται ἀὴρ ἐκ νεφέων, δυςαέος ἀνέμου ὀρνυμένου ἐκ καύματος; Sch. A. paria Sch. B. Eustath. Sch. br. Iunctura sane fieri potest non vno modo, vt tamen res maneat eadem; vel vt ventus oriatur ex aestu, quomodo grammatici laudati faciunt, vel vt caligo obducatur ex aestu; iunganturque adeo: οἵη — ἀὴρ καύματος ἐξ, atqui hoc durius fieret. Esset tertium, vt sit καύματος absolute, διὰ, κατὰ κ. *caligo oriatur ex vento:* φαίνεται ἀὴρ ἐξ ἀνέμου ὀρνυμένου. Vrat. b. in marg. γρ. καὶ οὕτως· οἷος δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννῶν φ. ἀήρ. ex interpolatione. Apud Homer. est ἡ ἀήρ. Sic et ap. Pindar. et al. ἐκ καύματος positum esse pro μετὰ, aiunt Sch. br. et Eustath. δυςαὴς pro σφοδρός.

Ceterum nolim Clarkium hic et 615. 616. ineptas Heraclidis allegorias ap. Eustath. amplecti. Aliud est, si omnino quaeritur, quam, et qua de caussa, Marti et Veneri indolem veteres tribuerint, quodque intersit discrimen; at in poeta, constituta iam semel persona, non amplius quaerere licet de symbolica origine seu notatione. Ira et Furor dei vulnerati et victi caliginem et noctem postulant, quandoquidem cum ea cognationem habet quicquid ad sensum atrox ac triste est.

866. Talis Mars Φαίνεθ' ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν. Laborant in verbis ὁμοῦ νεφέεσσιν. Primo possunt ea iungi cum antecedentibus et cum sequentibus; tum non satis liquet, quo sensu ὁμοῦ νεφέεσσι dictum sit. Sch. Ven. A. cum Sch. br. distinguunt post ὁμοῦ νεφέεσσι. „non enim *cum nubibus* in caelum abiit, sed abiens *in nubibus* conspectus est: κατ' αὐτὰ γενόμενος ἐφάνη, quo ipso celeritas motus, inquit, et dei vis intelligitur.“ Bene; modo ὁμοῦ νεφέεσσιν esset idem ac κατὰ τὰ νέφη. Mox tamen addit, posse totum versum iunctim acceptum innuere, ὅτι νέφεσσι κεκαλυμμένος ἀπὸ γῆς ἀνήρχετο. Schol. B. hoc quoque memorat, verum primo ὁμοῦ pro ὁμοίως dictum vult; sine auctoritate; ferrem si ὁμῶς esset; mox Φ. ὁμοῦ νεφέεσσι iungit, vt sit ἐγγὺς τῶν νεφῶν. vt sit simile Demosthenico: Ἀθηναῖοι δέ εἰσιν ὁμοῦ δισμύριοι. Parum placent; etsi in Sch. br. etiam occurrunt. Peius Eustath. εἰς νέφος ἔδοξεν ἐσχηματίσθαι ὁ μυθικὸς Ἄρης φεύγων ἐκ τοῦ πολέμου. Iungo et interpungo ἰὼν εἰς οὐρανὸν, ἐφαίνετο ὁμοῦ σὺν νεφέεσσιν, vna cum nubibus visus est et ipse. Nam ὁμοῦ est *simul*, *permixtim*, *inter*. Respondet τῷ ἐκ νεφέων 864. estque adeo quod *in nubibus*, *inter nubes*, vidit Martem sublatum. Compares forte ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο. Verum hoc simile an dissimile sit: quaeremus ad M, 207. Si esset ὁμοῦ νέφει, aut pluralis ita accipi potest, sublatum eum ducere vna cum nube qua circumdatus erat. Ceterum nec hic aliquid de soleis memoratur, quarum ope euolet Mars ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν. de Marte autem soleato nihil omnino est acceptum; nec facile ei soleas induet quisquam, si de eo in caelum ascendente audiuerit.

868. abest δ' a Lips.

870. δεῖξεν δ' ἄμβροτον αἷμα. non ἰχῶρ. cf. sup. ad 340. δεῖξε Flor. Ald. 1. quod mutatum in Ald. 2. δεῖξαι. Apparet, editorem metro metuisse. Sic edd. sequaces, etiam Rom. et Turn. Tum Steph. δεῖξεν δ'. De

hoc ν̄ extra caesuram v. Excurs. II. ad Jl. B, p. 446. Habet illud Ed. Ven. at Sch. B. δεῖξε δ'.

872. Repetitus versus 757. vbi vide. Legitur et nunc τάδε ἔργ' ἀΐδηλα in Cant. et in Sch. Lips. memoratur lectio.

873. τὰ ῥίγιστα. τὰ Φρικτὰ καὶ χαλεπὰ grammatici vbique; et ipse Apollon. Lex. h. v. vbi vitium ῥιγέστατα editores notarunt — τετληότες εἰμὲν pro exemplo schematis Chalcidensis laudat Lesbonax p. 179. dum particip. c. verbo sum pro ipso verbo ponitur. — in fine ἠμεν Vrat. b. ex auditus ambiguitate.

874. χάριν δ' ἄνδρεσσι Φέροντες. Est Aristarchea lectio δ', ait Ven. A. cum Schol. ap. Bentl. qua sane particula bene carere possumus. Etiam ap. Eustath. occurrit χάριν ἄνδρ. Φ. sine δ', et in Cant. Harlei. Townl. Mosc. 2. a m. pr.

θεῶν ἰότητι. Vox Ionica postea antiquata, a poetis tamen seruata, inprimis ab epicis. βουλήσει Apollon. Lex. h. v. et disertius Hesych. βουλήσει. θελήσει. αἰτίᾳ. ὀργῇ. (f. ὁρμῇ. vt Sch. B. ad T, 9.) χάριτι. interdum ἰότης est simpl. animus. mens. consilium.

875. σοὶ πάντες μαχόμεσθα. ξ— quia σοὶ est pro διὰ σέ. Sic et Eust. et Sch. br. in quibus additum σοῦ χάριν, Φησὶν, εἰς μάχην καθιστάμεθα, et Hesych. σοὶ π. μ. διά σε. Etiam Lesbonax p. 186. qui Doricum schema facit. Ven. B. addit: ἢ, σὺ πᾶσι πολέμιος εἶ, ταύτην ἐπιτρέπων καθ' ἡμῶν ἐνδεῶς (an ἐνθουσιᾶν?) Et sane hoc multo simplicius, *nos omnes tibi irascimur*, vel *a te dissidemus*, vt in illo Δ, 29 ἔρδ', ἀτὰρ οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι. μάχεσθαι sic saepe; v. c. N, 118. 119. vbi μάχεσθαι et νεμεσσᾶσθαι eadem vi iuncta. Adiicitur quoque μάχεσθαι ἐπέεσσι vt A, 304. Duxit hinc sua Euripides in Oreste 585 Σύ τοι Φυτεύσας θυγατέρ', ὦ γέρον, κακὴν ἀπώλεσάς με.

876. οὐλομένην, ᾗ τ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν. Vidimus iam A, 2 οὐλομένην μῆνιν, τὴν ὀλεθρίαν. De etymo sunt plura ap. Etymol. h. v. Debuit esse ὄλω et

ὄλλυμαι perdo, et οὐλόμενος perniciem afferens, perniciofus.

ἀήσυλα ἔργα. Vox hoc vno loco occurrit; esse ἄδικα, ἁμαρτωλὰ, vt Sch. br. Etym. et alii exponunt, nemo dubitet; sed de etymologia varie statuunt Sch. Ven. B. Sch. br. Etymol. Eustath. Esse vnam eandemque vocem cum αἴσυλος quod supra vidimus 403 αἴσυλα ῥέζων, non improbabile est. Vtrum vero ex altero formatum sit, haud facile dicas. Si ἀήσυλος prius est, probabile fit, vt ab ἥδω, ἥδυλος, ita ab aliis temporibus, ἧσα, ἧσαι, ductum esse ἥσυλος, τερπνὸς, et inde ἀήσυλος. Ab ἄτω, ἄσω, longius repetitur; a συλᾷν male ducitur, nam συλᾷν spoliare, productam habet priorem.

878. σοί τ' ἐπιπείθονται καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος. ἐν πρὸς τὸ σχῆμα. quod tertia et prima persona iunguntur; repetiit eadem Eustathius; debebat esse, ex recta scribendi ratione, ἐπιπειθόμεθα καὶ δεδμήμεσθα. Et poterat quoque sic scribi; verum nec negligentia grata alterius formae inusitata est. cf. ad Z, 71. Refert tamen inter soloeca grammaticus ad calcem Ammonii p. 199. Bentl. nescio vnde notauit σοί τε πειθ. fuit forte σοί τοι πείθονται. quod et ex Vindob. notatum. Habet vss. 877. 878. Apollon. de Synt. p. 45. sed nil variat.

879. οὔτ' ἔπεϊ προτιβάλλεαι οὔτε τι ἔργῳ. Verbum προςβάλλεσθαι, etsi hoc vno loco obuium, vim tamen habet, ipso loco et etymo satis definitam: esse proprie offerre, obiicere se alteri, *occurrere*, *aggredi*, *adoriri*, quod fit pugna vel lucta, vnde vulgari vsu προςβαλεῖν et προςβολὴ frequentari coepit de *congressu*. cf. Eustath. Adeoque h. l. est dicto vel facto incessere, *reprimere*, *coercere*. et opp. ἀνιέναι. Male Sch. B. ὑπερβάλλεις, νικᾷς, ὅπως ὑπακούοι σοι. Melius Sch. br. ἐπιστρέφεις. ἐκφρονίζεις. ἐπιπλήττεις. In Scholio ap. Hesych. προτιβάλλεαι idonea et aliena mixta sunt, versu hoc laudato. Confundit ille προβολὴν et προςβολὴν, προβάλλειν et προςβάλλειν. altero loco posita de aggressu dicuntur, προβάλλω et προβολὴ (hanc vocem illustrauit Ruhnk.

Ep. crit. p. 70) de proiectu telorum: adde notam Villoiſoni ad Apollon. p. 574 ed. Toll.

880. ἀλλ' ἀνιεῖς, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' ἀΐδηλον. Vulgatum erat ἀνίεις. Hoc tamen eſſet imperfectum, ab h. l. alienum; eſt enim ἵεον, ἵεις. Requiritur praeſens ἵῃς ab ἵημι, vel ab ἱέω, ἱεῖς. ἀνίῃς legitur in Cant. Lipſ. a m. ſec. In Sch. br. eſt ἀνίῃς. ἀφίῃς, in ed. pr. Apollon. Lex. in ἀνέσαιμι p. 125. etiam verſu laudato ἀλλ' ἀνίῃς exhibet. Hactenus adeo nemini repugnabo, qui ἀνίῃς repoſuerit. Conuenit μεθίῃς in codd. Z, 523. et Od. Δ, 372. At in aliis huius verbi compoſitis videmus poetam praeferre formam ἱέω, vt in imperfecto ἵεον, ἵει, fere vbique. Seruari itaque poteſt et iſta forma h. l. mutato accentu ἀνιεῖς. et forte hoc in multis codd. ita ſe habet, e quibus nihil eſt enotatum. Vt hoc praeferrem, adduxit me verſus K, 121 πολλάκι γὰρ μεθίει τε καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι. a μεθίημι eſſet μεθίησι. amplexus igitur eſt μεθιέω, vnde μεθιεῖ ſcribendum eſt illo loco. Sic ξυνιεῖς, reſtituit Brunk. in Sophocl. Oed. R. 628. vbi nunc video eum hunc quoque locum attigiſſe. Vocem ἀνιέναι proprie de canibus venaticis incitandis in vſu fuiſſe etiam ab Apollonio eſt obſeruatum. cf. ſup. ad 422. et A, 273. Videbimus paullo poſt 882 ἀνέηκεν.

αὐτὸς ἐγείναο Sch. br. σὺ αὐτός. μόνος ἄνευ μητρός. De Minerua e capite Iouis nata nihil in Homero occurrit, niſi forte in epitheto τριτογένεια obſcuriore. Schol. B. dediſſe τὸ αὐτὸς, acceptum pro μόνος, ait, opportunitatem Heſiodo vt fingeret fabulam de natalibus Mineruae e Iouis capite: Theog. 924. 925. Quod ſi haec recte dicta ſunt, etiam hoc argumento hymnus in Apollinem arguitur auctorem Homerum non habere; nam in eo vſ. 314. 324 Heſiodea reddunt. Verum vel ſic Heſiodo antiquior eſſe potuit fabula, et Homerus eam ignorare, ſaltem ea non vti; nam verba hoc vnum produnt, Mineruam a Ioue natam eſſe.

881. ὑπερφίαλον Διομήδεα. In edd. est ὑπέρθυμον. At Sch. A. et glossa Lips. aiunt vulgares edd. hoc habere; Aristarcheam autem ὑπερφίαλον· probabilius est, alterum quod et Δ, 325 legebatur, simili in versu huc illatum esse, et pro veriore habendum quod reposui.

882. μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι. De ἀνίημι modo vidimus ad 880. μαργαίνειν ex h. l. interpretantur veteres grammatici, Schol. Eustath. et alii, primoque loco Apollon. Lex. ἐνθουσιᾷν καὶ μαίνεσθαι, sicque Sch. br. Quorsum autem referemus ἐπὶ? μαργαίνειν ἐπὶ θεοῖς, pro εἰς θεοὺς vix recte dicitur. Ergo iungenda sunt ἐπανῆκε θεοῖς· vt sup. 405 σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκε θεά. Poterat adeo scribi retracto accentu ἔπ'.

883. Κύπριδα μὲν πρῶτον σχεδὸν οὔτασε. Vrat. b. et m. Vindob. πρῶτα σχεδὸν haud dubie suauius ad aurem, et probabilius.

885. 6. 7. ἦ τέ κε δηρὸν αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον ἐν αἰνῇσι νεκάδεσσιν, ἤ κεν ζὼς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσιν. Primo dubitatur, ad 885 et 7. sitne ἦ an ἢ scribendum. Schol. Ven. ait esse disiunctiua ἢ — ἢ, vt sit ἤ τε κεν et ἤ κεν, nisi tamen, inquit, altero loco est διαβεβαιωτικὸς ἦ, quod sententiam putat magis postulare: Schol. B. contra altero accipit pro εἰ positum, vt Π, 243 ὄφρα καὶ Ἕκτωρ οἴσεται, ἤ ῥα καὶ οἶος ἐπίστηται πολεμίζειν. esse enim ibi pro εἴ ῥα — Vt sensus sit: δεινὰ ἂν ἔπασχον ἐν τοῖς νεκροῖς κείμενος, εἰ ζῶν ἀσθενὴς διὰ τὸ τραῦμα ἦν. Similia etiam apud Eustathium leguntur. Scilicet haesere veteres in eo, quid Homerus de diis statuat vulnere percussis: qua de re iam vidimus sup. ad 387. Est itaque ζήτησις et λύσις in Sch. B. Verum Mars diserte memorat duo diuersa euenire potuisse, vt iaceret in strage caesorum, aut ex vulnere grauiter dolens, πήματ' ἔπασχον, aut sine sensu, ex animi deliquio ἀμενηνὸς ἔην· Quod ap. Hesiod. Theog. 795 supra ad 388 laudatum est: κεῖται νήϋτμος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτόν. Reliqua tantum amplificant. ζὼς, viuus quidem. De morte deorum non est

cogitandum cum Erneſtio. Ex his igitur apparet, recte in edd. vbique inde a Flor. legi ἤ τέ κε — ἤ κεν.

886. ἐν αἰνῇσι νεκάδεσσι. Sch. br. ταῖς τῶν νεκρῶν τάξεσι cumulatis in ſtruem cadaueribus. ἡ νεκὰς aceruus caeſorum. Similiter Euſtath. Etymol. et Heſych. h. v. cf. inf. ad Σ. 540. Pro eo inf. Π, 661 eſt ἐν νεκύων ἀγύρει· τὸ αἰνὸν eſt δεινὸν, στυγερόν.

887. ἤ κε ζὼς ἀμενηνὸς ἔα. De ἤ dictum ad 885. ζὼς ſcribere iubent grammatici. (Ptolemaeus) Aſcalonita ζῶς, improbante grammatico Ven. A. aliter rem ſe habere in σῶς ex σόος, vt Philoxenus cenſet, vel, quod melius, ex σάος. Translatum Scholion in Etymologum. Affert eadem Euſtathius ex Apione et Herodoro. Idem porro cum Sch. br. ait ζὼς eſſe ex ζωὸς, διὸ ὀξύνεται, parum docte; niſi ζοὸς ſcripſerant. Eſt quoque ζὼς in mſſ. Herodoti I, 194. at inſcite ζωὸς in mſ. Mori, Barocc. Vrat. b. et al. Tandem ἤ κε ζὼς eſt ſcribendum, non κεν ante litteram geminatam ζ.

Notat porro Sch. A. ἔα eſſe pro ἦν, breui ſyllaba priore vt Od. Ξ, 222 τοῖος ἔα ἐν πολέμῳ (ἔ' ἐν π.) cum alias ſit ἦα cf. Sch. B. ad E, 533. Lectum eſt ἔα iam Δ, 321 εἰ τότε κοῦρος ἔα. vbi v. Obſſ. Apud Barnes eſt: „γρ. ἔην" Schol. Ariſtoph. ad Plut. 77 laudat οὐ γὰρ ἀμενηνὸς ἔα, corrupte; illuſtrat ibi Atticum ἦ pro ἦν, et comparat ἔα.

ἀμενηνὸς, ἀσθενὴς, verſu adſcripto, Apollon. Lex. Addunt praeterea οὐκ ἔχων μένος, Sch. br. Etymol.

889. μήτι μοι — μινύριζε. dignantur vocem interpretatione grammatici, et ipſe Apollon. Lex. θρήνει, ὀλίγῃ φωνῇ καὶ οἰκτρᾷ χρώμενος. v. inprimis Euſtath.

890. 891. Verſus adſcripti a Polybio, vbi docet, quam deteſtandum ſit bellum.

891. αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη πόλεμοί τε, μάχαι τε. ※ quia verſus hinc male translatus eſt in verba Agamemnonis ad Achillem A, 177. vbi vide. Norat quoque Euſtath. aſteriſcum veterum. Etiam Diomedes in Diony-

ſii Artem apud Villoiſ. in Diatribe p. 173 extr. cenſuram iterat in verſum rhapſodiae A.

892. *μητρός τοι μένος ἐστὶν ἀάσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν.* ⸓ quod manifeſte nunc Iunonis filius Mars editur; non Enyus: vt nonnulli ferunt." Schol. A. — *ἀάσχετον*· Apollon. Lex. *ἀκατάσχετον, ἀνυπομόνητον* — laudato hoc hemiſtichio. Similiter Sch. br. Heſych. Etymol. ſubiecto hoc verſu, in quo recitat *αἰὲν ἀάσχετον*· quod ſane non indignum poeta. Idem addit *ἀκατακράτητον. ἄσχετον.* quod occurrit Π, 549. — *ἀνάσχετον* vitium eſt operarum ed. Lipſ. — *οὐκ ἐπιεικτόν.* Videri poteſt cognatum eſſe cum *ἐπιεικὲς*, *conſentaneum, modicum, tolerabile*, vt *ἐοικέναι, ἐοικὸς*, dicitur. Si eſt ab *εἴκω*, *cedo*, *εἰκτὸν*, debebat eſſe *cui ceditur:* tanquam victori a victo. Eſt tamen ſenſu actiuo (forte ex *εἰκετὸς*) *εἰκτὸς*, *qui cedit* aut *cedere poteſt;* adeoque *τὸ οὐκ ἐπιεικτὸν*, *quod non cedit, peruicax.* Euſtath. p. 696, 18. ad Θ, 32 vbi Iovi tribuitur *σθένος οὐκ ἐπιεικτὸν*, notat: *σθένος οὐκ ἐπιεικτὸν, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, δύναμις οὐκ εὐσυγχώρητος, ἤγουν οὐ ῥᾳδίως εἴκουσά τινι.* actiue ergo accepere. In quem ſenſum interpretantur vocem Schol. br. In Etymol. p. 638, 39. eſt *οὐχ ὑποχωροῦν τινι. οὐ μέτριον.* In eundem ſenſum accipio illud Od. Θ, 307 *ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ*, *immodica, morem et modum excedentia.* vt *πένθος ἄσχετον οὐκ ἐπιεικτὸν* Π, 549. vbi Sch. br. *οὐ μέτριον. οὐ φορητόν.* bene ad ſenſum. Bene meminit Koeppen *Pelidae ſtomachum cedere neſcii* ex Horatio: *τοῦ οὐκ ἐπιεικτὸν μένος ἔχοντος.*

Bentl. laudat *μητρός τε* neſcio vnde. Idem ſcribebat *επιϝεικτον*; non bene: v. de Digammo.

893. *Ἥρης τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσι.* Verſus habet ſtigmen ⸓ at Scholion excidit. — In fine *δάμνημ' ἐπέεσσι* manifeſte interpolatum eſt ab Alexandrinis. Fuit haud dubie *δάμνημι ϝεπεσσι.*

894. *κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίῃσι.* Vox vno hoc loco obuia; at Apollonio Rhodio frequentata, vt ſtatim lib. I, 7. et Callimacho in Dian. 108. vbi v. Ern. No-

tant eam et interpretantur Sch. br. Euſt. Heſych. Etymol. et primo loco Apollon. Lex. ἐννοήσεσι. βουλήσεσι. Male porro de etymo certatur; cum manifeſtum ſit, ductam eſſe vocem ab ἐνίημι, *concito*, *moueo*, *hortor*, ἔνεσις. Bentleius, recordatus in Heſychio occurrere quoque ὑπ' ἐννεσίῃσι, ſuſpicabatur h. l. lectum fuiſſe πάσχειν τάδ' ὑπ' ἐννεσίῃσι. Verum potuit illa gloſſa ad Apollon. Rh. pertinere, in quo aliquoties illud ὑπ' ἐννεσίῃσι occurrit.

895. ἀλλ' οὐ μάν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα — Obelo transfixus verſus in Veneto; deficit tamen Scholion; adeoque iudicii cauſſa latet. Niſi forte ſignum ad verſum 896 ſpectauit, qui ingenii rhapſodorum ſuſpicionem facit iuſtiſſimam; dilatat enim otioſe quae dicta erant ſatis diſerte; porro ineſt verſui hiatus: ἐσσὶ ἐμοί. Bentl. coni. ἧες ἐμοί. — οὐ μὲν Vrat. b. Ab edd. Flor. Ald. 1. aberat δηρὸν, haud dubie operarum vitio.

898. καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος Οὐρανιώνων. ὅτι quod Zenodotea lectio fuit ἐνέρτατος· minus bona ea, ſit enim comparatio reſpectu ad Titanes habito." Haec Schol. A. nimis argute. In Townl. Scholion eſt: νέρτερος. οὕτως Ἀρίσταρχος. ὁ δὲ Ζηνόδοτος ἐνέρτατος. Idem Scholion eſt in mſ. Lipſ. ſed pro vltima voce ἐνέρτερος legitur. Quicquid eſt, deprauatum habemus verſum: Verba ἦσθα ἐνέρτερος faciunt hiatum. In Townl. καί κεν πάλαι ἦσθα νέρτερος Οὐρανιώνων, quae non minus laborant. In ed. Ven. expreſſum eſt ἦσθας ἐνέρτερος. Si ex ipſo cod. ſic editum eſt: ſuſpicari poſſis pro praeterito habitum eſſe ἦσθα, ἦσθας, ἦσθε· vt οἶδα, οἶδας, οἶδε. Bentleius coniiciebat: ἦσθ' ὑπενέρτερος. aut ἦσθα γ' ἐνέρτερος. Ita Ariſtarchus videri debet legiſſe ἦσθα γε νέρτερος, aut οἶσθ' ἄρα νέρτερος. Certe νέρτερος, non ἐνέρτερος verior eſt lectio; nam ſollenne eſt οἱ νέρτεροι, de inferis, vt aliquoties apud Lycophr. nusquam ἐνέρτεροι. Et de Titanibus ipſis inf. Ο, 225 οἵπερ νέρτεροί εἰσι, θεοὶ Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες. etſi et ibi libri variant. Ad illum locum ſpectat gloſſa Heſychii in νέρτεροι. Ex eo-

dem, cum ἐνέρτερος et νέρτερος in ſuam penum intulerit, colligere licet, duplicem huius loci lectionem etiam per hoc argui. Solum ἐνέρτερος agnoſcunt Sch. br. Euſt. Schol. B. Etymol.

Tandem Οὐρανίωνες ſunt Titanes; vt recte Schol. A. Sch. br. Euſt. Proprie eſt Vrani progenies, inprimisque οἱ περὶ τὸν Κρόνον. Apollon. Lex. Οὐρανιώνων, τῶν ὑπὸ τὴν Οὐρανοῦ ἀρχὴν τεταγμένων. (vt ex Heſychio, qui iſta exſcripſit, recte emendauit Villoiſ.) quod et ipſum verum eſt. Praeceſſerat enim Vrani imperium; quod excepit principatus Croni; eſt tamen id alienum ab h. l. nam de Titanibus in Tartarum coniectis agitur; qui fuere οἱ περὶ τὸν Κρόνον.

Poſt haec omnia ſuſpicio animo inſidet, praeter vſ. 896. etiam vſſ. 897. 898. rhapſodorum ſedulitati deberi; nec plura a primo auctore eſſe profecta, quam vſ. 895 ἀλλ' οὐ μάν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα.

899. Παιήον' ἀνώγει ἰήσασθαι. ✓ quod Homerus diverſum ab Apolline deum medicum, Paeonem vel Paeconem, memorat. v. ſup. 401.

ἄνωγέ μιν et ἄνωγεν ὁ ex Euſtathio laudat Barnes. Verum in Euſtathio tantum hoc occurrit, quod ἄνωγεν ille legerat in ſuo; alios ἀνώγει ait legere. In Townl. eſt ἀνώγειν. in quo poteſt ἄνωγέ μεν latere: quod ab ἄνωγον ducendum erit, non ab ἄνωγα.

900. τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων. alii πάσσεν vel ἔπασσεν. v. ad verſ. ſeq.

901. ἠκέσατ'· οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γε τέτυκτο. Ἐν ἄλλῳ ὁ στίχος οὗτος οὐχ εὑρέθη. Sic Schol. A. Ita in fine antec. verſus ſcriptum eſſe debuit πάσσε. Quo facto recte caremus altero verſu, huc retracto ex ſup. loco 402. et tenemus iterum manibus malam rhapſodorum ſedulitatem. Etiam in Lipſ. et Moſc. 1. vn. Vindob. abeſt verſus, et legitur πάσσεν. Abeſt etiam a Vrat. A. ſed relictum eſt πάσσων· etſi gloſſa in marg. ἐνέπασσεν. Putes, Euſtathium quoque ſic legiſſe: τὸ δὲ πάσσεν, ait, ἐμφαίνει ῥιζικὸν ἰατρὸν εἶναι καὶ τὸν Παιήονα· ſed legen-

dum ibi πάσσειν. recitat quoque ille paullo poſt vulgatam. In marg. Stephani eſt Φάρμακ' ἔπασσεν, nec conſtat vnde. Scriptum tamen ſic eſt in optimo Harlei. et in Townl. appoſito altero verſu in margine.

κατὰ θνητοὺς Vrat. a. κατὰ θνητὸν. Vrat. b. vt ſolent interdum compoſita dirimi; ſic et in Townl.

γε τέτυκτο Cant. quod et ſuauius et Ἰωνικώτερον eſt quam vulgare γ' ἐτέτυκτο.

902. ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν. ὀπὸς omnino ſuccus arboris aut herbae, v. Apollon. Lex. in ὀπός, et Etymol. eundem locum ex Apione laudans, cum Schol. Nicandri Ther. 907. nunc ſuccus ad coagulum adhibitus v. c. ficulneus, vt h. l. nonnulli memorant in Sch. B. et Sch. br. Sane *ficulneum lac* inprimis in vſu fuiſſe teſtantur non modo Columellae locus de R. R. VII, 8, 1. a Koeppenio laudatus, ſed Varro II, 11. 4. vbi v. Not. Plinius XVI, 38. et Geopon. XVIII, 12, 2. 19, 1. vbi doct. Niclas et ὀπὸν et πιτύαν illuſtrat. Sunt haec locupletiora quam quae Conr. Geſner. dedit libello de Lacte p. 29. dicta enim vulgo πιτύα, vt eſt in Sch. B. vel τιτύνη apud Heſych. in ὀπός, vbi cf. Not. πυετία et πυτία ſcriptum eſt ap. Euſtath. v. notam doctam Bernardi ad Nonni Epit. Curat. Morbor. To. II, p. 76.

Iam ille ὀπὸς ἐπειγόμενος quo ſenſu dictus ſit quaeritur. Cum ἐπείγειν de quocunque motu accelerante aliquid frequentetur, coagulum debet accelerare lac, ἐπείγειν, vt coaguletur, γάλα autem eſt τὸ ἐπειγόμενον, quod acceleratur, cogitur; vt concreſcat. Et lectum quoque h. l. eſſe γάλα λευκὸν ἐπειγόμενον teſtatur Euſtath. eſtque idem in Mori, Townl. a m. ſec. vno Vindob. Moſc. 1. et ὀπὸς γάλα λευκὸς ἐπειγόμενον in Moſc. 2. Attamen antiqua et communior lectio fuit ἐπειγόμενος vt cum ὀπὸς conueniat: quod praeeunte Euſtathio vertunt: accelerans ſe, quaſi eſſet vi media poſitum ſeu reciproca, ἐπείγων ἑαυτὸν, etſi non video quam commode. ita deberet coagulum accelerare ſe, vt efficeret id, ad quod adhibetur.

Koeppen ἐπειγόμενος accipiebat pro ἐπείγων, vereor vt recte. Reſtat, vt accipiatur paſſiue, ὀπὸς ἐπειγόμενος, ſcilicet coagulum verſatur, circumagitur, cum lacte, vt cum eo miſceatur, miſtumque lac concreſcat: hoc eſt κυκᾶσθαι, verſu ſequ. et ὀπὸς eſt κυκώμενος vna cum lacte. In Schol. br. ἐπειγόμενος redditur ταραττόμενος, σπευδόμενος, coagulum concitatum verſando, vt coagulet lac.

συνέπηξε. Verſus Empedoclis ſeruatus eſt ap. Plutarch. de Amicor. mutat. p. 95 A. ex Homero expreſſus: ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐγόμφωσεν καὶ ἔδησε. — τοιαύτην γὰρ ἡ φιλία βούλεται ποιεῖν ἑνότητα καὶ σύμπηξιν.

903. ὑγρὸν ἐὸν, μάλα δ' ὦκα περιτρέφεται κυκόωντι. Vulgo lectum ἐπιστρέφεται in edd. et codd. Mirari licet Barnes, Clarke, Erneſti, lectionem veram memorare ex Euſtathio, qui eam ex Herodiano profert, nec adſciuiſſe; quod recte fecit Wolfius. Repoſuerat eam Bentl. in ſuo exemplari. Correxit quoque ſic Toup. ad Heſych. in Opp. To. III, p. 355. Eſt τρέφεσθαι voc. proprium de humore concreſcente. Sic Od. I, 246 αὐτίκα δ' ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος in caſeos vertit; eſt ergo θρέψας πήξας. et de aqua marina in ſal durata πολλὴ δὲ περὶ χρόα τέτροφεν ἅλμη. Od. Ξ, 477 de glacie καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος, ad quem locum Heſychii gloſſa ſpectat: περιτρέφετο, περιεπήσσετο. Quod lectio illa nullis in codd. reperitur, ne in Venetis quidem, Townl. Mori; enimuero Scholia br. non aliter legerunt, nam in iis eſt περιπήγνυται. ὅθεν ἡ τροφαλὶς de caſeo. et Apollon. Lex. τρέφεται, πήγνυται, p. 654. et diſertius p. 545 περιτρέφεται, περιπήσσεται. ὅθεν καὶ τροφαλὶς, τὸ πεπηγμένον γάλα.

κυκόωντι. pro ὑπὸ τοῦ κυκῶντος, vt recte Sch. B. notat. At a Sch. A. nil notatum ad h. l. κινοῦντι, ταράσσοντι reddunt Sch. br. Omnia eo ducunt, vt conſtet veteres coagulum iniectum, vt tanto citius lac concreſceret, verſaſſe et circumagitaſſe.

905. τὸν δ' Ἥβη λοῦσε, χαρίεντα δὲ εἵματα ἕσσε. ⊱ quod puellarum hoc munus eſt lauare, ac veſtes prae-

bere. Itaque in heroum vita hoc nihil habuit quod offenderet. Seruarum ministerium hoc plerumque esse videmus in Odyssea, vt Δ, 49. P, 88. T, 356. Ω, 364. 5. vetularum praecipue. cf. et inf. Ξ, 6. At ipsa Nestoris filia Polycaste lauat Telemachum Od. Γ, 464. cf. Athen. I, 10. Addit Sch. A. „non ergo nouit Homerus Heben ab Hercule ductam, ὡς ἐν τοῖς ἠθετημένοις ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ.“ Scilicet respicit Od. Λ, 600. Apparet antiquitus in vita deorum ad vitam hominum adumbratam Heben inter Olympios ministerium praestitisse puellare, adeoque et aduenientes lauisse, ad mensam adstitisse, poculum propinasse: hoc deinde in Hercule in Olympum recepto tanquam singulare aliquid ac proprium haesisse.

χαρίεντά τε Vrat. a.

906. πὰρ δὲ Διῒ Κρονίωνι καθέζετο κύδεϊ γαίων. ※ ⸖ quod versus non bene huc translatus est ex Jl. A, 405 vbi est de Briareo. Nihil enim exultatione dignum peregerat Mars, et, a mortali victus, potius dedecus acceperat. Sic Schol. A. praeclare. Addit B. Zenodotum versum damnasse. At Lips. ms. qui eadem verba, quae in Ven. B. sunt, habet, Aristarchum nominat; quod verisimilius. Videtur enim ex Didymo cum ceteris haec σημείωσις inserta esse. Possis forte defendere: si quidem ex vulnere sanatus nunc nouos spiritus sumit et solita vanitate ac leuitate efferens se et ferociens assidet. Verum iam antea assidebat Ioui 869. Putidum adeo hoc iterum repeti.

907. αἱ δ' αὖτις πρὸς δῶμα — αὖτις Harlei. Vrat. a. b. Ven. B. notat, bene deas nunc demum in Olympum redire; vix enim recte interesse potuissent sermonibus inter Martem et Iouem; aut enim otiose sedissent aut parum commode sermones miscuissent. A cod. Lips. hi vltimi tres versus aberant a pr. m. nec improbabile fit, a rhapsodis eos suppletos esse.

909. παύσασαι βροτολοιγὸν Ἄρην ἀνδροκτασιάων. παύσασθαι Mosc. 1. Ἄρη' Cant.

EXCVRSVS AD LIBRVM V

EXCVRSVS I

ad E, 203.

ἄδην. ἄδδην. ἄδω. ἀδέω. ἀνδάνω.

203. ἵπποι — εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην. Haec Niciae ſcriptura eſt: ἄδδην pro ἄδην, metri cauſſa, vt ſyllaba per ſe breuis (N. 315 οἵ μιν ἄδην ἐλόωσιν) producatur; at Ariſtarchus ἄδην et ἅδην ſcribebat „ſic Sch. A. et B. et Sch. br. repetita ab Euſtathio ad h. l. et iterum p. 539 et 1394. Multa de hac voce eiusque etymo diſputata ſunt in Etymol. Heſych. et Notis ad eum; add. Pierſon ad Moerin p. 90. Scheid. in Lexic. Etymol. Spectant alia ad proſodiam, de qua inprimis egit Clarke, et Knight p. 82. partim, ſitne ἄδην priore longa, et an ϝάδην ſcriptum olim fuerit, quod quoque factum volunt in ἅδω, ϝαδω. Exponam, quae mihi probantur; licebit aliis vti inuentis ſuis. Scilicet ſtatuo, formas olim fuiſſe plures eiusdem verbi, cuius vis erat omnino *ſatisfacere, delectare, ſatiare; inde taedio afficere, moleſtiam afferre.*

Fuit ἄδω *a primitiua forma* ἄω, ἄμι vnde eſt ἄμεναι, Φ, 70 ἱεμένη χροὸς ἄμεναι. quomodo fuit ἴμι, eo, εἶμι. *ſatio.* Ex ἄω occurrunt ducta ab futuro ἄσω. ἆσαι. ἄσασθαι, vbique *priore longa,* et ſine digammo et adſpiratione: αἵματος ἆσαι Ἄρηα. δρόμου ἄσῃ. χροὸς ἆσαι. γόου ἆσαι. κύνας ἆσαι. Ducta hinc ἄσῃ. et ab hoc ἀσάομαι. Nec noui, quod digamma arguere videri poſſit, ni-

ſi quod legitur Λ, 88 *τάμνων δένδρεα μακρὰ, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν.* quod eſſe potuit *μακρα ϝαδος.* Ita vero et correpta ſyllaba et per digamma ſcripta, prorſus ab hoc verbo recedit. Praeſtat, puto, dicere fuiſſe *μάκρ᾽. ἆδος,* quod conuenit cum *ἦδος*, ſimili modo formato. Debuit huius vocis *ἄδω* priore longa, exemplo aliarum vocum, eſſe alia forma priore breui, *ἄδω*, ſeu *ἀδέω, ἀδῶ*, ſatio: vnde venit *ἄδη, ἄδδη, ἀδδέω, ἀδδηκότες.* de quibus dicetur infra.

Alia forma quae nunc quidem ſcribitur *ἥδω. ἥσω. ἥσατο.* Ea olim fuit *ϝηδω. ϝησω, ϝησατο. delectio.* Ex ea ductum *ἦδα, ϝηδα. ἕαδα media longa, ἐϝαδα.* vnde *ἑϝαδως. πᾶσιν ἑϝαδότα μῦθον* I, 173. niſi malis *πᾶσι ϝεϝαδοτα* ſcriptum fuiſſe. Videri poteſt et *ἥδω. ἥδομαι.* fuiſſe: quandoquidem *τὸ ἦδος* inde ductum eſſe debuit: vt A, 576 *ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος* niſi et hoc fuit *ϝηδος*, et ſcribendum ſit *ἐσθλῆς ἔσται ϝηδος,* ſicque Jl. Λ, 318.

Alia forma, *ἄδω, prima breui,* pro *delecto, placeo.* vnde *ἁδέω, ἁνδάνω,* et hinc *ἅδον. ἁδεῖν.* v. c. *ὡς ὄφελε θάνατός μοι ἁδεῖν.* Γ, 173. Vnde ductum *ἕαδον. ἕαδα, media breui* quod idem *ἑϝαδα. εὔαδα* ſcriptum. *ἐπεί νύ σοι εὔαδεν οὕτως* P, 647.

Cum duo fuerint verba, priore modo breui, modo longa, eodem ſenſu, a diuerſa tamen origine, *ἥδω, ἦδα, ἕαδα, εϝαδα,* media producta, et ab *ἅδω ἕαδα, ἑϝαδα, εὔαδα* media correpta; non miraberis etiam *ἁνδάνω* ab vtroque ductum verbum fuiſſe; certe fuit *ϝανδανω ϝηνδανε*, A, 24 *οὐκ Ἀγαμέμνονι ϝηνδανε* add. O, 674. Od. E, 153 *εϝηνδανεν* Ω, 25 *ἔνθ᾽ ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐϝήνδανεν.* adde Od. Γ, 143. Sine digammo occurrit Od. K, 373 *οὐχ ἥνδανε θυμῷ;* quod tamen ſcriptum eſſe potuit *οὐ ϝηνδανε.*

Redeundum eſt ad *ἄδη priore correpta* ſine digammate, *ſatietas;* et *ἀδέω* vel *ἀδδέω, ſatio;* cuius aliam formam priore producta *ἄδω* vidimus. Ex *ἄδη* ductum, quod pro aduerbio haberi ſolet, *ἄδην, οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι* N, 315. *Τρῶας ἄδην* T, 423. et quoties ſyllaba erat producenda, *ἄδδην*, vt h. l. *ἔδμεναι ἄδδην.* Eſt enim, quod

nunc pro aduerbio habetur, ἄδην vel ἄδδην, proprie εἰς vel κατ' ἄδην. Difcas hoc vel ex Apollon. Lex. h. v. ἄδδην, εἰς κόρον. ἐπὶ πλεῖον, laudato hoc verfu. In Od. E, 290 pro Φημὶ ἄδην erit vel Φήμ' ἄδδην, vel Φημί γ' ἄδην ἐλάαν fcribendum. Grammatici certas rationes non habuerunt; errant inter ἄδην et ἅδην, ἄδδην et ἅδδην, v. Euftath. Hefych. Seriores poetae ex grammaticorum commentis pependerunt, neque adeo ad Homericam rationem exquirendam adhiberi poffunt; aliquoties tamen ἄδην in Apollonio et Callimacho occurrit, vbique priore correpta. ἀδδηφάγος etiam Lyfiae et Philifto dictum fuit: quod interpretatur Harpocration Lex. h. v. Apoftol. Proverb. I, 1, 51. Super ἄδην ἐλάαν πολέμοιο v. ad N, 315. Ceterum vulgari quoque vfu habita eft vox ἄδη, quod conftat ex Herodoto IX, 39 vbi v. Valk. ἀδὲς vox Dorum, pro δαψιλὲς, memoratur a Gregorio de Dial. p. 149. Ductum quoque hinc eft ἀδινὸς, denfus feu numero feu ordine, h. e. continuus, priore breui: de quo v. ad B, 87.

Tandem ἀδηκότες fupereft, *fatiati*, quod ad exemplum τοῦ ἄδδην etiam ἀδδηκότες fcribitur, vt K, 98 καμάτῳ ἀδδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ. ad quem locum vide Obff.

EXCVRSVS II

de εἴ κεν cum coniunctiuo, optatiuo et futuro indicatiui.

E, 212. εἰ δέ κε νοστήσω καὶ ἐσόψομαι. Schol. A. ad e. l. notauit, dictum effe pro νοστήσαιμί κεν. vt illud: πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ ὀνομήνω B, 488. Patet, exemplo allato, ὀνομήνω, grammaticum ftatuiffe, νοστήσω effe *aoriftum fubiunctiui fequente futuro indicatiui;* quod per fe recte fieret; nam *aoriftum fubiunctiui et futurum indicatiui cum ἂν vel κεν iungi et eodem loco haberi,* faepe (v. c. K, 449. 452 et alibi) videbimus, et antea iam vidimus Exc. III ad A, 66. videtur tamen νο-

στήσω non minus bene pro futuro haberi, vt κε ad vtrumque referatur, νοστήσω κεν et ἐσόψομαι κεν. Eo quoque ducit similis locus B, 258 εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι, ὥς νύ περ ὧδε, ne viuam, εἰ μὴ ἐγώ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω — αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀφήσω. — *Futura cum κεν iuncta* omnino ab Homero frequentari nunc nemo dubitet; (v. ad A, 175. 137. 139. Δ, 176. I, 155 et al.) Quid in Atticis scriptoribus de vsu futuri cum ἂν statuendum sit, ad nos non spectat.

Egeram supra de vsu τοῦ αἴ κεν vel εἴ κεν, in Exc. III. ad A, 66. et in Obss. ad A, 81. vbi expressis plagulis et inspectis vidi obseruationem de vsu τοῦ αἴ κεν cum subiunctiuo esse turbatam sphalmate p. 40. l. extr. „soloecum esse εἰ cum subiunctiuo" cum deberet excusum esse εἴ κε. Ibidem paullo post l. 8. p. 41. vbi dixi: „Sic quoque εἴ κε. εἰ δέ κε. εἰ δέ κε μή." excidit, cum futuro indicatiui.

Monebo igitur, cum in h. l. deuenerim, omnino paucis de vsu τοῦ εἰ, εἴ κεν, εἴ περ, in Homericis. De *vulgari* quidem *vsu τοῦ εἰ cum indicatiuo* et *optatiuo* non quaeri, per se intelligitur.

Frequentissimum in Homero esse εἴ κεν, et αἴ κεν, quod idem est atque εἰ ἂν, ἐὰν, *cum subiunctiuo* iunctum, iam in notato Excursu pronuntiatum est. Occurrunt exempla hoc ipso libro E, 820 εἴ κε — ἔλθῃ. 351 ἦτε σ' οἴω ῥιγήσειν πόλεμόν γε καὶ εἴ χ' ἑτέρωθι πύθηαι. Si plura cupis, adi A, 324. Δ, 359. Λ, 315. X, 346 et al. etiam εἴ κεν πως, vt Π, 725.

Cum hoc vsu τοῦ εἴ κεν cum subiunctiuo non illa ratio confundenda, cum εἰ, etiam *sine ἂν, cum subiunctiuo* iungi posse contenditur; id quod ἀκριβέστεροι omnino negant fieri posse, non magis, quam vt ἐὰν cum indicatiuo iungatur. Praeiuit recto huic iudicio Thomas Mag. in εἰ p. 267. etsi is obscurauit doctrinam hanc per alia adiecta: quod acute nuper obseruauit doctiss. L. B. de Locella ad Xenoph. Ephes. p. 185. Itaque potest

quidem dici *εἴ κεν ἱκώμεθα*, non autem *εἰ ἱκώμεθα*, quod soloecum esset. Quoties igitur talia leguntur, eluitur vitium, modo interponendo *κεν*, *εἴ κεν ἱκώμεθα*, modo mutando subiunctiuum in optatiuum *εἰ ἱκοίμεθα*. Interdum *καὶ* male occupauerat locum *τοῦ κεν*, vt apud Apollon. IV, 1418 *εἰ δὲ καὶ αὖθις ἱκώμεθα* in codd. damnat Brunck. et tuetur *εἰ δέ κεν*. Erit ergo etiam E, 258 *εἰ γοῦν ἕτερός γε Φύγῃσι* mutandum non in *ἕτερός κε Φύγῃσι*, sed *εἴ κ' οὖν ἕτερός γε Φύγῃσι*. O, 571 *εἴ τινα που Τρώων — βάλῃσθα* in *βάλοισθα*. Et in Hesiod. Ἔργ. 321 *εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίῃ μέγαν ὄλβον ἕληται* erit emendandum *εἰ γάρ τίς κεν*, vt idem vir doctus vs. 344. (317) *εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἀλλότριον ἄλλο γένηται* mutauit in *γένοιτο* (poterat quoque scribere *εἰ γάρ τοί κεν — γένηται*) et in Apollon. III, 61 *εἴ κεν περ ἐς Ἄϊδα ναυτίλληται* pro *εἰ καί*.

εἴ κεν cum optatiuo iungi vulgo obuium est. *εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἀροίμεθα κε κλέος ἐσθλὸν* E, 273. et *πειρήσομαι εἴ κε τύχοιμι* 279. I, 397 *τάων ἥν κ' ἐθέλοιμι*, et sine *κε* paullo ante *οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη* — eod. lib. 455. v. Exc. III. ad A. et in ea quidem iunctura maxime sibi placent Attici, vt omnino in optatiui vsu, quem tamen epicis poetis obtrudere nolim, nisi codicum auctoritas vel sententiae indoles facere iusserit; nam hi subiunctiuos plerumque praeferunt, praeeunte Homero: v. c. Γ. 71 *ὁππότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται*, scriptor Atticus praeferret *γένοιτο ἄν*. Δ, 191 *Φάρμαχ' ἅ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων*, *παύσειεν ἄν*. A, 137 *ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι*, *ἑλοίμην ἄν*. 205 *τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ*, *ὀλέσειεν ἄν*. et sic sexcentis in locis. Neque itaque, cum toties in libris variet et erret optatiuus cum coniunctiuo, hunc vbique tollere et istum substituere ausim, nisi conditio incerta aut dubitatio vim inde mutuetur. Jl. I, 414 *εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκοιμι* mutaui in *ἵκωμαι* alia de caussa. Obseruantur etiam loca, in quibus promiscue *εἴ κεν* cum subiunctiuo et optatiuo aut alternis iunguntur; v. c. Jl.

I, 278 εἰ δέ κεν αὖθις ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώωσ' ἀλαπάξαι — et statim εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ'. —

Tandem εἴ κε vt quoque αἴ κεν, *cum futuro indicatiui* iunctum ab Homero frequentari, iam initio huius Excursus et Exc. III. ad A. declaratum est.

Cum εἴκεν conuenit fere vsus τοῦ εἴπερ ἂν, εἴπερ κεν, quod vt plurimum cum subiunctiuo, rarius cum optatiuo iungitur; cum optatiuo quoque εἴπερ sine κε, cf. ad A, 81. at cum indicatiuo iungitur quidem εἴπερ, (v. c. Π, 848 εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν. Τ, 364 εἴπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάᾳ πολεμίζειν) non vero εἴπερ ἂν, εἴπερ κε. hoc quidem non magis ac εἴ κεν vel αἴ κεν, praeterquam solo futuro indicatiui, vt in illo αἴ κεν πως θωρήξομεν.

EXCVRSVS III

ad E, 656. ἁμαρτῇ.

de προσῳδίᾳ seu accentu in Homero et interpunctione.

Vidimus in Obss. ad e. v. acriter et diuersimode disputatum esse de pronuntiatione voc. ἁμαρτῇ. nec mirum, cum tanta pronuntiationis vis sit non modo ad aurium iudicium, verum etiam ad sensum verborum.

Cum in lingua, cuius vsus est vulgaris, de pronuntiationis ratione inter populares satis constet, ad eam declarandam signis et notis opus non est; nec necessitas existit, nisi aut in exquisitiore sermonis cultura, aut, si ab aduenis et exteris illa est addiscenda.

Quod si prius illud euenit, disputationes exoriuntur primo tantum de singulis vocibus, aut dialecto molliore, duriore, variatis, aut vulgo male pronuntiatis aut dubitationem qualemcunque habentibus: idque in Graecis, quamdiu Athenis omnes fere litterae continebantur, rarius, mox multo magis locum habere debuit, ex quo

litteratura Alexandriae florere coeperat, maxime in Homericis carminibus.

Obseruatum erat mature, differre nonnullorum verborum sensum pro pronuntiandi modo; obseruatum quoque illud, ad orationis perspicuitatem et suauitatem ingentem vim inesse in vocis modulatione, *acui* syllabae *tonum*, (ὀξύνεσθαι) aliarum syllabarum sonos *demitti*, βαρύνεσθαι. Ille tonus ὀξὺς, *accentus*, προσῳδία, dictus (quia ad litterarum sonos voce προσαείδεταί τι) doceri poterat facile si quis pronuntiatione ipsa haec doceret. Recte autem pronuntiare ad grammatices rudimenta et puerilem institutionem referebatur. Atque hoc sensu προσῳδίαι sunt accipiendae, quando in Platone, Aristotele, Aristoxeno ad eas prouocatur; sunt accentus, quibus vox modo acuitur, modo grauatur, sola pronuntiatione, praeeuntis alicuius exemplo ac monitu, addiscendi.

Tandem signa inuenta sunt, quae et ipsa appellata sunt προσῳδίαι et accentus. Proprie non nisi vnus, ὀξὺς, *acutus*, est, quo acuitur et eleuatur syllaba, ceteris syllabis remissiore sono pronuntiandis, isque est virgula ′ et in fine `, haec et ipsa vulgo *grauis* dicta, proprie tamen grauis nullum habet signum; omnis enim syllaba grauatur, grauem tonum habet, in qua tonus non eleuatur adeoque non acuitur. Variatus vocabuli, *grauis*, vsus plus obscuritatis intulit in hanc doctrinam per se satis luculentam. Qui acutus est in prioribus syllabis, idem est quoque acutus in vltima, siue ′ siue ` pingatur. Acutus abit in *circumflexum*, hoc est, duae syllabae, quarum altera acuebatur, altera grauabatur, contractae sunt in vnum tonum, v. c. βοάουσι, (in quo α acuitur, ου grauatur) in βοῶσι· hoc ex vsu, quo ` grauem tonum declarat, a grammaticis declaratum est per άου et hinc ώ, vnde factum ῶ, lineis binis in vnam circumductis.

Haec, superioribus aetatibus pleruinque perperam tradita, nunc sunt inter nota ac vulgata; vti et illud, *accentus* prorsus diuersos esse a *quantitate* syllabarum, in qua χρόνος spectatur, cum syllaba breuis vnam moram

ſeu tempus, χρόνον, habet, longa duo χρόνους. Horum temporum ratio non habetur in accentu; eſt itaque pronuntiandum ἄειδε, ἔθηκε, etſi haec pronuntiatio ita facta eſſe debet, et adhuc fieri poteſt, vt etiam χρόνου ratio habeatur. Praeſtat inter ceteros, qui de his tradiderunt, libellus Foſteri. Ex antiquioribus praeiuerat Dionyſius Thrax Ariſtarchi diſcipulus, e cuius τέχνῃ ſeu ex iis, quae alius ei praefixerat, meliora excerpſit Porphyrius περὶ προσῳδίας ap. Villoiſ. Anecd. Diatr. p. 103 ſqq. v. Reiz. Proſod. gr. p. 63.

Iam cum puerilis doctina recte legendi ac pronuntiandi maxime Homeri lectione contineretur, facile intelligitur, dubitationes huius generis et difficultates primo ſubortas eſſe in Homero; in eoque traditas praeceptione. Cum de iisdem προσῳδίαις etiam ſcriptis ageretur: facile ſeu ſcriptio ſeu praeceptio adducere viros doctos potuit, vt ſignum quoque, quod τὴν προσῳδίαν declararet, inuenirent; idque cum primo in ſingulis forte locis ambiguis et controuerſis adhibitum, tum et appictum eſſet, eo tandem inualuit, vt codices ſignis iis tantum in locis controuerſis, mox, ſeu puerilis inſtitutionis ſeu minus graece doctorum cauſſa, per totum carmen προσῳδίαις eſſent inſtructi: quod an Alexandrinorum grammaticorum aetate factum ſit, dubito; verum probabile ſit, eos ipſos codices, qui προσῳδίας haberent, non niſi locis, de quibus controuerſia agitata erat, ſigna appicta habuiſſe; forte ne hos quidem niſi eos codices, qui grammaticorum manibus verſabantur; adeoque paucos; nec ſi v. c. Ariſtophanes dicitur inſtruxiſſe Ariſtophanem Comicum aut Pindarum ſignis, hoc de totis codd. accipiendum eſſe cenſeo, verum de ſingulis tantum locis ac vocibus ambiguis; ſerius demum, Graecis litteris iam ruentibus, et pronuntiatione foede corrupta, mos inualuiſſe videtur, vt totos libros ſignis his pronuntiationis antiquae inſtruerent: quo ipſo nobis antiqua et vera legendi graeca ratio eſt ſeruata, ſaltem quod ad tonum verborum attinet, quem alioqui multo minus in Graecis, non dicam aſſe-

qui, quod nullo modo nos posse censeo, verum ne quidem exputare possemus. Itaque Romani sermonis tonum multo minus tenemus quam Graeci; vnde enim v. c. nisi Diomedes memorasset, sciremus, *post*, si aduerbium esset, acuto, si praepositio, graui esse pronuntiatum.

Simili modo statuendum esse videtur *de spiritu*; proprie vnus tantum habetur spiritus asper; isque erat signandus in vocibus nonnullis, quarum significatus per eum constituebatur; otiose postea etiam *lenem* intulere, qui per se nullus est, et perperam appingitur, multo magis quoties accentus non appinxeris. Ab aspero diuersus erat spiritus *digamma*, de quo disputatum est Excursu singulari.

Neque alio modo subnatam esse putabimus *interpunctionem*, quam, a simplicissimis signis *τῆς τελείας, μέσης στιγμῆς* et *ὑποστιγμῆς* ductam, et in singulis locis, dubiis et obscuris sententiis, primo allitam, serior vsus ad eam, quam nunc habemus, omnis orationis constituendae rationem adduxit; ita vt ex interpunctione plerumque iudicare possis, an logica subtilitate vsus sit scriptor in cogitandis iis quae scripsit. In Scholiis Marciani codicis Nicanor *περὶ στιγμῆς* laudatur tanquam is scriptor, ad cuius praecepta potissimum interpunctio Homerici carminis constituta sit.

Praeclara haec lectionis et interpretationis subsidia et adiumenta grammaticis Alexandrinis deberi, (circa annum CC. ante C. N.) in confesso est; eaque primus, non tam reperisse, quam scite constituisse et in vsum vulgarem adduxisse videtur Aristophanes Byzantinus; qui etiam metrica primus curauerat, vt ex Grammatico de metris Pindari discimus. Locus in eam rem praeclarus ex Arcadio Ms. appositus est a Villoisono ad calcem Epp. Vinar. e cod. Paris. Neque tamen seu Aristophanis, seu Aristarchi, discipuli, auctoritate omnes huius doctrinae controuersiae fuere aut compositae aut sublatae. Memorantur enim diuersae clarissimorum grammaticorum sententiae et censurae multis in locis; tum vero etiam scri-

pta integra περὶ προσῳδίας, ſeu vniuerſe ſeu de Homerica ſigillatim; quarum recenſum vide ap. Foſterum p. 166 ſqq. et de iis, qui in Scholiis Codicis Marciani memorantur, Prolegomena Villoiſoni, vniuerſe autem memoratos in Biblioth. Gr. Fabricio-Harleſianae Vol. VI. Sunt in his Tyrannio iunior, περὶ Ὁμηρικῆς προσῳδίας, et clariſſimi grammatici Ptolemaeus Aſcalonita, Apollonius Dyſcolus, et Herodianus ἐν τῇ καθόλου, ſ. καθολικῇ προσῳδία, et in altero libro τῇ Ἰλιακῇ προσῳδίᾳ ſaepe laudata, et, quod ex ſubſcriptione ſingularum rhapſodiarum codicis Marciani apparet, in Scholiis vbique in conſilium adhibita. Horum aliorumque virorum doctorum ſubtilitate, quae nunc quidem, poſtquam res ſemel conſtituta eſt, multis in rebus nobis videri poteſt nimis moroſa et odioſa, effectum tamen eſt, vt certas, quas ſequamur, teneamus rationes.

Summa haec rerum capita apponere licuit lectorum cauſſa, qui in his minutiis otium conſumere nec volunt nec debent; ita quoque aſſequetur quisque pro ſe, cur in commentandi genere hoc, quo exponere volui inprimis, quid veteres de Homericis locis ſenſerint ac tradiderint, appoſita ſint a me multa huius generis, etſi in noſtra Homeri lectione raro forte de his argutiis aut quaeretur aut quaerendi neceſſitas incidet. Attigi tamen conſilio et ratione inprimis loca praecipua, in quibus controuerſiae huius generis, de accentu inprimis, fuere ſubnatae et magnis interdum animis agitatae. Ex iis locus eſt de ἁμαρτῇ, in Obſeruationibus ad h. v. cum alii ἁμαρτῆ, Ariſtarchus ἁμαρτῇ, ſcriberent; ſimilis controuerſia de ὁμαρτῆ, quam v. ad Φ, 188. Alias v. ad B, 15. 765. vbi nolui diſertior eſſe, et paſſim ſe offerent aliae, v. c. Ψ, 328 τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ.

IN LIBRVM VI. ILIADIS
VARIAE LECTIONES
ET OBSERVATIONES

1. Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή. οἰώθη. ἐμονώθη. Sic iam Apollon. Lex. h. v. et inde ceteri. Addunt Sch. br. ἐμονώθη τῆς τῶν θεῶν συμμαχίας. Ven. B. autem: τινὲς τὸ οἰώθη, ἀντὶ τοῦ ἰσώθη, ὡμοιώθη. indocte. Memoratur versus ab Hesych. in αἰνὸν, vt probet esse idem quod δεινόν.

2. πολλὰ γὰρ ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴθυσε μάχη πεδίοιο. ⁊ propter omissum διὰ ante πεδίοιο. Addita: ἐπ' εὐθείας ἐφέρετο ἡ μάχη, modo his modo illis prosternentibus et prostratis. Ven. A. Sch. br. Ἰθύειν, ὁρμᾷν. ἔθυσε vitium est ed. Lips.

3. ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα. ⁊ quia ἰθυνομένων pro ἐπ' ἀλλήλους ἰθυνόντων. Ven. A. Sch. br. Occurrit quoque in Hesiodo. Apollon. Lex. p. 361 ἐπ' εὐθὺ προϊεμένων τὰ δόρατα. Est quoque ἰθυνόντων in Cant. ex gl. puto. χαλκήρεα v. ad N, 714.

4. μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων. ⁊ quod in antiquis reperitur μεσσηγὺς ποταμοῖο Σκαμάνδρου καὶ στόμα λίμνης. Addit Ven. A. etsi corrupte, διὸ καὶ ἐν τοῖς ὑπομνήμασι φέρεται (sc. Aristarchi, cuius isto nomine fuit liber) sed ille mox, cum in alios libros incidisset, reposuit: μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων. quod convenit locis ad nauium stationem, in quibus pugnatur. Ven. B. et similia repetit, et addit, fuisse quoque lectum: μεσσηγὺς ποταμοῖο Σκαμάνδρου καὶ Σιμόεντος. Charetis hanc esse lectionem, disco e Scholio notato a Bent-

leio, (e Lipf. cum quo conuenit Leid. vt intelligo e Voff. ad Catull. p. 247.) Putarunt nuper viri docti, Woodii erroribus obtemperando, fe nefcio quid in reiecta illa ab Ariftarcho lectione reperiffe; atqui meram effe interpolationem manifeftum faciunt haec: quod nomen eft ferioris vfus, quod eft geographicum, (nam fuere *στομαλίμναι* plures, vt ad Rhodanum. ap. Strabon. IV, p. 280. ad Crotonem ap. Theocr. IV, 22. vbi eft *τὸ στομάλιμνον.*) quod ne grammatice quidem dici poteft *μεσσηγὺ στόμα* fed *στόματος*, eratque adeo faltem vna voce efferendum *καὶ Στομαλίμνης*; tandem ne quidem fatis idonea vox eft ad declarandum campum, in quo pugnatum eft; erat ille *inter Scamandrum et Simoentem* fitus, non apud extrema oftia, quae Stomalimne dicta, in quae Scamander et Simois eodem alueo iuncti deferuntur: v. Strabo XIII p. 890. cf. Lenz. p. 290. videtur Stomalimne effe idem, quod Scylax per *λιμένα* / *Ἀρχτῆοας Ἀχαιῶν* declarat p. 86. ed. Iac. Gron. cf. ad Lecheual. p. 153. et 249.

5. 6. *Αἴας δὲ — ἕρκος Ἀχαιῶν — ῥῆξε — φόως δ' ἑτάροισιν ἔθηκε.* Obferuant grammatici Ven. A. B. Sch. br. quod tres metaphoras cumulauit poeta. *Φόως δ' ἑτάροισιν ἔθηκε.* Fuit *ζήτησις*, quatenus caefo Acamante Aiax hoc effeciffe videri poffit? Refpondent in Ven. B. quod Acamantis formam induerat Mars; E, 462. Simplicius, puto, refpondeas: quia, homine fortiffimo, Acamante occifo, focios a magno difcrimine liberauerat. *Φῶς* de *falute* et *liberatione a periculo*, vfu obuio, in Homero inde in Pindaro, Tragicis et al. Per *νίκην* Euftath. reddit. Sch. br. *χαρὰν, σωτηρίαν.* quod et Hefych. habet, et *Φῶς — τὴν χαρὰν σημαίνει. Φόως δ' ἑ. ἑ.* Apollon. h. v. Plenius Scholion eft in Suida h. v. vbi et follenni vitio *ἄνδρα λαβὼν* legitur. *Φόως* de laetitia accipiendum O, 741. de falute Π, 95. Φ, 538. Scilicet omnino *Φῶς* et *lux* ex iis verbis eft, quae non fubtiliter vbique enucleanda funt, verum ad mentem magno phantafmate

percellendam ponuntur. *O lux Dardaniae. Lumina ciuitatis. Lux gentium Maſſias.*

7. ἐνὶ Θρῄκεσσι τέτυκτο. „γρ. Θρῄκεσσιν ἐτύχθη" *Barnes.*

8. Verſum laudat Sch. Apoll. I, 949 ad verba: ὅν πάϊς δίου τέκεν Εὐσώροιο Αἰνήτη. Cyzicus heros erat natus ex Aeneo Theſſalo et Aenete Euſori, regis Thracum, filia, adeoque Acamantis ſorore. cf. ſup. ad B, 844. εὐσώρου ed. Turn.

9. τόν ῥ᾽ ἔβαλε πρῶτος κόρυθος Φάλον ἱπποδασείης. ⊢ quod ἔβαλε eſt pro ἔπαισε. Ven. B. κατὰ τὸ τῆς περικεφαλαίας λαμπρὸν τὸ προμετωπίδιον. ex falſa acceptione, et confuſione τοῦ Φάλου et τοῦ Φαλάρου. v. ſup. ad Γ, 371. — τόν ῥα βάλε. Vindob. κόρυθος ἱπποδασείης. Sch. br. ἱππολόφου. Apollon. Lex. ἱπποδάσεια, (P, 295) ἵππιον λόφον ἔχουσα. Scilicet ἵππος pro ſeta equina, vt βοῦς pro corio.

10. ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε. Ven. B. ait nonnullos μετώπω duali accepiſſe, laudato verſu (Π, 70) de Achille ἐμῆς κόρυθος λεύσουσι μέτωπον. — (Neceſſe eſt eos legiſſe λεύσουσι μετώπω. In Sch. br. idem Scholion editur: τινὲς δυϊκῶς, μετώποιν — hoc recentiores edd. inſeruere. Nam antiquae edd. inde ab ed. pr. tantum illa habent: τινὲς δὲ δυϊκῶς· οὐ γὰρ ἐμῆς κ. λ. μέτωπα.) Acumen grammaticum, mihi non ſatis perſpectum! Infixa cono galeae haſta et fronti infigi debuit, quatenus occiput illa complectitur — ὀστέων Cant.

11. ὄσσε κάλυψεν margo Steph. Mori mſ. Ven. Ionicum praetuli vulgari ὄσσ᾽ ἐκάλυψε.

12. Ἄζυλον Vrat. 1. et mox Θευθρανίδην.

13. Τευθρανίδην. Ex Τεύθρας, Τεύθραντος, quod et Τεύθρανος eſſe debuit. Sic quoque Teuthrania, Myſiae regio, cui Teuthras praefuit: de qua v. Strabo XII, p. 857. XIII. p. 915. — De *Ariſbe* v. ad B, 836. ſita ea fuit circa Abydum et Lampſacum, facta poſthaec colonia Mitylenaeorum. cf. ad Virgil. Aen. IX, 264.

15. *πάντας γὰρ φιλέεσκεν, ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων.* ⊱ „quod *φιλέεσκε* pro *ἐξένιζεν.* — *ἐπὶ ὁδῷ* pro *παρά.* *ὡς τὸ ἐπὶ λιμένι οἰκῶν*" obſeruatio e trinio repetita in Sch. br. cui tamen locum fecit aliud alicuius grammatici acumen in Ven. A. et Leid. e quo diſco, Porphyrianum hoc eſſe: *τὸ ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων· οὐκ ἔστι τὸ παρὰ τὴν ὁδόν — ἀλλ' ἡ ἐπὶ δηλοῖ ἐν τούτοις τὸ ὑψηλὸν ἀπὸ* (leg. *ἐπὶ*) *τῆς γῆς* ſqq. — *ὁδῷ ἔνι* vnus Vindob.

16. *ἀλλά οἱ οὔτις τῶν γε τότ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,* Laborant grammatici in Sch. B. Euſtath. in hoc, quod iis viſa ſunt haec ad improbandam vel eleuandam beneuolentiam facere. — Nec vident, ad miſerationem mouendam haec eſſe adiecta. v. ad E, 53. Valer. Fl. III, 173 *Nec tibi Theſſalicos tunc profuit, Ornyte, reges Hoſpitiis, aut mente moras fouiſſe benigna.* putes ex Homericis conuerſa haec eſſe. Adde ſimilia de Ripheo Aen. II, 426—8. *οὔτις τῶν γε* Ven. *τόν γε.*

17. *ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα* ⊱ propter figuram: dictum enim pro *ἀμφοτέρους τὴν ψυχὴν ἀφείλετο, ἀντὶ τοῦ ἀμφοτέρων.* — Obſeruant porro A. et B. diſtinguendum poſt *ὑπαντιάσας* eſſe. Nam fuere qui ad Diomedem retulere, vt eſſet iunctura: *ὄλεθρον. πρόσθεν ὑπαντιάσας ἀλλ' ἀ. θ. ἀπηύρα.* Gl. Moſc. 1. *ἔμπροσθεν αὐτοῦ προκαταλαβών.*

18. ⊱ quod nomina poeta indidit a re: *Καλήσιος ἀπὸ τοῦ καλεῖν τοὺς ξένους.*

θεράποντα, ὅς ῥα τόθ' ἵππων ἔσκεν ὑφηνίοχος. Ex more vitae heroicae, vt ſemel de eo moneam, ſunt *θεράποντες* amici heroum et familiares, qui ipſis adſunt ad opem ferendam in pugna, ad miniſterium, nec tamen ſeruile, praeſtandum (Apollon. Lex. h. v. monet, non eſſe *δούλους*) inprimis ad currus inſtruendos, iungendos, regendos; adſtant quoque in eodem curru et ſunt *ἡνίοχοι*, pugnant vna cum iis quorum ſunt *θεράποντες*; itaque ſunt iidem *ἑταῖροι*, vt Patroclus Achillis Π, 240. 244. educati ambo vna ſunt, vt iidem et alii, ſic Aiacis *θεράπων* Lycophron in eius domo viuebat O, 430 ſq. Me-

morantur tamen, inprimis in Odyssea, θεράποντες diuersi ordinis: sunt qui etiam sunt κήρυκες Od. Σ, 423. et 290 sq. sic et Jl. A, 321. alii qui ministerium praestant in epulis parandis, equis iungendis vel iugo soluendis. Memorantur quoque plures θεράποντες in vna domo v. c. Menelai Δ, 23. 38. Dicti quoque ὀπάονες, vt Meriones Diomedis θεράπων Θ, 263.

19. ⸖ quod praepositio vacat in ὑφηνίοχος vt in ὑποδμὼς Od. Δ, 386. Schol. A. B. Attamen editum ex Veneto, et Sch. B. praefixum ἔσκεν ὑφ' ἡνίοχος, quod Vrat. b. quoque exhibet; accipiendum, ὑπέσκεν, ὑπῆν, sub eo erat. Pro τὼ δ' ἄμφω est in Barocc. et Vindob. τώ γ' ἄμφω. in aliis particula excidit.

21. Pro Πήδασον Aristarchum legisse Πήρεχον notat Ven. B.

22. Fuere argutiae veterum grammaticorum in hoc versu, quod discas, si Apollon. in Ἀβαρβαρέη et Etymol. in Νηῒς inspexeris; Sed res parum digna, cui inmoreris.

23. ἀγαυοῦ Λαομέδοντος. De sensu epitheti ambigitur τῷ γένει ἢ τῷ κάλλει; non moribus, quos poeta in Laomedonte improbat, vbi de eo agit. Apollonius in Lex. h. v. ἀγαυὸν, καλὸν, ἐπιφανὲς, θαυμάσιον. ὁ δὲ Ἀπίων, καλὸς, σεμνός. Ita et reliqui miscent plura, vt ignores, quomodo ipsi in locis singulis acceperint. Scilicet ἀγαυὸς est proprie admirabilis, tum ad omnia transfertur, quibus quis admirationem facere potest, pulcritudine aut dignitate corporis, factis, gloria. Inde fit synonymon τοῦ σεμνός. tandem in vitium, est superbus, arrogans. Sunt autem multa loca, in quibus plura ex his locum habent, nec definiri potest, quid poeta praetulerit: vt h. l. generalis aliqua est commendatio Laomedontis *clari, eximii*.

24. σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ ⸖ quod e clandestino congressu susceptos appellat σκοτίους, qui et παρθένιοι ipsi sunt (Π, 180) cf. Suidas in σκότιος. — Notatur quoque quod σκότιος scribitur: cum Σκοτίος sit nomen proprium, ap. Pindar. (in deperditis) Schol. A. B. Addunt

Sch. br. cum Schol. Leid. τὸν ἐξ ἀδαδουχήτων γάμων. Hoc idem Schol. Eurip. ad σκότιοι παῖδες θεῶν Alc. 1010 habet. pulcre! Debetur hoc Apioni, Eustathio teste; et respexit ille Eurip. Phoen. 346 ἐγὼ δ' οὔτε σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς νόμιμον ἐν γάμοις. Distinguit νόθον Eustath. ad Δ, 499. add. Hesych. σκότιος. c. Intpp. Comparat locum Homericum cum Virgiliano Aen. IX, 545 sq. Macrobius Sat. V, 12.

25. ἐπ' ὄεσσι pro παρ' ὄ. et quod oues pro loco ouibus seruandis. Sch. A. Sch. br. Addit Schol. B, esse hoc Atticum, et laudat: δήεις τόνγε σύεσσι παρήμενον (Od. N, 407) cf. eund. ad 92 et 273.

26. ἡ δ' ὑποκυσσαμένη. Apollon. Lex. h. v. ἔγκυος γινομένη. addit Hesych. ἐγκύμων. Suidas ἐγκυμονήσασα. Vim praepositae particulae melius reddunt Schol. br. ὑπ' αὐτοῦ κυήσασα, γεννήσασα.

κυσσαμένη duplici σ scriptum, quia κύω, osculor, pro eodem verbo habitum breuem primam habet: καὶ κύσε χεῖρας. Etsi de hoc dubito; fuisse videntur voces duae diuersae; κύω quidem, praegnans sum, priore longa, vnde ἐγκύμων media producta; ductum ab eo κυέω priore breui, vnde esse puto T, 117 ἡ δ' ἐκύει φίλον υἱόν. At κυσάμενος et ὑποκυσάμενος productum υ habuere; prior ap. Hesiod. Theog. 125. 405.

διδυμάονε γείνατο παῖδε. De διδυμάονε dictum ad E, 548. διδυμάον' ἐγείνατο Mosc. 4.

Ceterum primo nunc loco occurrit phantasma hoc suauissimum, quo prisca aetas omnem rerum naturam sensu carentem sensu et actu impertiit, primo singulis fontibus, antris, arboribus, siluis tum omnibus terrarum locis, mari, Oceano, numina immittendo; felix et sensibus humanis accommodatum inuentum, in poetarum et artificum vsum. Sunt in his Nymphae Naides. Nomen vulgare, quo quaeuis primum puella aut noua nupta νύμφη dicta erat, eminentiore sensu ad has puellas est traductum; habitae illae deae, ex inferiore tamen ordine; quoties itaque heroum origo a praeclara stirpe erat

repetenda, facile occurrebat Nympha in aliqua soli patrii parte; h. l. fontis, ad quem Bucolion armentis patriis praeerat. Haec semel dicta sunto ad regenda iudicia de toto hoc genere. Alio τοῦ μυθεύεσθαι modo Od. K, 350 sq. illae nascuntur.

27. καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε μένος. Mosc. 1. καὶ μὴν et ὑπέλυσε. καὶ τῶν μὲν vn. Vindob. non male; correctum tamen.

28. Μηκιστηϊάδης emendate edidit Turneb. Antea erat in Flor. Ald. 1. Rom. Μηκιστιάδης. et Ald. 2. cum seqq. Μηκιστηάδης. B, 565. 6 Εὐρύαλος Μηκιστέως υἱὸς —

29. Ἀστύαλον Mosc. 3. Ἄστυλλον.

30. Πιδύτην Barocc. Πηδύτην, et Vrat. a. in marg. in contexto Τηδύτην.

31. Τεῦκρος δ' Ἀρετάονα. δ' ἄρ' Ἐτάονα pro var. lect. Enstath. mſ. Lipſ. Schol. ap. Bentl. Vrat. b. a m. pr.

32. ἐνήρατο. Cant. ἐνείρατο.

33. Ἔλατον δὲ ἄναξ. Nonnulli cum Vrat. a. vitiose δ' ἄναξ.

34. ναῖε δὲ Σατνιόεντος ἐϋῤῥείταο παρ' ὄχθας. & quod Zenodotus scribit: ὃς ναῖε Σατνιόεντος. Addit Sch. A. „κακοφώνως" debebat addere quoque, esse contra metrum. Ap. Strabon. est παρ' ὄχθαις lib. XIII, p. 903 A. Barnes „γρ. Σαφνιόεντος" male variantem lectionem efſinxit ipse; est enim hoc nomen seriorum temporum, notante Strabone XIII, p. 903 A. add. Eustath. et al. Sic et mox vſ. 35. Πήδασον. Barnes „γρ. Πήγασον" iterum e Strab. et Steph. Byz.

35. Iterum memoratur *Pedasus* Ξ, 445. et Φ, 87. Leleges eam tenebant, quibus imperabat Altes, cuius filiam Laothoen duxerat vxorem Priamus Φ, 85 sq. filios Altis Polydorum et Lycaonem interfecit Achilles. Ab Achille enim Pedasus erat vastata cum aliis eius tractus vrbibus Jl. Υ, 92. vnde nec eius mentio facta est in recensu lib. II. vide Obſſ. ad B, fin. p. 438. Qui supererant, sub Hectoris ductu pugnabant. (cf. Schoenemann. Geograph. Homer. p. 106.) Alii discesserant in Cariam

ibique aliam vrbem Pedaſum (τὰ Πήδασα) condiderant: Strabo l. c. p. 909. Add. Euſtath. qui vrbem Cariae Pegaſum dictam tradit, Steph. Byz. h. v. et Holſten. Haec altera, Cariae, eſt ea, cuius meminit auctor de mirab. audit. 149. Alia Pedaſus eſt inter vrbes in Agamemnonis ditione, inf. I, 152.

Πήδασον. Schol. A. B. br. Euſtath. exponunt ad h. v. fabulam ſeriorum de vrbe *Pedaſo* olim *Monnia* dicta, et Achilli a puella Pedaſa prodita, pomo trans muros iacto, binis ſenariis inſcripto. Laudantur auctores Demetrius (Scepſius) et Heſiodus, hic vix cum fide. Habet fabula aliquam ſimilitudinem cum pomo Acontii. v. Ouid. Heroid. XX. et de Cteſylla Antonin. cap. I.

38. *ἵππω γάρ οἱ ἀτυζομένω πεδίοιο — ἐβήτην.* ſ— quod *διὰ πεδίοιο* eſt, et quod *τὼ ἵππω* de bigis. Sch. A. Apollon. Lex. „*ἀτυζόμενοι. ταρασσόμενοι. καὶ δυϊκῶς· ἵππω γάρ οἱ ἀτυζομένω.*" Si iungis *ἀτυζομένω* (*διὰ*) *πεδίοιο*, dicendum, *ἀτύζεσθαι* eſſe dictum cum vi, pro *ἀτυζομένω. Φεύγοντε. τρέχοντε.* Poteſt etiam iungi (*διὰ, κατὰ*) *πεδίοιο βλαφθέντε* et *ἐβήτην.*

39. *ὄζῳ ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνῳ.* Sch. br. *ὑπὸ τοῦ ὄζου ἐπισχεθέντες. ὑπὸ τοῦ κλάδου ἐμποδισθέντες.* Sed *βλάπτεσθαι* omnino de curſu intercepto vel impedito dicitur, vt Jl. Ψ, 571. 774. 782 *θεά μ' ἔβλαψε πόδας.* Euſtathius: *βλάπτεσθαι καὶ βλαφθῆναι κυρίως ἐπὶ τοῦ προσκόπτειν καὶ ἐμποδίζεσθαι.* Π, 331 *βλαφθέντα κατὰ κλόνον.* cf. ad Ψ, 387.

ἐνιβλαφθέντε iunctim marg. Steph. Rom. Euſtath. Vrat. b. *μυρίκινος*, vt *μυρῖκαι* Φ, 350.

40. *ἀγκύλον ἅρμα ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ.* *ἀγκύλον* haud dubie *περιφερές.* vt *καμπύλον* alibi, quod et h. l. legitur in Vrat. b. e gloſſa. Fuere tamen qui interpretarentur *ἰσχυρόν.* vt Schol. ad Jl. B, 205. et Etymol. cf. Toll. ad Apollon. p. 16.

ἐν πρώτῳ ῥυμῷ. dubitat Schol. B. ſitne in extrema parte, qua iugum alligatum eſt temoni, an verſus axem et currum altera parte; et praeſertur alterum hoc: quod

mihi quidem durius factum videtur. ἐν πρώτῳ, ἐν ἄκρῳ, melius Sch. br. Succusso curru excidit Adrastus etiam hoc altero modo. Idem grammaticus Ven. B. cum Sch. br. valde γραφικῶς narrata haec esse docet. Iterum Π, 371 πολλοὶ ἵπποι — ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἅρματ' ἀνάκτων. In principio versus Vrat. b. ἄξαν δ'.

41. ᾗπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο. ⊱ quod φοβέοντο pro ἔφυγον e perpetuo poetae vsu. „Attamen hoc sexcenties inculcatur. οἵπερ οἱ Vrat. a. ἧπερ b.

43. πρηνὴς ἐν κονίῃσιν ἐπὶ στόμα. ⊱ quod poeta ipse declarauit, quid sit πρηνής, addendo ἐπὶ στόμα. Ven. A. Sch. br. Eust. Supra E, 586 erat κύμβαχος ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμω.

44. ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος. Ineptiunt in etymo τοῦ δολιχόσκιον Schol. br. Etymol. Eustath. Est epitheton compositum, adeoque ornatius, noua enim notio accedit, pro simplici δολιχός. Recte Apollon. Lex. μακρὰν σκιὰν ἔχον ἐξ οὗ τὸ μέγα δηλοῦται. Exscripsit haec Hesychius assuto panno: ἢ μακρὰν ἰέναι (debebat κίειν apponere) δυνάμενον.

45. ἐλλίσσετο geminauit το λ Barnes. locorum aliorum exemplo vt E, 83. Π, 599. Edebatur ἐλίσσατο.

46. Ζώγρει, Ἀτρέος υἱέ. σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα. Huc spectat Apollonii Lex. h. v. ζώγρει. ζῶντα λάμβανε. cum Schol. et al. Supra E, 698 ζωγρεῖν erat in vitam reuocare. ἄξια, — ἄποινα, τίμια. Non, quo sensu Attici dixerunt, εὔωνα, *vilia*, de quo vsu toties monitum a viris doctis. v. c. ad Thom. Mag. h. v. Versus 46—50 iterum leguntur inf. Λ, 131—5.

47. κειμήλια κεῖται. κεῖνται. Barocc. et Vindob.

48. πολύκμητός τε σίδηρος. Plura miscent Sch. B. at iam Apollon. Lex. τὸν μετὰ πολλοῦ καμάτου γεγεννημένον, ἢ τὸν πολὺν κάματον παρέχοντα. Eum exscripsit Hesych. Sch. br. Haud dubie κάμνω fuit primitus κμάω. κμέω. κμῆμι. κμῆμαι, etsi inuito Etymologo. Themist. Or. XXI, p. 260 iungit cum altero versu Odyss. I, 109 ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται, χρυσός τε. —

49. τῶν κέν τοι χαρίσαιτο. τῶν, ἐξ ὧν. χαρίζεσθαι simpl. pro διδόναι. frustra argutantur.

50. εἴ κεν ἐμὲ ζωὸν πεπύθοιτ'. — „quod πεπύθοιτο pro πύθοιτο. vt λελάχωσι." Sch. A. Quidni dixit esse aliam formam, πεπύθομαι.

αἴ κεν Turnebus e Romana induxit: in Flor. et Aldd. erat εἴ κεν. nil interest; tuentur tamen hoc Barocc. Cant. Harl. Vrat. omnes et Mosc. 1. 2. Vindob. cum Veneto.

Versus 49. 50. vna cum antec. repetiti leguntur K, 378—381. Λ, 131—135. et vbique optatiuus πεπύθοιτο, et εἴ τινα — πύθοιτο K, 206. 7. add. P, 102. cf. Exc. III. ad Il. A.

51. τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθε. Ita vbique edebatur sicque in optimis codd. etiam Veneto. Barnesii iudicio visum erat viro docto ὄρινε praestare quod in Barocc. et Mori legitur; etiam in Leid. Mosc. 2. et vna cum altero in Harlei. Sane multis in locis ὄρινε in hac loquendi formula occurrit vt B, 142. Γ, 395. Δ, 208. est tamen et ἔπειθε, vt X, 78.

53. δώσειν ᾧ θεράποντι κατάξέμεν. ᾧ, *suo*. Tacite Henr. Steph. interpolauit τῷ. restituit ᾧ. Barnes. καταξέμεν. κατάγειν, quia versus littus, respectu interioris terrae, quae pro altiore habetur; vnde tum est ἀνάγειν. cf. Eustath.

54. ἀντίος ἦλθε θέων. Est Aristarchi lectio. Alii ἀντίον. sic quoque Vrat. a. b. Ex Ven. B. discimus, Zenodotum sic legisse.

55. τίη δὲ σὺ κήδεαι αὔτως legebatur inde ab Ald. 2. Erat οὕτως in Flor. Ald. 1. Vrat. a. b. c. A. Mosc. 1. 2. 3. Ven. Barocc. Mori. Cant. Townl. Perpetua varietas vt E, 255.

56. ἦ σοι ἄριστα πεποίηται. Schol. ap. Bentl. ἦ σοι. περισπαστέον τὸ η. διαπορητικὸν γάρ. Sic et Sch. B. videtur potius ironice dictum. ἦ τοι ed. Rom. et Eustath. ἦ τοι, ἤ γουν ὄντως σοι. πεποίηνται Townl.

57. τῶν μή τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον. Vrat. a. ὑπ' ἐκφυγε. Bentl. φύγῃ nescio vnde; at Vrat. a. φύγῃ mox vs. 59 a pr. m. Et hoc praeferam, vt prohibitiue dictum non sit; non deprecantis et recusantis. Edebatur quoque sic in Dione Cassio, vbi atrocissimis his vss. 57. 8. 9. vsus fertur Seuerus Imp. Caledoniis bellum inferens. Laborant grammatici in mitiganda inhumanitate Agamemnonis, ad h. v. et ad 62.

59. μήδ' ὅντινα γαστέρι μήτηρ κοῦρον ἐόντα φέροι. Sch. A. notat in nonnullis esse φέρει. Eustathio debetur inepta subtilitas, accipienti γαστέρι dictum pro ἐν κόλπῳ. vnde enim nosse liceat, infans in vtero sitne mas an femina. Enimuero licuit poetae, vt παῖδα, ita κοῦρον, pro infante dicere. Contra γαστὴρ non potest pro sinu dici. Bentleius tamen et ipse labefactus tentabat ὅντινα γούνασι, (quod de patre occurrit E, 408. Φ, 506. X, 500. an de matre non memini) vel ἔμβρυον ὄντα φ. et ἄρσεν' ἐόντα.

Ceterum Eustath. coniectabat, ex h. l. ductam esse narrationem seriorum de Astyanacte puero necato.

60. ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι. Apollon. Lex. ἀκήδευτοι καὶ ἀφανεῖς.

61. ὣς εἰπὼν παρέπεισε. Vulgata lectio erat ἔτρεψεν. Sch. br. ἔτρεψε, παρέτρεψε, παρέπεισε. Eadem glossa est in Hesych. Potest hactenus παρέπεισεν ex interpretatione venisse videri; etiam quia hoc sollennius, H, 120. N, 788. in eadem formula. Habet tamen παρέπεισε nescio quid quod magis conuenit, et legitur sic in Vrat. a. et in Veneto; etsi in Sch. A. adscriptum est: γρ. ἔτρεψεν.

62. αἴσιμα παρειπών. Apollon. Lex. αἴσιμα. τὰ προσηκόντως καὶ κατ' ἀξίαν λεγόμενα. adscripto hemistichio.

παρειπὼν priorem producit geminata inter pronuntiandum littera canina. Alioqui potest producta esse syllaba ex παρϝειπων. cf, Exc. de digammo.

ὁ δ᾽ ἀπό ἕϑεν. ἀπαὶ ἕϑεν nonnulli apud Euſtath. ſicque Cant. Vrat. A. metu inani metri. Scriptum fuit απο ϝεϑεν.

64. οὖτα κατὰ λαπάρην. ⟝ πρὸς τὴν ἐπανάληψιν, ait Sch. A. quam non video. γρ. „οὔτασε καλλαπάρην" ex H. Steph. Barnes. forte, ne vltima in οὖτα correpta adhibeatur. Atqui idem hoc et alibi occurrit; vt Ξ, 447. 517. Dictum de οὖτα ad Δ, 319. Recitat quoque hemiſtichion Galen. ad Hippocr. de fractur. p. 224. To. XII. Chart. et docet λαπάρην eſſe partem inter oſſa pectoris et oſſa ilium interiectam.

65. βὰς ἐξέσπασε. Vrat. b. male ἀπέσπασε.

68. μή τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος. Nil monent Scholia Veneta; cum caſus alibi tertius adiungi amet. At Sch. br. ἐπιθυμῶν, ἀντιποιούμενος, ἐπιβολὴν ποιούμενος εἰς ἀναίρεσιν (νεκρῶν? an ὅπλων?) βέλτιον δὲ, ἐπιθυμῶν. et Euſtath. qui aliud vetus Scholion exſcripſit: ἐπιβάλλεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐφίεσθαι καὶ ἐπιθυμεῖν, vnde et caſum ſecundum addi putabat ἐνάρων, vt et ἐπιτυγχάνειν τινός. Praeiuit Apollon. Lex. binis locis p. 281 et 294. ἐπιβολὴν κατὰ πρόθεσιν ἔχων. leg. καὶ πρ.

μετόπισθε μιμνέτω. male Ald. 2. intulerat μετόπισθεν. cf. ad E, 595.

69. ὥς κε πλεῖστα. repoſui κε pro κεν ante πλ. Et ſic Lipſ. cum Moſc. 1. ὥς ἂν ed. Rom.

71. νεκροὺς ἀμπεδίον συλήσετε poſt κτείνωμεν. ⟝ (deb. ⟝⁝) Zenodotea lectio fuit: Τρώων ἀμπεδίον συλήσομεν ἔντεα νεκρῶν. Fueritne haec eius emendatio, an lectio a rhapſodis accepta, non liquet. Habet tamen interpolationis notam, ſi alteram lectionem compares, quae Ariſtarchea eſt, eaque doctior inuerſione perſonae facta, συλήσετε. ſuper qua argutantur quidem, quod alterum τὸ κτείνωμεν, ſibi, alterum, συλήσετε aliis reliquerit; eſt tamen ea ratio non ſine exemplo. Ven. A. e Didymo narrat: iam Athenoclem (quem eo antiquiorem fuiſſe hinc patet) ἐν τῷ περὶ Ὁμήρου hoc obſeruaſſe: Chaerin autem affirmaſſe, Homericam figu. eam eſſe, laudatis

locis E, 878. vbi ἐπιπείθονται et δεδμήμεσθα iunguntur; et Σ, 297. 8. πειθώμεθα — ἐλέσθε. Similia ſunt, minus tamen diſerta in Ven. B. Euſtath.

τεθνηῶτας Ariſtarchus ſcribit; perpetua varietate. ſicque Ven. pro communi τεθνειῶτας. ex ambigua veterum ſcriptura. τεθνεῶτας vitioſe Lipſ. forma pleonaſtica νεκροὺς τεθνειῶτας frequentata eſt cum ſimilibus et Homero et aliis.

72. ὡς εἰπὼν. ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου. ὄτρυνε Lipſ. a pr. m. Vrat. a. vt alibi variatur. Fuit in fine μένος θυμόν τε ϝεκαστου, vt Bentl. hic et alibi emendat: vt E, 475.

Ex Heleni conſilio Troianorum turmae ante muros Troiae conſiſtunt, Hector autem ad ſupplicationem Mineruae indicendam vrbem ingreditur. Mirum vtique videri debet, vnde poeta *repente* hoc conſilium *deae placandae* interponere potuerit? Verum cauſſa ſubeſſe videtur haec: Troianos repreſſos Diomedis virtute videns Helenus, *vtpote vates*, fortunam inclinatam *ad deos* auctores refert; numen aliquod Achiuis propitium, Troianis infeſtum eſſe ſuſpicatus, facile Mineruam illud numen eſſe ſuſpicari potuit, cum ea Achiuis ſtudere crederetur: ſiue quod nota res fuit Diomedi Mineruam adeſſe, vt ex v. 96 forte colligas, ſiue quod hoc tanquam vates norat; ſaltem Helenus credere potuit, vt Achiui cum Diomede reprimantur, deam exorandam eſſe. Inſinuandus autem eſt animus opinionibus iſtorum hominum, qui, quoties res non ex voto ſuccederet, extemplo de numine aliquo ſibi infeſto cogitabant, et ad illud placandum animos conuertebant; qua praua numinis irati opinione irretiti homines ad omne ſuperſtitionum genus prolapſi ſunt. Simili de cauſſa paullo poſt Hecuba Hectorem in vrbem reducem videns ſtatim ſuſpicatur Iouis exorandi cauſſa eum venire: vſ. 255. 6. 7. quae illa dicere non potuiſſet, niſi iſtorum temporum mores ita tuliſſent, vt dux exercitus, ſi fortunam pugnae inclinatam vidiſſet, ad aedem deorum profectus numen precibus exoratum pla-

caret ſibique propitium redderet; ita indici ſupplicationes ad puluinaria deorum in ſummo discrimine. Apud Romanos imperator in ipſo praelio vouet numini templum; alias in vrbem redit ad auſpicia repetenda. Quod autem ad Mineruae ſacrum indicendum non praeco mittitur, ſed ipſe exercitus dux eſt profectus, videtur eo ſpectare, quod ſacra populi nomine peragenda a viro principe erant curanda. Veterum hac ſuper re commenta v. ad vſ. 116. Quod poeta haec non vt ſcriptor pedeſter executus eſt, ordine narrationis quem hiſtorici ſequi ſolent, non reprehenſione ſed laude dignum eſt. Parum curae poeta ponit in initiis et in transitu ab vna re ad alteram; parum laborat in exponendis cauſſis et conſiliis; totus eſt in narrando. Atqui hoc ipſum vim habet ad excitandum audiendi ſtudium qui tantum ſcire auet quae geſta ſint. — Longius repetitum eſt, quod Schol. Leid. totum episodium eo refert, quod Hector voluerit Paridem iterum arceſſere, cuius disceſſu refrixerat Troianorum ardor.

Antequam autem Hector discederet, contrahuntur Troianorum copiae et collocantur ſub vrbis moenia, vnde a tergo tutiores eſſe debebant: quo ipſo confirmatae illae conuertunt ſe verſus Achiuos, qui conſternati repentina acie recedunt.

Ceterum poeta magnum huius inuenti fructum tulit; nam pugnarum memorandarum tollit taedium et interponit episodia de pompa Troianarum feminarum, de Hectoris ſermonibus, cum Helena, Paride et Andromache, et Diomedis cum Glauco confabulatione; quod non tam arte factum, quam a diuite ingenii vena et phantaſiae vbertate profectum cenſeo.

76. *Πριαμίδης Ἕλενος, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος.* talis erat quoque Calchas A, 69. Fuit quoque lectum *Πρ. Ἑλ. μάντις τ' οἰωνοπόλος τε.* de discrimine vocum v. ad A, 62. Receptam lectionem eſſe Ariſtarcheam, diſcimus e Sch. A. *Ἀμμώνιος, ὡς Ἀρίσταρχος, προφέρεται καὶ ταύτην τὴν γραφὴν Πρ. Ἕ.* Sane Ammonius e ſchola Ari-

ſtarchea fuit, ſequutusque ille eſt magiſtri doctrinam; v. Sch. Ven. ad K, 597. Villoiſ. praef. p. XXVII. non itaque neceſſe eſt, emendare ὡς Ἀριστάρχου, vel ὡς Ἀριστάρχειος. Ceterum στιγμὴ in Veneto appoſita v. 77. videtur ad hunc vſ. 76 ſpectaſſe.

78. Quatuor ſunt ſcholia ad h. v. in Ven. in quibus vna ζήτησις forte Porphyrii. Sed omnia ad hoc vnum redeunt, ſenſum eſſe: omnes ſpes et fortunas Troianorum et ſociorum pendere ex Aeneae et Hectoris virtute. ἐγκλίνεσθαι ductum eſſe aut ab aegris et inualidis, qui validioribus innituntur, aut ab libra in alteram partem inclinante ſe. ἐγκέκλιται. ἐπήρεισται vel ἐρήρεισται. ἔγκειται. ἐπίκειται. cf. Schol. br. ἀνάκειται Euſt. Et haec interpretatio iam in Apollon. Lex. habetur, etſi vitioſe ſcripta. πόνος eſt μάχη.

79. πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν ἐστέ. ἰθὺς, ἡ ὁρμὴ, ἀπὸ τοῦ πρόσω φέρεσθαι. Sch. B. et h. l. ὁρμὴ καὶ τοῦ φρονεῖν καὶ τοῦ μάχεσθαι. Apollon. Lex. addit alteram ſignificationem, διάθεσιν, quae ad alium locum Od. Π, 304 ſpectat. Plura admiſcet Heſych.

80. στῆτ' αὐτοῦ, — πάντη ἐποιχόμενοι. In Schol. B. baerent in iunctis στῆτε et tamen ἐποιχόμενοι. Scilicet στῆτε, a fuga conſiſtite, τῆς φυγῆς παύεσθε.

81. πρὶν αὖτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν φεύγοντας πεσέειν. Pronuntiatum fuit πριννααυτ' ἐμπεσεῖν χερσὶ γυναικῶν, dictum arbitror cum vi pro ἐμπεσεῖν γυναιξὶ, fugere in vrbem, obuiam factis vxoribus. Koeppen, qui de amplexibus mulierum cogitabat, nimis molle hoc iudicabat pro aeuo heroico. Nec tamen dictum eſſe puto alia ratione quam vt mox ſcriptores ἐμπεσεῖν τοῖς πολεμίοις, non expectato occurſu.

82. δηΐοισι δὲ χάρμα γενέσθαι. δῄοισι alii. Nil intereſt. v. ad B, 544.

83. ἐπεί τε ap. Bentl. neſcio vnde, pro ἐπεί κε. quod verum.

84. μαχεσσάμεθ' et hic nonnulli. v. ad A, 298. tuemur μαχησόμεθα, vt lectio ſibi conſtet.

86. *ἀτὰρ σὺ πόλινδε μετέρχεο.* *μετοίχεο* Vrat. a. Rom. et Euſt. qui tamen alterum norat, quod vulgatum eſt *μετέρχεο*. Sane *μετοίχεσθαι* occurrit K, 111. et al. et in Heſych.

87. *ἡ δὲ ξυνάγουσα γεραιάς.* ⌐ quod praeſens pro praeterito. *ξυνάγουσα* pro *συναγαγοῦσα*. In *γεραιὰς* dubitatum ſintne ſimpliciter matronae annis prouectae, an honorem ac munus, *γέρας*, habentes, an ſacri alicuius curam habentes, *ἱέρειαι*. Eo ſpectant quae in Schol. Euſtath. Etymol. Heſych. Suid. occurrunt; ſunt *αἱ ἔντιμοι*; praeiuit et in hoc Apollon. Lex. p. 205. *γεραιάς. τὰς γέρας τι ἐχούσας γυναῖκας. οἱ μὲν, τὰς ἱερείας προπολούσας* vbi v. Villoiſ. Obſcura ſunt Schol. B. *τινὲς γεραιὰς ἀναγινώσκουσιν, ἵνα δηλοῖ τὰς ἱερείας, τὰς ἐκ τῶν ἱερῶν γέρας δεχομένας.* Non apparet, quid aliter legerit aut legere potuerit: *γεραίας* ne? an *γεραιράς*? neutrum ſatis idoneum. *ἡ δὴ συνάγουσα* Mori et Barocc.

88. *νηὸν Ἀθηναίης.* Monent Sch. A. et B. iungenda eſſe *ξυνάγουσα γεραιὰς (εἰς) νηὸν Ἀθηναίης.* Fuere itaque homines tam imperiti, qui iungerent *νηὸν Ἀθηναίης οἴξασα* — ita ſoloeca exiſtit oratio. Eo inde deuenerant, vt duo vſſ. 88. 89. vacare dicerent, *περισσοὺς εἶναι.*

89. *οἴξασα κληῖδι.* Alii *κληΐδι* ſcribunt; ſolita varietate. De *κλεὶς, κληῒς* v. ad M, 456. Pro *ἱεροῖο δόμοιο*, Moſc. 2. *στεῤῥοῖο δ.* miro ſtupore.

90. *πέπλον ὅς οἱ δοκέει.* ⌐ quod *ὅς οἱ ὀξυτόνως* ſcribendum eſt, non *ὅς οἱ.* Peccatum in dig‑ ‑ama. Debuit ſcriptum eſſe *ὁ οἱ* pro *ὅς*, vt inſ. 153 *ὁ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν.* Bentl. laudat Heſych. *ὁ* pro *ὅς*.

91. *εἶναι ἐνὶ μεγάρῳ.* recte et hic et 272 renocatum a Wolſio monente Erneſtio, ex codd. auctoritate Cant. Lipſ. adde Vrat. omnes, Moſc. tres et Ven. tum edd. Flor. Aldd. Intulit *ἐνὶ μεγάροις* Turneb. ex Rom. *μεγάροισι* eſt in Euſtath. Mox *πολὺ φίλτατος.* adſcripſit *φίλτερος* Bentl. neſcio vnde.

92. *θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν.* ⌐ diſputationes grammaticorum ad h. v. et ad 273 non ſatis aſſequerer,

nisi Strabonis locus seruatus esset XIII, p. 897. Aiebant Jlienses Jlium non prorsus fuisse deletum; reponebatur Homericum carmen: ἔσσεται ἦμαρ etc. et alii loci. pergit καὶ τὰ τοιαῦτα δὲ τοῦ αὐτοῦ τίθενται τεκμήρια, οἷον ὅτι τῆς Ἀθηνᾶς τὸ ξόανον νῦν μὲν ἑστηκὸς ὁρᾶται, Ὅμηρος δὲ καθήμενον ἐμφαίνει· πέπλον γὰρ κελεύει· Θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν. (Quae sequuntur ὡς καὶ· μήποτε γούνασιν etc. sunt delenda, tanquam insititia). Βέλτιον γὰρ οὕτως, ἤ, ὥς τινες δέχονται ἀντὶ τοῦ, παρὰ τοῖς γόνασι θεῖναι sqq. Ex hoc Strabonis loco discimus: in controversia de prisci Jlii situ, diuerso a nouo Jlio, memoratum fuisse et hoc, quod Jliensium Mineruae signum stabat, at Jlii Homerici Minerua sedebat: esse enim mulieres iussas peplum Θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν. Qui contrarium tuebantur, tolli putabant hoc argumentum, respondendo, ἐπὶ h. l. esse παρά, vt in vs. Od. Z, 52. hoc absurde: si enim stabat, non poterat dici peplum apponi ad genua, sed, ad pedes. Tunc illi commenti erant aliud aeque absurdum, non γούνασιν esse legendum, sed γουνάσιν, (a γουνάς, idem quod γουνασμός, vt ἐπὶ γουνάσιν esset, ἐπὶ ταῖς ἱκεσίαις (pluralis pro singulari) v. Strabon. Epitome p. 1288 A. add. Eustath. h. e. ἐπὶ ἱκετείᾳ, dum ipsi supplices sunt, ἐπὶ λιτανείᾳ καὶ δεήσει.) καὶ οἱ τὴν προςῳδίαν δὲ (hoc tollendum) διαστρέφοντες, ὡς θυάσιν, ὁποτέρως ἂν δέξωνται, ἀπεραντολογοῦσιν. In iis, quae sequuntur, εἶτ' ἱκετεύοντες τε φρένας, lacuna quae iam Eustathii codici insidere debuit p. 627, 12. est; excidit εἴ — εἶτε. videtur fuisse in vltimis τεφρείας vel τέφρας. Addit Strabo multa antiqua Mineruae signa reperiri sedentia, vt Phocaeae, Massiliae, Romae, in Chio et aliis in locis; non igitur improbabile videri debere, etiam Jlium vetus Mineruam sedentem habuisse. Schol. Aeschyli S. ad Th. 101 indutam peplo statuam cogitare videtur.

Appicta versui ἡ διπλῆ, quod ἐπὶ ἀντὶ τῆς παρά, vt sit παρὰ γούνασιν. Sic et Sch. br. παρὰ τοῖς γόνασι, παρὰ τοὺς πόδας, adde Eustath. Eadem repetuntur in Sch.

B. et in ζητήσει (Porphyrii) inserta. Probatur vsus iste τῆς ἐπὶ pro παρὰ laudato versu Od. Z, 52 ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ ἧστο, et 305 ἡ δ' ἧσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ. Item sup. vs. 25 ἐπ' ἔσσι, nec dubitandum erat, ἐπὶ ita dici. Verum hoc ipso res confecta non est, si Mineruam stantem esse statueris. Iam autem homines illi non norant signum Mineruae Jliacae nisi stantis, quale Jliensium nouae vrbis erat: quo statu quoque apud Tragicos et alios occurrit; nec videbant ipso Homero auctore constare, sedentis Mineruae signum illud esse debuisse; idque diuersum cum ab altero recentiore Jliensium, tum ab antiquiore aliquo, quod διοπετὲς fuisse narratur, cum Jli tempore caelo delapsum esset: quod furto ablatum ex acropoli a Diomede, et ab Aenea in Italiam deductum esse narratur. De hoc est narratio aliunde inserta Apollodoro III, 12, 3. vbi cf. Not. inde pars transcripta in Schol. B. et Eustath. Egerat de antiquiore Pherecydes, vt ex Etymol. intelligas: v. Sturz. fragm. Pherecyd. p. 208. add. ad Virgil. Aen. II. Exc. IX. Nec insolens hoc videri debet, plura Palladia in acropoli fuisse. Sic et Athenis plura erant signa Athenes; διιπετὲς in Mineruae Poliadis aede, Phidiae in Parthenone, aliud ex aere, aliud ex ebore, v. Pausan. I, 26. et 24. cum Plinio. Haec sunt, quae grammaticus respicit in Scholio MSto ad Aristidem ap. Valken. ad Hemsterhus. Orat. p. 366.

Minerua ἠΰκομος. *coma flaua Mineruae.* v. ad Tibull. I, 4, 26. vbi loci huius memor esse debebam.

94. ἤνις ἠκέστας ἱερευσέμεν — Barnes: „γρ. ἤνιας et ἤνεις." ἤνις est pro ἤνιας ex ἦνις, ἐνιαυσιαῖα, νέα, ἀπὸ τοῦ ἕνος, annus (a stirpe ἕνς, ex quo factum εἷς, ἕν, vnus). Diserte de hoc egit Etymol. vbi et de ἠκέστας, ex ἄκεστος, ἀπὸ τοῦ κέντω, stimulo; (κένσμαι, κενστὸς et κεστός) ἀκέντητος, ἀδάμαστος, ἀνέζευκτος, nondum iugo submissa. cf. Eustath. In Hesychio est ἤνεις et ἤνις ἐνιαυσίας, ἀδαμάστους· quod alterum ad ἠκέστας spectat.

96. αἴ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχῃ Ἰλίου ἱρῆς. ⊱ quod Ἰλίου ἱρῆς genere feminino.

Pro αἴ κεν, quod vbique legitur, etiam apud Eustath. Aristarchea habuit ὥς κεν· quod et Barnes pro var. lect. apposuit; est et in cod. Lipf. et probari potest, ne bis αἴ κεν se excipiat 94 et 96. In Vrat. a. est αἴ κεν ἀπόσχοι. quod et ipsum ferri possit; magis tamen Homericum est alterum. Apud Suidam ἀπόσχῃ. ἀνθυπόταχτον. ἀντὶ τοῦ ἀποσχέσθαι ποιήσεις. Si ad h. l. spectat pro secunda persona ab ἀπόσχωμαι accepit, vt ad Hectorem dictum sit.

97. ἄγριον αἰχμητὴν, κρατερὸν μήστωρα Φόβοιο. ⊱ Nonnulli ἄγριον seiunctim distinxerunt, et αἰχμητὴν κρατερὸν iunctim. Apollodorus autem, (puto Atheniensis ἐν γλώτταις) distinxerat, vt nostri homines ediderunt. Sicque Sch. br. Eust. Hinc est, quod Apollonius notatu dignum censuit Lex. ἄγριον αἰχμητὴν, ἄγριον ἐν τῷ αἰχμάζειν, ὅ ἐστι μάχεσθαι. repetiit Hesychius.

μήστωρα Φόβοιο, qui fugam infert v. ad Δ, 328.

99. ὧδέ γε δείδιμεν Vrat. a. et γε omittit b.

100. ὅν περ φασὶ θεᾶς ἐξέμμεναι. γρ. „θεᾶς ἐξ ἔμμ." Barnes. Nec dubito scribendum esse θεᾶς ἐξ ἔμμεναι.

101. μαίνεται, οὐδέ τίς οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν. Non fugerat Bentleii acumen versus ἄμετρος. ουδε τις ϝοι et μενος ϝισοφ. Bene medetur vtrique: ου τις ϝοι et μένος ἀντιφερίζειν, vt alibi Φ, 357.

105. ὀτρύνων μαχέσασθαι Flor. Ald. 1. Rom. cum Eustath. μαχέεσθαι.

106. οἳ δ' ἐλελίχθησαν. Malim hic et ipse ἑλίσσειν conuertere, adeoque putem fuisse οἱ δὲ ϝελιχθησαν, vel οἳ δ' εϝελιχθησαν et mox 109 εϝελιχθεν v. ad A, 530.

109. Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν, ὡς ἐλέλιχθεν. ἀλεξήσαντα Townl. ὡς ἐλέλιχθεν pro ὅτε. At Sch. B. praeferunt ὧς ἐ. hoc est οὕτως.

111. Τρῶες ὑπέρθυμοι, Hesych. πρόθυμοι, μεγαλόψυχοι. v. ad B, 746. τηλέκλητοι. quod Lipf. offerebat, recte reposuit Wolf. vide disputata ad E, 491. cf. I, 233.

Etiam Apollon. ita legit Lex. p. 646. *τηλέκλητοι. τηλόθεν ἐπικεκλημένοι εἰς συμμαχίαν.* Aliud est quod vulgo lectum *τηλεκλειτοὶ longe clari.* vt v. c. ap. Apollon. III, 1096 *Τηλεκλειτὴ Ἀριάδνη.* Sic tamen etiam Ven. vterque Townl. At *τηλέκλητοι* Lipſ. Vrat. c. et ſuperſcripto *η* Vrat. A. cum vno Vindob. corr. et Moſc. 1. 3. In binis Vindob. legitur: *Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί.*

112. *ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.* ⁂ quod Zenodotus ediderat: *ἀνέρες ἐστὲ θοοὶ* (non *θεοὶ*) *καὶ ἀμύνετον ἄστεϊ λώβην.* Si antiqua illa fuit ſcriptio, haud dubie fuit *ἀμύνετε Ϝαστει λ.* Supra E, 529 erat: *ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἕλεσθε.* At quod hoc verſu 112 vulgo editur, occurrit et alibi Θ, 174. Λ, 287. Ο, 487. 734. Π, 270. Ρ, 185. Et Ο, 561 *ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ.* item 661. Quis dicere auſit, ſitne verſus variatus an interpolatus ex altero loco. — *μνήσεσθε* Vrat. a. Suauiter Lucian. in Reuiuiſc. pr. ad philoſophos transfert: *ἐστὲ σοφοὶ, μνήσασθε δὲ θούριδος ὀργῆς.*

113. *ὄφρ' ἂν ἐγὼ βείω προτὶ Ἴλιον.* Duplex lectio ap. Ariſtarchum erat, *ὄφρα κ' ἐγὼ*, et *ὄφρ' ἂν ἐγώ.* Alterum hoc vterque Ven. habuit. male Vrat. a. *ὄφρα ἐγώ.*

De *βείω*, cuius notio h. l. expedita eſt, *πορευθῶ*, vt Heſych. Sch. br. reddunt, Schol. ad X, 431 agunt: cf. ad e. l. et ad Ο, 194. Scilicet antiquae formae fuere: *βῶ. βῆμι. βάω. βέω, βείω.* cf. Etymol. p. 198, 7. et p. 449. in *θείομεν.* Inf. K, 97 *Δεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν.* pro *ὦμεν.* add. Heſych. in quo *βείωμεν* fuiſſe videtur *βείομεν. πορευθῶμεν. ζήσωμεν.*

113. 114. *ἠδὲ γέρουσιν εἴπω βουλευτῇσιν·* hos nunc addit poeta, cum in ceteris tantum mulieres memorentur, quibus hoc iniunxerit Hector, vt pompam inſtituerent. Atqui hoc ſine Seniorum ac principum regisque auctoritate iubere nequiit. Scilicet, vt ſemel dicam, ad narrationis *poeticae* indolem hoc ſpectat, vt e pluribus adiunctis, incidentibus et circa poſitis, memorentur a poe-

ta tantum ea, quae poeticam vim habent, aut ornatum admittunt, aut poetae consilio conueniunt, aut nunc versu ac metro commode comprehendi possunt. Longe aliter narratio instituitur a *scriptore*, qui ad intelligendum et iudicandum, quid et quomodo gestum sit, ea cum dilectu ponit, e quibus iudicium fieri ac res perspici possit. Is primo loco narraret, Hectorem regem et senes adiisse, et suasisse, vt pompa duceretur.

115. ὑποσχέσθαι δ' ἑκατόμβας. γρ. „ὑποσχέσθαι θ' ἑκατ.“ Barnes.

116. Ad hunc tandem versum e Scholiis discimus grammaticos veteres inter ἀπορίας constituisse hoc, quod Hector e pugna discedit, caussasque commenti attulisse varias, omnes ineptas et inanes. Adiicitur ad v. 113 in Sch. B. voluisse Hectorem reuocare Paridem in pugnam. Nolumus in his morari. v. Obss. ad v. 72.

117. — quod ex h. v. apparet, clipeos totum corpus a ceruice ad talos texisse. Scilicet fuere ἀνδρομήκεις, et hinc epitheton ἀμφιβρότη ἀσπίς. Mox 118 ἄντυξ h. l. ἡ περιφέρεια τῆς ἀσπίδος· vt iam in Apollonii Lex. habetur in ἄντυξ p. 119. Schol. Etymol.

119. Γλαῦκος δ' Ἱππολόχοιο πάϊς. — Memorabile est, quod Ven. A. apponit: ἡ διπλῆ, ὅτι μετατιθέασί τινες ἀλλαχόσε ταύτην τὴν σύστασιν. Fuere adeo seu grammatici seu libri, qui in alium Iliadis locum hanc pugnam reiecerant. Si haec satis antiqua, aut accurate narrata essent, vt teneremus, quem in locum alium hoc episodium reiectum fuerit: haberemus firmum ac certum fundum nostrae suspicionis, quo vti liceret, ad simile iudicium in aliis locis firmandum, dum suspicamur, plures partes insitas esse carmini a serioribus Homeridis. Certe hic Glauci et Diomedis congressus, cum discessu Hectoris in vrbem episodia sunt, quae serius interponi potuere cum tot aliis. In ipsis episodiis sunt quae non bene cohaereant, vt omne illud de Lycurgo 130 sq. Glauci autem genus mox expositum videbimus 152 sqq. 206 sq.

Quod autem ad ipſum hunc congreſſum et confabulationem inter Glaucum et Diomedem attinet, vt res, ad ſenſum noſtrum et morem parum probabilis, cum media in acie ſermones ſerantur, aliquam fidem habeat, cogitandum eſt, primo, pugnatum eſſe illa aetate non vno omnium impetu et tota acie, ſed per turmas et earum promachos procurrentes, ſparſim et per interualla; ita ceteris otioſe ſtantibus et ſe ex aduerſo intuentibus, vno aliquo loco procurri vtrinque, pugnari a promachis, atque etiam confabulatio haberi potuit: cuius rei exempla in vita heroum occurrunt plura; occurrunt ſimilia in rebus heroum recentiorum aetatum, etiam in bellis in Palaeſtina geſtis. Eſt porro cogitandum, non in medio pugnae ardore haec fieri, verum Troianorum turmas conſtitiſſe, Achiuos autem receſſiſſe, vſ. 107. 8. itaque quieſcente vtraque acie licebat in medium procedere vni et alteri promacho. Opportunus ergo erat locus poetae ad narrationem variandam, et vt inter diſceſſum et reditum Hectoris aliquid eſſet interiectum; quod notarunt quoque Grammatici in Sch. B. Glauci mentio facta erat Jl. B, 876. ducebat ille Lycios vna cum Sarpedone, cognationis iure iuncti; nam a Bellerophonte auo genus illi ducebant, e quo natus erat Hippolochus, Glauci pater, et Laodomia mater Sarpedonis e Ioue ſuſcepti. Sarpedon autem nunc aberat pugna, vulnere accepto E, 663.

120. *ἀμφοτέρω* Ven. nec male.

121. ⸓ *Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης δυϊκῶς, ἰόντε. ἐν δὲ τοῖς ἔμπροσθεν εἰρήκαμεν Ἀριστάρχου εἶναι τὴν δυϊκὴν γραφήν.* Ven. A. non bene haec cohaerent. Ariſtarchum duales inferre iam aliquoties vidimus. At in Zenodoto et Ariſtophane diſſenſus aliquis eſſe debuit: videntur illi *ἰόντες* legiſſe, et manſit *ἰόντες* in vulgari lectione, etiam in Veneto.

123. *Τίς δέ σύ ἐσσι.* emendat Bentl. et hic *σύγ' ἐσσι.*

κατὰ θνητῶν etiam h. l. Rom. et Euſt. qui aut abundare ait *κατὰ*, aut eſſe pro *ἀπό.* vt ſup. E, 402. Etiam Lipſ. *κατὰ θν.* appoſita gl. *ἀπό.* Vrat. a. b. c. et A. Moſc.

1. cum ead. gl. et Mosc. 3. Eadem diuersitas occurrit quotiescunque vox legitur. Verum est κατα θνήσκω X, 355 et κατατεθνειὼς aliquoties.

124. Obseruat Clarke οὔποτ' ὄπωπα esse *nunquam vidi*, οὔποτ' εἶδον, nunquam *videbam*; recte; nec tamen alterum aliter reddi latine nequit, quam, *nunquam vidi*.

125. ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἁπάντων. Vrat. b. νῦν μέν γε. Ad h. v. refer glossam Hesych. προβέβηκας. ἀριστεύεις, προκόπτεις.

126. ὅτ' ἐμὸν δολιχόσκιον ἔγχος ἔμεινας. Vrat. a. ὅτε μὲν δ.

127. Δυστήνων δέ τε παῖδες — Iterum pronuntiatur versus ab Hectore ad Asteropaeum inf. Φ, 151. recte ad terrendum hostem; recitatur versus a Plutarcho de sui laude p. 545 A. et passim eo vtuntur sententiose Sophistae. Sic Philostratus II, Imagg. 21. et alter iunior Imagg. 10.

128. εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας. ⊱ Aristarchus scripserat κατ' οὐρανὸν, vt esset καταβέβηκας τὸν οὐρανόν. Sch. A. Addunt Sch. B. ὡς τὸ, βὰν δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων (immo βῆ δὲ, vt Θ, 410 et alibi. Atqui hoc firmat alterum κατ' οὐρανοῦ pro κατῆλθες οὐρανοῦ.) καὶ· ὡς φαμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα (Od. Σ, 205. atqui hoc est *ascendere*.) οἱ δὲ ἀντὶ τῆς ἀπό. Monet quoque Ven. A. sententiam versus non esse distrahendam; fuere adeo qui interpungerent εἰ δέ τις ἀθανάτων γε. sc. εἶς. Incredibile est quam indoctos lectores inter populares suos Homerus habuerit. κατὰ pro ἐξ in hoc versu accepit Apollon. Lex. p. 386. est tamen κατέρχεσθαι descendere.

129. οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην. ⊱ quod non per omne tempus (καθόλου) ademta fuit caligo Diomedi (sc. cum deae discessu sublatum puta eius beneficium). Inserta porro h. l. in ipsa Sch. A. quod vix alias occurrit, ζήτησις et λύσις, quod nunc Diomedes se cauere ait, ne cum deo pugnet, qui antea iam aggressus

erat Venerem et Martem. Reſpondetur: quod iam antea idem facere decreuerat, verum exceperat Minerua Venerem et Martem E, 818. et 129. Quod autem Diomedi mox vſ. 130 in animum venit, caſum Lycurgi commemorare, illuſtrant iidem ſic, vt eum ex auo Oeneo narrata audire potuiſſe dicant, recordati ſcilicet fabulae, quod Oenei vxorem Dionyſus amauit ap. Apollod. I, 8, 1.

θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην. Debuit olim vulgatum eſſe *ἐπ' οὐρανίοισι*, nam per *ἐν* interpretatur illud Apollon. Lex. p. 281. ſicque legitur in Vrat. a.

130. *οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱὸς κρατερὸς Λυκόοργος.* ⸖ „ſignant nonnulli, ait Sch. A. hunc verſum, quod de Dionyſo loquitur poeta tanquam deo.“ Scilicet fuere, qui diuerſum hunc in fabula Lycurgi Dionyſum a Thebano ſtatuerent: vt colligo quoque e Schol. ad 132.

Δρύαντος παῖς legitur in Vita Homeri.

Λυκόοργος Bentl. ſcribit *Λυκοϝεργος*, vt mox vſ. 134 *ἀνδροφόνου Λυκοϝεργου*, et prouocat ad Philippi carmen in Anthol. I, 2. *Δίζημαι, Λυκόεργε.* Legitur quoque *Λυκόεργος* in Vrat. b. et binis Vindob. Eſſe tamen, dices, ab *ἔργον, ἔργω*, factum quoque *ἔοργα*, cur refugiamus *Λυκοϝοργος*? Scilicet occurrunt alia quoque in Homero ab *ἔργον* ducta per *ε* non per *ο* pronuntiata: *ὀβριμοϝεργος, κακοϝεργος, ταλαϝεργος.* Euſtathius parum docte nomen ducit ab *ὀργή.* Atqui Homeri aetas ignorauit hoc vocabulum. Negat idem *ἔργον* aliter quam de homine dici, ideoque *λύκου*, lupi, *ἔργα* non eſſe; atqui Od. E, 67 *θαλάσσια ἔργα* de auibus, et Od. P, 313 *ἔργα* cani tribuuntur.

131. *οὐδὲ — δὴν ἦν.* mox 139 *οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἦν.* pro *ἔζη.* vt ſup. A, 416 *ἐπεί νύ τοι αἶσα, μίνυνθά περ, οὔ τι μάλα δὴν* ſc. *εἶναι, ζῆν.* Inde E, 407 *ὅττι μάλ' οὐ δηναιὸς* etc. De Lycurgi exitio a ſacris arcanis violatis ducto fama antiqua eſſe debuit, propagata forte per eos, qui ſacra Bacchi colebant, vt iis, qui ea contemnerent, poenas ſacrilegii minarentur. Potuit factum aliquod eſſe pro

fundo. Res variis modis narrata et ornata ab aliis poetis: cf. Apollod. III, 5, 1. et Not. p. 576. add. ad Horat. II, 19, 12 *Thracis et exitium Lycurgi:* Inter ceteros praecipue Eumelus ἐν Εὐρωπίᾳ fabulam exposuisse narratur ap. Schol. A. et Sch. br. Quomodo in Europae rebus Lycurgus locum habuerit, vix assequaris, nisi memineris duo Phineos confusos et alterum Agenoris filium in Thraciam esse adductum: v. ad Apollod. I, 9, 21. Sch. Apollon. II, 178.

Cum ea, quae in sacris Bacchicis fiebant, translata essent ad ipsum deum: etiam illum orgia agere, choreas celebrare, discurrere lymphatum inter bacchantes fabulati sunt: quae opinio opportunitatem fecit innumeris cum poetarum lusibus, tum artis operibus, quae lusus Bacchi, Satyrorum et Baccharum exhibent, inprimis in antiquiore arte cum Graeciae tum Italiae et Siciliae, maxime in vasis pictis. Hinc h. l. μαινόμενος Διόνυσος, quasi ἐνθουσιῶν in orgiis; obseruatum quoque in Sch. ad 129. Bacchae h. l. sunt τιθῆναι, nutrices Bacchi, Nymphae, a quibus fuit educatus, eaedem aliquando Hyades factae. v. Apollod. III, 4, 3. Not. p. 564.

132. Ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθῆνας σεῦε — ⊱ quod μαίνεσθαι de furore Bacchico est accipiendum; non autem proprie de amentia insanientis. quod Sch. Leid. pluribus persequitur. Respicit h. v. Hesych. in μαινομένοιο. Esse tamen μαινόμενον Διώνυσον h. l. pro μαινοποιὸν dictum contendit Schol. Pindari Pyth. IV, 138. vt ibid. 144 Φρίσσοντες ὄμβροι dicti sunt actiue, et Il. H, 479 χλωρὸν δέος.

Inserta est Schol. B. inepta allegoria: locus descriptus est ex Heraclide c. 35. traditur in eo res ad vini ex vitibus conficiendi modum.

Διωνύσοιο restituit Barnes, vt et est in Ven. Lips. Διωνύσσοιο et mox Διώνυσσος, geminato sibilo Rom. et omnes aliae, sicque in Heraclide et aliis; Διονύσοιο Barocc. ignoratione rei metricae, cum non teneretur, νυ natura produci. Omnino librariis parum tribuas in his. Po-

tuit et h. l. recte ſcribi Διονύσοιο, nam, vt in aliis pluribus, geminatum eſt νυ in ον pronuntiatione. Hoc eſt, quod Euſtathius obſeruat, ſcribi a multis per ω, non tamen neceſſitate metri; δύναται γὰρ καὶ μικρὸν ὂν διὰ τῆς ἐξείας ἐκτείνεσθαι· perperam tamen addit, ἀλλὰ κατά τινα διάλεκτον. non enim haec dialecto ſiebant, ſed vſu poetico. De etymo nominis incredibilis eſt numerus ſomniorum in Etymol. et aliis: fatendum erat ſimpliciter originem ignorari.

133. σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήϊον· ὄρος. Sch. A. ait „non conſtare, quam Nyſam inter plures huius nominis montes poeta innuerit." Atqui manifeſtum ſit, cum Lycurgus Thrax fuerit, Nyſam Thraciae h. l. deſignari. cf. Sch. B. tenuit autem loca circa Strymonem fl. (In Sch. A. de variis Nyſis pro καὶ Μάζῳ lege Νάξῳ.) quod ſequitur: ὅπου δὲ νῆσος ὡς aut ex margine eſt illatum aut in malum locum tranſpoſitum. Exſcripſit tamen vitioſa haec Euſtathius: ἡ δέ τις καὶ νῆσος τῷ Καυκασίῳ ὄρει. Debuit ſaltem ſcriptum eſſe ἦν δέ τις καὶ Νῦσα πόλις ἐν τῷ Καυκασίῳ ὄρει. cf. Sch. br.

Νυσήϊον. Male propagata erat lectio Νυσσήϊον, iudicio Erneſti et Wolfii ſublata. Satis vulgatum eſt nomen Nyſa, et penultima producta natura ſua; ſed et h. l. vnus ſibilus in bonis codd. Barocc. Vrat. b. Lipſ. Ven.

ἠγάθεος ex ἄγαν θεῖος ducitur a grammaticis, inprimis ap. Etymol. laudato hoc verſu, etiam ap. Apollon. Lex. h. v.

Ceterum acutum eſt, quod Schol. B. notat, Bacchum in mare proſilientem a *Thetide* eſſe exceptum vſ. 136. quia deae ſedes in his locis (ad oras Thraciae) a poeta collocatur inter Samothracen et Imbrum. Reſpicit ille locum Il. Ω, 78 ſqq. Aliter Nyſam Parnaſſi partem conſtituere videtur Sophocles Antig. 1140. eodemque poſſis trahere Eurip. Bacch. 549 ſq. Sunt autem Parnaſſus et Cithaeron loca maxime frequentata ſacris et fabulis Bacchicis, quae aliquando domeſticae fuere Thracibus, et ab iis in haec loca mature illata, cum antiquitus

Thraces in iis habuiſſent ſedes. Lycurgus tamen ad haec loca reuocari nequit, quia vitium cultura, quae in Parnaſſo et Helicone fuit nulla, narratur in eius fato et in mare proſilit Bacchus, quod a Parnaſſo remotius eſt.

134. *θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου* — *θύσθλα* alii frondes, alii thyrſos, alii omnia ad ſacra pertinentia intellexerunt: hi haud dubie vere. Sch. A. B. br. et iam Apollon. Lex. h. v. repetunt omnes. Etymol. Heſych. Suid. Euſt. Occurrit quoque ſic vox in Orphicis.

κατέχευαν etiam ap. Clement. Cohort. p. 65. vbi vſſ. 132. 3. 4. adſcripti. *κατέχευσαν* eſt in *ζητήσει* Porphyrii ad v. 129. *κατέχευον* Barocc. Vindob. Heraclides p. 114.

135. *θεινόμεναι βουπλῆγι. Διώνυσος δὲ φοβηθεὶς* — ⊢ (aut potius ε÷) quod Zenodotus ſcripſit *χολωθείς*; (legeratne ſic an emendauit?) et quod *δὲ* abundat."

βουπλῆγι. Apollon. Lex. h. v. *πελέκει. οἱ δὲ, τῇ μάστιγι.* Nec aliter Heſych. et Sch. br. Pro *ſecuri* etiam in Schol. ad 129 accipitur; vt *βουπλῆγι* Vulcanus Iouis caput ſindit in Etymol. *Ἐρεχθεύς.* In alio Scholio ad vſ. 130. per *μύωπι* redditur vocabulum. Accipio de ſtimulo ſeu baculo ruſtico. Occurrunt tales figurae hominum, furca ſeu haſta adunca inſtructorum, in vaſis pictis.

136. *δύσεθ' ἁλὸς κατὰ κῦμα. κατεδύσατο θάλασσαν.* Bacchum in mare ſe conieciſſe prae metu et a Thetide eſſe exceptum, ad allegorias trahunt: v. Euſtath. Verum in aliis quoque fabulis dii fugati vel metuentes in Oceani latebras ſe recipiunt, inuento pinguiorum ingeniorum antiquitatis. cf. de Vulcano Jl. Σ, 395. Quint. II, 436 ſq. Pauor autem et fuga in Baccho, deo molli, offendere non poteſt. Satis erat antiquis poetis, ſummum pauorem declarare, decori parum erant memores. Fuere tamen, qui ita occurrerent, vt diuerſum hunc a Baccho Thebano dicerent: v. ad vſ. 130. Melius eſſet, cum Koeppen dicere, Bacchum iſto tempore, quo fugit, non.

dum inter deos fuisse receptum; etsi et hoc argutum magis quam verum est. — Ceterum Bacchum fugisse volunt, Ven. B. et Eust. quia puer erat; eo enim spectare aiunt nutrices, *τιθήνας*, cum ipso commemoratas, (at hae nymphae bacchantes sunt, inter quas nutritus fuit) et quod sinu excipitur a Thetide. (hoc nimis subtiliter!)

Pro beneficio hoc Dionysi seruati acceperat Thetis nobile vasculum, in quo condita aliquando videbimus ossa Achillis et Patrocli: v. Jl. Ψ, 91. 92. Od. Ω, 73 sqq.

137. *κρ. δὲ ἔχε* Cant. male.

138. *θεοὶ ῥεῖα ζώοντες. ῥεῖα, ἀπόνως* Sch. br. Hesych. *καὶ ἀμόχθως.* Suidas. Athen. XII, p. 512 C. *sine molestia et labore* viuere: deorum, tum et aureae aetatis et Elysii habetur vita vbique. Od. Δ, 565 *Τῇπερ ῥηΐστη βιοτὴ πέλεν ἀνθρώποισι,* quod Pindar. Ol. 2, 11 *ἀπονέστερον ἐσθλοὶ νέμονται βιοτὸν* etc. Hesiod. Ἔργ. 112 sq.

139. *καί μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς.* Plura sunt exempla in mythis caecitatis ad deorum iram relatae: vt Phinei, Tiresiae. Ad sacra arcana inspecta poenam referunt Schol. B.

142. *εἰ δέ τις ἐσσὶ βροτῶν, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν.* Vides antiquioris sermonis vestigia. cf. sup. ad E, 340. 1. Petitum hinc est, quod legitur ap. Plutarch. de tranquill. p. 470 D. et de frat. amore p. 485 C. *εὐρυόδου γ' ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χθονός·* editur quoque sic a Wyttenbachio. At idem dictum adu. Stoic. p. 1061 B. editur *εὐρυέδους ὅσοι καρπὸν ἐδόμεθα χθονὸς,* vbi cod. Turnebi habet *νεμόμεθα,* et Sympos. IX, 13. p. 743 F. *εὐρυεδοῦς ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χθονός.* Vltimum hoc verum est; ex interpolatione fluxit *εὐρυόδου*, ab Homerico illo ducta: *ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης* Jl. Π, 635. *εὐρυεδὴς χθὼν* est, *late habitata*, habitabilis terra, *ἀπὸ τοῦ ἕδος.* Versus est Simonidis, vt discas ex Platone Protag. p. 346 D. *πανάμωμον ἄνθρωπον εὐρυεδοῦς ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χθονός.* Spectat versus ad *ῥῆσιν* Simonideam, quam illustraui Opusc. acad. Vol. I, p. 160 sq.

143. ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι. ἱκέσθαι ἐπὶ τὰ πέρατα ὀλέθρου, antiqui ſermonis. pro ὀλέσθαι, et ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται H, 402 et al. vt τέλος θανάτου, ſic πέρας ὀλέθρου, proprie ὄλεθρος τέλειος. Mox tamen vſus inualuit, vt τέλος pro ipſa re diceretur, quatenus res finitur iis quae ea complectitur; eodem forte modo et πέρας. Certe πέρας ὀϊζύος eſt ὀϊζύς Od. E, 289. Sic δίκης πείρατα ap. Apollon. IV, 1201. pro δίκη.

144. Quod in ipſo congreſſu et media in pugna inter ſe confabulantur congreſſuri, e priſcorum hominum more et ſenſu eſt aeſtimandum, cum, ceteris ceſſantibus, promachi procurrerent ante aciem. Similis locus eſt inf. in congreſſu Aeneae cum Achille Υ, 200 ſq.

145. τίη γενεὴν ἐρεείνεις. οἵηπερ. Quod dictum h. l. de viciſſitudine fortunae familiarum eſt, vulgo latius accipitur de generis humani fragilitate, per comparationem cum foliis caducis declarata; habetque ea mirificam vim ad legentium animos, partim ipſa rerum humanarum cogitatione, partim comparationis ad ſenſum ἐναργείᾳ. Itaque ſententia a multis repetita eſt, etiam cum prouocatione ad Homerum. Inter plura, quae huc non ſpectant, Clarke laudat fragmentum Simonidis. (Analect. To. I, p. 145. CIV.) verſum Muſaei apud Clement. Alex. Strom. VI. et Ariſtoph. Au. 686 ſq. cuius verſus extant quoque apud Clementem Strom. IV, p. 584. Pott. Addi poſſunt loca alia, vt Nonni Dionyſ. III, 249. Colorem loci expreſſit Quintus VIII, 145 ſq. et ex parodia Strabo XIV. p. 963 C. Verſus Homericos adſcripſit Plutarch. de Conſolat. p. 104 E. et eos reſpicit de ſera num. vind. p. 560 B. Ipſe Homerus inuentum ſuum iterauit inf. Φ, 464 βροτῶν — δειλῶν, οἳ φύλλοισιν ἐοικότες ἄλλοτε μέν τε ζαφλεγέες τελέθουσιν, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες, ἄλλοτε δ' αὖ φθινύθουσιν ἀκήριοι.

τίη. alii τιή, v. ad A, 365. vbi Euſtath. et ad h. l. Pro γενεὴν expreſſum eſt γενετὴν ap. Plutarch. de Conſolat. l. l. etiam in ed. Wyttenb. veram lectionem tamen ibi exhibent codd. Eſt γενεὴ h. l. τὸ γένος.

146. οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν. Ε— quod τοίη δε duae voces ſunt, non vna, τοίηδε. διὸ οὐ περισπαστέον τὸ τοίηδε." Fuit ergo alibi ſcriptum τοιῆδε. Spectat eodem Etymol. in ἥδε δέ οἱ. p. 416. Ceterum verſus receptus et inſertus erat Elegis Simonidis: ἓν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνήρ· Οἵη περ φύλλων — ἀνδρῶν, ap. Stobaeum Serm. XCVI. p. 530. et inde in Analect. To. I. p. 145. CIV. Probatus quoque verſus Pyrrhoni ap. Laert. IX, 67.

οἵη γὰρ legitur ap. Schol. Apollonii, ſed περ quoque eſt ap. Clement. Strom. III, p. 518.

147. 8. φύλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη τηλεθόωσα φύει, ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρῃ Schol. A. Ariſtophanem narrat ſcripſiſſe τηλεθόωντα, vt ad φύλλα referretur; eundem ὥρῃ caſu tertio ſcripſiſſe „καὶ τὸ ὥρῃ μετὰ τοῦ ι γράφει, κατὰ δοτικήν." Ergo alii ſcripſerant ὥρη. nec hoc tamen expreſſum in ed. Ven. nec Scholiis praefixum. At in Vindob. ab Altero expreſſo eſt ἔαρος ὅτε γίνεται ὥρη et in alio: ἐάαρος δ' ἐπιγείνεται ὥρη. Fatendum eſt, nominatiuum praeſtare videri, vt ſit ὥρη δὲ ἔαρος ἐπιγίγνεται, *nam ſuccedit tempus vernum*, more Homerico, pro, *tempore verno ſuccedente*, τῆς ἔαρος ὥρης ἐπιγιγνομένης. ſi autem caſu tertio ſcribitur ὥρῃ, durius ſubiectum mutatur, τὰ φύλλα δὲ ἐπιγίγνεται ὥρῃ ἔαρος. *ſubnaſcuntur enim folia verno tempore.* Redii tandem ad vulgare; ſed interpunctione melius inſtituta: cum etiam recordarer ſupra B, 468 ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ. habet enim et alterum aliquid paullo durius dictum.

Non bene interpungitur poſt φύλλα, τὰ μέν τ' quod facit quoque Euſtath. qui omnino turbat. Eſt enim: φύλλα τὰ μὲν pro τῶν φύλλων τὰ μὲν — ἄλλα δὲ pro τὰ δὲ —

ἐπιγίγνεται. codd. et in his optimi ἐπιγίνεται, cum edd. ante Turnebum. Seruamus tamen alterum, vt ſibi conſtet ſcriptura antiquior. v. ad B, 468. In Vrat. a. eſt ἐπεγείνατο, *genuit*, debuit ergo etiam eſſe ὥρη. ſed vi-

tiosa est lectio, quia insertur hiatus. In vno Vindob. melius est ἐπιγείνεται.

Clemens Alex. Strom. VI, p. 738. versus 147. 8. 9. Musaeo surreptos esse contendit, prauo iudicio; cuius nomine proditos narrat esse versus: ὡς δ' αὔτως καὶ φύλλα φύει ζείδωρος ἄρουρα. ἄλλα μὲν ἐν μελίησιν ἀποφθίνει, ἄλλα δὲ φύει. ὡς δὲ καὶ ἀνθρώπου γενεὴ καὶ φύλλον ἑλίσσει, leg. ὡς δὲ καὶ ἀνθρώπων γενεὴν καὶ φῦλον ἑλίσσει sc. ἄρουρα, terra. Vides imitatoris fucum.

Aristophanes versum ante oculos habuit nobili loco de hominum fragilitate Au. 686 ἄνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι, ὀλιγοδρανέες, πλάσματα πηλοῦ, σκιοειδέα φῦλ' ἀμενηνά.

149. ὣς ἀνδρῶν γενεή, ἣ μὲν φύει, ἣ δ' ἀπολήγει. Ven. A. et B. Leid. ἡ μὲν — ἡ δ'. sic quoque Cant. quod esset καὶ φύει καὶ ἀπολήγει. Potest etiam ἣ μὲν — ἣ δ' scribi. Schol. A. tamen priore modo ἀντὶ τοῦ καὶ accepit; addit quidem, posse et articulos esse, praestare tamen, si copula sit. Adstipulatur Schol. B. qui addit: Alexionem pro soloecismo habuisse, si ἡ μὲν ἡ δὲ articuli essent, antecedere enim singularem, qui partitionem non admittat; censet tamen Schol. eum falli, posse enim etiam ἐξ ἑνικοῦ ἐπιμερισμὸν fieri. Et est haud dubie manifesta partitio, γενεὰ ἡ μὲν ἡ δὲ, *generatio quidem alia — alia autem* vt vſ. 148 τὰ μὲν — ἄλλα δέ. Tuetur quoque hanc scripturam Apollon. Lex. γενεή — ἐπὶ μὲν γὰρ παντὸς γένους τῶν ἀνθρώπων. ὣς ἀνδρῶν γενεή, ἣ μὲν φύει, ἣ δ' ἀπολήγει. In Lipſ. est ἣ μὲν ἣ δ', cum glossa: ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ. Etiam Schol. ap. Bentl. ἄμεινον συνδέσμους εἶναι ἢ ἄρθρα.

Porro, quod grammatici non obseruant, φύει, quod paullo ante erat et vbique fere est actiuum, *facit nasci, emittit, generat*, vt et alibi, v. c. Od. H, 119 Zephyrus τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει, nunc repente est, actione immanente, *nascitur:* quae notio alias tantum in πέφυκα et πέφυα locum habere solet. Dudum expectabam suspicionem de toto versu ex rhapsodi alicuius inter-

pretamento nato alicubi ſubortam; verum nec Bentleium ad hoc haeſiſſe video. Verum praeſtat abiicere notionem τοῦ *naſci*. et ſupplere γενεῇ φύει ἄνδρας, ἡ δ' ἀπολήγει φύειν ἄνδρας. Ita paullo durius dicta haec ſunt, ad grammaticam tamen rationem accommodatius; conuenit quoque melius τὸ ἀπολήγειν, quod alias dictum eſſet pro φθίνειν· quod proprium eſt de ſtirpe deficiente, extincta. At ἀπολήγειν eſt παύεσθαι, ἀποπαύεσθαι, ceſſare. De fructu dictum eſt Od. H, 117 οὔποτε ἀπόλλυται οὐτ' ἐπιλείπει.

150. εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῇς &c. quod diſtinguendum eſt poſt ἐθέλεις, et δαήμεναι accipiendum pro imperatiuo, δάηθι. Ita Sch. A. et iterum ad Υ, 213. vbi duo hi verſus repetuntur. Non hoc praeferam vulgari rationi, qua poſt δαήμεναι diſtinguitur, et ſuppletur apodoſis δάηθι, ſcito, teneto. v Notam. Minus bene cum Euſtathio pro apodoſi haberes verba πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασι, vt ſit: ſi vis ſcire, multi id norunt, a quibus reſciſcere poſſis.

εἰ δὲ θέλοις Vrat. a. contra vſum Homericum. εἰ δ' ἐθέλοις excitatur ap. Lucian. Contempl. 14.

ὄφρ' εὖ εἰδῇς. Ven. A. „Ἀρίσταρχος περισπᾷ ἔδει (corr. εἰδῇς) καὶ οὕτως ἐπεκράτησεν ἡ προςῳδία καὶ λόγον ἔχουσα." videtur obſeruare velle, nunquam ab εἴδω occurrere εἴδῃς, εἴδῃ, ſed εἰδῇς ab εἰδέω.

151. ἡμετέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν. Verſum multa ſuſpectum faciunt. Primo peccat in digamma ανδρες ϝισασι. Cui occurrere liceret legendo πολλοὶ δὲ ϝισασι μιν ἄνδρες. Accedit alterum a Bentleio notatum, quod ὄφρ' εὖ εἰδῇς ἡμετέρην γενεήν iuncta ſunt; atqui nusquam εὖ εἰδῶ, εὖ εἰδῇς, accuſatiuo ſequente occurrunt, ſed vbique abſoluto, et in medio, ſine regimine. Adſcripſerat loca Odyſſ. B, 111. H, 317. Δ, 645. N, 232. Ξ, 186. Exputes forte medelam, ſtructura ſic facta, vt, explendo δάηθι, iungas δάηθι ἡμετέρην γενεήν, aut vt iungas: εἰ δ' ἐθέλεις καὶ (κατὰ) ταῦτα, (οὕτως) δαήμεναι ἡμετέρην γενεήν. Enimuero contorta haec ſunt, et verſus

habendus inter expletiuos a rhapsodis inculcari solitos: quod iterum factum inf. Υ, 214. Ductum est alterum hemistichium ex Od. N, 239 vbi est εἰ δὴ τήνδε τε γαῖαν ἀνείρεαι — ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοί.

152. ἔστι πόλις Ἐφύρη, μυχῷ Ἄργεος — ⊱ „quod *Ephyra* nomine heroico dicta est pro Corintho (male expressum est, ὅτι Ἐφύρην τὴν κόρην εἶπε). Et sunt plures vrbes hoc nomine" quod ad fastidium docent veteres. v. ad B, 659. Apollod. I, 9, 3.

Totum versum Maximus Tyr. diss. XXVIII, 5. et Schol. Pind. P. X, 85. alterum autem hemistichium recitat Strabo VIII, p. 571 A. vt declaret Argos dici pro Peloponneso.

μυχῷ Ἄργεος ἱπποβότοιο. vt iterum Od. Γ, 263. Corinthus quidem in extrema Peloponnesi parte sita est, vsu tamen frequentatum hoc est, vt sit simpliciter *in* Argolide, aut, vt veteres acceperunt, *in* Peloponneso, v. Strab. l. l. cf. ad B, 109. Sic Pindar. N. VI, 44 μυχῷ Ἑλλάδος, et sic Romanis *recessus.* Similis vsus latior τοῦ μέσσος. vt inf. 224 ἐν μέσῳ Ἄργει.

Habemus hic insigne exemplum mythi historici stirpis ac gentis ad posteros perlati rebus in miraculum auctis: et ille quidem stirpis Aeolicae cuius memoria fabulis fuit locupletior aliis.

153. ἐνθάδε Σίσυφος ἔσκεν, ὁ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν. ⊱ „quod κέρδιστον dixit τὸν συνετὸν, καὶ κερδαλέον. at recentiores τὸν φιλοκερδῆ accipiunt" Sch. A. Sicque Apollon. Lex. adscripto hoc versu: ὁ συνετώτατος καὶ πανουργότατος. add. Suidam. Et Pindarus Ol. XIII, 72 Sisyphum appellat πυκνότατον παλάμαις ὡς θεόν. Schol. reddit συνετὸν et h. vs. laudat.

Subiicit alius grammaticus in eodem Schol. A. συνετώτατος, ἐντρεχέστατος. οὐ γὰρ ἂν τὸν πρόγονον αὐτοῦ πανουργότατον ἔλεγεν. Similia repetunt Eustath. et Etymol. in κέρδιον. Scilicet ignorarunt heroicae vitae sollertiam ac prudentiam a vafritie et calliditate nondum fuisse disiunctam; spectasse quoque eam maxime ad belli laudem,

et ad ea, quae nunc dicuntur ſtrategemata: v. Polyaen. lib. I. pr. vbi inter ſtrategematum auctores refert Siſyphum, Autolycum, Vlyſſem. Eodem ſenſu Mineruae tribuit Vlyſſes Od. X, 230 σῇ δ' ἦλω βουλῇ Πριάμου πόλις εὐρυάγυια, ipſe de ſe praedicauerat alio loco Od. I, 19. 20 εἰμ' Ὀδυσεὺς — ὃς πᾶσι δόλοισιν ἀνθρώποισι μέλω, minime autem ad honeſtatis normam eſſe conſtituendam aut exigendam. Promiſcue itaque ponuntur voc. σοφὸς, ἀπάτη καὶ δόλος, κέρδεα, aliaque ſimilia. Loc. claſſ. Od. N, 297 ſq. vbi vno loco κέρδεα, βουλὴ, μῦθοι, μῆτις, memorantur. Itaque adiectum interdum κέρδεα κακά. cf. ad K, 144. Recte ideo in Siſyphi laudem ceſſit ingenium ad dolos et fraudes compoſitum, fide tamen in populares et amicos integra. Sic Vlyſſis doli non ſunt vbique ad honeſtatis normam exigendi vt nec Mercurii.

Siſyphi autem calliditas miris, priſco tamen loquendi mori accommodatis (nam qui inſigniter callidus habetur, calliditate deos vincere dicitur) commentis fuit celebrata, quae ex Pherecyde ſeruarunt Sch. br. Ven. A. Ipſam mortem (Θάνατον) a Ioue miſſam circumuenit, et vinculis tenuit. Porro ex inferis dimiſſus non rediit. Intelligi ex hoc poſtremo poteſt quae cauſſa poenae fuerit, vt ſaxum ſibi impendens volueret ſine intermiſſione; ne ſcilicet facultas eſſet iterum aufugiendi ex inferis. Conf. Not. ad Apollod. p. 142. 3. Sturz ad fragm. Pherecydis p. 178. 9. In ipſo nominis etymo ingenium hominis veteres quaeſiuerunt, eſſe enim σίσυφον aeolice pro θεόσοφον. v. Euſtath.

ἔνθα δὲ multi, vt Vrat. tres, Moſc. 3.

154. Σίσυφος Αἰολίδης. — quod per epanalepſin Σίσυφος bis dictus eſt, quodque Homerus ea ſaepe vtitur in Jliade, at in Odyſſea ſemel Αἰθίοπες τοὶ — Od. A, 22. 23. ad quem locum veteres grammaticos hoc idem obſeruaſſe docet Euſtath. Eſt tamen obſeruatio et alibi repetita; vt ad M, 96.

ὁ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἱόν. vnus Vindob. Harlei. et Moſc. 3. τέκεν. ſed medium hoc habuit eandem

vim quam actiuum τέκεν; etiam in ſcriptoribus promiſcuus vſus eſt.

155. αὐτὰρ Γλαῦκος ἔτικτεν. Ariſtarchus τίκτεν, Ἰακῶς. Sch. A. ſuauior tamen verſus cum augmento.

De *Bellerophonte* fabulae fuere plures, ex varia Tragicorum tractatione. In Sch. A. B. br. locus de eo eſt ex Aſclepiade ἐν τραγῳδουμένοις. Nomen habuit a Bellero occiſo, cum verum nomen eſſet Hipponous: quod et Etymologus narrat cum aliis. Pegaſum ab eo domitum, de quo tam praeclarus locus eſt in Pindaro, Homerus non memorat. Acceſſiſſe ille videtur primo in Chimaera domanda. Fabulam Corinthiis fuiſſe domeſticam ſatis apparet, expoſitam quoque in rebus Perſei, tum in cataſteriſmis, quibus praeiuit iam Heſiod. Theog. 284. 5. 6. Reliquos mythos v. ap. Apollod. et Not. p. 283 ſq. add. Schol. Lycophr. 17.

157. αὐτάρ οἱ Προῖτος κακὰ μήσατο. Legitur in vulgg. κάκ' ἐμήσατο. Sch. A. Ἀρίσταρχος κακῶς κακὰ μήσατο. corrig. Ἰακῶς· κακὰ μήσατο. idque recepi. Vocem Homericam notat Plato in Cratylo p. 408 A. τὸ δὲ, οἷον καὶ Ὅμηρος πολλαχοῦ λέγει, ἐμήσατο. τοῦτο δὲ μηχανήσασθαί ἐστι. Ad h. v. ſpectat gloſſa Apollonii in ὀπαζόμενος p. 504 ἐπὶ δὲ τοῦ περιεποίησαν, ὤπασαν. et in ὠπάζετο p. 729 eſſe vocis notionem vt ſit περιεποίησεν, adſcripto hoc verſu.

Ad αὐτὰρ Erneſti notat: „ἀτὰρ Flor. Ald. Iunt. quod ferri poteſt, ſi ante legatur: ὤπασσαν." Nullo modo: nam peccat in digamma ὤπασσαν· ἀτάρ ϝοι — non minus quam Barnes: „γρ. ἑοῖ, vt E, 695." Librariorum vitio ἀτὰρ et αὐτὰρ ſaepe permutantur.

Proetus et *Antea*. Ab Acriſio fratre Argis expulſus Proetus apud Iobatem in Lycia exulauerat, cuius filia Antea ducta in Argolidem rediit et Tirynthem tenuit: Apollod. II, 2, 1. Filiae ex eo coniugio natae, Proetides poetis dictae, inſania ſua notae ſunt, et curatione a Melampode facta: v. Apollod. ibid. ſ. 2. Virgil. Ecl. VI, 48. Confugerat ad Proetum Bellerophontes caedis

perpetratae reus. Pro Antea Tragici Sthenoboeam adſciuerunt, filiam Amphianactis, (Apollod. ibid.) ſecundum alios Amphidamantis Arcadis filiam (ibid. III, 9, 1.).

159. Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσεν. Eſt Ζεὺς γάρ μιν in Vrat. a. Moſc. 1. et in Ven. vbi Sch. A. „γρ. Ζεὺς γάρ οἱ.“ Recte ſe habet vulgata: ἐδάμασσε ſc. τοὺς Ἀργείους οἱ, αὐτῷ τῷ Προίτῳ. At μὶν pro αὐτὸν non habet ſenſum; eſſet ſaltem pro αὐτοὺς dictum.

Vrat. a. ὑπὸ σκήπτρῳ τε δάμασσε. Barnes neſcio vnde: „γρ. ὑπὸ σκήπτροις ἐδάμασσε vel ὑπὸ σκήπτροισι δάμασσε.

160. τῷ δὲ γυνὴ Προίτου ἐπεμήνατο, δῖ' Ἄντεια. ξ— quod Homero Antea eſt, quam recentiores Sthenoboeam appellant. (Notatum iam Apollod. II, 1, 1. p. 88. cf. Not. p. 277.) et quod δῖα male adiectum de impudica muliere; vnde fuere qui Διάντεια ſcriberent: quod et in vno Vindob. occurrit. Melius dixeris eſſe epitheton ornans, nullo ad mores reſpectu: praeclara, eximia, nobilis, vt δῖα Κλυταίμνηστρα. Sch. A. B. Similiter ἀμύμων Αἴγισθος Od. A, 29. Neque Bellerophon vſ. 155 aliter dictus ἀμύμων, quam omnino egregius, praeclarus. Argutatur tamen Clarke, dum ad ſolam corporis venuſtatem refert.

ἐπεμήνατο. ἐπεμάνη. ὥστε μιγῆναι αὐτῷ. Ariſtides Quintil. de Muſica lib. III, p. 158 ὅτι πᾶν πάθος μανία. δηλοῖ δὲ καὶ ὁ ποιητὴς, ἐπὶ μὲν τῆς δι' ἐπιθυμίαν ἐπτοημένης εἰπών· τῷ δὲ γυνὴ etc. Ariſtidis notationem vocis firmat Callimach. in Cer. 30 θεὰ δ' ἐπεμαίνετο χώρῳ, ὅσσον Ἐλευσῖνι — vbi cf. Not.

Verſus 160. 1. 2. ſententiis praeclaros commendat Plutarch. de aud. poet. p. 32 B. C. Idem in Coriolano p. 229 D. laudat verſum 161. vt doceat Homerum deos non immiſcere iis, quae ipſa ratio ſuadere poſſit. Nimis ſubtiliter; nec vere, niſi hoc loco.

164. ἢ κάκτανε Βελλεροφόντην. Vrat. A. κάτθανε indocte; quod et erat in Luciani codd. Calumn. non tem. cred. 26.

165. ὅς μ' ἔθελε φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἐθελούσῃ. μ' pro μοι. Offendit dura elisio; etiam Bentleium, qui paratam habebat medelam: ὅς μ' ἐ. — οὐκ ἐθέλουσαν. Malim dicere, μ' omnino esse eiiciendum, et scribendum ὅς τ' ἔθελε. Vulgata tamen vbique occurrit, etiam apud Lucian. l. c. De diphthongis elisis dicam singulari Excursu.

ἔθελ' ἐν φ. Vrat. A. nec male.

Suaue est Scholion. A. et Leid. ad h. v. quo tres modi μίξεων discernuntur: congreditur aliquis cum altera, ἢ βουλόμενος μὴ βουλομένῃ, ἢ μὴ βουλόμενος βουλομένῃ, ἢ ἐθέλων ἐθελούσῃ. Est Scholion Porphyrii, dignum habitum a Valkenario, quod exscriberet ad Ammon. p. 242 excerptum iam ab Eustathio p. 632, 15. et ad Odyss. Γ, p. 1467, 26.

166. τὸν δὲ ἄνακτα χόλος λάβε. Male edd. ante Ald. 2. et codd. passim τὸν δ' ἄνακτα.

167. κτεῖναι μέν ῥ' ἀλέεινε. Vrat. a. ἐλέεινε.

σεβάσσατο γὰρ τό γε θυμῷ. Barocc. cum al. σεβάσατο, vitiato metro. Hesych. σεβάσσατο. σεβαστὸν ἡγήσατο. ἐτίμησεν. ἐνετράπη. hoc vltimum, *veritus est*, convenit huic loco. Apollon. Lex. laudato hoc versu: ὅ ἐστι σεβαστὸν ἡγήσατο. Scilicet σέβας est maius aliquid quam αἰδώς.

168. πέμπε δέ μιν Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρά. Sic Flor. Ald. 1. Mutatum in Ald. 2. Λυκίην δ', ἔπορεν δ' ὅγε. reuocauit antiquius Stephanus; et firmatur hoc a Ven. vtroque, Lips. Townl. et al. Apollon. Lex. πόρεν. περιεποίησεν. οὐχὶ δὲ παρέσχεν· πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρά. Immo vero, est h. l. pro παρέσχεν. Scilicet Scholion ad alium locum spectauit, v. c. A, 72. μαντοσύνην, ἥν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων, vbi est περιεποίησεν.

169. γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά ξ— „quod litterarum vsus ex his liquere visus est; accipienda tamen sic verba non sunt, sed γράψαι est ξέσαι. οἷον οὖν ἐγχαράξας εἴδωλα, (figuras) δι' ὧν ἔδει γνῶναι τὸν πενθερὸν τοῦ Προίτου. Sic Sch. A. nec absurde. Nec di-

verſa ſunt, quae aliunde attulit Euſtath. p. 632, 42. qui ſubiungit multa, pro quibus meliora expectabam. Ipſe Apollon. Lex. p. 210. *γράψας οἷον ἐγχαράξας σημεῖα πολλά.* Verbo, *γράφειν* eſt *ξέειν*; ſcalpere, incidere; qui ſenſus conuenit cum altero, quo de cute inciſa, et vulnere, frequentatur, vt H, 187.

Sed vniuerſe pauca monenda ſunt ad hunc locum vexatiſſimum, qui tamen claſſicus eſt, quoties de ſcripturae origine agitur; actum autem eſt de ea ad faſtidium a viris doctis; disputauit quoque docte nuper Wolf. in Prolegomenis. Ad Homerum ipſum ex tota diiudicatione parum fructus redit, vti nec ad eam ex Homero. *Litterarum* enim *notas* non modo ante Homerum, verum etiam ante Proetum et Bellerophontem a Cadmo in Graeciam illatas eſſe, fama antiqua ferebat; certiorem fidem fruſtra quaerimus. Enimuero difficultatem facit *vſus* litterarum: quem multo ſerioribus temporibus parum adhuc frequentatum eſſe videmus, nec niſi in publicis monimentis, et in marmore et aere. Vnde parum probabile ſit, iam tum, paucis poſt Cadmum aetatibus, litterarum vſum ad vulgares hominum intercurſus et commercia fuiſſe adductum, ſic vt Corinthi rex regi Lyciae, diuerſa lingua vtenti, litteras mitteret in ligneo pugillari exaratas.

Vt tamen rem tam parum probabilem admittamus, nihil eſt in Homerico loco, quod nos cogat: etſi veteres id credidiſſe conſtet; in quibus ipſe Apollodor. II, 3, 1. habetur: *σήματα* enim notionem generalem habent, vſurpata vox de quacunque re, ex qua aliquid colligas; In Odyſſ. Ψ, 109 Penelope et Vlyſſes facile ſe inuicem agnoſcunt: *ἔστι γὰρ ἡμῖν σήμαθ᾽ ἃ δὴ καὶ νῶϊ κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ᾽ ἄλλων.* e quo genere erat ipſe torus coniugalis ſingulari modo fabricatus. Itaque *σήματα* poſſunt eſſe formae, ſigna, figurae, poſſunt quoque eſſe notae, *χαρακτῆρες*, quibus aliquid adumbratur, deſignatur, vel innuitur. ſicque iam veteres accepiſſe, docet Schol. A. Infra H, 175 ſortientes ſortibus ſigna vel notas impri-

munt vel insculpunt, vt discerni eae possint: *οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἕκαστος, ἐν δ' ἔβαλον κυνέῃ.* Conuenit hoc ipsum ingeniis priscorum hominum, declarandi animi sensa per similitudines, formas, symbola, etiam in sermone interdum familiariter habito. Videtur ergo res redire ad tesseram hospitalem, iam tum vsu habitam, qua Bellerophon declararet vere se a Proeto missum esse. Vnde vs. 177 Iobates postulat *σῆμα ἰδέσθαι*, quod a Proeto attulerat Bellerophon, tum vidit ille inscriptum esse *σῆμα κακόν.* Potuit enim conuentum esse de certis signis, quibus intelligi posset, quo loco habendus esset is, qui missus erat; in iis esse debuit signum, vnde Iobates intelligeret isti homini mortem inferendam esse. Quae tamen ista *σημεῖα* fuerint, figurae an *χαρακτῆρες*, vanum studium esset si quaerere velles. At quae tabulae fuerint, ex ipsis Homericis verbis intelligitur; fuere complicatae; pertulit adeo eas Bellerophon obsignatas: memorabilis ideo vel sic locus est, quod ex eo discimus, vetustissimum fuisse pugillarium vsum, id quod etiam Plinius obseruauit XIII, 20. quodque iis insculpebantur certa rerum signa; ita vt quoque genus essent tabularum hospitalium; tandem inde et hoc colligere licet: signorum, seu figurarum seu hieroglyphorum seu symbolorum, iam ante scripturam per litterarum ductus exaratam, apud Graecos vsum aliquem extitisse similem ei, qui inter Aegyptios fuit: id quod cum ipsa ingenii humani sollertia, et cum exemplis populorum Americae et insularum conuenit.

Nunc vide, an praestet, ex Homerico vsu cumulandi epitheta, interpungere: *πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρά, γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ, θυμοφθόρα, πολλά.* vt sit *γράψας ἔπορε. ἔγραψε καὶ ἔπορε.* Ex vulgari interpunctione accipiendum est *ἔγραψε πολλὰ εἰς φθορὰν αὐτοῦ, ὥςτε αὐτὸν φθαρῆναι παρὰ τοῦ βασιλέως. πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ* dixit Hesiod. Ἔργ. 717.

ἐν πίνακι πτυκτῷ. Est *πυκτῷ* in Lips. Cant. Vrat. a. c. Mosc. 1. 3. binis Vindob. et edd. Flor. Ald. 1. et

in codd. Apollonii Lex. p. 210. Variant quoque ſic codd. ap. Polluc. qui bis laudat *πίναχι πτυκτῷ* IV, 18 et X, 57.

Totum verſum damnabat et pro fetu ſerioris rhapſodi habebat Martorellus de regia theca calamaria lib. I, c. 4. iuſtis iniuſtisque de cauſſis. Nam et miſcet multa inter ſe diuerſa, immiſcetque aliena, et disputat ex vulgari interpretatione de litteris ſcriptis et in tabula cerata, cuius vſum omnino it ſublatum ex omni antiquitate, reuocans omnem ſcripturam ad atramenti vſum. Atqui neutrum bonus interpres admittit. Ridet porro lignum *plicatile:* atqui *βιβλίον δίπτυχον* vulgo dicitur, quod binis tabulis, aſſeribus, lateribus conſtat, quae complicari, hoc eſt iungi, poſſunt ac ſignari. Eſt quoque eo ſenſu *δελτίον δίπτυχον* et quidem *ξύλου* ap. Herodot. VII, 239. vbi de Demarati tabellis inſculptis, et, ne ſuſpicionem facerent, cera oblitis narrat. Tandem vir doctus tanquam nouum inuentum affert, quod dudum vel ex Euſtathio vulgatum erat, *γράψαι* etiam eſſe poſſe incidere et *πίναχα* eſſe tabellam, cui inſculpatur aliquid. Verum nunc eo deerrat, vt *ἐν πίναχι πηκτῷ* legendum eſſe cenſeat, in tabula *bene compacta:* quod epitheton et per ſe inutile foret et alienum; onere enim ſuo moleſta ea fuiſſet iter facienti. Statuit quoque *σημεῖα* fuiſſe notas *arcanas*, ſeu ſecretas, vt Liuii verbo vtar, tabulae tanquam teſſerae hoſpitali inciſas. Incidit vir doctus in hanc emendationem per ſphalma in laudato ab Henr. Stephano loco Herodiani.

Reſpicit Homericum verſum Lucian. adu. Indoctum ſ. 18. et Herodian. VII, 6. aliis 14. vbi Gordianus *ἔδωκε κατασεσημασμένα γράμματα ἐν πυκτοῖς πίναξι, δι' ὧν τὰ ἀπόῤῥητα καὶ κρυπτὰ ἀγγέλματα τοῖς βασιλεῦσιν ἐπιστέλλεται.*

170. ᾧ quod ſocerum recentiores edunt nomine *Iobaten.* Ed. Ven. *ἠνώγειν.* et Sch. A. „*οὕτως* Ἀρίσταρχος. *ἠνώγεεν γάρ.*" Spectat obſeruatio ad formam, quam grammatici Atticam vocant, *ᾔδειν* pro *ᾔδει* et ſimilia. v.

ſup. ad Γ, 388. vbi ἤσκειν. Ariſtarchus eam inferre voluit in h. l. non ex lectionis auctoritate, ſed ex iudicio ſuo.

171. θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ. fuere forte omina et auguria narrata in itinere obiecta aut euentus ſecundi cf. ad 183. Ixion ἐν τῷ ά πρὸς τὰς ἐξηγήσεις citat μετ' ἀ." Ven. A.

172. Ξάνθον τε ῥέοντα. miratur Ven. B. (quod e Porphyrio petitum eſſe, diſco ex Euſtath. p. 634, 15.) quis enim amnis non fluit? et tentat varia. Scilicet eſt epitheton mere ornans; ad animi ſenſum tamen feriendum haud ineptum.

173. μιν τῖεν ἄναξ. „γρ. ἄναξ Λυκίης Ἰοβήτης," Barnes. mirum commentum!

174. ⊱ quod numero nouenario lubenter vtitur poeta. Repetita paſſim obſeruatio; ex aliis quoque ſcriptoribus affert exempla Clemens Alex. in Stromat. Omnino autem hic locus eſt notabilis de hoſpitii iure et more; cum per plures dies ne ſciſcitari quidem aduentus cauſſam liceret; adde alios ex Odyſſea, vt Δ, 67 ſq. inf. I, 193 ſq. Etiam inter mores obſeruabis, mactari bouem ad epulas, nonniſi in ipſo epularum apparatu; magnum quoque conuiuantium numerum eſſe debuiſſe, cum quotidie bouis caeſi carnes apponendae eſſent; tandem ſacro domeſtico faciendo cauſſam iuſtam non fuiſſe niſi epulae parandae eſſent. Aliter hoc ſequiore aetate: tum ſacro facto locus erat epulis. Spectant haec ad vitam antiquorum hominum, non minus cognitu vtilem et iucundam, quam grammatica et critica.

Ariſtarchus vtrumque habuit: ξείνισσε et ξείνιζε. (prius tamen reſpondet τῷ ἵερευσε) Sch. A. Intellige ſic, fuiſſe in edd. Ariſtarcheis vtramque lectionem.

176. ⊱ quod mos erat, hoſpites primo recreare, et tum demum de cauſſa aduentus rogare. Eadem ex h. l. docet Athen. V. pr. cf. Od. Δ, 60 ſq.

178. ⊱ ὅτι σημεῖα λέγει, οὐ γράμματα. εἴδωλα ἄρα ἐνέγραψε. cf. ſup. 169.

179. *ἀμαιμακέτην* Apollon. Lex. *ἀπροςμάχητον. μεγάλην.* Sicque Hesych. Etymol. Eustath.

Dissident tamen in etymo; alii *ἀπὸ τοῦ μῆκος, μάκετος, μαιμάκετος* duxerant, vti est *περιμήκετος*. alii a *μαιμάω, μαιμάκετος*· vt Etymol. Eustath. Ven. Sch. B. ad Λ, 354. in quem irruere, quem adoriri nemo audet, ideoque ingens, vastus.

De *Chimaera* nihil est quod tuto pronuntiare liceat, nisi hoc: ex mytho perantiquo eam profectam esse; neque commenti caussa satis constat. Repetunt illud a monte Crago Lyciae, cuius vertices fuere plures, in iisque vnus Chimaera dictus, quo nomine etiam conuallis erat: Strab. XIV, p. 891 B. Alii ad incendium montis retulere, et ipsam speciem monstri tricipitis ita interpretantur, vt vastities, quam incendia montis faciunt, designent leo, capra, attondens fruticeta et serpens. Apud Eustath. et alios mons ille igniuomus, in vertice leonibus, media sui parte pascuis, ad radicem serpentibus frequentatus habetur. Alias interpretationes memoratu parum dignas v. ap. eund. Eustath. Palaephat. et alios ad eum laudatos. De hominis feri, seu populi latrocinia agitantis, in monte Crago internecione suspicionem apposuit Koeppen e Panyasi ap. Stephan. Byz. in Τερμίλη. Si ariolari licet, dicam, pari modo, vt Minotaurum, ita Chimaeram ex antiqua figura symbolica natam esse, ita vt id, quod ad certam animi notionem inuentum erat, ab aliis pro monstro, quod vere extitisset, haberetur. Verum de incertis licet vnicuique pro suo sensu statuere. Chimaeram ab Amisodaro Lycio nutritam narrat Homerus Il. Π, 329. 330. cf. Apollod. II, 3, 1. Ex Typhone et Echidna, monstrorum parentibus, natam edidit Hesiodus.

180. *ἡ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος.* Recte Sch. B. *τὰ τερατώδη (καὶ ὑπερφυῆ* Eustath.) *εἰς θεοὺς ἀναφέρει.*

οὔτ' ἀνθρώπων. „*γρ. ἄνθρωπον* pro *ἀνθρώπινον*" Barnes. mirum commentum!

181. *πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα.* ⟩ *ὅτι ἓν σῶμα ἡ Χίμαιρα.* Sch. A. Est animans specie

caprae; ſed capite leonino et cauda ſerpentis inſtructae. Scilicet, vt e Schol. B. et Euſtath. intelligas, disputatum eſt inter veteres de Chimaerae ſpecie, quae h. l. eſt vno capite, aliis tricipitem, aliis bicipitem eam prodentibus. Fuiſſe longam de hoc disputationem Porphyrii, ſuſpicor ex Euſtathio. Addunt Sch. B. falli Heſiodum, qui tricipitem faciat. Verum Heſiodea ſpecies haud dubie eſt ingenioſioris inuenti, eamque artifices quoque ſequuti ſunt; bicipitem tamen Chimaeram videmus in vaſe antiquo: (in Collectione Vaſor. antiquor. Hamilton. tab. 1.) docte illuſtrato ab ingenioſo et docto viro, Boettiger.

Verſus 181. 182 leguntur male illati in Theogon. Heſiod. 323. 4. Mihi, quoties Homerica legi, non minus ſuſpicio ſubnata eſt, verſum 181 a primo auctore carminis non eſſe profectum. Simplicior erat antiquior narratio: ἡ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων, δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο. Ita bene procedit omnis ſententia. Nunc autem interiecto verſu 181 obſcuratur illa et corrumpitur. Nunc enim eſt μέσση δὲ, χίμαιρα δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος. medio corpore capra, capite tamen leonino, per quod capra, hoc eſt medium corpus, efflare fingitur ignem: (vti etiam ſpeciem Chimaerae ex h. l. effictam vides ap. Zenob. II, 87. et ap. Liban. Ecphraſ. To. III. Opp. p. 1095.) quae vix placere poſſunt; vt nec tota monſtri ſpecies caprino corpore, capite leonino, cauda ſerpentis. Praeſtat ſic Heſiodeum monſtrum, trinis capitibus igniuomis inſtructum: medio caprino, inter capita leonis et draconis.

Poteſt tamen quodammodo occurri ſpeciei Homericae, ſi melius, quam a multis fit, verba iunxeris. Non iungenda ſunt ἡ δὲ χίμαιρα δεινὸν ἀποπνείουσα, ſed eſt hoc retrahendum ad ἡ δ' ἄρα — ἀποπνείουσα πυρὸς μένος. Scilicet inſtituta oratione ἡ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος, debebat ſequi ἀποπνέον, ſed rediit poeta ad ἡ δέ.

Parodia vſ. 181 expreſſit Ariſton ap. Diog. Laert. IV, 33 de Arceſilao: *πρόςθε Πλάτων, ὄπιθεν Πύῤῥων, μέσσος Διόδωρος.*

ὄπισθε δράκων male librarii ſcribunt plerique; incredibilis enim eorum fuit metri et proſodiae ignoratio. *μέσση δὲ χίμαιρα.* in Heſych. eſt appoſitum *τὸ μέσον αἰγοπρόςωπον.*

183. *καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε θεῶν τεράεσσι πιθήσας.* — quod nihil de Pegaſo memoratum eſt. Sch. A. Meminit Pegaſi Heſiod. l. c. verſu 325 ſed ſuſpecto. Illuſtrior eſt locus Pindari.

θεῶν τεράεσσι πιθήσας. quaenam illa prodigia fuerint, reticeſcit; tanquam aliena a tali confabulatione, et forte, tanquam ſatis nota ex aliis carminibus illius temporis. Pegaſum Mineruae ſeu datum ſeu domitum narrant ſequiores poetae ex iisdem, vt probabile ſit, primo loco Pindarus. Attingit rem verſus 325 Theogon. vix tamen ille Heſiodeus. Etiam ſupra Δ, 398 de Tydeo, qui Maeonem incolumem dimiſerat, *θεῶν τεράεσσι πιθήσας,* non additum erat, quodnam illud oſtentum fuerit.

184. *Δεύτερον αὖ Σολύμοισι μαχήσατο κυδαλίμοισι.* Mirum h. l. ſine varietate *μαχέσσατο* ſcriptum et editum exhiberi etiam ap. Strabon. XII, p. 859 A. XIII, p. 931 B. XIV, p. 983 A. v. ad A, 298.

Solymi antiquiores fuere terrarum Lyciae incolae; mox ab aduenis expulſi in montibus, qui confinia faciunt, haeſere; vnde bella mutua facta ſunt, vt h. l. et inf. 204. Iterum memorantur Solymi Od. E, 283. cf. ſup. ad B, 866. 7. a ſerioribus accenſentur Piſidiae. Montes quoque Solymi ſunt *τὰ Σόλυμα,* ſupra Phaſelidem: v. Strab. XIV, p. 982. Si Euſtathio p. 635, 35 fides habenda, eius adhuc aetate Tzelymi locus fuit in iſtis Lyciae terris. Indocte ap. Heſych. *Σολύμοισιν. ἔθνει Σκυθῶν.* vbi v. Not. Iſauros eos ſerius dictos aſſerit Etymologus.

185. *τήν γε μάχην.* Barocc. Vrat. a. *τὴν δε.*

186. *τὸ τρίτον κατέπεφνεν Ἀμαζόνας ἀντιανείρας.* De Amazonibus cf. ſup. ad Γ, 184. Fama de iis eſt antiquiſ-

ſima ideoque incerta et obſcura, in Aſiam minorem eas incurſitaſſe. cf. ad Apollod. III. p. 372.

187. τῷ δ' ἄρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε. „Ariſtarchea haec eſt lectio ἀνερχομένῳ, redeunti. Alii legebant ἐπερχομένῳ" Sch. A. quod eſſet proficiſcenti ad Amazonas, aut in reditu accedenti ad Lyciae fines; neutrum commode. E Lipſ. notauit Erneſti ἀπερχομένῳ cum gloſſa, ὑποστρέψαντι. (Bentlei. ex eodem laudat ὑποστρέφοντι et addit: ad Proetum ſcilicet. quod non aſſequor.) Ἀρίσταρχος δὲ, ἀνερχομένῳ. et haec eſt lectio recepta, quae locum ſuum iure tuetur. Iam ſup. Δ, 392 de Tydeo erat: ἂψ οἱ ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἷσαν ἄγοντες. vnde etiam h. l. pro δόλον Venetus habet λόχον. ſic et bini Vindob. ex interpretatione. Barnes adſcripſit: „γρ. τῷ δ' ἀναερχομένῳ male. v. ad Δ, 592. Pro πυκινὸν eſt πυκνὸν in Vrat. b. δόλον ὕφαινε. vox per κατασκευάζειν, parare, a grammaticis exponitur. v. de ea Spanhem. ad Callim. in Apoll. 57.

188. κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους. Primo κρίνας eſt ἐπιλεξάμενος. vnde ἔκκριτοι, ἐπίλεκτοι. cf. ad B, 362 et h. l. Euſtath. Tum in Lipſ. erat: „γρ. ἐείκοσι φῶτας. et ita legitur in Townl. ἐκ Λυκίης ἐείκοσι φῶτας ἀρίστους. Bentleius ex Lipſ. cod. laudat καὶ εἴκοσι quod ipſe adoptat; vt ſit numerus certus, quemadmodum Δ, 393 κούρους πεντήκοντα. Fuit ergo antiquior lectio: κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης εἴκοσι φῶτας.

189. τοὶ δ' οὔτι πάλιν οἰκόνδε νέοντο. ⊱ quod πάλιν nunc non de tempore dictum. Sch. A. Fuit haec Ariſtarchi obſeruatio aliquoties inculcata: πάλιν apud Homerum plerumque poni τοπικῶς εἰς τοὐπίσω, non χρονικῶς. v. Etymol. Heſych. h. v. et aliquoties Euſtath. εἷσε λόχον Suidas ἐκάθισε. ſcilicet proprium in inſidiis *ſedere*.

191. ἀλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἠῢν ἐόντα. ⊱ „quod ex iis, quae euenerant, hoc collegit, a diis eſſe eum oriundum. Sin vero Pegaſus datus fuit, multo magis fides facta." Sch. A. Notandus verſus ad cognoſcenda veterum iudicia de hominibus virtute inſignibus.

Colligunt ex factis nobilitatem ſtirpis, hancque a diis ducunt, inprimis a Ioue, vnde notum epitheton Διογενεῖς. cf. Schol. Pindari Ol. XIII, 82 vbi h. v. adſcripſit.

γίγνωσκε. Etiam hic γίνωσκε edd. Flor. Ald. 1. Rom. et Codd. etiam boni Ven. Lipſ. Cant. Mori. Vrat. A. v. ad B, 468.

192. θυγατέρα ἥν, Philonoen, Antiae ſororem; aliis eſt Anticlia et Caſandra. v. ad Apollod. p. 289.

193. δῶκε δέ οἱ τιμῆς βασιληΐδος ἥμισυ πάσης. honoris regii dimidium; quanam in re hoc conſtitutum fuerit, quaeras. Munia regia tum erant, ducere copias in bello, curare ſacra, Senum et populi concilium habere, iudicare. Honores autem, proprie dicti, τὰ γέρα, erant τὸ τέμενος, quod tamen vſ. ſequ. memoratur, ἡ προεδρία, copioſior portio vini et cibi in epulis. Haec igitur dicendus eſt Iobates *communicaſſe* non partitus eſſe, cum genero ſuo. *Regni* autem *partem dimidiam* non poteſt reddi; non enim erat ea tum regnorum conditio.

194. καὶ μέν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων. ⊱ quod poeta τὸ τέμενος per etymologiam declarat ἀπὸ τοῦ τεμεῖν καὶ ἀφορίσαι. Repetitur illa in Apollon. Lex. h. v. vnde Sch. br. Heſych. Etymol. De voce trita iam ſunt omnia. Eſt hic, cum altero I, 574. locus claſſicus hac de re; nunc quidem ſatis nota. Regum reditus tum erant ex agris; aſſignabatur autem pro praemio et honore agri portio, e quo ſiue paſtione ſiue aratione coleretur, ſiue arbuſtorum et vitium ſatione prouentus eſſent maiores ceteris.

καὶ μέν οἱ. argutatur Barnes et ſubſtituit μήν. Scriptum fuit μεν ϝοι.

Λύκιον τέμενος recitatur in Schol. Pind. J. I, 83 vbi reddit τὴν ἀφωρισμένην χώραν.

195. τέμενος — καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης. Verſus iterum obuius M, 314 et Υ, 185. Nolim iungere καλὸν φυταλιῆς, vt ſubintelligatur ἕνεκα, ſed τέμενος, ἔξοχον ἄλλων, καλὸν, φ. vt ſit τέμενος φυταλιῆς. — Itaque interpunxi poſt καλόν. Non ſatis diſerti ſunt veteres in

discrimine φυταλιῆς et ἀρούρης constituendo. ἄρουραν ad agrum arabilem spectare vix dubites. M, 316 adiectum est ἀρούρης πυροφόροιο, quod etiam in loco nostro inde habet Venetus et vnus Vindob. At φυταλιὴ latius patere videtur ad arbores, vites, herbas, olera: vnde de horto et vineto interpretantur. Sch. br. δενδροφόρου γῆς, ἢ ἀμπελοφόρου. Possis laudare I, 574. 5 τέμενος πεντηκοντόγυον· τὸ μὲν ἥμισυ οἰνοπέδοιο, ἥμισυ δὲ ψιλὴν ἄροσιν, — Et in Graecia non minus quam in Italia vineas habent arbustis distinctas; quod et in Odyss. occurrit Λ, 192. A, 193 coll. Ω, 220 sq. Necdum tamen locum vidi, in quo φυταλιὴ ad solas vites spectet. vt nec φυτὰ solae vites sunt, sed omnino arbusta: Ξ, 123. Σ, 437. 8. Oleum ἐκ φυταλιᾶς est ap. Callimach. L. P. 26. Itaque vsus reuocat nos ad arbores et arbusta, vt in Apollon. II, 1005. III, 1399. Callim. L. P. 26. In Apollonii Lex. est φυταλιὴ, κῆπος. addit Hesych. φυταλιῆς. κήπου. δενδροφόρου γῆς. recte hoc: nam κήπους maxime arboribus consita loca indicare, patet v. c. ex Od. Δ, 737 καί μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον. talis etiam ὄρχατος Alcinoi Od. H, 217 sq. Add. Od. Ω, 244. 5. 6. 335 sq. (Etsi non ignoratas fuisse florum areolas, intelligas ibid. ex Alcinoi horto H, 127. 8. Jl. Θ, 306).

Quod prima in φυταλιὴ producitur, quae in φυτὸν et aliis breuis est, mirationem facere potest. Aestimandum est discrimen ex hoc, quod alia a φύω, πέφυκα, φῦμι, ducta sunt, in quibus υ productum est, alia a φύω, πέφυα, φυτὸν, φύσις, in quibus υ corripitur. In Tragicis discrimen apertum est, inter φυτεύειν et φιτεύειν, illud breue, hoc productum a φίτυς, φίτυ, φίτυμα.

ὄφρα νέμοιτο. Hesych. νέμοιτο, καρποῖτο ad h. v. spectat. Alias vsus Homericus fert ὄφρα νέμεσθαι.

197. Ἴσανδρον. Πείσανδρον lectum olim. v. ad 203.

198. Λαοδαμείῃ μὲν — ξ. „quod ad Laodamiam primo loco redit, quam vltimo loco memorauerat" Sch. A. obseruatio nullius frugis; saepe repetita.

199. ἡ δ' ἔτεκ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα. „— quod *Sarpedon* Homero non est Europae filius e Ioue, nec Minois frater: vt seriores tradunt, aduersante temporum ordine" Sch. A. Similia sunt apud Apollod. III, 1, 1. p. 174. Scilicet confundi solent duo Sarpedones. v. Not. ad e. l. p. 528 sq. Aliam ζήτησιν veteres mouerunt, quam alio loco obiter attingit Eustath. p. 894. 38 ad Jl. M. cum Glaucus natus sit ex Hippolocho, Bellerophontis filio, cur is regno priuatus paruerit Sarpedoni ex filia Bellerophontis Laodamia nato. Dicendum erat, non liquere; vt multa alia in mythis.

200. ἀλλ' ὅτε δὴ κἀκεῖνος — καὶ κεῖνος vterque Ven. Quorsum illud καὶ spectaret, veteres curiose quaesinerunt. In Schol. B. ex Porphyrio, suspicor, longa est disputatio plena putidis commentis, cur repente Bellerophon diis inuisus factus fuerit, et in solitudinem se abdiderit. Memoratu digna tantum haec: Antimachum in Lyde caussam memorasse, quod Solymos θεοφιλεῖς euerterat; quo factus sit diis inuisus. At Leo ἐν τοῖς χρυσαορικοῖς caussam ex eo repetierat, quod antea Proeto, postea Iobatae suspectus fuerat: quae omnia a re aliena sunt. Leo ille vix alius esse potest quam Pellaeus seu Aegyptius ille dictus, qui τὰ περὶ τῶν κατὰ τὴν Αἴγυπτον θεῶν scripserat; nec fuit singulare opus τὰ χρυσαορικὰ, verum in loco de Chrysaore occurrerat id, quod apposuit: Λέων δὲ ἐν τοῖς χρυσαορικοῖς γεγράφθαι φησίν.

Ceterum ex sensu et iudicio rudiorum hominum dicta sunt haec, qui calamitates, in quas quis incidit, ad iram deorum referunt; alibi ad deorum inuidiam; quae illae res aduersae fuerint, a Glauco ipso mox memorantur: filium natu maximum cum filia morte ereptum amiserat. At sequiores substituerunt aliquod a Bellerophonte commissum, quo deorum ira moueretur, quod audacia ille elatus Pegaso insidens in Olympum euolare voluit: attigit ipse Pindarus Ol. XIII, 130. vbi διασιγάσομαι αὐτῷ μόρον ait. Creditur itaque Glaucus subticescere ali-

quid: idque, quod Popius suspicabatur, ne generis sui famam dedecoraret.

Legitur apud Aristotelem: *αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ οὗτος*. Problem. 30, 1.

201. ξ— quod in *Ἀλήϊον* poeta etymum suppeditat *ἀπὸ τῆς ἄλης; τῆς πλάνης.* Alii scripserunt *ἀλήϊον ἀπὸ τοῦ τοὺς ἅλας ἐκεῖ πήγνυσθαι.* Similia fere sunt in Ven. B. et in loco Porphyrii e Quaest. Hom. 11 f. descripto: vbi plura exempla laudantur. Add. Etymol. Eust. Sch. br. Hesych. Apparet quoque ex eo fuisse qui pro *ἄσπορον* acciperent, *τὸ μὴ ἔχον λήϊα.* in *Ἀλήϊον.*

Obserua articulum *τὸ* ante *Ἀλήϊον.* per *campum illum notum* Aleium dictum. At Bentl. recte hiatu offensus emendat: *τότ'* et laudat A, 493. 4. Videtur tamen positus esse verborum diuersus in his locis; suspicor fuisse digamma in nomine *Ϝαληιον*, ab antiquiore vsu et dialecto profectum. Ceterum memoratur *τὸ Ἀλήϊον πεδίον* Ciliciae ab Herodoto VI, 95.

201. Bellerophontem *μελαγχολῶντα* ex h. l. exhibuere veteres: in quibus, iam Eustathio laudatus, Aristot. Problem. 30, 1. vbi et vs. 200. 1. 2. laudantur. Mutuati inde hoc sunt multi, vt Auson. Ep. 25, 70. Rutil. I, 449—452. Galen. in Medico c. 13. p. 381. versf. 201. 2. adscriptis, vbi *κἀκπεδίον* editur a Charterio. Repugnarunt alii, nec insaniam, sed aegritudinem et misanthropiam in Bellerophonte agnouerunt; vnde et petitum, quod Sch. B. et Leid. habent: *οὐχ, ὡς οἱ νεώτεροί φασι, μελαγχολήσας, ἀλλ' ὀδυνώμενος ἐπὶ τῇ τῶν ἑαυτοῦ παίδων ἀπωλείᾳ ἐμόναζε.* Addidere seriores, tragici suspicor, caecitatem et claudicationem. v. Schol. Pindari Ol. XIII, 130. vbi et hi vss. adscripti sunt. Nota translatio versuum ap. Cicer. Tusc. Qu. III, 26 *Qui miser in campis moerens errabat Aleis, Ipse suum cor edens, hominum vestigia vitans.*

202. *πάτον. τὴν πεπατημένην ὁδὸν καὶ λεωφόρον* Apollon. Lex. h. v. vnde Hesych. Etymol. Schol. br. At monendum simul erat, antiqui sermonis indole haec dici:

viam hominum vitare, pro coetum, διατριβὴν, quod et glossa habet. ὃν θυμὸν κατέδων. *ipse suum cor edens* ap. Cic. l. c. cf. inf. Ω, 129 σὴν ἔδεαι κραδίην.

203. Nunc exponitur, quidnam illud fuerit, cur ἀπεχθὴς diis videri potuerit: nam Isandrum et Laodamiam liberos amiserat. Alioqui possit ordo versuum perturbatus videri, vt se excepisse olim dicantur vss. 200. 204. 5. 6. 201. 2. 207.

Πείσανδρον recitat in hoc versu Strabo XII, p. 859 A. XIII, p. 935 B. Forte natum hoc ex ϝισανδρον. Nam sic scriptum esse debuisse obseruat quoque Bentl. quia ϝισος fuit, quod nunc ισος est.

204. κατέκτανε. κατάκτανε vitium ed. Turn. κατέκτα Lips.

205. τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα. In Lips. adscriptum χολωσαμένη. ἴσως διὰ τὰς Ἀμαζόνας. Voluit grammaticus caussam reddere, cur puella morte erepta fuerit a Diana, quae suas Amazones vlta sit. Nihil amplius. quod τὴν in rasura scriptum fuit, casu euenisse arbitror. Ern. censebat τὸν scriptum fuisse vt Bellerophon esset. χρυσήνιος, quia ἱππικὴ, notante Schol. Pindari P. II, 13.

ἔκτα quod ab ἔκτανε ducunt etiam ad h. l. cf. ad Δ, 319. B, 662. Dianae telis transfixas dici puellas praematura morte raptas, nota nunc res est.

208. Nobilissimus versus, saepe repetitus; etiam a Posidonio ad Pompeium ap. Strabon. XI. p. 753 A.

209. iterum Od. Ω, 507. Est hoc quod ap. Thucyd. IV, 92 est. μὴ αἰσχύναι τὰς προσηκούσας ἀρετάς. vbi Schol. h. v. laudat.

210. ⊱ quod in heroum oratione *Ephyra* memoratur; at quoties poeta loquitur, *Corinthus* occurrit: B, 270. Recoquit Scholion ad 152.

211. ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι. Excidit τε in Cant. καὶ εὔχομαι αἵματος εἶναι, inuerso ordine, Mosc. 3. et edd. Flor. Aldd. cum hinc profectis, et Turnebo; deseruit eas Henr. Stephan. duce ed. Rom.

γενεῆς. Apollon. Lex. in γενεή. ἐπὶ δὲ τῆς ἀπὸ προγόνων εἴς τινα ἄνδρα καταγωγῆς. adfcripto hoc verfu.

γενεή et αἷμα iuncta inf. quoque T, 105. et vfum αἵματος pro genere ac ftirpe declarat idem adfcripto hoc verfu in αἷμα. et ex eo Hefych.

Repetitur verfus T, 241. Eum traduxit in fe de genere rogatus Bion Academicus ap. Diog. Laert. IV, 46. Memorat pro eo Antifthenem Euftath. memoriae vitio.

Habet quoque ex h. l. Plato ifta in Gorgia p. 449 A. cum rhetorem appellaffet Gorgiam, ἀγαθόν γε, ὦ Σώκρατες, εἰ δὴ, ὅγε εὔχομαι εἶναι, ὡς ἔφη Ὅμηρος, βούλει με καλεῖν. Antiqua formula loquendi: profiteor me effe, pro, fum.

Ceterum Glauci nomen et progenies non obfcura fuit, quandoquidem ex ea reges ab Ionibus nonnullis creatos effe Herodotus refert lib. I, 147.

212. Praeclare haec narrata ad ipfum oculorum fenfum; hafta in terram defixa videmus auditis erectum, adftantem et laetantem propius ad Glaucum accedere, delectamurque τῇ περιπετείᾳ rerum, dum, qui ad pugnandum congreffi erant, amicitiam iungunt. Nefas autem vifum, cum hofpite pugnare. Od. Θ, 208 ξεῖνος γάρ μοι ὅδ᾽ ἐστί· τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο;

216. Οἰνεὺς γάρ ποτε δῖος — Oenei longaeuitatem admodum memorabilem iam veteres notarunt; (v. Not. ad Apollod. p. 131.) videturque ea pro exemplo effe *incertae temporum notationis inter antiquiores per aetates κατὰ γενεὰς factae.* Cum filius Tydeus praematura morte ad Thebas occidiffet, Oenei fenis tutela et cura ad nepotem Diomedem fpectauit: de qua v. Apollod. I, 8. 5. 6. Locum fuum Oenei memoria habuit omnino in mythis Aetolicis, tum quoque in Heracliis et in Alcmaeonide. — Peruenire autem Bellerophon ad eum potuit pererratis Graeciae finibus, cum caede facta Corintho fugiffet; nam *erroribus exantlatis* Argos ad Proetum acceffera, a quo expiatus eft: Apollod. II, 3, 1. *Tydeus* autem praematura morte occubuit, cum immor-

talitate a Minerua destinata excidit: v. Schol. Pind. Nem. 10, 12. Apollod. III, 6, 8. p. 630. 1.

217. ξείνισ' ἐνὶ μεγάροισιν. Ven. et Mori ξείνισεν ἐν μ. Schol. A. „γρ. ξείνισ' ἐν μ. leg. ξείνισσ' ἐν μ. quod etiam est in vno Vindob.

Porro ἐρύξας, proprium verbum erat κατασχὼν, παρακατασχών. Tenemus autem ex h. l. antiquum morem muneribus hospitalibus mutuo se demerendi. cf. 234.

219. ξ— Notarunt nonnulli, quod ad priore loco memoratum (Oeneum) redit oratio Sch. A.

Φοίνικι Φαεινὸν, Hesych. Φοινικίνῳ χρώματι λελαμπρυσμένον. quod Schol. br. Φοινικῷ ἄνθει βεβαμμένον. Color designatur non purpureus, sed ruber subfuscus. v. sup. ad Δ, 141.

220. δέπας ἀμΦικύπελλον. vidimus iam A, 584.

222. 223. Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι — ΚάλλιΦ' ὅτ' — Memorabile Scholion est ap. Bentlei. „ἄτοποι οἱ δύο στίχοι.“ Certe iis carere poterat narratio. Et de Tydeo memorandi locus nunc non erat. Etiam μνᾶσθαι cum casu quarto offendit in Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι, cum vbique id cum casu secundo iungatur in Homero; neque aduersantur loca I, 523. 4. Π, 697. Od. Ω, 122. de quibus vide suis locis. Potest tamen reponi, Τυδέα, poni absolute; *quod ad Tydeum attinet.*

225. ὅτε κεν τῶν δῆμον ἵκωμαι. Vrat. a. et Townl. a pr. m. τὸν δῆμον.

226. ἔγχεσι δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα. Ven. cum Leid. et vno Vindob. ἔγχεα quod et in Ven. B. legi necesse est, etsi Schol. B. praefixum est ἔγχεσιν. Est quoque ἔγχεα in Harlei. Townl. Mosc. 3. et a m. sec. in Mosc. 1. tum in Ald. 2. et seqq. iterum reuocauit ἔγχεσι Turnebus. Hoc, ἔγχεσι, exhibent Sch. br. et Eustath. Apud Bentl. Scholion: ἔγχεα. γρ. καὶ ἔγχεσι. In Schol. A. Zenodotus fertur legisse ἀλλήλους, legerat ideo: ἔγχεσι δ' ἀλλήλους ἀλεώμεθα. Omnino praestat ἔγχεσι, pro σὺν ἔγχεσιν. ὀρεξάμενοι ἀλλήλων ἔγχεσι.

227. πολλοὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ Τρῶες κλειτοί τ' ἐπίκουροι. Harlei. cum Vindob. Τρῶες ἐμοί. tum κλητοί τ' ἐπίκουροι Mori. Barocc. Vrat. a. cum binis Vindob. ſicque expreſſum apud Plutarch. de frat. amore p. 485 E. idque probandum eſſe arbitror; ſunt enim τηλέκλητοι, longinquis terris euocati, arceſſiti, ſup. 111. cf. ad Λ, 220.

228. ὅν κε θεός γε πόρῃ καὶ ποσσὶ κιχείω. Primo θεός τε καὶ poſtulat grammatica ratio: etſi in γε conſentit ſcriptura: niſi quod Cant. ὅν τε θεός τε πόροι. Vltimum hoc πόροι eſt quoque in Harlei. vno Vindob. Euſtath. ed. Rom. Lipſ. ſed ſuperſcripto altero, et praefert Bentleius. Scribi ita poſſe vulgari vſu, nemo dubitet: Eſt quoque Od. X, 7 εἴσομαι, εἴ κε τύχοιμι, πόρῃ τε μοι (in al. πόροι) εὖχος Ἀθήνη. Nec minus bene tamen et ex Homerico more, coniunctiui ponuntur πόρῃ et κιχείω. v. disputata in Exc. ad E, 212. Etiam Schol. br. πόρῃ, περιποιήσῃ. παράσχῃ.

229. ὅν κε δύνηαι. Scripſerat Tyrannio δυνῆαι. Addunt Sch. A. ergo et δυνῶμαι ſcribere debuit. οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος καὶ οἱ ἄλλοι." Scilicet, vt τιθῶμαι, ἱστῶμαι, διδῶμαι, ſic et eſſe voluere δυνῶμαι. At alii ἐὰν δύνωμαι ex δύνημι praetulere: v. Etymol. in δύνωμαι. recte, niſi etiam δυνάω vel δυνέω, fuit, vt τιθέω, ἱστάω, διδόω, vnde iſta forma producta proceſſiſſe putanda erat.

230. τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν. Primo ἐπαμειψόμεθ' duo Vindob. probandum ex grammatica accuratiore. tum ἀλλήλων Porphyr. Qu. Hom. ad 234.

231. εὐχόμεθ' *profitemur et declaratum eſſe volumus.* Gl. in Moſc. 1. διαβεβαιούμεθα.

232. Φωνήσαντε — ἀΐξαντε. Ergo poeta ingratum ſonum euitare noluit? nec fuit: ὡς ἄρα φωνήσαντε, καθ' ἵππων ἀΐξαντες· χεῖρας δ' ἀ.

233. καὶ ἐπιστώσαντο Euſtath. accedit Vrat. a. ſuauiore metro, Bentleio quoque iudice. Poteſt tamen alius in ſpondeis firmitatem reperire ſibi videri. Lubricum enim aurium iudicium. De vocabulo v. ad Φ, 286 πιστοῦν τινα, fidem exigere. πιστοῦσθαι, fidem dare.

234. Ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεύς. Trepidant in h. l. veteres ap. Schol. B. et Leid. quod poeta videtur reprehendere liberalitatem Glauci, et generoſum eius animum ſtultitiae arguere. Eſt quoque inſerta Porphyrii quaeſtio: in qua iudicium hominis, vt in ceteris, deſideres. Ariſtotelis tamen iudicium exegeticum et hic, et ſaepe alibi, non minus deſidero, ſi ille, eodem teſte, rem ita expediuit: Homerum reprehendere factum, οὐχ ὅτι τὰ πλείονος ἄξια ὄντα προήκατο, ἀλλ' ὅτι ἐν πολέμῳ, καὶ χρώμενος, προήκατο (ſcil. arma dedit, quibus ipſe vtebatur). Alii, inter quos Porphyrium refert Euſtath. ad h. l. et ad I, 377. voc. ἐξέλετο acceperunt ἀντὶ τοῦ ὑπερηύξησε τῇ φιλότητι. — τὸ ἐξελεῖν γὰρ δῆλον καὶ τὸ εἰς μέγα ἆραι καὶ αὐξῆσαι, (hoc eſſet ἐπαίρειν, ἐπαίρεσθαι non ab αἱρέω vel ἕλω.) ὡς ἐν τῷ· κούρην, ἣν ἄρα μοὶ γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν. (Jl. Π, 56. quod parum accommodatum. Voluere ſcilicet hoc, ἐξέλετο eſſe, ἐξαίρετον ἐποίησεν, vt eſſet: animum ac voluntatem eius inſignem et conſpicuam reddidit, vnde et Tzetza in Homeric. 125 reddidit ἐκύδανε. Alia ineptiora referre piget. Satis conſtitutum eſt vſu et exemplis, φρένας ἐξέλετο Ζεὺς de ſtulto conſilio dici. Inf. I, 377. T, 137. P, 470. Σ, 311. Sic de Iphiclo, qui Thebis Tirynthem migrauerat Heſiod. Sc. H. 89. Saepe hoc inter potentiae deorum exempla refertur; alias in puniendo ſcelere; tum conuenit cum τῷ βλάπτεσθαι propter ἄτην. v. Jl. I, 508. O, 724. Multi ſimiles verſus in Tragicis, v. c. ap. Grotium in Excerpt. Trag. p. 461. et illud Simonidis: ῥέα δὲ θεοὶ κλέπτουσιν ἀνθρώπων νόον, *eripiunt mentem ſanam.* Argutatur de Diomedis auaritia et Glauci ſtultitia Maximus Tyr. diſſ. VI, p. 88. XXXIX, p. 236. XL, p. 253. Sitne verſus ab Homero profectus an ab alio, dubitari poteſt vt de ſexcentis aliis; probari poteſt nihil.

Perperam in hanc disputationem interpretes afferunt ſenſus noſtros, ex quibus generoſus animus in Glauco commendari debuerit, non ad ſtultitiam referri; noluiſſe illum auo Oeneo in munificentia cedere, aut gaudio agni-

ti hoſpitii elatum rem ſuam prodige effudiſſe. Aliena haec ſunt ab heroica vita; quandoquidem rudiorum hominum animos multo magis rei pretioſae admiratio ferit, quam liberalitas in munere dando tangit, pudoris autem in accipiendo iudicium eſt parum moroſum. In Odyſſea Vlyſſes munera hoſpitalia corrogat ſine omni pudore; idemque munerum copia ac numero felix praedicatur. Itaque h. l. permutant ſcuta Glaucus et Diomedes, quae ad manum ſunt; nullo cum reſpectu pretii; poeta autem iudicium ſuum apponit ex ſenſu hominum de pretio: nullo cum reſpectu ad animi generoſi notionem in dando munere. Exprimit autem iudicium ſuum verbis vulgaribus: eum *plane non cogitaſſe* de pretio; ſtulteque feciſſe, non deliberate.

Iam autem, quicquid fit, praeter morem et expectationem, ex veterum hominum ſenſu refertur ad deos, tanquam auctores, etiam quae perperam, praue ac ſtulte fiunt. Ita Pharao non obtemperabat Moſis poſtulatis, ſtolide; et facere hoc dicitur deo auctore; ſicque multa alia. Quod itaque noſtro ſermone diceremus, Glaucum arma ſua permutaſſe, nec cogitaſſe de ſuorum armorum pretio: hoc antiquo more extulit poeta.

235. *τεύχε' ἄμειβε*. pro *ἀμείβετο*. Apollon. *ἀμείβεσθαι· — ἐπὶ δὲ τοῦ ἐναλλάσσειν· ὃς πρὸς Τυδείδην Δ*.

τεύχεα, vt *ὅπλα*, accipio de ſcuto; quod manu tenebant; nam thoraces exuiſſe non ſit probabile. Grammatici ap. Sch. B. ad balteum et enſem referunt. Nec tamen video, quomodo per *τεύχεα* ea declarari poſſint; etſi pro locis diuerſis diuerſus ſignificatus eſt; modo *τεύχεα* ſunt clipeus, galea cum haſta; modo clipeus et haſta; modo ſolus clipeus: Γ, 89. Φ, 301. Nec tamen huius clipei in Diomedis manu vlla praeterea memoratio ſit.

236. *χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων*. Locus alius memorabilis, et paſſim notatus, quo conſtat, rationem inter aes et aurum vulgo habitam fuiſſe fere decuplam, vt C. aeris libris redimeres IX. libras auri. Dubi-

tare tamen licet, an poeta pretium metallorum tam subtiliter constituere, nec omnino alterum altero pretiosius munus declarare voluerit.

ἐννεαβοίων. Sch. A. et breu. „metro prohibitus dixit pro *δεκαβοίων*, quae sunt *δέκα βοῶν ἄξια*." Puerile monitum appellat Clarke, licuisse enim poetae *ἑκατόμβοια δεκαβοίων* dicere. Fuisse, qui ad numos boue signatos indocte versum referrent, narrat Pollux IX, 60. 73.

Versum recitat Aristoteles de Morib. V, 11. vbi docet, neminem *ἀδικεῖσθαι ἑκούσιον*. Abiisse eum in prouerbium, constat vel ex Cicerone ad Attic. VI, 1.

Ceterum in promtu est suspicari, trinos hos vss. 234. 5. 6. ab alia manu venisse; suspicari vtique licet; enimvero, quod assensum aliis extorqueat, suppetit nihil; et relinquenda res est vniuscuiusque sensui. Versus esse ita comparatos, vt iis carere bene possis; eos non bene cohaerere; inesse quae parum subtiliter dicta sint, et sic porro, recte censeas; verum haec non expugnant inficiantis peruicaciam. Sicque res se habet in sexcentis similibus aliis.

237. *ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ Φηγὸν ἵκανε*. ⊱ quod *Σκαιὰς* appellat, quae antea erant *Δαρδάνιαι*. (E, 789. X, 194. 413.) Nomen duxisse videntur ex eo, quod respectu alterius portae vel partis ad laeuam spectabat ea porta. Ex ea, via ad littus ducebat. — Pro *Φηγὸν*, quam Ald. 2. recepit, erat in Flor. Ald. 1. *πύργον*. quod et codd. habent duo Vindob. Cant. et superscript. in Mori ms. in Harlei. et in Lips. Vrat. b. A. Mosc. 1, 2. Vindob. porro Ven. A. Sic quoque Apollon. Lex. et Hesych. in *ὡς*. et hanc veram esse lectionem non dubito; iunguntur enim sollenni more *πύλαι* et *πύργος*, nam ad portas erat turris, et *πύργος* apud portam Scaeam notus iam est ex Jl. Γ, 149. 154. Minus bene iunguntur *Σκαιαὶ πύλαι καὶ Φηγός*, etsi ea haud longe a porta esse potuerit: vt colligas ex Jl. H, 22. et Φ, 549. Quominus tamen hoc reponerem, retinebant me duo alia loca, in quibus hic versus repetitur I, 354. et Λ, 170. vbi *Φηγὸς* constanter etiam

in iisdem codd. qui h. l. πύργον habent, legitur; itaque contra codd. consensum duo loca mutare haud ausus sum.

239. ⊱ propter figuram (sane notissimam): εἰρόμεναι παῖδας pro περὶ παίδων, vel, vt B. ὑπὲρ παίδων; appellatur Homericum schema. Prouocant itaque ad h. v. grammatici, v. c. Schol. Aristoph. Nub. 167. Quod ἔρεσθαι, εἴρεσθαι etiam est ἐρωτᾷν, hoc loco laudato docent grammatici. v. Etymol. p. 304. Respicit quoque hunc locum Apollon. Lex. in εἴρετο p. 247. sed corrupte. v. Villois. et Slothouwer. Sitne ϝειρομεναι, v. in Exc. de Digammo.

ἔτας. Longa est disputatio super etymo, quae nihil ad poetam facit, in Sch. A. cuius extrema pars emendanda est ex Eustath. p. 641, 56. (οὔτε δῆμος οὔτ' ἔτης ἀνὴρ est in fragm. Aeschyli, etsi in Supplic. 255 occurrit: ἐγὼ δὲ πρός σε πότερον ὡς ἔτην λέγω ἢ τηρὸν ἱροῦ ῥάβδον, ἢ πόλεως ἀγόν. Alterum fragmentum adscriptum est Euripidis, in fragm. inc. ap. Beck. CCXX.) Porro ἔτης et ἔτης scripserunt, hoc quidem Alexio, repugnante Ptolemaeo Ascalonita. at antiqua scriptura fuit ϝετης. Tenendum est sensum vocis patere latius. Apollon. Lex. (ad I, 460) ἔται· πολῖται, ἑταῖροι, συνήθεις. Repetit ea Hesych. et v. Etymol. h. v. Esse idem, quod ἑταῖροι, pronuntiat quoque Schol. Apollon. I, 305. Mansit vsus voc. ἔται in vsu ap. Dores, vt discimus e Thucyd. V, 79 extr. — Ceterum scriptum esse debuit κ. τε ϝετας τε (alioqui κασιγνήτους θ' ἑτάρους τε dixisset) cf. I, 460. Π, 456. Od. Δ, 16. Et id ipsum quod h. l. legitur, aliquoties repetitur in Homero; etiam in Apollon. III, 1125.

241. πάσας ἑξείης. ⊱ quod in nonnullis legitur: πᾶσι μάλ' ἑξείης, vt ad deos referatur. De altero hemistichio nil monetur.

242. VII. sequentes ad 250. sunt pro loco classico de aedibus veterum, in primis regum, in heroica aetate. Nam sequiorum aetatum aedes ad aliam formam fuere descriptae. Aeui igitur heroici aedium haec fere species et descriptio fuisse videtur:

Erat area maceria, pariete, ſepto, incluſa, quod erat ἕρκος; portam ἕρκους ingreſſis patebat αὐλή, in quam progreſſi perueniebant ad δόμον, hoc eſt, ad partem aedium primariam, quam ſi ingreſſus eſſes, excipiebat te magnum atrium, ſeu coenaculum (*Saal*) δῶμα, dictum ſaepe et ipſum δόμος: in quo paterfamilias hoſpites admittebat, epulas habebat. Sed aedes circumdabat, anteriore vtique parte, porticus, αἴθουσα, cuius media pars ante fores *veſtibulum* erat aedium, columnis aliquot ſubnixum, ita vt ſubter eo negotia agitari et conſeſſus haberi poſſent. cf. Apollon. III, 235—8. vetuſtiora adumbrantem; et Od. H, 81 ſq. de Alcinoi domo. Porticus porro ſeu eadem continuata, ſeu alia circumdabat ἕρκος ab interiore parte ſeu latere. Porticuum vſus negotiis et curis familiae deſtinata erat: vt etiam pro cubiculo eſſet, quo noctu cubarent. His aedibus, huic δόμῳ, adiectae erant ad latus et a tergo plures aediculae, οἶκοι, θάλαμοι, ſigillatim poſitae, quas habitabant liberi patrisfamilias et generi; erant etiam caſulae in vſum vernarum. Amplectebatur hos quoque οἴκους porticus iis praetexta. Videntur tamen etiam fuiſſe οἶκοι ſparſim et ſeiunctim poſiti. Plures oecos, θαλάμους, cubicula, intra vnam domum, nondum norant; ſed familiarium quisque ſuam habebat domum, ſeu caſam.

Iam apparet Πριάμοιο δόμον dictum eſſe h. l. latius de tota συνοικίᾳ intra aulam; nam erant θάλαμοι ἐν αὐτῷ. quod non de ipſis regis aedibus accipi poteſt. Porticus videntur fuiſſe plures, ξεστῇσ' αἰθούσῃσι τετυγμένον. Thalami iſti ſeu domus erant quinquaginta; et hi quidem ex lapidibus politis, deinceps ordine exſtructi, et a filiis Priami cum coniugibus inhabitati. Alia parte, forte, ex aduerſa, etiam ἔνδοθεν αὐλῆς, pari ordine, erant duodecim thalami, ſeu domus, quas totidem generi Priami cum coniugibus tenebant: θάλαμοι τέγεοι dicuntur, variata oratione; e polito lapide exſtructi etiam hi.

Vitae itaque negotiis vacabat paterfamilias cum liberis in domo primaria, in magno illo δώματι ſeu atrio, aut

etiam in veſtibulo; multo magis rex curis publicis; noctem in ſua quisque domo exigebat. Interdiu in aedibus primariis conueniebant omnes, noctu in ſuam quisque domum diſcedebat; inſpice Od. Λ, 424 ſq. de Telemacho.

Ex vſſ. 313—318 apparet, Paridem habitaſſe aedes a ceteris ſeiunctas ac diuerſas: nam ipſe eas exſtruxerat adhibitis architectis inter Troianos probatiſſimis; erat αὐλή, et δῶμα, et θάλαμος, vt in Priami aedibus; θάλαμος erat interioribus aedium partibus adiectus, in quo degebat Helena, et herus dormiebat cum hera. Erat tamen Paridis domus contigua Priami et Hectoris domui vſ. 317.

Matrisfamilias thalamus etiam ſeruas et filias recipiebat; videtur ille in alto poſitus fuiſſe, columnis forte porticus ſubnixus. Nam in Vlyſſis aedibus Penelope adſcendit ad ὑπερῷον, ſuperiorem aedium partem vt ad θάλαμον ſeu δόμον et οἶκον perueniat; vnde et ὑπερώιον interdum pro ipſa habitatione ponitur, etiam puellarum: cf. Od. A, 328 ſq. Δ, 751. et al. O, 516 et de puellis ſup. B, 514. Π, 184. Plura de his notanda erunt ad Odyſſeam. Cum nullus eſſe poſſit plenus fructus, niſi rem ante oculos poſitam habeas: non refugi habitationem vitae heroicae adumbrare.

243. ξεστῇσ' αἰθούσῃσι τετυγμένον — δόμον. Ven. Mori et al. ξεστῇς, perpetua varietate in tertio caſu; etiam Υ, 11.

αἰθούσῃσι. αἴθουσα eſt porticus, ab altero latere, aedium parietem habens, ab altera parte inter columnarum, quibus tectum domus prominens innititur, interualla caelum et ſolem excipiens. Fuit talis porticus non modo aedium, verum etiam ſepti, αὐλὴν cingentis, interiore parte. Inf. I, 468. 9 Phoenix narrat de fuga ex patris domo: erant duo ignes, ἕτερον μὲν (πῦρ) ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς, ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ πρόσθεν θαλάμοιο θυράων. igitur duplex eſt αἴθουσα αὐλῆς et αἴθουσα θαλάμου, ſ. domus, quam Phoenix habitabat, ſeor-

ſuin a patris aedibus. Porticus vtrinque ducebat ambulantem ad πρόδομον, qui eſt ante fores aedium. Portam domus (θαλάμου) egreſſus Phoenix ὑπέρθορεν ἑρκίον αὐλῆς vſ. 471. At Υ, 10. 11 conueniunt dii ἐν δώματι, ſine pariete, ſed innixo vtrinque αἰθούσαις. De etymo et etymi ratione multa disputant grammatici: Sch. A. Sch. br. etiam inf. ad I, 469. cf. Heſych. et priore loco Apollon. Lex. Simpliciſſimum erat ἀπὸ τοῦ καταίθεσθαι ὑφ' ἡλίου ducere; quod Apollon. p. 57 apponit, nam ab vno latere porticus ſolem admittit: Etymol. αἰθούσῃσι· στοαῖς ταῖς καταλαμπομέναις ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Apud Polluc. I, 7 καὶ αὐλὴ, τὸ ἔνδον, ἣν αἴθουσαν Ὅμηρος καλεῖ. vltima male aſſuta ſunt; ſunt enim diuerſa. Verbo: αἴθουσαι ſunt, quae ſerius dictae στοαί. Euſtathius ait vulgari lingua (qua *tum* vtebantur homines) τῇ δημώδει γλώσσῃ, eas dici ἡλιακά. Ceterum in Veneto obſeruo vbique ſcribi duplici ſibilo αιθουσσα. an ille ſcripſit αἰθοῦσσα pro αἰθόεσσα?

ξεστῆς αἰθούσης, ἐκ λίθων ξεστῶν· vt et interpretatur Schol. Theocr. VII, 25.

244. πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο. Scribi ἔνεσαν cum Ariſtarcho notat Sch. A. Putabam alios legiſſe ἦσαν· ſed video obſeruationem reſpicere accentum; ex ἦσαν, ἔσαν, debebat eſſe ἐνέσαν; ſcribitur tamen ἔνεσαν vt ex κατεῖχε, κάτεχε.

De numero filiorum Priami et filiarum v. ad Apollod. not. p. 761. cf. inf. Ω, 495. Virgil. Aen. II, 503.

245. πλησίοι ἀλλήλων. Barocc. Ven. Vrat. omnes. Moſc. 3. πλησίον. ſicque iterum vſ. 249. Pro ἐνθάδε etiam hic alii ἔνθα δὲ.

246. κοιμῶντο — παρὰ μνηστῇσ' ἀλόχοισι. Sic etiam Ven. At Schol. A. ἐν ἄλλῳ παρ' αἰδοίῃσ' ἀλόχοισι. quod ſequitur inf. 250. Habet tamen id et h. l. Vrat. b. et παρ' αἰδοίῃς Townl.

κοιμῶντο, non ſine cauſſa appoſitum; non διῃτῶντο, quia interdiu extra ſuas aedes in atrio vel foro verſabantur homines.

247. Obſcurum eſt Scholion B. ad h. v. quod adſcriptum eſſe debuit antecedenti verſui: *ἴσως οἱ περὶ Ἕκτορα ἀνδρωθέντες καὶ βασιλικοὶ γεγονότες, ἀπέστησαν τοῦ πατρός.* Reſpexerat auctor Scholii ad vſ. 317 *ἐγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἕκτορος.* — Probabile ſit, vt Paris habuit, ita et Hectorem, natu et dignitate praecellentem, inſigniorem inter ceteros fratres domum habuiſſe.

Pro *ἐναντίοι* eſt *ἐναντίον* in Vrat. b.

247—250. Townl. in margine adſcriptos habet; incuria librarii, non conſilio.

248. *δώδεκ' ἔσαν τέγεοι θάλαμοι.* ⸖ *ἡ διπλῆ, ὅτι ὑπερῷοι ἦσαν, δι' ὃ τέγεοι, ἵνα μὴ διοδεύωνται.* Sch. A. Videntur vltima ſignificare: ne ad eos thalamos perueniri poſſet; quod in Sch. B. eſt, *ὑπερῷοι ἐπὶ τοῦ τέγους ᾠκοδόμηντο — πρὸς τὸ μὴ ὁρᾶσθαι συνεχῶς ἀνδράσιν.* diſertius Philemon mſ. ap. Villoiſon. ad Apollon. Lex. p. 639 *ἵνα μὴ διοδευομένων τινῶν κατοπτεύωνται αἱ γυναῖκες.* Etiam Sch. br. *τέγεοι. ὑπερῷοι.* Sic et Apollon. Lex. in *τέγεοι*, et Heſych. Etymol. *τέγεοι, ὑπερῷοι. ὑψηλοί· ἢ οἶκοι, στοαί.* Etiam Euſtath. p. 639 extr. *τεγέους* accipit *ἀντὶ τοὺς ἀνωγείους*, (vt etiam Philemon mſ. apud Villoiſ. l. c. interpretatur: de ea voce v. Suidas. cf. Lexic. N. T. Schleuſsneri viri doctiſſimi h. v.) Pergit Euſtath. *ἐπὶ τέγει ἑτέρου οἴκου ἀναστάντας, ὑπερῴους, πολυστέγους, πολυωρόφους, ἵνα μὴ, διοδευομένων, φασὶ, κατοπτεύωνται αἱ γυναῖκες.*

Vides omnes veteres ſtatuere *τεγέους δόμους* eſſe thalamos feminarum in ſuperiore aedium parte exſtructos. Eos tamen falli manifeſtum mihi eſſe videtur: non enim feminis, ſed, eodem modo, quo L. illi antea memorati *θάλαμοι*, h. e. *οἶκοι*, maritis cum coniugibus hi XII. thalami, h. e. *οἶκοι*, erant exſtructi; nullum igitur diſcrimen eſſe potuit; variauit modo poeta nomen, vt *τέγεοι* ſit epitheton ornans, quia domus illae habent *στέγος*, tectum, nec ſub dio ac ſole apertae ſunt: *εὔστεγοι καὶ ὑπώροφοι*, vt ap. Schol. Lycophr. 350. Nam et *τὸ τέγος*, vt Latine tectum, ſimpliciter modo ſuperiorem aedium

partem, qua ea tegitur, modo totam domum, modo τὸν οἶκον, atrium, caenaculum, denotat, vt Od. A, 333 et al.

θάλαμοι τέγεοι, inuerſo ordine recitat Schol. Lycophr. l. c. 350. τέγεοι (ἐκ) λίθοιο, λιθοστεγεῖς.

249. πλησίοι ἀλλήλων. Ven. cum aliis etiam h. l. πλησίον, vt vſ. 245. Pro ἐνθάδε Vrat. b. ἔνθά γε. nam ſic ſolent librarii accentum geminare: ἔνθάγε, ἔνθάδε, ἔνθά, indocte.

250. παρ' αἰδοίῃς ἀλόχοισι. Sch. A. παρ' αἰδοίῃσ' ἀ. ſic Ariſtarchus in alio: „παρὰ μνηστῇσ' ἀ." vide ad vſ. 246. μνησταῖς Mori, vt et alii aberrant ab Ionica forma. In Heſych. παρ' ἐδοίῃσι emend. παρ' αἰδοίῃσι. παρὰ ταῖς αἰδοῦς ἀξίαις.

251. ἠπιόδωρος — μήτηρ. Sch. A. B. δῶρον παρὰ τῆς Φύσεως ἔχουσα εἶναι ἠπία. Male, contra analogiam; cui conuenit magis Apollonii Lexic. ἤπια καὶ προσηνῆ δωρουμένη κατὰ τὴν παιδοτροφίαν. Eadem fere habent Heſych. Etymol. Suidas Sch. br. Infra X, 83 ad λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχε hunc verſum aduocat Schol. Townl. Scilicet epitheton eſt compoſitum pro ſimplici ἠπίη.

ἐναντίη ἤλυθε. Moſc. 2. ἐναντίον.

252. Λαοδίκην ἐσάγουσα. *Laodice* filia Priami natu maxima, matrimonio iuncta Helicaoni Antenoris filio Γ, 122. 3. 4. Fabulae de ea plures fuere in cyclicis et tragicis. Vrbe capta diis inuocatis, vt terra ſibi dehiſceret, antequam captiua abduceretur, voragine terrae illa hauſta eſt; Quint. Paralip. XIII, 544 ſq. Lycophr. 316. 317. et ib. Schol. ad 314 tumque Electra, vna ex Pleiadibus prae moerore ſe ſeptenis ſtellis ſubduxit, ibid. et al. Tryphiod. 649 ſq. At Polygnotus in Leſche Delphica Laodicen inter Troades ſ. Troianas captiuas abducendas pinxerat, v. Pauſ. X, 26 f. et iterum inter Troades (de qua pictura memorat Pauſan. I, 15. p. 37) in Poecile Athenis, et hic quidem Elpinices, Cimonis ſororis ſpeciem ei induerat, ap. Plutarch. Cim. p. 481 A. Aliae fabulae fuere de Laodice ante bellum illatum Tro-

ianis amata ab Acamante, qui vna cum Diomede ad repetendam Helenam Troiam miſſus fuerat: Lycophr. 495 et ibi Schol. Expoſita haec erant copioſe ab Euphorione, vt intelligo comparato Pauſ. l. l. p. 864. et Schol. Lycophr. 495. Pro Acamante Demophoontem alii memorauerant apud Plut. in Theſ. p. 16 B. in fabulis Aethrae, Theſei matris, quarum mentio facta ſup. ad Γ, 143. 4.

Alia Laodice ab hac diuerſa, Agamemnonis fuit filia inf. I, 145. 287.

Λαοδίκην ἐςάγουσα. Conuenit inter interpretes, eſſe pro *εἰςιοῦσα εἰς τὴν τῆς Λαοδίκης* vel *πρὸς τὴν Λαοδίκην. εἰςπορευομένη πρὸς τὴν Λ.* Sic Sch. B. et Porphyr. in eodem Scholio cum Sch. br. et Euſtath. Eſt ergo vſus loquendi idem qui in *ὑπάγειν, προάγειν, ἐξάγειν, παράγειν,* vt neutraliter ponatur, ſc. ſubint. *εἰςάγουσα ἑαυτήν.* Heſych. in *ἀγυιά· χρῆται γὰρ καὶ τῷ ἄγειν ἀντὶ τοῦ φοιτᾷν καὶ ἔρχεσθαι Ὅμηρος· ὡς ὅταν λέγῃ· Λαοδίκην ἐςάγουσα.*

Bentleius quaerit, annon ſcriptum eſſe debuerit *Λαοδίκηνδ'*, vt *Πηλείωνάδ'*, Ω, 338. Stephanus ſuſpicabatur *Λαοδίκην ἐς, ἄ.*

Cur autem poeta hoc appoſuerit, vt Hecubam ad Laodicen viſendam prodiiſſe narraret, quaerunt veteres, in his Porphyr. Quaeſt. Hom. 17. qui locus in Sch. B. inſertus eſt, et cauſſam ſatis ſagaciter reperiunt, in narratis ſup. Γ, 121 ſqq. vbi Iris, Laodices facie aſſumta Helenam in murum vrbis abduxerat. Aiunt, Hecubam matrem re comperta venire ad filiam ſciſcitatum, cauſſam rei, quod Laodicen ipſam domo exiiſſe putabat.

θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην. nimis moroſe grammatici poetam ſui oblitum arguunt, quod idem inf. N, 365 Caſſandram etiam *εἶδος ἀρίστην* dixit.

253. *ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ* — Harlei. *ἐν δ' ἄρα.* Tum *ἐν — φῦ* pro *ἐνέφυ τῇ χειρὶ αὐτῆς.* primo nunc occurrit: *ἐμφῦμι*, inhaereo, implico me. Vnde *ἐμφύεσθαι τοῖς χείλεσί τινος.* et *ταῖς χερσὶ*, pro *δεξιοῦσθαι.* v. Heſych. *φῦ χειρὶ* et Notas.

254. πόλεμος θρασύς. Vt ſemel poeticam audaciam in epithetis attingam, qua factis et actibus tribuuntur epitheta eorum, qui facta committunt, incredibili cum varietate, et ſermonis in diuerſis linguis diuerſitate, inprimis in his, quae cum animi motibus coniuncta ſunt. Itaque *pugna* eſt *aſpera*, *ſaeua*, *ferox*, *fera* et h. l. *animoſa*, πόλεμος θρασὺς, hominum qui audacia vtuntur.

255. ἦ μάλα δὴ τείρουσι δυςώνυμοι υἷες Ἀχαιῶν. Barocc. τρίβουσι. δυςώνυμοι. de hac voce ſolus Euſtath. agit diſerte; e quo teneas ſaltem haec: δυςώνυμον poſſe eſſe mali et infauſti nominis; at h. l. nominis inuiſi, auditu ingrati, ideoque ſimpl. inuiſum, abominandum. Μοῖρα δυςώνυμος Jl. M, 116.

Ceterum haec et cum et ſine interrogatione accipi poſſunt; vt Clarke monuit. Vellem ſeqq. σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνῆκε poſſe per interrogationem accipi: num tu forte ea de cauſſa huc veniſti, vt diis ſupplicares?

257. ἐξ ἄκρης πόλιος Διῒ χεῖρας ἀνασχεῖν. Barocc. πόλεως. Notant grammatici, quod ἄκρης πόλεως diremtum pro ἀκροπόλεως dictum. Praeiuit Apollon. Lex. h. v. Et hoc eſt, quod Heſych. innuit in ἄκρης πόλεως. Colligi ex hoc loco poteſt, Iouis templum in arce fuiſſe: adde X, 172. Certe fuit ara Iouis Hercei, de qua v. Excurſ. XI ad Virgil. Aen. II. cuius ſignum in praeda ſuit aſſignatum Sthenelo, v. Pauſan. VIII, 46. add. Quintum XIII, 433—6 vbi eſt ἀμφί τε βωμὸν Ἑρκείου. Alia Iouis ara erat in Ida Jl. X, 171. 2. Innotuere praeterea duo templa in acropoli, Apollinis E, 446 ſqq. Mineruae ſup. 88. et inf. 297.

260. ἔπειτα δέ κ' αὐτὸς ὀνήσεαι. ξ quod alii κ' pro κε, alii pro καὶ accipiunt, ideoque modo δέ κ' modo δὲ κ' ſcribunt. Alterum hoc facit Ariſtarchus. (cf. ad T, 311.) et hoc recte; itaque repoſui. Nam eſſe debet futurum; tum vero tu et ipſe recreabis te, ſeu recreato te: nec bene pendet ab ὄφρα. Similiter Od. Γ, 255 Ἤτοι μὲν τόδε κ' αὐτὸς ὀΐεαι. Alioqui deleto δὲ praeſtat:

ἔπειτα καὶ αὐτός. ὀνήσεαι. Sch. br. ὠφεληθήσῃ parum accommodate. Hesych. ὄνησιν λῆψη et mox ὄνησις. ἰσχύς. ὠφέλεια. Immo vero ὀνέω, proprie iuuo, prosum, etiam pro recreo cibo ac potu dicitur Od. Ξ, 415 πρὸς δ' αὐτοὶ ὀνησόμεθα. T, 68 δαιτὸς ὄνησο. hinc ὄνειαρ et ὀνείατα, toties pro cibis. βρώματα.

261. ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι. Bentl. hinc emendat Hesych. κεκμηωτοί. κεκμηῶτι κεκοπιακότι.

Ceterum ad 261. 265 disputant grammatici, quomodo repugnantia haec de vini effectu iudicia matris et filii componi possint. vide ad v. 265. — Schol. Aristoph. autem hinc illustrat vs. 91. Equit. Οἴνου γὰρ εὕροις ἄν τι πρακτικώτερον;

262. ὡς τύνη κέκμηκας ἀμύνων σοῖσιν ἔτῃσιν. ⊱ quod maxime Doricum est τὸ τύνη. (vt ἐγώνη. atqui hoc iam E, 485 lectum fuit.) Porro ἔτῃσι. πολίταις Ven. B. vide ad 239.

ὡς scribitur, quo sensu? Vulgo versus iungitur cum anteced. et redditur: *quemadmodum*. parum commode. Alii reddunt *sic*: tum scribendum erit ὥς, et dirimenda sententia. Amplectar hoc, nisi malis ὡς pro ἐπεὶ dictum accipere.

263. τὴν δ' ἐπαμείβετ' Vrat. a.

264. ⊱ „quod ἄειρε pro πρόςφερε. δίδου." Et hoc iam in Apollon. Lex. h. v. p. 40. et inde in Hesych. Suid. et Schol. Sophocl. Ai. 545. Est scilicet ἀείρειν, αἴρειν, βαστάζειν. vt mox 293 ἀειραμένη. In Schol. et Eust. occurrit πότνια μῆτερ quod et Mosc. 1. habet.

265. μή μ' ἀπογυιώσῃς. ⊱ πρὸς τὸ δοκοῦν μάχεσθαι· 261. 265. Diximus iam ad 261 laborare veteres in hoc dissidio iudiciorum de vino componendo. Fuit et ζήτησις ac λύσις, quae, haud dubie e Porphyrio, in Ven. B. et in Sch. br. apposita est: qua melius, quam multis aliis, careremus. Facillima responsio erat: pro diuersis personis diuersa dici. Et bene Ven. A. ἐστὶ δὲ διάφορα τὰ λέγοντα πρόςωπα· καὶ ἑκάτερον πρός τι λέγεται. At enim simplicia non semper sequuntur viri docti. Ait igitur Porphyrius: ali-

ter iudicare de vini vi aniculam vini amantem, aliter iuuenem calidum — mediocriter fessum vino recreari; non aeque prorsus viribus exhaustum, — vinum recreare cum cibo haustum; at Hectorem esse ieiunum cibi; — tandem μένος duplici modo dictum, et ἐπὶ θυμοῦ καὶ ὀργῆς et ἐπὶ δυνάμεως· iram Hectoris remitti potuisse vino sumto. — Repetit haec Ven. B. ad 260. ibique et 261 aliam adiungit rationem expediendae difficultatis, vt sit hyperbaton in sententia, et iungantur reliqua, post ἅζομαι autem subiiciatur hoc μή μ' ἀπογυιώσῃς. Vides quam parum fructuosa sit haec grammaticorum subtilitas. Ex his sua compilauit Eustath. Ex iisdem intelligi potest, quid sibi velit librarius Townl. qui versus litteris signauit, vt se excipiant 264. 266. 7. 8. 265.

μή μ' ἀπογυιώσῃς. Sic recte vbique, etiam Ven. Lipf. Sch. br. quae bene reddunt οἷον ἐκλύσῃς ἐμοῦ τὰ μέλη. Eustath. Etymol. et ipse Plato in Cratylo To. I. p. 415 A. Apollon. Lex. legerat, ἀπογυιώσεις. ἀποχωλώσεις. βλάψεις. et Hesych. ἀπογυιώσεις. ἀσθενῆ ἢ χωλὸν ποιήσεις. quod sequitur λάθωμαι, nil impedit; ex more Homerico. Pro ἀπογυιοῦν eodem sensu γυιοῦν Θ, 402. Contra τὸν ἀρκεσίγυιον (οἶνον) dixerat comicus ap. Athenaeum. cf. Casaub. X, 13.

Post μένεος abest δ' in Flor. ed. etiam Lipf. Ven. Cant. Vrat. b. Townl. Mosc. 1. 2. Malebat quoque copulam abesse Ernesti: nec tamen docuit, quomodo δὲ abesse possit nisi hiante sententia: cum vbique ita legeretur: μή μ' ἀπογυιώσῃς, μένεος δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι. Nunc ex Eust. disco Aristarcheam fuisse lectionem μένεος sine δ' et cum interpunctione facta. Sic vero exit sententia haec μή μ' ἀπογυιώσῃς μένεος, ἀλκῆς τε λάθωμαι. Ita sane ferri potest lectio; nisi quod durius est illud ἀπογυιοῦν τοῦ μένεος. Bentleius tamen praefert eam. Sic saltem ἀπογυιοῦν simpliciter erit *priuare.* Produceretur vltima in ος propter caesuram. At Eustathius multa arguta grammaticorum commenta apponit de versibus κοιλιακοῖς,

προκοιλίοις, et λαγαροῖς, quae omnia inepta ſunt. In Mori et Harl. erat 'μένεος τ' ἀλκῆς τε.

266. χερσὶ δ' ἀνίπτοισι. ⸎ quod Zenodotus ſcripſerat ἀνίπτῃσι. Addit Sch. A. οὐκ ἔστι δὲ ἡ εὐθεῖα ἀνίπτης. (leg. ἀνίπτη) In alio Scholio etiam ſic ἀνίπτῃσιν legere dicitur Herodianus; at ἀνίπτοισι Ariſtarchus.

Verſus 266—269. exciderunt ed. Flor.

268. αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάασθαι. — λύθρον γάρ ἐστι τὸ μίγμα ἱδρῶτος καὶ κόνεως καὶ αἵματος laudato hoc verſu Apollon. Lex. in αἴθρῳ p. 64. Similia ap. Heſych. in λύθρον. Apud Etymol. eſt ὁ λύθρος, τὸ μετὰ κονιορτοῦ αἷμα. cf. Sch. A. ad Υ, 503. Laudat hemiſtichium Apollon. Lex. in πάλος et explicat μεμολύσθαι, τὸ πεπαλάχθαι (Od. X, 406) vt Etymol. reſpectu ad noſtrum locum πεπαλαγμένον, μεμολυσμένον καὶ κατεστυμμένον. add. Heſych. h. v. (A πάλλειν, *vibrare*, παλάσσειν, *percutere*, *adſpergere*, *maculare*.) Vſus eſt his vocibus poeta iterum Od. X, 402. Ψ, 48. et Jl. Λ, 169 λύθρῳ δ' ἐπαλάσσετο χεῖρας ἀάπτους. add. Υ, 503. et ſequuti ſunt Alexandrini Callim. L. P. 7. et Apollon. III, 1045 pro *inungere:* Theocr. 25, 225 πεπάλακτο φόνῳ. Alio ſenſu mox H, 171 πεπαλάχθαι (ἀπὸ τοῦ παλάσσειν, πάλλειν κλήρους) de ſorte dicitur vt et Od. I, 331. Sic puto omnia ſunt clara.

εὐχετάασθαι ſcripſere Ariſtarchus et (Ptolemaeus) Aſcalonita. At alii εὐχεταᾶσθαι. quod refellitur, ſimilibus cumulatis per Sch. A. Sunt autem vſſ. 266. 7. 8. notandi, propter morem et opinionem religioſam de puro et caſto.

269. Ἀθηναίης ἀγελείης. „γρ. ἀγελαίης" Barnes. Sed v. ſup. ad 128. ἀλλὰ σύγε Ven. vt et 279.

270. ἔρχεο σὺν θυέεσσιν, ἀολλίσσασα γεραιάς. σὺν θυέεσσι. Apollon. Lex. h. v. θυσίαις. At Heſych. θυσίαις ἢ θυμιάμασι. Sch. br. θυμιάμασι. μετὰ θυσιῶν. Sic quoque Euſtath. Scilicet τὸ θύος duas notiones habet, et victimae ſeu ſacri et ſuffitus: vtrum locum habeat, ex loci ſententia eſt diiudicandum. Apud Heſiod. Ἔργ. 338

est *suffitus:* praecesserant *μηρία*, subiicitur: *ἄλλοτε δὴ σπονδῇς θυέεσσι τε ἱλάσκεσθαι.* At h. l. sunt victimae ex v. 93 *δυοκαίδεκα βοῦς.* In Sch. B. legitur: *θύεα· ἃ ἡμεῖς θυμιάματά φαμεν, οἱ δὲ Ἀττικοὶ θηλύματα ἀπὸ τοῦ ἐκθηλύνειν.* parum scite. Scribitur quoque *θυλήματα.* v. Hesych. vtraque voce et Not. ad e. l.

Porro *ἀολλίσσασα* quod et Etymol. recitat. Vitiose alii *ἀολλίσασα* ignorato metro, etiam Hesych. et in Apollon. Lex. *ἀολλίσασα, συναθροίσασα.* In Apollon. I, 863 *εἰ μὴ ἀολλίσσας ἑτάρους* Brunck e binis codd. *ἀολλήσας* reposuit, et addit: „forma ista Homero non vno in loco restituenda." Nihil vero frequentatius forma *ζω* in actione transeunte. Eustath. ad h. l. *ὅτι ποιηταῖς φίλη λέξις τὸ ἀολλίζειν.* In f. Sch. A. „*γρ. καὶ γεραιράς.*" Sed *γεραιάς, τὰς ἐντίμους* iam vidimus 87.

271. *πέπλον δ' ὅςτις τοι — ἐστὶν — τὸν θές.* Barocc. *πέπλων δ'*, sicque Harl. Lips. inter lineas, Mosc. 2. Vrat. a. duo Vindob. At *πέπλος* Mosc. 3. 1. et Vrat. b. hi posteriores in litura. sicque edd. Aldd. 1. 2. et hinc profectae. Pro eo *πέπλον* ed. Rom. et ex ea Turneb. Steph. et seqq. doctius sane; firmatum a Veneto et aliis, etiam Schol. Aeschyli VII. ad Th. 101. vbi tamen *δ'* excidit.

273. *τὸν θὲς Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν.* ⊱ Excidit Scholion ad hanc stigmen: facile tamen assequaris, spectasse eam ad *τὸ θὲς ἐπὶ γούνασιν*, cum veteres deam stantem fuisse statuerent, adeoque genua locum non habere putarent. v. Schol. B. cum quo conuenit Schol. Leid. Sed actum hac de re sup. ad vs. 92. vbi monitum est, deae sedentis signum fuisse, non stantis.

275. *αἴ κ' ἐλεήσῃ.* Vrat. a. *εἰ ἐλεήσει* vt 94.

277. *αἴ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχῃ Ἰλίου ἱρῆς.* ⊱ quod Ἴλιος feminino genere, ἡ Ἴλιος est.

αἴ κεν. Barnes: „*γρ. ὥς κεν.*" ex interpretamento. Barocc. et Mori *ἀπόσχοι* cum vno Vindob. Verum cum *κεν ἂν* Homerico vsu plerumque subiunctiuus sequitur:

v. Exc. III ad lib. I. et ad E, 212. Exc. Sicque iterum vſ. 275. 281.

278. *κρατερὸν μήστωρα Φόβοιο.* ꝭ quod iterum *Φόβον* pro *Φυγὴν* dixit, v. ad E, 272. *μήστωρα.* v. ad Δ, 328. E, 272.

279. *ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς* — Ven. *σύ γε*, vt idem ſup. 269.

280. Argutantur veteres (Sch. A. B.) quod Hector ad Paridem discedit, non ad Andromachen, ne mater exiſtimet, ſibi eam praeferri.

ὄφρα καλέσσω. Vrat. a. a pr. m. *κελεύσω.*

281. *αἴ κ' ἐθέλῃσ' εἰπόντος ἀκουέμεν, ὥς κεν οἱ αὖθι.* Verſum refinxerunt grammatici contra veterem rationem, et contra digammi vſum. Scriptum erat *ἐθέλῃ ϝειποντος.* *ὥς κε οἱ* eſt quoque in Cant. Mori. Moſc. 1. etſi vix cum iudicio ſincero. Townl. et Moſc. 2. *ὥς καί οἱ.*

282. *ὥς κεν οἱ αὖθι γαῖα χάνοι. διασταίη ἡ γῆ, ὥςτε χάσματος γινομένου καταποθῆναι. ἢ καταπίοι ἡ γῆ.* Ven. A. B. Sch. br. Heſych. Sup. Δ, 182 *τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθὼν*, vbi v. Obſſ. ſicque iterum Θ, 150. Ρ, 417. Tranſtulit hinc Xenophon notante Euſtathio: *ἐπεύχομαι, πρὶν ταῦτα ἰδεῖν, μυρίας ἐμέγε κατὰ γῆς ὀργυιὰς γενέσθαι.* At quod inf. 411 occurrit, *ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη σεῦ ἀφαμαρτούσῃ χθόνα δύμεναι* ſollenni vſu pro mori, ſepeliri, dictum eſt: quod alibi: *χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτῃ.*

μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα. Moſc. 2. *ἔτραφε*, quod Homericum videri poſſet; modo maior auctoritas adeſſet. Aliquoties hinc dictum occurrit, *μὶν τρέφε πῆμα Τρωσί*, etiam *ὑποτρέφειν, ἐπιτρέφειν.*

284. *εἰ κεῖνόν γε ἴδοιμι.* Mori *γ' εἴδοιμι.* At iam ſupra monitum hoc tempus ab *εἰδέω*, non ab *εἴδω* frequentari.

285. *φαίην κε φρέν' ἀτέρπου ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι.* ꝭ „ἡ διπλῆ, ὅτι τὸ σημαινόμενον· (εἰ) ἴδοιμι τετελευτηκότα, δόξαιμι ἂν ἐκλελῆσθαι τῆς κακοπαθείας, καὶ χωρὶς αὐτὴν (leg. *αὐτῆς*) γεγενῆσθαι. ἔνιοι δὲ ἀγνοήσαντες, γράφουσιν·

ἄτερ που.“ Sch. A. Apparet, fuisse, qui ἄτερ που diuisim scriberent, vt esset, (quantum ex Sch. br. colligas, (quae ex his, quae commemorabo, lucem accipient,) pro ἄτερ δή, χωρὶς δή, dictum; minus commoda iunctura, ἐκλελαθέσθαι ὀϊζύος, ἄτερ αὐτῆς ὄντα (ἐμέ.) Inciderat in talem codicem, qui Mosc. 1. scripserat: Φρένα τέρπου· ἐν ἄλλοις γρ. Φρέν' ἀτέρπου. (immo Φρέν' ἄτερ που) εἰ εἶδον αὐτόν, Φησιν, ὀλεσθέντα, ὑπέλαβον ἂν κατὰ Φρένα χωρὶς ταλαιπωρίας καὶ θλίψεως ἐπιλαθέσθαι αὐτοῦ, καίπερ μὴ οὕτως διὰ τὸ Φιλάδελφον ἐπιλαθόμενος. Hinc perspicuum fit, quod in Eustathio legitur: ἰστέον δὲ, ὅτι τε οἱ γράφοντες ἄτερπου (scr. ἄτερ που) ὀϊζύος, ἤγουν κακοπαθείας, ἐννοίας οὐκ ἀστείας προΐστανται.

Fuit quoque Zenodotea lectio: Φαίην κεν Φίλον ἦτορ· et alia Φαίνῃ περ, aut potius, Φαίην περ, quam Ernesti cum Bentl. e Schol. Lips. affert. Bentl. tentabat: Φρένα πέρ που ὀϊζύος, laudato loco Od. Δ, 34 αἴ κε ποθὶ Ζεὺς ἐξοπίσω περ παύσῃ ὀϊζύος, vel Φρένα δήπου. Zenodotea quidem lectio esset expeditissima. Vulgata tamen non indocta est: ἄτερπος ὀϊζὺς est ἀηδής, τέρψιν οὐκ ἔχουσα. sic quoque Sch. br. in quibus vtraque lectio est apposita; vt et in Eustathio: εἴποιμι ἂν μηδέποτε παθεῖν ἄτερπον καὶ ἀηδῆ κακοπάθειαν. non satis accurate. At in Lexicis Apollonii, Hesychii, Etymolog. vox exulat, vt ab eorum codd. eam abfuisse probabile sit.

Pro ἐκλελαθέσθαι Vrat. A. ἐπιλαθέσθαι, metri incuria, quam in Apostolio, qui eum scripsit, mirari licet.

286. ἀμφιπόλοισι κέκλετο — Hecuba. Non inepta est Eustathii animaduersio, ἀμφιπόλους latius patere, quam ad solas seruas, et esse h. l. quod viris κήρυκας.

287. ταὶ δ' ἄρ' ἀόλλισσαν. Hoc ταὶ δ' ἄρ' Ernesti notauit, tanquam lectionem a se prolatam e Lips. et Vrat. A. et probauit; hoc quidem recte. Atqui ταὶ iam in Flor. Aldd. et ceteris edd. etiam in Rom. vsque ad Turnebum, qui καὶ intulerat, vitio typographico: nec aliunde καὶ memoratur, ταὶ autem vbique legitur. Barnes: „γρ. κάδδ' ἄρ ἀ.“ quod ipse effinxit ex καὶ δ' ἄρ.

Idem ἀόλλησαν e Seberi Indice affert; aliunde non laudatum vidi. ἀόλλισαν peccant multi. cf. ad vſ. 270.

288. αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο. Ita edd. omnes vsque ad Clarkium, qui tacite mutauit, et ſine cauſſa idonea, in κατεβήσατο B, 35. etſi et hoc recte ſe haberet, et in codd. legitur, etiam in Ven. attamen Schol. A. addit, γρ. καὶ κατεβήσετο, quod agnoſcit quoque Euſtath. et codd. nonnulli vt Vrat. c. vnus Vindob. alius κατεδύσατο. de vocibus his v. ad Γ, 262.

Addit Schol. A. in Ariſtarchi codd. aliter legi: ἡ δ' εἰς οἶκον ἰοῦσα παρίστατο Φωριαμοῖσι. Legit quoque ſic Vrat. b. Nec hoc male; videtur tamen petitum ex altero loco Odyſſ. O, 104. Ibi quoque vſ. 105 cum vſ. 289 convenit.

289. ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν. „ quod ſcribendum eſt ἐγκεκλιμένως, ne οἱ ſit articulus, ſed pronomen." Sch. A. Voluit ſcilicet ſcribi ἔνθ' ἔσάν οἱ. Paria e Schol. recitat Bentl. Si tamen οἱ ſic accipitur, peccat verſus in metrum; nam eſt ενθ' εσαν ϝοι. Poteſt vitio occurri, ſi ſcripſeris: ἔνθα δ' ἔσαν πέπλοι Nam οἱ articulus nullam vim h. l. habet.

Alterum vitium in verſu eſt: παμποικιλοι ϝεργα. Sed medendum eſſe vidit Bentleii ſollertia legendo παμποίκιλα ϝεργα. pepli, opera, h. e. texta, mulierum affabre elaborata.

Vſſ. 289 — 292 leguntur in Herodoto, ſed ex vulgata lectiore; poſſis inde ſtatuere, verſum 289 non aliter fuiſſe lectum. Ita ignoratio digammi iam eius aetatem occupauit; potuit ſcilicet verſus iam tum inſertus eſſe ab rhapſodis; poteſt quoque lectio antiquior in Herodoto fuiſſe, verum ex vulgata Homericorum codicum lectione eſſe mutata. Tam lubricum eſt quicquam in antiquis his rebus definire velle.

Recitat autem hos vſſ. Herodotus tanquam lectos ἐν Διομήδεος ἀριστείᾳ, quae ideo in hunc librum continuari debuit ab antiquioribus. v. ad E. pr.

Adſcripſit eosdem verſus 289 — 292 Strabo lib. I. p. 69 E. etiam e vulgata lectione, niſi quod ἃς pro τὰς habet, cum codd. Herodoti. Idem lib. XVI, p. 1097 C. monet, poetas Sidonem magis quam Tyrum frequentare; Homerum autem ne memorare quidem Tyrum. Scilicet etſi Tyrus antiquiſſimam originem habuit, (ſaltem CCXL. annis ante templi Salomonii fundamenta iacta, ſecundum Euſebianum computum) mercatu tamen temporibus Troianis nondum fuit clara haec Palaetyrus, cui ſucceſſit Tyrus in inſula, de cuius origine agit locus Iuſtini XVIII, 3, 5: *poſt multos deinde annos* (a condita Sidone) *a rege Aſcaloniorum expugnati* (Sidonii) *nauibus appulſi, Tyron vrbem ante annum Troianae cladis condiderunt.* hanc Alexander, illam, Palaetyrum, Nabuchodonoſor deleuit.

290. Σιδονίων τὰς αὐτὸς — Obſeruatur, quod ſeriores Σιδῶνος flectunt, Homerus Σιδόνος; eſt tamen iam in Herodoto Σιδῶνος· Tum αὐτὸς, ſi vim habet, debet id ad pretium augendum facere.

Sunt autem haec petita ex Antehomericis, quae tamen Homerus iam norat; perſequutum ea erat Carmen Cyprium: ex eius argumento patet, Paridem abducta Lacedaemone Helena, tempeſtate a Iunone immiſſa iactatum, in errores incidiſſe, quibus ad Sidonem eſt delatus: vrbem eum vi cepiſſe indeque Troiam ad nuptias celebrandas properaſſe (*Biblioth. der alten Litterat.* 1 *St. Anecdota p.* 23. 24.). ita Sidonias mulieres captas abduxerat. At in Sch. br. Sch. A. B. et Euſtath. Paris, Lacedaemone profectus, ne ab inſequentibus deprehenderetur, Aegyptum et Sidonem petierat, atque hic extra vrbem feminas, in quas inciderat, erat praedatus. Profectio ad Aegyptum alias fabulas pepererit, quas ipſi ſacerdotes Aegyptii commentis ſuis ornaverant apud Herodot. II, 112 ſq. vnde ducta eſt Euripidis Helena. In loco tamen Herodoteo ſcrupulus haud leuis iniicitur; nam cap. 118. (vnde Euſtath. p. 643 multa exſcripſit) Paris narratur, ex Cyprii carmi-

nis fide, tertio die cum Helena Troiam perueniſſe; vnde probari ait Herodotus, Homerum non eſſe Cyprii carminis auctorem: apponit quoque verſuum veſtigia: Ἀλέξανδρος ἀπίκετο ἐς τὸ Ἴλιον, ἄγων τὴν Ἑλένην, εὐάει τε

— πνεύματι χρησάμενος λείῃ τε θαλάσσῃ.

Fit quidem probabile, totam illam ῥῆσιν ſerius Herodoto eſſe inſertam, nec enim ſatis ea ſibi conſtat; quippe verſus ex Odyſſea nauigationem Alexandri in Aegyptum haud ſatis probant. Manet tamen incertum, quomodo Cyprii carminis argumentum cum iſto loco Herodoteo in conſenſum redigi, aut fides expediri poſſit. Difficultatem video attigiſſe virum doctiſſ. Iacobs ad Tzetzae Antehom. 133. Coluthus, auctorem neſcio quem ſequutus, vſ. 380. 1. Paridem Thracen et Hellespontum adiiſſe narrat.

291. ἐπιπλὼς εὐρέα πόντον. Grammatici in Sch. B. Sch. br. ad h. l. et Sch. A. ad Γ, 47 ex Apollonio, cum Etymologo, ἐπιπλὼς dictum eſſe volunt per apocopen pro ἐπιπλώσας, quod Γ, 47 legitur, a πλώω. Neſcio an ſubtilior linguae ratio eos monere debuerat ductum eſſe πλὼς a πλῶμι, vel a πλῶ, πέπλα, πεπλὼς, et ſine augmento πλὼς, vnde ἐπιπλώς.

292. τὴν ὁδὸν, ἣν Ἑλένην περ ἀνήγαγεν — ⊱ quod poeta nauigationem a Peloponneſo ad Ilium dixit ἀναγωγήν. Sch. A. et Sch. br. At Sch. B. bene, ait, ἀνήγαγε, quia nauiganti e Graecia Ilium eſt ad ſeptentrionem ſita. Vtrumque nimis argute. ἀνάγεσθαι omnino de nauigatione e portu dicitur. Opp. κατάγειν de appulſu. v. c. A, 478. et naui ducere, abducere, adducere aliquem eſt ἀνάγειν. Sic Herculem Iupiter naui deduxit Argos Il. O, 29. 30 τὸν μὲν ἐγὼ — ἀνήγαγον αὖτις Ἄργος ἐς ἱππόβοτον. Sic Γ, 48. 49. I, 338.

293. τῶν ἕν' ἀειραμένη. Harlei. ἀειρομένη. Verum prius recte ſe habet, et legitur quoque Od. O, ibi vſſ. 106. 7. 8 ſunt iidem qui h. l. 293. 4. 5.

295. *ἀστὴρ δ' ὣς ἀπέλαμπεν.* Vindob. Alteri, *ὡς ἔλλαμπεν.*

296. *πολλαὶ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαί.* Sch. br. *μετ' αὐτὴν ὥρμων.* Hesych. *μετεδίωκον, ἐφόρμων, ἐπορεύοντο.* Eustath. *ἡ μετὰ,* ait, *ὑστεροχρονίαν δηλοῖ* (vt vs. 341. *μέτειμι, μετελεύσομαι*) aliter ac vs. 280 *ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι,* h. e. *μετὰ, εἰς τὸν Πάριν.* *γεραιαὶ,* passim *γερεαὶ,* vt in Townl. Vrat. e vitiosa pronuntiatione dictantis.

297. *αἱ δ' ὅτε νηὸν ἵκανον* — Lips. adscr. *γρ. καὶ, ἀλλ' ὅτε.*

298. 9. *Θεανὼ* — *Κισσηῒς* — quam iam E, 70 memorauerat, Antenoris coniugem, marito obsequiosam. Filia illa Cissei Thracis, de quo inf. Λ, 223. 4. et Hecubae soror. Habemus in ea exemplum feminae viro nuptae, sacerdotio tamen, et Mineruae quidem innuptae, fungentis. Aperit illa templum, *θύρας ὦϊξε,* quod sup. 89 Hecubae tribuebatur, quia eius iussu factum est. *τάςγε θύρας* Vindob.

300. *τὴν γὰρ Τρῶες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν.* Colligunt ex his Schol. B. Leid. et Eustath. non sorte, nec genere, nec vnius voluntate, sed populi suffragiis creatam sacerdotem hic haberi. Versum recitat Schol. Pindari ad P. IV, 10.

301. *αἱ δ' ὀλολυγῇ* — *χεῖρας ἀνέσχον.* *ὀλολύζειν* et *ὀλολυγή,* ab eiulatu translata ad supplicationes proprio aliquo vsu, quandoquidem illae cum miseratione fortunae fiebant, vel per furorem in teletis, cf. Sch. br. Etymol. Hesych. Eustath. etiam per exultationem in laeta fortuna, v. ad Diod. XVI, 11. Sic *ὀλολυγμὸς* ap. Eurip. Or. 1143. Latini poetae eodem modo *vlulatum* dicunt. Morem, multis barbaris communem, ex Libya repetit Herodotus, IV, 189, vt facere solet, quoties exteros populos viderat aliquod institutum habere, simile Graecis. Apud Aegyptios in teletis accedebat planctus. Proprie de mulieribus dici aiunt grammatici etiam Suidas laudato h. l. et Od. Γ, 450.

303. ⸗ quod iterum ἐπὶ γούνασιν pro παρά. v. ad vſ. 273 et 92. vbi monitum eſt, de ſigno deae ſedentis cogitandum eſſe; conſtare porro ex h. l. morem fuiſſe illa aetate dedicandi diis peplos, quibus ſtatua ſeu indueretur, ſeu operiretur, ſeu circa inferiores corporis partes amiciretur; nihil enim ſatis explorati in his habemus: niſi quod e peplo Athenes in Panathenaeis ex antiquo more ſeruato narratum tenemus. Ceterum ex his apertum eſt, de quo dubitatum a nonnullis eſt, ſigna deorum iam heroica aetate extitiſſe; certos formarum characteres habitos fuiſſe diſcimus aliis ex locis: B, 478. 9. Γ, 396. 7. quod vel ipſa epitheta declarant, vt Neptunus, κυανοχαίτης et al. Anaglyphorum ſpecimina habemus in Achillis clipeo, in clipeo Agamemnonis Λ, 36. Athenes clipeo E, 741. Herculis balteo Od. Λ, 608 et al.

305. πότνι' Ἀθηναίη, Ἐρυσίπτολι. Schol. A. et B. notant, abundare ε in ἐρυσίπτολι. pergit, οἱ δὲ, aliter ſtatuentes, παρὰ Καλλιμάχῳ τὸν οὐκ ἀγαθὸν ἐρυσίπτολιν (leg. τὴν οὐκ ἀγαθὴν ἐ. Locum in fragmentis notatum non reperio) ἄλλως· ἡ ποιοῦσα ἐριπεῖν τὰς πόλεις. ἄμεινον δὲ, ῥυσίπολι. vero proximum hoc vltimum, fuit enim a vetere poeta ſcriptum ῥυσίπτολι. corruptum ex ignoratione duplicis verborum generis, ἐρύω, ϝερύω. media breui, et ἐρύω vel ῥύω, producta, tueor. v. ad A, 141. Exc. IV. Implicitum ſe quoque vidit Bentl. qui adſcripſit ϝερυσιπτολι. Vox eſt ap. Aeſchyl. VII. ad Th. 129 ῥυσίπτολις γενοῦ. cf. ad Δ, 137.

306. ἆξον δὴ ἔγχος Διομήδεος. ἆξον Mori Vrat. b. Sed ἆξον, κάταξον. laudato hemiſtichio, Apollon. Lex. De voce v. ad Γ, 367.

308. ὄφρα τοι — ἱερεύσομεν. declarant votum tempore futuro perſoluendum, ex praecepto Heleni 93 et Hectoris 274. Diomede caeſo ac ſublato; adiicitur tamen αὐτίκα νῦν. Verum non vrgendum νῦν eſtque ſimpliciter quam primum.

311. ὣς ἔφατ' εὐχομένη. ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη. — ἀθετεῖται. quod nil ad rem facit epiphonema et insolens est, (atqui poetae sic futura innuere solent: sic sup. Γ, 302 ὣς ἔφαν· οὐ δ' ἄρα πώ σφιν ἐπεκραίαινε Κρονίων. et saepe) quod otiosus versus propter sequentem, (at nos potius hunc 312 ὣς αἱ μέν ῥ' εὔχοντο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο. inutilem et alienum dicemus) tandem ridicula Minerua renuens (scilicet si de signo Mineruae cogites; etsi inter prodigia apud veteres hoc non rarum; et ipsa Minerua ad Aiacis sacrilegium faciem auertit; atqui h. l. non statua capite, sed mente et consilio ac voluntate Minerua dea renuit) Haec Ven. A. Virgilium versum 311 legisse ex eius versibus apparet Aen. I, 479—482 *Interea ad templum — Diua solo fixos oculos auersa tenebat.* Schol. B. et Leid. tantum quod ad caedem Diomedis attinet, Mineruam preces non exaudiisse notat; pugna autem cum Hectore mox ex prouocatione constituta, Diomedem sorte exclusisse, Aiace constituto, qui cum Hectore congrederetur; quae tamen longius petita sunt. Mulieres audierant, Diomedis incredibili virtute pugnae fortunam inclinatam esse; eius itaque interitum omnium maxime a diis expetebant; at ignorabant illae, Diomedis singulari studio Mineruam teneri.

ἀνένευσε Vindob. Alt.

In Ven. B. interponitur Scholion de *Palladio*, ex infima Graeciae aetate depromtum, cum ad magiam et telesmaticen fabulas veteres referrent. De Asio mago auctore Palladii memorant Tzetza ad Lycophr. 355. 363. Eustath. ad Perieg. 620. add. Malelam, Cedrenum et alios.

314. καλά, τά ῥ' αὐτὸς ἔτευξε. Primo τά γ' Vindob. κάλ' ἅτ' ἄρ' Vrat. a. tum ἔτευξε. omnes edd. ante Turn. qui intulit, ἔτευχε nescio vnde. Nam codd. vbique, et Eust. ἔτευξε. quod reduxit Wolf. auctoribus Clarke et Ern. vt mox 316 ἐποίησαν. Est scilicet et hoc pro ἐτετεύχει.

317. ἐγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἕκτορος ἐν πόλει ἄκρῃ. ⊱ ὅτι πάλιν διῃρημένως εἴρηκεν. Dubites quorſum Scholion hoc Ven. A. ſpectet. Verum nihil reconditi ineſt. Notat ἐν πόλει ἄκρῃ iterum dictum pro ἐν ἀκροπόλει. vt iam vſ. 88. De ſingulis in vſ. 316 v. ſup. ad vſ. 242. Schol. Leid. οἴκημα δὲ αὐτῷ ἐποίησαν, ἐν ᾧ ἦν θάλαμος, ὅ ἐστι, νυμφικὸς κοιτωνίσκος, καὶ δῶμα, τουτέστιν ἀνδρὼν, καὶ αὐλὴν, ὅ ἐστι τὸ ἐξώτερον. non male.

319. ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ. ⊱ nonnulli ἔχεν δεκάπηχυ legerant. Aſcalonita neutrum praetulit. At Heracleo et Alexio pugnarunt pro ἑνδεκάπηχυ, ea de cauſſa, quod alibi occurrit contus duplici menſura, XXII. pedum; nimirum Jl. O, 677. 8 ξυστὸν δυωκαιεικοσίπηχυ. Certe codd. hanc lectionem tuentur, (niſi quod Moſc. 3. qui eſt e recentioribus, habet ἔσχεν δεκάπηχυ) et Heſych. in ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ. Meminit quoque controuerſiae Euſtath.

ἔχ' ἑνδεκάπηχυ erat in Flor. Ald. 1. intulit alterum Ald. 2. cum ſeqq. reduxit prius Barnes. Locus iterum inſertus eſt Θ, 493. 4. 5. vbi eum tollebat Zenodotus, at Ariſtarchus ibi eum tueri malebat quam hic. Retineamus verſibus ſedem ſuam vtrobique.

320. περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης. Apollon. Lex. in πόρκης· ὁ δάκτυλος (immo δακτύλιος, annulus) τῆς ἐπιδορατίδος. Schol. A. cum Sch. br. Euſtath. Etymol. ὁ κρίκος, ὁ συνέχων τὸν σίδηρον πρὸς τὸ ξύλον τοῦ δόρατος, διὰ τὸ πείρειν τὸ δόρυ δι' αὐτοῦ. contra Apollon. cum Orione ducit παρὰ τοῦ περιέχειν. In Heſych. πόρκις, vitioſe, et in Suida πόρκος, laudato verſu.

περιέθεε, περιέκειτο, pro ἦν. Plutarch. de Hom. poeſi p. XIX.

321. τεύχε' ἕποντα Sch. B. εὐτρεπίζοντα. recte, nam eſt ἕπειν pro ἀμφέπειν. περιέπειν. ἐν μεγάροις vn. Vindob. minus bene; degit enim ap. Helenam, ἐν θαλάμῳ.

322. τόξ' ἀφόωντα. Nonnullos τόξα φόωντα legiſſe tradit Sch. B. cum Sch. Lipſ. ap. Bentl. hoc eſt, λαμπρύνοντα· nouo verbo φάω, φάοντα, φῶντα, φόωντα. At

ἀφᾶν est tractare, experiri. Apollon. Lex. in ἀμφαφόωντα. διὰ χειρὸς ἔχοντα, ψηλαφῶντα. (Eadem ex eo Hesych. add. Suidam.) ἐπὶ μὲν τοῦ τὰ ὅπλα ψηλαφῶντος Ἀλεξάνδρου ἐν τῇ Ζ. Ἰλιάδος, χωρὶς τῆς, ἀμφὶ, προθέσεως, apposito versu. vbi quoque spiritu leni scribitur, ἀφόωντα, vt et in codd. vt Vrat. a. b. In Sch. br. vtrumque: ψηλαφῶντα, ἢ λαμπρύνοντα.

323. Ἀργείη δ' Ἑλένη μετ' ἄρα δμωῇσι γυναιξὶν ἧστο. Cant. et ed. Rom. μετά ῥα. Est sane idem ἄρα et ῥα, pro δὴ, vtique. Strabo VIII, p. 571 A. obseruat epitheton Helenae generalius esse: Ἀργείη Ἑλένη, cum ipsa Argis non sit oriunda, sed Lacedaemone; esse ergo Ἄργος latius dictum de Peloponneso. cf. ad B, Exc. I. vidimus tamen epitheton hoc Helenae iam supra B, 161 et al.

324. ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ ἔργα κέλευε. Poterat πέρι scribi, mulieribus *circa se* imposuit, distribuit, pensa; nam κλυτὰ ἔργα et alibi occurrunt. Potest tamen περικλυτὰ pro simplici dictum esse.

Sch. B. monet, τὸ δὲ ἔργον ἀντὶ τοῦ, περὶ ἔργων. Atqui frequens casus quartus cum κελεύω vt in illo: τί με ταῦτα κελεύετε;

325. τὸν δ' Ἕκτωρ νείκεσσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν. ⊱ ὅτι κυκλικῶς κατακέχρηται· οὐδὲν γὰρ λέγεται ἐπιπληκτικόν." Ven. A. an κυκλικῶς dictum, *poetarum cyclicorum more?* iine adeo voce νεῖκος, νεικέω, paullo generalius vsi erant? vt νεικεῖν esset simpliciter *altercari, sermones mutuo serere?* An quod adiectum h. l. αἰσχροῖς ἐπέεσσιν (quod iam Γ, 38 occurrebat)? Sic B, 277 erat: νεικείειν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσι et Hesych. Ἔργ. 332 Νεικείῃ χαλεποῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσι. Spectat huc Hesych. αἰσχροῖς, τοῖς αἰσχύνην ἐνεγκεῖν δυναμένοις. Sch. B. λοιδόροις.

326. δαιμόνι', οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ. ⊱ quod non apparet, qualis ira haec fuit. Inde A. B. varias caussas coniectant: seu, quod Troiani eum pugnae cum Menelao obiecerant, (hoc et Eustath. se-

quitur) seu quod Helenam reddere cum abductis opibus voluerant (Γ, 284. hoc et Sch. br. amplectuntur) seu quod audierat Troianos se exsecrari. Schol. B. et Leid. etiam χόλον per ῥαθυμίαν reddere vellet. Nil necesse. v. Not. ad h. v. Versu vtitur Plutarch. de Adulat. p. 73 E.

328. σέο δ' εἵνεκ' ἀϋτή τε πτόλεμός τε. σέο δ' acuendum nunc: Apollon. de synt. p. 137.

329. ἄστυ τόδ' ἀμφιδέδηε et M, 35. potenti voce, ex vsu frequenti τοῦ δαίειν. δέδηε μάχη, πόλεμος et similia; sed et ὄσσα sup. B, 93 μετὰ δέ σφισιν ὄσσα δεδήει. vbi vide.

330. εἴ τινά που μεθιέντα ἴδοις. ὅν τινά που Aristarch. in Ven. A.

331. ἀλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄστυ πυρὸς δηΐοιο θέρηται. ⊱ quod abest ὑπὸ ante πυρός. θέρεσθαι alias θερμαίνεσθαι, vt Od. T, 64 ad quem locum spectat Apollonii Lex. glossa p. 346. adde Etymol. at h. l. recte Sch. br. θερμαίνηται. νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ καίηται. vnde emendanda glossa Hesychii: καυθῇ διὰ πυρός. Eust. „γρ. δήοιο" Barnes, vt B, 544 et al.

333. ἐπεί με — Iam sup. Γ, 59 hic versus lectus. οὐχ ὑπὲρ αἶσαν Vrat. b.

334. σὺ δὲ σ. recitat hemistichium Harpocrat. in ἀσυνθετώτατον. ad declarandam huius vocis vim, etsi in Demosth. de falsa legat. p. 383, 6. Reisk. alii ἀσυνετώτατον legebant.

335. οὔτι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλῳ οὐδὲ νεμέσσει — ⊱ quod ita declaratum est quod supra 326 obscurum erat: δαιμόνι' οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ" Ven. A. Fatendum tamen, nisi aliunde affulserit, haud magnam lucem inde proficisci. — οὔτοι ἐγὼ Ven. A. c. Schol. Cant. Mori. Harlei. Vrat. tres. Townl. Mosc. 3. reposui adeo pro vulgato minus prosodico οὔτι, etsi non oblitus sum, sup. E, 465 ἐς τί ἔτι occurrere. in fine οὔτε Townl. νεμέσσι pro var. lect. cod. Lips. hoc et οὔτοι Etymol.

336. ἥμην ἐν θαλάμῳ. ἥμην, esse scribendum docet Ven. A. pro ἐκαθήμην. etsi nonnulli ἥμην acceperint ab εἰμί. quod raro, apud Homerum nunquam, occurrit: quod se docuisse ait ἐν τῷ περὶ τῶν εἰς μι." Est adeo hoc Scholion Apollonii Dyscoli, cuius ille libellus memoratur ap. Suid. h. v.

ἔθελον δ' ἄχεϊ προτραπέσθαι. Crux grammaticorum ab omni inde tempore, simulque exemplum interpretandi artis parum adhuc elaboratae. Debebant vsum vocis in aliis consulere; atqui προτρέπειν, προτρέπεσθαι, ita occurrit, vt sit πρόσω τρέπεσθαι *vertere se in loca ante nos posita;* E, 700 οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν, οὔτε πότ' ἀντεφέροντο μάχῃ· ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω χάζοντο. add. Od. Λ, 18. M, 581. Est ergo προτρέπεσθαι ἐπί τινος, pro vulgari ἐπί τι. et ex vsu casus tertii, προτρέπεσθαί τινι. Apparet adeo si ἄχει cum verbo iunctum est, non aliter accipi posse quam pro εἰς ἄχος; sensusque esse debet: *conuertere se ad luctum, dolori indulgere.* Volebat Paris domi se abdens dolori indulgere ex pudore quod victus fuerat. At grammatici veteres varias rationes inierunt, partim coniectando ex contextu petitas, partim ex vsu vocis aliis in sententiis et scriptoribus. Schol. Ven. A. „οἱονεὶ εἶξαι ταῖς συμφοραῖς καὶ σχολάσαι τῇ μάχῃ." (an pro ἀπὸ τῆς μάχης?) Ita miscentur duo diuersa: προτραπέσθαι ex E, 700 contexto voluere esse idem quod *fugere* ἀποτρέπεσθαι, ἀποτραπῆναι, nunc supplent, τῆς μάχης, quae durissima sunt; ἄχει ita est διὰ τοῦ ἄχεος, διὰ τῆς λύπης. Haec repetunt Schol. A. et B. in his etiam additur: παράτροπήν τινα καὶ παραμυθίαν εὑρεῖν. quia recentioribus παρατρέπειν, παρατρέπεσθαι pro hortari, consolari dicitur. Recoquuntur haec in Sch. br. et Eust. adde Hesych. in ἄχεϊ προτραπέσθαι et in προτραπῆναι. In Apollonii Lex. h. v. interpretatio excidit, quae in Hesych. h. v. seruata est, ὑποεῖξαι, quod vidit Villoison. In Vrat. A. glossa est: ἐνδοῦναι παραμυθήσασθαι. ex iisdem repetita.

337. ⟵ quod κατὰ τὸ σιωπώμενον intelligitur, Helenam antea esse hortatum maritum.

339. νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας. sententia est expedita; verba petita sunt a cursu et saltu. Inf. O, 684 de eo qui plures equos agitat, ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, pro ἐπαμείβεται. Itaque h. l. Mars *errat*, ἀλλοπρόςαλλος. Bene Sch. br. ἐξ ἀμοιβῆς παραγίγνεται.

340. ἀρήϊα τεύχεα δύω. ἀρήϊα, πολεμιστήρια Apollon. Lex. h. v. ex h. l. et Hesych.

341. ἢ ἴθ', ἐγὼ δὲ μέτειμι. μέτειμι pro μετελεύσομαι noto more.

343. τὸν δ' Ἑλένη μύθοισι προςηύδα μειλιχίοισι. in alio ap. Ven. A. προςηύδα δῖα γυναικῶν. In Cant. μύθοισιν ἀμείβετο δῖα γυναικῶν. Vides rhapsodorum memoriam fallacem.

344. δᾶερ ἐμεῖο, κυνὸς κακομηχάνου, ὀκρυοέσσης. Nonnulli ἐμοῖο vitiose et hic vt alibi. — δᾶερ ἐμεῖο κυνός, τοῦ ἀνδρός μου ἀδελφὲ τῆς ἀναιδοῦς· Hesych. Sic Γ, 180 δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος. εἵνεκ' ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου Schol. Lycophr. 86. ex duobus vss. 344 et 356. ὀκρυοέσσης nunc recte; non ὀκριοέσσης. cf. ad M, 380. Δ, 518. Est sc. φρικτῆς. χαλεπῆς, vt ap. Hesych. (melius quam ap. Eust.) quae horrorem iniiciat ac frigus, κρύος. φόβος ὀκρυόεις et κρυερὸς ap. Apollon. Rh. πόλεμος ὀκρυόεις inf. I, 64. Sic et ῥιγεδανὸς, et Lat. *horrendus*.

345. 6. 7. 8. Ventis tradi, a ventis rapi, prisco loquendi more, pro perire, euanescere. Magis mythice ac poetice procellae per Harpyias declaratae sunt Od. A, 241. Ξ, 371. et de Pandarei filiabus Od. Υ, 77. cf. ad Virgil. Aen. III, Exc. VII.

346. προφέρουσα dictum proprie. P, 121 αἴκε νέκυν Ἀχιλῆϊ προφέρωμεν. Od. Υ, 63 εἴθε — μ' ἀναρπάξασα θύελλα Οἴχοιτο προφέρουσα κατ' ἠερόεντα κέλευθα Ἐν προχοῇς τε βάλοι ἀψοῤῥόου Ὠκεανοῖο.

347. Verſum recitat Plutarch. de adulat. p. 73 D.

348. ἔνθα με κῦμ' ἀπόερσε — Debuit olim dubitatum et ſcriptum a nonnullis eſſe ἀποέρσε. Nam Ven. A. et B. propugnant, vt ſit leniter exaratum ἔρσε. vt ſup. ad A, 136 in controuerſia de ἄρω vel ἄρω. — Ambigitur quoque inter veteres de etymo, a ῥέω aliis, aliis ab εἴργω ducentibus. In Etymol. eſt ἔῤῥω, τὸ φθείρω. ἀπόερσε, ἀπέπνιξε, quod et Sch. br. habent et Heſych. et primo loco Apollon. Lex. h. v. ἀπέπνιξεν ἐν ὕδατι. laudato hoc verſu. de ſubmerſis etiam inf. Φ, 283. 329 dictum occurrit: ad q. l. vide. Dubitari nequit cum digammo ſcriptum fuiſſe αποϝερσε.

κῦμα ἀπόερσε contra metrum Rom. cum Euſtath. Flor. Aldd. correxit primus Turnebus.

349. αὐτὰρ, ἐπεὶ τάδε γ' ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο. Sch. br. ἐβουλεύσαντο. ἢ ἐτελείωσαν. ἢ εἰς τέλος ἤγαγον. hoc et Sch. B. Et iam Apollon. Lex. τεκμαίρομαι, ἀποτελέσω, ad locum Od. H, 317. idem ἐτεκμήραντο, ἐπὶ τέκμαρ ἤγαγον· ὅ ἐστιν, ἐπὶ πέρας. vnde Heſych. in ἐτεκμήραντο, ἐπὶ τέλος ἤγαγον. Idem in τεκμήρατο, συνετεκμήρατο· forte ad Od. K, 563. Fluctuant homines in hoc verbo, cuius vis conſtituitur ex eo, quod priſcis τὸ τέκμαρ et τὸ τέκμωρ eſt primo, πέρας, finis, meta, ſcopus, vt Jl. N, 20. Π, 472. tum finis cuiusque rei, Od. Δ, 373 exitus, euentus, etiam excidium, vt τέκμωρ Ἰλίου Jl. H, 30. Porro eſt fides, qua firmatur et conſtituitur euentus, ſignum, argumentum; A, 225 τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν μέγιστον τέκμωρ, cum Iupiter annuit, eoque nutu euentus rei ſciſcitur et ſancitur. Ita eſt τέκμωρ decretum, voluntas. Ita tandem τέκμωρ eſt id, ex quo finis rei, adeoque tota res cognoſci poteſt. Itaque τεκμαίρεσθαι modo, finire ac peragere, modo conſtituere, deſtinare, vt h. l. et H, 70 ἀλλὰ κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισι. add. Od. H, 317. et ibi Euſtath. modo, ex certis ſignis colligere, στοχάζεσθαι, praedicere Od. Λ, 111 εἰ δέ κε σίνηαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον. vnde apparet, verum non eſſe, quod aiunt, (v. Euſtath. p. 665, 50)

notionem *signi* et τοῦ *significare* τοῦ σημεῖον et τεκμήριον, in voce τέκμαρ et τεκμαίρεσθαι, esse recentiorem Homero. Obuia tamen est iam in Pindaro, vt Ol. VIII, 4. v. Indicem. Vnde serius est obseruare, notare. vt ap. Eurip. Phoen. 188. vbi v. Valken.

κάκ' ἐτεκμήραντο legerant Apollon. et Hesych. h. v.

351. ὅς ᾔδη νέμεσίν τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀνθρώπων. Scribitur ᾔδη, ᾔδει, ᾔδη. v. ad A, 70 ὅς ῥ' ᾔδη erat vulgata lectio, cum peccato in digamma; debet enim esse ὃς Fῄδη. Et est ὃς ᾔδη in Mori. Harlei. Townl. Vrat. a. vno Vindob. et Ven. In Vrat. b. erat ὅς τ' ᾔδη. Schol. B. ᾔδει πρὸς τὸ φυλάσσεσθαι, καὶ μὴ εἰς αὐτὰ ἐμπίπτειν. Recte, quia alias ex vsu Homerico εἰδέναι νέμεσιν esset νεμεσᾶν, indignari, εἰδέναι αἶσχος, αἰσχύνεσθαι· esset ergo: ὃς νεμεσῷτο καὶ αἰσχυνθείη ἄν. Iners oratio esset, si cum Eustath. p. 646 extr. et cum Clarkio acciperes: qui nosset ea, quae apud homines odia et probra faciunt. Verum εἰδέναι nunc non est, modo, nosse, sed et *sentire*, αἰσθάνεσθαι, odia et probra plurima, quae ipsi faciunt homines.

352. τούτῳ δ' οὔτ' ἂρ νῦν φρένες ἔμπεδοι. ex opp. lenitatis, quae nullam rationem habet odiorum et proborum quae quis sibi contrahit; mens composita, prudens, cum consilio et grauitate. Scilicet ex eo quod ἔμπεδος proprie est stabilis, firmus, mens ἔμπεδος est proprie firma, manens in eo, quod constitutum est, vt Il. Υ, 183 de Priamo: ὁ δὲ ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων. Contra ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται sup. Γ, 108. Inde omnino prudens, vt in Odyssea de Telemacho.

353. τῷ καί μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀΐω. Erat κέν μιν. fuisset καί μιν scribendum vel sine libro, alienum enim est illud a sensu. Succurrunt tamen libri Harl. Vrat. b. Mosc. 1. vnus Vindob. Venetus. ἐπαυρήσασθαι Schol. Bibl. S. Germ.

355. ἐπεί σε μάλιστα πόνος φρένας ἀμφιβέβηκε. Erat in aliis scriptum ἐπεὶ σὲ, et recte, censeo; nam vis in τῷ σὲ est, sed tuetur grammaticus (Herodianus puto)

in Sch. A. vulgatum. Obſeruatio ſaepe repetita. cf. ad Δ, 497.

ἀμφιβέβηκε, occupat, tenet, κατέλαβε vel καταλαμβάνει. Proprie eſt περιῆλθε. Similiter ἄχος μὲν φρένας ἀμφιβέβηκε, Od. Θ, 541. quod alibi ſaepe ἀμφεκάλυψε.

356. Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἀρχῆς. Flor. Ald. 1. Vrat. c. nec non Apollon. de Synt. p. 137. repetita lectio ex Γ, 100. Alexandri ἄτη, flagitium, quo ille ſibi ipſe exitium arceſſiuit. Iterum occurrit Ω, 28.

357. οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον. οἷσιν ἔπι Aſcalonita, vt ſit ἐφ' οἷς. At Schol. A. cum Heracleone praeſert ἐπὶ, vt ſit οἷσιν ἐπέθηκε. aut ἐπὶ vacare; hoc etiam Alexionem malle. In fine ὡς καὶ ὀπίσσω eſt in Cant. ὥς κεν.

359. Inſertus eſt h. l. in Ven. B. et in Cod. Leid. ſup. ad Z, 342 locus Porphyrii de αἰόλος, qui eſt in Quaeſt. Hom. c. 3. et locum habebat ſup. B, 816. vbi v. Obſſ. De ſenſu vocis dixi ad Δ, 186. κορυθαίολος pro ſimplici *celer*, ſed cum phantaſmate ſeu notione acceſſoria, celeriter ſic motae galeae. Redditur bene gl. εὐκίνητος.

360. μή με κάθιζ' Ἑλένη. Ϛ ſed Scholion periit; pertinuit puto ad φιλέουσά περ quod appoſitum, ne ira et odio recuſare id videatur.

Cum conſtet, ſcriptum olim fuiſſe ϝελενη, Bentl. em. f. μή μ' εἶσον, ϝελένη. Vidimus tamen iam aliquoties, in Homero vocem iſtam digammum non agnoſcere.

364. ὥς κεν ἔμ' ἔντοσθε πόλιος καταμάρψῃ ἐόντα. Fuit, puto, πτόλιος. Erat editum ante Barnes ὥς κεν ἔντοσθε. Correxit ille ὥς κέν μ' ἔντοσθε. Atqui codd. habent ὥς κεν ἔμ' ἔ. Sic Cant. Barocc. Mori. Harl. Vrat. b. Moſc. 1. Townl. Lipſ. Ven.

365. καὶ γὰρ ἐγὼν οἶκον δ' ἐσελεύσομαι, ὄφρα ἴδωμαι. οἰκόν δε ἐλεύσομαι vulgo legebatur, quod offendit metrum, hiatu illato. Improbius etiam edd. ante Turnebum οἶκονδ' ἐλ. vt ipſa Rom. et Euſt. Vrat. b. Atqui iam Barnes „γρ. οἰκόν δ' ἐσελεύσομαι." Ex Bentleio diſco,

ita legi in Cant. Harl. L. (Lipſ.) Adde Ven. Vrat. a. A.

Erat porro vitioſum, ὄφρ' ἂν ἴδωμαι. Debuit eſſe ὄφρα Ϝιδωμαι. Et ſane ὄφρα ἴδωμαι Cant. Mori. Ven. Moſc. 1. quo ipſo apparet, vt in ceteris, ſic h. l. ignorationem digammatis intuliſſe nouationes. Alludit Ammonius in οἰκῆας p. 101. qui recitat ὄφρα ἴδωμεν. Tandem in verſus capite fuit εγω Ϝοικονδε.

366. οἰκῆας de voce agit Euſt. ad h. l. Vide ad E, 413. Sch. br. νῦν ἀντὶ τοῦ οἰκείους, τοὺς κατὰ τὴν οἰκίαν. Barneſ. intulerat οἰκῆας τ' nec male; eſt enim is Homericus mos, probatus Bentleio et legitur ſic in Vrat. b.

367. οὐ γὰρ οἶδ', εἰ ἔτι σφιν ὑπότροπος ἵξομαι αὖτις. Subtilitas grammatica ex Herodiano excerpta in Sch. Ven. A. legitur: ſcribi ἔτι σφιν hoc loco: cum deberet eſſe ἔτι σφὶν, quia eſt ἔτι σφίσι (Ψ, 138) ἦρχε δ' ἄρα σφὶν ἄναξ ὁ. Ἀ. (Ξ, 137.) vbi tamen ἄρα σφιν editur, vt et ſup. E, 592. in eodem verſu. οὐ γάρ τ' οἶδ'. Iterum vibia intruſa eſt τ', et in Moſc. 3. Ald. 2. cum ſequacibus οὐ γὰρ ἔτ' οἶδ'. Nam fuit ου γαρ Ϝοιδ'.

ὑπότροπος. Laudat verſum Apollon. h. v. Vox iterum legitur inf. 501.

368. ἤ ἤδη μ' ὑπὸ χερσὶ θεοὶ δαμόωσιν Ἀχαιῶν. poſt εἰ ἵξομαι dictum pro ἤ εἰ δαμήσονται. cf. Exc. III, ad A. et E, 212.

370. ⁒ quod δόμους εὖ ναιετάοντας pro εὖ ναιομένους. Vid. ad B, 626.

372. Pro σὺν Barneſ. repoſuit ξὺν e codd. Cant. Euſt.

373. πύργῳ ἐφεστήκει. Ita Ariſtarchus apud Sch. A. et ſic pro vulgato ἐφειστήκει repoſui, vt ſcriptura ſibi conſtaret. v. ad Δ, 367. „γρ. πύργῳ ἐφ' εἱστήκει." Barnes. Vulgata etiam in Apollonio eſt in πύργος.

375. ἔστη ἐπ' οὐδὸν ἰών. l. ἐπιὼν οὐδὸν, ἔστη. vel, quod ſollennius eſt, vt ἰὼν abundet, ἰὼν, ἔστη ἐπ' οὐδόν. Alibi eſt ἐπ' οὐδοῦ. cf. V. L. ad I, 578.

376. εἶδ' ἄγε μοι, δμωαί. obſeruat Clarke bene ſic pro ἄγετε dici. Bentlei. „an εἶ, ἄγε. Eia age!" vt et Euſtath. ad Π, p. 1080, 63 κελευσματικῶς ἀντὶ τοῦ· εἶα δὴ, ἄγε, ῥηθὲν μᾶλλον, ἤπερ ἐνδοιαστικῶς ἀντὶ τοῦ· εἰ δὲ βούλει, ἄγε. Potuit tamen principio eſſe elliptica loquendi forma: εἰ δὲ βούλει, βούλεσθε, ἄγε, vt I, 167. vbi Euſt. mox tamen latiorem vim accepit.

377. πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη. Etymol. ſcribere πῇ iubet et diſtinguit a ποῦ in voc. ἁμαρτῇ et in πῇ. ποι eſt ap. Thomam Magiſtrum; quod Atticorum fere eſſe obſeruat Erneſti ad Callim. in Del. 117. πῆ eſt ap. Ammon. et al.

378. ἠέ πῃ ἐς γαλόων ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων; γάλως, ἀνδρὸς ἀδελφή, vt Caſſandra erat Helenae, iam Apollonio notata; ſup. Γ, 122 εἰνάτερες in eodem videntur excidiſſe; habet inde Heſych. αἱ τῶν ἀδελφῶν γυναῖκες. add. id. in ἰνατέρων. Item Sch. br. cf. Euſt. qui diſertus eſt in vocabulis cognationis.

380. Τρωαὶ εὐπλόκαμοι δεινὴν θεὸν ἱλάσκονται. εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν legerat Euſtath. p. 649 pr. vt Minervae eſſet epitheton; et hoc praefert Bentl. hic et 385. vt conueniat cum v. 303. 273. 92. Ἀθηναίης ἠϋκόμοιο.

381. τὸν δ' αὖτ' ὀτρηρὴ ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν. ὀτρηρὴ, δραστικὴ, σύνεργος Sch. br. immo ἐνεργός. v. ad A, 321. τὸν δ' αὖτ' reſcripſi pro hiante αὖ ὀτρ. e Ven. ſicque Mori. Harl. Vrat. b. Townl. Moſc. 1. probante Bentleio.

382. ἄνωγας νημερτέα Lipſ. male repetit ex 376. pro ἄνωγας ἀληθέα μυθήσασθαι.

386. ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἰλίου. Hic haeremus in metro: μεγαν ϝιλιου. Aut igitur fuit olim: Ἰλίου ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν, οὕνεκ' ἄκουσε, aut quod pro vero habeo, verſus 386. 387 ſunt ſerioris manus; nam eandem prorſus ſententiam habent, quae eſt in vſſ. 388. 389. Niſi et hi et illi verſus ab opera rhapſodorum profecti ſunt ad ſententiam explendam pro eorum ſenſu.

388. ἡ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει pro ἀφίκανεν. ἔβη. vt in illo τίπτε δεῦρ' ἀφικάνεις; cur tu huc venisti?

393. τῇ γὰρ ἔμελλε διεξίμεναι πεδίονδε. Cant. Vrat. A. τῇδ' ἄρ'. melius quam τῇ ἄρ' Barocc. Harl. Ven. Mosc. 1.

διεξίμεναι Barocc. Vrat. b. Ven. poeta dignius, quam vulgare διεξιέναι. Alludunt Mosc. 1. Vrat. A. Townl. διεξιέμεναι.

394. ἔνθ' ἄλοχος πολύδωρος. Mori πολύεδνος, quod alibi occurrit.

395. 6. 7. repetuntur, vt nunc sunt, ap. Strabon. XIII, p. 876 A.

396. Ἠετίων ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ. Ξ— πρὸς τὴν ἐπανάληψιν, quae aliquoties in Jliade occurrit, et propter casus mutatos: Ἠετίωνος et Ἠετίων, ὅς, quod inter σολοικοφανῆ refertur. Simile est alterum illud: B, 353 Κρονίωνα — ἀστράπτων ἐπιδέξι'. et K, 436 τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους — λευκότεροι χιόνος — Non minus tamen probabile videri potest, a seriore manu vss. 396. 7. 8. esse inculcatos; etsi talia disputari possunt, non probari. Bentlei. emendabat: Ἠετίωνος, ὃ ναῖεν· vt aliis locis idem casus repetitur, vt sup. vs. 153 ἐνθάδε Σίσυφος ἔσκεν — Σίσυφος Αἰολίδης. (diuersa sunt sup. vs. 147 φύλλων — φύλλα.) Od. A, 23. 24. Alii maluere accipere Ἠετίων ὃς dictum pro ὃς Ἠετίων, qui erat; et Clarke multus in hoc est. Verum vix poetica haec esset oratio: ὃς Ἠετίων ἔναιεν — τούτου ἡ θυγάτηρ εἴχετο. Si versus sunt retinendi, haud dubie casus sunt mutati, seu grata negligentia, quam saepe memorant viri docti, seu neglecta grammatica subtilitate. Loca huius generis occurrunt multa, congesta a Valken. ad Eurip. Phoen. p. 176.

ὑπὸ Πλάκῳ. Post verbosam animaduersionem Lennepii (Animaduerss. p. 142) et post alios recepta haec lectio a Wolfio, pro vulgari scriptura Ὑποπλάκῳ, quod de tractu accipiebatur, in quo Thebe erat sita. Verum

iam veteres alterum probarant; ita hic et X, 479. Ven. Harl. Mosc. 1. 3. In Schol. apposita est fabula de Thebe nympha ab Hercule amata, κτίσας πόλιν ὑπὸ τὸ Πλάκιον καλούμενον ὄρος τῆς Κιλικίας (male Ven. τῆς Λυκίας). Ceterum in hac lectione est ponendum, τὴν Πλάκον dictam esse, quae vulgari nomine τὸ Πλάκιον sc. ὄρος erat; ita ἡ Πλάκος sc. χώρα pro tractu montano dictum. Ita vero nec minus Ὑπόπλακος χώρα ferri poterat, eodem modo quo Il. B, 505 Ὑποθῆβαι, et sic Ὑποχαλκὶς apud Stephan. in Χαλκίς. Montem tamen Placum nullum in ea regione compererat Strabo p. 913 A. De situ vrbis Thebes cf. sup. ad A, 366. Fuere itaque qui ὑποπλάκῳ non a monte Placo, sed ἀπὸ τῆς πλακὸς, a planitie, ducere mallent. Quidni tamen seu collem seu tractum silvosum in iis locis esse potuisse statuas, qui antiquitus nomine τῆς Πλάκου designaretur! Porphyrii notam ad h. l. excerpsit Eustath. p. 649, 50.

397. Κιλίκεσσ' ἄνδρεσσιν. Mori mſ. ἄνδρασσιν. In Schol. br. et Ven. cum Eustath. fabula domestica e Dicaearcho apponitur, e qua apparet, Theben ab Adramyttio deductam fuisse et vrbis originem valde antiquam creditam esse, cum ea ad Herculis tempora referretur.

398. τοῦ περ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἕκτορι. ⟩ quod pro εἴχετο ὑφ' Ἕκτορος.

400. παῖδ' ἐπὶ κόλπον ἔχουσ', ἀταλάφρονα, νήπιον αὔτως. ⟩ quod κόλπον nunc dixit τὰς ἀγκάλας. alibi esse superiorem vestis partem: κόλπον ἀνιεμένη X, 80." Atqui in hoc ipso sinu puerum portabat nutrix. ἐπὶ κόλπον, pro ἐν, ἐπὶ κόλπῳ. et est ἐνὶ κόλπῳ in Barocc. Vindob. ἐπὶ κόλπῳ Mosc. 1. Ven.

Ceterum superstructa his sunt pueri fata sub excidium Troiae, narrata, vt suspicari licet ex Pausan. X, 25. p. 861 extr. primum a Lescheo.

ἀταλάφρονα. „ἀταλάφρων· ὁ ἁπαλὰ φρονῶν, qui nec potest ferre aerumnam." A. B. Sch. br. Inanis subtilitas! Est ex eo genere epithetorum, cum composita pro simplicibus ponuntur: ἀταλάφρων est pro simplici

ἀταλὸς, h. e. ἁπαλός. vti φρονεῖν φίλα pro φίλον εἶναι. Porro Barnes. edidit ἀταλόφρονα, quod et Hesych. habet, tanquam analogiae conuenientius: Legitur tamen alterum vbique, etiam in Apollon. Lex. ἀταλάφρονα, ἀταλόφρονα et Etymol. h. v. Binis vocibus dictum: παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠΐθεοι ἀταλὰ φρονέοντες, Jl. Σ, 567. vnde facile potuit alterum, ἀταλάφρων, inferri. Verum antiquius est vitium, quam vt mutare nunc liceat; etsi cum Bentl. verius esse puto ἀταλόφρονα.

νήπιον αὔτως quod iterum legitur X, 484. Ω, 726. Reprehendit Eustath. exponentes ματαίως. ipse contendit esse ὡσαύτως. ita vero friget. Est cum gestu, δεικτικῶς dictum, quod nos *noch so ganz klein. prorsus adhuc infantem* cf. ad Γ, 220. αὔτως Townl. et alii et h. l.

401. Ἑκτορίδην ἀγαπητὸν, μονογενῆ Sch. br. Placent sibi in hoc significatu et h. l. Ernesti et viri docti aliis in locis. v. ad Hesych. in quo additur κεχαρισμένον quod et Etymol. adiicit: quodque h. l. non minus bene locum habet.

402. Σκαμάνδριον. Καμάνδριον Ald. 2. cum al. quod perpetuo variat.

403. ξ sed Scholion excidit. Spectauit haud dubie ad nomen Ἀστυάνακτα.

οἶος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἕκτωρ. ἐρύετο ducendum est a ῥύω, priore longa, tueor; non ab ἐρύω, quod ϝερυω fuit. Vide ad Δ, 138. ἐρύατο Vrat. c. Repetitur locus inf. X, 506. 7. Respicit haec Plato in Cratylo. Ἴλιον ἱρήν. Barocc.

406. ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, Lips. ἄρ οἱ.

407. Δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος. In δαιμόνιε argutantur: v. Eustath. Est vox compellantis: o bone, o praeclare!

Sunt in seqq. nonnulla, quae cum Tecmessae verbis in Sophocle comparari possint. Excitat quoque Sch. ad Aiac. 499 versus Z, 431. 432. et ad 501, versus Z, 460. porro ad 514. Z, 413. 429.

408. παῖδα τε νηπίαχον καὶ ἔμ' ἄμμορον. „— quod nonnulli scripserunt καὶ ἐμὸν μόρον (et meam mortem) non bene" Sch. Ven. A. Schol. interpretantur ἄμμορον κακόμορον, et Apollon. Lex. ποτὲ μὲν κάμμορον· κάμμορος ἢ τάχα χήρη. perperam pro ἄμμορος ἢ τ. Hesych. in ἄμμορον, vbi ista exscripsit, κατάμορον pronuntiat. κάμμορος aliquoties in Odyss. occurrit. cf. Slothow p. 74.

411. σεῦ ἀφαμαρτούσῃ mihi te priuatae. vt iterum X, 505 Astyanax ἀπὸ πατρὸς ἁμαρτών. priuatus patre.

412. οὐ γὰρ ἔτ' ἔσται ἄλλη θαλπωρή. Apollon. θαλπωρὴ, χαρά. ὁ δὲ Ἀπίων· ἡδονή. ἐπὶ δὲ τῆς χαρᾶς ὑγιῶς. et mox comparat τὸ ἰαίνεσθαι, θάλπεσθαι, χαίρειν. Addunt alia Etymol. Hesych. Apud Bentl. erat Schol. θαλπωρὴ, ἐλπίς. vbique subest notio τοῦ recreare. θάλπειν, ἰαίνειν, a sensu caloris qui recreat.

ἐπεὶ ἂν σύγε πότμον ἐπίσπῃς. de hoc vsu τοῦ ἐπισπεῖν v. ad B, 359.

413. οὐδέ μοι ἐστὶ πατὴρ — est versus laudatus etiam Schol. Sophocl. Ai. 514. vbi est οὐδ' ἐμοί.

414. ἤτοι γὰρ πατέρ' ἀμὸν ἀπέκτανε. „Demetrius, non constat quis ex pluribus, fuit tamen aliquis, qui de dialectis scripserat, dictum esse voluit ἀμὸν pro ἐμὸν, adeoque nec asperum apposuit. At Apollonius doricum esse docuit pro ἡμέτερον, ἁμόν." Sch. A. (debuerat dicere, esse formam antiquam, qua Homerus vsus est: seruatam serius a Doribus; quae vi et significatu pro ἐμὸν adhibita est, vt *noster* pro *meus*.) Hoc idem statuerat Herodianus ἐν προσῳδίᾳ, docente Sch. B. Leid. et Lips. etsi idem in alio libro, ἐν Ἐπιμερισμῷ, ex ἐμὸν id factum esse censuerat." Verum alter hic liber ei fuit suppositus: cf. Schol. ad Δ, 66. Videtur alius Apollonii liber περὶ προσῳδιῶν fuisse; ad hunc Herodianus saepe ἐν προσῳδίᾳ respexerat. Ceterum res ipsa per se est nota: cf. inf. K, 448 et variat spiritus in libris et edd. vt inf. N, 96. Π, 830. Dores asperum respuunt: cf. ad Θ, 178 et inf. K, 448. vbique lenis conspicitur. Vitiose πατέρ' ἐμὸν legitur non modo in edd. ante Turnebum, sed et in codd.

Lipf. Cant. πατέρα 'μὸν Vrat. A. πατέρ' ἔκταν' ἐμεῖό γε interpolate vn. Vindob.

ἀπέκτονε Etymologus notauit; vt fit praeteriti perfecti. Alienum tamen ab h. l. qui aoriftum defiderat.

Recitantur vff. 414. 5. 6. a Strabone XIII p. 920 B.

415. πόλιν — εὖ ναιετάωσαν. ⊱ Ariftarchus ναιετόωσαν. recte quidem, et hoc verum arbitror. ναιεταουσαν, — ῶσαν — όωσαν. Eft tamen altera lectio codicum, etiam Veneti. In Etymologo p. 598, l. 54 dicitur effe Dorica, quia Dores ου in ω mutant; faltim erit antiqua aliqua ratio. Supra Γ, 387 Λακεδαίμονι ναιεταώσῃ ftatuebam effe ex ναιεταάω, vti etiam eft ναιεταάσκω, ita fcribi deberet h. l. ναιεταῶσαν. In codd. Barocc. Mori. Vrat. c. eft ναιετάουσαν. idque edd. habent Flor. et Ald. 1. fucceffit ναιετάωσα in Ald. 2. nec quicquam ab aliquo notatum vidi.

417. οὐδέ μιν ἐξενάριξε. ⊱ quod vf. fequ. poeta ipfe interpretatur, quid fit ἐξενάριξε. Scilicet eft idem quod ἐσκύλευσε. Mireris hanc vocem (lectam iam A, 191. E, 155. 844) notari tanquam explicatu indigentem a grammaticis. Apollon. in ἐναρίζει. Hefych. Euftath. Schol. Videntur fuiffe, qui dubitarent, an pro φονεύειν poneretur, alii, an pro σκυλεύειν. cf. inf. ad H, 147.

418. ἀλλ' ἄρα μιν κατέκηε. κατέκαιε. Cant. Verfu allato illuftrat verba Aiacis Schol. Sophocl. Ai. 578 τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοίν' ἐμοὶ τεθάψεται.

420. Nymphas in montibus et in fontibus agentes nouiffe Homerum, *notatu dignum* putauit Sch. B. Apud Strabon. XIII, p. 920 B. laudantur vff. 421. 2. 3.

422. οἱ μὲν πάντες ἰῷ κίον ἤματι Ἄϊδος εἴσω. Ἰῷ Ariftarchea lectio eft, eaque vfu obtinuit; fic et ἰῇ et ἰῆς; etfi repugnat vfus in primo cafu ἴη, idem quod μία, fecundum quam vocem effe deberet ἴῳ. Longum de hoc eft Scholion Sch. A. forte ex Herodiano ἐν προςῳδίᾳ petitum. cf. Schol. Ven. p. 78. ad Cat. Nau. 99. transfcriptum ab Euftathio p. 652, 48. Attingit rem quoque Etymol. Et ἰῷ, ἑνὶ, hoc verfu laudato, apponit Apollon.

Lex. et inde Hesych. in *ἰῷ*, *ἑνὶ*, et in *ἤματι*. Hiare metrum: *κίον ἤματι Ἄϊδος εἴσω*, viderat Bentleius, qui, propter hoc ipsum forte, lectionem *ἰῷ* suspectam habebat, quia nusquam alibi *ἰὸς*, *εἷς*, *ἰῷ*, *ἑνὶ*, occurrit, sed tantum *ἴῃ* (immo *ἰῇ*) *μιᾷ*. Emendabat itaque *πάντες ἴῃ κίον ἡμέρῃ Ἄϊδος εἴσω*. Possis comminisci alia *πάντες ἰῷ δῦνον δόμον Ἄϊδος εἴσω*. vt Γ, 322 *δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω*. In Apoll. Lex. *ἰῷ*, *ἑνὶ*, versus sic subiicitur: *πάντες ἰῷ κίον ἤματι κείνῳ*. Suspicabimurne fuisse *οἱ μὲν πάντες ἰῷ Ἄϊδος κίον ἤματι κείνῳ*. Prior in Ἄϊς modo corripitur, vt statim Il. A, 3 *ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψε*. modo producitur, inserto scilicet olim *ϝ*, *αϝιδος*. Verum dici potest, versum referendum esse inter eos, in quibus hiatus ferri potest propter pedem exeuntem in ea voce. In capite versus *τοὶ μὲν* nouauerat Barnes sine caussa idonea.

424. *βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσι*. Primo nunc occurrunt *εἰλίποδες βοῦς*· quos *ἀπὸ τοῦ εἰλεῖν*, h. e. *ἑλίσσειν τοὺς πόδας κατὰ τὴν πορείαν* dictos esse haud dubitare licet cum Koeppenio, v. Sch. br. Etymol. Hesych. et librum Hippocraticum de Articulis, vbi caussa quoque affertur, cur boues sint *εἰλίποδες*, quoniam coxendicem habent boues non firmiter haerentem acetabulo: *ὁ βοῦς χαλαρὸν φύσει τὸ ἄρθρον τοῦτο (τὴν κοτύλην) ἔχει μᾶλλον τῶν ἄλλων* *acetabulum* (cauitatem coxendicis os femoris excipientem) *habet laxius bos*. ed. Foes. p. 784. 5. Illustrauit locum nuper Schneider. ad Varron. in Corrigendis ad p. 445. Ceterum desideres forte digamma, hic et alibi, vt I, 462. quia fuit *ϝελω*, *ϝειλω*, *ϝειλεω*. debebat itaque esse *ϝειλιποδεσσι*. At probabile fit tres fuisse formas *ἔλω*, *ἕλω*, et *ϝελω*. Scribunt quoque seriores *εἰλέω* et *εἱλέω*. *ἐλίσσω* et *ἑλίσσω*. cf. ad A, 409 et ad I, 462. v. Exc. de Digammo.

425. *μητέρα δ', ἣ βασίλευεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑλησέσσῃ*. De vsu *τοῦ βασιλεύειν* nihil monitum video; Non tamen exemplum memini, dici reginam *βασιλεύειν*, et quidem adiuncta notione imperandi; alioqui esse possit regio esse

loco, vel regia esse stirpe. Verum hoc cum adiuncto tractus, in quo βασιλεύει, est ἄρχειν, κρατεῖν, v. c. Od. Λ, 401 ὅςτις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν. At haesit in altero, ὑπὸ Πλάκῳ, cum hoc paullo insolentius dictum videatur, quandoquidem apponi debebat nomen Vrbis sub Placo monte sitae, Lennep. l. l. ad v. 396. (Animaduerss. p. 142) et suspicatus est excidisse nomen *Thebes*, et emendauit μητέρα δ', ἣ βασίλευεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ, Θήβῃ, ἐπεὶ δεῦρ' ἦγ. vt X, 479 αὐτὰρ ἐγὼ Θήβῃσιν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ. Fatendum tamen, vocem Θήβῃ sic loco non satis commodo subiici. Ceterum et hic erat vulgatum Ὑποπλάκῳ. v. ad 396.

426. τὴν ἄρ' ἐπεὶ — Mosc. 1. oscitantia, puto. τὴν — τὴν repetitum offendebat Lennepium; verum priore loco est pro ἥν. Licet de toto loco suspiciones movere.

429. 430. Versibus his, ad naturalem sensum factis et affectu plenis, plurimi vsi sunt; vt de Porcia ap. Plutarch. in Bruto p. 994 E. vbi rem in tabula expressam illa intuens in lacrimas eruperat, suam ipsius fortunam praesagiens. Subiicit Brutus: at se non Hectoris monitu in eam vsurum esse, inf. 490 Ἱστόν τ' ἠ. — Dulcissimos versus hinc petiit Propert. I, 11, 23. et Val. Fl. III, 323 sq. Sunt quoque vss. ap. Schol. Sophocl. Ai. 514.

430. σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης. θαλερὸς π. haud dubie, *aetate florens* in aetatis flore constitutus. At Sch. B. ἀγαπητός. τοῖον δὲ θάλος, οἷον ἀγάπημα. quae non opportune satis monita esse videntur.

431—439. Locus ad topographiam Ilii notabilis. Fuit pars murorum ab occidente vel ab occasu solstitiali humilior. Non longe aberat caprificus, ἐρινεὸς, aut collis caprificis consitus: Strabo XIII, p. 893 B. τραχὺς τόπος ἐρινεώδης. seu, vt ap. Eustath. ad X, 145 ῥάχις τις ἐρινεοὺς ἔχουσα ὑψηλὴ πρὸ τῆς Τροίας. Sic ἀσφοδελὸς pro agro asphodelis consito Od. Λ, 538. et alia. Erat porro σκοπιὰ, collis Il. X, 145. 6. Eo perueniebatur inde a tumulo Ili. Λ, 166.

Porro ad antegesta spectat, quod ab hac parte expugnare vrbem tentauerant Achiui, ducentibus eos viris principibus, Aiace vtroque, Idomeneo, Atridis et Diomede. Fuere haec in Carmine Cyprio exposita; quantum quidem ex Procli argumento τῶν Κυπρίων assequi licet; nam facta legatione ad Troianos ab Achiuis ad res repetendas, ὡς δὲ οὐχ ὑπήκουσαν ἐκεῖνοι, ἐνταῦθα δὴ τειχομαχοῦσι. Re infecta discedunt mox ad vrbes diripiendas.

Fuit de hac murorum parte fabula alia, cuius recordatio haberi potest e Pindaro Ol. VIII, 41 sq. 53 sq. partem hanc murorum, qua aliquando Troia esset capienda, fuisse exstructam a Telamone; cum reliquae partes, vtpote validiores, manibus Neptuni et Apollinis essent eductae.

An autem Jlium aliquando ab hac parte captum fuerit dubites, si quidem Equo durateo inducto illa capta est. Potuit tamen fama esse diuersa, aut, cum Equus muris dirutis inductus fuerit, potuere illi ab hac ipsa parte deiecti esse. Certe Schol. B. notat, ad vs. 438. dixisse poetam haec, προοικονομοῦντα, quod fatale erat, ab hac parte capi Troiam.

432. μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θείης. θήῃς Aristarchea scriptura, quae et expressa est e cod. Ven. testatur quoque de ea Eustath. p. 653, 41. Et Schol. Lips. ap. Bentl. θείης. πολλὰ τῶν ἀντιγράφων θήῃς διὰ τοῦ η. Et sic quoque Vrat. b. Townl. Sane et hoc bene: nam θῶ, θῇς, θήῃς, et hoc ipsum alibi occurrit: inf. Π, 94. 96. cf. ad E, 598. Verum θείης aliis locis pluribus frequentatum est; itaque scriptum constare sibi malui. μὴ autem vtroque modo iungitur.

433 ad 439 — ἀθετοῦνται versus septem: „quoniam Andromachae non conuenit oratio: (tanquam feminae, puta) et quod falsa narrat; nam nec alibi poeta murum ab hac parte captu facilem dixit; nec pugna tam prope apud muros adhuc facta; tum Hector nihil ad haec respondet, 441. vbi cf. id. Schol. verum tantum

ad ſuperiora." Haec in Ven. A. At B. concedit non conuenire haec mulieri cuique, conuenire tamen Andromachae virilis animi feminae, quae etiam equos curat. (Jl. Θ, 186 ſq.) — et τάδε πάντα ad plura illa ſpectare. — Aegre ferendum eſt, tam parum explicite hoc ἀθετεῖται poni; primo loco erat monendum: abfuerintne hi vſſ. ab antiquioribus codicibus, an iudicio tantum grammaticorum haec damnentur? hoc quidem probabilius; vnde et Sch. A. ad 441. eum qui carmina Homerica diſpoſuerat, male hic ſuam rem egiſſe ait. ὁ δὲ διασκευαστὴς ἐπλανήθη h. e. (ſi recte intelligo verba) is retinuit verſus qui deleti eſſe debebant. Omne tamen iudicium, ſi ſincerum ac tutum erat, hunc habere debebat fundum, vt conſtaret, qualis fuerit lectio aut lectionis diuerſitas tum, cum ex rhapſodorum recitatione litteris excepti fuerunt verſus. Hoc cum ignoretur: omnis critica vacillat et errat, aut ad meram ſuſpicionem et iudicationem redit, quam pro ſe quisque facit varie.

λαὸν δὲ στῆσον παρ' ἐρινεόν. Super ἐρινεὸς vid. Euſt. p. 653, 52. 1263, 13. Etymol. Heſych. et Intp. Verſus 433. 434. leguntur ap. Strab. XIII, p. 893 B.

434. ἄμβατός ἐστι πόλις. Ariſtarchea haec eſt lectio. ἀμβάτη Calliſtratus legerat. Scripſerat ſcilicet ille plures libros πρὸς τὰς ἀθετήσεις in quibus hic locus fuit. Similis libellus fuit Ixionis: vide ad 437. ἄμβατος, εὐεπίβατος, laudato hoc verſu Apollon. Lex. h. v. add. Schol. br. Etymol. Heſych. ἐπίδρομον. ἐπιδρομὴν παρέχον, εὐάλωτον. Suidas.

435. τρὶς γὰρ τῇγ' ἐλθόντες. ſcribitur quoque τῇδ'. Ven. A. Sicque Townl.

Ineptierunt veteres ſuper h. l. multa ap. Euſtath. p. 653, 13.

437. ἠδ' ἀμφ' Ἀτρείδας. ἀμφ' Ἀτρείδα (Demetrius) Ixion ἐν τῷ πρὸς τοὺς ἠθετημένους (στίχους). quo de libro vide modo ad 434. Ceterum hoc iterum exemplum vſus οἱ ἄριστοι ἀμφὶ Αἴαντε δύω pro ipſis Aiacibus. Notatum ad Γ, 146. Valde tamen ſuſpectos habeo verſus

436. 7. a rhapſodis adiectos. *οἱ ἄριστοι ἀμφ' Αἴαντε* iungenda ſunt, alias articulus *οἱ* repugnaret Homerico mori; ſunt optimates *illi*, Aiax vterque, etc. Eſt in Moſc. 1. *ἐπειρήσαντό θ' ἄριστοι.* nec male.

438. *ἤπου τίς σφιν.* In Ven. *τι σφιν* quod et in Flor. Ald. 1. Vrat. c. legitur. *θεοπροπίας* Barocc. Mori.

439. *ἤ νυ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει. αὐτοὺς* in nonnullis fuit ap. Schol. Ven. A. haud dubie melius, quam *αὐτῶν.* Monet Erneſti temporum ordinem poſtulaſſe *ἐπώτρυνε καὶ ἄνωγε.* Recte, ſi grammaticum ordinem exegeris; ſed ſententia admittit praeſens, quandoquidem continuata eſt actio.

441. *ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει.* Sch. A. notat, reſpicere haec vſſ. 431. 2. inſertos ſcilicet dixerat vſſ. ſeqq. 433—9. Eo ſpectant verba adiecta: *ὁ δὲ διασκευαστὴς ἐπλανήθη.* eum, qui lectionem concinnauit induci ſe paſſum ait, vt hos vſſ. apponeret tanquam genuinos. cf. dicta ad vſ. 433.

442. *Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους.* Epitheton occurrit iterum H, 297. X, 105. vbique de mulieribus Troianis. Senſus eſt apertus, veſtibus indutas longo ſyrmate conſpicuis: *τὰς ἑλκούσας τοὺς πέπλους·* Sch. A. *αἱ ἐν τῷ βαδίζειν ἐπισύρουσαι τοὺς πέπλους.* Similiter Sch. br. Etymol. Heſych. Formatio vocis mirationem facit, cum ſit alterum *ἑλκεχίτωνες* N, 685. Verum ſimile eſt *ἀλφεσίβοιαι.* cf. Euſtath.

Verſu hoc vſus eſſe fertur Iulianus Imp. erga dehortantes, ne bellum cum Perſis faceret, ap. Io. Lydum p. 119 et vtitur eo aliquoties Cicero ad Attic. vt lib. II, 5.

443. *αἴ κε κακὸς ὥς, νόσφιν* — Euſtath. „*σημείωσαι ὅτι τὸ, κακὸς ὥς, γράφεται καὶ κακὸς ᾆ* (in Schol. Lipſ. eſt *ἃ*) *ἤγουν, καθὰ κακός.* neſcio e quibus argutiis nata ſit lectio. De *ἀλυσκάζω* cf. Euſtath. p. 654, 49.

443. *οὐδ' ἐμὲ θυμὸς ἄνωγεν.* Priores duae voces codd. offerunt Ven. Townl. Moſc. 2. pro vulgato *οὐδέ με.* parum intereſt.

ἄνωγεν vbique legitur; non ἀνώγει. quia ad praeterita tempora retrahi poteſt ſententia.

Verſus propter ſententiam nobilis; commendatus a Plutarcho de aud. poet. p. 31 F. etſi in ſenſu argutatur.

445. ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς αἰεὶ, καὶ πρώτοισι μετὰ Τρώεσσι μάχεσθαι. Alii interpunxere, — ἔμμεναι ἐσθλὸς, αἰεὶ καὶ πρ. Cum ita καὶ durius ſit interpoſitum, iuſſere veteres poſt καὶ interpungere: monente Sch. A. Nicanorem (περὶ στιγμῆς) hoc praecepiſſe, notant Sch. B. et Lipſ.

446. ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος — recte Sch. B. σῶσαι σπουδάζων. At Apollon. h. l. et Od. A, 5 accipit ἀντικαταλλασσόμενος, quod alienum ab h. l. v. de hoc voc. ad A, 159.

447. 8. 9. iam ſup. Δ, 163. 4. 5. fuere lecti: vbi vide. Omnino locus, qui ſequitur, merito eſt omni admiratione digniſſimus; anxietate animi agitatus Hector modo Ilii excidium ominatur, et Andromaches ſeruitutem et pueri captiuitatem; modo filii virtutem et laudes animo praecipit. Ad ſenſum tamen meum locus eſt elaboratior, γλαφυρώτερος et τραγικώτερος, quam a poeta epico antiquiore expectes. Priores verſus, lecti iam ſupra, poſſunt ſcrupulum iniicere, an appicti illi dederint alii poetae opportunitatem affingendi reliqua. Sed, vt dixi, ad ſenſus moroſitatem aliquam haec ſpectant; quam repudiet, qui volet.

εὖ μὲν γὰρ τόδε οἶδα. Cant. Harl. Townl. Euſtath. ad h. l. et ad Od. Γ, legunt εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα. quod praeferam cum Bentleio. εὖ μὲν ἐγὼ Vrat. b. Moſc. 2, τόγε Moſc. 1.

448. 9. ἔσσεται ἦμαρ, ὅτ' ἄν — duo hos verſus pronuntiauit Scipio in Carthaginis excidio ap. Polybium teſte Appiano Pun. ſ. 132 vnde translata res in Fragm. Polyb. To. IV p. 703. Recitantur quoque a Strabon. XIII, p. 897 A. Feliciter eos reddidit Virgil. Aen. II, 324 *Venit ſumma dies* — quibus vſſ. vſus eſt Magdeburgenſis ille Backius Praeſul ad Tillium 1631. in exci-

dio Magdeb. Notum quoque est Lotichii vaticinium de eadem vrbe iisdem fere verbis expressum, in eius Elegiis. Comparari possunt vss. Eurip. Troad. 582 sq.

ὅταν et ὅτ' ἂν etiam h. l. scribitur. Et appicta ad vs. 448 stigme ⸓ quod etiam hic est ἡ Ἴλιος.

Est quoque hic locus inter eos, quibus manifestum faciunt, Homerum nouisse Troiam aliquando excisam cum internecione ciuium: v. Strab. XIII, p. 897 A. Sunt tamen tot alii loci, vt res hoc loco teste haud egeat: v. c. N, 316. M, 15. vbi v. Od. Γ, 130. Λ, 532.

449. ἐϋμμελίω Πριάμοιο. pars codd. etiam Townl. vna littera ἐϋμελίω scribunt; cumque iis edd. Flor. Ald. 1. corruptius Ald. 2. ἐϋμελίῳ. Rom. ἐϋμμελίου, vnde Steph. corrupte ἐϋμελίου. Reposuit Barnes ἐϋμμελίω consensu mss. quod iam Δ, 47 legebatur. Epitheton est viri fortis, hasta praeclare vtentis.

453. πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι. Mosc. 1. ἐπ' cum gl. παρὰ ἀνδρῶν ἐχθρῶν.

454. ὅσσον σεῖ', ὅτε κέν τις — ita vbique editum: praeterquam a Clarkio: ὅσσον σεῦ· nescio vnde; nisi quod apud Barnes video: „γρ. σεῦ."

455. ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας. de hac voce v. ad Λ, 356.

456. καί κεν ἐν Ἄργει ἐοῦσα, πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις. Ven. B. Townl. Vrat. A. Mosc. 1. 2. ἐν Ἄργεϊ οὖσα, cum hiatu. Quale Argos hoc sit, videbimus ad v. sequ.

ὑφαίνῃς Lips. a pr. m. Mosc. 3. vn. Vindob. quod bene se haberet vsu Homerico: et praecesserat ὅτε κέν τις ἄγηται. Sequitur tamen vs. sequ. φορέοις sine variatione, nisi quod in vno Vindob. φορέῃς est. πρὸς ἄλλῃς duo Vindob.

457. καί κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηΐδος ἢ Ὑπερείης. ⸓ quod ex h. l. οἱ νεώτεροι (certe Tragici) Andromachen vere ὑδροφοροῦσαν exhibent. In Messeide et Hypereia non sibi constant Schol. A. et Sch. br. dum Messe-

niae, Argolidi, Thessaliae, eos assignant. In Argolide vtrumque fontem memorat Valer. Fl. IV, 374. 5. vbi v. Burmann. Conueniret hoc cum vs. 456 ἐν Ἄργει ἐοῦσα. Memoratur quoque Messeis ad Therapnas Laconicae ap. Pausan. III, 20. Audiamus tamen Strabon. IX, p. 660 A. „Pharsalii LX stadiis ab vrbe vestigia vrbis Helladis monstrabant, καὶ δύο κρήνας πλησίον, Μεσσηΐδα καὶ Ὑπέρειαν." Ita Ἄργος vs. antec. de Thessalia erit dictum: cf. Excurs. ad B, 108. Hyperea in Pheraeorum agro memoratur ap. eund. Strabon. p. 671 A. nobilis fons vel ex Pindari loco de Iasone P. IV, 222. Hunc fontem in numo Pheraeorum agnouit Eckhel in Numis anecd. P. I, p. 86 sq. idem acute vidit *Argos* h. l. vs. antec. *Pelasgicum* Thessaliae esse. (de quo sup. B, 681 vidimus) Cumque Larissae numus alius Andromachen cum hydria exhibere videatur, non longe ab hac vrbe, quae olim Argos Pelasgicum fuisse creditur, Messeidem fuisse suspicatur. Saltem recte factum censeo, in Thessalia fontes hos quaesitos esse ab Intpp.

458. κρατερὴ δ' ἐπικείσετ' ἀνάγκη. Posita haec sunt in medio; eoque mutaui interpunctionem. Minus bene iunguntur cum ὅτε κέν τις ἄγηται — ὑφαίνοις — Φορέοις — ἐπικείσεται. ἀνάγκη de herili imperio cf. ad Π, 836 ἦμαρ ἀναγκαῖον. Locum ante oculos habuisse videtur Eurip. Phoen. 193 sq.

459. καί ποτέ τις εἴπησιν — „quod εἴπησιν pro εἴποι ἂν" recte ad vulgarem vsum. Ita quoque Sch. br. vid. ad 479. Quae porro in hoc Scholio subiiciuntur, spectant ad locum Φ, 126. 127 ὅς κε Φάγησι. vbi v. Obss. Ceterum vs. 459 iunctura continuatur cum sup. ὅτε κέν τις ἄγηται — ὑφαίνοι — Φορέοις — καί ποτέ τις εἴπῃ. Nisi post ἀνάγκη interpungas plene.

460. Ἕκτορος ἥδε γυνὴ — Non inepta est obseruatio Schol. B. ἐπιγραμματικὸν τύπον ἔχει ὁ στίχος.

461. ὅτε Ἴλιον ἀμΦεμάχοντο Flor. Ald. 1. Vrat. c. Mosc. 3. ἀμΦὶ μάχοντο.

462. ὥς ποτέ τις ἐρέει. Bentl. corrigebat: τις ϝειπῃ, vt 459. Verum fuit ϝερεει. v. de Digammo.

463. χήτεϊ τοιοῦδ' ἀνδρὸς — occurrit iterum χητει Od. Π, 35 verbum antiquatum grammaticorum aetate. Apollon. enim Lex. χήτει, ἐνδείᾳ laudato hoc versu: vbi cf. Villoison. Repetunt eadem et addunt alia Hesych. (in quo etiam alio loco κήτει occurrit quod vidit Bentl. et ibid. ναίει em. σπάνει) Etymol. Laudant quoque duplicem formam τὸ χῆτος et ἡ χῆτις; hanc ex Platone habet Timaeus Lex. vbi v. Ruhnken. Vbique tertium tantum casum frequentatum vidi.

464. ἀλλά με τεθνειῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι. ad χυτὴ, quod non omnis terra est, sed *aggesta, tumulus*, ἡ τοῖς νεκροῖς ἐπιχεομένη. Similia ad Ψ, 256. καλύψαι Cant. At Bentl. laudat καλύψοι. τεθνηῶτα Vrat. b. vn. Vindob. varietas alibi obuia.

465. πρίν γ' ἔτι. ita vulgo legitur; notione τοῦ ἔτι parum explorata. Lectionem hanc defenderat Ptolemaeus Ascalonita. At Dionysius Sidonius, Alexion et Heracleon, melius: πρίν γε τι. hoc itaque recepi. Norat quoque id Eustath. Sicque Ven. Mosc. 2. γέ τοι Mosc. 1. πρὶν δ' ἔτι vitiose Ald. 2. et sequaces; em. Turnebus.

ἑλκηθμὸς h. l. videtur simpliciter pro violenta abductione dictum. cf. Eustath. p. 655, 41. bene Sch. br. αἰχμαλωσίας. At alibi cum significatu stupri inferendi adhibitum: vt Λητὼ δ' ἥλκησε Od. Λ, 579 quod illustrauit Valken. ad Schol. Jl. XXII, p. 51. cf. ad Apollod. Not. p. 45. 46. Eadem vis est in ῥυστάζειν Od. Π, 109 et al. add. Sch. A. ad Jl. Ω, 22 Male mſ. Mori, Barocc. Mosc. 1. 3. et al. ἑλκυθμοῖο sollenni aberratione: cf. Valk. l. c. Fuit ἕλκω, ἑλκύω et ἑλκέω. hoc inf. X, 336 ἑλκήσουσι vnde ἑλκηδὸν in Sc. Herc. 302. de luctantibus.

466. ὣς εἰπὼν, οὗ παιδὸς ὀρέξατο. — Auctor libelli de Homerica poesi locum hunc ait esse exemplum τοῦ ἰσχνοῦ, rei tenuis tenuiter quoque enuntiatae. Atqui non tenuiter, sed ornate rem tenuem extulit: φαίδιμος

Ἕκτωρ — εὐζώνοιο τιθήνης. et alia. Etſi nec recte res tenuis dici poteſt, in qua affectus regnat.

467. ἂψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον. verſum a Callimacho expreſſum notarunt viri docti in Dian. 70. de Diana, ſed puerili more id factum ſenties.

468. πατρὸς φίλου ὄψιν ἀτυχθεὶς, ἐκπλαγεὶς. ἀτύξαι, ἐκπλῆξαι. ſic Sch. Theocr. I, 56. At Schol. Nicandri ad Alex. 193 ἀτιχθεὶς ſcribit, vt illuſtret ὁ δ' ἠέρα παῦρον ἀτίζει, ἀντὶ τοῦ ἀτενίζει, in ſuo poeta: voluit, puto, ἀτμίζει, *ſpirat*.

469. primo repoſui χαλκόν τ' ἠδὲ pro vulgari χαλκόν τε ἰδὲ, quod hiatum faciebat; feci tamen adſtipulante cod. Townl. vno Vindob. et Bentleio qui et alleuerat huic loco Heſych. ἱππόλοφον. vbi vide. Auctor autem de Hom. poeſi §. 9 χαλκόν τ' ἠδ' αὖ recitat. In Mori mſ. τε ἠδέ. Porro interpungo poſt χαλκόν τ', vt cum ſqq. iungantur reliqua verſus; iubent Schol. A. et B. idem, ſed deleta interpunctione poſt ἱππιοχαίτην. quod minus commode fieri videtur, quam alterum: Nam „puer reclinat ſe et os auertit, expaueſcens aes (h. galeam) et criſtam; videns *eam* a ſummo vertice galeae nutantem.“ Nihil in his video, quod non probandum ſit. Alter verſus 470 tanquam ad illuſtrationem prioris ſubiicitur.

470. ἐπ' ἀκροτάτης κόρυθος· ἐπ' ἀ. κορυφῆς vn. Vindob. Moſc. 2. idem mox ἐκ δὲ γέλασσε. Corrupte ap. Themiſt. Or. IX, p. 121 Δεινὸν ἀπ' ἄκρας κορυφῆς νεύοντα νοήσας.

472. αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἵλετο φαίδιμος Ἕκτωρ. ⊱ ſignum huic verſui apponere nonnullos narrat Ven. A. propterea quod Aſtydamas Hectorem induxerat dicentem: δέξαι κοινήν μοι, πρὸς πόλεμον δὲ καὶ φοβηθῇ παῖς. Nomen tragici eſt ſatis notum. Verſus ſunt corrupti. In κοινὴν latet κυνέην. in πρὸς forte πατρός.

474. Αὐτὰρ ὅγ' ὃν laudat quoque Heſych. in ὅν. Recte tamen Bentl. monet fuiſſe αὐτὰρ ὁ ϝὸν φ.

475. εἶπεν ἐπευξάμενος — εἶπε δ' ἐπευξ. Ariſtarchus Ven. A. Interponit ſane et alibi poeta in apodoſi δέ. cf. ad A, 58.

476. Praeclarum h. l. expreſſit Sophocles in Ai. 550. ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος, τὰ δ' ἄλλ' ὅμοιος, καὶ γένοι' ἂν οὐ κακός. vbi et Schol. verſus Homericos laudant. Praeclare Maro: *Diſce puer virtutem ex me verumque laborem, Fortunam ex aliis* Aen. XII, 435. Non autem nunc ominatur, ſed precatur Hector et vota pro puero facit.

478. ὧδε βίην τ' ἀγαθὸν καὶ Ἰλίου ἶφι ἀνάσσειν. Verſus haud vno vitio laborans. vt appoſui, legebatur ille in edd. etiam Clarke Ern. Sicque Euſtath. legerat, cum codd. Mori. Harl. Vrat. a. c. et Ven. In aliis codd. Lipſ. (e quo expreſſum dederat Wolf. in ed. pr. nam in altera Codex Venetus expreſſus eſt) Barocc. Vrat. b. Moſc. 1. 2. legitur: ὧδε βίην ἀγαθόν τε καὶ Ἰλίου — vitioſius etiam, quam ante: Nam languet copula remotiore loco collocata; infertur peccatum nouum in digamma, — θόν τε καὶ ϝιλιου. reuocanda igitur erat lectio prior. Reſtat tamen vel ſic aliud vitium, quod haud latuit Bentleium. Nam ſcriptus eſſe verſus debuit: και ϝιλιου ϝιφι ϝανασσειν. quod iterum in metrum peccat in ϝιλιου ante ϝιφι. Emendat itaque: καὶ λαοῦ vel λαῶν ϝιφι. Mihi ſatis liquet, verſum expletiuum a rhapſodis eſſe confictum interpretamenti loco, quo tempore vſus τοῦ Digamma iam exoleuerat. Abſolutus eſt ſenſus verſu omiſſo; turbatur eo admiſſo; nec bene cohaeret καὶ ἀνάσσειν quo ad nomen Ἀστυάνακτος alludi debuit.

479. καί ποτέ τις εἴπησι· πατρὸς δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων· ἐκ πολέμου ἀνιέντα. praeclare Schol. A. monet, τὸ ἑξῆς eſſe, καί ποτέ τις εἴποι ἐκ πολέμου ἀνιόντα· nec deeſſe ἰδὼν, (quod ſubſtituerunt alii et Euſt.) ſed eſſe vſitatam Atticis dictionem, vt ap. Eurip. in Rheſo 390 χαίρω δέ σ' εὐτυχοῦντα καὶ προσήμενον πύργοισιν ἐχθρόν. et apud Homerum alibi (N, 352) ἤχθετο γάρ ῥα Τρωσὶν δαμναμένους." Poterant exempla vſus τοῦ εἰπεῖν me-

morari accommodatiora v. c. Euripidis Androm. 646 τί δῆτ' ἂν εἴποις τοὺς γέροντας ὡς σοφοί; et Pindaricum Ol. 14, 32 Κλεόδαμον ὄφρ' ἰδοῖσ' υἱὸν εἴπῃς, ὅτι οἱ — quod et Dawes laudat qui hanc obſeruationem iam occupauit Miſc. crit. p. 149. Omnino forma apud Atticos eſt paullo lenius conſtituta, λέγειν τινὰ, pro λέγειν περί τινος. dici enim ſolet: λέγειν τινά τι. λέγειν τινὰ, ὅτι, ὡς, εἰ, αὐτός. v. c. λέγειν τινὰ, ὅτι ἐσθλός ἐστι. Attice itaque eſſet dictum: καί ποτέ τις εἴποι ἐκ πολέμου ἀνιόντα, ὅτι ἀμείνων ἐστὶ πατρός. pro vulgari: καί ποτε, αὐτοῦ ἀνιόντος ἐκ πολέμου, εἴποι τις, ὅτι πατρὸς ἀμείνων ἐστί. Tandem καί ποτέ τις εἴποι, πατρὸς Ven. B. cum Schol. idem occurrit in Schol. A. ad N, 352. et Moſc. 2. γρ. εἴποι. In vulgg. lectum καί ποτέ τις εἴπῃσι, πατρὸς δ'. Obſeruauit Dawes πατρὸς et ſimilia nunquam in Homero occurrere priore correpta; ſuaſeratque idem iam εἴποι πατρός. quia φέροι et χαρείη ſequantur. Recte vtique, ſi in alio poeta verſeris; verum Homericum eſt ſubiunctivum in ſimilibus poni, etiam optatiue, eumque cum optatiuis promiſcue poni. Vidimus paullo ante vſ. 459 ſe excipere: ὅτε κέν τις ἄγηται — ὑφαίνοις — φορέοις — καί ποτέ τις εἴπῃσι. Hoc tamen facile conceſſero, ex eodem loco ductum eſſe εἴπῃσι, cum hic verſus haberet εἴπῃ. vt eſt quoque in duobus Vindob. v. ad A, 66. Exc. E, 212. Formulam tamen καί πότε τις εἴπῃσιν videbis in parodiis Hegemonis Thaſii ap. Athenaeum XV, p. 698 E.

Porro πατρὸς δ' ὅγε πολλὸν ἀρείων recitat Themiſt. Or. VI. An δ' a primo auctore inſertum fuerit, dubito.

480. φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα. Vocem hanc, tanquam iam tum antiquatam, interpretatur Apollon. Lex. πεφονευμένα. melius Schol. A. ᾑμαγμένα. βρότος γὰρ τὸ ἀπὸ φόνου αἷμα· ἢ ᾑματωμένα. Paria Etymol. Heſych. Sch. br. Alii τὰ ἐκ βροτῶν λαμβανόμενα reddebant, ap. Euſtath. ad h. l. et ad Ξ, 509.

483. ἡ δ' ἄρα μιν κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ. Apollon. Lex. κηώδει, εὐώδει. ad h. l. et ex eo Hesych. Supra vs. 288 erat κηώεις. θάλαμον κηώεντα.

484. δακρυόεν γελάσασα. Laudat et comparat cum similibus Schol. Pind. N. I, 85. Barnes memorat δακρυόεν γελῶν ex Argonaut. Orph. vs. 445. vbi Peleus Achillem osculatur. Esse hoc Xenophonti κλαυσίγελως notat, apposito Homerico, Pollux II, 64. Schol. Leid. aliis monitu parum vtilibus obseruationem subiicit, Homerum Tragicis praeiuisse in puero in actum inducendo; πρῶτος δὲ παῖδας ἐκ τραγῳδίας εἰςάγει.

πόσις δ' ἐλέησε νοήσας. Lips. Harl. Mosc. 1. vn. Vindob. ἐλέαιρε vtrumque Homericum est.

486 — ad 489. repetuntur a Plutarcho de Consolat. p. 118 A.

487. οὐ γάρ τίς μ' ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ Ἄϊδι προϊάψει. Alio modo nunc dictum est ὑπὲρ αἶσαν, quam sup. 333 et Γ, 59. Nunc est idem quod μοῖρα, fatum: v. ad vs. seq. De Ἄϊδι προϊάψαι v. ad A, 3.

488. μοῖραν δ' οὔ τινα φημὶ πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν. Barnes ediderat πεφευγμένον ex emendatione, hic et X, 219 et in Odyssea, quia ex πέφευγμαι ducendum sit πεφευγμένος. Habet quoque hoc Apollonii codex Lex. p. 549 et Aristides Quintil. qui versum apponit de Musica lib. III, p. 160. Enimuero Clarke docet ex πέφυγα, verbum fuisse πεφύγω. Et scribitur πεφυγμένον in codd. etiam Ven. tum in Etymol. Eustath. Apollon. Lex. in μοῖρα. ἐπὶ δὲ εἱμαρμένης· hoc versu apposito; etiam Hesych. et in Plutarch. l. c. ita editur. πεφυγμένον εἶναι cum casu quarto iterum inf. X, 219. Od. I, 455. At Od. A, 18 cum casu secundo.

Inserta est in Sch. B. et Leid. ζήτησις Porphyrii, quae proprie ad ὑπὲρ αἶσαν vs. sup. spectat, super μοῖρα, in qua pauca bonae frugis sunt. Eam ad Od. A. 34. appositam fuisse suspicor. Omnino non ad subtilitatem philosophicam, qua libertatem cum necessitate componere satagunt homines, res est exigenda; verum, vt semel

Homericam notionem paucis illuſtrem, Μοῖρα et Αἶσα eſt conſtans rerum ordo, etiam rebus et fatis deorum conſtitutus. Plerumque refertur ad mortem; Ea etſi fatali neceſſitate obeunda aliquando ſit (quo ſpectat: οὐ γάρ τίς μ' ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ Ἄϊδι προϊάψει) interdum accelerari, interdum auerti vel differri poteſt, ſi quis interitus caſum et locum, omninoque diſcrimen ac periculum euitet. Υ, 335. 6 ſed tu recede, μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι. Contra apud Herodotum IX, 43 in Bacidis oraculo eſt, (vnde ap. Ariſtid. Quintil. III, p. 161.) cum αἴσιμον ἦμαρ aduenerit, multos interituros eſſe. Refertur res ad deorum operam, vt dii modo ira et odio moti fatalem neceſſitatem accelerent, modo retardent ac differant, vt Π, 433 ſq. at tollere omnino et mutare nequeant. Altera ex parte, ex hominum iudiciis, ſaepe manifeſtum ſit, mala, etiam mortem, prudentia et virtute auerti vel vitari poſſe, modo ſtultitia ac temeritate malum arceſſi poſſe: itaque viſum eſt id, quod fatale erat, differri vel accelerari poſſe. Inde fluctuaſſe veterum iudicia de fato mirum non eſt. Ita virtute vinci poteſt fatum, h. e. differri aut intercipi, quod ex ſolito rerum ordine euenturum erat, etiam quod deus aliquis machinatus erat. Ita P, 321 non multum abfuit, quin ὑπὲρ θεὸν inferiores eſſent Troiani, etſi illo die victores eſſe debebant, niſi Apollo iis ſubueniſſet. Et Π, 780 Achiui ὑπὲρ αἶσαν tantum non ſuperiores erant pugna, et Φ, 517 ὑπὲρ μόρον, ante iuſtum tempus, quo Troia euerſa eſt, nam vt euerteretur, fatale eſſe creditum eſt. Itaque homines, ex euentu iudicia facere ſoliti, ſi quid euenerat praeter ſpem et expectationem, aut praeter morem, quod aliter fieri debuiſſet aut potuiſſet, fato factum dixere: Od. Θ, 511 αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύψῃ δουράτεον μέγαν ἵππον. Quae cum viderent Tragici mouendis affectibus inprimis accommodata eſſe, Fatum aliquod, tragicum appelles, effinxerunt, quo etiam ad ſcelera perpetranda, ex imprudentia, ex ignoratione, ex caeco animi impetu, ex ma-

gnanimitate et officii pietatisque opinione, abriperetur aliquis, vt Oedipus, vt Oreſtes; vtque id ſcelus poena ſequeretur, quam ſeu naturae lex, ſeu iura hominum, et animi iudicium, neceſſario conſtitutam habet. Hactenus illi viſi ſunt poenas ſuſtinere inſontes; altera tamen ex parte poena erat iuſta, quod enim naturae aut legum neceſſitate conſtitutum eſt, ius et fas cenſere nos neceſſe eſt. Atque in his perferendis iterum alti et excelſi animi ſenſus exiſtunt et ſententiae graues. Egere de Fato Homerico paſſim viri docti. Mihi ea fuere monenda, quae conſilio meo et Homericis maxime conſentanea eſſent.

Vſſ. 488. 9. Leguntur ap. Stobaeum Ecl. I, 6. Priorem, 488 habet Clemens Alex. Strom. VI. p. 266. (p. 749 Pott.) et comparat cum loco nobili Demoſthenis (pro Corona p. 258. l. 19. ed. R.) *πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις ἐστὶ τοῦ βίου ὁ θάνατος, κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρξας τηρῇ.* etc.

489. *ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται.* Schol. A. videtur ſibi in his reperiſſe prima ſemina *τῆς ἀποτελεσματικῆς*, aſtri natalis." Nihil tamen de ſidere genethliaco, ſeu de themate natali hic memoratur. Nec poeta dicit: prout quisque naſcitur; ſed: cum primum natus fuerit, *ἐπεὶ ἐγένετο.*

Nil refert *τὰ πρῶτα* an *ταπρῶτα* ſcribatur; eſt tamen alterum hoc profectum a iudicio corrupto ſeriorum, qui verba copulare amabant; vnde tot monſtra verborum compoſitorum nata arbitror.

490. 1. 2. 3. ※ qui aſteriſcus ſignificat verſus hos recte *hic* legi, (adde Od. Φ, 350—3) minus bene Od. A, 356—9. Recitati vſſ. 492. 3. ab aliis, etiam ab Arriano Diſſ. III, 22 f.

De *σαυτῆς* v. ad A, 271. Locum expreſſit Apollon. I, 303 *Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὖθι μετ' ἀμφιπόλοισιν ἕκηλος μίμνε δόμοις* — vbi et Schol. *παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα.* Eſt quoque verſus ap. Galen. Protrept. 8. et in Heſych. ad verba: *οἶκος — καὶ μέρος τι τῆς οἰ-*

κίας. ſcil. vt ſit *cubiculum:* quod neceſſe h. l. non eſt. Ad noſtrum ſenſum videri haec poſſunt paullo aſperiora, inprimis in molli affectu, qui in dictis Hectoris adhuc eminebat. Monuit quoque vir elegantis ingenii Wood (*Genius of Homer* p. 166) additque locum alium Od. A, 356 ſq. Verum arguunt haec diuerſam feminarum conditionem in diuerſis aetatibus; et Hector pro medela doloris hoc ipſum ſuadere vult, vt domeſticis curis animum a malorum ſenſu abducat.

491. ἱστόν τ' ἠλακάτην τε. Super ἠλακάτη, colus, grammatici omnes disputant, inprimis ad h. l. inde ab Apollon. Lex. h. v. Vide ad Π, 183 vbi χρυσηλάκατος Diana eſt. Scholion in Ven. B. eſſe Porphyrii diſco ex Schol. Leid.

492. πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει. Verſus aliquoties refictus. Pro πόλεμος in altero loco Od. A, 358 μῦθος δ' ἀ. et Φ, 352 τόξον δ' ἀ. Λ, 351 πομπὴ δ' ἀ. — ἄνδρασσι, Barn. Verſum recitat Arrian. Diſſ. III, 22, 108.

493. πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασι. Eſt ἐκγεγάασιν in Moſc. a. etſi cum gl. ἐνυπάρχουσι, et in Vrat. b. a pr. manu, vt variat aliis locis P, 145. Od. N, 233. ſed cum Ἰλίῳ hoc parum conuenit; melius Γ, 199 Διὸς ἐκγεγαυῖα. et Φ, 185. et alibi. Adeoque ſeruandum ἐγγεγάασι.

Iterum peccat in metrum: μάλιστα τοι ϝιλιῳ. Bentl. ſuccurrit: μάλισθ' οἱ ϝιλιῳ At verſum expletiuum a rhapſodis inſertum eſſe, res clamat. Ante oculos erant ſimilia Odyſſeae loca. A, 356. vbi legitur: τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ, et altero loco Φ, 353 τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον. Od. Λ, autem 352 τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ δήμῳ.

495. οἶκόν δε βεβήκει. „γρ. οἰκόνδ' ἐβεβήκει." Barnes. Sicque Moſc. 1.

496. ἐντροπαλιζομένη. iterum Φ, 492 ἐπιστρεφομένη. Apollon. h. v. Bene adiiciunt κατ' ὀλίγον καὶ συνεχῶς Sch. br. Heſych. Etymol. Sic et Λ, 545. 6 de Aiace.

edd. P, 109. et Φ, 492. Vſus hac voce eſt Apollon. Arg III, 1221 et 1336.

500. *αἱ μὲν ἔτι ζωὸν γόον Ἕκτορα. γόον* volunt dictum per ſyncopen pro *ἐγόαον, ἐγόων, ἐθρήνουν.* Sic ipſe Apollonius; ap. Etymol. h. v. Dyſcolum putes innui. At Herodianus aoriſtum ſecundum, *γοῶ, ἔγοον.* Etymologus adſtipulatur Apollonio: adiectum: *οὕτω Ζηνόδοτος.* Poteſt is eſſe iunior, Alexandrinus. Verum tum alius Apollonius eſſe debet, cui is adſtipulari ſe dicit, non Dyſcolus aetate, vt puto, inferior. Equidem accedam Herodiano; niſi omnino fuit forma *γόω, ἔγοον.*

γόων edd. Flor. Ald. 1. Rom. et ipſe Euſt. cum Schol. br. quod contracte efferri poſſe putabant Barnes et Clarke per *γῶν.* Sic quoque Lipſ. Cant. Vrat. b. c. Moſc. 2. Emendatum in Ald. ſec. et ſqq. *γόον* quod et habet Ven. Mori mſ. et Apollon. Lex. qui verſum exhibet p. 723 in *ᾦ.*

Cum hic verſus orationem intercipiat, Bentleius verſum delet: quod cum Clarkii nota ad h. v. parum convenit. Tam diuerſa ſunt hominum iudicia!

501. *οὐ γάρ μιν ἔτ' ἔφαντο ὑπότροπον.* Laborat metrum; niſi interſeras *γ'* cum Bentleio: *ἔφαντό γ' ὑ.* aut feras hiatum in caeſura medii verſus. Vitioſius Stephanus ediderat *ἔτ' ἔφαντ' ὑπότρ.* In Mori *ἔτι φάντο* erat. *ὑπότροπον, ὑποστρέφοντα* Apollon. h. v. huc ſpectat.

504. *ποικίλα χαλκῷ.* Spectat huc Heſych. *πεποικιλμένα, κεκαλλωπισμένα,* et *χαλκῷ, ornamentis ex ipſo aere affabre factis.*

506. 7. 8. 9. ※ quod hi verſus (at nec minus 510. 511) tranſlati ſunt in locum minus opportunum O, 263 —268. de Hectore. ad quem locum vide.

506. *ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ.* ⊱ propter *ἀκοστήσας* quod alii aliter reddiderunt. *ἔστι δὲ ἤτοι ἐν ἄχει* (vt ab *ἄχος* ſit, male in Euſt. *ἄχθος*) *γενόμενος διὰ τὴν στάσιν, ἢ βοηθήματος καὶ στάσεως ζητῶν.* Vltima ſunt corrupta, et leg. *ἢ βοήθημα καὶ ἄκος τῆς στάσεως ζητῶν.* Simile vitium erat in Apollon.

Lex. h. v. οἱ δὲ, ὅτι στάσεως ἐπιζητήσας. pro, οἱ δὲ, ὅτι ἄχος τῆς στ. Ita ἄχος, ἐπὶ τῆς ἀποπαύσεως dictum docet Hefych. h. v. vt ἀκέοντο δίψαν Jl. X, 2. et ἴαμχ. Prius illud, vt fit ἀπὸ τοῦ, ἄχος, vt aegre ferat equus, fe ftare otiofum, illuftrat alius eodem in Scholio, δυςχεράνας ἐπὶ τῇ (ἐπὶ) τῆς Φάτνης στάσει. Habet idem etymon Etymologus; Ariftonicum auctorem fuiffe, tenemus ex Hefychio h. v.

Fuere quoque qui redderent ἀγοστήσας. ἄγοστος γὰρ ὁ ῥύπος. Vocem antiquam γόστος et γοῖτος fordes declarantem fuiffe docent Etymol. in ἀκοστήσας et Hefych. in γοῖτος. Alia coniectura eft: ἢ ἡσυχάσας παρὰ τὴν ἀχλύν. quod vix affequare. Eft tamen in Schol. B. τὸ ἡσυχάσας παρὰ τὴν ἀκήν. forte παρὰ τὸ, ἀκήν. Occurrit enim alibi: ἀκὴν δὲ γένοντο σιωπῇ. quod ad quietem trahi poteft; eft ideo em. ἀχ. ἀν, ἀκήν. Eft etiam apud Etymol. ductum ab ἄγω, ἀγοστέω, ἀκοστέω, de eo, qui aliis dux eft, praecedit, alios ducit. Vides grammaticorum conatus ad meras hariolationes redire.

Melior ratio extat in Schol. br. ἀκοστεῖν ductum ab ἀκοστή, fpica, arifta, et ipfa fruges, hordeum, voce antiqua, ab ἀκή, acies, ducta; vnde fuit ἀκόω, acuo, ἀκοστή, fpica acuminata. (agnofcit quoque hoc etymon Valken. ad Origg. L. Gr. p. 77.) Schol. A. „κυρίως δὲ αἱ πᾶσαι τροφαὶ ἀκοσταὶ καλοῦνται παρὰ Θεσσαλοῖς· ὡς καὶ Νίκανδρος· παρὰ τὸ ἵστασθαι τὰ σώματα τρεφόμενα (infcite ἀκοστή ab ἵστασθαι) ἐν ἄλλῳ καιρῷ παραλαβών (haec non intelligo. nec meliora dant Schol. Leid. et Sch. br.) Nec tamen putandus Homerus a Theffalis, aut a Cypriis, apud quos ἀκοστὴ κριθή, fecundum Hefychium fuit, vocem petiiffe, fed prifca vox, quae apud alios exoleuerat, inter eos vfu feruata eft. ἀκοστήσας, κριθιάσας, iam ap. Apollon. Lex. h. v. habetur; vbi v. Villoif. et Toll. Nicandri locus eft in Alexipharm. 106 πολλάκι δ' ἐνθρύψειας ἐν ὀπταλέῃσιν ἀκοσταῖς, ad quem locum Schol. πεφρυγμέναις κριθαῖς interpretatur, et alia adiungit ex antedictis facile illuftranda, vt στάσεως, quod

ibi legendum; add. Eutecn. et Schneider. Disertissimus locus est Hesychii in ἀκοστήσας, tum in Eustathio, qui veteres ante oculos habuit. Mireris post ista omnia Apollonium Lex. etymologiam ἀπὸ τοῦ ἄκους τῆς στάσεως praeferre, quia ἀκοστὴ in Homero alibi non occurrit.

507. δεσμὸν ἀποῤῥήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων. ⊱ quod omissum διὰ ante πεδίοιο. et quod κροαίνων non est ἐπιθυμῶν vt Archilochus accepit, sed ἐπικροτῶν τοῖς ποσὶ διὰ τοῦ πεδίου. Sic Ven. A. et ἄλλως· ὅτι οἱ νεώτεροι ἐπιθυμεῖν τὸ κροαίνειν. ὡς Ἀρχίλοχος. Itaque Archilochus vocem hanc eo sensu posuerat; non vero, quasi Homerum interpretatus esset; quod eo ducere posset, vt *Antimachum* h. l. reponendum esse putes; etsi nec de huius interpretatione Homeri vera tradi arbitror. Sed de hoc alio loco videbimus.

Verum sensum τοῦ κροαίνειν elici ex κρούω facile patet; recteque Sch. B. ὑψηχῶν. ἐριγδουπῶν. κυμβαλίζων: et Eust. κρούων. κροτῶν. At Sch. br. plura miscent temere. Nunc intelligemus Apollon. Lex. h. v. κροαίνων. ἔνιοι μὲν, ἐπιθυμῶν. οἱ δὲ, ὅτι ἐπικροτῶν τοῖς ποσίν. Repetunt Hesych. vbi cf. Notam, et Suidas. Alterum hoc tuitus est Aristophanes, vt ex Etymol. patet: κροαίνω, τὸ κτυπῶ καὶ ἠχῶ. Ἀριστοφάνης, τὸ τοῖς ποσὶ σκιρτᾷν καὶ κροτεῖν. Apollon. Arg. III, 1258 sq. loco hinc expresso: σκαρθμῷ ἐπιχρεμέθων κρούει πέδον.

Tandem δεσμὰ διαῤῥήξας Etymol. in ἀκοστήσας (forte ex δεσμὰ δ' ἀποῤῥ.) et θείῃ. hoc et Cant. Barocc. Mori. Harlei. Vrat. b. Townl. Mosc. 2. Vindob. ipse Ven. vtrumque recte; parui tamen auctoritati accedente quoque Veneto, pro vulg. θείει. v. ad Ξ, 16. Similia videbis in vss. his repetitis inf. O, 264. Barnes. laudat quoque θείοι.

508. εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋῤῥεῖο ποταμοῖο. Ven. A. cum Sch. br. supplet ὕδατι· ἢ ποταμὸν εἴρηκε τὸ τοῦ ποταμοῦ ὕδωρ. voluit puto: Suppleri posse διὰ, κατὰ τοῦ ποταμοῦ. Eustath. supplet ἐπὶ π. — ἐϋῤῥεῖος Etymol. notat, ex ἐϋῤῥεύς. dicendum erat ex ἐϋῤῥεύς, έος.

509. κυδιόων equus, γαυριῶν. ἐπαιρόμενος. Sch. br. v. de voce ad B, 579. Apud Apollon. Rh. l. c. III, 1260 κυδιόων ὀρθοῖσιν ἐπ' οὔασιν αὐχέν' ἀείρει.

χαῖται, αἱ κεχυμέναι κόμαι. Apollon. Lex. ad h. l. et Hefych. cf. Villoif.

510. 511. ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθὼς, ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων. ⟩— propter figuram, quod nominatiuo fubiungit accufatiuum: ὁ δὲ — ῥίμφα ἑ. pro τὸν δὲ πεποιθότα. — Multa de hoc ap. Euftath. cf. fup. ad 396.

ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθὼς, pro τῇ ἀγλαΐᾳ, pulcritudinis fenfum habens; inprimis iubae prolixae; vnde opinio nata, iuba refciffa equos animum demittere, ita vt et cum afinis congrediantur equae; v. Aelian. H. An. II, 10. XI, 18. vbi verfus Sophoclis e Tyro recitantur, quos vide in Fragmentis ap. Brunck. p. 661. Cum tamen ἀγλαΐα, ἀγλαΐζεσθαι, non minus de fuperbia ex fenfu praeftantiae alicuius dicatur: nihil impedit, quo minus h. l. ἀγλαΐῃ πεποιθὼς fit fimpl. vtens, habens, adeoque pro ἀγλαϊζόμενος, fuperbiens: quae notio etiam in ἀγαλλόμενος latet. Statius Achill. I, 279 videtur reddidiffe: *Ille diu campis fluuiisque et honore fuperbo gauifus* —

511. ῥίμφα ἑ — ⟩— Zenodotus ῥίμφ' ἑὰ, vnde manifeftum fit, digamma iam tum ignoratum fuiffe; nam hoc fcribendum erat ῥίμφα Ϝεα. Pro quo fcribi quoque poterat ῥίμφα Ϝα, quod tolerari poffet, vt equus ferat fua crura, moueat. Laudat quoque Barnes ῥίμφα ἃ et ῥίμφ' ἑά. hoc poftremum etiam Bentleius probaffe videtur, cum ei nondum de vero digammi vfu in hac voce conftaret, de quo v. Exc. VII, ad Il. A. comparat ille Virgilianum *ferte pedem*, item γόνυ κάμψειν H, 118.

Pofidonius, ὁ τοῦ Ἀριστάρχου ἀναγνώστης, etiam in Euftathio aliquoties memoratus, non ἀνταγωνιστής, accipiebat ῥίμφαε vna voce, abundante ε in fine; vt in ἠὲ pro ἤ. vt in illo: ἠέ συ τόνδε δέδεξο E, 228. Etiam fic equus φέρει τὰ γούνατα.

Verum Homericum est ὑπὸ τῶν ποδῶν φέρεσθαι, vt statim v. 514 vbi Paridem ταχέες πόδες φέρον. Sic τὸν μὲν ἄρ' ὣς εἰπόντα πόδες φέρον Ο, 405. et sic N, 515 et al. Paria Schol. A. ad 514 et ad P, 700. Σ, 108 repetunt, cum respectu ad h. l. et Eustathius. Legitur quoque ῥίμφα ἑ vbique in codd. et edd. etiam in vita Homer. p. XIV. in Aristide To. II. p. 394. vbi vss. 509 et 511 adscripti sunt.

μετά τ' ἤθεα. ἤθεα, τοὺς συνήθεις τόπους. Apollon. Lex. cum Sch. br. Hesych. vbi v. Not. Vox non ignota e poetis et Herodoto. Apud Hesych. est γήθεα ex ϝηθεα.

513. τεύχεσι παμφαίνων, ὡς ἠλέκτωρ, ἐβεβήκει. Ἠλέκτωρ, epitheton pro ipso Solis nomine; cum alias sit ἠλέκτωρ Ὑπερίων T, 398. vbi cf. Schol. et Obss. Vox ἠλέκτωρ incerti etymi et notatus: de quo v. Apollon. Lex. h. v. quem em. Slothower p. 118. Hesych. Etymol. Eustath. Sch. br. In Schol. B. est Sol vel ἤλεκτρος, ἄλεκτρος, κοίτης μὴ ἐπιψαύων vel ἐπιελίκτωρ τις ὤν, vt ad κυκλοτερῆ φορὰν spectet; hoc inepte. Sed locus est exscriptus ex Heraclid. Alleg. Hom. 44. Praestare videtur ὁ λέκτρων ἀμέτοχος, qui alias ἀκάμας.

ὥς τ' ἠλέκτωρ Vrat. c.

514. καγχαλόων, ταχέες δὲ πόδες φέρον. ⟝ quod ὑπὸ τῶν ποδῶν φέρεται, οὐκ αὐτὸς τοὺς πόδας φέρει. πρὸς ἔλεγχον Ζηνοδότου respectu vs. 511, vbi ille ῥίμφ' ἑὰ γοῦνα φέρει legebat.

ταχέες δ' ἑ πόδες, receperat Barnes, e ms. Mori, male: nam hoc deberet esse δέ ϝε.

καγχαλόων. χαίρων, γελῶν, Sch. br. Eustath. Hesych. quod recte dictum esset ad loc. K, 565 ὣς εἰπὼν, τάφροιο διήλασε μώνυχας ἵππους καγχαλόων. At h. l. est γαυριῶν, quod vs. 509 erat κυδιόων.

516. ὅθι ᾗ ὀάριζε γυναικί. ὀαρίζειν τὸ ὁμιλεῖν ἐν λόγοις interpretantur Eustath. Etymol. Hesych. et Apollon. Lex. verum iidem admiscent aliena, tanquam de sermonibus inter viros et feminas proprie dicatur; etsi hoc in-

terdum ſit, vt Jl. X, 127. vbi v. et de voc. ὄαροι ad I, 327. Recte Sch. br. ὁμίλει. ὄαρος γὰρ ἡ ὁμιλία. Bentl. meminerat ap. Heſych. legi ὄθριζε, διελέγετο. em. ὀάριζε.

517. ἠθεῖ· ἦ μάλα δή σε — ε propter voc. ἠθεῖε, de quo eiusque origine varia ſunt grammaticorum commenta in Sch. A. B. br. Euſtath. hic et alibi, vt ad X, 229. aduocatis Ariſtophane, Apione, Herodoro. Add. Heſych. Etymol. Plura disputata ſunt ad Od. Ξ. 147. e quo loco volunt eſſe vocem, qua iunior maiorem natu fratrem appellat. Quem tamen vſum neglexere alii poetae, vt Apollon. II, 1223. III, 52. cum Schol. Praeſtat ceteris, quod ἠθεῖος factum ſit ex θεῖος, eodem modo adhiberi ſolitum, ac δαιμόνιος vſ. 521. Ex ἤϊθεος natum putabat Alberti ad Heſych. l. c.

ἠθεῖ'. ſcribitur quoque ἦ θεῖ. vt in Vrat. c.

519. οὐδ' ἦλθον ἐναίσιμον, ὡς ἐκέλευες. Schol. br. reddunt (κατὰ τὸ) καθῆκον. κεῖται δὲ ἀντὶ τοῦ ἐναισίμως, καθηκόντως, εὐκαίρως. Alio ſenſu mox vſ. 521. ὡς ἐκέλευσας Vindob.

521. ἀνὴρ ὃς ἐναίσιμος εἴη. Ad h. v. ſpectat gloſſa Heſychii: τὰ καθήκοντα, προσήκοντα, εἰδώς. Euſtathius: τὸν δίκαιον ἢ συνετὸν λέξις δηλοῖ. omnino de ſignificatibus vocis huius ille agit diſertius.

522. ἔργον ἀτιμήσειε. Vrat. b. τοὔργον, male in Homero, in quo eſſet τὸ ϝεργον.

523. ἀλλὰ ἑκὼν μεθιεῖς τε. Scribitur et editur μεθίεις. Atqui id eſſet imperfectum, ab antiqua forma μεθιέω, μεθίεον. (cf. ſup. ad A, 273 et ſup. E, 880 vbi etiam ἀνιεῖς praeſtabat.) Requiritur tamen h. l. praeſens, quod aut eſt μεθίῃς ex μεθίημι, aut μεθιεῖς ex μεθιέω· ſic itaque refinxi, ducente eo Etymologo. video quoque hoc monitum eſſe a Brunckio ad Sophocl. Oed. T, 628. cf. inf. K, 121. Videri tamen poteſt Euſtath. in ſuo habuiſſe μεθίῃς, vt et Vrat. b. et Lipſ. a m. pr. cum vno Vindob. Et eſt ea perpetua varietas, et aberratio, cum grammatici non viderent eſſe plures formas, μεθίημι, μεθιέω, etiam μεθίω, μεθείω.

Ven. B. *μεθιεῖς* explet „ſcil. *τὸ ἔργον τῆς μάχης, καὶ οὐκ ἐθέλεις μάχεσθαι.* Inf. N, 234 *ἑκὼν μεθίησι μάχεσθαι.* item K, 121 et al. At alias adiicitur *μάχης, πολέμοιο, πόνοιο.* vt ſup. 330. Abſolute tamen etiam Δ, 516 *ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο.* Idem *αἴσχεα* vſ. ſequ. ad Sarpedonis obiurgationem ſpectare putat E, 471 ſq.

ἀλλὰ ἑκών. In Heſych. legitur *ἠὲ* (vult ille ſcribi *ἦε*) *ἑκὼν μεθίεις* quod tamen ad Od. Δ, 372 ſpectare poteſt.

523. 524. *τὸ δ' ἐμὸν κῆρ ἄχνυται ἐν θυμῷ. κῆρ ἐν θυμῷ*, notione paullo pinguiore, vt Od. Ξ, 490 *νοῦς ἐν θυμῷ.* Eſt animus in corde, in pectore. inuerſe *θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι, θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ, ἦτορ ἐν φρεσὶ*, et alio iterum modo, *νοῦς* et *κραδίη ἐν στήθεσιν, ἐν φρεσίν.* Et *κῆρ ἐν στήθεσιν.* Iunguntur quoque *κραδίη καὶ θυμὸς*, et *νοῦς καὶ θυμός.* Inutile eſſet ſtudium haec ſubtiliter discernere velle; etſi proprie dicta ea diuerſa vtique ſunt. Perperam accipitur h. l. *κῆρ ἄχνυται ἐν θυμῷ* prae ira; vt iam Euſtath. *ἐν ὀργῇ.*

526. *τὰ δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθα.* Vrat. b. *τὸ δ' ὄπισθεν.* formulam iam vidimus Δ, 362. cf. Euſtath. h. v.

527. *θεοῖς αἰειγενέτῃσιν* de voce v. ad Γ, 296.

528. *κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον.* hoc quoque Heſych. habet et interpretatur. *στήσεσθαι* Vrat. b. ſicque Ald. 2. cum ſequ. vsque ad Turnebum, qui repetiit *στήσασθαι*, quod Flor. Ald. 1. Rom. habebant.

527. 528. *θεοῖς — κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισιν.* magnificus libri epilogus, et forte pro Homerica aetate nimis ſplendidus. Certe Graecorum aliquis libertate publica ciuitatis ſuae ſeu vniuerſae Graeciae vindicata vel recuperata ab iis qui eam in ſeruitutem redigere volebant, ita diceret ſenſu ſublimiore. At nunc in Hectoris ore eſt aut: liberati ab hoſte, iam fugato: quo ſenſu dictum voc. *ἐλεύθερος* in poeta non occurrit; aut metu captiuitatis depulſo; hoc enim eſt *ἐλεύθερον ἦμαρ*, vt ſup. 455. et alibi; vbique enim eſt opp. *αἰχμαλωσία. δουλεία. δούλιον ἦμαρ.* Ita nunc *κρατὴρ ἐλεύθερος* erit,

qui ſtatuitur τοῦ ἐλευθερωθῆναι ἕνεκα. Pro epulis feſtis, et libatione diis facta, crater appoſitus memoratur, in quo vinum miſcetur, et poculis hauſtum distribuitur.

529. ἐκ Τροίης ἐλάσαντας ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς. Iungenda: αἴ κε πόθι Ζεὺς δώῃ ἡμᾶς στήσασθαι — ἐλάσαντας Ἀχαιούς. Erat vulgatum ἐλάσαντες. Ceſſi auctoritati librorum Mori, Townl. Moſc. 1. 2. duorum Vindob. nec non Veneti, probante Bentleio, vt reciperem alterum. Fateor tamen ingratum videri duplicem accuſativum; et poſſe alteram lectionem ex negligentiore ſtructura defendi. Ad ſollennem morem eſſet δώῃ ἡμῖν ἐλάσασι.

EXCVRSVS AD LIBRVM VI

(Z. pr.)

De locis, in quibus ante Troiam inter Troianos et Achiuos eſt pugnatum.

Vti fructum ex hiſtoriarum lectione ſatis magnum capere non poſſumus, niſi locorum, in quibus res geſtae ſunt, ſitum accurate teneamus: ita nec tanta, quanta eſſe poteſt, voluptas ex Jliadis lectione capitur, niſi infixum habeamus animo faciem locorum qualemcunque, in quibus Jlium ſitum fuit et inter Troianos et Achiuos eſt pugnatum. Hanc locorum notitiam a viris doctis olim omnino fuiſſe omiſſam vel neglectam, ſaepe miratus ſum inde a iuuenili aetate; mirum quoque viſum, in grammaticis tam pauca, et raro, eſſe monita. Magnas tamen rem difficultates habere intellexi, ex quo in eam paullo accuratius inquirere coepi; teſtantur quoque id ipſum Popii et Woodii conatus. Laetabar itaque cum vidiſſem ante aliquot annos meliora de chorographia Troadis allata eſſe ab iis, qui Troadem nuper adierant. *)

*) Primo loco, ſecundum ea, quae per Comitem *Choiſeul Gouffier*, curata fuerant, *a Lechevalier* expoſita; tum ab *ipſo Comite*, Viro Illuſtri, inde ab aliis, in quibus fuere docti Britanni, *Morritt* et *Dallaway*; praeter iſta, quae a noſtrate *Schwarz*, a Sueco, *Helwig*, et a Britanno, *Hawkins*, viris praeſtantiſſimis, qui ex iſtis terris reduces facti erant, priuatim edoctus ſum; ne ea commemorem, quae vir doctiſſimus, *Dalzel*, ad tuendam Lechevalerii fidem vulgato a ſe eiusdem libello appoſuit, et quae *Lenz*, noſtri amantiſſimus,

Declaraui iam olim, hanc quaeſtionem expediri non poſſe, niſi triplex de Troade disputatio inſtituatur: vna, qualis locorum facies in ipſa Jliade exhibeatur, ne Odyſſeae quidem locis admixtis; altera de Troade a Strabone conſtituta, et tertia de facie locorum, qualem nobis renuntiant ii, qui loca iſta nuper adierunt. Sequutus quoque eſt hoc praeſcriptum Lenzius noſter in iis quae Commentationi ex Comitis Choiſeul Gouffier ſchedis liberaliter communicatis excerptae ſubiecit; qua quidem ratione plura iam expedita aut illuſtrata ſunt. Mihi hoc loco ea tantum exponenda ſunt, quae ad doctiorem Homerici carminis auditionem ſpectare poſſunt, omiſſis controuerſiis, quae comparato praeſente locorum ſitu et adſpectu ortae ſunt.

Achiuos claſſem ad littus Troadis inter duo promontoria appuliſſe, naues in terram ſubductas, propter ſpatii anguſtias, pluribus ordinibus, interuallis inter ordines vacuis relictis, conſtituiſſe, ſatis conſtat vel ex noto loco Jl. XIV, 30 ſq. Ex poeta ipſo non apparet, quot ordines fuerint, et intra quos fines illa littoris anguſtia finienda ſit; nec ille docet, fueritne ſtationis locus in linea recta an obliqua, conuexa an caua, per oram littoris extremam, porrectus: non conſtat denique, quae latera caſtrorum fuerint, aut quantum illa vtrinque a promontoriis abfuerint. Scilicet haec inter ea habenda ſunt, quae *extra carmen* eſſe dicenda ſunt; poeta, cui hoc propoſitum eſt, vt magnas rerum ſpecies ſenſibus et menti obiiciat, nihil ad menſuram aut pondus appo-

adiecit iis, quae ex ſchedis Ill. Comitis *Gouffier* germanice verſa curata et transmiſſa fuerant a' *Bendero*, viro erudito, Prof. Cibin. Tranſilu. Dolendum eſt, fructuoſis his inueſtigationibus interueniſſe inter Britannos disputationes ad alia auocantes, quae omne antiquitatis ſtudium turbare poterunt, niſi mature vera a falſis, vana a probabilibus, diſcernantur. Eorum, qui ante noſtra tempora Troadem adierunt, proſpectu tantum e promontorio plerumque capto, nomina videbis memorata a Lechevalier et Dalzel.

nit, ſed quam magna, lata et ampla quaeque fuerint, audientibus ad iudicandum relinquit, ipſe id agit, vt magna et mira ea appareant, quae narrat et enumerat. Atque hoc, quod ſimpliciſſimum erat, et argutiis, quas annumerarunt nobis viri docti, facile praeſtat, omnino tenendum erat in iudicio de his ac ſimilibus rebus faciendo. Homerus itaque, cum non geographi, ſed poetae partes ageret, liberum et ſibi et audientibus eſſe voluiſſe putandus eſt, vt loca haec caſtrorum tam lata et ampla apud animum quisque ſuum fingeret, quanta vellet, et quanta ea fuiſſe ex rebus narratis colligeret; ipſi hoc vnum curae eſſe debuit, ne quid occurreret in carmine, quod mentem, nos phantaſiam dicimus, offenderet, et qualescunque eius calculos turbaret, aut quod ab iis, quae vulgo nota eſſent, nimium abhorreret. Itaque nec commemorare potuit aliquid, quod a rerum veritate, et a noto locorum ſitu et natura, ita recederet, vt ii, qui ea loca adituri eſſent, prorſus contraria rerum veſtigia reperirent. Ad poetae enim partes ſpectat, non, fingere ac mentiri ea, quae nullam fidem habent, contra vero vulgo pro falſis habentur, ſed partim narrare probabilia, quibus fundus aliquis probabilis ſubeſt, partim efficere, vt ea, quae fuerunt aut fuiſſe vel eſſe creduntur, audientibus magna ac praeclara, etſi maiora vero, videantur. Atque haec, tanquam pro principio poſita ſunt, e quo iudicium noſtrum per totam Jliadem conſtituamus.

Laborandum itaque nobis eſt tantum in hoc, vt locorum faciem, animo, memoria, oculorumque ſenſu teneamus talem, *qualem poema ipſum obiicit.* Diuerſi ab hoc ſtudii genus eſt, comparare ea cum iis, quae ab aliis de his locis tradita ſunt, aut quae cum praeſenti locorum facie conueniant vel ab ea abhorreant, atque difficultates, quae inde ortae ſunt, tollere aut ſoluere. Habent et haec laudem ſuam; ſed ſunt habenda *extra Jliadem;* ad carmen ſatis eſt, ſi chorographiam carminis cum rerum veritate vniuerſe conuenire apparuerit. Ad

disputationes istas deueniendum non est, nisi carmine lecto, voluptatis sensu iam desidente et animo remisso, ita vt nunc mente reuoluere, colligere, et ad certas rationes ac calculos reuocare placeat ea, quae antea legeras. Sequenda erat haec ratio, tametsi non constaret, quod tamen satis constare videtur, a tot inde saeculis ingentes locorum mutationes et accessiones inprimis in littorali plaga alias ex aliis successisse. Igitur, quae locorum facies ab ipso poeta exhibeatur, nobis videndum est; ita vt, disputatione *de castris* in alium Excursum reiecta, nunc persequamur loca inter littus et vrbem a poeta seu constituta seu memorata; etsi vel sic difficultate aliqua premimur, quandoquidem loca potiora de situ locorum Troadis suspicionem aut dubitationem faciunt, an serius inserta sint, maxime vss. XIII, 681 sqq. XIV, 30 sqq. XV, 653. 4. add. VI, 4. XII pr. et alia, ad quae v. Obss. et quid? si de libro XXIV aliisque nouissimis partibus et locis Jliadis dubitare licet, quem auctorem habuerint, dubitatumque sit iam ab antiquis; non enim magna sagacitate opus est, animaduertere multa, quae inter se non satis conueniant; enimuero pronuntiare aliquid nemo paullo verecundior vnquam ausit, nec veteres sunt ausi. Si Cyclici saltem superessent! Eorum ope facilius foret, suspicor, vestigia interpolationum rimari et exquirere. Scilicet in poetis Cyclicis multa videntur esse memorata, e quibus loca insititia adornarunt rhapsodi; subolefacere haec, semel monitus, facile possis; subsistunt tamen haec intra sensum cuiusque et iudicium.

Maris Aegaei parti boreali, quam Homerus *Hellesponti* nomine designat, plaga littorali interiecta angusta, praetenditur ab orientali latere *Ida;* cuius iuga decurrentia constituunt promontoria *Lectum* et *Gargarum*, e quo prospectum in campum Troianum habet Iupiter VIII, 47—52. Supra Lectum procurrunt ab Ida versus mare duo iuga, extrema versus littus decliuitate in planitiem soli subsidentia. Intra haec iuga seu brachia conuallis extenditur, in qua duo amnes ad mare deferun-

tur, alter ex editioribus Idae locis, inter quos medius campus pugnarum locus est, VI pr. alter ex inferioribus; dictus vtique nomine alter Simois, alter Scamander, ille de montium iugis torrentis more, aquarum colluuie auctus, interdum alueum suum euagatur, Scamander limpidus et placidus per herbosa loca defertur; in inferioribus campi locis in vnum alueum coniuncti in mare inferuntur. Satis fuit poetae, haec ita memorare, vt audientibus relictum esset, accuratiorem apud animum locorum situm sibi effingere, qualem aut vellent aut possent; geographicam subtilitatem, quam nos desideramus, haud cordi habuit. Partes potiores in carmine habet Scamander, vrbi propior, etiam in pugna deorum (XXI, 307). Omnino in hoc saltem amne patet, quantum poeta sibi indulserit in veris quoque ornandis; adeo magna ac mirabilia ea sunt quae de eo memorat. Vtrum nomen fluuii vno alueo iuncti retinuerint, antequam mare attingerent, diserte expressum non reperio; vulgo creditur *Simois* nomen cursu hoc nouissimo servasse; probabilius tamen videri potest, obscurato eius nomine *Scamandri* ostia esse appellata, etsi cum Simoente iuncti. Ita quoque intelligi potest, vnde serius error natus sit in vtroque flumine confundendo. Possis hanc sententiam quoque tueri versu XXI, 124. 5 *ἀλλὰ Σκάμανδρος οἴσει δινήεις εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον.* cf. 219. etsi nolentem verba haud cogant, vt tibi assentiatur.

In littore hoc naues Achiuorum videmus appulsas et in terram subductas; intra ordinum interualla castra metatae erant copiae; num autem altero cornu Simoentem attigerint, altero a Scamandro longius absfuerint, omninoque, quae amnium respectu castrorum situs et facies fuerit, diserte non exponit poeta; iis, qui, ex castris in camporum planitiem progressi, per loca molli cliuo assurgentia versus vrbem, in editioribus locis positam, tenderent, traiiciendum fuisse Scamandrum constat; qua tamen parte vadum amnis fuerit, declaratum non est.

Conſtant porro ex Homero ſequentia: *Jlion* in radicibus Idae ſitum, in ſolo planiore, reſpectu iugorum editiorum montis, (ἐν πεδίῳ XX, 216. 7.) muro ab Apolline et Neptuno exſtructo, (lib. VII, 452. 3.) et propugnaculis inſtructo, (XXII, 3.) habuiſſe acropolin, *Pergamum*, in qua *aedes regiae* erant; memorantur in eadem *templa* Palladis et Apollinis, cum ara vel templo Iouis. (XXII, 171. 2.) Fruſtra noſtra aetate locus certus vrbi et arci quaeritur, ac definitur in editiſſima iugi parte. Saltem contendere licet, a Scamandri fontibus muros haud multum abfuiſſe. A tergo iuga montis porrecta a ſeptentrione verſus auſtrum deſinunt in *Lectum* promontorium. (XIV, 283. 4.) Summum Idae cacumen, *Gargarum:* in quo *ara Iouis* conſpiciebatur; (VIII, 47. 48.) itaque in eo loco Iupiter conſedit, vt pugnam inter Troianos et Achiuos proſpiceret et moderaretur. Sub vrbem ab auſtro planities Idae ſubiecta eſſe debuit, πεδίον Ἰλήϊον dictum vno ſaltem loco XXI, 558.

Ab Jlio verſus mare decliuis campus ferebat ad littus inter duo flumina; ducebat eo *porta Scaea*, turri inſtructa; ante eam *quercus*, Φηγός, (VI, 237. IX, 354. XI, 170. XXI, 549.) an ſub eadem collocatus Sarpedon ex vulnere ſe receperit lib. V, 693. et an ex eadem proſpexerit Minerua cum Apolline lib. VII, 60. haud equidem pronuntiauerim; etſi probabile ſit. Muro colliculus ſuberat, (lib. XXII, 145 ſqq.) *ſpecula* dicta, (σκοπιή) et *caprificus* (ἐρινεός) ſeu locus caprificis conſitus (τραχύς τις τόπος ἐρινεώδης ap. Strabon. p. 893 B.) Troiani fugientes e pugna in campo Scamandrio praeter *monimentum Jli*, Ἴλου σῆμα, μέσσον καππεδίον παρ' ἐρινεὸν ἐσσεύοντο ἱέμενοι πόλεος· — ἀλλ' ὅτε δὲ Σκαιάς τε πύλας καὶ Φηγὸν ἵκοντο, ἔνθ' ἄρα δὴ ἵσταντο — XI, 166 ſq. Et Achilles cum Hectore τεῖχος ὑπὸ Τρώων currentes: οἱ δὲ παρὰ σκοπιὴν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεσσαν τείχεος αἰὲν ὑπὲκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο, κρουνὼ δ' ἵκανον — Σκαμάνδρου XXII, 145 ſq. Ab hac parte murum aſcen-

ſu facilem fuiſſe, tentatam quoque eſcenſionem ab Achiuis, memorat Andromache, ſed in loco ſuſpecto VI, 433 ſq. Creditur quoque Patroclus ab hac parte murum adortus eſſe in angulo muri prominente; ἀγκῶνα appellat XVI, 702. Ante portam Scaeam via erat plauſtris apta, (ἀμαξιτὸς, vt modo vidimus) qua perueniebatur ad fontes Scamandri: de quibus vide narrata lib. XXII, 147 — 155. Paludoſa circa hos loca: quae videntur eſſe eadem, in quibus locum inſidiarum conſtituerant Achiui Od. XIV, 473 ſq.

Scamander ex Ida proceſſiſſe dicitur XII, 21, inter alios amnes ex Ida ortos; recte, etſi infra vrbem ortus, ſiquidem Idae radices ad plagam littoralem pertingebant; niſi totus ille locus a ſeriore rhapſodo ſubtextus eſt. Haud longe a fontibus iuxta fluuium agri tritico conſiti memorantur XXI, 602. videtur quoque ab hac parte *tumulus Aeſyetae* fuiſſe, vnde proſpectus erat in camporum planitiem; itaque ibi conſederat Polites ad ſpeculandum, quid Achiui in caſtris molirentur II, 792. 3.

Si Ilio progreſſus a boreali parte ad mare deſcendebas, ſecundum Simoentis ripam dextram via ducebat, amne quidem, quantum intelligitur, traiecto; perueniebatur inde ad *Callicolonen*, collem ad Simoentem ſitum lib. XX, 53. proſpectus etiam inde erat in campum; itaque ibi conſedere dii cum Marte: ibid. vſ. 151. Vlterius progreſſis *Thymbra* fuit in proſpectu: X, 430. et inde littus cum mari: ibid. 428. Ad inferiora Simois fuere paludes, et ad eas ἐρωδιοὶ et μυρῖκαι libro X. Ab hac parte tendentes Troianorum ſocios memoratos videmus ibid. 428 ſqq. πρὸς μὲν ἁλὸς, *verſus* mare; non enim neceſſe eſt, in ipſo littore eos pernoctaſſe.

Sin inter duo amnes in planitiem camporum, verſus mare iter inſtitutum erat, patebant loca, in quibus pugnae factae ſunt, τὸ πεδίον Σκαμάνδριον lib. II, 465 λειμὼν Σκαμάνδριος ibid. 467. πεδίον τὸ Τρωϊκὸν, X, 11. Quod ap. Horat. Epod. 13, 13 *Aſſaraci tellus, quam frigida parui findunt Scamandri flumina, lubricus*

et Simois. Haud multum ab vrbe abesse debuit *tumulus Batiea, sepulcrum Myrinae*, ad quod Troiani ad pugnandum egressi in numeros descripti fuere lib. II. 811—5. Longius progressos praeter *Jli sepulcrum* via ducebat; inde perueniebatur *ad Scamandrum*, quo traiecto alius campus, θρωσμὸς πεδίοιο, eos excipiebat, cum ipsis castris vallo munitis. Nouissima haec sunt loca, in quibus digerendis mens legentis Homerum aliquantum laborat, vt certam eorum faciem ante se positam habeat. Videamus loca potiora.

Priamus ad castra Achiuorum ab vrbe profectus (XXIV, 329. 349.) οἱ δ' ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα παρὲξ Ἴλοιο ἔλασσαν, στῆσαν ἄρ ἡμιόνους τε καὶ ἵππους, ὄφρα πίοιεν ἐν ποταμῷ — Inde ad castra peruentum vs. 447. — πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἵκοντο. In reditu castris noctu egressi sub Aurorae ortum πόρον ἷξον ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο Ξάνθου δινήεντος· 692. 3. Videamus iam loca, in quibus de Troianorum egressu ad pugnam narratur: sepulcrum Myrinae praetergressi Troiani in campum procedunt lib. II, 811—815. Noctem in loco pugnae exigunt νόσφι νεῶν ποταμῷ ἐπὶ δινήεντι VIII, 490. ad obseruanda per noctem Achiuorum castra, quibus imminebant: ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὖλιν ἔθεντο Τρῶες — IX, 232. τόσσα μεσηγὺ νεῶν ἠδὲ Ξάνθοιο ῥοάων Τρώων καιόντων πυρὰ φαίνετο Ἰλιόθι πρό VIII, 556. 7. Secesserat inde Hector ad consultandum cum principibus παρὰ σήματι Ἴλου X, 415. Nihil tamen de Scamandri traiectu monitum; etsi sedent Troiani ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο ἄγχι νεῶν, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει, X, 160. XI, 56. cf. XX, 3. e quibus locis colligas, e castris ad θρωσμὸν πεδίοιο, cliuum campi, et ex hoc ad Scamandrum perventum esse; nec tamen inde patet, castris praetentum alueum fuisse. Altero die pugna facta fugiunt Troiani, vt supra iam memoratum est, praeter monimentum Jli per medium campum versus vrbem iuxta caprificum donec ad portam Scaeam et quercum perueniunt XI, 166—171. Renouata pugna a Troianis Paris sagitta petit

Diomedem ex Jli monimento, *στήλῃ κεκλιμένος ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ Ἴλου* — XI, 371. Interea Hector in laeua parte pugnabat *ὄχθας πὰρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου* XI, 498. 9. vnde colligas *tumulum Jli* Simoenti propiorem fuiſſe. Mox fugientes in caſtra Achiuos oppugnat Hector. Idem vulneratus e pugna aſportatus deponitur in terram, *ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο Ξάνθου δινήεντος*. At Troiani poſtea e caſtris fugati a Patroclo caeduntur *μεσσηγὺ νεῶν* (intra vallum) *καὶ ποταμοῦ* (Scamander is eſt) *καὶ τείχεος ὑψηλοῖο* (vallum) XVI, 396. 397. Sarpedonis caeſi corpus lauatur *ποταμοῖο ῥοῇσιν* XVI, 669. Perſequitur fugientes incaute Patroclus, idem a muris reiectus in receptu ab Hectore caeditur, corpus in caſtra reportatur: nulla tamen nec amnis nec locorum occurrit memoria.

Antequam tamen ad caſtra peruentum eſſet, *Scamandri traiectu* opus fuit, parte quidem viae propiore caſtris. Hoc iam vidimus in profectione Priami (XXIV, 350. 1) et *πόρον ποταμοῖο* ipſum hunc locum dictum. (vſ. 692. 3.) Etiam Troiani a caſtris Achiuorum repulſi et fugati lib. XXI, pr. ad hunc traiectum perueniunt: *ἀλλ᾽ ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο Ξάνθου δινήεντος*· hic Achille inſtante alii per campum ad vrbem fugiunt, alii in fluuium compulſi ſe coniiciunt. Hactenus tamen credere liceret, Scamandrum ad dextras campi partes et ad dextrum caſtrorum latus in mare eſſe delatum; via autem e caſtris *verſus dextram* ducente traiiciendum fuiſſe Scamandri alueum, et altera amnis parte iter ad vrbem patuiſſe. In hoc tamen ſubſiſtere animum vetat locus lib. V, 774. vbi Iuno cum Minerua deſcendunt curru, *ἧχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος.* poterat hoc de loco accipi, in quo *propiores ſibi fiunt devergentes ad interiorem campum duo fluuii,* ex altioribus locis hinc et inde procurrentes; ſin vero de *commiſſis in vnum alueum* amnibus accipiendum eſt: neceſſe eſt, id factum eſſe ante caſtra, adeoque alueo Scamandri caſtris praetexto; qui ſuperandus fuit quoties in

campum e castris, vel e campo ad castra profectio fieret: qua tamen de re nulla sit memoratio. Cum aestiuo tempore pugnae fierent, potuit alueus, non quidem exaruisse, cum Scamander ex perennibus fontibus flueret, aqua tamen defecisse, ita vt vadum haud moraretur transeuntes. Nisi versum ipsum a seriore rhapsodo seu ab eo, qui Iliadem in corpus redegit, insertum suspiceris. Aliter enim haec expediri non possunt, quam coniectando; dummodo memineris coniectationes ad probabilia ducere posse, non vero ad explorate vera et fidei historicae vim habitura.

Quae adhuc memorauimus, sunt Homerica: nihil in his est, quod obscuritatem aut dubitationem habeat, exceptis iis, quae ad amnium decursus extremos et locorum in plaga littorali situs spectant; quandoquidem interualli inter duo promontoria et inter duo amnes ratio ad castra, aut castrorum ratio ad illud, definita non est in Iliade, Scamandri autem vadum ac traiectus ante castra quo loco fuerit, ambiguum est; adeoque legentis animo ac sensui nihil, quod satis certum ac tutum sit, occurrat, in quo acquiescere possis, e recentiorum autem, qui loca adierunt narrationibus multo maior ambiguitas nascatur. Equidem nec olim hoc mihi sumsi, vt ex Homero certam ac definitam locorum faciem tradere, nec vt notitiarum diuersarum comparatione difficultates tollere aut diluere vellem; quandoquidem, nisi coniectando et ariolando, nihil hoc in genere profici potest. Nec tamen suspiciones aliorum ingeniosas aspernari soleo; etsi ex iis nihil constituam; e quo genere est illa de Simoentis ostiis Rhoeteo promontorio propioribus. Magnas locorum mutationes successu tot aetatum factas esse dubitari nequit; enimuero eo ipso res multo magis ad meras coniecturas redit; nihil enim vsquam est, cui satis fidere possis aut superstruere. Quid vero si, quod ipse censeo, poeta cui hoc propositum erat, vt omnia in maius efferret et amplificaret, partim copiarum numerum magnifice auxit et ornauit, partim loco-

rum ſpatium, per ſe exiguum inter amnes in inferiore campi tractu, certo conſilio definire noluit; ſcilicet vt liberum eſſet audientibus, fingere ſibi loca tam ampla quam fingere ſibi quisque vellet. — Ita quaecunque hisce de rebus quaeſtiones mouentur, *extra epos Homericum* habenda ſunt.

Licebit tamen potiora ſaltem huius generis, vel verbo commemorare, in iisque primo loco ea, quae tradita et obſeruata ſunt in Strabone lib. XIII, p. 889. 892 ſq. Habuit ille, quem ſequeretur, Demetrium Scepſium, in iis locis natum, qui locorum faciem et ſitum vix ignorare potuit; videtur tantum aut ipſe aut eius aetas nomen Scamandri transtuliſſe in Simoentem, qui a ſuperioribus Idae partibus deſcendit, Scamander ab inferioribus. Deſignat Strabo loca inferiora *ſecundum ſitum Jlii Noui*, dum disputat contra eos, qui illud confundebant cum Jlio Vetere; etſi et apud ipſum obſcuritas eſt in Noui Jlii ſitu, (p. 892 C. D. cf. p. 886 B. ſeq.) quae tamen ad Homerum non pertinet. Strabo diſerte *promontoria* nomine declarat *Rhoeteum* et *Sigeum*, ex conſtante antiquiorum fide; Simoentis oſtia propius ad illud, Scamandri extrema ad hoc, admouet; vtrumque paullo ante Jlium Nouum coniuncto alueo in mare deferri narrat, et *Stomalimnen* ſerius ita dictam efficere (p. 890 A. Plin. V, 20, 33). Nomen apud Homerum non occurrit, praeterquam in varia lectione verſus lib. VI, 4. A Nouo Jlio XXX ſtadiis abeſſe *pagum Jlienſium*, Ἰλιέων κώμην, eo loco *Vetus Jlium* fuiſſe credi; nulla quidem veſtigia ſupereſſe, quod tamen mirum non ſit, cum tot vrbium antiquarum veſtigia haud reperiantur, multo magis id fieri debuiſſe in hac vrbe, quandoquidem materiam ad exſtruendum Jlium Nouum et Sigeum hinc petierunt: (p. 895 A. B.) Supra pagum Jlienſium et vltra Simoim, ſtadiis XL a Nouo Jlio (p. 893 A.) *Callicolone* fuit, collis quinque ſtadiorum ambitu. Infra Nouum Jlium verſus Sigeum memoratur *Nauſtathmus* (p. 893 C. 894 A.) et prope Sigeum, XX ſtadiis ab Jlio Nouo, *Sca-*

mander in mare exit; coniunctus ille, censeo, cum Simoi; propior nouo Ilio, nec nisi XII stadiis distans, *Achaeorum portus* (p. 891 A.) totus ille tractus terra a fluuiis aggesta enatus. (p. 894 B. C. adde p. 890 A. B. vbi tamen geographicum locorum situm non accurate exposuisse videtur Strabo: cf. verba inde laudata ab Eustath. p. 608.) An ille in Dicty (lib. II, 45. p. 60, 3.) per *peninsulam* declaratur? Certe locorum situm esse mutatum ipse poeta prodit Il. XII, pr. de vallo amnium eluuie obtrito; add. Herodot. II, 10. Achillis, Patrocli et Antilochi, monimenta in eo littore fuisse, ad quae inferias facerent Ilienses, Aiacis ad Rhoeteum, ipse Strabo memorat (p. 891 A. et p. 890 A.). Verum de his sepulcris seu tumulis disputata ad Homerum nihil faciunt, nisi quod Achillis et Patrocli sepulcrum commune memoratur ab ipso Achille XXIII, 245. et in inferis ab Agamemnone Od. XXIV, 43 sq. Infra Sigeum et Achilleum plagae littorali, in qua τὸ Ἀχαιὸν locus erat, ex aduerso est *Tenedus* insula, interuallo XL stadiorum a littore (p. 900 B.). Si ab Achaeo ad Alexandriam Troadem procedebas sitae erant *Larissa*, *Colonae*, *Chrysa* (p. 901 A.)

Ad *recentiora* si pergerem, aliena a partibus interpretis Homerici carminis agerem; et petenda ea sunt ex libris principio huius Excursus commemoratis; refugit quoque animus tot ariolationibus et dissensibus virorum doctorum fessus a tali consilio; inprimis cum ex subtiliore disputatione non tantum fructus ad poetam expectem nunc, quantum ab initio expectaueram, et quantum ex generaliore locorum notatione a Lechevalerio et Comite Gouffier exposita, me percepisse ingenue profiteor.

IN LIBRVM VII. ILIADIS
VARIAE LECTIONES
ET OBSERVATIONES

1. πυλέων nostro poetae constanter dissyllabum est. Itaque Bentleius trinis syllabis offensus emendat vel πόλεως vel ὥς εἰπών ἐκ πυλέων. quemadmodum binis syllabis Od. Φ, 47 ἐν δὲ κληῗδ' ἧκε, θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας. atqui et ibi mox 191 ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκτὸς θυρέων ἔσαν — Vt et iterum occurrit M, 341 καὶ πυλέων, πάσας — Et laudat nostrum versum pro exemplo huius genitiui Ionici Gregor. de Dial. p. 174. Eum quoque recitat Apollon. Lex. in ὡς.

φαίδιμος Ἕκτωρ. facit epitheton ad oculorum sensum; incedit Hector *conspicuus*, *insignis*, λαμπρὸς ἐξώρμα.

3. πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι. malim πολεμιζέμεν cum vno Vindob.

5. ⊱ ἐπεί κε κάμωσιν Aristarchus. Sicque Ven. A. et B. addunt Sch. A. „alii ἐπήν, sic scribendum ἐπὴν κεκάμωσιν, vt λελάχωσιν“ Et sic plura alia, quae Barnes. enumerat: atque sic vulgo lectum et editum. Similis controuersia A, 168 ἐπὴν κεκάμω. ad quem loc. vide. ἐπείκε κάμωσι Eust. c. Rom. Mosc. 1. ἐπεὶ κεκάμωσι Cant. vn. Vindob. ἐπήν κε κάμωσι Mosc. 2. tandem Themist. Or. XIII, p. 178. vbi tres vss. recitat, ἐπήν γε κάμωσιν recitat.

ἐϋξέστησ' ἐλάτῃσι. Mori ἐϋξέστῃς. „γρ. ἐϋξέστοις. et εὐ ξεστῆς“ Barn. At est Apollon. Lex. in ξεστήν. τὸ αὐτὸ τὸ εὔξεστον θέλει λέγειν — συνθέτως δὲ, — ἐϋξέστησ' ἐλάτῃσιν.

6. ⊱ πρὸς τὸ σχῆμα· γυῖα λέλυνται· ὡς· σπάρτα λέλυνται. scil. plurali numero: B, 135. ad quem loc. vide.

Porro pro ἐλαύνοντες alii ap. Ven. A. ἐρέσσοντες. Sicque Lipſ. in texto; ex interpretatione. Proprie eſt ἐλαύνειν τὴν νῆα διὰ τὸν πόντον κώπαις, vel ἐρετμοῖς. Od. H, 109 νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν et al. Monet tandem idem Schol. non ὕπο eſſe ſcribendum ſed ὑπὸ — λέλυνται iungenda.

7. ὡς ἄρα τὼ Τρώεσσιν — Φανήτην. τὼ, Ammonius τοὶ, ἐν τῷ πρὸς Ἀθηνοκλέα· (quem iam Sch. Γ, 368 memorauerat.) Debuit etiam lectum eſſe Φάνησαν. Nam ſubiicitur: Ariſtarchum duali Φανήτην legere.

8. ἔνθ' ἑλέτην, ὁ μὲν — — quod ἑλέτην primo συλληπτικῶς poſitum, comprehenſo vtroque, Paride et Hectore; et ὁ μὲν ſcil. Ἀλέξανδρος.

9. Ἄρνῃ ναιετάοντα Μενέσθιον, ὃν K. — deb. — propter difficultatem quae hic enaſcitur loco comparato cum verbis Neſtoris inf. 136 ſq. vbi ille Ereuthalionem a ſe occiſum narrat, ſpoliatumque armis, quae a Lycurgo ſene acceperat, a quo illa Areithoo τῷ κορυνήτῃ detracta fuerant: fieri autem non poteſt, vt temporum ratio ſibi in his conſtet, ſi Neſtor, omnium Achiuorum maximus natu, olim iuuenis, eum interfecit, qui tertia aetate ab Areithoo aberat, vt Areithoi iſtius filius nunc pugnae ad Troiam interſit. Varia grammaticorum ſunt commenta in Ven. B. et Leid. attingit quoque Euſtath. et iterum inf. p. 671. 48. Praeſtat dicere Meneſthium h. l. non eſſe filium ſed nepotem Areithoi: vt ὃν vſ. 9. referas non ad Μενέσθιον ſed ad Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος. Fuit adeo Areithous κορυνήτης, qui ex Phylomeduſa alterum Areithoum ſuſcepit, cuius filius eſt Meneſthius. — Obſeruatur quoque in Ven. A. quod ſolo hoc loco βοῶπις epitheton eſt heroinae, et in alio verſu ἀθετουμένῳ· Αἴθρη Πιτθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις Γ, 144. vbi v. Obſſ.

10. Φυλομέδουσα ex Ven. Vrat. b. binis Vindob. quod verius quam Φιλομέδουσα.

11. ἔγχει ſcribendum hic, non ἔγχεϊ, quod hiatum facit ante ὀξυόεντι „γρ. δ' Ἠϊονῆα. Δηϊονῆα" Barn.

12. (κατ') αὐχέν' ὑπὸ στεφάνης. στεφάνη, εἶδος περικεφαλαίας iam Apollon. Lex. h. v. interpretatur. — Accuratius dixeris, esse galeae oram prominentem ad tegendam frontem: (vt in nostris pileis *die Krempe*, in tecto τὸ γεῖσον) Plutarch. Sympos. VIII, 6 extr. ὡς Ὅμηρος τὸ κράνος εἴκασέ που τῇ στεφάνῃ. Totum Scholion repetunt Sch. br. Etymol. Hesych. excitato hoc versu et non vno loco Eustath. — ὑπὲρ στεφάνης Cant. — εὐχάλκου sine diaeresi alii. Haeret Ernesti in Add. et ad N, 612. O, 480 et al. in ἐΰχάλκου. Addit quoque το ῡ in illa diaeresi apud Homerum semper esse longum, quod quomodo probari possit non video. Per se, sicne an εὐχ. scribas, nihil interest, nec librorum vlla esse potest in his auctoritas, nec veterum vllum extat praeceptum; ignoramus etiam, quomodo pronuntiatum fuerit. Antiquius tamen fuit ἐῢ quam εὖ. nam est ἐΰς, et ἐΰ, et hinc contractum εὖ. Iam autem composita plerisque in locis propter dactylum auri grata magis sunt, si per diaeresin pronuntientur; itaque malo ἐΰχάλκου et sic alia scribere. Porro Aristarchus: λῦντο δὲ γυῖα.

15. Δεξιάδην — Vix exspectes, dubitari, Δεξιάδης sitne Dexii filius, an ὁ δεξιὸς, vt sit vel βάλε τὸν δεξιάδην ὦμον, vel δεξιάδην ἐπάλμενον, a dextra parte irruentem. Sic tamen Sch. Ven. Apollon. Lex. h. v. Repetunt Sch. br. Etymol. Hesych. Eust.

ἐπιάλμενον. Probabile fit fuisse olim ἅλμι vel ἄλμι. ἄλμαι, ἄλμενος. vnde et ἇλτο praeterit.

16. ὦμον ad Ἰφίνοον βάλε δουρὶ ⊱ quod est pro κατὰ τὸν ὦμον. Sch. A.

18. ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ. Vrat. b. ἀνὰ κρατερὴν ὑσμίνην.

20. Ἴλιον εἰς ἱερὴν ⊱ quod ἡ Ἴλιος et h. l. occurrit. Cur ἱρὴν h. l. scribatur, nulla est ratio. Est quoque ἱερὴν in Barocc. Cant. Mori. Mosc. 1. 2. et Ven. probat quoque Bentlei.

21. Περγάμου ἐκκατιδών. Bentlei. offensus peccato contra digamma ϝιδων, emendabat ἐκκαθορῶν. Verum in

compoſitis digamma quieſcere iam monui ad hoc ipſum verbum Δ, 508.

Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην. aliquoties occurrit: ſic Θ, 204. N, 347. Π, 121 et al. βούλεσθαι ſic eſt machinari, parare, decernere, deſtinare, vt interdum Lat. *velle, cupere, alicui.*

22. ἀλλήλοισι δὲ τώγε συναντέσθην παρὰ Φηγῷ. ſ— quod Φηγὸς eſt ante portam, cum deus antea inſediſſet Pergamo (cf. ad Z, 237.) συνηντέσθην Euſtath. περὶ Φηγῷ Cant.

26. ἦ ἵνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἑτεραλκέα νίκην δῷς; η et ἦ ſcribitur; vtrumque bene. ἑτεραλκέα νίκην Apollon. Lex. τὴν τοῖς ἑτέροις τῶν ἀνθισταμένων ἀλκὴν περιποιοῦσαν. Similia Heſych. Etymol. Schol. Ven. A. B. br. Aliquoties legitur apud Herodotum; vbi cf. Valken. VIII, 11. IX, 103. Videtur tamen duplici ſenſu dictum eſſe, modo de pugna in alterutram partem inclinata, modo de pugnae fortuna varia et incerta. Simpliciter pro contrario, quam expectabas effectu, eſt ap. Nicandr. Ther. pr. λύσιν δ' ἑτεραλκέα κήδεος. Schol. τὴν ἀντιπαθῆ ἀλκὴν habentia.

27. ἐπεὶ οὔτοι Τρῶας — ἐλεαίρεις. Sic vulgo edd. οὔ τι ſuppeditant Mori Harl. Vrat. b. A. Moſc. 1. Lipſ. Ven.

28. ἀλλ' εἴ μοί τι πίθοιο. Schol. Lipſ. εἰ ἀντὶ τοῦ ἄγε. etſi per ellipſin expleri poteſt.

τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη. Laborant grammatici in interpunctione: Sch. A. B. non videntes τὸ eſſe pro ὅ. *quod valde bonum eſſet.*

30. μαχήσοντ' nunc vbique legitur, cum μαχέσασθαι ſequatur vſ. 40. cf. ad A, 298.

εἰςόκε τέκμωρ Ἰλίου εὕρωσιν. iterum hoc occurrit inf. I, 48. 418. 681. Cum τέκμωρ ſit A, 526 de nutu dictum, quo Iupiter figit et ſtabilit rerum euentus, volunt et h. l. eſſe exitum fatalem; alii ſcopum Achiuis propoſitum. Petita haec ſunt ex Euſtathio, qui argutatur ex etymo.

Atqui τέκμωρ eſt finis; et vrbis finis eſt excidium. cf. ad Z, 349.

32. ὑμῖν ἀθανάτῃσι &c. quod Zenodotus habuit ἀθανάτοισι; ſicque Cant. Harl. Vrat. b. c. duo Vindob. Ariſtophanes autem ἀμφοτέρῃσιν, iudice Schol. A. οὐκ ἀπιθάνως ſcil. Iunoni et Mineruae.

33. τὸν δ' αὖτε Cant. Barocc. Mori. Harl. Ven. Vrat. b. Moſc. 1. vulgo αὖτις, quod intulerunt qui metro metuebant: τὸν δ' αὖτε προςέειπεν.

35. ἦλθον — μετὰ Τρῶας. Cant. κατὰ Τρ.

36. πῶς μέμονας. Etymol. et Sch. br. reddunt per προθυμῇ. v. ad E, 482.

38. Ἕκτορος ὄρσωμεν κρατερὸν μένος — Morem fuiſſe, vt ex prouocatione pugnarent vtrinque duo ex acſe, narrationes plures arguunt; interdum vt iis ſumma belli committeretur, quod in Hyllo et Echemo factum tentato Heraclidarum in Peloponneſum reditu, nec non in bello inter Spartanos et Argiuos, quo Othryades ſanguine victorem ſe eſſe adſcripſit; interdum autem, ſicque h. l. vt tantum de virtutis laude certaretur. Eiusmodi prouocationum exempla ſunt *ante* pugnam et aciem inſtructam, antiquius Goliathi, et in Romanorum bellis pugnarunt ſic Manlius et Valerius Coruinus a Gallis prouocati; at h. l. mirum eſt, quod prouocatio fit ſub pugnae exitum. Certum vtique et prudens et Apollinis ſapientia dignum prouocationis huius conſilium haud video; ſi enim redintegratis viribus redierat Hector cum Paride, vtendum iis erat in ipſa pugna cum Achiuis pugnando feſſis. Verum priſcorum hominum iudicium in re bellica non tale erat; non de ſumma praelii, ſed de ſingulorum virtute erant ſolliciti. Nec Hectori calliditatem ſuggerere auſim, vt Achiuis, certamen detrectaturis tacitam cauſſae ſuae inferioris confeſſionem exprimere vellet. Mirum tandem illud quoque, quod Achiui ſuperioris pugnae cum Paride et periurii poſt eius pugnae euentum tam parum memores ſunt, vt nouam nunc pugnam ſingularem admittant; quid quod ne exprobrant

quidem illud periurium, nec conditionem pugnae iterant, vt Helena reddatur, ſed aliam pugnam, aliud pugnae conſilium ſine cunctatione recipiunt. Ex hoc vtique, iudicio haud praecipiti, ſuſpiceris, totam hanc pugnam ſingulare olim carmen conſtituiſſe, receptam ſerius in compagem Jliadis.

39. ἤν τινά που Δαναῶν προκαλέσσεται οἰόθεν οἶος ξ— quod προκαλέσεται dictum pro προκαλέσσηται. ὅτι συνέσταλται, ait Sch. A. „διὰ τοῦ ε τὸ η." Obſeruatio iuſta; aduerſatur enim rationi grammaticae, ἤν, ἐάν, cum indicatiuo. Plus tamen quam probabile mihi ſit, ex perpetuo Homerico more fuiſſe εἴ τινά που, ita enim loqui amat, vbi ex vulgari ratione erat, ἵνα, ὡς, cum coniunctiuo. Etiam illud obuium eſt, vt poſt futurum ſequatur optatiuus vel coniunctiuus; vſ. 41 οἱ δέ κ' — ἐπόρσειαν. Sic ſaepe poſt εἴ που. εἴ πως. cf. Excurſ. III. ad A, 66. Poteſt ſane et hoc referri ad grammaticam imperfectam; de qua in Excurſu agam. Manifeſtus tamen error, et eſt hic locus vnicus, cum altero Jl. X, 419 λίσσομαι — ἤν πως ἡλικίην αἰδέσσεται, ἠδ' ἐλεήσῃ. fuit haud dubie εἴ πως.

Porro ſtigme appoſita eſt πρὸς τὸ σχῆμα οἰόθεν οἶος. μόνος πρὸς μόνον. Ita quoque Etymol. Heſych. Suidas. Hoc eſt ariolari ex eo quod forte ſententia loci admittat. οἰόθεν eſt pro ἐξ οἴου, et hoc pro οἴως; eſt enim formula antiqua augendae notionis, *prorſus ſolus*, μόνως μόνος. vt inf. 97 αἰνόθεν αἰνῶς. Inf. 226 νῦν μὲν δὴ σάφα εἴσεαι οἰόθεν οἶος, *ſolus tibi intelliges.* Aliter X, 30 μόνος, ἄνευθ' ἄλλων. Ita et h. l. μαχέσασθαι οἰόθεν, οἴως, οἶος· prorſus ſolus, nemine alio admiſſo ſocio pugnae. Euſtath. reddit εἷς ἐξ ἑνὸς μέρους. Bentleius emendat οἰόθεν οἶον, vt ad τινὰ referatur; quod ſane ad ſollennem morem dictum eſſet, et ad intelligendum facilius, vt Apollon. IV, 419 εἴ κεν — πεπίθοιμι οἰόθεν οἶον ἐμοῖσι συναρθμῆσαι ἐπέεσσι. Apud hunc aliquoties forma loquendi occurrit, et I, 270 οἰόθεν μύρεται, vbi patet eſſe ſimpliciter *ſolitarie, ſolus.* Ita ἐκ φανεροῦ, pro φανερῶς.

41. *οἱ δέ κ' ἀγασσάμενοι — ἐπόρσειαν.* ⟅ Sch. A. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ο, ἀγασσόμενοι. „(voluit ergo nouam formam esse *ἀγάσσομαι*? malim per librarii errorem ita scriptum dicere.) „*καὶ ὅτι τὸ ἀγάσσασθαι ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ ἀποδέχεσθαι,* (*θαυμάζειν*, vt alii reddunt, Etymol. Hesych. at inf. 404 *οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον μῦθον ἀγασσάμενοι*, clarum fit, esse, *probare*, *assentiri*, cum miratione quidem eius qui dixit; sic quoque I, 57. 706. 7.) *ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ φθονεῖν τίθησι*" (vt Ξ, 112) et quod hinc sequitur pro *μισεῖν*; tum vero etiam pro *ὀργίζεσθαι*, *χολοῦσθαι*, vt aliquoties in Homero, vt Od. Θ, 565 *ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι ἡμῖν.* et hoc sensu malim dictum putare cum viris doctis. Sic Apollon. I, 141 *μή οἱ δῆμος εὐκλείης ἀγάσαιτο*, ne populares ei irascerentur, gloria intercepta, quae ipsis ex hac expeditione accessura erat: vt locus est expediendus. Reiske coni. *ἐκηλείης*, *ignauiae*. Tandem Schol. A. monet: *περιττεύει δὲ καὶ ὁ καὶ σύνδεσμος.* (male hoc! est *κε*, *ἐπόρσειάν κε*, sc. *τινὰ*, *οἷον πολεμίζειν αὐτῷ.*) Schol. B. interpungi vult post *δηϊοτῆτι.* et *οἱ δὲ* accipere pro *γάρ.* Atqui iungenda sunt *εἴ τινά που προκαλέσσεται, οἱ δὲ ἐπόρσειάν κε.* vt iam ad vs. 39 vidimus.

44. *τῶν δ' Ἕλενος — σύνθετο θυμῷ βουλήν, ἥ ῥα* — ⟅ quod, tanquam vates, Helenus, mente percepit, quae non audierat." Modum tamen rei poeta non adiecit, quo ille dicta deorum perceperit; paullo post ipse Helenus: *ὡς γὰρ ἐγὼ ὄπ' ἄκουσα θεῶν.* At in eo non haesere prisci homines, qui deorum *ὁμιλίας* cum hominibus inter explorata haberent, quae saepe facta essent. At seriores poetae commenti sunt alia: Helenum et Cassandram, Priami liberos, vaticinandi artem consequutos esse in templo Apollinis Thymbraei, serpentibus aures noctu lambentibus. Ita ex *Anticlide*, (siue *ἐν νόστοις*, siue *ἐν τοῖς ἐξηγητικοῖς*) Schol. A. et br. tradunt. Est is modus tradendae artis et alibi obuius, vt in Melampode apud Apollod. I, 9, 11. Explicat rem suo more religiose argutando Plutarch. de Genio Socr. p. 593 O.

τῶν δ' non ad deos respicit, sed κατὰ δὲ τῶν Ἀχαιῶν. σύνθετο θυμῷ Apollon. Lex. h. v. συνῆκεν. ἑαυτῷ διελογίσατο. βουλὴν, ἥ ῥα — quae dii inter se egerant; haec ipse ἔγνω, percepit, ἐνόησε.

45. βουλὴν, ἥ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσι. In ἐφήνδανε haeret Bentl. propter digamma et emendat ἥ ῥα θεοῖς επιϝανδανε. aut θεοισιν ἐϝανδανε. Cur non, propius ad lectionem, εϝηνδανε? Inf. vs. 407 est ἐπιανδάνει, fuisse debet επιϝανδανει. Sunt tamen loca, in quibus ἁνδάνω vt ἀδεῖν etiam sine digammo pronuntiatum esse apparet: sic ἀφανδάνει Od. Π, 387. nisi alia de eo versu monenda essent. de voce ἁνδάνω v. Exc. I ad Jl. E, p. 174.

46. στῆ δὲ παρ' Ἕκτορ ἰὼν — ⸓ stigme apposita, sed Scholion excidit. Spectauit, puto, illud ad dubitationem, sitne Ἕκτορι an Ἕκτορα. Nam potest esse παρέστη Ἕκτορι et ἰὼν παρ' Ἕκτορα. hoc verius. Firmant suspicionem ea quae Eustath. apposuit p. 663, 49.

50. αὐτὸς δὲ προκάλεσσαι. vnus Vindob. προκάλεσσον. indocte, nam est προκαλεῖσθαι.

53. ὣς γὰρ ἐγὼν ὄπ' ἄκουσα θεῶν αἰειγενετάων. — Sch. A. ἀθετεῖται. διὰ τῆς μαντικῆς αὐτῶν συνῆκεν, ὡς εἴρηται. Obscurum Scholion. Putes potius ad antecedentem versum obelum esse retrahendum; hoc enim non audierat Helenus a diis, Hectorem non esse occubiturum; apparet quoque ex vs. 77 sq. Hectorem inter conditiones pugnae ponere alterum, si ipse occisus fuerit, ne spolia detrahantur caeso; quae manifeste repugnant versui 52. Videntur tamen grammatici, isto versu relicto, alterum 53 damnasse. Colligas hoc e Schol. B. Attamen legerat versum hunc 53. Plutarch. de Socr. Gen. l. l. p. 593 C.

ἐγὼ ὄπα Mori ms. cum vn. Vindob. Iam alibi monui, illud ν adiectum deberi serioribus.

55. 56. Lecti versus iam sup. Γ, 77. 78. vbi v.

56. μέσσου δουρὸς ἑλών. sc. μέρος τι. nam ἑλὼν quartum casum requirit. *hasta media sui parte prehensa.*

Sch. br. *ἐκ μέσου κρατῶν τὸ δόρυ.* et ſic vn. Vindob. Mori et Harl. *μέσσον* quod ſirmat emendationem Bentleii ſup. Γ, 78 vbi vide. Tertia ratio inf. Θ, 72 occurrit, *τάλαντα μέσσα λαβών.*

Pro *τοὶ δ'*, *οἱ δ'* Cant. Ven. Vrat. b. Moſc. 1. Etiam *ἱδρύθησαν* Ven. cum vno Vindob.

58. *κὰδ δ' ἄρ' Ἀθηναίη — καὶ Ἀπόλλων ἑζέσθην ὄρνισιν ἐοικότες αἰγυπιοῖσιν Φηγῷ ἐφ' ὑψηλῇ.* Ridiculum hoc, ſi Minerua et Apollo in vultures mutantur aut vulturum ſpeciem aſſumunt. Ad augurium refert Euſtath. p. 663, 46. Verum comparatio ſpectat ad hoc ſolum, quod in arbore conſidunt, et pugnam inde proſpectant, vt antea Apollo e Pergamo, Minerua ex Olympo. *ἐοικότες* itaque non eſt ſimiles, *ἐναλίγκιοι*, ſimilem ſpeciem habentes, ſed ad ſedendi morem ſpectant; *vt inſidere ſolent arbori vultures*, quando odorantur e longinquo cadauerum praedam. Eodem modo accipienda ſunt loca ſimilia. Inf. Ξ, 289 Somnus ſedet in arbore *ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος*, *more auium.* Jl. O, 236 Apollo de Ida deſcendit *Ἴρηκι ἐοικώς*, *celeritate accipitris vſus.* In Odyſſea aliquoties *e conſpectu ſubito abit*, *ὄρνις ὡς ἀνόπαια διέπτατο*, A, 319. 320. *ἀπέβη Φήνῃ εἰδομένη* Γ, 371. 2. non quaſi euolarit ſpecie aquilae aſſumta, ſed celeriter, vt euolaſſe putares. Sic et de Mercurio ſuper mare profecto: *σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα, λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς*, E, 51. et eodem libro 337 de Leucothea mari repente emergente *αἰθυίῃ εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης, ἷζε δ' ἐπὶ σχεδίης.* Et Minerua in domo Vlyſſis prominenti trabi inſidet *χελιδόνι εἰκέλη ἄντην*, vt ſolet hirundo trabi inſidere, non, ipſa hirundinis forma induta.

60. *Φηγῷ ἐφ' ὑψηλῇ.* Barocc. Mori, Vindob. *ἐν.* Dubito an haec quercus habenda ſit pro eadem quae ad portam Scaeam memoratur: ſup. Z, 273. aut quae ſup. E, 693 memorata eſt. Nimis ſubtiles interdum ſumus in locis Troadis conſtituendis.

61. *ἀνδράσι τερπόμενοι.* Hinc ductum eſſe illud, quod, (diuerſo tamen ſenſu,) homo *παίγνιον θεοῦ* dici-

tur a Platone, notant Schol. Lipſ. et Euſtath. Locum Platonis notat Erneſti de Legibus VII, p. 803 C. Oblectantur dii hominum robore et virtute, factis et geſtis in pugna: quod diis tribuitur ex iſtorum hominum vita et ſenſu, metientium deorum ingenia e ſuis. cf. mox Θ, 51. 52.

62. *τῶν δὲ στίχες εἵατο πυκναὶ ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι* Sch. A. „*γρ. καὶ βεβριθυῖαι.*" Eſſet quidem et hoc Homericum; Od. Π, 474 *βεβρίθει δὲ* nauis *σάκεσσι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι.* Alterum tamen locus poſtulat propter comparationem ſubiectam. Vidimus idem iam Δ, 282 vbi eadem erat varietas. v. Obſſ. Ceterum quid *φρίσσειν*, vt *horrere*, ſit, idque dici de iis quae ſuperficiem habent prominentem cum motu, ex hoc verſu et comparatione ſubiecta, ſit manifeſtum.

63. *οἵη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρὶξ* — Quae grammatici ad hunc verſum notant, a grammatica ſubtilitate ducta ſunt. Aſcalonita *ἔπι* ſcripſerat cum aliis; et probat Sch. A. improbatque ſcriptum *ἐπί φριξ.* quod et occurrit in Lipſ. Vrat. b. Etymol. Porphyr. Qu. 6. Euſtath. ed. Rom. Quid ſit *φρὶξ*, a Sch. A. explicatur: *ἡ ἐξ ἐπιπολῆς κίνησις τοῦ κύματος ἀρχομένου ἢ τὸ ἐπιπολάζον τῷ κύματι ἀφρῶδες, ὅταν ὁ ἄνεμος ἄρχηται πνέειν.* (ad noſtrum locum ſpectat prius.) Similia habent Etymol. Heſych. Suid. Schol. br. cf. ad Φ, 126. In noſtris libb. et edd. *ἔπι φρὶξ* conſtanter legitur, etiam ab Euſtath.

Hiatum in medio verſu, qui ferendus forte eſt, quia in medii verſus caeſura occurrit, non ferebat Bentleius, ſed emendabat *Ζεφύρου κατεχεύατο*, vel *ἐπεχεύατο*, (ita malim *Ζεφύροι' ἐπεχεύατο.*) Nil tamen mutant codices, nec alii qui verſum excitant, vt Porphyr. Qu. Hom. 6. Schol. Φ, 126. Galen. ad Hippocr. Epidem. VI, p. 463. To. IX.

Dixi ordinem verborum eſſe: *οἵη φρὶξ ἐπεχεύατο πόντον* vel *ἐχεύατο ἐπὶ πόντον*, ſubiecta cauſſa: *Ζεφύροιο νέον ὀρνυμένοιο.* pro *διὰ Ζεφύρου.* Video enim

verba ſic accipi, vt ſit φρὶξ Ζεφύροιο. Eſt tamen φρὶξ maris, non venti. niſi contendas, eſſe motum maris a Zephyro effectum. Ceterum bene comparat Koeppen loca Catulli 64, 270 ſq. et Virg. Georg. III, 199 ſq.

64. μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς. ⊱ Ven. A. „quod, ſi legitur πόντος ὑπ' αὐτοῦ, erit: μελαίνεται πόντος ὑπὸ τοῦ Ζεφύρου. Scilicet ὑπ' αὐτοῦ ab aliis olim fuit lectum. et ſic quoque legitur apud Ariſtotelem Problem. ſ. 23. At ὑπ' αὐτῇ (ſcil. τῇ φρικὶ) lectio Ariſtarchea fuiſſe videtur; eaque doctior; eratque ea in Ven. B. Lipſ.[a] (adſcripta altera) Harlei. Townl. Hanc igitur retrahet, qui textum Ariſtarcheum reſtitutum iuerit. In Ven. A. tamen ὑπ' αὐτῆς editum; quae lectio eſt edd. et Euſtathii.

Porro Ariſtarchus legerat πόντον. ita μελάνει transitive eſt dictum, et ſupplere ille debuit ὁ Ζέφυρος quod et Sch. B. cum Schol. Leid. ſequitur, qui praefixum habet πόντον. Hoc idem eſt in cod. Lipſ. (vbi Schol. πόντον, διὰ τοῦ ν, ὃ ἄμεινον. ἄλλοι δὲ πόντος.) Vrat. c. tum in edd. Flor. Aldd. 1. 2. et al. vsque ad Turnebum, qui ex ed. Rom. adſciuit πόντος, quod et Ven. A. exhibet. In Harlei. eſt πόντος et ον. Cum πόντος conuenit Od. M, 406 ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς ſc. κυανέης νεφέλης.

Supereſt μελάνει quod Aſcalonita dictum eſſe volebat vt οἰδάνει. κυδάνει. ap. Schol. B. cf. inf. ad Ξ, 73 κυδάνει. Alias poſſis credere fuiſſe futurum μελανεῖ. μελαίνει vitioſe Mori mſ.

68. ὄφρ' εἴπω. peccat in digamma: οφρ' ϝειπω. Potuit verſus ſerioris rhapſodi eſſe; vt ſuſpicor in ſeqq. interpolatoria opera inſerta eſſe nonnulla. Bentl. em. ὄφρ' αὐδῶ.

69. Ὅρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσσεν. Ergo nunc ad Iouem refertur pugnae inter Menelaum et Paridem euentus effectu carens. Atqui ſup. Δ, 13 ipſe Iupiter Menelaum victorem eſſe aſſeuerauerat, et periurium Troianorum tacite improbauerat. Moleſtum dilemma agnoſcit Plutarch. Sympoſ. IX, 13. p. 742 F. Idem

verſus recitat de aud. poet. p. 24 B. et, vt iniuriam a deo propulſet, Iouem interpretatur *τύχην καὶ εἱμαρμένην*. Enimuero ſollenni iſtorum hominum more, quem iám vidimus et videbimus, Hector ad Iouem refert id, quod ſeu ſtultitia ſeu iniuria Troianorum factum erat. cf. dicta ad lib. Γ. inprimis Obſſ. 457.

70. *ἀλλὰ κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισι.* Poſt *οὐκ ἐτέλεσσεν* non poteſt eſſe *τελειοῖ, ἐπὶ τέλος ἄγει.* Sch. br. *βουλεύεται ἢ τελειοῖ.* Euſtath. *λέγει τεκμαίρεσθαι τὸ τελειοῦν, ἀπὸ τοῦ τέκμωρ (τέκμαρ) ὃ δηλοῖ τὸ τέλος. τὸ μέντοι τεκμαίρεσθαι, ἀντὶ τοῦ σημειοῦσθαι, ἀφ' οὗ καὶ τέκμαρ, τὸ σημεῖον, οἱ μεθ' Ὅμηρον λέγουσι.* Transiit hoc inde in Lexica. Quod Grammatici obſeruant, hoc eſt: *τεκμαίρεσθαι*, vt ſit aut *e certis ſignis colligere στοχάζεσθαι* aut *certis ſignis oſtendere, σημειοῦσθαι*, eſſe ſeriorum; prius facile largiar; de altero vero dubito, ſi Odyſſ. Λ, 111. et M, 139 in animum reuoco, vbi haud dubie eſt praedico, praenuntio. Apud Homerum, fateor, notiones vocis ductae ſunt a notione *τοῦ τέλους*, finis, exitus; nam eſt non modo, ad finem perducere, ſed et *finire, definire, conſtituere, decernere, βουλεύεσθαί τινι*, etiam *μηχανᾶσθαι*.. De his v. dicta ad Z, 349. Etiam Heſiodus E. 228. 9 *οὐδέ ποτ' αὐτοῖς ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται εὐρυόπα Ζεύς.* pro *βουλεύεται.* Ergo Iupiter, auerſus, infeſtum animum habens, conſtituit mala. Importunum eſt, quod, ſi *κακὰ φρονέων*, Iupiter *τεκμαίρεται*, quaeritur, quidnam? et quod repetendum eſt *κακὰ*, commode. Ex graeci ſermonis ratione eſſe poſſet *τεκμαίρεται φρονέων κακὰ*, pro *ἑαυτὸν φρονεῖν κακά.* ita tamen eſſet, *denuntiat, oſtendit;* et ad Poſthomericam notionem res rediret. Suſpectus itaque eſt locus vſſ. 69 —72 malae ſedulitatis rhapſodorum. Iis reſectis multo melius procederent omnia; magisque adaptatum eſſet *τὸ γὰρ* vſ. 73. Quid tamen poſt iſta faciemus loco Od. Λ, 111 *εἰ δέ κε σίνηαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον.* vbi manifeſtum fit eſſe, *praedico, denuntio.*

71. 72. *εἰςόκεν ἢ — ἕλητε, ἢ αὐτοὶ δαμείετε.* Requirebatur *δαμείητε.* „*δαμείετε.* Ita Iones raptim pronuntiaſſe" ait Clarke: quaſi expedita res eſſet hoc ita ſe habere; de quo tamen alii valde dubitant. Dicam potius, ſupereſſe hoc ex grammatica nondum ſatis accurate conſtituta, pro *δαμείητε* quod et Barocc. habet, ex *δαμείην*, vt *τυπείην*. cf. ad A, 66. Pro *ἕλητε* vn. Vindob. *ἕλοιτε.*

73. *ὑμῖν μὲν γὰρ ἔασιν* — Ariſtarchus legerat: *ὑμῖν δ' ἐν γὰρ ἔασιν.* minus ſuauiter. Erat hoc in Vrat. b. Moſc. 1.

75. ⸖ quia *Ἕκτορι δίῳ* pro, *ſibi.* et quod *πρόμος* pro *πρόμαχος*, et quod ſe *δῖον* appellat importune, *ἀκαίρως*. Obſeruationes quidem parum graues! quibus alia Sch. B. et Sch. Leid. opponunt; iſtis tamen prioribus, quae in Schol. A. leguntur, adductus Bentleius coniectabat *πρόμος ἔμμεναι οἰόθεν οἴῳ* ex v. 39. ita vt alterum *Ἕκτορι δίῳ* huc retractum forte ſit ex v. 169. Atqui figura iſta, vt aliquis pro *ſe* ponat *nomen ſuum* frequens ſatis eſt, v. c. Ξ, 454 ipſe Polydamas loquitur *οὐ μὰν αὖτ' οἴῳ μεγαθύμου Πανθοΐδαο* ſq. Quod *πρόμος* pro *πρόμαχος* dictum ſit, ad omnia fere loca, quibus vox occurrit, iteratur, notatur etiam in Apollon. Lex. h. v. Etymol. Heſych. Videtur adeo de eo controuerſia fuiſſe: add. ſup. ad Γ, 44. — Porro *δεῦρ' ἴτω ἐκ πάντων*, antea iungebatur, minus bene.

76. *Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω.* (⸖) quod Homero eſt *ὁ μάρτυρος*. Obſeruatiuncula ad A, 338 et alibi repetita. At illud non monetur, poſſe etiam eſſe *ἐπὶ* et *μάρτυρος* ſeiunctim, pro *ἄμμι ἐπέστω μάρτυρος*. Et hoc ab Homero profectum credere malim.

77. *εἰ μέν κεν ἐμὲ κεῖνος ἕλῃ.* vn. Vindob. *τῆνος.* „*γρ. ἐμ' ἐκεῖνος*" Barnes. *τανα ήκεϊ* correxit Barneſ. cum eſſet vbique *ταναηκέϊ*. Et ſane Barneſio erat parendum, ſi inf. Ξ, 385 *τανύηκες* ſcribimus. Vtrumque enim in Homero occurrit *τανύηκες* et *τανάηκες*. De voce ſatis

agunt grammatici ὁ ἔχων τανaὴν, τεταμένην, ἐπιμήκη ἀκήν. *Longo praefixa haſtilia ferro* ap. Virgil.

79. σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι. σῶμα idem quod vſ. 84 νέκυς proprie apud Homerum de mortuo: quod obſeruatum vidimus iam ſup. ad Γ, 23. At de viuo corpore δέμας. Ad idem probandum vtitur his vſſ. 79 et 80 aliquis ap. Stobaeum Ecl. phyſ. I, 43. p. 750. ed. Heeren: qui locus male e Platonis Cratylo petitus antea ferebatur, in ed. Cant. p. 86.

79. 80. ὄφρα πυρός με — λελάχωσι. ⊱ quod omnino nullum aliud ſepulturae genus nouit Hector, quam *vt igni cremetur corpus.*

80. ⊱ quod λελάχωσι pro λαχεῖν ποιήσωσι. Hoc et Sch. br. cum addito: οἱονεὶ μεταλαβεῖν. ap. Heſych. eſt λελαχήσωμεν, λαχεῖν ποιήσωμεν, ſed cum caſu ſecundo λελαχεῖν τινος, vel λελάχειν, pro τι. *facere participem, impertire.* Verbum λελάχω occurrit hoc ſignificatu transitiuo etiam O, 350. X, 343. Ψ, 76. vbi Euſt. λελαχεῖν ἀντὶ τοῦ, πυρὸς ἀξιῶσαι. λάχος δοῦναι τινός. Koeppen bene comparat ἐκλελάθω vt B, 600. et λελάθω O, 60 et al.

81. εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἕλω, δώῃ δέ μοι εὖχος (νίκην) Ἀπόλλων. Apollon. Lex. p. 71 αἴ κεν. ἐάν. αἴ κεν πώς μιν ἕλω, (non πῶς) pro εἴ πως. Porro eſt inter exempla iunctorum optatiui et ſubiunctiui: εἴ κεν ἕλω — δώῃ δέ μοι — v. Exc. II. ad lib. V. Porro quaeri poteſt, cum alias Iupiter victoriam det, vt inf. 203 cur nunc Apollini hoc tribuatur: Puto, quia Troianorum tutela erat Apollo. Simili modo a Minerua, tanquam ſui ſtudioſa, victoriam repetit Neſtor: inf. 154. Koeppen Apollinem obſeruat ſic memorari, quoties de ictu vel iactu ſermo eſt, vt Π, 725. Od. X, 338. Ψ, 7.

82. ⊱ excidit Scholion, recoquens τὸ, ἡ Ἴλιος. προτὶ Euſtath. Mori. Ven. Lipſ. Townl.

83. καὶ κρεμόω προτὶ νηόν. ἐπὶ νηὸν Mori. Barocc. vn. Vindob. vt vſ. ſequ. ſequitur ἐπὶ νῆας.

85. ὄφρα ἑ ταρχύσωσι. Sch. A. θάψωσι. τάρχεα τὰ γενομισμένα τοῖς νεκροῖς. additur inepte ἀπὸ τῆς ταραχῆς. etsi hoc repetunt Sch. br. Etymol. et Eustath. Similia Ven. B. et ταρχύσαι, θάψαι, ἐνταφιάσαι. Apollon. Lex. h. v. et Hesych. ταρχεύωσι Mori mſ. ταρχήσωσι Vrat. b. At ταρχύσωσι, θάψωσι, etiam Suidas.

86. σῆμα δέ οἱ χεύωσιν — quod in patriam non reportata fuerunt ossa" Videtur inter grammaticos disputatum fuisse de more comburendi mortuos. v. modo ad 79. add. inf. X, 342. Recitat Stobaeus Serm. CXXII, p. 614. versus 85. 86. confusos cum Il. Π, 456. 7. vbi v. Obseruat quoque grammaticus, quod Homero Hellespontus πλατὺς est. Addit Ven. B. καθ' ὃ μέρος ἐστὶ πλατύτερος ἑαυτοῦ περὶ τὰς ἐκροὰς τοῦ Σκαμάνδρου. Similia Eust. et inf. ad P, 432 Sch. B. Sane Hellespontus et *latus* et *angustus* (septem stadia non excedit) dici potuit, comparatiue. vt bene Ern. reponit ad Clarkii et aliorum argutias. In Homero tamen cum Hellesponti nomen ad maris Aegaei partem borealem contiguam referatur, ipsumque Troadis littus, epitheton πλατὺς multo minus impugnandum erat. Apollon. Lex. πλατὺν Ἑλλήσποντον. (ad P, 432) οὐ καθολικῶς λέγει πλατὺν, ἀλλὰ τὸ κατὰ τὴν Τροίαν μέρος τοῦ Ἑλλησπόντου. ἀπὸ τοῦ μέρους τὸ ὅλον τροπικῶς λέγει. κατὰ γὰρ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον οὐ πλατύς ἐστιν Ἑλλήσποντος. ad q. loc. vide Villoiſ. et Toll. Exscriptus est Apollon. ab Hesychio. Accessit nuper Iac. Bryant. Alio modo vidi accipi a viro docto Dallaway *Constantinop.* p. 365. de longo prospectu Hellesponti cum Propontide se miscentis. ἐπιπλατεῖ vna voce Ven. A. sed esse ἐπὶ pro παρὰ ipse Schol. monet. Insertum est in Ven. A. et Sch. br. Scholion de Phrixo et Helle e Philostephano Callimachi aequali: qua de re v. Apollod. I, 9, 1. et Not. Inepte narrationem παραφράζει Eustath.

χεῦαι, τὸ τὴν γῆν ἐπιχέαι τοῖς τεθνεῶσι. σῆμα τέ μοι χεῦαι (Od. Λ, 75) Apollon. Lex. h. v. At Lipſ. Ven. duo Vindob. χεύωσι. Sane ap. Hesych. χεύασι.

χεύσωσι. χώωσι. ſunt notata. Ceterum ex h. l. firmatur ſaltem mos tumulos, σήματα, excitandi mortuis; et auctor loci videri poteſt reſpexiſſe tumulos in Troadis littore paſſim conſpicuos, ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ, in quorum veſtigiis exquirendis tam curioſe ſeduli fuere qui nuper haec loca adierunt.

89. ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κ. ἑ. excidit Scholion Ven. A. Spectauit illud aut τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ σήματος, aut ſcripturam κατατεθνειῶτος, quae in vtroque Ven. erat, vt et in aliis, Barocc. Lipſ. Cant. Vrat. A. binis Vindob. pro quo Ariſtarchus, hic et vbique, ſcribit κατατεθνηῶτος. vt inf. 409 Mori τεθνηεῶτος. Ariſtarcheam ſcripturam per η nos ſeruare diximus ſup. Z, 71.

Verſus 89. 90. 91. a Cicerone verſos videbis ap. Gell. XV, 6. e lib. II. de gloria non ſane admodum eleganter.

93. αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι — Mire argutantur grammatici, A. B. br. Euſt. de cauſſa, cur metuant congredi cum Hectore Achiui. Simpliciſſimum in oculos incurrit: quia eius virtutem inſignem norant; confeſſionis autem pudebat. Multo magis tricatur Porphyrius, cuius ζήτησις inferta eſt Ven. B. cur Menelaus nunc ſurgat, mox ceteris ſurgentibus ſedeat. Piget talia legiſſe. Cur Menelaus nunc primo loco ſe pugnae offerat, obuium eſt: quia ad eum maxime rerum euentus ſpectabat, ſi Hectore caeſo Troia facilius poſſet expugnari. — Verſum interpretatur Etymol. p. 107, 26. ἐνετράπησαν μὲν ἀπαρνήσασθαι, ἐφοβήθησαν δὲ ὑποδέξασθαι καὶ ὑπαντᾷν τὸν λόγον τοῦ Ἕκτορος. Idem argutatur in etymo, quod neceſſe eſt eſſe αἶνος. ἀπαρνήσασθαι reddit quoque Suidas. Ingenioſe verſum ad animi cupiditates transfert Plutarchus de virt. mor. p. 447 E. vtitur eo aliis quoque locis.

Ceterum probatur Homerus in hoc, quod non vanam opinionem ſequitur, ſed naturam, dum, diſcrimine repente obiecto, heroes exhibet primo commotos, nec niſi deliberatione animi et cohortatione facta ad ſuſcipiendum periculum promtos exhibet.

95. *νείκει ὀνειδίζων* Sch. A. memorat in nonnullis esse *νεῖκε ὀνειδίζων·* puto fuisse *νείκε'* pro *νείκεε*. Est quoque hoc in Mori mſ. *νείκει'* Mosc. 1.

μέγα δὲ στοναχίζετο. Mori *δ' ἐστοναχίζετο.* Townl. *δ' ἐστεναχίζετο.* Schol. Lipſ. et Cant. ap. Bentl. *δὲ στεναχίζετο.* perpetua varietas. v. ad B, 96.

96. *ὤ μοι ἀπειλητῆρες.* in alio ap. Sch. A. erat: *ὤ μοι ὑβρισταί.* ex interpretatione. Melius redduntur *ἀπειλητῆρες, καυχηταὶ,* in Schol. br. et Eustath. add. Suidas. Nam et per se cognatae sunt notiones hae minandi et gloriandi, et passim apud Homerum occurrunt *ἀπειλαὶ* et *ἀπειλεῖν* de gloriantibus. v. c. Ξ, 479. Confer opprobria in Achiuos iacta Θ, 228 ſq.

97. *ἦ μὲν δὴ λώβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς* Sch. br. *ἐκ δεινοῦ δεινῶς.* *ἢ καὶ τῶν δεινῶν δεινοτέρως* Apollon. Lex. *τῶν δεινῶν δεινότατον.* Similia Schol. A. B. Eustath. Verbo, est periphrasis superlatiui, pro *δεινοτάτη.* v. sup. ad vſ. 39 *οἰόθεν οἶος.*

98. *ἀντίος εἶσι.* Townl. *ἀντίον.*

99. *ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε.* Vocat huc Schol. A. et Leid. Xenophanis dictum: *πάντες γὰρ γαίης τε καὶ ὕδατος ἐκγενόμεσθα.“ ἐκ γῆς (γαίης) γὰρ πάντα, καὶ εἰς γῆν (πάντα) τελευτᾷ. ἢ ὅτι τὸ ὕδωρ τὰς ψυχὰς διαφθείρει* (quod Heracliti est). Similia sunt in Schol. br. cf. Eustath. item apud Sextum Emp. adu. Phyſ. p. 685. Aliena tamen et haec, et illud, quod vulgo fertur: *πάντα γὰρ ἐκ γαίης, καὶ εἰς γῆν πάντα τελευτᾷ* apud Sextum X, 313, ab Homero; qui ad communem sensum terram resolutam in puluerem aqua mixtum et aqua diffluentem in declarando interitu respexisse dicendus erat; dissolui terram in aqua vulgo obuium erat, obuium itaque illud quoque, dissolui omnia in aquam et terram. Philosophice tamen dictum accipit quoque Galenus in Medico c. 9. Sicque ap. Stobaeum Ecl. phyſ. I, 12. p. 282 ed. Heeren. (Cant. p. 85.) Alio modo, vt cum sacrorum librorum narratione conveniat, interpretatur haec Iustinus Cohort. ſ. 30. vbi

codd. γένησθε, et Clemens Strom. V, p. 707. Omnino versus recitatur passim, vt a Luciano in Ioue Trag. 19. vbi ἅπαντες· item a Schol. Apollon. I, 496. vbi Thales elementum rerum, aquam, ex hoc versu sumsisse traditur.

100. ἥμενοι αὖθι ἕκαστοι ἀκήριοι ἀκλέες αὔτως. Vulgo ἀκλεὲς, vt quoque scribitur in Apollonii Lex. in ἀκήριοι. quod si scribitur, erit neutrum pro aduerbio ἀκλεῶς. Pessime enim veteres ap. Eustath. dictum esse voluerunt pro ἀκλεεῖς, vt ἐπιτηδὲς dictum esse volebant A, 142 ad q. v. vide Obss. Scriptum quoque contra metrum ἀκλεεῖς in Mori. Barocc. Vix tamen dubitare licet, ex mente Homeri fuisse ἀκήριοι, ἀκλέες αὔτως. Formae fuere plures: ἀκλὴς, έος, έες, tum ἀκλεὴς, εέος, εοῦς, et ἀκλειής. Nec aliter statuerat grammaticus in Schol. br. ἀκλέες, ἀκλεεῖς, ἄδοξοι, καὶ ἀνονόμαστοι. Quintus X, 17 ἀκλέες ἑζόμενοι et aliquoties apud Pindarum. Nolo enim laudare Od. Δ, 728 ἀκλέα ἐν μεγάρῳ, nam hic leg. ἀκλεὲ' ἐν μ. Conf. sup. ad B, 115. ἀκήριοι, imbelles. De voce cf. ad E, 812. Apollon. h. v. versu adscripto: οἱονεὶ ἄψυχοι. Idem male exhibet αὖθις. ἀκήριον Mori ms.

101. τῷδε δ' ἐγὼν αὐτὸς θωρήξομαι. Atqui, inquis, iam armatus esse debuit Menelaus in pugna. Sch. B. firmiora, ait, arma nunc sumturum eum esse, cum pugnam singularem inire velit. Enimuero non vrgendum est vocabulum; Menelaus cum aliis hastam et clipeum, forte et galeam, in terram deposuisse putandus est; haec arma nunc arripit iterum vs. 103. et iterum vs. 122 ἀπ' ὤμων τεύχε' ἕλοντο.

αὐτὰρ ὕπερθεν. cum sequatur νίκης, deleui ν, vt sit ὕπερθε. sic quoque Ven. Townl. alii.

102. νίκης πείρατ' ἔχονται &c. quod ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι. non ἔχεται, posuit ex more.

νίκης πείρατα. vt νίκης τέλος. πολέμου τέλος. ipsa pugna eiusque exitus, de quo v. ad Π, 630. Similiter ὀλέθρου πείρατα. De funium oris, πέρασι, cogitabat Eustath. a πεῖραρ, sed omnino id, quod summum est in

re, vel vltimum in re, pro ipſa re ponitur. Sic *ſumma belli. ſumma victoriae.* Apud Clement. Alex. Strom. VI, p. 739 laudatur: *νίκης ἀνθρώποισι θεῶν ἐκ πείρατα κεῖται*, vnde Archilochi verſum ductum eſſe: *νίκης δ' ἐν θεοῖσι πείρατα.* Deeſt aliquid in medio: *νίκης δ'* (*ἔχονται* aut ſimile quid) *ἐν θεοῖσι πείρατα.*

103. *κατεδύσατο τεύχεα καλά. κατεδύσετο* pari iure et vi Vrat. c. Moſc. 1. cum edd. vsque ad Turnebum et Stephanum, qui exararunt *κατεδύσσατο*, male geminato ſibilo, emendatum a Barnes. Et ſane *κατεδύσατο* Cant. Mori. Barocc. Ven. Ad faſtidium actum de hac varietate ad Δ, 86. Γ, 262. Β, 35.

104. *ἔνθα κέ τοι Μενέλαε*, — Appoſitum in cod. Veneto verſui antiſigma Ↄ quod alias pingitur ϲ et denotat verſum et alibi occurrere. Ita vero ſexcenties aliis locis repetitis erat appingendum. Hoc loco reſpicere debuit verſum de Patroclo Π, 787 *ἔνθ' ἄρα τοι, Πάτροκλε, φάνη βιότοιο τελευτή.*

φάνη βιότοιο τελευτή. Sch. A. „*γρ. καὶ θανάτοιο τελευτή.*" quod Virgil. vertit: *Hic tibi mortis erant metae.* Aen. XII, 546.

107. *αὐτός τ' Ἀτρείδης.* Cant. et vn. Vindob. *αὐτὸς δ'* non male, vt noua ſententia procedat.

108. *δεξιτερῆς ἕλε χειρὸς ἔπος.* Aut ſerioris rhapſodi eſt verſus, aut emendandus eſt. Nam *χειρος ϝεπος* repugnat metro Homerico. Notatum et emendatum iam a Bentleio: *δεξιτερὴν ἕλε χεῖρα, ϝεπος τ' ἔφατ'* — Sic enim et alibi loquitur: Ξ, 137. Ω, 671. Od. Α, 121. Σ, 257. alterum tamen per ſe et ipſum bene ſe haberet, vt Δ, 542. Α, 323 vidimus.

Vſſ. 108. 109. ad obiurgandum amicum commodiſſ bene vtitur Plutarch. de adulat. p. 55 C.

109. *οὐδέ τί σε χρὴ ταύτης ἀφροσύνης.* Nil monent grammatici de ratione grammatica formae loquendi, quae aliquoties in Homero occurrit. Explicatur *χρὴ, χρεία ἐστὶ, τῆς* vel *τοῦ.* Vnde vero quartus caſus? Supple *κατά σε.* Eſt *χρὴ* inter ea quae vſu inualuerunt pro *χρῇ*, ex ἔ-

χρην, ἔχρη, χρῆ, ex χρῆμι. Eodem modo χρεὼ et χρειὼ, v. c. I, 603 οὔτε τί με ταύτης χρεὼ τιμῆς, sc. οὐκ ἐπ' ἐμὲ ἱκάνει, ad quem locum vide Obſſ. Erat quoque χρεὼ h. l. in Harlei. et vno Vindob. et reponere hoc iubebat Bentl. quia id et alibi occurrit: I, 75. 604. K, 43. Λ, 605. Ita vero multa loca eſſent mutanda, Od. A, 124. Γ, 14. Φ, 110. X, 377.

110. ἀνὰ δ' ἴσχεο erat vulgata lectio; pro ἀνίσχεο. ἀνέχου. nec eſt improbandum per ſe. Etiam Heſych. ἀνὰ δ' ἴσχεο· ἀνάσχου δέ. ἀνὰ δὲ σχέο tamen ſuppeditant Townl. Ven. cum Euſtath. et adſpirant Barocc. Mori. ἀνὰ δ' ἔσχεο. Ariſtarchus, puto, ita legerat; corruptum Schol. A. „Ἀρίσταρχος, ἀνὰ δ' ἄνσχεο. ἀνάσχου δέ. leg. ἀνὰ δὲ σχέο. Occurrit σχέο Φ, 379.

111. μηδ' ἔθελ' ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι. ⊱ quod ἐθέλω ſemper eſt apud Homerum; non θέλω. Dictum iam de hoc ad A, 133 vbi in Obſſ. varians lectio excidit poſt Moſc. 3. ἠὲ θέλεις.

σεῦ ἀρείονι φωτὶ recitat Schol. Eurip. Or. 1585. vbi δεινὸν εὐτυχῶν ἀνὴρ πρὸς κακῶς πράσσοντας conuenit ſup. cum A, 80.

112. τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι. Schol. A. monet ſcribi quoque τόν γε. De στυγεῖν v. ad O, 167. vbi idem verſus legitur. Vn. Vindob. interpolate: τὸν ὑποτρομέουσι καὶ ἄλλοι.

113. καὶ δ' Ἀχιλεὺς τούτῳ γε — ἔρριγ' ἀντιβολῆσαι, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων. ⊱ quod Zenodotus ἀμείνω legerat" (vitio librarii factum putes; videtur tamen aliquid turbatum eſſe; vti et Γ, 11. in hac voce. v. ſeqq.) τὸ δὲ ἀντιβολῆσαι, pergit Sch. A. γράφεται καὶ διὰ τοῦ ν, ἀντιβόλησεν (quomodo hoc fieri potuit? poſt ἔρριγ' — An forte erat Zenodotea lectio: καὶ δ' Ἀχιλεὺς τοῦτόν γε μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ ἔρριγ', ἀντιβόλησεν ὅπερ, σέο πολλὸν ἀμείνω.) addit: Melius, aiunt, dixiſſet Homerus: ὅπερ μέγα φέρτατός ἐστι. Scilicet, quod nunc legitur, habet aliquid exprobrationis in Menelaum.

Pro τούτῳ γε. τοῦτόν γε Mosc. 1. et Lesbonax, qui hinc exsculpsit schema Graecorum Asiaticorum p. 182. quarto casu vtentium pro tertio. Atqui sic iungendum erat τοῦτόν γε ἔῤῥιγε.

ἔῤῥιγ'. Male Eustath. mentiri ait Agamemnonem; nam, hoc factum esse ab Achille, non narrari. Potuere tamen multa antecedere, quae in Iliade non narrantur, et in iis hoc quoque, Achillem refugisse congredi cum Hectore. Atqui ἔῤῥιγεν est *horrere solet*, siue, vt Clarke vertit, non sine horrore aliquo ei occurrit. Antiquitus εριγ' exaratum fuit.

115. ἰὼν μετὰ ἔθνος ἑταίρων. pro εἰς ἔθνος dictum esse obseruat Apollon. Lex. p. 455. versu apposito.

ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἵζευ. qua socordia Homeri editores in metro vsi sint, vel ex hoc aestima, quod νῦν in omnibus edd. etiam in Turneb. aberat, etsi in Eustathio legebatur; restituit Stephanus.

116. τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοί. ξ– quod πρόμον dicit, qui vulgo πρόμαχος. Notatum iam erat ad vs. 75.

117. εἴπερ ἀδειής τ' ἐστὶ, καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρητος. Sch. Ven. A. „γρ. καὶ, ἀδειής γ'," sicque Mosc. 1. Omissum τ' in Townl. Vrat. b. c. At seruat τ' Apollon. Lex. qui adscripsit versum in ἀδειής. ἀδειής. οὐ δεδιώς. Nimis subtile, lubricum et parum fructuosum est, quod Dawes et Knight inferunt, quia ante δέος et δεινὸς saepe producitur vocalis breuis, pro δέος, δϝεος, et h. l. εἴπερ δ' αδϝειης, καὶ — vel ἀδσείης esse scribendum; potuit, si id verum est, non minus probabiliter scriptum esse: εἴπερ δ' ἀδδειής καὶ εἰ π.

ἀκόρεστος laudat Barnes ex Eustath. sed pro interpretatione vsitatiorem formam apposuerat. μόθου ἀκόρητος, vt ἆτος πολέμοιο. pugnandi cupiditate inexpleta v. sup. ad E, 388. Interpretatur Virgilius, *quos nulla fatigant praelia, nec victi possunt absistere ferro.* Aen. XI, 305.

118. γόνυ κάμψειν. Barnes: „γρ. καμψέμεν." Repetuntur duo hi versus T, 72. 73.

120. 121. iidem versus lecti Z, 61. 62. vbi ὡς εἰπὼν ἔτρεψεν· quod h. l. παρέπεισεν. παρειπών. Barnes: „γρ. παῤῥειπών." non varietas, sed commentum viri docti est. saltem sic pronuntiari potuit aut debuit. Verum fuit παρϝειπων.

125. ἦ κε μέγ' οἰμώξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς. Argutantur grammatici, mirati Pelea a Nestore excitari, non alios Achiuorum parentes. Atqui senex senem, eumque clarissimum et fortissimum primo loco recordari debuit. Versu hoc vsi sunt Spartanorum legati audita Gelonis postulatione, vt sibi copias Graecis mittenti deferretur exercitus ductus: Ἦ κε μέγ' οἰμώξειεν ὁ Πελοπίδης Ἀγαμέμνων πυθόμενος Σπαρτιήτας τὴν ἡγεμονίην ἀπαραιρεῖσθαι ὑπὸ Γέλωνός τε καὶ Συρηκουσίων. quae nec Eustath. ad h. l. oblitus est. Repetit versum quoque auctor Encomii Demosth. inter Lucianea pr. f. 5. vbi comparatio instituitur cum pulcerrimo loco Demosth. Or. c. Aristocr. p. 759 πηλίκον ποτὲ στενάξαιεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι οἱ ὑπὲρ δόξης καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες. Recitat quoque vſ. 125 et 127 Apollon. de Synt. p. 95.

127. ὅς ποτέ μ' εἰρομένος μέγ' ἐγήθεεν ᾧ ἐνὶ οἴκῳ &c. quod Zenodotus legerat μέγα δ' ἔστενεν. Vnde, Ven. A. pergit, „apparet eum iunxisse μειρόμενος et accepisse hoc pro στερόμενος. (an vt sit: *priuatus* Achille?) At Homero hoc sensu μείρεσθαι non dicitur, sed pro μερίζεσθαι, vt I, 612 καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς *partire, partem dimidiam habe.* Repetuntur eadem in Sch. A. ad e. l. vbi suppletur Peleus στερισκόμενος τῆς στρατείας. Itaque verum est μ' εἰρόμενος, pro ἐρωτῶν." (Ergo εἰρόμενος et altero versu ἐρέων dicta sunt eadem vi, medium et actiuum. reddunt tamen ἐρέων, ἐρευνῶν. Omnino dura est vſſ. 127, 8. iunctura) — Lectio μέγ' ἐγήθεεν est Aristarchea — Additur: ἄλλως· πλῆρες ἐμὲ εἰρόμενος τε. (Corrige: alio modo plene legi: ὅς πότ' ἔμ' εἰρόμενος μέγ'. ὅς ποτι μ' vitium est ed. Turn.

129. τοὺς νῦν εἰ — ἀκοῦσαι. Ita Ven. cum Sch. A. Lipſ. Cant. Townl. Vrat. c. A. Moſc. 1. ſicque iam edd. ante Turn. qui ex Rom. edidit ἀκούσοι. Atqui grammatica ratio poſtulat, ἀείραι κεν — εἰ ἀκούσαι (ἄν.) ἀκούσοι Barocc. et a m. ſec. Lipſ. Mori. vn. Vindob. „γρ. ἀκούσῃ." Barn.

130. πολλά κεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀείραι. In correctioribus Ariſtarchi codicibus (ἐν ταῖς ἐξητασμέναις) lectum βαρείας χεῖρας, τὰς βεβαρημένας ὑπὸ γήρως νῦν, καὶ δυςκινήτους. ἀλλαχοῦ δὲ τὰς ἐῤῥωμένας. βαρείας χεῖρας ἐποίσειν (ἐποίσει. Jl. A, 89.) Haec Ven. A. Legitur ἀείροι Mori et Barocc. et „γρ. ἀείρει" Barnes.

131. ἀπαὶ Cant. et male intulerat Barn. cf. ad Γ, 217. 359.

132. αἲ γὰρ — ἡβῷμ', ὡς ὅτ' — formula ſollennis, qua Neſtor vtitur hic et Λ, 669. Ψ, 629. tranſtulit eam ad ſe in Odyſſea Vlyſſes: εἴϑ' ὡς ἡβῷμι. expreſſitque idem Virgilius VIII, 560 ſq. *O mihi praeteritos* etc. add. V, 394 ſq.

133. ὡς ὅτ' ἐπ' ὠκυρόῳ Κελάδοντι μάχοντο. — „quod praemiſſis antea epithetis ſubiicitur nomen proprium" (Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥ.) ſcilicet κελάδοντα pro epitheto amnis *ſonantis* accepit Sch. A. Sic quoque Sch. br.

In κελάδοντι manet difficultas. Nam, ſi epitheton eſt, durum habendum eſt, quod duo epitheta ſine nomine poſuit; ſi fluuius eſt ὁ Κελάδων, tum noua difficultas, quod alter fluuius ſubiicitur Iardanes. Dici tamen poteſt: ad Celadontem fuiſſe pugnatum, at Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεϑρα appoſitum tantum ad declarandum ſitum vrbis Pheae. Fuere qui locum emendarent: v. ad vſ. ſequ. Lennep. ad Coluth. p. 24 coni. ὠκυρόῳ Λάδωνι. ſed is ab his locis remotior. Nil impedit antiqua licentia poetam κελάδοντα pro ſynonymo vocis ποταμοῦ poſuiſſe, vt eſſet: *apud celerem amnem.* fere vt voc. ἄναυρος. Similia his iam ap. Koeppen reperies.

134. ἀγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι. Heſych. ἐγρόμενοι. συλλεγόμενοι. male pro ἀγρόμενοι ex

h. l. Monuit quoque Bentl. De ἐγχεσίμωρος. v. ad B, 692.

135. ⊱ „quod Φειᾶς nunc ſingulari occurrit; at in Odyſſ. plur. Φεαῖς" (O, 296. vbi Φερὰς nunc legitur). Additur mox ex alio grammatico: „ἄλλως. Eſt *Pheia* vrbs Elidis; aliis Arcadiae, iuxta quam Iardanes fluit." Subiicitur: „At *Pheia* vel Phea (ap. Steph. Byz. Φία et Φέα quod et Euſt. notauit) mari adiacet, et amnis nusquam cernitur: melius itaque Didymus: „Φήρα, Σπάρτῃ καὶ Δαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα. nam ſic et Pherecydes narrat." Corruptum eſt Scholion multo etiam magis vt ex Moſc. 1. enotatum eſt. Didymus verſum ſic emendarat: (παρὰ) Φήρῃ καὶ Σπάρτῃ, καὶ Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα. Quod ille fecit parum docte. Melius alii apud Strabon. VIII, p. 535 B. e quo recte conſtituto narrata dabo: Scilicet controuerſia fuit ſuper hoc loco, quod *Iardanes* (Ἰάρδανος eſt in Pauſan. V, 18. p. 423 f. et ap. Steph. Byz. loco corrupto) eſt Elidis fluuius in mare Ionium procurrens, et *Phea* vrbs ad mare; pugna autem eſſe facta videtur in *media terra* verſus fines Arcadiae; (Strabo VIII, p. 527 A. μετὰ δὲ τὸν Χελωνάταν Πισατῶν, αἰγιαλὸς πολὺς, εἶτ' ἄκρα Φειὰ, ἦν δὲ καὶ πολίχνη· Φειᾶς παρ' τ. Sequitur: ἐστὶ γὰρ καὶ ποτάμιον πλησίον. (Euſtath. p. 671, 20 addit ὁ Ἰάρδανος) ἔνιοι δὲ ἀρχὴν τῆς Πισάτιδος τὴν Φειὰν λέγουσι. add. p. 539 C. et ad Od. O, 296.) Iam *Iardani herois* fuit ſepulcrum, cum vrbe *Chaa*, propius ad Arcadiae fines, non longe a Lepreo, ad fluuium *Acidontem*; itaque fuere, qui legerent in Homero:

ἡβῷμ', ὡς ὅτ' ἐπ' ὠκυρόῳ Ἀκίδοντι μάχοντο
ἀγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι
Χαᾶς παρ' τείχεσσιν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.

Hactenus e Strabone. Ambigunt in Phea et Iardane etiam Schol. br. Nihil expedit Apollon. Lex. Φειὰ πόλις· Φειᾶς παρ' τ. Apud Pauſan. V, 18. vbi, pugna in arca Cypſeli expreſſa quaenam illa fuerit, dubitatur; ad h. l. ſpectant ſequentia: οἱ δὲ συνιέναι φασὶν εἰς ἀγῶνα τὰ στρατιωτικά· Πυλίους δὲ εἶναι καὶ Ἀρκάδας παρά τε Φιγά-

λειαν πόλιν καὶ ποταμὸν μαχομένους Ἰάρδανον. Obuia res eſt, *Φιγάλειαν* (longe alio loco ſitam: Pauſan. VIII, 39) corruptam eſſe ex *Φειάν.* In Strabone autem VIII, p. 527 A. *Μετὰ τὸν Χελωνάταν, ὁ τῶν Πισατῶν αἰγιαλὸς πολύς. εἶτ' ἄκρα Φειά. ἦν δὲ καὶ πολίχνη· „Φειᾶς πὰρ τείχεσσιν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.“ ἐστὶ γὰρ καὶ ποτάμιον πλησίον.* vbi mſſ. *Ἰαρδάνη ἀμφὶ ῥέεθρον* corrupte haud dubie.

138. *δίου Ἀρηϊθόου* poſt *Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος.* „quod epanalepſis frequens in Jliade, at ſemel in Odyſſea obvia.“ Obſeruatiuncula aliquoties decantata. Pergit Sch. A. „et quod *Areithous* Arcas idem nomen habet cum Boeoto.“ Voluit dicere, ab Areithoo Coryneta Arcade diuerſum eſſe alterum illum, cuius filius Meneſtheus erat ſup. vſ. 9. vbi v. Obſſ. *Areithous Arcas*, Corynetes, fuit inter veteres Arcadum heroes antiquiores, qui adhuc claua vteretur. Eius monumentum monſtrabatur Pauſaniae: VIII, 11. p. 621. Etiam *Lycurgus* hic inter heroes Arcadum habitus, Alei filius: Pauſan. ibid. VIII, 4. p. 606. vbi male *Ἄρηθον ἄνδρα* ſcribitur pro *Ἀρηΐθοον.* Add. Apollod. III, 9, 2. et Notas p. 674. Schol. Apollon. I, 164. et, qui nuper iterum de his egit, V. C. Larcher (*Mem. de l'Acad. des Inſcript.* Vol. XLV, p. 436 ſq.)

Bentlei. coni. *δῖος Ἀρηΐθοος*, vt locus ſimilis ſit alterius Z, 396 *Ἠετίωνος. Ἠετίων, ὃς ἔναιε.* Ibi tamen vir doctus contrarium maluerat.

(*κατ'*) *ἐπίκλησιν.* iterum Π, 177. Σ, 487. Χ, 29 et 506.

139. *ἄνδρες κίκλησκον καλλίζωνοί τε γυναῖκες.* quod alterum otioſe adiicitur, antiqui ſermonis indoles ferebat. Nec ineſt emphaſis: quod vult Schol. B. Alias *ἄνδρες τε θεοί τε* ſimili modo iunguntur, vt ap. Heſiod. Theog. 197.

141. *ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ ῥήγνυσκε Φάλαγγας.* Apud Apollon. II, 115 eſt *ἀζαλέῃ κορύνῃ.* vbi Schol. *τῇ ξηρᾷ· ἐπεί ἐστι ξυλίνη. Ὅμηρος δὲ καὶ σιδηρᾶν οἶδεν· „ἀλλὰ σι-*

σιδηρείῃ κορύνῃ·“ τινὲς δὲ ἀποδεδώκασι σιδηρείῃ, τῇ εὐτόνῳ. ὥσπερ καὶ· σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει“ P, 424 quam interpretationem alibi non vidi memorari; eſt ergo ex deperditis Scholiis. Laborant tamen grammatici in claua ferrea, maluntque eam roboream, ſed ferro eſſe inductam, vel clauis ferreis impactis aſperam.

κορύνῃ media breui, vt ſemper apud Homerum; at media producta eſt in carmine epico, quod inter Theocritea ſeruatum eſt, XXV, 46. Idque a recentiore poeta profectum eſſe, ex eo arguit Clarke, Dawes autem, ab homine imperito; add. Toup. in Addendis ad e. l. Mirum eſt omnino Daweſii iudicium de praeſtantiſſimo illo carmine, Miſc. crit. p. 102. 3.

142. τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλῳ, οὔ τι κράτεΐ γε. Ad h. v. ſpectat gloſſa Heſychii: οὔ τι κράτεΐ γε. οὐ σὺν δυνάμει. Bentlei. coni. οὔ τι κράτει ᾧ. (ϝῷ)

Λυκάοργος vn. Vindob. Λυκόεργος. Mori et vn. Vindob. hic et mox. v. ad Z, 130.

143. στεινωπῷ ἐν ὁδῷ, ὅθ' ἄρ οὐ κορύνη οἱ ὄλεθρον χραῖσμε σιδηρείη. De στεινωπὸς v. ad Ψ, 427.

ὅτ' ἄρ eſt nouatum a Stephano; nam vbique ὅθ' in edd. et codd. et in ipſo Lipſ. cum Veneto. Eſt autem pro ὅθι, quo loco, non pro ὅτι, in quod Clarke inciderat.

144. 5. πρὶν γὰρ Λυκόοργος ὑποφθὰς δουρὶ μέσον περόνησεν. Sch. A. ὅτι ὑποφθὰς ἀντὶ τοῦ ὑποφθάσας, Ἰακῶς. Apollon. Lex. ὑποφθὰς, ὑποφθάσας. Vix aſſequare, quomodo tantopere in his formis caecutire potuerint veteres grammatici, vt ex ὑποφθάσας contractum eſſe putarent; dicendum ſaltem, eius locum tenere. Ex φθῆμι eſt φθὰς, vt ex βῆμι βάς. Eſt etiam in Schol. A. ad X, 197 ὅτι παραφθὰς κακῶς, ἀντὶ τοῦ παραφθάσας. At leg. Ἰακῶς.

Porro Schol. A. Ἀρίσταρχος δέ φησι καὶ, ἀναστάς. οἷον, ἐκ λόχου ἀναστάς. Non male hoc ſe haberet: πρὶν γὰρ Λυκόοργος ἀναστὰς δ. Schol. Apollonii I, 164 agnoſcit vulgatum: „τὸν Λυκόοργος ὑποφθὰς δουρὶ μέσον περό-

νησε. Memoratur enim ibi Ancaeus Lycurgi huius filius inter Argonautas.

* *περόνησε. περονᾷν* pro *πείρειν* hic et N, 397.

146. ⊱ *τεύχεα τ' ἐξενάριξε τά οἱ πόρε χάλκεος Ἄρης.* quod *ἐξενάριξε* nunc proprie dictum est, *τὰ ἔναρα περιεῖλε.* cf. ad Z, 417.

Porro *τεύχεα δ'* Aristarchea est lectio: quam e Ven. Cant. Harlei. vno Vindob. recepi pro *τ'* quod male diversas personas confundit.

147. *ἔπειτα Φόρει* Cant. Ven. Lipſ. Mori; Harl. Vrat. b. Moſc. 1. edd. Flor. Ald. 1. Rom. Mutauit Ald. 2. Spectat ad h. v. Heſych. in *μῶλον Ἄρηος.* et *μεταμωλίας.*

148. ⊱ Excidit Scholion: quod ſpectaſſe ſuſpicor, ad homonymiam nominis Lycurgi: quod iam in alio homine occurrebat Z, 130. Clarke recte monebat apodoſin eſſe in v. 149 *δῶκε δ' Ἐ.* Ita vero plene interpungendum erat: *Φορῆναι.* *Τοῦ ὅγε* — Ita locus eſt in numero eorum, in quibus *δὲ* in apodoſi apponitur; commode tum cum Erneſtio reddes: *tum, tum vero.* Dubito tamen, an *δῶκεν Ἐρευθαλίωνι* fuerit. Etiam Bentl. hoc malebat. Et nunc video in vno Vindob. ita legi.

149. ⊱ Iterum excidit Scholion quod ſpectauit ad Ereuthalionem; de quo iam actum erat ad v. 9. vbi in Schol. ſcribitur *Ἐρευθελίων.*

150. Poſt hunc verſum ex interpolatione ſequitur alius verſus ex ſup. 40. 51. huc retractus: *Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,* quem Barneſ. receperat, probante, quod miror, Bentleio. Extat in codd. Cant. Barocc. Mori. Vrat. b. vn. Vindob. In *τοῦ ὅγε τεύχε' ἔχων* ſpectat *ὅγε* ad Ereuthalionem, et redit poeta ad vſ. 136. at *τοῦ* ad Lycurgum ſpectat, non aeque ad Areithoum, quod Clarke putabat.

153. *Ἀλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε — πολεμίζειν.* ⊱ quod Zenodotus *θάρσει. θάρσεϊ ᾧ. ἐμῷ.* ſcripſerat: (ſcil. vt Neſtor de ſua audacia loquatur) at impugnatur a Ven. A. *ἀδιανόητον δὲ γίνεται, ἡ ψυχὴ νέαν* (leg. *νέον ἐμὲ*) *ἔπεισε τῷ θάρσει τῷ ἐμῷ.* (hoc eſt calumniari.) Ven. B. ex·

plicat τῷ ἑαυτοῦ θάρσει nec addit, quo ſenſu. Scilicet ad θυμὸς illud ſpectat, cui θάρσος recte tribuitur. Eſt adeo quod Euſtath. ſubiicit κατὰ ἴδιον θάρσος. Declaravit hoc iam olim Apollon. Alex. de Syntaxi lib. II, p. 156. 7.

156. ⸗ propter παρήορος. Nam in hac voce indulſere ſibi grammatici, etſi neglexere ante omnia etymon conſtituere. Fuit εἴρω, iungo, quod et ἀείρω fuit. vnde ἦορα. At grammatici cum eo confundunt ἀείρω *tollo in altum* et ἄρω, *apto* et αἰωρέω, *ſuſpendo ex alto*, quae aliena ſunt a vocis forma. Reddunt παρηρτημένος. ἐκκεχυμένος. κεχαλασμένος. ἔκλυτος. χαῦνος. Agunt de hoc verbo primo loco Apollon. Lex. h. v. vbi ἔστι δὲ ὅτε καὶ πεπτωκὼς καὶ τῷ μεγέθει τοῦ σώματος παραιωρούμενος, appoſito hoc verſu. Schol. Ven. A. B. et br. Euſtath. Etymol. Heſych. Suid. et quis non! Sollenne eſt de equo tertio bigis bellicis ad latus per lorum adiuncto, qui et σειραῖος, vt altero equo caeſo poſſit iungi iugo; ſic Π, 471. 474 et παρηορία Π, 152. Θ, 87. Inde duplici metaphora occurrit adhibitum, et de eo qui mente aberrat, ὁ πλανώμενος νοῦ. νοῦ παρήορος, vt Ψ, 603 ἐπεὶ οὔτι παρήορος οὐδ' ἀεσίφρων. et de eo qui extra lineam et praeſcriptum vagatur: vbi v. Obſſ. Quo ſenſu eſt Theocriteum πάραρος pro πάρᾳρος· de quo docte egit Valken. ad Adoniaz. p. 239 ſq. Itaque de magno corpore h. l. quod proſtratum vltra communem menſuram porrectum iacet. Dixit ſic de Typhone Aeſchyl. Prom. 363 καὶ νῦν, ἀχρεῖον καὶ παρήορον δέμας, κεῖται στενωποῦ πλησίον θαλασσίου etc.

157. εἴθ' ὡς ἡβώοιμι. redit ad verba 132. 3. Ad faſtidium inculcat Clarke obſeruationem ſuam, quod Neſtor ſenili more paullo iactantius de ſe loquitur. Mirum aliud in hoc, quod Neſtor de armis occiſo Ereuthalioni ablatis nihil loquitur; nam ea recuperaſſe et ipſe geſtaſſe videri debet.

161. ⸗ quod ἐνείκεσε pro ἐπέπληξε. nusquam autem pro ἔκρινεν, vt Ω, 29 ὃς νείκεσσε θεάς. — Tum,

quod ex more abundat πάντες. (Non omnino; v. Notam ad h. v. etsi et Eust. repetit idem). Distinguit Wasse, οἱ δὲ, ἐννέα πάντες, ἀνέσταν.

162. πολὺ πρῶτός μὲν ἄναξ omnes habent: nisi quod πρῶτον Cant. Lipf. a m. pr. Esse tamen vitiosum, metrum docet: πρωτος μεν ϝαναξ. Itaque Dawes p. 149. 150 em. πρῶτός γε ἄναξ vel πρώτιστα ϝαναξ. hoc et Bentl. adscripserat, quod A, 105 et saepe occurrit.

163. Τῷ δ' ἔπι Τυδείδης ὦρτο. Ven. A. non ἔπι esse scribendum monet, sed ἐπὶ — ὦρτο. atqui ἔπι est in toto hoc loco ἐπὶ τῷδε, *post hunc*.

166. Puta scriptum esse Ἐνυαλίῳ 'νδρειΦόντῃ. cf. sup. ad B, 651. ἀνδριΦόντῃ Eust. Lipf. a m. pr. vt alibi quoque.

169. πάντες ἄρ' οἵγ' ἔθελον πολεμίζειν Ἕκτορι δίᾳ. promti, parati fuere. Eustath. tamen ambigit, ἔθελον sitne ἐβούλοντο, an ἠδύναντο, vt οὔ τις Ὀδυσσεῖ ὁμοιωθήμεναι ἤθελεν Od. Γ, 121. et οὐδ' ἔθελε προρέειν ποταμός Jl. Φ, 366. Sunt eadem in Schol. Leid.

170. τοῖς δ' αὖτις. recte sic Cant. Harlei. Towal. Vrat. b. c. A. Mosc. 1. 3. Ven. τοῖσι δ' αὖτις edd. ante Turnebum c. Lipf. Mori. Profectum δ' αὐτοῖς e Turnebi emendatione: Praeferunt τοῖς δ' αὖτις vel αὖθις etiam Clarke et Ern.

171. Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς, ὅς κε λάχῃσι. ⊱ πεπάλασθε. Lectio fuit Aristarchi et Herodiani; per σ non per χ, πεπάλαχθε. (Etiam margo Mosc. 1. Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ σ πεπάλασθε, οὐ διὰ τοῦ χ.) sicque ipse Ven. A. et Schol. B. αἱ πᾶσαι, πεπάλασθε. sic quoque Lipf. Mori. „Duxerunt tamen ἀπὸ τοῦ παλάσσειν pro πάλλειν. οἷον κλήρῳ διακληρώσασθε, ἀπὸ τοῦ ἀναπάλλεσθαι τοὺς κλήρους, πεπάλασθε λέγει. Ven. A." Voluit itaque grammaticus a παλάσσω formatum esse πεπάλασμαι. Etymol. „πεπάλασθε, κληρώσασθε. λάχετε. πάλος γὰρ ὁ κλῆρος. παρὰ τὸ πάλλω, ῥῆμα, τὸ κινῶ καὶ σείω, παλῶ, παλάσω." Ergo παλάω, παλάσω, πεπάλασμαι formatum. Obtinuit tamen in scriptoribus

quoque, vt ap. Dion. Or. LXIV, p. 340 R. et Schol. Pindari Ol. VII, 110. ſpreta Ariſtarchi et Herodiani auctoritate, πεπάλαχθε. quod grammatica ratio tuetur; Eſt enim πεπάλαγμαι vt ἤλλαγμαι. Et αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον ſupra vidimus Z, 268. Legitur quoque apud Ammon. in λαγχάνειν. Apollonius in πάλος p. 525 improbat πεπαλᾶσθαι *de ſorte*. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ μεμολύσθαι. καθά φησιν· αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον. Corrupta haec. Nam ex ſeqq. apparet, eum πεπαλάχθαι de ſorte improbare voluiſſe, cum illud ſit, *inquinatum eſſe*. adeoque de ſorte πεπαλᾶσθαι (a παλάω) dictum velle debuit: reſpectu Od. I, 331 αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον. vbi ille legit: πεπαλᾶσθαι. Videntur itaque grammatici aut ignoraſſe, aut admittere noluiſſe παλάσσειν, ad vtramque notionem ſpectare et τοῦ *ſortiri*, et τοῦ *adſpergere*: cf. ad Z, 268. add. ad Λ, 98. adeoque πεπάλαγμαι de vtroque recte adhiberi. Nec veritus eſt vtroque ſenſu adhibere Apollon. Arg. I, 358 πεπάλαχθε κατὰ κληῗδας ἐρετμά. et III, 1045 de inuncto Iaſonis clipeo: σάκος πεπαλαγμένον ἔστω. Habent igitur etymon commune πάλλειν, παλάσσειν, παλύνειν, ſed vſu discreta ſunt.

ὅς κε λάχῃσι. Nonnulli, ſecundum Ven. A. ὥς κε vt ſuppleatur τις, vt alibi (ſane minus bene). Sic quoque erat in vett. edd. Ammonii l. c. Tum monet Ven. B. cum Schol. Leid. poſſe diuerſis modis interpungi, poſt διαμπερὲς, poſt πεπάλασθε, poſt λάχῃσι, et praeſert grammaticus in Ven. A. iunctum cum ſeqq. οὗτος γὰρ, ὅς κε λάχῃσι, duriſſime. Breuiter dixit *ſortimini*, (vsque dum conſtet) *quis ſorte hoc obtineat.* Tricas iſtas, quas etiam Sch. br. ante oculos habuerant, Nicanori debitas eſſe ex Schol. Ven. A. diſcimus. Melius Euſtath. κληρώσασθε, κλήρους βάλετε, τίς ἂν λάχῃ, πρῶτος δηλαδὴ ἀντιστῆναι τῷ Ἕκτορι.

172. οὗτος γὰρ δὴ ὀνήσει. vn. Vindob. οὕτως. ὀνήσειεν Vrat. A. ac ſi voluerit ὀνήσει', ſuſpicabatur Ern.

173. αυτος ϝου θ.

174. δηΐου ἐκ πολέμοιο καὶ — Eſt ἐκ πολέμου καὶ in edd. Flor. Ald. 1. Mutauit Ald. 2.

175. οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἕκαστος. ⊱ ὅτι σημείοις χρῶνται οὐ γράμμασι. Ita recte Ven. A. hic et mox ad 187. ne ad artem ſcribendi et litterarum ſigna haec reuocentur. cf. idem Z, 169 σήματα λυγρά. Et mox 187 ἐπιγράψας, vt ibidem γράψας. Scilicet rei, quae pro ſorte erat, feſtucae, lapillo, tabulae, notam, σῆμα, non γράμμα, vnusquisque ſuam inſculpſiſſe videtur.

177. λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον. θεοῖς ἰδὲ vterque Ven. et in Schol. A. Aſcalonita disiungit ἠρ. θεοῖς, ἰδὲ χ. ἀ. vt ἰδὲ ſit καί. At Alexio cum Heracleone probat ſollenne θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον, etſi altero non damnato; quod et grammatico ita videtur. Diſertum Scholion; modo res eſſet grauior. Vtraque lectio in Euſtath. occurrit; enotatur quoque in Moſc. 1. θεοῖς ἰδὲ Cant. Townl. Vrat. c. Bentl. vulgatum θεοῖσι δὲ firmat per loca Γ, 318. K, 297. Z, 301. Θ, 346. vbi tamen eadem diuerſitas. Vt mihi conſtarem, retraxi θεοῖς, ἰδὲ χ. Sic cum caſu tertio: K, 296 ἠρήσαντο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο. et ſic ſaepe Διΐ et al.

179. 180. Verſus recitat Maximus Tyr. Serm. XVI. To. I. p. 303. et Serm. XI, p. 191. de precibus agens.

180. πολυχρύσοιο Μυκήνης. ⊱ quod Μυκήνη numero ſingulari poſitum. Sch. A. Dixit ex h. l. Sophocles Μυκήνας τὰς πολυχρύσους El. 9.

182. ἐκ δ' ἔθορε. Verſu vtitur Plutarch. adu. Colot. pr. vbi Neſtor ἐπὶ τὸν κλῆρον ἑαυτὸν ἔταξεν, ὥςτε, τοῦ φρονιμωτάτου βραβεύοντος, γενέσθαι αὐτὸν κατὰ λόγον. ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος. ⊱ quod agitarunt, concuſſerunt, ſortes, non duxerunt, ὡς ἡμεῖς ait Ven. A. Idem Scholion in Moſc. 1. ὃν ῥ' ἤθελον. vn. Vindob.

184. δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν — Monent A. B. de tono, ἐνδέξια vel ἐνδεξία pro ἐνδεξίως. nil de ſenſu niſi quod ἐπιδεξίως adſcriptum. Euſtath. ἤγουν δεξιᾷ χειρὶ φέρων αὐτὸς ἐκεῖνον (τὸν κλῆρον), ἢ ἐκ δεξιῶν ἱστάμενος τοῖς ἀριστεύσιν ἐν τῷ δεικνύειν αὐτῶν. At ne dubita, eſſe a

dextra ſiniſtrorſum deinceps. v. ad A, 597. Aliena eſſet notio, apte, dextre. vt nec omnino in Homero ea occurrit, non magis quam illa, vt *δεξιὸς* et *ἀριστερὸς* vel *σκαιὸς* fauſta et infauſta declarent. Vbique ſunt dexter et ſiniſter.

185. *οἱ δ᾽ οὐ γιγνώσκοντες ἀπηνήναντο ἕκαστος.* In Ven. B. grammaticus, contra quam Ven. A. (v. ad 187) ſtatuit, *σήματα* de veris litteris acceperat; nam monet: non iisdem litteris omnes Graecos vſos eſſe, vt nec litterarum nominibus; ſed Calliſtratum Samium belli Peloponneſiaci tempore primum litteras attuliſſe et Athenienſibus tradidiſſe, Ephoro teſte." Nobile Scholion etſi alienum ab h. l. et indocte exſcriptum. non enim omnino de litteris agit; ſed de nouis characteribus Ionicis, et in his *η* et *ω*, adiectis, et ab Athenienſibus receptis archonte Euclide Ol. XCIV, 2. Vſi ſunt hoc Scholio omnes, qui de litteris graecis egerunt; inprimis Io. Reinold. Hiſt. gr. et lat. litt. c. 24. p. 52 ſq. Protulerat illud in medium e Schol. Leid. Voſſ. Spanhem. tum Valken. ad Ammon. p. 242. et emendatius Villoiſon. in Diatribe p. 122. nam olim pro *παρὰ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι* legebatur *περὶ Πάριν*.

Ait B. „*γρ. ἀπηνήνατο*" indocte vtique, niſi voluit monere, ſine Iota ſubſcripto ſcribi *ἀπηνήναντο*.

Iam verborum ſenſus haud dubie eſt, *at illi renuerunt ſinguli*, negarunt ſuam ſortem eſſe, *non agnoſcentes*, dum viderent, ſuam non eſſe. Et huc fere redit vulgaris interpretatio: *hi autem non agnoſcentes renuerunt ſinguli*. Erneſti: „male haec vertuntur, inquit, non intellecto graeciſmo. *οὐ γινώσκων ἀναίνομαι* eſt *nego me agnoſcere*. Verte ergo: *hi vero negabant ſe agnoſcere* ſc. ſuum ſignum, ſiue pro ſua ſorte." Addit verſum ex Eurip. Iphig. in Aul. 1502 *θανοῦσα δ᾽ οὐκ ἀναίνομαι.* hoc vero non eſt, *nego*, *aio me non mori*, ſed, *mori non recuſo*. Nam ea vis eſt verbo *ἀναίνομαι*. Atticiſmus autem ille participii Homero non tam frequen

eſt, ſed fere infinitiuus, vt Σ, 500 ὁ δ' ἀναίνετο μηδὲν ἑλέσθαι. Tum ne deſiderat quidem negationem duplicem talis ſententia: Σ, 450 ἀνήνατο λοιγὸν ἀμῦναι.

186. ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν ἵκανε. Ven. A. δή ῥ' ἵκανε. In Schol. notatur dupliciter legi, δή ῥ' ἵκοντο et δὴ τὸν ἵκανε. ἀν ὅμιλον Ἀχαιῶν Vrat. b. a pr. m.

187. ⸏ quod non litteris verba inſcripta fuerunt, ſed inſculpta ſigna. Alias praeco recitaſſet nomina. Ven. A. docte et vere. Sch. br. γραμμαῖς τισι (lineis) σημειωσάμενος. Porro ἐνὶ γράψας adſcripto: γρ. καὶ ἐπὶ Moſc. 1.

188. Ὅς μιν ἐπιγράψας κυνέῃ βάλε φαίδιμος Αἴας. Interpunxi poſt βάλε, nec tamen ſequor Koeppenium, qui ita coniungit φαίδιμος Αἴας ἤτοι ὑπέσχεθε χεῖρα, quae dura eſſet iunctura.

193. τεύχεα δύω. δύνω Ariſtarchus. Alii δύω. Ven. A. et Moſc. 1. Nil refert; vtrumque frequentat Homerus.

195 ad 199. — obelo confodiuntur a grammaticis, ἀθετοῦνται; addunt Ven. A. ad 198 factum iam ab Ariſtophane et Ariſtarcho, non critica auctoritate, h. librorum aut grammatica ratione, verum quia non conuenire viſi ſunt Aiacis perſonae; et quod ipſe ſibi contradicit. Atqui et feroci Aiacis ingenio et ſiduciae in virtute ſua videntur eſſe conuenientiſſimi; iidemque cum priſcorum hominum ſuperſtitione coniuncti, qua precibus, quae ſiunt, alii et fauere et eas turbare ac profanare poſſunt. Quam in rem hic ipſe locus notabilis eſt, primo de ipſo more precandi clam; ne preces verbis aliorum male ominatis turbarentur, visque precum interciperetur, cum ita minus gratae ad deos peruenire crederentur; poterant quoque, ſi palam pronuntiarentur, alii vota contraria facere, et diis maiora, quam alter, vouere. v. ad Tibull. II, 4, 84. Spectat eo τὸ εὐφημεῖν, et quod profani abeſſe iubentur. ἐφ' ὑμῶν, καθ' ὑμῶν. *tacito apud ſe quisque.*

ἵνα μὴ Τρῶες πεπύθωνται edd. Flor. Ald. 1. etiam 2. cum ſeqq. adde codd. Vrat. c. Moſc. 3. quod praeſe-

runt Ern. et Waſſenb. ad Schol. Il. A, p. 106. de qua verborum forma v. ſup. 5. Reuocauit Turn. Τρῶές γε πύθωνται ex Rom. ed. quod et Ven. Mori aliique codd. cum Sch. br. antiquiores ſeruant. Τρῶές γε, *Troiani quidem*, quantum ad hos attinet.

196. ἀμφαδίην. ἀναφανδὸν, φανερῶς Apollon. Lex. appoſito hoc verſu. Et hinc Heſych. Fuit adeo aliquando ἀναφάνδιος, factum ἀμφάδιος. κατὰ τὴν ἀμφαδίην ſc. αἶσαν aut ſimile aliud. Eluceſcit in hoc ferox animus et animoſa virtus, quod adeo metus expertem ſe dicit, vt ne tum quidem, ſi vota ab iis turbarentur, ideoque nec exaudirentur, tamen ſe ſuperiorem fore confidit. ἠδὲ καὶ vn. Vindob.

197. οὐ γάρ τίς με βίῃ γε ἑκὼν ἀέκοντα δίηται. ἑκών. Ariſtarchus ἑλών. Ven. A. Sch. Lipſ. et Sch. br. ſicque Cant. a pr. m. et vn. Vindob. Enimuero ἑκὼν ἀέκοντα eſt ſollenni more graecorum dictum; tum fuit βιηι γε ϝεκων αϝεκοντα; at βιῃ γε ἑλὼν eſt hiatus. In Apollon. Lex. eſt δίεται. διώξει, haud dubie pro δίηται, vt bene docet Tollius. Simile vitium in Heſych. et Etymol.

198. οὐδέ τ' αἰδρείῃ. αἰδρείῃ eſt lectio Ariſtarchi. At Ariſtophanes: οὐδὲ μὲν ἰδρείῃ Schol. Ven. B. et Leid. αἰδρείῃ et ipſi legerant, interpretantur autem: τῇ πολυπειρίᾳ ἐπιτάσει τοῦ α. quod et in Schol. Lipſ. legi ſuſpicor. At Apollon. Lex. αἰδρείῃ, ἀπειρίᾳ laudato hoc verſu. Hoc vnum norat Euſtath. at Sch. br. cum Etymol. et Heſych. in quo tamen etiam ἰδρείῃ, ἐμπειρίᾳ. Legitur αἰδρίῃ Vrat. B. vt quoque editur Od. M, 41. Scriptum autem eſſe debuit αϝιδρειῃ. Bentleius praefert ουδε τε ϝιδρειῃ. nec dubito hanc lectionem praeſtare. Nam ignoratione τοῦ digamma οὐδέ τε ἰδρ. abiit aliorum commento in τ' αἰδρείῃ, aliorum, in μὲν ἰδρείῃ. Π, 359 ἴστ' ἀκοντίσσαι· ὁ δὲ ἰδρείῃ πολέμοιο — οὐδ' ἐμὲ εὐλόγως ὤξυνεν Ἡρωδιανός. idem Ven. B. Eodem ſpectat et Schol. A.

νῆϊδα. Interpretatur vocem Apollon. Lex. νῆϊς — σημαίνει τὸν ἄπειρον κατὰ στέρησιν τοῦ ἴσαι, ὅ ἐστι γνῶναι. At Νηΐς nympha. Repetit Heſych. Etymol. Schol.

ad Apollon. et al. et h. l. Eust. Sch. br. γ' ante οὕτως male omittit Cant. In vno Vindob. „γρ. νὴ δία.“ Versus 198. 199 vt nunc leguntur, adscripsit Schol. Pindari N. II, 22.

199. ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε. argutatur Schol. A. dum caueri ait, ne τετραφέμεν τε vna voce efferatur; quod erat in Mori. Ad grammaticam minus subtilem Homeri refero τραφέμεν pro τραφῆμεν ex τραφήμεναι. ἔλπομαι pro δοκέω, v. 192 vt saepe.

202. Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων. „quod in Ἴδηθεν vacat θεν, esse enim pro Ἴδης“ Sch. A. At non est prorsus idem; est, qui regnat ex Ida, tanquam regia ac sede.

206. νώροπι χαλκῷ. de hoc voc. v. ad B, 578. ad 207 refer Hesych. περὶ χροῒ ἕσσατο, περιεβάλετο.

212. μειδιόων βλοσυροῖσι προςώπασι. hic solus casus occurrit: ductus a πρόςωπας, ατος. Aeolicum esse aiunt Sch. Ven. B. in quibus multae argutiae. Indocti librarii, vt Vrat. b. A. et Tz. ad Lycophr. 1182 προςώποισι scribunt. quo tamen loco in ipso Lycophrone est ὀνειράτων, ab ὄνειρας puto. Bentl. ad h. l. trahit Hesych. μειδιόων, γελῶν — τὸ βλοσυρὸν est τὸ καταπληκτικὸν, φοβερὸν, vt etiam ap. Apollon. Lex. redditur. De voc. vide Etymol. et Eust. p. 677 pr.

213. ἤϊε μακρὰ βιβάς. Sic Aristarchus: ait Sch. A. Quid igitur, dices, in aliis lectum fuit? Forte βιβῶν, vt Γ, 22 μακρὰ βιβῶντα. De Apollonii loco Lex. in προβοῶντε v. ad M, 277. Per iocum hoc versu vtebatur Vespasianus ap. Sueton. 23. Porro sustuli interpunctionem post ἤϊε. editur enim νέρθε δὲ ποσσὶν ἤϊε, quasi *infra autem pedibus incedebat* hoc nouum quid esset, aliquem pedibus incedere. Immo vero ἤϊε μακρὰ βιβὰς ποσί. Noto Homeri more adiicitur νέρθε, inprimis vi oppositi ὕπερθε, cum de manibus vel capite antea memoratum sit vt N, 78.

214. τὸν δὲ μὲν Ἀργεῖοι. Vulgo τὸν δὲ καί. Melior eſt altera lectio, quam Ariſtarcheam eſſe docet Sch. A. et Moſc. 1.

215. Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον. In Vindob. et in Vrat. A. pro emendatione, ſuperſcriptum ἑκάστου. perperam. forma eſt: ὑπήλυθεν ἕκαστον κατὰ τὰ γυῖα. Laudat vſſ. 215. 216. Plutarch. de aud. poet. p. 30 A. vbi ἐπήλυθε editur, etiam a Wyttenb.

216. Ἕκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσεν. Sch. B. obſeruat in Hectore decorum eſſe ſeruatum: non pallet ille vt Paris Γ, 35. nec tremit, vt Dolon, K, 390 Sch. A. autem comparat locum de Iro Od. Σ, 74 ſq. Similia ſunt apud Plutarchum, quem vſſ. 215. 216 excitaſſe modo dixi, et apud Auct. de Homer. poeſi, ſ. 16. At Cicero Tuſc. IV, 22 *vt ipſum Hectorem, quemadmodum eſt apud Homerum, toto pectore trementem.* Sed is fugiente oculo vel fallente memoria de Troianis dicta ad Hectorem male transtulit, quod iam docuit Clarke ad h. l.

ἐν στήθεσφι Barocc. Mori.

πάτασσεν. ἐπέπαλλεν. ἐπήδα. ἐν παλμῷ καὶ κινήσει ἦν. Sch. br. Ad h. l. potius, quam ad Ψ, 370 refero Scholion Apollonii Lex. πάτασσεν. ὑπ' ἀγωνίας ἐπλήσσετο. ex eo Heſych. ſimilia. Et Etymol. laudato hoc verſu: ἔπαλλεν. ἐπήδα ὑπὸ τοῦ φόβου.

217. ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι οὐδ' ἀναδῦναι. Verba ἐναργῆ. ὑποτρέειν, ὑποφυγεῖν, διὰ δέους. Et ἀναδῦναι, ὑπεξελθεῖν. ὑπαναστρέψαι. vt bene Schol. br. De hac voce v. ad Heſych. h. v. Inf. N, 224. 5 οὔτε τινὰ δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνῳ εἴκων ἀνδύεται πόλεμον κακόν.

ἔτι εἶχεν. hiatus, iterum recurrens P, 354. quem facile tollas cum Bentl. ἔτι γ'. vn. Vindob. οὔπω γ' ἔτι εἶχεν.

218. προκαλέσσατο χάρμῃ. vn. Vindob. χάρμην. at v. 285.

219. Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε. iteratur versus Λ, 485. P, 128.

220. Τύχιος κάμε τεύχων. Cant. τέκτων.

221. σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος, Ὕλῃ ἔνι οἰκία ναίων. quod Ὕλη nunc priore breui. At B, 500 erat ea producta, vbi vide. Facile tamen liceret breuem in longam mutare: ἄριστος ἐν Ὕλῃ οἰκία ναίων. Fuit porro notante Strabone IX, p. 625 C. et XIII, p. 929 B. et hic lectum Ὕδῃ, quae Lydiae fuit, vnde effinxit hinc Tychium coriarium auctor Vitae Homeri Ionismum mentitus, a quo exceptus sit Homerus in vrbe Neoteichi (Νεοτείχει.) c. 9. et 26. in cuius gratiam poeta hunc locum interposuisse dicitur, etiam ap. Eustath. p. 678, 12. Ad lectionis variationem spectat locus Apollonii Lex. in Ὕδη p. 667.

223. ταύρων ζατρεφέων. Apollon. Lex. et inde Hesych. μεγάλως τεθραμμένων. Schol. br. et Etymol. ἄγαν εὐτραφῶν.

224. πρόσθε στέρνοιο recte inde ab Ald. 2. at Flor. Ald. 1. cum codd. parte, vt Cant. πρόςθεν.

226. 7. 8. et 230. 1. memorat Plutarch. de aud. poet. p. 30 B. et commendat sensus Aiacis generosos omni laudis alienae obtrectatione intactos. De οἰόθεν οἶος, omnino solus, vidimus ad vs. 39.

228. μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα. interpretatus est vocem ipse Apollon. Lex. πολεμιστὴν, quod et Hesych. habet ἀπὸ τοῦ διαρρήσσειν τὰς φάλαγγας, τοῦτ' ἐστι, τὰς τάξεις ἀνδρῶν· καὶ αὐτὸ τὸ ἔργον ῥηξηνορίη (Od. Ξ, 217). Aberrat in etymo Sch. A. cum Leid. cum τὸν ῥηγνύντα τῇ ἠνορέῃ reddit, vt et Eustath. Adsuta deteriora in Sch. br. Etymol.

Est ad h. v. in Schol. B. et Leid. Porphyrii ζήτησις et λύσις. Cur Aiax Hectori iram Achillis nuntiet? Responderi poterat, quia prudentiam hanc, nos politicam appellamus, nec heroum aetas ferebat nec candidum et promtum Aiacis ingenium. At Graeci commenti sunt varia; ipse Aristoteles. Atqui nec ignorabant Troiam

Achillis iram, et dissidia: hoc ipsum enim erat, cur, cum intra moenia adhuc se continuissent, nunc repente vrbe in aciem egressi essent. Equidem pro sensu meo hoc insuper adiicio: versus hos 229—232 curas secundas alicuius rhapsodi esse videri; a poeta profectos esse non nisi vss. 226. 7. 8.

229. ἐν νήεσσι κορωνίσι. esse naues ἐπικαμπεῖς τὰς ἄκρας ἐχούσας, ὅ ἐστι, τὰς πρύμνας, vidimus ad B, 392.

230. κεῖτ' ἀπομηνίσας. Vindob. Alteri, κεῖται μηνίσας male. Vss. hi duo 229. 230 iam legebantur B, 771. 772.

231. ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι, οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιεν, καὶ πολέες. Versus leguntur ap. Plutarch. de aud. poet. l. c. p. 30 B. vitiati in edd. Ad τοῖοι Schol. A. cum Leid. Glossographos notare obseruat „τοῖοι dictum pro ἀγαθοί, vnde et Callimachus voc. τοίων semper vtitur.“ Spectat eodem Scholion Hesychii in τοῖον. Scilicet sententia interdum ita fert, vt τοῖος possit reddi per ἀγαθός. Schol. marg. Vrat. b. „γρ. τοὶ οἳ cum glossa ὁποῖοι.“ voluitne esse lectum ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοὶ, οἳ ἂν σ.

234. Αἶαν Διογενὲς — pro hoc Cant. Vrat. A. et vn. Vindob. substituerant Αἶαν ἁμαρτοεπὲς βουγάϊε, ποῖον ἔειπες; Ex Il. N, 824.

235. μήτι μευ, ἠΰτε παιδὸς ἀφαυροῦ, πειρήτιζε. ἀφαυροῦ. ἀσθενοῦς Schol. br. cum Hesych. Infra 457 occurrit ἀφαυρότερος. et O, 11 ἀφαυρότατος, quod solum enotauit Apollon. Lex. ἀσθενέστατος. ἀπὸ τοῦ παῦρος. hoc etymon cum aliis habet Etymol. aliud praeterea Eustathius ab αὖος, aridus. Vtuntur voce pro ἀσθενής, ἀμαυρός. Hesiod. Apollon. Rh. Theocr. Quintus, forte et alii.

237. αὐτὰρ ἐγὼν εὖ οἶδα — repetiti vss. 237. 8. in Aristotele IX, p. 365 ed. Casaub. sed in supplemento Strozzae, ne fallaris.

238. οἶδ' ἐπὶ δεξιὰ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν ἀζαλέην. βῶν est Aristarchea lectio; Aristophanea βοῦν. Nonnulli etiam βῶ legerunt, pro βόα.“ Sch. A. Scilicet videtur antiquitus fuisse βοϝς, βοϝος, βοϝι, βοϝα· vnde factum βοῦς, et extrito ϝ facta forma βοὸς et sic porro.

Secundum haec notatur ſignificatus pro corio taurino, adeoque pro ſcuto, ſaepe obuius, cf. Etymol. p. 204. Heſych. *βῶς.* repetita erant quoque haec in gl. Moſc. 1. Etiam Apollon. Lex. *βῶν τὴν ἀσπίδα*, cum ipſo verſu.

Pro *οἶδ'* poſt *δεξιά*, alii habent *ἠδ'* (non *ἦδ'*) apud Euſtath. Cant. Vrat. A. vn. Vindob. male; ſic hiatus infertur.

νωμῆσαι βῶν. κινῆσαι ὅπλον ap. Apollon. p. 268 in *ἐνώμα. καὶ νωμῆσαι, διενέγκαι.* Etiam Etymol. laudato hoc verſu: *διενεγκεῖν. βαστάξαι.* (*βαστάσαι* forte eo ſenſu quo eſt ponderare, librare, vt Od. Φ, 405.) *ἢ κινῆσαι.* Forte prius illud acceptum notione *τοῦ μεταφέρειν* cf. ad E, 594. Γ, 218. Sch. br. ad h. v. *διακινεῖν. βαστάσαι. ἐπιχειρίζεσθαι.* Inepte Ven. B. *δεξιὰ μὲν τὸ φεύγειν, ἀριστερὰ δὲ τὸ διώκειν.*

239. *ἀζαλέην* (*βῶν* e ſup. vſ.) *τό μοι ἐστὶ ταλαύρινον πολεμίζειν.* ⊱ *ὅτι τὴν ξηρὰν ἀσπίδα λέγει βῶν,* — Etiam Apollon. Lex. p. 45 *καὶ ἀζαλέην τὴν ξηρὰν*, laudato hoc verſu, et Heſych. Etymol. — Pergit Sch. A. et quod poſt femininum *βῶν ἀζαλέην* ſubiicitur neutrum: *τό μοι ἐστί. πρὸς τὸ σημαινόμενον.*

ταλαύρινον eſt *εὔτολμον.* de voce v. dicta ad E, 289. Edd. primae et Cant. peccant *ταλαύριον.* Mori *ταλαύρηνον.* vtrumque codd. Vindob.

240. *οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ.* Ariſtarchus: *δηΐων* Sch. A. voluit eſſe *ἐν σταδίῃ μάχῃ τῶν δηΐων.* Praeſtat *Ἄρη* dici *δήϊον* infeſtum omnino. *σταδίῃ· τῇ συστάδην μάχῃ* Sch. br. Etymol. Multa alia cumulat Euſtath. adde Koeppen. *ἐνὶ σταδίῳ* Cant. et edd. Flor. Ald. 1. 2. nec correctum niſi per Turnebum ex ed. Rom. et iam ante in Heruag.

μέλπεσθαι Sch. A. ait *κυρίως μὲν παίζειν ἢ τέρπεσθαι. νῦν δὲ οἷον, κινεῖσθαι εὐχερῶς καὶ ἐμπείρως κατὰ τὴν μάχην.* Eadem Sch. br. Etymol. Schol. Moſc. 1. nec diuerſa ſunt in Apollonii Lex. h. v. p. 451. Videntur veteres ita accepiſſe, vt ſit: tam peritum eſſe pugnae, vt eam tanquam rem ludicram tractes. Mihi videtur vox

respicere ac referre morem priſcum, quem etiamnum inter Americae populos frequentatum audimus, quum pugnam armati exhibent ad certos numeros, cum geſtu intentiore, vt genus mimi fiat. Eiusdem ſaltationes in armis, ὀρχήσεις ἔνοπλοι memorantur in antiquitate Graeciae, iam inde a Curetibus; tum alibi: v. Strabon. X, p. 716. eſt in iis *pyrrhiche*. Sic quoque Merionen, qui inflexo commode corpore haſtam in ſe emiſſam euitauerat, ὀρχηστὴν appellat Aeneas Π, 617. et ſolet inde pugna per θίασον, χορὸν, ὄρχησιν, reddi.

240. 241. Tranſpoſiti verſus in Barocc. Ven. Lipſ. Townl. Vrat. b. c. A. Moſc. 1. 3. et edd. non modo Flor. Ald. 1. verum et Ald. 2. et hinc ductis. Mutauit Turnebus ſecundum ed. Rom. Nihil intereſt, vtro modo legas.

241. ἐπαΐξαι reuocaui; nimis importunum erat ἐπαΐξας, quod ex vitio vnius librarii natum per plures libros propagatum eſſe debuit ſatis mature; eſt et in Moſc. 1. adſcripto: γρ. καὶ ἐπαΐξειν, male aut ſcriptum aut lectum. At ἐπαΐξαι Ven. Lipſ. cum gl. ὁρμῆσαι, Cant. Mori. Townl. Vrat. b. A. Etiam ſic ed. Ald. 2. cum grege hinc ductarum; mutauit hoc iterum Turn. et repetiit quod in Flor. Ald. 1. et Rom. erat. Haereas in ſenſu forte, ſi velis iungere ἐπαΐξαι μόθον ἵππων, quod eſſet *irruere in pugnam curruum*. Enimuero eſt ἐπαΐξαι, *irruere, inuehi*, ſc. curru (κατὰ) μόθον ἵππων. nam de hoc pugnae genere, quo curru pugnatur, agit nunc poeta. — ἐπαΐξασκε κατὰ μόθον plene dictum Σ, 159. Minus commode iungeres: οἶδα ἐπαΐξαι (ἐπὶ vel ἐφ') ἵππων (κατὰ) μόθον. Quae vulgata erat lectio, duriſſima erat: οἶδα μόθον ἵππων, ἐπαΐξας. etſi hoc et alibi interponitur ſic vt E, 235. 6. hoc tamen loco infinitiuus requirebatur.

242. τοιοῦτον ἐόντα. vn. Vindob. τοῖόν περ.

243. οὐ — λάθρῃ ὀπιπτεύσας, ἀλλ' ἀμφαδὸν, αἴ κε τύχοιμι. „γρ. ὀπιπεύσας et ἐποπτεύσας" Barnes. ἀμφαδόν. Plato in Sophiſta p. 219 D. τὸ μὲν ἀναφανδὸν (χειροῦν) ὅλον ἀγωνιστικὸν θέντες, τὸ δὲ κρυφαῖον αὐτῆς

πᾶν, θηρευτικόν. Archilochus fragm. XIV μηδὲ νικῶν ἀμφάνδην ἀγάλλεο.

τύχοιμι. Si ſemel antiquos libros ſequendos eſſe contendimus, ſcribendum eſt h. l. cum Mori, Townl. Veneto, vno Vindob. αἴ κε τύχῳμι. Euſtath. „γρ. καὶ, τύχῳμι· καθὰ καὶ ἐπὶ τοῦ κτείνοιμι, κτείνῳμι, καὶ τῶν ὁμοίων. Sic Jl. X, 450 ἴδωμ' ὅτιν' ἔργα τέτυκται. Euſtath. viderat legi ἴδῳμ' pro ἴδοιμι. et κτείνῳμι, vbi nunc κτείναιμι legitur, Od. T, 490. Potuit haec forma aliis in locis mutari, potuit quoque nata eſſe ex antiqua ſcriptura. Mox de ἀμπεπαλὼν v. ad Γ, 355.

247. ἐξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε. Male πτύχες redduntur *plicaturae.* Sunt plagae, ſtrata, coria, laminae, bracteae, quicquid alteri ſuperimponitur. Bene ad h. l. Apollon. Lex. πτύχες. — λέγονται δὲ καὶ τῆς ἀσπίδος πτύχες, τὰ διάφορα ἐπ' ἀλλήλοις ἐλάσματα. Paria Etymol. Iterum in controuerſiam πτύχας adductas videbimus inf. Σ, 481. ſed expedit rem locus Υ, 269 ſq. Etiam ibi duae laminae haſta perforantur, retunditur illa a tertia.

δαΐζων χαλκὸς ἀτειρής. Apollon. Lex. δαΐζων, διαιρῶν. alii διακόπτων. κατακόπτων.

248. ἐν τῇ δ' ἑβδομάτῃ ῥινῷ σχέτο. Ad hunc verſum refer Scholion Heſychii poſt Τηθύς· τῇ ῥινῷ ἴσχετο. ἐν τῇ βύρσῃ ἐπεσχέθη. ὅ ἐστιν, ἐν τῷ ὅπλῳ, ἢ ἐν τῇ Βελέῃ. vltima et corrupta et ab alia manu. lege Βοείῃ.

250. καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην. ⸖ ſignum ſine Scholio. forte Zenodotus variauerat in πάντοσε ἴσην. de quo v. ad Γ, 347 vbi hi iidem verſus 249—254 occurrebant.

251. διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε. de proſodia dictum ad Γ, 357. et ad Δ, 135. vbi ſuſpicatus ſum excidiſſe ἄρ', διὰ μὲν ἄρ' ἀσπίδος ἦλθε, vt διὰ vna ſyllaba pronuntietur.

ὄβριμον ἔγχος. Alii ὄμβριμον. v. ad Γ, 357.

252. καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο. Sch. B. etiam hic vt Γ, 358 reperire ſibi videtur ſtudium ali-

quod singulare poetae in ἠρήρειστο· exasperasse eum syllabas, vt vim intrantis hastae declararet.

253. ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα. Emendat Bentl. et hic ἀντικρὺς, cum syllaba producta sit. Dictum de his ad Γ, 359. παραὶ equidem grammaticis tribuam; fuit παρὰ λ.

255. 256. τὼ δ' ἐκσπασσαμένω δόλιχ' ἔγχεα χερσὶν ἅμ' ἄμφω. Σύν ῥ' ἔπεσον λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισι. ⊱ (debuit esse —) Non admisisse nonnullos duo hos versus, vt nec Zenodotum, discas ex Schol. A. Sed apponam totum Scholion, quod lacunam habet: τοὺς στίχους τούτους οὐ προςίενται ἔνιοι, ὥςπερ οὔτε Ζηνόδοτος· ἀλλὰ τὸ τῆς συνεπείας οὕτως ἔχει παρ' αὐτῷ· Deficit haec συνέπεια, seu nexus in Scholio, qui esse debuit fere hic: vt, tertio versu simul omisso, iuncta essent: ὁ δ' ἐκλίνθη καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν. Πριαμίδης μὲν ἔπειτα μέσον σάκος οὔτασε δουρί. Procedit bene sic sententia; at nunc quaerebatur: vnde *hastae* suppetierint, cum eae iam emissae essent. 245 et 250. Itaque fuisse videntur, qui δόρυ mox 258 et ἐγχείῃ 261 pro *ense* dictum acciperent; parum docte. Subuentum altera lectione pleniore, quam habemus: duo pugnantes extraxere hastas clipeis aduersis infixas, iisque percusserunt se cominus. Lectio haec vtrum antiqua an ex interpolatione adscita fuerit quis dicat? Lecti sane duo versus sunt iam supra E, 782. 783.

Pergit Sch. A. Vt Zenodotus non admisit, ita nec Aristonicus: ὥςπερ καὶ ὁ Ἀριστόνικος ἐκτίθησιν (ἐν τοῖς σημείοις suspicor) ἣν (spectat ad συνέπειαν) περιττὸν ἐνομίσαμεν γράψαι (quam grammaticus adscribere supersedit).

255. τὼ δ' ἐκσπασσαμένω δόλιχ' ἔγχεα. ⊱ quod ἔγχη proprie sunt δόρατα, sc. τὰ ἐνεχόμενα ταῖς ἀσπίσιν, ἃ προήκαντο, non enses, vt nonnulli acceperunt. Sch. A. ἐκσπασσαμένω sibilum geminauit Barnes vi metrica.

256. σύν ῥ' ἔπεσον. „γρ. ξύν ῥ' ε." Barnes nulla de caussa. Malim Ionice lectum σύν ῥα πέσον.

258. 259. Πριαμίδης — σάκος οὔτασε δουρὶ, οὐδ' ἔῤῥηξεν χαλκόν. Legerat Ariſtarchus etiam h. l. χαλκὸς, vt hic ſit δόρυ. Similiter Γ, 348. Sic quoque Scholion Moſc. 1. χαλκόν. Ἀρίσταρχος καὶ διὰ τοῦ σ, χαλκός. Eſtque haec lectio in Townl. qui et ἔῤῥηξε ſine ν habet, antiqua et genuina ſcriptura.

ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή. ἀνεγνάφθη Mori. ἀνεγνάμφη Lipſ. Perpetua in hac voce γνάμπτω eſt omiſſio τοῦ μ. de qua multa congeſta v. in Miſcell. Obſſ. Vol. IX, p. 118. Sic in χρίμπτεσθαι, mox 272.

Ceterum mirationem facit: quod, cum paullo ante 246 haſta Hectoris laminam aeream ſcuti Aiacis tam facile penetraſſet, vt vsque ad ſeptimum intus corium perveniret, nunc illa cominus manu adacta ne laminam quidem ſummam perforat. Forte, quia in vmbone haſta adacta erat: μέσον σάκος οὔτασε δουρί. forte et, quia cuſpis haſtae iam obtuſa erat: ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή, pro ἀναγναμφθεῖσα ἦν. itaque nunc haſta non penetrat ἀμβλυθείσης τῆς μάχης (leg. αἰχμῆς) ἐν τῇ πρώτῃ (μάχῃ) Sch. B.

260. Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος. Etymol. ἐφορμήσας. ἀπὸ τοῦ ἅλλομαι, τὸ πηδῶ, ἀλλόμενος καὶ συγκοπῇ. Ita vero eſſet ἅλμενος. Scilicet, vt alia aſperata, fuit ἄλλομαι et ἅλλομαι, ἐπῆλμαι, ἐπηλμένος et ἐπάλμενος, vt mutantur nonnulla vulgari vſu: cf. ad Θ, 86. Λ, 192. Mihi probabilius eſt, fuiſſe ἇλμι, ἇλμαι, ἄλμενος, ἇλτο.

ἡ δὲ διὰ πρὸ ἤλυθεν ἐγχείη. Alii vna voce διαπρό, vt vbique variat ſcriptura.

261. στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα. εἰς τοὔμπροσθεν ὁρμῶντα ἔστησε καὶ ἐπέσχεν. Sch. B.

262. μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα. Apollon. Lex. ἀνεπήδα. ἀνεβάλλετο. ἀνεμόλυνεν, quod iam Slothower p. 76 em. ἀνέμολεν. Similia habent Heſych. et Sch. br. cum Suida. Occurrit vox ap. Apollon. Arg. III, 227. et transitiue IV, 600 et Tryphiod. 320. Spectat quoque ad h. v. gloſſa Heſych. in τμήδην.

264. ἀλλ' ἀναχασσάμενος. Apollon. Lex. χάσασθαι, χωρῆσαι — τὸ δὲ ἀναχωρῆσαι, κατὰ μετοχήν· ἀλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἵλετο. Ceterum profecit ex h. l. Eurip. Phoen. 1408 ſq.

267. μέσσον ἐπομφάλιον. Cant. Mori. Moſc. 1. Vrat. A. ſcribunt μέσσον ἐπ' ὀμφάλιον. nec male. Suidas: ὀμφάλιον, ὁ ὀμφαλὸς τῆς ἀσπίδος, laudato epigrammate (quod v. in Analect. III, 87. 5, 3. Si tamen eſt ὀμφάλιον σάκεος τρύφος). Apparet eſſe adiectiuum. Apud Pollucem tamen II, 169 et I, 133 eſt ἐπομφάλιον inter partes ſcuti.

268. λᾶαν ἀείρας. Lipſ. ἐνείρας, quod nihili eſt. ἀείρας. ἐπάρας. βαστάσας Schol. br. Ad h. v. ſpectat Apollon. Lex. h. v.

269. ἧκ' ἐπιδινήσας, ἐπέρεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον. Ven. ἐπέρησε. male.

270. εἴσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε. ἀσπιδα ϝαξε vel ἀσπιδ' εϝαξε ab ἄγω pro frango. v. ad Γ, 367. Verſum recitat Apollon. Lex. in εἴσω p. 250.

271. βλάψε δέ οἱ φίλα γούναθ' non eſt de laeſione de vulnere interpretandum; ſed eſt pro ἔσφηλε fecit ut procideret: v. ad Z, 39.

272. ἀσπίδ' ἐνιχριμφθείς, Ariſtarchea lectio in Schol. Ven. A. et in Mori mſ. quam recepi, cum vulgaris lectio hiatu peccet, ἀσπίδι ἐγχριμφθείς, vel ἐγχριφθείς, nam ita fere variat ſcriptura: v. ad E, 662. Inf. P, 405 ζωὸν ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν. Scholion reddit vocem προςπελάσας. ἐγγίσας. nimis tenuiter. Eſt cum impetu ingruens, illiſus.

273. καί νύ κε δὴ ξιφέεσσ' ſ— quod nunc demum enſes arripiunt: ὅτι ἀρτίως ἐπὶ (adde τὸ) τοῖς ξίφεσι χρῆσθαι ἐληλύθασι. (reſpectu Scholii ad 255.)

Ceterum in ſqq. dirimitur pugna per praecones. Quaeri poteſt, qua cum probabilitate pugnam interceptam et ſine exitu dimiſſam poeta narrauerit. Hoc eſt, quod etiam veteres quaeſiuere in Scholiis. Afferunt illi varia; recte Idaeum eripere Hectorem; at quo iure Aiaci eripitur

victoria? Aiunt pugnae nondum certum fuisse exitum; arripit enim vterque ensem; tum conuenisse ita inter se reges vtrinque, nam mittuntur ab iis praecones; noctem quoque ingruere. Vera responsio erat haec: Carminis oeconomiam hoc ita requirere, vt vterque huic pugnae superstes esset; (hoc videtur voluisse is, cuius verba habet Schol. B. *οἰκονομικῶς σῶσαι θέλων τὸν Ἕκτορα, οὕτω διαλύει τὴν μάχην*) probabiliter autem id ita institui, vt intelligas, tenendum: totam pugnam ad virtutis ostentationem esse constitutam; de qua cum vtrinque iam satis constare visum esset, nocte ingruente, consentaneum erat, placere vtriusque exercitus ducibus, pugnam dirimi. Missi itaque praecones.

274. Ad h. v. et ad 276 ſq. variis modis soluitur a grammaticis in Ven. A. B. quaestio de caussis, cur pugna inter Hectorem et Aiacem diremta sit. v. Obs. ad 273.

277. *μέσσω δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέθον.* Primum *μέσσω*, dualis, *illi quidem medii inter ambo*, et *μέσσῳ*, *in medio*, variat in codd. et edd. *μέσσω* siue iudicio siue incuria Flor. At *μέσσῳ* Ald. 1. sicque Rom. *μέσσω* iterum Ald. 2. cum sequaci grege, etiam Turn. Steph. Laudatur Eust. pro hac lectione, quia exponit, *μέσοι αὐτῶν κήρυκες.* — *μέσσω ἀμφοτέρω* Mosc. 1. *μέσῳ* est in Ven. forte et in Lips. et *μέσσῳ* vnice probandum esse, mox apparebit.

σκῆπτρα σχέθον· εἶπε τε μ. repugnat metro: *σχεθον ϝειπε.* Facile occurrit, mutatum esse numerum, cum de Idaeo tantum ageretur: *σκηπτρα σχεθε, ϝειπε τε μ. κηρυξ Ιδαιος.* Praeiuit in hoc Bentlei. Mutatio orta videtur ab iis qui *μέσσω* scripserant: cum ab initio fuisset *μέσσῳ, ἐν μέσῳ*, quod perpetuum est Homero, etiam in pugna: *μέσσῳ* vel *ἐν μέσσῳ*, vt Γ, 416 *μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων.* et 69 *αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσῳ.* et 90 et sexcenties; etiam Od. Θ, 66 quod pro *μεσσω* laudari possit. In Harlei. *μέσσον* erat; Homericum tamen vix est absolute dictum, sed *ἐς μέσσον. κατὰ μέσσον.* Nisi scri-

bas: *μέσσον δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρον σχέθε, εἶπε τε μῦθον Κῆρυξ Ἰδ.*

279. *μηδὲ μάχεσθον. μάχεσθε* Barocc. vn. Vindob. Mori. Eustath. nisi hic forte memoriter propter *πολεμίζετε*. Etiam ap. Gell. XIIJ, 23 *μάχεσθε* est, vbi docet duo verba cumulari cum vi et effectu maiore; *duplex enim*, inquit, *eadem compellatio admonitionem facit grauiorem.* vn. Vindob. *μάχεσθαι.*

280. *ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ* recte h. l. vos duo. cf. ad A, 6 et 143 non *σφωὲ* quod est de tertia persona, quod Ixion scripserat ap. Apollon. Dyscol. fragm. ad calcem Maittairii p. 428 C. (legebatur iam ap. Salmas. in Solin. p. 598. B.) et de Syntaxi p. 139. *σφῶε* vn. Vindo'

281. *ἄμφω δ' αἰχμητὰ*, Barocc. Mori, vn. Vindob. *αἰχμηταί.* Vtitur hoc loco Plutarch. de Theseo et Romulo pr. ad comparationem vtriusque; tum et alii, vt Themist. XV, p. 187.

282. *νὺξ δ' ἤδη τελέθει.* ※ respicit asteriscus Scholion ad vs. 293 in quem locum hic versus hinc translatus esse putatur. *νὺξ δ' ἤδε τελέθει* laudatur in Schol. Ven. ad H, 63. *τελέθει* est simpliciter *γίνεται.*

284. *Ἕκτορα ταῦτα κελεύετε μυθήσασθαι.* Ald. 2. intulerat *Ἕκτορι.* iterum expulit Turneb. Steph. Legerant tamen sic quoque Eustath. Ven. B. Lips. Vindob. Alt.

κέλευέ τε edd. Flor. Ald. 1. 2. cum sqq. sic quoque Towul. At recte *κελεύετε* Rom. et ex ea Turneb. cum codd.

285. *αὐτὸς γὰρ χάρμῃ προκαλέσσατο πάντας ἀρίστους.* duo Vindob. *οὗτος γάρ.* alius *αὐτὸς δή.* Vrat. b. *οὗτος γάρ κε μάχῃ* a pr. m. *πάντας Ἀχαιοὺς* in marg. ed. Libert. Paris.

286. *μάλα πείσομαι εἴπερ ἂν οὗτος.* Towul. *ἧπερ ἄν*, sicque in Eustath. p. 681, 22 et 24.

288. 289. *Αἶαν, ἐπεί τοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε καὶ πινυτὴν*, — Notant Sch. A. continuari sententiam: *Αἶαν, — νῦν μὲν παυσάμεσθα.*

πινυτὴν, φρόνησιν Apollon. Lex. h. v. νῦν μὲν τὴν σύνεσιν ἔφη Eustath. Pariter Sch. br. Etymol. Hesych. In eo nemo offendit, quod Homerico characteri Aiacis repugnat hoc, multo magis Tragicis, quod *prudentia* ei tribuitur; homini corporis viribus, non animi, pollenti.

290. νῦν μὲν παυσώμεσθα μάχης καὶ δηϊοτῆτος. In alio cod. ap. Sch. A. νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα. sicque Barocc. Harl. Townl. Vindob. Leid. ap. Valk. Diss. p. 109. Porro νῶ μὲν Harlei.

293. νὺξ δ' ἤδη τελέθει — ※ quod versus huc illatus ex loco 282. vbi recte interposuerat hanc caussam Idaeus; ab hoc autem Hectoris sermone alienus est." Sic censet Sch. A. At versum tuetur Sch. B.

294. ὡς σύ τ' ἐϋφρήνῃς πάντας παρὰ νηυσὶν, plerique codd. εὐφρήνῃς sine diaeresi, incuria metri. peius quoque Mori εὐφράνῃς. Sic et 297. σύ γ' vn. Vindob. et Ἀχαιῶν.

295. σούς τε μάλιστα ἔτας καὶ ἑταίρους οἵ τοι ἔασιν. — versus ἀθετεῖται, quod tollit vim versus superioris, in quo πάντας erat, ἔχει δὲ καὶ, pergit Sch. A. διαλογίαν (διλογίαν lege) ἔτας καὶ ἑταίρους. Quid tamen vetat iungi synonyma? sunt aequales et amici. Etiam Ven. B. versum admittit. Omnino veteres in voc. ἔται argutati sunt. v. ad Z, 239.

297. Τρῳάδας scripsi cum Iota subscripto; nam est ex Τρωιὰς, Τρῳάς. etsi vsu receptum Τρωὰς, et h. l. Τρωάδας, vt lat. Troades. Erat Τρωϊάδας in Flor. Ald. 1. Rom. quod et Townl. Vrat. b. c. vn. Vindob. exhibent; tum Ald. 2. Τρωΐδας intulit, quod et in Mosc. 3. legitur. Mutauit Barnes in Τρωάδας, sicque cod. Ven. At sup. Z, 442 vbi haec eadem verba occurrebant, nihil vsquam notatum video; debebat tamen et ibi scribi Τρῳάδας.

298. αἵ τε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα. (⊱) quod ἀγῶνα dixit *coetum et congregationem deorum*: quia plurium deorum vno in loco sunt signa. Sic Sch. A. nec

multum differt Sch. B. Leid. et Sch. br. cum Porphyr. Eſt igitur ex horum hominum ſenſu θεῖος ἀγὼν pro ἀγὼν θεῶν, et hoc pro templo. Aeſchylum VII ad Th. 225 imitatione hinc reddidiſſe θεῶν πανήγυριν perſuadet Schol. ad e. l. Apud Apollon. Lex. ἀγών. ὁ τόπος, εἰς ὃν συνάγονται — tum laudat: „αὐτόματοι θεῖον δύσονται ἀγῶνα:" ad quem locum vide. Inepte Euſtath. ἀγῶνα per ἀγωνίαν reddi poſſe cenſet: ἀγωνίως καὶ προθύμως εὔχεσθαι, *cum trepidatione.*

Debuit olim diſertum eſſe ad h. v. Scholion de quinque ſignificatibus vocis ἀγὼν, quod adhaeſit alteri loco Σ, 376 et iterum ad Ω, 1. Exſcripſit illud Etymol. erat quoque in Moſc. 1. et illud reſpicit Euſtath. et quantum recordor alii quoque.

δύσονται ἀγῶνα. Schol. B. et Leid. „γρ. καὶ θύσονται, ὡς Ἡρωδιανός. οὕτω γὰρ ἄμεινον." Sic et Leid. Schol. Laudat eadem e cod. Lipſ. Bentleius, nec videt, quid iis faciat. Emendo δύονται, et refero ad controverſiam de forma voc. δύσομαι pro δύομαι, de qua v. ad Γ, 328. Non enim δύσονται eſt futurum, vt Euſtath. quoque accipit, quaſi gratias ſint perſoluturae pro reditu Hectoris; quod non eſſet εὐχόμεναι.

299. δῶρα δ' ἄγ' ἀλλήλοισι. Euſtath. p. 682, 18 pro var. lect. memorat: δῶρα δέ γ' ἀ. ſicque legitur in Harl. Lipſ. ap. Bentl. δῶρα δ' ἄμ' ἀ. Mori. Vindob.

300. ὄφρα τις ὧδ' εἴπῃσιν peccat in digamma. ὡδ' ϝειπῃσι. Emendauit Bentl. ὡς ϝειπῇσιν.

301. ἢ μεν ἐμαρνάσθην ἔριδος περὶ θυμοβόροιο, 302. ἠδ' αὖτ' ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀλλήλοισι. Priore verſu ἢ μὲν alii ex more. ita ἠμὲν ἠδὲ eſt ſeu ſeu, et et, vt B, 789 ἠμὲν νέοι ἠδὲ παλαιοί. Etymol. in ἀρθμήσαντε, ἠδὲ καὶ αὖ φ. et Themiſtius recitat οἱ μὲν — οἱ δ' αὖτ'. At poſt ἦ μὲν vel ἦ μὰν non ἠδὲ putes ſubiungi, ſed Homerico more, ἦ τε, quod fere in apodoſi occurrit; vt poſt εἰ μὲν — ἦ τε, vt K, 449, 450 εἰ μὲν γάρ κε — ἦ τε καὶ ὕστερον. X, 49. 50. Od. A, 287, 8. M, 137. 8. cf. ad Ξ, 234. A, 77. Poteſt tamen ἠδὲ pro

copula positum facile ferri, καὶ αὖτε. Omnino post ἦ μὲν fere sequitur, ἀλλὰ, v. c. B, 798 ἦ μὲν δὴ — ἀλλ' οὔπω. Γ, 430. 432. I, 348. 351 et saepe, et ἦ μὲν vel ἦ μὴν — ἀτὰρ vt I, 57. vel ἦ μὰν et δὲ simpliciter, vt P, 429. 432 ἦ μὰν — τὼ δ' οὔτ' — ἠδὲ autem post ἦ μὲν aliud exemplum habet A, 453 ἤδη μέν ποτ' (quod est ἦ δὴ μέν ποτ') ἠδ' ἔτι καὶ νῦν. vt est in Π, 236. 238 ἦ μὲν δή ποτ' — ἠδ' ἔτι καὶ νῦν. etsi non dubito esse debere ἦ δ' vel ἦ τ'. vt est Od. Θ, 383. 4 ἦ μὲν ἀπείλησας — ἦ δ' ἄρ' ἑτοῖμα τέτυκτο.

ἀρθμήσαντε. Vox solo hoc loco lecta, Sch. B. ἁρμοσθέντες καὶ συμβιβασθέντες. Schol. Leid. addit φιλήσαντες. Et Apollon. Lex. h. v. φιλιασθέντες καὶ ἄρθμιοι, (οἱ) φίλοι. ἀρθμὸς γὰρ ἡ φιλία. Repetuntur haec aut similia in ceteris, Schol. br. Eustath. Hesych. Etymol. Debuit sensu immanente dici, iungere se, coire in amicitiam. ἀριθμήσαντε Lips. vitiose. At ἀρθμήσαντες Vrat. b. Eustath. Themist. l. l. quod conuenit cum διέτμαγεν.

διέτμαγεν. vbique hic legitur; excepto Mosc. 1. διέτμαγον quae varietas occurrit aliis locis: v. ad A, 531. vnde Barnes adscripsit „γρ. διέτμαγον.“

303. δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον. ✓— obseruant nonnulli, quod se ipsum exarmauit Hector dato ense. Ven. A. Excusat Ven. B. et plura ineptit.

304. σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ ἐϋτμήτῳ τελαμῶνι. σὺν κουλεῷ vitium est Flor. Ald. 1. ἐϋτμήτῳ. Sic Ven. At Schol. A. „ἐϋδμήτῳ. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ κ, ἐϋκμήτῳ“ *bene elaborato*. Etiam hoc bene. εὐδμήτῳ tamen, quod de domo, vrbe, muro, bene dicendum esset, in codd. tum in Eustath. et in Flor. Ald. 1. Rom. eumque emendatum esset in Ald. 2. repetiit illud Turneb. et Steph. iterum eiecit Barn. adstipulantibus codd. Mori, Barocc. Lips. cum Ven. A. B. Iidem lapsus in Vindob. codd. et in Ψ, 684 et 825. Pro φέρων coni. Tollius φέρειν, vt ano sollenni vsu: δῶκε φέρειν.

305. ζωστῆρα — Φοίνικι φαεινόν. ⊱ quod Φοίνικι est pro Φοινικῷ ἄνθει. (Similia Apollon. Lex. Eust. vide sup. ad Δ, 141. Z, 219.) — Φαεινὸν est κεχρωτισμένον.

306. τὼ δὲ διακρινθέντε, ὁ μὲν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν ἦïε. ⊱ quod pro τῶν δὲ διακρινθέντων ὁ μὲν, ὁ δὲ, dictum; et quod ὁ μὲν ad posterius memoratum Aiacem spectat. διακριθέντε Lips. Townl. c. multis ignoratione prosodiae: vt Γ, 98. 102 et alibi. Apud Apollon. IV, 454 est διάνδιχα κρινθέντες. Ceterum versus peccat hiatu: quem iam Bentl. obseruauit, eique medetur vel διακρινθένθ' ὅγε μὲν vel τοὶ δὲ διακρινθέντες, ὁ μὲν μ. hoc verius. Potuit quoque vel sic τὼ δὲ διακρινθέντες esse.

308. τοὶ δ' ἐχάρησαν, ὡς εἶδον — Idem versus E, 515 vbi vide. Inde vs. 516 huc intulerat vn. Vindob.

309. χεῖρας ἀάπτους Barnes „γρ. ἀέπτους." v. ad A, 567.

310. καί ῥ' ἦγον προτὶ ἄστυ, ἀελπτέοντες σόον εἶναι — προτὶ et ποτὶ variat; nil interest. ἀελπτέοντες suadentibus viris doctis et in his Ernesti, sine cunctatione reposui pro vulgari ἀέλποντες, quod quidem praefixum quoque est Schol. br. ἀέλποντες, ἀελπίζοντες, οὐκ ἐλπίζοντες. repugnat tamen analogiae, cum ἀελπὴς quidem sit (vt Od. E, 408) et ἀελπίζω; at ab ἄελπτος sit ἀελπτέω. Et legunt sic antiquiores Ven. A. et Schol. A. ἀελπτέοντες, οὐκ ἐλπίζοντες, ἀλλ' ἐπεγνωκότες (leg. ἀπεγνωκότες.) Lips. c. Schol. Townl. Vrat. b. Agnoscit disserte Etymol. Corruptum fuit in aliis. Eustath. ἀελπέοντες, ἢ ἀέλποντες, δυςελπιστοῦντες. In Mosc. 1. est ἀέλπτοντες. variant quoque codd. Vindob. Est quoque in Hesych. ἀελπέοντες. et in Suida ἀελπέων. Exciderat vox ἀελπτέω in Apollon. Lex. qui habet ἄελπτον et ἀελπτέα. Constat plane ex Herodoto VII, 168 ἀελπτέοντες τοὺς Ἕλληνας ὑπερβαλέεσθαι, vbi et Valk. de hoc loco monuit. Ex Herodoto glossa est in Suida. Laudat Barnes ἀελπεῦντες, quod ipse refinxit ex ἀελπέοντες. quae vnum idemque sunt, vt et ἀελπτεῦντες ex ἀελπτέοντες. Bentleius etiam animaduerterat hiatum, ἄστυ ἀελπ. Itaque

emendat ἄστυ δ' ἀϝελπτέοντες vt εἰς ἅλαδε. Et hoc recte.

σῶον etiam h. l. Barocc. Mori, vt alibi quoque peccatur.

Dubitari poteſt, an totus verſus inſertus ſit ſerius, narrationis nectendae cauſſa, contra ipſius poetae mentem. Dicas enim, Hectorem vrbem non ingreſſum eſſe videri; alioqui interfuiſſet conſilio a Priamo habito de ſumma rerum v. 345 ſqq. Exercitum reductum eſſe ſub moenia, ibique ſub armis habitum per noctem. Sunt tamen verſus, qui exercitum intra moenia receptum arguunt. Verum de his v. inf. ad vſ. 370.

312. εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον κεχαρηότα νίκῃ. ⊱ „quod εἰς Ἀ. pro πρός.“ Ven. A. In Moſc. 1. eſt ὡς Ἀγ. cum gl. εἰς. Etiam gloſſa Apollon. Lex. εἰς ad h. v. ſpectat p. 248. Grauius eſt quod Etymol. in Καφηρεὺς p. 482, l. 6 memorat: κάπος γὰρ τὸ πνεῦμα. ἀφ' οὗ καὶ Ὅμηρος· Αἴαντα „Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον κεκαφηότα νίκῃ.“ οἱονεὶ πνευστιῶντα, ἤτοι τῷ τοῦ πολεμικοῦ ἀγῶνος καμάτῳ, ἢ τῇ ἀγερωχίᾳ τῆς νίκης τῆς χαρᾶς αὐτῷ τοὺς ἀναπνευστικοὺς πόρους κατευρυνάσης, καὶ πέρα τοῦ συνήθους ἐπισπᾶσθαι τὸ πνεῦμα κατεπειγούσης — ſcilicet vt ſit, qui nimio gaudio elatus vix liberum ſpiritum agat; vnde et, addit, nonnullos gaudio exſpiraſſe. — tam operoſe exponit lectionem memoriae ſorte vitio natam, ex recordatione Jl. E, 698 κακῶς κεκαφηότα θυμόν. ad quem loc. vide. add. Od. E, 468. Bene ſe habet κεχαρηότα. κέχαρα, κεχαρώς, εώς, εῶτος, ηότος. cf. ad O, 98.

314. τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσεν ⊱ Scholion tamen excidit. Spectauit illud, ſuſpicor, ad ἱερεύειν, quod hic eſt ſimpliciter mactare, quia in vita heroica nullae epulae lautiores parantur, earumque cauſſa bos caeditur, niſi vt ſimul litetur, victimae proſiciis appoſitis.

τοῖσι δὲ βοῦν. iterum δὲ in apodoſi. Townl. τοῖσι βοῦν. Poteſt de interpoſito δὲ in vtramque partem diſputari. Nam vtrumque occurrit.

Ceterum versus hic aliquoties iteratur cum vno et altero e seqq. vt B, 402 seqq. Od. T, 420 sq. Nec est temerarium iudicium Bentleii, vss. 316 — 321 esse ex aliis locis consarcinatos.

315. *ἄρσενα πενταέτηρον.* iterum Od. T, 420. Respicit haec Aristot. Hist. Anim. VI, 21 *ἀκμάζει δὲ μάλιστα βοῦς πενταετὴς ὤν· διὸ καὶ Ὅμηρόν φασί τινες ὀρθῶς πεποιηκέναι ποιήσαντα· „ἄρσενα πενταέτηρον." καὶ τό· „βοὸς ἐννεώροιο."* (Od. K, 19) *δύνασθαι γὰρ ταυτόν.*

316. *τὸν δέρον ἀμφὶ δ' ἕπον καί μιν διέχευαν ἅπαντα.* Idem versus recurrit Od. Θ, 61. T, 421. Et seqq. vss. vide sup. 465 — 468 et alibi.

διέχευαν. διεμέρισαν. Apollon. Lex. sicque ceteri, cum Sch. br. in quibus et *ἀμφιεῖπον, περιεῖπον. ὅ ἐστιν, ἐνήργουν.* In Lips. est *διέχευσαν.* De vi vocis *διαχέειν* pro *διακόπτειν*, *in partes secare*, non debebat dubitari. Est enim diffundere, dispergere, hinc in partes diuidere; et occurrit hoc sensu aliquoties Od. Γ, 456. Ξ, 427. T, 421.

317. *μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πεῖράν τ' ὀβελοῖσι.* Spectat ad h. l. Apollon. Lex. *μίστυλλον. ἕκαστον τῶν τοῦ ἱερείου μερῶν εἰς μικρὰ διέκοπτον. τὸ δὲ εἰς μεγάλα μέρη διελεῖν, „διέχευαν" λέγει.*

πεῖράν θ' ὀβελοῖσι Townl.

319. *αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαῖτα.* ⊱ sed excidit Scholion; exciderat quoque ad eundem hunc versum A, 467. Spectauit illud, puto, ad *τετύκοντο* a *τετύκομαι* pro *τεύχω.* Nam etiam in Apollon. Lex. habetur: *τετύκοντο, ἡτοιμάζοντο.*

320. *οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο* — Barnes. „*γρ. οὐδ' ἔτι.*"

321. *νώτοισι δ' Αἴαντα διηνεκέεσσι γέραιρεν.* Locus notus de more vitae heroicae honorandi, quos vellent, portione carnis ampliore, non vt totam ipsi comederent, verum vt clientibus et amicis partem impertiendo animos sibi aliorum deuincirent. Sic Spartae reges. v. Xenoph. de Rep. Lac. 15, 4. Egit de hoc Koeppen. Allata iam sunt plura ab Eustathio. Add. Athen. I. p. 13 F.

ἐπηνεκέεσσι. ex pluribus ap. Schol. br. et Eustath. tenendum ἐπιμήκεσι. Est Virgilianum: *perpetui tergo bovis* Aen. VIII, 183. Miror veteres grammaticos de voce, quae tantam ἐνάργειαν habet, nil monere. Respicit h. l. Plato de Rep. V, p. 468 D. Iterum occurrit versus de Vlysse Od. Ξ, 437. cf. inf. M, 311.

323. Versus idem aliquoties, et iam A, 469.

324. τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν Νέστωρ. Poterat ὁ abesse; forte fuit τοῖσι vel τοῖς δὲ, ex more in apodosi vel τοῖςδε.

πάμπρωτον editum ap. Plutarch. Sympos. VII, pr. p. 714. vbi versus excitatur.

ὑφαίνειν ἤρχετο μύθους apud Etymol. laudatur, confusis forte binis locis, hoc et Γ, 212. μύθῳ est in Vrat. b.

325. οὗ καὶ πρόσθεν — scilicet, dum Achillem Agamemnoni placabat A, 247. dum Achiuos in patriam properantes retraxit B, 336 et de acie instruenda praecepit B, 360 et principes ad pugnam cum Hectore ineundam excitauit, H, 123. cf. Sch. B.

326. ὅς σφιν ἐΰφρονέων — ὅσφιν Ven. Lips. c. aliis v. ad A, 73.

327. Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν. Barocc. Mori. Harlei. Vindob. Sch. Lips. Ἀτρεΐδαί τε. At ms. Lips. ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιῶν, vt alibi quoque legitur. cf. 385.

328. πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσι — ⊱ „quod a γὰρ caussali orationem orditur poeta ἀρχαϊκῶς“ Sch. A. quasi hoc nunc primum occurrat! Eadem Mosc. 1. et disertius Sch. B. apponit. Clarke et hic, quod sexcenties facit, obseruatiunculam de expediendo vsu τοῦ γὰρ per ellipsin expletam inculcat. Rem ita se habere puta. Ab initio γὰρ proprio ac vero sensu propositionem caussalem ordiebatur aut omissam interdum arguebat; inde vulgari vsu, etiam vbi nulla talis propositio locum habet, declarative apponitur, eodem modo et eadem vi ac μὲν, δὴ, τοὶ, ἄρα. Et est γὰρ factum ex γε ἄρα, γ' ἄρ' sane.

Etiam h. l. πολλοὶ μὲν legitur in Cant. Mori. vtrumque μὲν et γὰρ in Harlei. πολλοὶ δὴ Vrat. b. a pr. m.

329. τῶν νῦν αἷμα. Vita Homer. τῶν μὲν. — Harlei. ἀμφὶ Κάμανδρον cum aliis hic et alibi.

330. ἐσκέδασ' ὀξὺς Ἄρης, ψυχαὶ δ' Ἄϊδόσδε κατῆλθον ⌐ quod conuenit hoc cum A, 3 πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς — neque fcribendum ibi eft κεφαλάς. (quae lectio ibi ab Apollonio Rhodio illata fertur. v. ad e. l. Plutarch. de aud. poet. p. 23 vff. 329, 330 recitat. Ἄρης ei eft pro ὁ χαλκός.

332. κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκρούς. manifeftum eft etymon τοῦ κυκλέω et fignificatus; Notatu tamen dignum habuit iam Apollon. Lex. κυκλήσομεν. ἐφ' ἁμαξῶν ἄξομεν. vel vt Sch. br. οἴσομεν, et Ven. B. ἐπὶ τὰς ἁμάξας θήσομεν. κύκλα γὰρ οἱ τροχοί. Eadem Etymol. Hefych. et al. tum ipfe Euftath. Male confunditur κυκλοῦν a Barnef. poft Euftathium. Ernefti malebat reddere: *vndique congeremus.*

333. ἀτὰρ κατακείομεν αὐτούς. ⌐ Deeft Scholion. An ad κατακείομεν fpectauit? Melior haec eft lectio a Wolfio repetita, quam iam ed. Rom. exhibuerat, et ipfe Euft. agnofcit, etiam Ven. Lipf. Harl. Townl. Vrat. b. Mofc. 1. Vindob. marg. Stephani. Vulgo inde a Flor. et ab Aldd. κυτακήομεν et H. Steph. κατακήομεν, quod, poft κυκλήσομεν, qua grammatica ratione expediri poffit, ignoro. Futurum effe non poteft. Fac effe praefens pro futuro: ita deberet effe verbum κήω, quod quam auctoritatem habeat, ignoro. Schol. br. habent κατακήωμεν, κατακαύσωμεν. Poft Aldum adiectum in edd. κατακήωμεν. Similis varietas, aut potius corruptela vbique fere in hac voce occurrit. Ex ἔκηα effe poteft κῆαι; attamen et hic κακκεῖαι Od. Λ, 74. v. Apollon. Lex. h. v. p. 379. cf. inf. ad 377 et I, 88. Nec tamen καίω Homerus omnino refpuit. Fuit fcilicet κέω, κείω. non vero κηίω vel κήω. Porro fuit κῶ, κάω, καίω, κάω, καύω, vt vel lexicographi docent. Iam κατακείομεν eft praefens loco futuri, κατακαύσομεν, nifi malis dicere, effe indicatiuum pro coniunctiuo κατακέωμεν, age, comburamus;

nam obſeruanda temporum conſecutio eſt: κυκλήσομεν, tum κείομεν, χεύομεν, δείμομεν etiam: coniunctiuo cum indicatiui futuro promiſcue poſito: vt toties factum. v. ad A, 66.

334. τυτθὸν ἄπο πρὸ νεῶν, ὥς κ' ὀστέα παισὶν ἕκαστος οἴκαδ' ἄγῃ, ὅταν αὖτε νεώμεθα πατρίδα γαῖαν. — Appoſitus obelus; nam verſus ἀθετοῦνται, quia repugnant, ſeqq. τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἄκριτον. (quo condi debebant oſſa) πᾶς οὖν· (leg. πῶς) ὥς κ' ὀστέα παισὶν ἕκαστος οἴκαδ' ἄγῃ; Si oſſa domum reportanda ſunt, quomodo poſſunt condi tumulo? et quomodo diſcerni et reportari poſſunt oſſa promiſcue cremata et condita? Haec Sch. A. Monuerat ſimilia Grammaticus Ven. A. iam ad Δ, 174. vbi quoque de tumulo exſpectando in Troica terra, ſi Menelaus occubiturus eſſet, agitur.

τυτθὸν ἄπο πρὸ νεῶν. Jl. Ξ, 32 τεῖχος ἐπὶ πρύμνῃσιν ἔδειμαν. Non tamen hoc ſubtiliter nimis accipiendum; vallum enim ſpatio ſatis magno a nauibus abfuit, vt ex τειχομαχίᾳ intelligitur.

Iubent porro Veneti ſcribere ἀπό προ, quod B. cum Leid. ad Herodianum auctorem refert. Alii ἄπο, ἄποθεν. et, πρὸ νεῶν, πλησίον. Vtrumque Euſt. meminit. Pro ἀπόπροθι dictum ait Sch. Eurip. Or. 142. ἀποπρὸ Cant. ἀπόπρο Mori. Ald. 2. Rom. Cum in Flor. Ald. 1. fuiſſet ἄπο πρὸ, mutauit Turnebus ἀπὸ πρὸ, et iterum H. Steph. ἄπο πρὸ ν. Tam parum ſibi conſtant grammatici in his quae nec definiri ſatis poſſunt. Cur non et nos aliorum feramus disſidia!

ὅτ' ἂν etiam h. l. Townl. c. al. cf. ad A, 519.

336. 337. τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες ἄκριτον ἐκ πεδίου· Debuit hic tumulus in locis verſus Simoentem ſitus eſſe in laeua caſtrorum parte. „τύμβον τ' Ariſtarchus:“ Ven. A. et Moſc. 1. Porro iubent grammatici interpungere poſt χεύομεν, et accipiunt ἐξαγαγόντες vel, ſcil. τὴν ὕλην ἐπὶ τὴν τειχοποιΐαν, (quod ſatis longe petitum) vel vt ſit προελθόντες πολὺ εἰς τὸ πεδίον. Hoc quoque Euſtath. ἐξαγαγόντες ἀντὶ τοῦ ἐξελ-

θόντες, ἐκπορευθέντες, vt Il. Z, 252 Λαοδίκης ἐςάγουσα pro εἰςερχομένη. Hinc intelliges, quomodo Porphyrius Quaeſt. Hom. 17. et in Schol. Leid. reddere potuerit: ἐξαγαγόντες, ἐκπορευθέντες. vt ἐξάγειν ſit ἐξελθεῖν. — Reſtat tamen poſt illas duas rationes tertia, eaque multo expeditior, vt iungantur χεύομεν ἐξαγαγόντες, quo oratio ſit plenior et ornatior; pro χεύωμεν καὶ ἐξάγωμεν tumulum *exſtruamus terra aggeſta et educamus in altum*. Reliqua videamus ad verſ. ſequ.

„γρ. χώσομεν" Barnes. ex Euſtathio vbi tamen eſt interpretatio vocis χεύομεν. Emendat ex h. v. Bentleius gloſſam Heſychii ἀμφὶ πυρίνην.

337. ἄκριτον ἐκ πεδίου, ſcil. τύμβον. ἄκριτον, ἀχώριστον, ἀδιάστατον, τουτέστι πολυάνδριον Sch. A. Similia Apollon. Lex. et ap. Euſtath.

ἐκ πεδίου. Erat in edd. ἐν πεδίῳ inde a Turnebo; qui ex ed. Rom. intulerat; eſſe eam lectionem Ariſtophaneam, didici ex Schol. A. inf. ad 436. At Flor. Aldd. ἐκ πεδίου, quod reuocauit Wolf. tanquam doctius; firmatque id auctoritas codd. Cant. Mori. Harl. Vrat. b. c. A. Moſc. 1. 3. codd. Vindob. Lipſ. Ven. add. Apollon. Lex. in ἄκριτον. Vellem ſubiecta eſſet cum lectione interpretatio! Vulgo interpungebatur poſt ἐξαγαγόντες, vt iuncta ſint ἄκριτον ἐκ πεδίου· quod quid ſit, non intelligo. Euſtathius: ἄκριτον ἐκ πεδίου, ἢ μάλιστα ἐν πεδίῳ et ἔξω που τῆς πεδιάδος, et in Lipſ. gloſſa: ἔξω τῆς πεδιάδος. quo ipſo tamen ſenſu cum ἄκριτον iungi nequit; itaque deleta interpunctione iungo cum χεύομεν ἐξαγαγόντες ἐκ πεδίου, ab ea caſtrorum parte, quae ſpectat ad campos: Sic Sch. A. ἡ μὲν ἐξ πρόθεσις, ἀντὶ τοῦ ἔξω ἐπιῤῥήματος. Ita erit ἐκτὸς κατὰ τοῦ πεδίου. Repetuntur hi vſſ. inf. 436. Simili modo dictum arbitror Θ, 213 ἐκ νηῶν. vbi vide.

ποτὶ δ' αὐτὸν δείμομεν ὦκα. Ariſtophaneam lectionem περὶ δ' αὐτὸν fuiſſe diſco e Schol. A. ad vſ. 436. Euſtath. p. 684, 15 ποτὶ δ' αὐτὸν, ἤγουν περὶ αὐτὸν τὸν τύμβον καὶ ἐγγὺς αὐτοῦ. Parum diſerte. Credendum eſt

vallum inde a dextra tumuli ſeu auſtrali latere exordia habuiſſe, ita vt inde procederet ante frontem caſtrorum.

Prima haec memoratio eſt munitionis caſtrorum, τῆς τειχοποιΐας. Merum Homeri inuentum eſſe, cenſuerunt nonnulli apud Euſtath. p. 689, 55. acumine aliquo ſuo adducti, vt ſubuenirent poetae, qui, ſentiens ſe commenti ſui argui poſſe, infra M, pr. disiectum eſſe vallum poſt tempora Troiana narrat. cf. Sch. B ad 445. Schol. br. M, 4, et ſaepe alibi. Vnde factum eſt Ariſtotelis dictum: ὁ δὲ πλάσας ποιητὴς ἠφάνισε (τὸ τεῖχος) apud Strabon. XIII, p. 894 A.

Cur de caſtris muniendis non maturius diſpexerint Achiui, quaeſitum eſt inter veteres; v. Strabo XIII, p. 893 C. qui inde quoque argumentatur, Nouum Jlium non poſſe pro Vetere Jlio haberi. Cauſſa tamen eſt in promtu: ex Homeri oeconomia Troiani vsque ad hoc tempus muris incluſi ſe tenuerant. Nunc demum, cum reſciuiſſent diſſidia Achiuorum, extra portam egreſſi erant. Docent hoc loca iam paſſim commemorata E, 788 ſq. I, 348 ſq. De *caſtrorum munitione* v. Excurſum. Memorabile autem eſt, vti tactices elementa (Δ, 293 ſq.) et caſtrorum vigilias noctu conſtitutas (I, 66) ita caſtrorum quoque munitiones eiusdem viri, Neſtoris, tribui conſilio.

338. πύργους ὑψηλοὺς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν. Apollon. Lex. εἶλαρ. ἕρκος καὶ φυλακή, ἀπὸ τοῦ εἰλεῖν. Eadem cum aliis Heſych. in quo et ἔλαρ eſt et ἴλαρ. adde Sch. br. item Euſtath. h. l. et ad Ξ, 56.

339. ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας. „quod πύλαι pro vna porta dictae." Sch. A. recte, et hoc per totam Jliadem tenendum.

Addit Sch. B. „μία μὲν ἱππήλατος ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν τοῦ ναυστάθμου, plures autem fuiſſe θυρίδας, portas minores." alterum hoc de ſuo addit homo. Nam, re ſaepius excuſſa et expenſa, in Homericis non niſi vnum aditum ad caſtra memorari ſtatuo: v. Excurſ. *de caſtrametatione*. Vnam portam Ariſtarchus quoque aſſeuerabat

fuiſſe; vt diſcas ex Euſtath. p. 684, 24 et 689, 39. At cum prioribus plurium portarum architectis conuenit pars Scholii A. τινὲς δὲ γρ. ἑπτ' ἀραρυίας, inepta ſedulitate; ſeptem caſtrorum portas memorant quoque alii; alii quinas.

340. ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη. Ita editum vbique et in codd. Veneto quoque, et in Euſtath. Ergo eſt ἱππηλάσιος adiectiuum: via qua currus agi poſſunt. At Schol. br. tertio caſu, ἱππηλασίῃ, πλατείᾳ, ἵππων ἐλασίᾳ. malim πλατεῖα ſc. ὁδός. Ita ὁδὸς εἴη τῇ ἱππηλασίῃ non male dictum eſſet, aurigationi inſeruiens, qua curru exiri caſtris poſſit.

342. ἥ χ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐοῦσα. ἵππον Barocc. Mori. Harl. Townl. Vrat. c. Lipſ. Ven. adeoque melior codd. pars cum codd. Vindob. tum edd. Flor. Aldd. Mutauit illud Turnebus, ſuſpicor ex ed. Rom. Placebat ἵππον Erneſtio; placeret et mihi, ſi in ſcriptore Attico verſarer. At in Homero non memini τὴν ἵππον pro equitatu ſeu curruum agmine dictam occurrere.

ἥ χ' ἵππον Townl. et Moſc. 1. 3.

ἀμφὶς ἐοῦσα, κύκλῳ, πέριξ. hoc vnum tenendum eſt ex aliis apud Euſtath. Multo minus probandum Scholion nomine Σεναχχηρειμ inſcriptum in mſ. Leid. vallum vtrinque, intus et exterius foſſa munitum.

344. ἐπήνησαν Vindob. ἐπήνεσσαν.

345. Τρώων δ' αὖτ' ἀγορὴ γένετ' Ἰλίου ἐν πόλει ἄκρῃ „quod ἐν πόλει ἄκρῃ diſſolute pro ἐν ἀκροπόλει" Sch. A. In capite verſus δ' interpoſui, quod mos loquendi requirit, et ſuppeditant Harlei. Townl. Ven. Grauius mendum inſidet ex violato metro, nam in digammum peccat γενετ' ϝιλιου Bentlei. emendat πέλε ϝιλίου. Enimvero tota quae ſequitur narratio de Troianorum concilio et legatione Idaei alium et recentiorem auctorem habere videtur. Eſt ea per ſe admodum ieiuna, ex laciniis conſarcinata, et minus commode nonnulla cohaerent: v. ad 370. tum

vbique digammum neglectum video, quoties metrum eius curam requirebat. vt v. 349. 364. 369.

346. δεινή, τετρηχυῖα ſc. ἀγορή. expectabam δεινὸν τετρηχυῖα. Reddunt δεινὴ *metu plena:* cum Euſtathio ex ſententia, non ex vſu, quo δεινὸς eſt φοβερὸς, terribilis, horroris plenus; tum omnino, ingens. Nunc eſt *valde commota*, vt δεινὸν κῦμα· δεινὴ ἀνέμου θύελλα. docet adiectum τετρηχυῖα, magno motu agitata, vt iam B, 95 vidimus τετρήχει δ' ἀγορή. τραχεῖα. τεταραγμένη. ταραχώδης. θορυβώδης. vt et Suidas reddit, et Schol. br. τετρηχυμένη ὑπὸ θορύβου. In Mori erat δεινή τε τραχεῖα, (ſaltem τρηχεῖα) Nec vero iuſtam conuocatam concionem fuiſſe, ſed turbam confluentem, notant Schol. A. B. Leid.

παρὰ Πριάμοιο θύρῃσι. Cant. ἐστίῃσι ſuperſcripto tamen θύρῃσι.

347. τοῖσιν δ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν. Eſt τοῖσι δ' in Lipſ. et vett. edd. notante Erneſtio. Sane omnes edd. ante Barnes carent τῷ ν. At eſt ν in vtroque Veneto: hoc grammaticis Alexandrinis deberi, nullus dubito; mirum tamen, ſupereſſe interdum loca, in quibus magna codicum pars τὸ ν haud agnoſcit, in primis in hoc τοῖσι δὲ, quod ſexcenties iteratur in hoc carmine. cf. Excurſ. de Νῦ: ad lib. II. Exc. II. In Vrat. b. erat: τοῖσι δὴ αὖτ' Ἀ. deberet ſaltem eſſe τοῖς δ' αὖτ'.

Pro ἦρχ' ἀγορεύειν eſt in Ven. ἀντίον ηὔδα. Memoratum tamen alterum in Schol. A. ἀντίος ηὔδα vn. Vindob. At Moſc. 3 pro var. lect. memorat ἀντίον ηὔδα.

349. ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει. peccat in digamma ὄφρ' ϝείπω. Potuit eſſe ὡς εἴπω. Bentl. coni. ὄφρ' αὐδῶ.

ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγει Vrat. b. a pr. m.

351. δώσομεν Ἀτρείδῃσιν ἄγειν. Harlei. Ἀργείοισιν. Pro νῦν δ' ὅρκια in Vindob. adſcriptum. γρ. μή.

352. τῷ οὔ νύ τι κέρδιον ἡμῖν. Euſtath. ἡμῖν ἢ ἦεν. In ed. Baſil. ὑμῖν. Quod et in Porphyrio legitur in Schol.

Leid. ad A, 524. Porro Cant. et Vrat. b. *τὸ οὔ νύ τι.* quod non ſpernam ſi *τό γ' οὐ* legitur. Apud Dion. Chryſ. Or. LV, p. 287 ed. Reisk. legitur *τῷ οὔ νύ τι κάλλιόν ἐστιν.*

353. *ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε — ἀθετεῖται* (et merito!) ab eo qui explere volebat *τὸ ἐλλεῖπον,* ſc. *ἔσται.*

Friget quod adiicitur *ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε: ne faciamus ſic.* Eſſet ſupplendum: nihil ex voto ſucceſſurum eſſe vereor, (vt eo ipſo moneamur) *ne ita agamus.* In quem fere ſenſum verba deflectit Clarke: „nihil video cuius rei ſpe adduci poſſimus *quo minus* Helenam reddamus." Cum *ἵνα* ſit loci quoque particula, *vbi,* fuere ap. Euſtath. qui redderent: *ὅπου μὴ ποιήσομεν οὕτω.* Accepere multi *ἵνα μὴ* pro *ἐὰν μή.* duce Herodiano in Schol. A. Accedunt Sch. B. et Lipſ. iisdem verbis. Et Etymol. memorato hoc verſu: *ἵνα ἐστὶ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐάν. ἐὰν μὴ πράξωμεν οὕτως.* Etiam Sch. br. et Euſtath. *ἀντὶ τοῦ, ἐὰν μὴ ῥέξωμεν οὕτω.* Schol. Ariſtoph. Ran. 176 *ἐὰν ξυμβῶ τί σοι. γρ. καὶ ἵνα. ἵνα ξυμφωνήσω σοι. ἔλεγον δὲ τὸ ἵνα ἀντὶ τοῦ* (excidit *ἐάν.*) *καὶ Ὅμηρος· ἵνα μὴ ῥέξωμεν ὧδε.* Vides ſcribi *ῥέξωμεν* contra metrum; ſic quoque in Townl. Vrat. b. Pro *ἐὰν* memorat Suidas *ἄν. ἵνα. τούτῳ χρῶνται ἀντὶ τοῦ ἄν. ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε.* Scholio A. ſubiunctum eſt: *Ἀρίσταρχος· ἐκτελέεσθ' ἵνα ἂν μή.* Corrupte. Videtur Ariſtarchus verſum ſic ſcripſiſſe: *ἔλπομαι ἐκτελέεσθ', ἵνα μὴ ῥέξωμεν ἂν ὧδε.* In vno Vindob. erat: *ἐκτελέεσθ', εἴ κεν μὴ ῥ.* De vſu *τοῦ ἵνα* cum indicatiuo in Homero iam dicta ſunt ad A, 363. Barnes, parum memor grammatices, legere malebat *ἐὰν μὴ ῥέξομεν.* Bentlei. et ipſe tollit verſum. Eo tamen ſublato in antec. verſu *τόγ' οὔ νύ τι κέρδιον ἧμιν,* quod modo memoraui, melius ſe haberet.

355. Alexander *Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο.* quaſi in Paride nihil aliud laudandum fuerit, quam quod pulcram vxorem haberet, ludit vel argutatur Plutarch. in Galba p. 1061 C. de Othone.

357. 358. 359. 360. iterum leguntur M, 231 — 234.

358. οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα — Townl. ἀμύμονα. recitat verſum, pro exemplo moderatae reſponſionis, Plutarch. in Praecept. reip. ger. p. 809 F. eoque vtitur alibi, vt de aud. poet. p. 20 E. Eum παραφράζει Apollonius Rh. I, 479. 480 δαιμόνιε, φρονέεις ὀλοφώϊα — ἄλλοι μῦθοι ἔασι παρήγοροι, οἷσί περ ἀνὴρ θαρσύνοι ἕταρον, σὺ δ' ἀτάσθαλα πάμπαν ἔειπας.

359. εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις. Ariſtarchea eſt lectio. Alii omiſſo δ', verba cum antecedentibus coniunxerant. ἀπὸ σπουδῆς, notus graeciſmus, pro ἐκ, διὰ, σὺν σπουδῇ, σπουδαίως, quem tamen in Homero non memini alibi frequentari.

361. ἀγορεύσω Lipſ. ἀγορεύω, adſcripto tamen δημηγορήσω.

362. ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι. Bentl. et h. l. emendat ἄντικρυς, ex nonnullorum praecepto: quod v. ad Γ, 359. Δ, 481. Sane h. l. ἀντικρὺ habet notionem φανερῶς, quod ſcriptoribus eſt ἄντικρυς. Etiam Heſych. ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι ex h. l. φανερῶς λέξω. Apollon. Lex. ἀπόφημι. ἀπολέγω, ἢ διαῤῥήδην, μετὰ παῤῥησίας λέγω.

364. πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι. Peccat in vſum digammi ετ Ϝοικοθεν. Scilicet intruſum a ſerioribus eſſe poteſt ἔτ', et antea fuiſſe καὶ Ϝοικοθεν.

365. ἦτοι ὅγ' ὡς εἰπών. variat ἤτοι et ἤτοι, vt alibi.

366. θεόφι μήστωρ ἀτάλαντος. Apollon. Lex. verſu adſcripto: θεόφιν. ποτὲ δὲ δοτικὴ, ὡς ἐπὶ τοῦ· θεόφιν μ. ἀ. θέλει γὰρ, τοῖς θεοῖς ἴσος. De hoc φι v. ad Θ, 300. De voc. μήστωρ v. ad E, 272. et Δ, 328.

367. ὅς σφιν — ὅςφιν et h. l. ipſe Ven. cum Schol. Lipſ. v. ſup. ad A, 73. Ab vno Vindob. vſſ. 367. 8. aberant.

369. ὄφρ' εἴπω. iterum peccat: οφρ Ϝειπω. medela expedita eſt ὡς εἴπω. vel cum Bentl. ὄφρ' αὐδῶ.

370. νῦν μὲν δόρπον ἕλεσθε κατὰ στρατὸν, ὡς τὸ πάρος περ. Ita legebatur; κατὰ στρατόν; et probabile

videbatur, recte ita legi, nam ſub moenibus vrbis conſtiterant Troiani (inde a Z, 80. 105. 6. H, pr.) et facta erat eodem loco pugna inter Aiacem et Hectorem. Potuit adeo ſub moenibus vrbis quoque exercitus Hectoris pernoctare. Apparet quoque hinc cauſſa iuſta, cur concione in vrbe de rerum ſumma habita a Priamo vſ. 375 nulla fiat Hectoris mentio. Ita tamen ὡς τὸ πάρος περ, haud conuenit; nam in ſuperioribus temporibus intra vrbem ſe tenuerant Troiani; ex ea quoque hoc ipſo pugnae die exierant: B, 786. 808. itaque non poterant dici: extra vrbem, ſub armis, noctem agere, *vt ante fecerant*. Amplectenda itaque eſt altera codicum lectio κατὰ πτόλιν. Pugna inter Aiacem et Hectorem compoſita Troiani laetabundi Hectorem ἦγον προτὶ ἄστυ ſup. 310. ſecundum haec credere licet, in ipſam vrbem eum eſſe receptum. Conuenit, quod vſ. 477 Τρῶες δὲ (δαίνυντο) κατὰ πτόλιν ἠδ' ἐπίκουροι. Et Θ, 55 ſqq. armant ſe Troiani intra vrbem et portis apertis exeunt aduerſus hoſtem. Narratur quoque libro ſequ. tanquam res noua, quod noctem inſequentem Hector extra vrbem agit.

Euerti tamen haec dicta videntur altero verſu qui ſequitur 380 δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν. Videri inde poteſt poſtrema verſus pars, ἐν τελέεσσιν, eſſe transferenda in noſtrum locum vſ. 370 pro ὡς τὸ πάρος περ, atque ita κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν legendum eſſe; conuenire ita quae vſ. 371 adduntur e Priami edicto: καὶ φυλακῆς μνήσασθε καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος. Ita exercitus Troianorum vrbe eſt receptus, et ſub armis, in ordinibus, intra vrbem agit noctem, excubiasque diſponit et vigilias. Ita quoque concio vſ. 345. erit Troianorum, qui ex acie redierant, et quos, concione habita vſ. 368 ſqq. alloquitur et dimittit. Hic tamen mirationem facit hoc, quod habita concione de rerum ſumma nulla ſit Hectoris mentio, qui in vrbe erat. Nouum quoque hoc et inſolens, intra moenia στρατὸν haberi; et ἐν τελέεσσι, *in ordinibus*,

noctem egiſſe Troianos, nec in domos ſuas dilapſos eſſe. Itaque, quocunque te vertas, ſunt quae ſibi mutuo repugnent. Verum ſuccurrit ratio critica, qua verſum 380 eſſe delendum videbimus; reponendumque h. l. κατὰ πτόλιν. Reduces intra vrbem Troiani in domibus ſuis ſolito more noctem egerunt.

Redeo nunc ad lectionem κατὰ πτόλιν. Agnoſcunt eam Barocc. Vrat. c. A. Mosq. vterque, vnus Vindob. Venetus. in Cantabr. ea eſt ſuper adſcripta. accedunt κατὰ πόλιν Mori, Vrat. b. In Libert. gloſſa eſt: γρ. μετὰ πόλιν ἐν τελέεσσι. forte ex vſ. 380. Erat quoque κατὰ πτόλιν in edd. ante Turnebum, qui ex ed. Rom. recepit κατὰ στρατὸν, quod forte ex eodem vſ. 380 illatum eſt.

371. καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος. Mirum eſt haerere grammaticos in Etymol. et Euſtath. in forma vocis ἐγρήγορθε, eamque ducere ab ἐγρήγορα, ἐγρηγόρατε, pro quibus ſit ἐγρήγορθα, ἐγρήγορθε. Atqui eſt imperatiuus ab ἐγρήγορμαι.

372. ἴτω κοίλας ἐπὶ νῆας. vn. Vindob. ἴτω ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

373. εἰπέμεν Ἀτρείδῃσ' al. Ἀτρείδῃς. perpetua varietate.

374. τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρε. Clarke hoc ducit ab ὄρωρα. Atqui *bellum ortum eſt*, ab ὄρωρον.

375. καὶ δὲ τόδ' εἰπέμεναι. peccat τοδ' ϝειπεμεναι. eſſet tamen facilis medela τὸ ϝειπεμεναι. Barnes: „γρ. κἀδδε τόδ' εἰπέμεναι.“

αἴ κ' ἐθέλωσι. Cant. Vrat. b. αἴ κε θέλωσι. male.

376. παύσασθαι πολέμοιο Vrat. b. παύσεσθαι.

377. εἰςόκε νεκροὺς κήομεν. Mirum, cum ſupra ad vſ. 333 de hac forma acriter eſſet disputatum et pro ea verior lectio repoſita κατακείομεν, nunc eam relictam eſſe, ſine vlla notatione. Factum tamen hoc ſaepe in Homero. Repoſui et h. l. κείομεν, ex ratione grammatica, et adſtipulantibus codd. Mori, Barocc. Townl. Moſc. 1. vno Vindob. Lipſ. Ven. tum ed. Rom. vnde

Steph. in marg. qui et codicem ſuum laudat in Lexico voc. κείομεν. Add. inf. I, 88. Ex accurata ſcribendi ratione ſequi debebat κείωμεν, quod et Schol. br. videntur ſignificare velle: κήωμεν. καύσωμεν.

ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ'. Eſt et hic μαχεσσόμεθ' in Mori. Barocc. vt et 396. v. ad A, 298.

378. ἄμμε διακρίνῃ. Clarke ἄμμε, „nos, duo populos.“ Nil neceſſe eſt. ἄμμε eſt ἡμᾶς. v. ad A, 59.

379. ἠδ' ἐπίθοντο. Ionicum eſſet ἠδὲ πίθοντο.

380. δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν. vnus Vindob. παρὰ στρατόν. Abeſt verſus in Veneto et vno Vindob. nec quisquam, ſemel monitus, dubitet, eum inſititium eſſe ex Λ, 729. vel Σ, 298. vnde et ſumtum κατὰ στρατὸν, quod alienum eſt ab h. l. Sin hic quoque, κατὰ πτόλιν, repoſueris, manet tamen ἐν τελέεσσιν, parum autem probabile eſt, in ordinibus et numeris habitos eſſe Troianos intra vrbem; quod fieri quidem potuiſſet, ſi extra vrbem ſub moenibus habiti fuiſſent. Turbatum in his eſſe monui iam ad vſ. 370.

τὰ τέλη, τὰ στρατιωτικὰ τάγματα, nota nunc res; obuia vox iam in Homericis, h. l. et Λ, 729. Σ, 298 et Θρῃκῶν ἀνδρῶν τέλος K, 56. 470. v. Apollon. Lex. h. v. Heſ. Etymol. Apud Heſych. ἐν τελέεσσιν. ἐν τοῖς τῶν στρατιωτῶν τάγμασι potuit ad alterum locum Σ, 298 ſpectare. Ibid. in Heſych. legitur paullo ante ἐν τεγέεσσιν. ἐν οἴκοις. Poſſis aliquid hinc ariolari; ſed fieret inepte.

381. ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἔβη. Apollon. Lex. ἠὼς — ἐπὶ δὲ τῆς πρωΐας ἕως ὥρας ἕκτης· (vsque ad meridiem) ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἔβη.

382. τοὺς δ' εὗρ' εἰν ἀγορῇ. Edd. Flor. Ald. 1. ἐν ἀγορῇ. Non in concionem actos conueniſſe Danaos, ſed ad iuſſa ab Agamemnone accipienda confluxiſſe, vult Sch. B.

Δαναοὺς θεράποντας Ἄρηος. Sic appellati erant iam B, 110. vbi v. Not.

383. *νηῒ παρὰ πρύμνῃ Ἀγαμέμνονος.* ἀντὶ τοῦ νηὸς, ait Lesbonax, (h. e. pro *παρὰ πρύμνῃ τῆς νηός*) et esse schema Colophonium. Inepta subtilitas! *πρύμνῃ* est adiectiua vox.

Ceterum de loco concionis habendae et in concilium vocandarum copiarum nunc primum aliquid diserte memoratur. Supra B, 54 consilium principum conuenerat ad nauem Nestoris, inde ad concionem procedebant. Nunc *concio* fit *apud nauem Agamemnonis.* Erant autem naues et copiae Agamemnonis in medio castrorum. Vlysses porro Argiuis, Mycenaeis, Lacedaemoniis, erat loco proximus, itaque et ipse cum his omnibus mediam castrorum partem tenebat: Θ, 222 sq. hinc de ea parte dictum Λ, 806 *ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε.* Eodem loco ara Iouis, *Ζηνὸς πανομφαίου* Θ, 249. 250.

384. *ἠπύτα κήρυξ.* ἀντὶ τοῦ, *φωνητής*, ait Apollon. Lex. et sic alii grammatici.

385. *Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν.* *Ἀτρεΐδη* Harl. Townl. Vrat. b. Mosc. 1. vn. Vindob. sic sup. 327. *Ἀτρεΐδα* Mori. Tum *ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ* erat lectio edd. ante Barnes, quam et pars codd. habet, Vrat. b. c. Mosc. vterque pro var. lect. duo Vindob. et Schol. A. Venetus: *ἐν ἄλλῳ· ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.* Barnes recepit *ἀριστῆες Παναχαιῶν* laudatis codd. Mori, Cant. Barocc. adde Lips. Ven. quia praeco Idaeus Graecorum principes alloquitur, in Achiuorum concilio. Quae ratio per se quidem leuis est, lectionem tamen iterum mutare velle, parum consultum habeo.

387. Recitatur locus 386—393 et alii versus e sqq. in Porphyrii quaestione in Sch. Leid. ad Il. A, 524 ed. a Wassenb. Variant nonnulla, sed corruptelis. vt *εἰπέμεναι εἴς περ.* vnde potest fieri *εἰπέμεν, εἴ κε περ.* quid tamen ita lucrabimur? Habent quoque *εἰπέμεν* msf. Lips. duo Vindob. Et *ὔμμι, ὔμμι*, in edd. *αἴκεν πως ὔμμι* Mori (saltem *εἴ πως*).

389. *μεν ῥ' ὅσ'*, interserto *ρ* Bentl. emendat.

390. ὡς πρὶν ὤφελλ' ἀπολέσθαι. ⸓ quod hinc manifeſtum fit, Paridem a Troianis odio habitum fuiſſe, πρὸς Ζηνόδοτον γράφοντα. ἀλλὰ μᾶλλον Τρῶες ἐλεήμονες. „Reſpicit Hectoris obiurgationem Paridis E, 56. vbi ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες. Zenodotea lectio erat ἐλεήμονες. quam reiicit grammaticus, quia Troiani non miſerantur, ſed oderunt Paridem: ὡς πρὶν ὤφελλ' ἀπολέσθαι. quae in medio poſita, ſiue vt clare palamque, ſiue vt clam pronuntientur a praecone: alterum hoc maluit Democritus." Seruatum hoc adeo ex iis quae olim ab eo in Homerum ſcripta erant; quae partim ad allegoricam interpretationem, partim ad ὀρθοεπείην καὶ γλώσσας ſpectabant; ex his quidem ad h. l. Iudicium de his ex noſtro decori ſenſu fieri nequit. In ὡς πρὶν ne incidas in ſuſpicandum ὅς. Nam eſt ὡς ὤφελε *quam, quantopere debuerat* h. e. vtinam.

391. δόμεναι, pro ἀποδόμεναι. Mox ἔτ' male intruſum. Fuit καὶ ϝοικοθεν. vid. 364.

392. κουριδίην ἄλοχον Μενελάου ⸓ quod hinc, ex κουριδίην, patet, ſecundum Homerum nulli alii ante Menelaum nupſiſſe Helenam." (Adeoque nec raptam fuiſſe a Theſeo: cf. ad Γ, 144.)

393. Legebatur ἦ μιν Τρῶές γε κέλονται ſc. διδόναι, ἀποδοῦναι. vulgata haec etiam in Euſtath. In Ven. vtroque ἦ μὴν Τρ. et Schol. A. οὕτως ἦ μὴν, βούλεται γὰρ λέγειν· Τρῶές γε μὴν ἔλωνται (κέλονται). Eſt quoque ἦ μὴν in Schol. Porphyrii laudato ad 387. item in Cant. Harl. Townl. Vindob. Simile eſt illi: ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστί.

394. καὶ δὲ τόδ'. Barnes ait: „γρ. καδδὲ τόδ' vt 375."

ἠνώγην Mori. Bentleius ſuſpicabatur ἤνωγον fuiſſe; mutatum in ἠνώγεον, quia ignorabant digamma in ϝειπεῖν, metuebantque metro in ἤνωγον ἔπος. Vidimus tamen ἠνώγει 386. M, 355. cf. ad O, 725.

396. κείομεν et h. l. pro κήομεν reponendum erat: cum ſemel ſupra poſitum eſſet, 333. Et praebet idem

Ven. Lipſ. Vrat. b. ed. Rom. *μαχεσσόμεθ'* quod Rom. Turn. habent, Bentl. praeſerebat. v. ad A, 298.

398. 399. ※ *ὁ ἀστερίσκος, ὅτι ἐντεῦθεν μετάκεινται εἰς τὴν ἀποπρεσβείαν.*" Scilicet Jl. I, 689. 692 binis aliis verſibus interpoſitis qui reiiciuntur. Forma tamen haec et color orationis aliquoties occurrit.

400. *μήτ' ἄρ' τις νῦν. μὴ γάρ τις* Barocc. Mori. vn. Vindob. nec male.

401. *καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστιν.* indocte *ὃς μάλιστα νήπιος* edd. Flor. Ald. 1. Iunt. et cum iis mſ. Lipſ. in quo emendatum *ὅςτις.*

402. *ὡς ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται. ὀλέθρου πέρας, τέλος,* pro *ὄλεθρος·* v. ſup. ad 102. Vnde vero manifeſtum, hoc, extrema Troianis imminere? dicit Schol. B. *καὶ διὰ τὴν παράβασιν, καὶ διὰ τὸ σπεύδειν αὐτοὺς ἐπὶ τὴν τῆς μάχης διάλυσιν,* quaſi ipſi iam Troiani bello ſe impares eſſe ſentiant. Minus ſubtile prius: ex periurio Troianorum in Paridis pugna cum Menelao et Pandarei fraude; iam poena perfidiae debita: Δ, 158 ſqq. 235. 356. Satis tamen erat ad Diomedis iudicium, quod pugna huius diei Troiani fugati ad vrbem ſe receperant.

403. *οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον.* Cum ſit *ϝιαχω,* emendat Bentl. *οἱ δ' ἐπὶ πάντες εϝιαχον.* ſed v. ad B, 316. E, 860.

407. *ὥς τοι ὑποκρίνονται.* ⊱ quod *ὑποκρίνονται* pro *ἀποκρίνονται.* Quod tamen parum commode a permutata praepoſitione repetit Schol. Peruulgatum nunc eſt *ὑποκρίνασθαι* eſſe Ionicum; frequentatum quoque Herodoto; contra *ἀποκρίνασθαι* Homerus non nouit. Occurrit *ὑποκρίνεσθαι* Od. B, 111. et Jl. M, 228. ad quem alterum locum ſpectat Apollon. Lex. *ὑποκρίνοιτο, ἀποκρίνοιτο,* vnde eadem Heſych. Add. Etymol. Euſtath. p. 687, 12.

Porro *ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτως* pro *καὶ ἐμοί.* Pro *δ'* opportunius videri poteſt eſſe *τ'.* latet tamen *καὶ* in *ἐπί. inſuper* probatur mihi. Heſych. *συναρέσκει* reddit.

408. κατακειέμεν iterum repoſui pro vulgato κατακηέμεν· de quo ſup. 333. Accedit auctoritas ed. Rom. Euſtath. Townl. Vrat. b. Moſc. 1. vn. Vindob. Veneti vtriusque.

409. οὐ γάρ τις Φειδὼ νεκύων κατατεθνηώτων. ſcriptura Ariſtarchea, quam vbique ſeruare conſtitueram: ſup. 89. Eſt quoque h. l. in Barocc. Vrat. b. c. Appoſitum hoc νεκύων κατατεθνηώτων omnino ex otioſa veterum in multis verboſitate eſt iudicandum; vt et illud, ἐπεί κε θάνωσι. Similia alia congeſſit ad h. l. Euſtath. p. 687, 39. In ornatu tamen poetico habita eſſe talia, docet imitatio poetarum, etiam tragicorum, vt in illo, quod Clarke laudat, Sophocl. Antig. 325 ὁ κατθανὼν νέκυς. et apud Euripidem νέκυες φθίμενοι. νέκυες οὐλόμενοι. νεκροὶ θανόντες. add. Brunck. ad Phoeniſſ. 1486.

410. πυρὸς μειλισσέμεν ὦκα. ſc. τοὺς νέκυας διὰ πυρός. Generalis notio eſt χαρίζεσθαι, quam apponunt Schol. A. B. Euſtath. Et gloſſa Heſychii, πυρὸς μειλισσέμεν et altero loco μειλισσέμεναι, προσηνῆ, κεχαρισμένα ποιεῖν. Propius ad verſus ſententiam Sch. br. κηδεύειν, καὶ ταφῆς μεταδιδόναι. ſic quoque Euſtath. et hinc H. Stephan. et al. Eſt quoque in hunc ſenſum Scholion ſub nomine Senacherim ad h. v. ex Cod. Leid. ap. Valken. diſſ. de Schol. p. 132 λέγει δὲ κινδυνεύειν καὶ ταφῆς μεταδιδόναι. emenda κηδεύειν. Legitur μειλήσσεμεν in mſ. Mori, et μειλησέμεν in Vrat. A. μελησέμεν in duobus Vindob.

411. ὅρκια δὲ Ζεὺς ἴστω, ἐρίγδουπος πόσις diſtinguere licet poſt ἴστω et poſt ἐρίγδουπος; parum intereſt; ad aurem tamen et verſus ſectionem iucundius, Bentleio quoque probatum prius. Repetitur verſus K, 329. Verum nec hic nec Od. O, 112. 180 de interpunctione aliquid ſtatui poteſt.

412. τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεθε. praefixum Schol. br. ἀνέσχετο.

413. ἄψορρον δ' Ἰδαῖος ἔβη προτὶ Ἴλιον ἱρήν. „ quod Ἴλιον ἱρὴν feminino genere“ Sch. A.

Super ἄψοῤῥον, quod eſt pro ſimplici ἄψ, multa affert Sch. B. ad h. l. lecta tamen vox erat iam Γ, 313. Δ, 152. Similia ſunt ap. Etymol. et ap. Euſtath. pluribus locis, de etymo; probabilius eſt ceteris ductam eſſe vocem ab ὄρω, κινῶ, ἄψορος, ἄψοῤῥος.

προτὶ et ποτὶ variat, vt alibi. v. ad A, 245. ποτὶ receperat Clarke.

415. προτιδέγμενοι ὁππότ' ἂν ἔλθοι. Mutauerat ποτιδέγμενοι Clarke ſine cauſſa. ἂν ἔλθοι, non ἀνέλθοι. Homericum eſt ἐλθεῖν pro ἀνελθεῖν. Pro ἂν eſt ἄρ in Cant. Harl. Townl. Vrat. c. A. vtroque Moſc. binis Vindob. edd. Flor. Aldd. et placere poteſt per ſe; melius tamen ſeruatur verſui ſequenti. ἂν eſt a Turnebo receptum ex ed. Rom.

416. ὁ δ' ἄρ ἦλθε καὶ ἀγγελίην ἀπέειπε. hoc nunc non eſt ἀπηρνήσατο. ἀποειπεῖν aliquoties eſt libere edicere, vt et ἀποφάναι. Sic I, 309 ſqq. Ψ, 361. Od. Π, 340.

Schol. B. vſus iſtius ignarus: ἀπέειπε, ait, ἀπεδοκίμασε, καὶ ὡς ἀνωφελῆ ἀνήγγειλε, quia Achiui nuntiata haud admiſerant. Alia argutatur Euſtath.

Ceterum ἀπέειπε emendauit Turnebus ex ed. Rom. in Flor. Aldd. erat ἀπόειπε.

418. ἀμφότερον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην. Vrat. c. a pr. m. cum vno Vindob. ἀμφότεροι, Moſc. 3. ἀμφοτέρων.

Cum ἕτεροι δὲ ſequatur, neceſſe eſt, antecedere putari ἕτεροι μὲν, vt plena oratio eſſet: ἕτεροι μὲν ὠπλίζοντο, ὥστε νέκυας ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ ὠπλίζοντο (ἰέναι) μεθ' ὕλην pro ὡς ἄγειν ὕλην. nam ὁπλίζεσθαι μεθ' ὕλην vix graece dicitur: etſi Sch. br. μεθ' ὕλην, ἐπὶ ξύλα. et Euſtath. ὠπλίζοντο εἰς νεκύων ἀγωγὴν, ἕτεροι δὲ εἰς ὕλην. ἢ καὶ ἄλλως· νέκυάς τ' ἄγειν καὶ ξύλα. At τε quod legitur, poſt νέκυας, nihil habet, quo referatur. Arbitror τ' eſſe inſertum, a grammatico male cauente metro.

420. Vulgata erat ὤτρυνον νέκυας τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην. Memoratur in Sch. A. alia lectio: ὠτρύ-

νοντο νέκυς ἀγέμεν. Ariſtarchea eſt lectio; eaque verior, puto. Nam *feſtinare*, ὀτρύνεσθαι eſt, non ὀτρύνειν. v. c. Od. H, 222 ὑμεῖς δ' ὀτρύνεσθε — ὥς κε με τὸν δύςτηνον ἐμῆς ἐπιβήσετε πάτρης. At Ψ, 111 Agamemnon Οὐρῆας ὤτρυνε καὶ ἀνέρας ἀξέμεν ὕλην. Si ὤτρυνον legitur, eſt ſubint. τοὺς ἄλλους, vel ἑαυτούς. νέκυς pro νέκυας etiam alibi occurrit. Od. Ω, 416 ἐκ δὲ νέκυς οἴκων Φόρεον. Ita vero vitio quoque grammatico occurri poteſt: poſt τε in νέκυας ſubiungi debebat ἕτεροί τε, non autem δὲ, cui reſpondet μέν. Nunc vero poſt νέκυς tolli quoque poteſt τ', quod tam moleſtum eſt, et ortum, vna cum νέκυας, ex v. 418. In Mori erat ὠτρύνοντο νέκυας. recte et hoc vt νέκυας binis moris efferatur. — Ceterum 419. 420 deſunt in Townl. incuria librarii, propter verba extrema μεθ' ὕλην. — Debuit olim controverſia eſſe ſuper ἀναιρέσει νεκρῶν, quam Iſter plus quam vna vice factam pronuntiauerat. v. Ven. A. ad Il. K, 298.

421 ſq. Ἠέλιος μὲν ἔπειτα. — Habetur hic dies pro altero poſt Idaei legationem. Si tamen attenta mente totum locum compares, tempora ſic videbis turbari. οἱ δ' ἤντεον ἀλλήλοισι prorſus ſunt eadem cum 417 ſq. τοὶ δ' ὡπλίζοντο μάλ' ὦκα ſqq. per iſtum diem conuehuntur ligna, veſperi corpora cremantur; et de altero die non agitur, niſi inde a vſ. 433. Vt igitur res conueniat, ſtatuendum eſt vſſ. 421 ſq. de die iam adulto eſſe intelligendos: vel ſic tempora valde coanguſtari bene ſentiam. Vide enim, poſt pugnam ſuperiore die factam, et cum die finitam (νὺξ δ' ἤδη τελέθει, 282.) epulantur Achiuorum principes excepti ab Agamemnone, et Troianorum concio habetur. Altero die orto Idaeus ad caſtra Achiuorum profectus, non quidem foedus pacis, inducias tamen ad mortuos ſepeliendos impetrat vſ. 381 ſq. redit ille in vrbem et impetrata renuntiat 413 ſq. accingunt ſe ſtatim vtrinque ad corpora tollenda 417 et nunc 423 ἤντεον ἀλλήλοισι. Vt igitur ratio ſibi conſtet et loci et temporis, dicendum eſt, vſſ. 421. 2. declarari

diem iam ortum et aliquantum prouectum. Intra tam breue tempus omnia haec peragi potuisse, noli mirari in poeta; acerbior essem in scriptore.

421. Ἠέλιος — νέον προςέβαλλεν ἀρούρας. De exquisitiore hoc loquendi modo nil monent grammatici. Proprie βάλλειν ἀκτῖνας sol dicitur, vnde et βολαὶ ἀκτίνων, tum βάλλειν τι ἀκτῖσι. Od. Ε, 479 τοὺς — οὐδέποτ' ἠέλιος Φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλε. Similiter nunc Sol προςβάλλει ἀρούρας sc. σὺν ἀκτῖσι. Koeppen ex Apollon. I, 365 laudat: τὸν οὐκ ἐπέβαλλε θάλασσα κύμασι. In Vrat. A. προςέβαινεν male interpolatum.

Versum 421. 422 laudant Strabo lib. I, p. 4 B. vbi editur προςέβαλλεν ἀρούραις. et Aristides Quinctil. de Musica II, p. 81. tanquam exemplum epithetorum rem ipsa prosodia exprimentium; vt h. l. tarditatem Solis exorientis inter sepulturam heroum: contra Od. Γ, 1 celeritatem ortus significari ipsis numeris: ἠέλιος δ' ἀνόρουσε λιπὼν περικαλλέα λίμνην.

422. ἐξ ἀκαλαῤῥείταο βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο. ἐξ quod Sol Oceano prodit et in eo condi dicitur a poeta „Sch. A. ἀκαλαῤῥείταο, ἠσύχως καὶ πρᾴως ῥέοντος. ἀκαλὸν γὰρ τὸ ἥσυχον λέγουσι. Ita Sch. A. Sch. br. Similia iam in Apollon. Lex. p. 81. add. Hesych. Suidas Eustath. et disertius Etymol. Eodem sensu ἀκοίμητον Oceanum dixisse Aeschylum Prom. 139 docet Schol. ad e. l. Strabo I, p. 9 ἀκαλαῤῥείτης de aestu maris accipit.

424. ἔνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν — χαλεπὸν ἦν Vrat. b. et vn. Vindob. ex interpolat.

425. ἀλλ' ὕδατι νίζοντες ἄπο iubet scribere grammaticus Ven. A. pro ἀπονίζοντες. Et hoc sequendum, pro ἀπὸ, quandoquidem hoc saepe recoquitur in aliis locis. — βρότος per Φόνος Apollon. Lex. per αἷμα Etymol. Hesych. exponunt; melius Sch. br. τὸ μετὰ ἱδρῶτος καὶ κόνεως αἷμα.

426. ἁμαξάων. adstipulantibus Mori. Cant. recte Barnes. spiritu leni, non aspero: cum, quod etiam Eustath. aliquoties ex priscis grammaticis monuit, Ionicum sit

ἅμαξα, firmaturque id inf. per alia loca M, 448 ἐπ' ἄμαξαν. add. Σ, 487. Et X, 146 κατ' ἀμαξιτόν. vbi v. Euſtath.

427. οὐδ' εἴα κλαίειν Πρίαμος μέγας. Subtiliter quaeſitum eſt de interdicti huius cauſſis a Leſſingio in Laocoonte, a Koeppen et Iacobs (*Biblioth. d. alten Litteratur* Vol. VIII.). Infinita coniectandi materies foret, ſi de ſingulis in Homero tam ſubtiliter et otioſe quaerere vellemus. Poteſt pudor memorari, ne Troiani tanquam luctui nimium indulgentes et imbelles ab Achiuis contemnerentur. In ipſa Troianorum conditione offerunt ſe fere haec: feſtinandum ipſis erat, vt intra vrbem ſe reciperent ante exitum induciarum; et agebatur res ante moenia; nec ex more iuſta perſolui poterant ſollenni ritu, ſed raptim omnia erant curanda. Ergo non indulgeri poterat luctui apud rogum, vt Ω, 709 ſqq. nec de ſolitis lamentis et ſollenni planctu erat cogitandum, qualis in Hectoris funere memoratur ibid. 716. coll. 664 ſq. et in Patrocli funere Jl. Ψ. De his igitur ſollennibus lamentis in funere, cuiusmodi exempla in barbarorum moribus frequenter commemorantur, neceſſe eſt hoc accipias quod Priamus dicitur vetuiſſe κλαίειν.

οἱ δὲ σιωπῇ. Sch. Ven. A. ἐν ἄλλῳ. „ἀλλὰ σιωπῇ.“

428. νεκροὺς πυρκαιῆς ἐπενήνεον. πυρκαιῆς, quod legimus, eſt Ariſtarcheum, docente Veneto A. Erat alia lectio Zenodotea, πυρκαιῇ, eodem grammatico iudice elegantior (vt pendeat caſus ab ἐπὶ in verbo ἐπενήνεον) ὡς τό· ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν Ψ, 165. quod tamen parum accommodatum ad rem. Tertia acceptio eſt in Schol. br. tertio caſu plur. πυρκαιῇς, πυραῖς. Etiam hoc bene. Monet Sch. A. legi quoque ἐπινήνεον· καί ἐστιν Ἰακόν. augmento ſcilicet omiſſo. Ductum eſt ἐπινηνέω a νηνέω pro νέω, quod aliquoties in Homero et Herodoto occurrit. ἐπινήεον, quod non minus Homericum eſſet, nusquam lectum vidi, a νηέω. vt Ψ. 139 νήεον ὕλην. At ἐπενήνεον, ἐσώρευον etiam in Apollon. Lex. occurrit, et in Heſych. et Etymol.

429. ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες ἔβαν προτὶ Ἴλιον ἱρὴν ⸖ „quod cremabantur cadauera" Sch. A. Videtur inter veteres hac de re dubitatum esse. „et quod ἡ Ἴλιος est" „γρ. ἐν δὲ πυρῇ" Barnes. Iterum quoque προτὶ et ποτὶ variat.

In Vrat. b. aberant tres versus 429—431 oscitantia librarii, propter eundem versus exitum in κῆρ.

433. ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω ἠὼς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νὺξ, ⸖ „quod semel h. l. voce ἀμφιλύκη vsus est" Sch. A. Vtitur voce quoque Apollon. II, 673 vbi cf. Schol. Esse τὸ λυκόφως, diluculum, omnes tradunt certatim, ἀπὸ τοῦ λύκη, seu λύγη, σκοτία, princeps Apollon. Lex. cum Hesych. Etymol. ex Oro. Schol. ad h. l. Eustath. Etiam Pollux I, f. 70. ὑπὸ τὸ λυκηγενὲς, ὅπερ Ὅμηρος ἀμφιλύκην καλεῖ. Sunt qui argutantur ducendo a λύκος, lupus, qui Solis symbolum fuisse traditur: quod memorant Aelian. H. An. X, 26 et Macrob. I, 17. qui plura cumulant, laudati iam a Clarkio. Adde Apostol. Prouerb. XII, 21.

In Sch. B. insertum longum Scholion super ἠὼς, quod Porphyrii esse, intelligo. cf. Schol. ad Θ, 1. Nunc quoque in Excerptis Leid. nomen adscriptum video.

434. τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν. Barocc. Mori. vn. Vindob. τῆμος δ' ἀμφὶ π.

435. τύμβον δ' ἀμφ' αὐτὴν — de verss. his v. sup. ad vs. 336 sq. ἐξαγαγόντες etiam hic reddunt προελθόντες. de hoc v. ibid.

436. ἄκριτον (τύμβον) ἐκ πεδίου. ⸖ „quod πολυάνδριον hic tumulus est; quomodo igitur, pergit Sch. A. ossa reportassent?" Respiciunt haec sup. vss. 333. 4. 5. vbi v. Obss. ἐκ πεδίου Schol. A. monet etiam ad h. v. Aristophaneam lectionem esse ἐν πεδίῳ et περὶ δ' αὐτόν. Etiam Harlei. περὶ, superscr. ποτί. De his v. sup. ad 337. vbi quoque v. de vss. sqq. 437—440.

437. προτὶ δ' αὐτὸν (τὸν τύμβον) τεῖχος ἔδειμαν, πύργους θ' ὑψηλούς. Abest post πύργους copula θ' in codd. Cant. Vrat. c. in vtroque Mosc. et quatuor Vin-

dob. in Vrat. c. erat ϑ' erasum. abest porro a Lips. et Veneto, etiam ab edd. non modo Flor. Ald. 1. et Turn. sed ab omnibus, excepta Rom. e qua ϑ' recepit H. Stephanus. Eiectum ibat τὸ ϑ' Ernesti; et possunt apposita plura cumulari; nec minus tamen copula potuit excidere, quae per se huic loco valde accommodata est τεῖχος πύργους τε. Enimuero ex meo iudicio antiquum carmen finitum erat cum vs. 436. et attexti sunt serius vss. 437—441 ex superioribus 338 sqq.

εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν. vt vs. 338. Barnes edidit αὑτῶν forte ex Cantabr. et Oxon.

438. πύλας εὖ ἀραρυίας. pro εὖ etiam hic lectum esse ἐπτ' Eustath. tradit. v. sup. ad 339.

439. ἱππηλασίη ὁδός. „γρ. ἱππηλασίης" Barnes. v. ad 340.

440. ἐπ' αὐτῷ τάφρον ὄρυξαν. Cant. ἐν αὐτῷ.

441. ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν. De σκόλοψι multa habentur apud Eustath. Sunt ii valli fossae lateri impacti. Quaeri enim potest, fuerintne valli in fossae fundo, an in ora fossae superiore, an interiore fixi. Videtur ex loco M, 54 constitui posse, in ora fossae summa exterius impactos σκόλοπας fuisse: κρημνοὶ, ὕπερϑεν δὲ σκολόπεσσιν ὀξέσιν ἀρήρει. Ergo ibid. vs. 63 ἐν αὐτῇ est ἐπ' αὐτῇ. et h. l. ἐν δὲ eodem modo erit accipiendum. Cant. περὶ δὲ cum vno Vindob. nec hoc male. Est tamen ἐν δὲ etiam inf. I, vbi vs. 350 ex h. l. vs. 441 est translatus.

443 vsque ad 464 — ἀϑετοῦνται στίχοι κβ'. igitur in Ven. singulis versibus appositi sunt obeli. Incurrit quoque in oculos, insertos esse vss. hos XXII. vt iis responderent vss. pr. Jl. M. vbi de euertendo vallo inter deos agitur. Hoc enim omnino declaratum dabitur in locis Jliadis singulis: in deorum ministerio inprimis conspicuam esse operam non vnius, sed plurium, qui, vt perpetuum et constantem rerum ordinem in deorum interuentu inferrent, allaborarunt. Ἀϑέτησιν istam, quam Sch. A. ad Φ, 446 etiam respicit, non famae acceptae

aut fidei narrantium inniti, sed iudicii grammatici esse fructum, colligo e Sch. B. ad v. 452. *καθόλου δὲ τὴν τῶν θεῶν ἀγορὰν ἠθέτουν οἱ περὶ Ζηνόδοτον καὶ Ἀριστοφάνη καὶ αὐτὸς Ζηνόδοτος"* fuit puto *καὶ αὐτὸς Ἀρίσταρχος*.

De consilio huius loci inserti ita argutantur grammatici in Schol. B. ne proderetur huius commenti de vallo castrorum vanitas, cum nulla talis valli vestigia ad Troiam extarent, poetam probabilem rationem interposuisse, quomodo dei alicuius opera illud iterum destructum sit. Meliorem rationem a me appositam esse in nota, vide, an recte censeam. In admiratione valli, tanquam rei nouae et insolitae, versatur episodii summa; et ad hanc admirationem inuidentia; ex simplici sententia ortam: vallum fuisse tantae mirationi, quantae ipse murus Jlii, a diis factus. Ceterum animo dimittendum non est, ex Homeri fide vallum et fossam rem omnino fuisse nouam, et nondum visam. Thucydides quidem de hoc vallo ita memorat, lib. I, 11. vt iam sub primos belli annos extructum illud fuisse censere videatur: aliter tamen de his statuere poterat vt historicus qui eo loco de male prouiso in exercitu Achiuorum victu et commeatu agat: *ἐπειδὴ δὲ ἀφικόμενοι μάχῃ ἐκράτησαν, (δῆλον δὲ, τὸ γὰρ ἔρυμα τῷ στρατοπέδῳ οὐκ ἂν ἐτειχίσαντο) φαίνονται οὐδ' ἐνταῦθα πάσῃ τῇ δυνάμει χρησάμενοι, ἀλλ'* sqq. ratio iudicii in parenthesi est praemissa. Solita licentia fingendi Ouidius antiquius castrorum vallum in pugna Cygni cum Achille memorat Met. XII, 149 et parum curiose Epitome Jliadis de huius diei actis agens: v. 651 *Tum renouant fossas et vallum robore cingunt:* vbi *robore σκόλοπας* in fossis declarare videtur; aliis in locis, portae valuas.

444. *θηεῦντο μέγα ἔργον. ἐθαύμαζον.* v. de hac voce ad X, 370. Ω, 418.

446. *ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν.* argutantur veteres in epitheto, quod ad *σφαιροειδὲς σχῆμα* terrae referre malunt;

v. ad Ξ. 200. Heracl. Alleg. Hom. c. 47. Eustath. ad h. v. ἀπείρων γῆ est simpl. immensa, magna, lata.

Ceterum similis est altercatio Neptunum inter et Iovem Odyss. N, 125 sqq. quae cum h. l. 446 sq. 454 sq. comparari potest.

447. ὅςτις ἔτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει. ξ— „quod ἀθανάτοισι dictum pro ἡμῖν." Sch. A. ἐνίψει redditur a Ven. vtroque et Lips. Sch. ἆρα ἔτι τις τῶν ἀνθρώπων κοινώσηται διὰ τῶν θυσιῶν ἃ βούληται, τοῖς θεοῖς. Est adeo ἐνίπτειν θεοῖς, ad deos referre, eos consulere, opem et auxilium expetere. ἐνίπτειν, quod alibi est obiurgare, minari, cf. O, 546. nunc est simpliciter εἰπεῖν, ἐρεῖν, λέγειν. Sic et Sch. br. Hesych. ἐνίψει. ἕξει (Bentl. em. ψέξει) ἐπιπλήξει. καὶ, ἐρεῖ. Paria sunt in Etymol. in ἐνίψει. Fieri autem illud „referre ad deos" sacro facto, intelligitur ex vs. 450 οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας. Adde τὰς μαντείας, cum Eustathio. ἐνίπτειν per ἀνακοινοῦσθαι reddit quoque Schol. B. ἀνακοινώσεται διὰ θυσιῶν συνεργοὺς αὐτοὺς θέλων λαλεῖν (leg. λαβεῖν.) Fuisse qui haererent in hoc versu, et ἐνίψει perincommode exponerent κακολογήσει, disco ex Eustath. p. 690, 32. Leniorem verborum iuncturam inferre volebat Bentl. refingendo: ὅς κεν ἔτ' — ἐνίσποι. vt Ξ, 107 νῦν δ' εἴη, ὃς τῆς δέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι.

νόον καὶ μῆτιν, τὸ ἁπλῶς νόημα, καὶ ἐνθύμησιν, ὃ πληροφορεῖται διὰ μαντικῆς ἢ θυτικῆς ἐξ ἐρωτήσεως — μῆτιν δὲ, τὸ βουλευθὲν πρῶτα, εἶτα καὶ ἐρωτηθέν. Eustath.

448. οὐχ ὁράας, ὅ τε δ' αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ 449 τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὕπερ. Legebatur: οὐχ ὁράας δ', ὅτι αὖτε, hiatu ingrato; quem intulerat Turnebus, vitio forte operarum, per H. Stephanum propagato; nam edd. antiquiores cum codd. legunt οὐχ ὁράας ὅτι δ' αὖτε. At ὅτε δ' αὖτε est in Townl. Lips. Ven. In ms. Lips. erat interpunctio: ἐνίψει, οὐχ ὁράας; ὅτε δ' αὖτε. quam haud dubie veram esse censebat Ernesti. οὐχ ὁράας, inquit, solet interrogatiue et nude poni et in parenthesi. Vellem equidem, posterioris vsus exempla ap-

posuisset! quoties enim in Homero occurrit, est: οὐχ ὁράας, οἷον. et Od. Ρ, 545 οὐχ ὁράας ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρε; Neque apud alios, nec apud Euripidem, interpositum in medio vidi οὐχ ὁράας, vt nec apud Romanos; sed vbique adiectum, *nonne vides, quod*, vel *vt.* vt in ipso Horatio: *nonne vides, vt nudum remigio latus?* et Virgilius in Georgicis, *nonne vides croceos vt Tmolus odores?* vno loco omissum est Ge. III, 103 *nonne vides, cum* — Hactenus, οὐχ ὁράας ὅτι δ' αὖτε erit praeferendum. Apparet tamen etiam ὅτε bene locum tueri: modo recte acceperis ὅ τε, vt sit οὐχ ὁράας τὸ τεῖχος, ὅ τε (pro ὃ) ἐτειχίσαντο. vt mox 452 τοῦ δ' ἐπιλήσονται, ὃ τ' ἐγὼ sq. pro ὅ. Durior autem illa interpositio τῆς, δέ, haud raro occurrit; sic Θ, 139 Τυδείδη ἄγε δ' αὖτε. αὖτε Clarke reddit: „rursum, post nostrum illud dirutum" atqui murus Troiae nondum erat dirutus. sed simpliciter: aliud vallum post nostrum illud.

449. νεῶν ὕπερ. reddunt Schol. ὑπεράνω. Apollon. Lex. ἄνω τῶν νεῶν, versu hoc adscripto, p. 470. Hesych. in νεῶν ὕπερ. ἤτοι πρὸ τῶν νεῶν. ἢ ὑπὲρ τῆς τῶν νεῶν σωτηρίας. posterius hoc perperam. Inf. M, 4. 5. τεῖχος ὕπερθεν, εὐρὺ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὕπερ.

ἐτειχίσαντο, cum prosodiae vitio, codd. et edd. ante Barnes. τεῖχος ἐτεκτήναντο νεῶν ὕπερ legitur in versu ab Hesych. adscripto l. c.

450. οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας. pro quocunque sacrificio dictum et h. l. v. ad A, 65. Sacro autem facto consulebantur dii: οἱ γὰρ θύοντες εἴσονται παρὰ θεῶν, εἰ δεῖ ἔργοις ἐγχειρεῖν, ἢ οὔ. cf. Pindari locum Ol. VIII. pr. Duxit hinc suum Virgilius: *et quisquam numen Iunonis adoret Praeterea, aut supplex aris imponat honorem?*

451. τοῦ δ' ἤτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς. Aristarchea lectio fuit ὅσην, hic et vs. 458. ἐφ' ὅσην γαῖαν, χώραν. teste Schol. A. nam in codd. non occurrit; et potuit tantum in Commentariis Aristarchi occurrere. Ita saltem τ' melius aberat. Vulgata lectio, quam etiam

Ven. B. agnoſcebat, eſt Zenodotea, hoc eſt, ab eo profecta et ſeruata in libris. nec eſt quod in ea diſpliceat.

Creditum eſt ex h. l. ductum eſſe Herodoti illud VIII, 23 ἅμα ἡλίῳ σκιδναμένῳ ap. Euſtath.

τοῦ δή τοι etiam h. l. vn. Vindob.

452. τοῦ δ' ἐπιλήσονται, ὅ τ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων — Rem v. inf. Φ, 441 ſq. vbi quod nunc Phoebo communicat, ſibi ſoli tribuit: ἤτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν καὶ τεῖχος ἔδειμα ſqq. Totus autem mythus cauſſas habet ex antiquo ſermone: muri Jlii, vtpote mirabiles pro iſta aetate, erant deorum opus: et quidem Neptuni et Apollinis, tanquam deorum tutelarium; eductus murus Laomedontis aetate, itaque ei ἐθήτευσαν. cf. Apollod. II, 5, 9.

τὸ ἐγὼ ſine τ' Ariſtarchus: hiatus parum curans. In nonnullis Commentariis legi ait Sch. A. τὸ δ' ἐγὼ — non male; pro τοῦτο δὲ, hunc tamen murum. Venetus habet τό τ' ἐγώ. et vn. Vindob. τότ' ἐγώ.

453. ἥρῳ Λαομέδοντι — „quod ἥρῳ pro ἥρωι. vt et in Odyſſea." reſpicit, puto Sch. A. (quod et in Suida ἥρως legitur) Od. Θ, 483 vbi lectum ἥρῳ Δημοδόκῳ, non ἥρωι. Hoc tamen ſcribitur in Cant. Barocc.

Ad ſeqq. vsque ad 465 nihil notatum eſt a Schol. A. an quia ἀθετοῦνται verſus?

ἀθλήσαντε. ἀθλήσαντες, Barocc. Mori. Vrat. b. duo Vindob.

454. τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας. Apollon. Lex. p. 520 adſcripto hoc verſu, οἷον μετεωρίσας τὴν ψυχήν. num: ducto alte ſpiritu? an animo valde commoto? De voce v. ad A, 517.

455. οἷον ἔειπες. „γρ. ἔειπας." Barnes. Sic ſaltem aliis locis. v. ad A, 106 et h. l. tres Vindob.

456. ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δείσειε νόημα. iungenda ἄλλος τις θεῶν δείσειέ κεν. δείσειεν ἄν. Miror Clarkium, contendentem κεν habere vim τοῦ, ſane. ἄλλος κέν τοι Vrat. A.

457. ὅς σέο πολλὸν ἀφαυρότερος. de voce v. ad vſ. 235.

458. σὸν δ' ἤτοι κλέος ἔσται, ὅσην τ' ἐπικίδναται ἠώς. Vrat. b. et A. Mosc. vterque σὸν δήτοι. At Barnes: „γρ. σοὶ δ' ἤτοι et σοὶ δήτοι."

ὅσην τ' iterum ex Veneto. v. ad 451.

459. ἄγρει μὰν, Mosc. 3. μέν. Rem expositam videbis M, 17 sq. Quae a Wood alia affingente disputata sunt, cum aliis aliorum, vide apposita a Koeppenio. add. Lechevalerii Troadem c. 10. (p. 111 sqq.)

460. οἴχωνται, Mori. Barocc. Townl. Vrat. A. vn. Vindob. οἴχονται, vitiose post ὅτ' ἄν.

461. εἰς ἅλα πᾶν καταχεῦαι. Mori. Lips. vn. Vindob. καταχεῦσαι. vn. Vindob. κατάχευε, et alter κατέχευε.

463. ὥς κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν. ἀμαλδύνηται, ἀφανίζηται. Ap. Apollon. Lex. ἀμαλδῦναι, (quod inf. M, 18) ἀφανίσαι. quod repetunt Hesych. Etymol. a μαλός· μαλερὸν πῦρ. Diserte agit de hac voce Eustath. p. 691, 46. Refertur quoque inter glossas Hippocrateas a Galeno.

465. δύσετο δ' ἠέλιος ⊱ „quod δύσετο nonnulli notant dictum pro ἐδύετο." Scilicet ab altera forma δύσομαι. v. ad B, 35. Male δύσσετο ed. Rom. c. Eustath. δύσατο Vindob.

δύσετό τ' ed. Rom. Lips. Ven.

466. βουφόνεον δὲ κατὰ κλισίας. Sch. A. βουφονεῖν notat non esse θύειν τοῖς θεοῖς. absonum enim esset φόνον de sacro dicere; sed est, mactare ad epularum vsum. Sch. A. B. Atqui fuit Atheniensium festum τὰ Βουφόνια. Et altera ex parte ἱερεύειν dicitur de mactatione ad epulas habendas.

467. νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρέστασαν οἶνον ἄγοντες. Laudatur versus ab Athenaeo I, p. 31. vbi de vinis Thraciae agit. Meministi vinum Maroneum ex Odyssea et Aeneide.

παρέστασαν ϝοινον. est apertum vitium metricum. quis non videat fuisse παρέσταν οἶνον ἄγοντες. Monuerat iam Bentl. et legitur quoque in vno Vindob.

Dixi in Nota, plura in his verſſ. notanda eſſe ex vita priſcorum hominum cognitu et iucunda et vtilia. Videmus genus mercatus, cum vina, quorum iam tum fuere μέτρα inuenta, ad exercitum Achiuorum nauibus advehantur; mercatum fieri permutatione eorum, quae in praedae parte cuique obtigerant; ſunt in his aes, ferrum, coria et ipſi boues (pars τῆς λείας praecipua cum captivis) tum mancipia, ſeu capti in ſeruitutem venditi. Porro apparet Lemnon inſulam iſta aetate vinis fertilem fuiſſe; etſi claritas aliqua praecipua vini Lemnii inde neceſſario non cogitur; potuerunt quoque vina e Thracia, vitium cultu diuite, in Lemnum adducta eſſe. Infra I, 72 naues dicuntur quotidie vinum ex Thracia aduehere. In inconſtantia quidem rerum humanarum memorari quoque poteſt vini bonitas: vinum tamen Lemnium nullum vnquam nomen habuit; etſi vites in inſula adhuc ſeruntur: teſte Pocock Obſſ. Vol. II. P. II. p. 22.

468. 9. Euneus, Iaſonis f. ex Hypſipyle in animum reuocat Argonautarum appulſum ad Lemnum: quem mythum Homero ignotum non fuiſſe vel hinc apparet. Multo magis aduertendus eſt animus ad temporum ordinem, qui ex h. l. colligi poteſt: ſi Iaſonis et Hypſipyles f. Troianis temporibus vixit, Argonautarum expeditio non niſi aetatem antecedere debuit: id quod valde turbat calculos. De illo appulſu v. Apollon. I, 853. Apollod. I, 9, 17 et ib. Not. porro Sch. br. ad h. l. et Schol. A. qui ad Aſclepiadem ἐν τοῖς τραγῳδουμένοις prouocat; quem librum ſi haberemus ſuperſtitem multis in mythis coniectura parum indigeremus. Attigerant iſta Tragici in Hypſipyle: quo nomine Euripidis quoque fabula extitit.

470. Ἀτρείδησ' et Ἀτρείδῃς vt Cant. nil refert.

471. μέθυ, χίλια μέτρα. incertum num ea, quae ſolis Atridis fuerant allata, an omnino, quotquot Lemno erant miſſa Achiuis; ita interpungendum eſſet aliter. Sed prius probabilius ex verbis. μέθυ antiquum pro οἶνος. hoc verſu appoſito docet Suidas.

472. ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο. peccat in digamma αρ ϝοινιζοντο. Expedita tamen res eſt, fuiſſe ἔνθ' ἄρα ϝοινιζοντο. quod et Bentl. adſcripſerat, melius quam ενθεν ϝοινιζοντο. Inf. Θ, 506 οἶνον μελίφρονα οἰνίζεσθε. Eſt enim οἰνίζεσθαι, ὡς ὑδρεύεσθαι. — οἰνίζεται ὁ οἶνον πορίζομενος, vt ait Euſtath. οἶνον ὠνοῦντο Schol. br.

473. ⸗ ἄλλοι μὲν χαλκῷ. „quod permutatione non aere emebant" Sch. A. Verſus eſt ap. Apollon. de Syntaxi p. 45, 17.

474. ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσσι. „quod ῥινοῖς pro βύρσαις dictum:" Sch. A. de coriis detractis. „αὐταῖς δὲ βουσίν· pro ζώσαις." legerat αὐτῇσι βόεσσι. et „quod αἱ βόες, περὶ πλήθους θρεμμάτων κατὰ τὸ θηλυκόν." Similia Schol. Lipſ. ap. Bentl. et Euſtath. οἱ δὲ παλαιοί φασι καί, ὅτι τὰ τῶν θρεμμάτων πλήθη κατὰ θηλυκὸν προφέρονται· αἱ ὄϊς, αἱ βόες, αἱ ἵπποι, αἱ κάμηλοι, αἱ ἡμίονοι.

Docent haec αὐτῇσι fuiſſe lectum; idque exhibet Venetus et vnus e Vindob. adde his Sch. br. et cum Euſtathio ed. Rom. Dan. Heinſium ad Silium XV, 259 ſic edi voluiſſe notat Erneſti. Non intercedam, quo minus fiat; verum obſeruatio de grege per femininum αἱ βόες declarari ſolito, aliena eſt ab hoc loco: non enim de totis gregibus agitur, ſed omnino de pecoribus: appoſita ſunt coria et ipſi boues. Conſtanter quoque editur et legitur αὐτοῖσι, etiam ap. Maxim. Tyr. diſſ. XXXIX, p. 237.

ἄλλοι δὲ ῥινοῖς. Male δ' ἐν interponunt Mori. Barocc.

475. ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι. τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν. — „ἀθετεῖται verſus; quod recentior vox eſt Homero ἀνδράποδον· (hic ἀνδράπους eſſe debuit) nec apud eos, qui in Homerum commentati ſunt, notatur; offendit quoque repetitio ingrata τοῦ, ἄλλοι." Sch. A. Qui reprobarent verſum, h. e. pro inſititio haberent, fuerunt Zenodotus et Ariſtophanes, vt diſco ex Euſtath. p. 691, 20. Fuere igitur illi ſeueriores nunc Ariſtarcho. Tollendum verſum

esse, et Bentleius censebat, et censebunt facile alii omnes. Pollux lib. IX, 73 locum recitans de permutatione mercium, subsistit in vss. 472. 3. 4.

ἀνδραπόδοισι fuit in Aristarcheis. Sch. A. Laudat quoque ἀνδραπόδοις Etymol. in ἀρνύμενος, ἀντικαταλλασσόμενος.

δαῖτα θάλειαν. exponunt grammatici θάλλουσαν τοῖς ἀγαθοῖς· sic Schol. br. Etymol. Apparet a θάλλω, ductum esse τὸ θάλος, vnde θαλερὸς et θάλειος, θάλεια, etiam θάλιος, vnde θαλίη. vt Il. I, 143 ὅς μοι τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ. Exponitur εὐωχία, vt et a Suida, (alia inepte ap. eund. in μέθη) subintell. vbique δαῖς, quod ex h. l. patet. Ergo θάλεια δαῖς, opipara, pinguis; vt de adipe θαλερὴ ἀλοιφὴ, vnguentum, et θαλερῷ μηρῷ. Apud Apollon. Lex. est: θαλείῃ, εὐθηνίᾳ. μεταφράζεται ἀπὸ τῶν καρπῶν. vbi apparet θαλίῃ fuisse scriptum.

476. παννύχιοι μὲν ἔπειτα. pro μὲν est τὴν in Ald. sec. operarum vitio; repetunt tamen aliae hinc expressae

477. δαίνυντο. Ven. vitiose δαίνοντο.

478. παννύχιος δέ σφι κακὰ μήδετο μητίετα Ζεὺς σμερδαλέα κτυπέων. Iouem tonantem auspicia mittere et magnarum rerum expectationem facere bene nouimus; at h. l. Iupiter tonans *mala* portendit Troianis; per se tamen fulmina malum portendere haud memini creditum haberi: nisi aliud quid accessisset. etsi ipsa res ita fert, vt, inprimis religione tacti animi, audito tonitru perterriti placent Iouem tonantem libatione facta. Cur tamen Troiani potius quam Achiui prodigium ad se spectare putauerint, caussam non reperio. Bene meminerat Koeppen loci apud Herodotum VII, 42 quo Xerxis copiae ad Idam castra metatae ingenti tempestate oppressae fulminibus et tonitrubus consternantur. Procellarum et fulgurum terrores frequentes istis locis incidere solere, ipsa locorum natura persuadet; eaque facile adducere potuit vt Iouis sedem in Ida constitutam esse vellent; quemadmodum in simili tractu inter Olympum et mare sedes diis assignata est in Olympo; omni-

noque nullum numen potentius ad hominum animos esse potuit quam Iouis Tonantis. Ad 481 v. similem locum in Xenophont. Hellen. IV, 7, 4.

479. *τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει.* *χλωρὸν δέος* hinc notat Schol. Apoll. III, 120 vt illustret *μάργος ἔρως, ὁ μαργαίνειν ποιῶν.* et sic alia: Vsus hic epithetorum saepe a philologicis est illustratus. *χλωρὸν δέος* est *ὠχροποιόν.* vt gl. Mosc. 1. quod fuit puto in Sch. br. non *χλωροποιόν.* sic sup. Z, 132 *μαινόμενος Διόνυσος* accipiebatur.

481. *οὐδέ τις ἔτλη πρὶν πιέειν, πρὶν λεῖψαι.* Pro hoc, pari iure ac vi, *πιέμεναι, πρὶν λεῖψαι* Aristarchus legebat.

482. *κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο.* (⊱) *κοιμήσαντο. ἀνεκλίνθησαν.* quod poeta distinguit *τὸ κοιμηθῆναι* (*dormitum se conferre*) *καὶ τὸ ὑπνῶσαι.* Spectat hoc proprie ad versum in Odyss. (Od. Y, 4) *Εὐρυνόμη δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι,* sequitur enim *κεῖτ' ἐγρηγορόων.* Vt *κοιμᾶσθαι,* ita dici quoque *καθεύδειν* simpliciter pro *ἀνακλινθῆναι* notat insuper Eustath.

Porro: „Zenodotus hunc vltimum et sequentis rhapsodiae versum primum (ad quem vide) sustulerat" (*ἦρηκε* legendum pro *εἴρηκε στίχον*). Puto inique hoc dictum; Zenodotus in suis exemplaribus temporis notationem non repererat; forte non nisi ab vno et altero rhapsodo insertam.

ὕπνου δῶρον περιφραστικῶς pro *ὕπνος* iam ap. Apollon. h. v. est notatum. Acute Koeppen monet, *Δήμητρος δῶρον, Διονύσου δῶρον,* sic et *Ὕπνου δῶρον* h. l. dictum videri. Desinunt in similem versum Il. I. et Od. Π.

EXCVRSVS AD LIBRVM VII

EXCVRSVS I

ad H, 336 ſq. 430 ſqq.

de caſtrametatione et de caſtrorum munitione per Achiuos facta. *)

Prima tacticae et metationis caſtrorum elementa in Homero reperiri, ab antiquitate traditum, nec iniuria; ſi quidem, quicquid in vtraque arte a ſummis ingeniis elaboratum et conſummatum eſt, a paruis et ſimplicibus profectum eſt principiis, quae in Homero vtique deprehendere licet. Itaque, cum *omnis tacticae* initia haec ſint, vt corpora mobilia, certis viribus praedita, ad certam rationem deſcripta moueantur, certo in ſpatio et certa directione, certoque ordine, hoc eſt concinne et compoſite, adeoque cum facilitate et agilitate, in quascunque partes, idque cum quam maxima impulſionis vi et impetu: licet ſane harum rerum ſemina reperire in Homero, eaque magna cum ſimplicitate non minus quam cum auctoritate praecipientis ſparſa. In *caſtris* autem *metandis* cum quaeratur omnino id, vt illa corpora mobilia partim locorum natura, partim operibus ad certam rationem factis, aduerſus hoſtis ſubeuntis impetum ſe tutari, eiusque vim quam diutiſſime propulſare poſ-

* Lineas huius Excurſus duxeram in Commentatione inſerta Commentationum Soc. R. Scient. Gotting. Vol. VI. ad ann. 1783.

ſint, artis huius prima initia non minus in Homero occurrunt. Manifeſtum ſit, poetam haec inuenta popularibus ſuis vindicare tanquam primis auctoribus; narrat enim illa tanquam tum primum animaduerſa ab eo, qui ſapientia et auctoritate omnes anteibat Achiuos, Neſtore. Cum autem omnis rei gerendae tanquam fundus ſit ordo et ratio, qua ea componitur et regitur; haud dubie is, qui primus vidit copias ad certam rationem eſſe deſcribendas, diſponendas, collocandas, hoc eſt *aciem* eſſe *ratione certa inſtruendam*, artis belli gerendi pugnaeque faciendae elementa inueniſſe aut monſtraſſe dicendus eſt. Cum autem ea in re multa in comparationem venirent, quae nondum ad idem conſilium parata et inſtructa eſſent, *hominum corpora et ingenia*, *armorum genera*, *locorum naturae*: mirari non licet, ſi nec ab ipſis Achiuis Neſtoris iuſſu et auctoritate ſubito omnem belli pugnaeque faciendae rationem mutatam eſſe videmus.

Nouem annos in bello cum Troianis gerendo fuiſſe exactos ante res in Jliade narratas, ex ipſo carmine intelligitur (lib. II, 328). Quae vero res quaue ratione et fortuna per annos hos geſtae fuerint, poeta nusquam diſerte expoſuit; nonnulla tantum paſſim attigit; quae *Anteiliaca* appellare placet potius, quam *Antehomerica*. Monitum autem ſuperiore Excurſu de Acie Homerica, ad lib. IV. debere hoc conſtitutum eſſe iam a principio, ex ipſa rerum natura et ex ipſa Ariſtotelis auctoritate: *de iis in poeta quaeri nec poſſe nec debere*, quae *extra carmen* (ἔξω τοῦ ἔπους) ſunt. Quicquid itaque in his occurrat, quod mirationem faciat, ad poetam non ſpectare. Itaque neque aegre feras, ex eo decerni non poſſe, quo anno, et an nuper demum, obſideri Troia coeperit; fuiſſe iam ante Jliadem praelia facta, colligas ex tela Helenae III, 126 quorum aduerſo euentu in vrbem ſe recipere et ſe muris tutari forte coacti ſunt Troiani. Achiuos, inprimis Achille duce, vicina loca et inſulas eſſe depopulatos ex Homero ipſo IX, 328 ſq.

(Od. III, 105) constat; Achillem ex agro Priami filium Lycaonem captum abduxisse audimus XXI, 55 sq. non tamen additum, quo loco ille ager fuerit; longe autem ab vrbe alia eius praedia et armenta absuere; tentatum quoque iam superiore tempore an vrbs escensis muris capi posset; (VI, 433) si modo locus fidem certum habet, inclusos vrbe Troianos absumsisse opes congestas; (XVIII, 287 sq.) adde loca lib. III, 126—8. item XX, 90 sq. XXI, 35 sq. Sunt alia in Odyssea, vt de insidiis sub vrbis moenia instructis XIV, 469 sq. at ignoramus, an nono demum anno inter Rhoeteum et Sigeum classem appulerint et escensione facta, subductis nauibus, castris eum locum designauerint Achiui, in quo eos in Jliade appulsos esse videmus. Si nuper demum littus insederant: multis difficultatibus carebimus; ita enim nec vernam nec hibernam amnium eluuiem experti erant. Verum, vt dixi, ad ipsum poetam haec non spectant, multo minus, si poetae omnem fidem eleues et inde colligas, commentitia esse omnia, quae ab eo narrata sint; sed spectant ea ad belli Troiani historiam, quam poeta nec voluit exponere, nec debuit; aliunde autem ista disci nequeunt, adeoque nec vera ratio, qua haec gesta fuerint, seiunctis et abstersis iis, quae poetica et mythica elocutio narratioque alleuit; quandoquidem in neutram partem vlla antiqua fama certior hisce de rebus ad posteritatem est propagata; nisi cyclicos, hoc est ea, quae ex iis enotata et memorata sunt, sequi placet; quibus vtique talis fama innotescere potuit; per Tragicos autem et lyricos aliosque poetas, aut seriores, qui ex iis sua hauserunt, quia narratione variata consiliis suis variis ac diuersis inseruierunt, nihil constituere licet.

Quando igitur, et, num nono demum anno, classis Achiuorum ad hoc littus, in quo Homerus res constituit, appulerit, et in littus naues subductae fuerint, quae forma loci, quantum spatium fuerit, quod et naues et copiae occuparent, poeta nusquam satis diserte apposuit, liberumque ita reliquit, ex dictis colligere, quantum

quisque illud esse putare vellet. Subductas in terram narrat naues, et quidem satis alte, vt plures essent earum ordines; atque in eo acquiescere satius est. Sunt tamen duo loca, XIV, 30—36. et XV, 653. 4. e quibus statuitur, tam alte in terram esse subductas naues, quia littoris angustia *inter duo promontoria* vetaret ordines late explicare. Illa tamen loca, valde vereor, ne a rhapsodis serioribus inserta sint, et iusta interpretatione ne ista quidem, quae apposui, inde conficias; sed est omnino declaratio littoris, cuius os, h. e. ora, (στόμα μακρὸν, simpliciter, *littoris ora*) intra duo promontoria pertinebat (hic est sensus verborum ὅσον συνεέργαθον ἄκραι XIV, 36). Potuere itaque aliae esse caussae, quae iuberent naues per plures ordines disponere, ita vt αἰγιαλὸς, εὐρύς περ ἐὼν, tamen naues haud caperet vno ordine positas. Certe interuallum ab vno cornu castrorum ad alterum non nimis magnum fuisse arguunt nonnulla, quae sigillatim memorantur; v. c. quod Achilles, qui dextra tenebat, audit Hectorem vociferantem ad sinistram: XVI, 77. Rectane an curua fuerit ora maris, et quam longo ab ea spatio absfuerit vallum castris praetentum, nemo dixerit; nam serioris commenti res est, quod ad V. stadia vallum a mari absfuisse tradiderat Aristarchus: ap. Eustath. ad XXIII, 358.

Quae copiarum in ipsis castris dispositio ac descriptio fuerit, definire non minoris difficultatis est, neque video quicquam esse, quod satis tutum ad pronuntiandum habeam. Cum naues aliae post alias subductae pluribus ordinibus starent, (πρόκροσσαι, vt gradus in scala lib. XIV, 35.) copiae ad suas quaeque naues loca sortitae esse videntur, vicina maris aliae, aliae a mari remotiora. Multis tentatis, quas copias in primo, altero ac tertio ordine locarem, nusquam vidi esse fundum satis firmum ad aliquid pro certo statuendum, siue ad discursum Agamemnonis per ordines lib. IV. siue ad ipsum nauium recensum lib. II. loca assignare vellem, ita vt ii, qui primi in eo memorati sunt, primi

quoque appulerint et primos inde a laeua ordines tenuerint; siue loca in vallo tuendo assignata pro norma haberi posse statuerem (quod sequi video Lenzium p. 190—198), satis est, nonnulla rerum capita, quae poeta diserte memorauit, tenere, tanquam rerum cardines, quibus vtaris; reliqua audientium quemque pro phantasiae suae seu ingenii iudiciiue modulo constituere, liberum esto. In dextro cornu Achillem tetendisse, laeuas partes Aiacem tenuisse satis constat, vel ex Il. XI, 7, 8. etsi quanto interuallo iste a Sigeo, hic a Rhoeteo abfuerit haud liqueat. Constat quoque Achillis stationem ipsum mare attigisse; videtur hoc idem de Aiace pronuntiari posse ex lib. XIII, 681 sq. etsi θῖν' ἐφ' ἁλὸς argumento vix esse potest, quoniam illud aliis quoque locis latiore sensu ponitur, saltem Aiacem non in vltimis, sed in primis ordinibus, ad ipsum vallum, stationem habuisse, multis locis apparet. Est quoque lib. XIII, 675. 681 sqq. enumeratio nauium, quae in sinistra castrorum parte stabant; sunt eae Aiacis et Protesilai, tum Boeotorum, Ionum, Locrorum, Phthiorum, Epeorum; num autem poeta accurate locorum ordinem in nominibus sequutus sit, nolim affirmare. Omissi quoque Cretenses, qui lib. X, 113 cum Aiacis classe longissime, ἑκαστάτω, stabant. Et de totius loci auctoritate dubitari, iam ante monui. Agamemnon autem vix extrema ad mare loca occupare potuit; quis credat imperatorem in auersa ab hoste castrorum parte posuisse praetorium! immo vero anteriora occupare debuit aut media, principia Romanis dicta. Quod ii, qui ab Agamemnone ad Achillem missi παρὰ θῖν' ἁλὸς ἰέναι dicuntur, IX, 182 sq. et I, 329 sq. me non mouet; nam voces istae latiore sensu saepe dicuntur; et, qui ab anterioribus castrorum partibus versus mare missi erant, secundum littus flectere debebant iter, siquidem praeter littus incedendum erat, vt ad Achillem ad ipsam littoris oram tendentem peruenirent. Itaque nec confido locis XIX, 40 et XI, 622. de Vlysse et Nestore, aut XIV,

30 de Diomede, Vlyſſe et Agamemnone remotiſſimum locum in caſtris tenentibus; nam omnino de loco pugnae a caſtris longius remoto h. l. agitur; omninoque iſtis verſibus parum auctoritatis tribuo: v. ad e. l. Obſſ. Porro ſi Vlyſſis nauis in medio ſletit: (ἐν μεσσάτῳ ἔσκε, lib. XI, 6. qui idem locus VIII, 22 iteratur) ambiguum eſt, ſitne medium inter duo latera caſtrorum, an medium inter anteriores et remotiores ordines nauium; priusque illud videtur eſſe probabilius, quoniam cum reſpectu ad vtrumque caſtrorum latus memoratio iſta eo loco ſit.

Qui ſitus caſtrorum ratione ad duo promontoria et ad amnes Scamandrum et Simoentem habita, fuerit, quaeſtio eſt omnium difficillima, vixque vllo modo ſatis expedienda; multo minus, ſi cum facie locorum praeſentis aetatis comparatio inſtituitur. Ex hac enim Simois cum Scamandro coniunctus per media caſtra in mare exire, aut caſtra intra exiguum littoris ſpatium inter duo amnes, alterum caſtris praetentum, includi debuere, ita vt longo a Rhoeteo ſpatio abeſſent, Sigeum attingerent. Si meam opinionem, poetam vera accepta in maius auxiſſe, ſequeris, potuit alterum locum habere, vt exercitus Achiuorum non tot millibus conſtaret, et anguſtiore ſpatio contineri poſſet; ſin poetam non auxiſſe, ſed vera tradidiſſe contendas, locorum ſitum mutatum eſſe neceſſe eſt; ex praeſenti facie conſtituere locum caſtris voluere viri docti, haud vno modo. *) Verum ſunt haec inter *ea, quae extra epos ſunt;* et acquieſcendum eſt in iis, quae in ipſo carmine habentur; in his Scamandrum videmus curſum ante caſtra habuiſſe, vt is traiiciendus eſſet profecturis verſus vrbem; tranſuerſimne, per planitiem, ante caſtrorum ora, vt in Simoentem ſe immitteret, et cum eo praeter laeuum caſtrorum cornu in mare perferretur, diſerte memoratum non memini. Ad laeuam tamen caſtrorum Simoentem amnem ad mare

*) *Ueber das Local von Troja* p. 250 ſqq.

contendisse, manifestum fit in multis locis; at propius-
ne ad castrorum latus laeuum, an remotius incesserit,
nusquam ne obiter quidem memoratur.

Interior castrorum facies, etsi a Romanorum more et arte longe abfuit, satis tamen bene constituta fuisse videtur, ad discursus liberos et exitus expeditos; *vias* enim habuere castra plures: lib. X, 66. Fuit *forum*, ἀγορὰ, ante stationem Vlyssis memoratum, in eoque *arae deorum*, XI, 805. 6. 7. VIII, 222. 3. 249. Non tamen presse et ad certam rationem contiguae inter se videntur fuisse stationes; siquidem loca relicta fuere vacua, in quibus ludi funebres poterant haberi: Vid. lib. XXIII, in quo omnino plura ad castrorum topographiam occurrunt. Potuit quoque in ipsis castris tumulus Patrocli exstrui; ita vt spatium satis magnum ei suppeteret. Tetendisse Achiuos non in tentoriis linteis, sed in *tuguriis*, iam olim a me est monitum Exc. XVI ad Aen. Virg. I. cf. Northmore ad Tryphiod. 139. Erant κλισίαι, stipitibus vimine contextis exstructae, humo ad parietes aggesta et tecto iunceo munitae. Spatiosiora et melius instructa fuisse principum tuguria, et per se intelligitur, et ex narratione de Achillis habitatione; in qua memoratur αὐλὴ, stipitibus septa et inclusa, cum foribus abiegnis validissimis, tum οἶκος, αἴθουσα, πρόδομος; aliis locis alia: quae nunc collecta v. ap. Lenzium p. 202.

Ab initio castra quaqua versus adeuntibus patuisse videntur, nulla in fronte ducta munitione; vtrumque latus fortissimis inter ceteros Achilli et Aiaci assignatum pro statione. Cogitandum porro est, ante Iliadis tempora Troianos intra muros se continuisse, nullumque adeo ab iis metum fuisse; qui ex quo subortus erat, statim de munitione est deliberatum. Nullum est vestigium muri seu valli antiquioris in Homero: nisi ex Il. XX, 145 vallum, in quo dii consederant, huc voces: quod parum tutum esset. Nam, vt Hercules post illud se recipere posset, bellua marina eum persequente, haud multum ab ora maris abesse illud potuit. Versus autem

XIV, 32 et XIII, 682. 3. nullo modo ad aliud, quam noſtrum vallum, ſpectare poſſunt. Thucydides in loco vexato I, 11 poetas Cyclicos ante oculos habuit, non Homerum, a quo aliena memorat plura; ex iisdem *Argolicas* foſſas Ouidii Met. XII, 148. ſi proprie loquutus eſt, ductas eſſe arbitror. Potuere ſane pro munimenti genere ipſi nauium ordines haberi; ſaltem pugna in caſtris ſerius facta hoc intellectum eſt; de vera tamen ac proprie dicta munitione cogitatum non eſt, ante datum a Neſtore conſilium, cum Achiui prima pugna facta, vt in caſtra ſe reciperent, compulſi fuiſſent: Jl. VII, 327 — 343. 434 ſq. Conſtruitur nunc rogus ante naues communis, et combuſtione facta, eodem in loco tumulus in campo; iuxtaque hunc educitur agger, ſeu vallum, e ſaxis, ſtipitibus, humoque aggeſta (cf. XII, 29. 258 ſq.) quod τεῖχος et πύργους appellat poeta, VII, 338. 436 ſq. nam turres illud habebat, quas ligno eductas fuiſſe, e loco XII, 36 male intellecto ſtatuere nolim, verum trabes intertextis ſaxis terraque.

Obſcurior vel ſic eſt munimenti ratio et facies maxime in his: *primo*, quod *haud multum ante naues* rogus fit, quodque *circa rogum* (ἀμφὶ πυρὴν) *tumulus aggeritur*, et quod *vallum educitur iuxta hunc tumulum* *). Accipio *vltimum* ſic, vt continuatum fuerit

*) lib. VII, 435. 6 τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα ποίεον ἐξαγαγόντες ἄκριτον ἐκ πεδίου, ποτὶ δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν. add. 336, 7. *Coenotaphium* declarant illa: τύμβον ποίεον ἕνα ἐξαγαγόντες. Paullo ante 336 erat χεύομεν, pro ποιεῖν, quia terra aggeſta tumulus educitur, ἐξάγεται. At quid eſt ἀμφὶ πυρὴν, non, *circa*, ſed *in* rogo, eodem ſpatio in quo rogus fuerat, terra aggeſta occupato. Me recte ita ſtatuere, docet Jl. XXIII, 255. 6. 7. de Patrocli rogo: Nec aliud eſt apud Virgil. Aen. VI, 292 *ſepulcrum imponit*, h. e. ponit in illo loco tumulum. Mireris Quintum VII, 163. 4 πυρκαϊὴν καὶ τάφρον in ſimili coenotaphio memorare, ac ſi foſſa circa tumulum ducta fuiſſet. — At quid ſit ἐκ πεδίου, obſcurius eſt; vſ. 337 vulgatum erat ἐν πεδίῳ ex interpolatione. v. Obſſ. Tolerabile ſaltem eſt, eſſe dictum pro ἐκτὸς κατὰ τοῦ πεδίου

vallum inde a decliuiore tumuli parte; ita vt partem munitionis ipſe tumulus conſtitueret; *alterum*, vt eodem in ſolo, in quo corpora cremata fuerant, ipſo in rogi loco, tumulus aggeſtus eſſet; *et* vt haud multum ante naues, h. e. ante nauium ſtationem, (XIV, 32.) omninoque in fronte caſtrorum, tumulus, cum eoque ipſum vallum, ſit eductum. Interuallo enim ſatis magno abfuiſſe a vallo naues, ex eo patet, quod in hoc loco inter Troianos, qui in caſtra irruperant, et Achiuos pugnatum eſt. Poteſt forte eo trahi τὸ στεῖνος XV, 426. at alter locus VIII, 476 interpolatori debetur.

Porro tenendum eſt, non tota Achaeorum caſtra vallo circumdata fuiſſe; nam latus dextrum, quod Achilles tenebat, vallo non fuit incluſum; dubito quoque de extremo latere ſiniſtro, quae Aiacis fuit ſtatio; ſed media tantum pars intra Aiacis et Achillis ſtationes, qua Troianorum aditus et impetus maxime erant metuendi. Niſi haec ponas, multa in ipſa pugna, ante vallum et intra vallum vix aſſequi licet. Tumuli mentio in oppugnatione occurrit nulla, vt adeo ad eam partem, tanquam omnium extremam, pugna nulla facta ſit.

In *vallo*, vt dictum eſt, erant *turres*, per internalla eductae, cum *pinnis* (κρόσσαι, XII, 258) pone quas ſtabant propugnatores, vt inferiora corporis tecta eſſent: et in vallo *propugnacula*, ſeu *loricae*, ἐπάλξεις, ad eundem vſum corporum tuendorum, *) et vallum firmabatur paſſim per *proiectas moles*, στήλας προβλῆτας. Nec vero vallum hoc ea altitudine eſſe potuit, vt iuſtam

non interiore verſus caſtra, ſed extrorſum inde a campo. Vix enim dicas, ἐκ πεδίου eſſe ex humo egeſta tumulum eos exſtruxiſſe; pro ἐκ γῆς τοῦ πεδίου. Sed vſum hunc loquendi non teneo.

*) Niſi contendas κρόσσας pinnas fuiſſe in ſumma ἐπάλξεων parte, ſimiles pinnaculis in faſtigiis murorum noſtrorum antiquioribus. Hinc vallum Lycophroni 259 σταυροῖσι κροσσωτὴ πτέρυξ dictum eſt, non κορσωτή. et in eo γεῖσα καὶ ἐπάλξιες ſunt ναυλόχων σταθμῶν πρόβλημα.

hominis ſtaturam multum ſuperaret; certe aliqua parte; nam Sarpedon pinnas manu vellere narratur. Porta erat ſaltem vna. *)

Extra vallum ducta erat *foſſa*, *τάφρος*, e qua humus egeſta ad vallum educendum ſuppetierat; inque ea defixi *ſtipites*, valli, *σκόλοπες*· VII, 441. 2. quod ita videtur accipiendum, vt illi in ora foſſae impacti eſſent XII, 54—57. Itaque *σκόλοπες ἐν αὐτῇ* XII, 63 et VII, 441. dicti ſunt pro *ἐπ' αὐτῇ*. Interuallum inter vallum et foſſam fuiſſe, ſatis latum, vt excubialem cohortem reciperet, IX, 67 ſq. apparet; fuit idem ante portam: XII, 131. excubias ante vallum memoratas quoque videmus lib. XXIV, 444. De verſibus VIII, 213 ſqq. v. Obſſ.

Vallum cum foſſa poſtea, Troia capta, terrae motu et aquarum in campos eluuie euerſum et ſolo aequatum ſabuloque obductum eſt, ita vt poetae aetate nullum veſtigium extaret; quam rem ſiue ille ſiue alius ſerior ingenioſe ad Neptuni iras reuocauit XII, 13 ſq. Ceterum in his munimentis prima caſtrorum metationis initia deprehendi iam ante animaduerſum eſt, cum laude inuenti Graecorum; cum contra Troiani in campo patente pernoctentur. Iidem nullis vigiliis ſibi proſpiciunt: lib. X, 416 ſq. contra quam Achiui faciunt VIII, 80. Sed videamus nunc ipſam *oppugnationem*.

Altero igitur die noua pugna (Jl. VIII, 1 ſq.) in campo facta, fortuna varia, tandem Achiui intra foſſam et vallum ſe recipere ſunt coacti. (VIII, 213 ſqq.) Iterum egreſſis ſuperuenit Hector; (vſ. 335.) ita pugnatur, donec nox ingruens finem pugnandi facit. Tum Hector copiis verſus Scamandrum reductis (VIII, 490. 556) excubias ante naualia agere iubet, ignibus accenſis, ne Achiui noctu nauibus ſolutis euecti effugiant; altera ex

*) Aditus et portas in aggere fuiſſe relictas plures, ex VII, 339. 340. 438. 9. XII, 340 et al. ſtatuitur vulgo; fallente, puto, voc. *πύλαι*. Quantum reperio, vna tantum duxit in campum porta, per quam *ἱππηλασία* erat, h. e. currus agi poterant: XII, 118. 119. cf. inf. ad XII. Exc. de *τειχομαχίᾳ*.

parte Achiui Nestoris consilio inter vallum et fossam vigilias collocant IX, 67. 87. X, 194. 8. Hac nocte fit legatio ad Achillem; legatisque re infecta reuersis Vlysses et Diomedes speculatum missi Dolonem et mox Rhesum iugulant.

Postridie Achiui currus intra fossam tenent, ipsi pedites exeunt. Fit pugna tertia, de qua v. Exc. ad lib. XI. Achiuis autem hac quoque pugna in castra fugatis, Hector vallum oppugnat, vnde fit *τειχομαχία*. de qua v. Excursum ad Jl. XII.

EXCVRSVS II

ad H, 353

ἵνα. μή. ἵνα μή.

H, 352. 353. *τῷ οὔ νύ τι κέρδιον ἥμιν ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε. ἵνα μὴ* cum futuro indicatiui iunctum a sollenni vsu recedere obseruatum est. Vt haberem certos canones, ad quos in singulis locis de lectione aut interpretatione iudicium facere possem: quaesiui omnino de vsu Homerico harum particularum.

ἵνα quidem de caussa *finali* cum *subiunctiuo* iungi, obuia res est. Quaeritur, num etiam *cum optatiuo?* et an in Homero? Iam primo, *si sententia est absoluta, certa ac definita:* fac hoc, vt: eo consilio vt: aut *si quid effectum est*, caussa antecedente, vel adiecta, requiri *subiunctiuum*, per se patet; at, *si sententia est dubitantis, si est obliqua, aut pendens ab alia sententia antecedente: optatiuus* videtur locum habere; ita tamen, indicio meo, vt subiunctiuus non minus locum habeat, si scriptor hoc maluerit. Od. A, vbi praecesserat, collocauit hospitem seorsum a ceteris, ne strepitu offenderetur, *μὴ ξεῖνος ἀδήσειεν, — ἠδ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένου ἐρέοιτο* (vt legendum esse videbimus) et Γ, 77 Athene Telemacho *ἐνὶ φρεσὶ θάρσος θῆχ', ἵνα*

Recedit in his vſus Homericus ab Attico, qui amat vbique optatiuum: e quo tamen Homerus non eſt corrigendus.

Nec minus tamen *optatiuus* locum habet, multo magis, ſi oratio eſt obliqua, aut ſi eſt dubitantis, ſuſpicantis, ſi animus ſollicitudine pendet; tum vero etiam in oratione recta et certa. Et haec fere ſunt loca, in quibus lectio variat, coniunctiuo et optatiuo modo inaequali, modo pari iure locum obtinente. Sic E, 346 *τὸν μὲν ἐρύσατο, — μή τις ἐκ θυμὸν ἕληται,* alii *ἕλοιτο.* praetuli hoc; legebatur hoc ſine varietate altero loco vſ. 316. 7. Ψ, 190. 1 *κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα, μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο σκήλῃ* et *σκήλει'.* Sed manifeſti optatiui ſunt v. c. Φ, 328 *Ἥρη δὲ μέγ' ἄϋσε, περιδείσασ' Ἀχιλῆϊ, μή μιν ἀποέρσειε μέγας ποταμός.* Δ, 113. 4 *πρόσθεν δὲ σάκεα σχέθον, μὴ πρὶν ἀναΐξειαν* — ſic Λ, 508. 9. E, 845. M, 402. 3. Φ, 516.

Saepe hoc poſitu *πως* adiectum, vt ſit *μήπως.* Sic Γ, 436 *κέλομαί σε παύσασθαι — μήπως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμείης.* Ψ, 434. 5. E, 297. 8.

Dixi in hoc poſitu lectionem ſaepe fluctuare inter optatiuum et coniunctiuum; interdum etiam illa haeret, ita vt de emendatione cogites: multo magis, quia notiones prohibendi et cauendi finitimae inter ſe et cognatae interdum iudicium ambiguum faciant vtrum praeferas. Sic Jl. Θ, 512 praeceſſerat: *ἐκ πόλιος δ' ἄξεσθε βόας, ὥς κεν — καίωμεν — μήπως καὶ* (an *κεν?*) *διὰ νύκτα — φεύγειν ὁρμήσωνται·* Sequitur: (cauentes) *μὴ μὰν ἀσπουδεί γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἕκηλοι· ἀλλ'* (curemus, prouideamus, vt) *ὥς τις πέσσῃ, ἵνα τις στυγέῃ τε καὶ ἄλλος* (non *στυγέοι?*) et paullo poſt 521 *Φυλακὴ δέ τις ἔμπεδος ἔστω, μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν.* (non *εἰσέλθοι.*) quis auſit hic de praeceptis Atticiſmi cogitare?

Ita quoque notionem cauendi ac metuendi apud Atticos quibus eſt *ὅπως μὴ,* pro *μήπως, futurum indicatiui* admittere, peruulgata res eſt, ex virorum doctorum obſeruationibus, v. c. Valken. ad Phoeniſſ. 93. p.

35. Videtur hoc quoque, quod ſubtilitati grammaticae repugnare putes, manſiſſe apud Atticos ex antiquiore ſermone imperfecto, et ex ipſis Homericis: Sic K, 65 mane hic, *αὖθι μένειν, μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιϊν.* Υ, 300. 1 *ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν, μήπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται.* et 428 caue, *μή πως ἀμφοτέρους δηλήσεαι.* ſimiliter Od. Ω, 543. — Indicatiui aoriſti vnum exemplum memini Od. E, 300 *δείδω, μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν.* — Sed vſum iſtum futuri aequiparandum eſſe vſui ſubiunctiui apparet ex locis, in quibus iuncta eſt vtraque ratio: E, 233 Aenea, *σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἡνία,* (cauens ſic) *μὴ τὸν μὲν δείσαντε ματήσετον, οὐδ' ἐθέλητον ἐκφερέμεν πολέμοιο.* Z, 264. 5 *μή μοι οἶνον ἄειρε, — μή μ' ἀπογυιώσῃς, μένεος τ' ἀλκῆς τε λάθωμαι.* vbi altera lectio eſt: *μή μ' ἀπογυιώσεις,* doctior illa, quia more Homerico ſic iterum indicat. futurum cum ſubiunctiuo copulatur. Hactenus hoc venit in cenſum eorum, quae attigi Exc. III ad Il. A.

III. Coniuncta cum metu eſt notio *dubitantis*, an quid euenturum ſit: in qua optatiuum, etiam cum *κεν*, regnare, *μή πώς κεν*, nemo miretur. Habet tamen in his locum quoque ſubiunctiuus, vt K, 100. 1 *οὐδέ τι ἴδμεν, μή πως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι.*

IV. Eſt tandem *μὴ* in formula *precantis*, *deprecantis*, *optantis*, *auerſantis.* Ita fere optatiuum apponi, ex ipſa re patet, quae aliquid incerti euentus in ſe habet: vt in illo: *μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν.*

Occurrit tamen in his quoque ſubiunctiui vſus; quem ex hoc genere vix emoueris, niſi aut emendatione aut ſubtiliore interpretatione adhibita: Ξ, 127 *τῷ οὐκ ἂν — μῦθον ἀτιμήσητε.* non poteſt ſubſtitui *φυλασσόμενοι*, cum non ſequatur *μὴ*, ſed *οὐκ.* ergo neceſſe eſt *ἀτιμήσαιτε* legere; et hoc ſuggerunt pars codd. Π, 30 *μὴ ἐμὲ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος.* manebimus ne in hoc modo optantis, an putabimus fuiſſe: *μὴ ἐμὲ γοῦν οὗτός κε λάβῃ χόλος.* prohibeant dii, ne.

Restat ἵνα μή, quod eosdem vtique quam simplex copula vsus habere per se apparet. Sic *subiunctiui:* Ξ, 482 caesus est Promachus, ἵνα μή τι κασιγνήτοιό γε ποινὴ δηρὸν ἔῃ ἄτιτος. *optatiui:* K, 367. 8 Diomedi μένος ἔμβαλ' Ἀθήνη (cauens) ἵνα μή τις Ἀχαιῶν Φθαίη — ὁ δὲ δεύτερος ἔλθῃ. possis mutare in ἔλθοι, quod et nonnulli codd. habent, nisi teneas Homericum morem optatiuos et subiunctiuos copulandi. Sic variat lectio N, 670 ἀλέεινε, — ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ. alii πάθῃ. *indicatiui futuri:* Od. M, 25. 6. 7 αὐτὰρ ἐγὼ δείξω ὁδὸν ἠδὲ ἕκαστα σημανέω, ἵνα μή τι — ἀλγήσετε πῆμα παθόντες. qui quidem modus cum Attico conuenit, qui omnino indicatiuum cum ἵνα μή iungunt; mos ille ad alios quoque scriptores transiit v. c. Polyb. XL, p. 417 ἵνα μὴ κατετόλμων.

Iam, si redimus ad locum, cuius caussa ad haec digressus sum, H, 352. 3 τῷ οὔ νύ τι κέρδιον ἧμιν ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε· haberemus alterum exemplum futuri indicatiui ex Odyssea paullo ante memoratum. Ita vero sensus esse deberet: *ne, vt ne, faciamus ita:* qui locum non habet, nisi interposueris: *quare cauendum nobis est, ne ita agamus.* quod cum durum sit: veteres in eam opinionem descenderunt, vt ex sententiae nexu: „nihil salutare a nobis effectum iri, nisi ita, vt iubeo, fecerimus, et Helenam cum opibus abductis reddiderimus" ἵνα pro ἐὰν positum esse clamarent: v. Obss. vbi de toto versu suspicio est iniecta.

Conuenit in multis cum vsu τοῦ ἵνα, et τοῦ μή, vsus particularum ὡς. ὥστε. ὅπως. ὄφρα. de quibus alio Excursu potiora, quae ad Homerum spectare puto, afferam.

IN LIBRVM VIII. ILIADIS
VARIAE LECTIONES
ET OBSERVATIONES

Argumenta librorum antiqua omnino parui momenti habeo; ſunt enim plerumque parum idonea; vt et huius libri; ſed eſt in his nomen, *κόλος μάχη* (male in Ven. A. *κῶλον μάχης*, verum nomen legitur alibi, vt in Sch. ad E, 734). Cauſſam nominis exponit Euſtath. ex coniectura puto, non ex antiqua fide. *κόλος* eſt *mutilus, truncatus;* ergo *κόλος* ſ. *κολοβὴ μάχη* haec rhapſodia inſcripta fertur, quia prior pugna libris IV. V. VI. VII. et tertia XI—XVIII. diſerte narrantur, nunc autem media interponitur ſecunda vno libro comprehenſa. Nihil hic eſſe truncati dices. Melius videtur ad v. 68 referri, vbi medio die fortuna pugnae mutatur. Verius tamen puto diceret, *κόλον μάχην* dici, quoniam nocte ingruente vſ. 485 ea dirimitur, *Τρωσὶν μέν ῥ' ἀέκουσιν ἔδυ φάος.* victoria in neutram partem inclinata, et altero die redintegratur. Ita ſaltem habemus, quod *truncatum*, non abſolutum, dici potuit. In Ven. B. legitur: *ταύτην τὴν ῥαψῳδίαν κολοβομάχην καλοῦσι. συντέμνει γὰρ τὴν διήγησιν, συναχθόμενος τοῖς Ἀχαιοῖς.* Ducit igitur et hic grammaticus a breuitate narrationis. add. eum ad vſ. 487.

1. *Ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν.* Suauitatem verſus etiam in numeris et epithetis laudat Ariſtides Quintil. de Muſica lib. II. p. 81. Inſertum Veneto B. et Leid. Scholion Porphyrii, plenius, quam in Quaeſt. Homer. ſ. 12. ſuper voc. *ἠώς*, cuius particula

iam ad Z, 201 et ſup. in Sch. ad B, 48 alibique ab aliis erat allata; ad h. l. etiam in Schol. br. et iterum inf. ad v. 66. item ab Ammon. p. 66. Argutatur homo pro more ſuo. Ἠῶ autem et pro dea et pro die dici, eamque et κροκόπεπλον et ῥοδοδάκτυλον recte dici, quis ignorat? Quod h. l. obſeruari debebat, erat ſaltem hoc: quod ἠὼς κίδναται *ſpargitur*, tanquam *lux*, *dies*; et eadem eſt *dea*, κροκόπεπλος *crocea veſte induta*; niſi dixeris eſſe dictum pro, *crocea lux*. Hoc puta velle quoque Apollonium Lex. h. v. vbi duplicem interpretationem apponit vocis per ſe non obſcurae. Abiit ex h. l. epitheton in vulgarem poetarum vſum, ad declarandum aeris ruborem diluculo orto. v. Koeppen ad h. l. Eſt autem dies hic tertius a priore pugna; etſi temporum et dierum rationem et ordinem in poeta vrgere non licet: v. ſup. ad H, 421 et Excurſ. de temporum in Jliade computo. Vtitur poeta hoc verſu iterum Ψ, 227. Ω, 695.

In Schol. A. Zenodotus tempus matutinum conſtituebat a ſumto cibo; idque procedere volebat non niſi inf. a vſ. 53 οἱ μὲν δεῖπνον ἕλοντο, vt eorum conſeſſus noctu factus eſſet: ὅτι Ζηνόδοτος μετατίθησι τὴν ἀνατολὴν κάτω πρὸς τό· οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἕλοντο. ὥςτε τὴν τῶν θεῶν ἀγορὰν ὀψὲ γενέσθαι, ἀπρεπές. (ſ. ἀπρεπῶς.) Suſpicor ab eius exemplari verſum primum abfuiſſe, vt iungerentur nouiſſima libri ſuperioris cum initio huius libri: κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο. Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο.

2. Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο τερπικέραυνος. Schol. B. cum Leid. praefixum aliud Scholion Porphyrii de voc. ἀγορὰ diuerſisque eius ſignificatibus: νῦν δὲ, θεῶν ἀγορή, τῶν θεῶν ἄγυρις. ἡ συναγωγὴ καὶ τὸ ἄθροισμα. Idem Porphyrius apponit abſurdum etymon τοῦ τερπικέραυνος ἀπὸ τοῦ τρέπειν τοὺς ἐναντίους κεραυνοῖς. quod tamen antiquiores iam admiſerant, ipſe Apollon. Lex. vnde Heſych. duxit et Etymol.

3. ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο. ⟅— quod ἐν ἀκροτάτῃ κορυφῇ dictum eſt pro ἐν ἄκρᾳ, et quod ἐπὶ deeſt; et quod de Olympo nunc, tanquam monte, loquitur.“ Sch. A. Porphyrii argutiae ſunt multae ad h. v. ſuper phyſico ſenſu: eaedem recitantur in Heraclideis c. 36. quae lecta eſſe debuere homini.

Miror nullam iniectam eſſe ſuſpicionem verſus ex A, 499 temere huc traducti. In *ſummo montis vertice* Iupiter *ſedebat*, non autem in eo deorum concilium habet. Forte hoc reputauit grammaticus in Sch. A. qui, vt modo vidimus, dictum eſſe voluit pro ἐν ἄκρᾳ. Inf. Υ, 3 concilium habetur κρατὸς ἔπ' Οὐλύμποιο.

4. αὐτὸς δέ σφ' ἀγόρευε. θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἄκουον. Ita legebatur in edd. At pro ἅμα eſt ὑπὸ in codd. Barocc. Mori. Harl. Lipſ. Vrat. b. A. Moſc. 1. Ven. vtroque, Schol. A. B. Euſtath. vt ſit ὑπήκουον. monetur quoque eſſe ſcribendum ὑπὸ non ὕπο. Fatendum tamen eſſe hoc alienum ab h. l. obtemperandi enim et obſequendi hic notio locum non habet. Dicendum igitur cum Euſtathio: eſſe dictum pro ſimplici ἤκουον. In Ed. Rom. ἀγόρευε, οἱ δ' ὑπὸ π. ἀ.

5. κέκλυτέ μευ. Alia Porphyrii ζήτησις et λύσις apponitur in Sch. B. et Leid. quod nunc demum Iupiter Troianorum res ſuperiores eſſe iubet ex promiſſo Thetidi dato; recte hoc, niſi alias argutias attexeret.

6. ὄφρ' εἴπω. verſum peccantem in digamma iam vidimus H, 68. 349. 369. et videbimus aliquoties, haud dubie inſertum paſſim a ſerioribus; quod apparet h. l. ex eo, quod ille non legitur in cod. Veneto.

7. μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε, μήτε τις ἄρσην. Pro θεὸς, θεῶν Ariſtarchus legebat; vt eſſet τὶς θεῶν. Sequitur eam lectionem Apollon. de Synt. p. 30, l. 26 vt fere alias. at vulgata eſt ap. Lucian. in Ioue Trag. 6. et θεὸς τόδε Maxim. Tyr. XXXII, p. 129. R.

8. πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος — διακέρσαι. διακόψαι vterque Schol. Ven. et Apollon. Lex. h. v. Heſych. addito παραβῆναι. ἀνατρέψαι. — ἐμὸν δὲ ἔπος, τὴν ἐμὴν

φησιν ἐπαγγελίαν, ἣν ὑπεσχόμην Θέτιδι. Schol. B. Atqui, dixeris, hanc non expoſuit Iupiter, nec dii eam edocti ſunt, audiunt tantum minas Iouis. Itaque vereri licet, ne verſus exciderint. Alioqui eſt dicendum, Iouem plura reticeſcere, quam dii noſſe poterant.

9. ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα. Sch. B. σπεύδει γὰρ ἐξαγαγεῖν Πάτροκλον καὶ τιμῆσαι Ἀχιλλέα. haec ſunt ἔργα. πιθανῶς δὲ οὐκ ἐπεξηγεῖται αὐτά. — αἰνεῖτε. συγκατατίθεσθε Sch. br. quod et Heſychio eſt reſtituendum, firmatur ab Etymologo: αἰνεῖν, συγκατατίθεσθαι παρ' Ὁμήρῳ. Eſt autem ἅμα πάντες αἰνεῖτε pro συναινεῖτε dictum: nec tamen ſimpliciter pro συγκατατίθεσθε, aſſentimini mihi, ſed, placitum, decretum meum, exſequimini.

10. ὃν δ' ἂν ἐγὼ ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω — Pro ἀπάνευθε Ariſtophanes legerat ἀπάτερθε. Zenodotus μετόπισθε. Sane, notante quoque Euſtathio, ambigi poteſt, ſitne ὃν ἂν θεῶν νοήσω an ἀπάνευθε θεῶν iungenda ſint. Porphyrius (in Schol. B. ad 5) multa argutatur ſuper ἐθέλοντα et iungit ἐθέλοντα ἀρήγειν Τρ. ἢ Ἀ. ἐλθόντα. Itaque Schol. B. τὸ ἑξῆς· ὃν ἂν ἐγὼ ἴδω τῶν θεῶν χωρὶς ἐμοῦ, καὶ δίχα τῆς ἐμῆς ἐπιτροπῆς (absque venia a me data) ἐλθόντα εἰς τὴν μάχην, καὶ θέλοντα τοῖς Τρωσὶν ἢ Δαναοῖς βοηθῆσαι. Poteſt ſane iunctura multis modis fieri, ſenſu eodem; praeſtat: ὃν δ' ἂν ἐγὼ νοήσω ἐθέλοντα ἐλθόντα ἀρηγέμεν. Nam ἐθέλων ἔρχεται τις, ſua ſponte, non coactus: opp. ἀναγκαίῃ. Vt Δ, 300 ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζῃ. B, 391 ὃν δὲ κ' ἐγὼ ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω Μιμνάζειν παρὰ νηυσίν. Fatendum tamen ineſſe impediti aliquid in ἐθέλοντα ἐλθόντα. Bentleium ſolum ſenſiſſe video, qui tentabat: Ὃν δ' — ἐλθόντα νοήσω, ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν ἢ Δ. (ſc. ὡς ἀρήγειν.) Coniicit quoque ἀρηξέμεν. Ita auxiliatum venit Neptunus N, 10 ſq. Si poeta ἐθέλειν ἀπάνευθε dixit vt βουλεύειν νόσφιν, B, 347. ſenſus finiri poteſt poſt νοήσω, et alter verſus ſerius acceſſiſſe.

12. *πληγεὶς οὐ κατὰ κόσμον ἐλεύσεται Οὔλυμπόνδε.* Eſt *πληγεὶς, κεραυνωθείς.* Melius poſt *πληγεὶς* interpungi notat vterque Schol. Ven. vt *οὐ κατὰ κόσμον* referatur ad *ἐλεύσεται.*

13. *ἤ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον ἠερόεντα.* Ad h. v. et 16. et ſup. 3. plura annotant grammatici, maxime Porphyrius in Sch. B. et Leid. ſuper ſitu partium mundi ex mente Homeri. Eſt terra in medio; (adeoque *τὸ κέντρον* eſt Terra; vt Ven. B. ad 16.) ſupra eam *ἀὴρ*, et ſupra hunc *αἰθήρ.* Infra terram *Ἅδης* et ſubter hunc *Τάρταρος.* Ita Tartarus et Olympus duo extrema ſunt ex aduerſo ſibi poſita, itaque et indoles vtriusque loci contraria; lux in Olympo, in Tartaro caligo, vnde *ἠερόεις.* h. *σκοτεινός.* Seriores voluere eum accipere de hemiſphaerio nobis obuerſo, et notionem terrae *σφαιροειδοῦς* hic quaeſiuere. Similia in Sch. br. Euſt. In ſuam ſententiam alio modo haec transtulit Plato Phaedon. p. 112 A. Reſpicit quoque locum et verſus recitat Plutarch. de facie Lunae p. 940. et adu. Stoic. p. 1064 E. verſu 14 vtitur.

14. *Τῆλε μάλ' ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον.* Pro *ἧχι* ap. Euſt. *ἔνθα*, ſed ex interpretatione; apud eundem *βάθυστον.* Verſus legitur ap. Plat. in Phaed. p. 112 A. et ex eo in Stobaeo, Ecl. phyſ. I, p. 139. Cant. vbi non mythice, ſed philoſophico commento Tartarum deſcribit. — *βέρεθρον, τὸ βάθος.* Argutantur ſuper etymo grammatici, in his iam Apollon. Lex. h. v. *βέρεθρον* et *δέρεθρον* in Heſych. notauit Bentleius. Ceterum vereor vt hi verſus omnes ſint Homerici. Ad Iouis ſenſum *πύλαι σιδήρειαι* vſ. 15 nil faciunt. Apud Heſiod. 726 et 732 et 811 aliter res ſe habet, vbi: *Ἐνθάδε μαρμάρεαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός.* In eodem vſ. 720 habetur alter: *Τόσσον ἔνερθ' ὑπο γῆς, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης*, qui facile et hic ad oram allitus aut a rhapſodo inſertus eſſe poteſt. Suſpicionem de v. 15 iam Koeppen protulit. — Hemiſtichion *ὅσον*

οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης laudat nullo auctore Strabo I, p. 16.

15. ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός. Memoratur porta munita, quia pro carcere est: „Ven. B. scilicet Titanibus in Tartarum detrusis. Valde tamen suspectum habeo versum, etiam ceteris loco non motis.

16. τόσσον ἔνερθ' Ἀΐδεω, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης. ⊱ πρὸς τὴν καθ' Ὅμηρον τοῦ κόσμου τάξιν. (Vide modo ad v. 13) — et quod ὕπερθε deest, ὅσον ἐστὶν ὕπερθεν. — sc. pro vulgari: ὅσον ἐστὶ διάστημα ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὸν οὐρανόν.) Recitatur versus passim, etiam in Stobaeo Ecl. phys. I, 16 p. 353. Heer. Heracl. Alleg. c. 36. in eum argutatur. Languidius ἔνερθ' ὑπὸ γῆς dixisse Hesiodum Θ, 720 obseruat Clarke. Scilicet hoc volebat monere: multo maius et vastius esse spatium, quod in Homero est, si subter Terra est Hades, et subter Hade Tartarus; quam apud Hesiodum, si subter Terra solus Tartarus. Et in hoc subsistendum erat; enimvero locum vtrumque comparatum etiam ad eundem sensum redigere voluere viri docti: (v. Koeppen ad h. l. Docta est commentatio: *Psychologia Homerica* Auct. *Car. Wilh. Halbkact* p. 76 sqq.) quod factum nolim, nam in his phantasmatibus sensus et ingenii cuiusque libera esse debet ad variandum et ornandum potestas. Variauit hoc iterum Virgil. Aen. VI, 577. 8. 9. Nisi hoc facere liceat poetis, actum est de omni vi et facultate poetica. Locum Homericum recte accipiunt Schol. A. B. Leid. sed adiectis aliis minus probabilibus.

18. 19. εἰδ' ἄγε — σειρὴν χρυσείην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες. ⊱ „quod de Olympo monte cogitauit poeta, quandoquidem *de caelo*, stans in caelo, Iupiter demittit funem, eumque *in promontorio Olympi* alligat vs. 25. — abundare quoque ἐξ — χρυσῆν ad Solem nonnulli retulere. — Omnino de *Catena Homerica* multa sunt argutati veteres, ratione inde petita, quod a Sole omnis terra et mare et aer pendent. Ita ipse Plato in Theaeteto p. 153. 4 (p. 71. T. II. Bipont.) loco inserto

Eclog. phyſ. Stob. de motu I, 23. p. 43. Cant. (p. 410 Heer.) ludendo tamen verius, quam philoſophando et Stoici ap. Euſtath. p. 695 pr. de quorum coſmologia videndi qui philoſophica antiquorum placita expoſuere; inpr. *Tiedemann. de Syſtem. Philoſ. Stoic.* P. II, p. 78 ſqq. Alia argutatur Heraclid. Alleg. Hom. 36. Pope acutius quoque ſuſpicabatur, latere in his notitiam aliquam veterum de vi Solis attrahendi ad ſe ſidera errantia. Procliue enim eſt ſubſtituere multa ac varia vbique in opinionibus et dogmatibus ad tropos, figuras, allegorias, ſemel reuocatis, aut ex iisdem deductis. Si tamen quaeritur, quo ſenſu haec ab antiquo poeta, quisquis ille fuerit, dicta ſint, apparet, redeundum eſſe ad antiquiſſimam ſimplicitatem, quae ex rudi ſenſu et adſpectu res aeſtimabat: neceſſe eſt hominem cogitaſſe de ſitu partium vniuerſi huius: ſubiacere aerem caelo, aeri terram et mare, haecque tanquam catena vincta teneri et nexa e caelo. Hoc ei ſatis eſſe potuit ad comminiſcendum exemplum, quo Iouis vires declararet, qui eam catenam manu tenere videri poteſt. Plura equidem haud requiram; etſi concedam, inuentum eſſe tale, vt materiam ſerioribus facile tribuere poſſet ad elaboratiorem et ſagaciorem ſententiam haud vnam, neque iraſcar, ſi quis in hanc, alius in aliam, concedat. Ridet haec Lucian. D. D. 21.

At voc. χρυσῆ eſt poetice adiectum epitheton; quod et Schol. br. notant. Nicanor interpungebat poſt κρεμάσαντες, vt iungeretur: πειρήσασθε κρεμάσαντες, pro πειρᾶσθε κρεμᾷν. Iunxere alii κρεμάσαντες πάντες δ' ἐξάπτεσθε. Ita δ' perincommode eſt interpoſitum; etſi Erneſti defendit contra Clarkium. Equidem praefero hoc, πειρήσασθε eſſe abſolute poſitum. vnus Vindob. πειρήσεσθε.

„Ἵνα εἴδετε πάντες· ὡς λέγετε. (vt ſit indicatiuus) ἢ συστολὰς μὲν τὰ τοιαῦτα (f. εἰς. πρὸς τὰ τοιαῦτα) παραληπτέον, ἢ ἐναλλαγὰς ἐγκλίσεων (leg. κλίσεων *flexionum*). Laudantur exempla: ὄφρ' εὖ πᾶσαι εἴδετ' ἀκούου-

σαι Jl. Σ, 52 porro T, 403. P, 452. A, 66." Scilicet eſt hic modus iungendi τὸ ἵνα et ſimilia, e rudi grammatica, ſerius in Atticiſmum recepta. v. ad H, 353. A, 363. cf. Excurſ. III ad A. Ignoratione rei metricae Townl. ſcribit ἵνα εἰδῆτε.

20. πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοί. Schol. Ven. B. praefixum habet ἐξάπτησθε. voluitne pendere ab ἵνα εἴδετε?

21. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίονδε. Recitat haec Ariſtot. de animant. motu c. 3. vbi vſſ. 21. 22. 20. ſe excipiunt. Barnes inſeruerat μ' de ſuo: οὐκ ἄν μ' ἐρύσαιτ'. eſt quoque hoc in Moſc. 1. et ἐρύσετ' in Vrat. b. vtrumque in Ariſtide To. II, p. 376. vbi vſſ. 17—24 adſcripti ſunt. In Sch. br. eſt ἐρύσητε. οὐκ ἂν ἑλκύσητε.

22. Ζῆν' ὕπατον μήστωρ', οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε. ⸗ „quod Ζῆνα ὕπατον pro ἐμὲ dixit." De μήστωρ v. ad Δ, 328. H, 366. conſiliorum auctor. Iupiter μήστωρ, vt Ζεὺς μητιέτης. Melius diſtinguitur Ζῆν ὕπατον, quam ὕπατον μήστωρα. Prius Plutarchus ſequitur de Iſ. et Oſir. p. 371 E. ὡς Ὅμηρος τὸν ἄρχοντα καὶ βασιλεύοντα πάντων Ζῆν' ὕπατον καὶ μήστωρα καλῶν ἔοικε τῷ μὲν ὑπάτῳ τὸ κράτος αὐτοῦ, τῷ δὲ μήστωρι τὴν εὐβουλίαν καὶ τὴν Φρόνησιν σημαίνειν. poſterius tamen probauit Apollon. Lex. ὕπατον μήστωρα. τὸν ἐν τῷ μήσασθαι ὕπατον, οἷον πρῶτον. eadem inde Heſych.

κάμητε Vrat. b. duo Vindob.

23. ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόΦρων ἐθέλοιμι ἐρύσσαι. Ariſtarchus legebat ἐθέλωμι. de qua ratione ſcribendi v. dicta ad H, 243 αἴκε τύχοιμι. Et pro πρόΦρων Ptolemaeus Oroandis f. πρόσσω. Erneſti recte vertit: *At vero ſi me lubido capiat.* Scilicet, quoties de voluntate aut conſilio agitur, πρόΦρων eſt adiectum vt alias ἑκών, ſiquis facit aliquid non modo lubens et volens, verum etiam cum animi procliuitate, ſtudio, enixe. cf. inf. ad vſ. 40. Sic Ω, 140 εἰ δὴ πρόΦρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει. ἀλλ' ὅτε κεν καὶ Ariſtides l. l. nec male. Vulgatum expreſſum eſt ap. Stobaeum Eclog. phyſ. I, 25.

p. 47. Cant. vbi vſſ. 23—26. appoſiti ſunt. (p. 444 Heer.)

24. αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ' pro σὺν αὐτῇ. Ven. B. Sch. br. Euſtath. quod ſollenne mox Atticis. Solet fere hic verſus pro exemplo omiſſae σὺν laudari, vt Sch. Phoen. Eurip. 3.

25. σειρὴν μέν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο ⁜
26. δησαίμην· τὰ δέ κ' αὖτε μετήορα πάντα γένοιτο. ⊱
ἡ διπλῆ, ὅτι Ζηνόδοτος ἀμφοτέρους ἠθέτηκε. Satisfacit h. l. Zenodotus iudicio noſtro; inſertos enim eſſe verſus, facile credas, cum ad ſenſum et conſilium Iouis nil faciant — διὰ τῶν δὲ διδασκόμεθα, πᾶσαν τὴν γῆν σὺν τῇ θαλάσσῃ - - - (ita diſtinguendum Scholion A. in fine truncatum; deeſt συμπεπλέχθαι vel συνεῤῥιζῶσθαι, aut ſimile quid.) Multae veterum fuere argutiae ſuper h. l. ap. Euſtath. et Heraclid. c. 36. ad Solem iam Plato in Theaet. p. 153 C. catenam retulerat: τὴν χρυσῆν σειρὰν, ὡς οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸν ἥλιον Ὅμηρος λέγει καὶ δηλοῖ. Fuere quoque qui μοναρχίαν hic adumbratam eſſe vellent: v. Ven. A. et Sch. br. Iouem per εἱμαρμένην declarauerant Stoici. Euſtath. p. 695 pr. et ad deum ſummum retulit poetae verba Iuſtin. Martyr. Apolog. praeeunte Ariſtide Or. I. p. 5. qui omnia ex deo apta et nexa hinc declarat. Redi ad dicta ad 18. 19. Alii apud eosdem quaeſiuere, quomodo Iupiter in Il. A, 399 vinciri potuerit, qui h. l. tantam ſui potentiam praedicat. Scilicet ibi, aiunt, inſidiis fuit circumuentus. Acute! Debebant dicere: diuerſas poetam diuerſis locis fabulas ſequi et in vſum ſuum adhibere. — περιῤῥίον paſſim ſcribitur etiam in Townl.

Ad vſ. 26 notatur in Ven. A. ⊱ δησαίμην. ὅταν θελήσω ἐρύσαι, φησί. ſatis leue. Pro γένοιτο vn. Vindob. γένηται. Ex h. l. Herodoteum illud ἢ δὴ ὅτε οὐρανὸς ἔσται ἔνερθε τῆς γῆς, καὶ ἡ γῆ μετέωρος ὑπὲρ τοῦ οὐρανοῦ Euſtath. monuit.

Mox 27. περὶ et πέρι ſcribitur: prius magis conuenit grammatico canoni, ſequente verbo.

28. ὡς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα — ※ — „Praefigitur vtrumque signum, obelus quidem tredecim hinc versibus vsque ad v. 40. ἐντεῦθεν ἀθετοῦνται στίχοι ιγ'. quia ex aliis locis huc retracti sunt, (itaque asteriscus appositus versibus 28—34 et 39. 40.) et quod in nonnullis voces non recte adhibuit, vt v. 37 τεοῖο pro σοῦ." Haec Ven. A. quae suspicor ex Aristonico περὶ σημείων esse petita; attamen vellem scire, quo auctore haec dicta sint. Iudicium non ex codicibus factum esse videtur, sed ex sensu et rationibus, iisque satis idoneis. Haud dubie magno poeta dignior erat oratio continuata et nexa inde a v. 27 et 41 ὅσσον ἐγὼ π. Ὣς εἰπὼν, ὑπ' ὄχεσφι. Videtur totus locus deberi iis, qui diuersas carminis partes in vnum corpus conglutinarent, magna quidem cum sagacitate, inprimisque interuentum deorum iusto ordine copulatum esse vellent; tam illi animo tenebant vs. 218 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ'. Ceterum Mineruae persona dignum hoc, quod, ceteris stupentibus, ipsa patri respondet, sed placide ac verecunde. — E Ven. B. nil notatum video.

De ἀκὴν monitum ad Γ, 95.

29. μῦθον ἀγασσάμενοι· ※ — γρ. καὶ φρασσάμενοι. Sed ἀγασσάμενοι melius conuenit sequentibus. Ven. A.

μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευεν edebatur. Pro hoc est ἀγόρευσεν in Cant. Mori. Ven. Vrat. b. c. Mosc. 1. 3. et edd. vsque ad Turn. qui ἀγόρευεν ex Rom. adsciuit; et ex Eustath. vt et in vno Vindob.

30. ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε — Ἀθήνη. ※ — Schol. B. obseruat bene Mineruam, et modeste, respondere, non Iunonem, quae iracundis dictis Iouis iram exacerbatura fuisset. Eadem Eustath.

31. ※ — Versus 31—37 occurrunt iterum inf. 463—468. Obseruat porro Schol. A. et Sch. br. ex his ac similibus locis, in quibus Iouis tanquam patris Mineruae, nusquam matris mentio fit, apud Homerum et Hesiodum, mythum hinc esse ortum, Mineruam ex solo Ioue procreatam esse.

32. εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ τοι σθένος οὐκ ἐπιεικτόν. ※ — Poteſt iungi ἴδμεν σθένος, ὅ ἐστί τοι. ſed et dictum accipi, ἴδμεν, ὅ, pro καθ' ὅ, ὅτι.

οὐκ ἐπιεικτόν. inuictum v. ad E, 892.

34. οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται. ※ — οἵ κεν — ὄλωνται pro futuro οἰχήσονται. vt et Euſtath. obſeruat. Bentl. corrigebat αἴ κεν. Vetat tamen verſus iteratus inf. 354. 465.

κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες. Proprie πλήθειν, ἀναπλήθειν, de iis, quae fataliter decreta ſunt et euentum habent. vt Od. E, 206. 7 ὅσσα τοι αἶσα κήδε' ἀναπλῆσαι. tum ſimpliciter, perferre. v. c. Jl. O, 132 κακὰ πολλά. Etiam Apollon. Rh. I, 1034. 5 μοῖραν ἀναπλήσαντες. cf. ad Δ, 170. Atque etiam Romani ſic: *explere fatum, labores, aerumnas*, quas tolerat aliquis, tanquam fato decretas. Refert ad h. v. et emendat Bentl. Heſychianam gloſſam: ἀνατιτήσαντες, πληρώσαντες.

35. εἰ σὺ κελεύεις. — Erat vulgata lectio; ὡς σὺ Ven. cum Vrat. b. vno Vindob. etiam Schol. A. qui tamen alios habere εἰ σὺ monet. vtrumque recte. alius Vindob. ἢ σὺ κ.

36. βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ' ἥτις ὀνήσει. — Vocem ὑποθησόμεθα Schol. B. ad conſilium de exorando Achille refert. Atqui hoc longe petitum; nec, ſi bene memini, a deabus datum. Enimuero vſ. 218 Iuno Agamemnonis animo conſilium ſubiicit, vt hortetur Achiuos.

ἥτις ὀνήσει' Erneſti coni.

37. ὀδυσσαμένοιο τεοῖο. — Etſi h. l. in Scholiis nil monitum occurrit, ſupra tamen ad vſ. 28 grammaticum Ven. A. notare vidimus vſum τοῦ τεοῖο pro σου tanquam ſoloecum. Vitioſum eſſe hunc vſum poſſeſſiui τεοῦ pro σου docuit quoque Apollon. de Syntaxi II, 21. p. 164. Dubitandi itaque locus eſt, an verſus ſit Homericus, etſi iterum occurrit inf. vſ. 468 cum quinque antecedentibus: ibi tamen editum θεοῖο, quod et in h. l. inferre

volebat Barnes. Saltem mutandum erit in τεεῖο, ne grammatica repugnet.

ὀδυσσομένοιο Vrat. b. A. praesens tamen alibi non occurrit.

39. 40. ※ — Iidem versus leguntur inf. X, 183. 4. ante Hectoris necem. At h. l. repugnare eos ceteris aiunt. Iupiter tamen antea erat iratus et minabatur diis; vt placatum se esse nunc bene dicere posset.

Τριτογένεια. de etymo v. ad Δ, 515. Nunc de eo agunt Schol. A. Schol. br. et Schol. B. cum Schol. Leid. Alia in Eustath. leguntur.

οὔ νύ τι θυμῷ. Rom. et Eustath. τοι male.

οὐ θυμῷ πρόφρονι μυθέομαι. Schol. br. τῷ ἐκ φρονήσεως καὶ διαθέσεως. τῷ εὐνοϊκῷ. Ea sane vis est voci; verum sensus beneuolentiae alienus est ab loco, qui requirit contrarium: non infesto, non alieno in te sum animo. Schol. B. ἀντὶ τοῦ, ὑπέρφρονι. vt πρόφρων nunc sit durus, saeuus, ἀπηνής, contra communem vsum. Haec eadem Porphyrius attulerat ad h. l. ap. Eustath. ad alterum locum X, 183. vbi, vt dixi, iidem versus leguntur. Recordatur ibi Ernesti versus Θ, 23 ὅτε — πρόφρων ἐθέλοι. nec tamen apparet, quam commode. Notaui ad eum versum, πρόφρονα dici, qui voluntate et animo est in aliquid inclinato, προπετῆ, adeoque procliuem; dicendum erit, nunc esse cum vi adiuncta, imminentem in aliquid, etiam pertinacem, vt flecti se haud patiatur, saeuum: fere quomodo Virgilio est, *Teucris addita Iuno.* Ex vulgari vocis vsu οὐ πρόφρονι θυμῷ ad Troianos referendum esset: nequaquam se animo in Troianos propenso haec dicere. etsi et hoc longius petitum est.

41. ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω. τιτύσκετο, quod alias ἐπὶ στοχασμοῦ dicitur, nunc est ἐπὶ τοῦ ἡτοιμάζετο· Apollon. Lex. h. v. et ex eo Hesych. ὑπεζεύγνυε τῷ ἅρματι. ἡτοίμαζε Sch. br. At Eustathio aqua haerebat. Scilicet τιτύσκειν est τείνειν. equi autem iuncti, ζευχθέντες, *funibus intentis*, tandem et *ipsi inten-*

duntur, τείνονται, ita mox *ipſe curſus intenditur*, ἐπιτείνεται, et, ſi hoc ſit in certum locum, eſt idem ac *regere equos*, ſic τείνειν, τανύειν, τιτύσκεσθαι, ἵππους. Nec aliter Latini. De voce τιτύσκεσθαι dictum ad Γ, 80.

Repetuntur vſſ. 41—45 infra N, 23—27.

42. χρυσέῃσιν ἐθείρῃσι κομόωντε. Spectat huc Heſychii gloſſa: ἐθείρῃσιν. θριξὶ τῆς ἐπιμελείας ἀξιουμέναις. et Etymol. Praeiuit Apollon. Lex. h. v. Similia leguntur in Schol. Theocr. I, 34. *Aurea* autem *iuba* neminem tenere debebat, cum vſus poetarum notus ſit, aurea edere deorum omnia; et equorum ruforum, ſpadicis vel gilui, iuba facile locum facere poſſit epitheto.

κομόωντες editur ap. Maxim. Tyr. diſſ. XXXII, p. 129. idque vitium eſt in Vindob. codd. in vno mutatum in — ας.

43. χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ. — quod χρυσὸν poeta dixit pro χρυσῆν πανοπλίαν. Sch. A. et Sch. br. At Sch. B. reddit αἰγίδα, vt alio loco (Ω, 20) περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυψε χρυσείῃ. Porro Sch. A. quod, armis a Ioue ſumtis, non licuit Mineruae eadem arma patris induere." Reſpiciunt haec inf. vſ. 387.

γέντο δ' ἱμάσθλην. quod nunc primum occurrit. Sch. A. e contexto ait intelligi eſſe ἔλαβεν. Sic et Sch. br. Et Apollon. Lex. verſu appoſito: τίθεται δὲ λέξις κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ ἐγένετο. parum docte; quo enim ſenſu hoc adiectum dices? ab aliis tamen repetitum, etiam in Etymol. Melius alii ab ἕλω duxere, vt ap. Euſtath. p. 918, 27. ad N, 25 et p. 756, 31 ad I, 369. quomodo tamen γέντο hinc fieri potuit? Doricum eſſe aiunt: ἕλετο, ἕλτο, ἕντο, γέντο. Malebat Clarke ab antiquato verbo γένω, γέννω, γείνω ducere; nam dorica Homero eſſe ignota. Dices melius τὸ γ eſſe pro aſpiratione, loco digammi, quod ex Heſychio ſatis conſtat. Fuit ergo ἕω. ἕλω. idemque ἕνω, vnde ἕνετο, ἕντο. ϝένω, ϝένετο, ϝέντο. γένω, γένετο, γέντο. vt κέλετο, κέντο apud Alcmanem. Seruata enim forma illa antiqua inter

Dores. Potuit igitur antiquitus in Homericis fuiſſe: *περὶ χροΐ. ϝέντο δὲ* — Incidiſſe iam in hanc ſuſpicionem, laudato Herodiano ex Aldi Theſauro p. 205 video Foſterum (*Accent and Quantity* p. 135) qui et ſimilia ex Heſychio ibi cumulat, in his *τὰ γέντα, τὰ ἔντερα, ϝέντα.* Adde *γεννὸν, τὸ κοῖλον. γέντερ, ἡ κοιλία. ϝεντερ*, vnde *venter.*

44. *χρυσείην, εὔτυκτον, ἑοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου. εὔτυκτον* an *ἐΰτυκτον* ſcribas, nil refert; dactylus ſuauior habetur. De *ἑοῦ* v. ad A. Exc. VII.

ἐπιβήσετο omnes edd. et debebat forte hoc ſeruari, tanquam Ionicum. Nouauerat Clarke *ἐπιβήσατο* perperam: v. ad B, 35. Γ, 262. at Ven. cum Cant. Mori *ἐπεβήσετο* hic et aliis locis; et fertur hoc Ariſtarcheum eſſe. Eodem modo verſus N, 26 repetitur. Inuitus itaque ſeruo illud, poſthabita forma Ionica. *ἐπεμείβετο* Lipſ.

45. *μάστιξε δ' ἐλάαν.* Cant. *τ' ἐλάαν.* *τὼ δ'* Vrat. b. c. *τώδ'.* *τοὶ* vitium eſt ed. Lipſ.

πετέσθην iterum poeta contentus vulgari more loquendi ab alis petito liberum relinquit audientium animis, ſibi ſingere modum facti, quem velint ipſi.

46. *μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.* ⊱ „quod nunquam poeta dicit: *μεσσηγὺς γαίης τε καὶ Ὀλύμπου* (ſcrib. *Οὐλύμπου*) *νιφόεντος*, nec dicit *Ὄλυμπον ἀστερόεντα*; differt enim apud eum *Ὄλυμπος* et *οὐρανός.*" Sch. A. et ſimilia Sch. B. recte quidem, ſed quorſum haec dicta putabimus? Scilicet fuere, qui *Οὐλύμπου νιφόεντος* h. l. legerent. cf. ad vſ. 68.

47. ⊱ quod inſolito more dixit *Ἴδην δ' ἵκανε Γάργαρον. ἀντὶ τοῦ, τῆς Ἴδης ἐς Γάργαρον ἦλθε* Sch. A. At Sch. B. quod *Ἴδην Γάργαρον* per hyperbaton, pro *ἐς Γάργαρον Ἴδην.* leg. *Ἴδης.* Similiter: *ἡδ' ἄρα Κύπρον ἵκανε — ἐς Πάφον.* Od. Θ, 362. pro *ἐς Πάφον τῆς Κύπρου.* Laudat verſum inter exempla *σχήματος* ſeu figurae, qua generi adiicitur ſpecies, Strabo lib. I, p. 68 B. Idae tria promontoria eſſe, inter nota habendum: *Λέ-*

κτον. Γάργαρον. Φαλάκρη. In etymo τοῦ Γάργαρον ineptiunt grammatici, inprimis in Etymol. add. Eustath. De *Gargaro* v. Macrob. Sat. V, 20 et collecta ab Hemsterh. ad Lucian. D. D. 4.

Ἴδην πολυπίδακα respiciunt passim, etiam Suidas, πολλὰς ἀναβολὰς ἔχοντα. τουτέστιν, ἀναβλήσεις.

48. βωμός τε θυήεις. notat Apollon. Lex. in θυώδεα, et reddit τεθυμιαμένος, odoribus impletus. Etymologus ducit vocem a θύον. θυόεις. θυήεις.

49. 50. lecti iam sup. E, 775. 6.

50. κατὰ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν. Pro κατὰ est περὶ in Cant. Barocc. Mori. Harl. (adscripto altero) Vrat. b. Mosc. 1. vt erat sup. E, 776. at κατὰ est in ceteris et in Eustath.

51. κύδεϊ γαίων. Ven. B. τῇ ἑαυτοῦ ἐνηδόμενος δόξῃ καὶ ἀρετῇ. Est κυδιῶν. γαυριῶν. Vide ad A, 405. Virgilius, qui locum latine vertit, Aen. X, 3. hoc non attigit, nisi forte per *arduus adspectat*.

Versus 51. 52 repetiti inf. Λ, 81. 82. Ad hos versus respicere videtur quod de Scipione narratum est ap. Appian. Punic. c. 71. Schw. T. I, p. 397. qui pugnam inter Masinissam et Amilcarem tutus ex alto prospexerat, ἔλεγέ τε σεμνύνων, δύο πρὸ αὐτοῦ τὴν θέαν ταύτην ἰδεῖν ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ· τὸν Δία ἀπὸ τῆς Ἴδης, καὶ τὸν Ποσειδῶνα ἐκ Σαμοθράκης (Jl. N, 11 sq.). Ex Olympo pugnam deorum prospicit Iupiter Φ, 388 sq.

Ceterum de prospectu ex hoc montis cacumine, Gargaro, in campum Troianum adeo dubitabat vir doctiss. Iac. Bryant, vt pro fundo quaestionis de Troiae situ faceret eamque quaerendam esse contenderet in locis infra Alexandriam Troadem, sub Lecto promontorio; etsi ita difficultates exsistunt innumerae aliae, et inficianda multa, quorum fides certissima est. Verum de prospectu locorum, quae ipse non adieris, decernere lubricum est, et ex isto Idae cacumine prospectum latissime patere, pronuntiant ii, qui loca adiere. Porro de prospectu, quem dii capiunt, aliter iudicandum esse, quam de ho-

minum, docent alia loca, vt Neptuni profpectus ex Solymorum montibus Od. E, 283. Alioqui liceret quoque argutari in profectione Iunonis, quae Lectum promontorium confcendit, vt ad Gargarum inde perueniat Ξ, 283 fqq.

53. Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἕλοντο &c. quod Zenodotus orientem Solem ponit ante haec. (v. ad v. pr.) At, pergit ille, ordo rei hic eft: die orto Iupiter concionem habet, et interea Achiui cibum capiunt. Addit Ven. B. δεῖπνον non vno modo dici, hoc quidem loco τὸ ἐξ ἑωθινοῦ ἀκράτισμα. alibi pro ἄριστον, vt Λ, 86 (vbi vulgo δόρπον. faepe enim haec duo variant inter fe vti et ἄριστον pro ἀκράτισμα pofitum Ω, 124. ad quem locum vide, et ad Λ, 86) add. Athen. I, p. 11 F.

54. ῥίμφα κατὰ κλισίας. Cant. κλισίης. ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο· puta, *fumto cibo*, quod, inquit Schol. A. ignorantes nonnulli fcribunt: τοὶ δ' αὐτόθι θωρήσσοντο. Fuere quoque in Schol. B. qui ἀπὸ — θωρήσσοντο iungerent. At ἀπὸ δείπνου occurrit etiam ap. Herodotum quod iam obferuauit Koeppen.

55. Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν Harl. probante Bentleio Ven. Vrat. b. Townl. vn. Vindob. Vulgo αὖ et ὡπλίζοντο. Sed ὁπλίζοντο eft lectio Ariftarchea per ο. Schol. A. Townl. Mofc. 1. in marg. vn. Vindob.

56. παυρότεροι. &c. „quod femper Troianos cum fociis facit numero inferiores Achiuis.“ Refpiciunt haec notata ad verfus reiectos fup. B, 130—133 et inf. ad v. 558 in quo Zenodotus fcripferat μυρία δ' ἐν πεδίῳ. — Adiecta in Ven. B. Porphyrii nota: καὶ πῶς φησι· πολέων (πολλῶν) ἐκ πολίων? (B, 131). Soluit: loqui poetam nunc de Troianis proprie dictis (ἰθαγενεῖς), itaque adiici πρό τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν. et argutatur plura. Omnino pro diuerfo confilio poeta modo multitudinem modo paucitatem Troianorum memorat, etiam comparatione cum copiis aduerfis.

57. χρειοῖ ἀναγκαίῃ. Legitur χρειῇ ἀ. apud Sch. X, 183. Sicque Mori mf. Vrat. b. quod effet vulgare, do-

cente quoque Eustathio. At est χρειώ. vt A, 341 et al. et χρειὼ ἀναγκαίη pro simplici ἀνάγκη. Visum est χρειοῖ in Apollon. h. v. huc spectare; v. Villois. πρὸ γυναικῶν.. πρὸ est ὑπέρ.

58. πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι. ⊱ quod πύλαι de vna porta dictae sunt (vt inf. patet 411. Dictum iam sup. B, 809) πᾶσαι autem pro ὅλαι, vt Ψ, 135 θριξὶ δὲ πάντα νέκυν κατaείνυον. (Conf. ad N, 408.) At Ven. B. cum Leid. ad Achiuos simul cum Troianis refert haec; intelligi adeo castrorum portas, et sequi 60 οἱ δ' ὅτε δή, *Troiani et Achiui.*

59. πεζοί θ' ἱππῆές τε. θ' post πεζοὶ omittit Cant.

60. οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἐς χῶρον ἕνα συνιόντες ἵκοντο. ⊱ Excidit Scholion, quod forte loci praestantiam commendauit. — ῥ non erat in Barocc. et Cant. Extat idem versus cum seqq. 60—65 supra Δ, 446 sq. — Mosc. 1. in marg. γρ. καὶ ἵκανον. quod et vn. Vindob. habet.

62. ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι ⊱ quod post ῥινοὺς iterum ἀσπίδες, quae duo vnum idemque sunt." (Sane poeta ad sensum feriendum bene haec dixit, etsi minus accurate.)

Mox 63 ἔπληντ' ἀλλήλῃσι. Ven. B. bene obseruat: τὸ δὲ ἔπληντο πρὸς Φαντασίαν τῶν ῥηθησομένων. ὅμοιον δέ ἐστι τῷ· ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε (N, 131) Scilicet πελάω, *admoueo*, πλάω, πλῆμι, vnde πλῆμαι, ἐπλήμην. Sed de hoc iam ad Δ, 449 dictum est, vbi iidem versus leguntur. ἔμπληντ' Mosc. 3.

ἀλλήλοισι Cant. vti et Etymol. in ἔπληντ' ἀλλήλοισι.

64. ἐνθάδ' ἅμ' οἰμωγή τε — Versum iam Δ, 450 lectum recitat Apollon. Lex. h. v. ἐπὶ δὲ τῆς καυχήσεως. ἔνθα δ' ἅμ' — potest enim scribi haud vno modo ἔνθα δ', et ἐνθάδ'. ἔνθ' ἅμα et mox ὀλλύντων καὶ ὀ. sine τ editur in Ammonio voc. ἅμα et ὁμοῦ. v. ad Δ, 450.

65. ῥέε δ' αἵματι γαῖα. ⊱ quod ἔῤῥεε pro ἐῤῥεῖτο ἡ γῆ." Sch. A. (sollenne hoc poetis, vt in hoc et similibus inuertant vulgare: τὸ αἷμα ἔῤῥεεν ἐν τῇ γῇ dicantque ἔῤῥεεν ἡ γῆ αἵματι. Nec aliter Latini poetae) „et quod

primo mox loco ad posterius rediit" (subtilitas vana, quasi tantum τῶν ὀλλυμένων sanguis terram madefecisset.)

66. ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ. ⊱ „quod ἠὼς tempus matutinum vsque ad meridiem declarat h. l." Sch. A. adde B. et Hesych. in ἠώς, laudato hoc versu. cf. sup. ad 1. —

ἱερὸν ἦμαρ. Ven. B. „quia per priorem diei partem sacra fiunt; nam tempus post meridiem manibus sacrum" (saltem vespera et nox.) At obseruatio est inepta. repetita ad Λ, 84. Alia non minus aliena sunt ap. Eustathium. Vt semel moneam, ἱερὰ dicuntur Homero et aliis omnia, non modo quae *sacra* et *religiosa* sunt, verum etiam quae aut *augusta*, *venerabilia* et *reuerenda* sunt, aut *magna* et *stupenda*, aut *cara* et magno in pretio habita, aut omnino *praeclara* et aliqua *sui praestantia* ac dote se commendantia. In multis est adeo *carum*, *clarum*, *conspicuum*, *munificum*, *benignum*, h. l. quod Romanorum *almus* dies. *alma* nox. κνέφας ἱερὸν inf. Λ, 194 et al. In aliis conuenit τὸ θεῖον cf. ad A, 366 in aliis τὸ σεμνὸν, τὸ κλεινὸν et sic porro. Similiter ἀμβροσίη νύξ, B, 57.

ἀέξετο ἱερὸν hiatum faciunt; Bentl. em. ἀέξεται vel ἀέξετ' ἄρ'. Legitur tamen versus, vt nunc editur, in Hesych. ἠώς. Schol. Apollon. Arg. III, 806. et iterum inf. Λ, 84. 85 vbi ὅτ' ἀέξεται emendabat Bentl.

68. ἦμος δ' Ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει. ⊱ quod poeta Solem ἐν οὐρανῷ, nunquam ἐν Ὀλύμπῳ, constituit cf. ad 46. Notat quoque Schol. A. scriptum fuisse ἀμφιβεβήκειν ea ratione grammatica, qua sup. Γ, 388 ἤδειν pro ἤδει scribi vidimus. v. Obss. ad e. v. At Ven. B. argutatur in vocis sensu, hac ipsa dicens declarari, Solem esse maiorem terra, quoniam ἀμφιβαίνει, *amplectitur*, vt de maiore qui minorem tuetur, dicitur ἀμφιβῆναι (v. Not. E, 21). At est simpliciter, Solem *obire*, *traiicere caelum*, ad vulgarem oculorum sensum dictum. Virgilio est, *conscenderat. medium Sol hau-*

ferat orbem Ge. IV, 425. ſc. curſu, pro, curſum exhauſerat per caelum.

69. καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα. Appoſitum in Ven. B. Porphyrii Scholion: non, inquit ille, potens quidem fati eſt Iupiter; poteſt tamen illud differre vel accelerare. Prius in Sarpedone, (Jl. Π, 433 ſq.) hoc in Achille declaratur. Καὶ h. l. apodoſin facit, vt alibi. Apud Clementem Strom. V, p. 727. Pott. eſt: Αὐτὸς δὲ χρ. Ceterum hinc *lances Iouis*, Διὸς τάλαντα, et τὸ ῥέπειν, et ῥοπὴ τύχης, ſunt declaranda: cf. inf. Π, 658. Τ, 223. Χ, 209 ſq. Aeſchyl. Perſ. 346 deleuit exercitum deus τάλαντα βρίσας οὐκ ἰσοῤῥόπῳ τύχῃ. Eſſe τιταίνειν et τεῖναι cum ſimilibus proprie dicta de libra, ex h. l. docet Pollux IV, 171. et quod τάλαντα nunc ſunt ipſi σταθμοὶ, lances, lib. IX, 52. notat ex h. l.

70. ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο. Duae κῆρες amborum exercituum fortunam declarant; ſeu θανατηφόρους μοίρας, *fata letalia*. Aeſchylus autem τὰς κῆρας accepit pro *animabus*, adeoque finxit (nobile drama) ψυχοστασίαν, in qua Iupiter Achillis et Memnonis ψυχὰς trutinat." Haec Ven. A. cf. Euſtath. Et iam olim obſeruauit Plutarch. de aud. poet. p. 15 A. Subiicitur ex Ven. B. duplex Scholion Porphyrii, quod ad vſſ. ſeqq. ſpectat; aut potius, quod probabilius, alteri loco Jl. X, 209 adſcriptum fuit. Multae in iis argutiae ſuper voc. κὴρ et δύο κῆρε. Incuſatur quoque Aeſchylus, male accepiſſe ἡ κὴρ, quaſi eſſet τὸ κῆρ, κέαρ." (Reſpexit Aeſchylus potius alterum locum de Achille et Hectore Jl. X, 209 et ψυχαὶ ipſi ſunt vitae fatum ſuum ſubiturae.) Ceterum fatendum eſt, κῆρας variis modis a poetis eſſe memoratas, Κῆρας θανάτου, Κῆρας Ἐριννύας (Aeſchyl. VII ad Th. extr.) et ſic porro, ita vt etiam in locum non modo Μοιρῶν, ſed et Ἐριννύων ſucceſſiſſe videri poſſint; egit de iis Goens ad Aeſchyli Agamemn. p. 52 ſq.

Ceterum docta nota eſt ad h. l. Koeppenii, cum diiudicatione inuenti poetici, quod ille tamen nec pulcritudine nec ſublimitate ſe commendare cenſet. Videtur vir acutus ad noſtrorum temporum ſenſum rem revocaſſe. Homerica aetas, non pro arbitrio, ſed ex Neceſſitatis et Fati lege, fata dispenſare Iouem exiſtimabat; tum Iouis lances vſu loquendi iam erant frequentatae: vnde ſaepius memorantur Π, 658. Τ, 223. 4. Χ, 209. Magna vtique, terribilis et ſublimis eſt rerum ſpecies, ſi duorum exercituum ſortunam, alterius victoriam et fugam alterius, trutinae momento conſtitutum nunc iri cogites.

72. *ἕλκε δὲ μέσσα λαβών, ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν. αἴσιμον ἦμαρ τὸ εἱμαρμένον* interpretatus eſt iam Apollon. Lex. et *εἱμαρμένη ἡμέρα καὶ πεπρωμένη* Sch. br. Aliena tamen eſt ab Homero notio Fati et tragica et philoſophica. Euentus, qualis fuerit, declaratus ab eo eſt notione ab aetatis ſuae ſimplicitate petita — *ἕλκειν* in trutinando dici nota res, vt et *ῥέπειν* de lance grauata; alias pondus *ἕλκει, καθέλκει.* Vnde et *ὁλκὴ* pro pondere. nunc trutinans *ἕλκει*, h. *τιταίνει. τείνει*, lancem *μέσσα λαβών*, adeoque *ſuſtinet lances aequato examine:* Virgil. Aen. XII, 725.

73. *αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ* — 74. *ἑζέσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν.* — *ἀθετοῦνται* duo verſus, quod cum antea Achiuorum vna eſſet *κήρ*, altera Troianorum, nunc *κῆρες Ἀχαιῶν* memorantur: Ita Ven. A. Sed praeſtat, eius verba apponere: *ἀθετοῦνται, ὅτι ὑπὲρ ἑκάστου στρατεύματος κῆρα ζυγοστατεῖ ὁ Ζεύς, οὐ πλείους. ὡς ἐπὶ Ἀχιλλέως καὶ Ἕκτορος* (ſc. etiam duae *κῆρες* ſunt Il. X, 210. 211 *ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο, τὴν μὲν Ἀχιλλῆος τὴν δ' Ἕκτορος.*) *ὁ δὲ διασκευαστὴς ἐξέλαβε πολλάς.* (Non tam clarum eſt, vti vulgo putatur, quo ſenſu *διασκευαστὴς* dictus ſit? h. l. videtur eſſe interpolator; alibi, is qui vulgarem recenſionem conſtituit; an is qui primus Iliadem ordinauerit, eo nomine deſignetur, nondum vidi ſatis ad fidem declaratum; h. l. eſt, „is qui hos ver-

ſus intexuit, intellexit *multas* eſſe κῆρας, Achiuorum et Troianorum, pro copiarum multitudine. Addit Sch. A. ineptum enim fore, ſi quis δύο κῆρε Achiuorum, totidemque Troianorum dicere vellet. Simpliciter dicendum erat: in Ἀχαιῶν κῆρες poetam poſuiſſe nunc pluralem pro ſingulari: quid enim vſitatius? inprimis cum h. l. ſit collectiuc ἡ κὴρ Ἀχαιῶν. At argutatur et ille et Ven. B. qui comparat δύω δὲ θύραι Od. N, 109 et cum illis Porphyr. in Schol. B. ad 71 miris modis; hic quidem ait fuiſſe qui ἑζέσθην tanquam duale acciperent, de duobus, (quod quis neget recte eſſe factum?) vnde et nonnulli duas κῆρας in vtraque lance poſitas intellexerint; at eſſe pro ἕζοντο, ſenſu plurali dictum, vt μιάνθην Δ, 146 (ad quem verſum ſimiles argutias videbis) et eſſe adeo habendum idem atque ἕζεσθεν pro ἑζέσθησαν. Sane licebit reponere ἕζεσθεν, vti ſequitur ἄερθεν pro ἀέρθησαν. et teſtatur Ven. A. ἐν ἐνίοις διὰ τοῦ ε, ἕζεσθεν. Nec aliter videtur in ſuo codice habuiſſe Schol. br. auctor, et Moſc. 1. in marg. ἐν ἐνίοις ἕζεσθεν. At poeta ad ſenſum reſpiciens, cum in plurali κῆρες duae quoque κῆρε comprehendi poſſint, verbum duale appoſuit; nam eſt haud dubie dualis ab ἑζόμην; et iunxit mox cum plurali ἄερθεν.

75. 76. Argutantur Schol. B. cum Sch. br. in σέλας δαιόμενον. Scilicet non eſt merum fulgur; ſed fulmen, ſubſequente tonitru.

76. ἧκε σέλας μετὰ λαὸν — Flor. Ald. 1. κατὰ λ.

77. πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλε. Sch. A. ἐν ἄλλῳ" δέος ᾕρει. quod erat ſup. H, 479. At ὑπὸ — εἷλε etiam Ξ, 506 occurrit. Vnus Vindob. ᾕρει.

Ceterum, h. l. facile aſſequaris, cur Achiui fulmina Iouis in malum omen verterint potius, quam Troiani id ad ſe pertinere putauerint, ſcilicet, quia fulmina mittuntur in caſtra Achiuorum; vt iterum inf. 132. 3. 4. adde 170. At ſupra H, 478. 9 ambiguum erat, ad vtros, an ad vtrosque, Troianos et Achiuos, τὸ σφὶν ſpectaret, nec omnino cauſſa apparebat, cur tonitru pro oſtento habe-

retur: ita vt illis verſibus inſerendis materia petita videri poſſet ex huius noſtri libri verſibus.

78. οὔτ' Ἀγαμέμνων, ed. H. Steph. οὐδ' male poſt οὔτ' Ἰδομενεύς.

79. οὔτε δύ' Αἴαντες μενέτην, θεράποντες Ἄρηος. Promtum eſt incidere animo in δύ' Αἴαντε μενέτην. et eſt Αἴαντε in Mori (ſed omiſſo δύ', οὔτ' Αἴαντε) Vrat. A. vno Vindob. Schol. Lipſ. quo permotus Erneſti probabat ſphalma editionis Turnebi θεράποντε Ἄρηος, quod hiatum infert. Bentleius emendabat οὔτ' Αἴαντε δύω μενέτην. Hoc exhibet quoque vn. Vindob.

80. Νέστωρ δ' οἶος — οὖρος Ἀχαιῶν. primo nunc occurrit, ὁ φύλαξ. καθὸ συνήθως οὖρος Ἀχαιῶν. ait Apollon. Lex. h. e. quatenus prouidet, proſpicit, commodis Achiuorum, prudens ac prouidus. Ante οἶος deeſt δ' in Moſc. 1. binis Vindob.

81. οὔτι ἑκὼν ἀλλ' ἵππος ἐτείρετο. In Ariſtide To. II, p. 245 vbi vſſ. 81. 86 recitat, legitur οὔτοι male; nam fuit ουτι ϝεκων. Porro Sch. A. „ἐτείρετο. ἔν τισι τῶν ὑπομνημάτων· ἐδάμνατο. Mox ϝελενης hic quoque refinxerat Bentl.

83. ἄκρην κακκορυφὴν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων. Scribi quoque κὰκ κορυφὴν notauit Barnes; et hoc verius habeo: v. inf. ad vſ. 441. malim tamen vel ſic putare, κατ κορυφην antiquitus ſcriptum eſſe.

ὅθι ταὶ πρῶται in Heraclidis Alleg. Homer. p. 434. (c. 19. p. 66. Schow.) ἵνα τε Ariſtotelis edd. de Generat. Animal. V, 5. vbi hoc ipſum docet, tenuiſſimum eſſe equis os circa cerebrum. ὅθι γε vn. Vindob. πρῶτα ap. Ariſtidem l. c. πρῶται, ἀντὶ τοῦ, ἄκραι Sch. B. τὸ καλούμενον προκόμιον Sch. B.

84. κρανίῳ ἐμπεφύασιν. Ariſtid. l. c. ἐμπεφύκασι cum metri vitio. De voc. καίριον v. ad Λ, 439.

85. ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο. Ita hic et Υ, 424. Ψ, 649. add. Τ, 351 ſcribunt grammatici, et ductum eſſe volunt a πάλλομαι, vt ſit pro ἀνεπάλλετο. v. Euſtath. Etymol. cf. inf. ad Ψ, 692. Quod nullo modo fieri poſ.

ſe cenſeo. Saltem diceres, ita eſſe ἀνεπέπαλτο, et omiſſa reduplicatione ἀνέπαλτο. Ita conueniret in Eurip. Or. 322. Eumenides, αἵ τε τὸν ταναὸν αἰθέρ' ἀμπάλλεσθ', pro ἀνὰ τὸν αἰθέρα πάλλεσθε, πτερωταὶ οὖσαι. Probabilius tamen ductum eſſe ab ἄλλομαι, quod et ἄλμι fuiſſe videtur (cf. ſup. ad H, 260) vnde ἧλμαι, ἥλμην, ἧλτο, ἆλτο. inde ἀνεπᾶλτο ſcribendum erat. Manſit antiqua forma inter Dores. Sic etiam viros doctos ſenſiſſe video ad Heſych. in ἔπαλτο, etiam Barnes cum Clarkio. Eodem ducunt Schol. br. ἀνεχαιτίσθη, ἀνήλατο. et inf. N, 643 et Φ, 140 eſt ἐπᾶλτο. ſupra H, 260 ἐπάλμενος, vbi v. Obſſ. et ad Λ, 192. ἀνεπήλατο praeclare reſtituunt viri docti Moſcho II, 109 pro ἀνεπίλνατο. Erit quoque ſcribendum ἐκκατεπᾶλτο inf. T, 351. Nec aliter acceperunt ſeriores: Apollon. IV, 465 Αὐτίκα δ' Αἰσονίδης πυκινοῖο ἐπᾶλτο λόχοιο. Reiske corrigebat ἀπᾶλτο. Brunck. edidit πυκινοῦ ἐξᾶλτο, quo duxerat πύκινοῦ in binis codd. Etiam ap. Quintum, vt II, 247 Ἀντιλόχῳ ἐπιᾶλτο.

Porro Etymologus in ἀχρής· οἷον· ἀχρὴς δ' ἀνέπαλτο. Videtur itaque lectum aliquando h. l. ἀχρὴς δ' αὖ ἀνέπαλτο, aut verius ἀνεπᾶλτο.

κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ. non vno modo poteſt accipi; aut, vt vulgo fit, equum praecipitatum prae dolore caput volutaſſe, vt ſagittae ferro ſe liberaret, ita vero tanto altius illud intraſſe in cranium: βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ. niſi dicas δὲ eſſe pro γάρ, *nam in cranium aductum erat ferrum*. Ita fere etiam Euſtath. accipit, niſi quod vſum τοῦ περὶ inſolentem eſſe ait. Scholia br. de rotis currus accipiunt: περὶ τῷ σιδήρῳ τῶν ἐπισώτρων, ὅ ἐστι, τῶν κανθῶν. Liceret quoque πέρι retrahere ad verbum, περικυλινδόμενος, circumuolutus χαλκῷ, διὰ τοῦ χαλκοῦ, ſagitta. Praeſtat, puto, manere in vulgari interpretatione: in quem modum iam olim verſum Virgilianum hinc expreſſum accepi: equus *eiecto* equiti *incumbit cernuus armo* ſuo: Aen. X, 894.

Ceterum ſimile diſcrimen adiit Neſtor in Memnonis congreſſu (cuius mentio fit Od. Δ, 187. 8.) v. Pindar.

P. VI, 20 ſqq. Aliter narratio ſe habet ap. Quintum lib. II. Vtrumque confundit Schol. ad Pindari locum.

87. ὄφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηορίας ἀπέταμνε φασγάνῳ ἀΐσσων. παρηορίας, τὰς τοῦ παρηόρου ἡνίας ex Schol. A. et Sch. br. eſt tenendum; male aliter Schol. B. In Apollonii Lex. — καὶ παρηορίας τοὺς δεσμοὺς (τοῦ ἵππου παρηόρου ſupple, qui qualis ſit, dictum eſt ad H, 156.)

In ἀπέταμνε Porphyr. in Sch. A. B. br. quaerit notam tarditatis ſenilis. (adiectum tamen ἀΐσσων vides) ſcilicet in eo, quod non ἀπέταμε, ἀπέκοψε dixit, ſed imperfecto tempore, ἀπέταμνε. Valde celebratam hanc obſeruatiunculam fuiſſe, patet etiam ex eo, quod Tatianus ad Gentes 51 eam memorat. Et Euſtath. hinc petiit: τὸ δὲ ἀπέταμνεν ἀστείως εἴρηται.

ἀπέταμνε quod Ionicum eſſe Euſtath. ad h. l. monet eſt ἀπέτεμνε in codd. Lipſ. Ven. Cant. Mori. Vrat. b. c. A. Moſc. 3. Vindob. et edd. praeter Romanam, e qua Barnes recepit; idque ſeruatum eſſe volo, cum Ionicum ſit et Homero frequentatum τάμνω.

89. ἦλθον ἀν' ἰωχμὸν, θρασὺν ἡνίοχον φορέοντες Ἕκτορα. — quod Hectorem παραβάτην dixit poeta ἡνίοχον; improprie.

ἰωγμὸν Bentl. laudat e Schol.

90. Ἕκτορα· καί νύ κεν ἔνθ' ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσεν. Mori μετὰ θυμὸν ὀ. perperam. ὁ γέρων abſolute etiam alibi de Neſtore, vt E, 24. At otioſe in verſus capite appoſitum Νέστορα· quod verſum refert in numerum verſuum ſuppletiuorum. Senſiſſe hoc videtur Bentleius, qui emendat: Καί νύ κεν ἔνθ' ὁ γέρων Νέστωρ ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσε. Sufficiebat ſane θρασὺν ἡνίοχον φορέοντες. Sic inf. 126 ὁ δ' ἡνίοχον μέθεπε θρασύν.

92. σμερδαλέον δ' ἐβόησεν. haud dubie Ionicum fuit, δὲ βόησεν.

94. πῇ φεύγεις, μετὰ νῶτα βαλὼν, κακὸς ὥς, ἐν ὁμίλῳ. Ambigua eſt interpunctio: vel κακὸς ὡς ἐν ὁμίλῳ ſc. φεύγει. vel vt poſui. vel vt iungantur ſeqq. ἐν ὁμίλῳ μήτις τοι φ. Praeſtat quod editur: πῇ φεύγεις ἐν ὁμίλῳ

μεταβαλὼν τὰ νῶτα, ὡς κακός. Inutilis est coniectura Dauisii ad Cicer. de Or. II, 72 μετὰ νῶτα βαλὼν σάκος, ὡς ἐν ὁμίλῳ μή τις τοι — *reiecto in tergum scuto, ne quis in turba* — aut, vt Homerus scriberet, ὥς τ' ἐν ὁ. Inciderat in eandem coniecturam Bentl. ex Il. Λ, 544 στῆ δὲ ταφών, ὄπιθεν δὲ βάλε σάκος ἑπταβόειον. Verum hoc alienum ab h. l. nam ibi Aiax non vt ignauus et perterritus fugit, sed fortiter pugnando recedit, tergum tuendo: at qui fugit, tergum nudat. Haerebat quoque Bentl. in κακὸς ὥς, quod esse volebat ϝώς. De hoc tamen v. ad Γ, 196. Iterum occurrit Z, 443 αἴ κε κακὸς ὣς, νόσφιν ἀ. et κακὸν ὥς, B, 190. O, 196.

μετὰ νῶτα βαλών, Hesych. hinc corrig. μεταβαλὼν νῶτα. Idem in μεταβαλών. μεταβὰς, στραφείς. μεταβαλὼν est simpl. στρέψας, vt, vertere tergum.

ποῖ φεύγεις — κακὸς ὥς recitat Maxim. Tyr. (5.) XXII, p. 416. T. I. Reisk.

Ceterum meticulosi hominis notam sibi contraxit ex h. l. Vlysses apud seriores, etiam Tragicos; iterum in pugna sociorum auxilium implorando, cum ab Aiace fuit seruatus; Il. Λ, 461 sqq. quod opprobrium ipsi factum videbis in contentione de armis Achillis. Alia v. ap. Eustath.

97. οὐδ' ἐσάκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς. ⊱ „quod ambiguum est, omninone non audierit Vlysses, an audiens non admiserit dictum. Hoc Aristarchus maluit ἀκούσας οὐκ ἐπείσθη. Schol. A. B. et Apollon. de Syntaxi p. 292, 10. repetit ea Sch. br. auctor. cf. inf. ad 266. Schol. A. poetae tamen sensui prius magis conuenire arbitror. Ingeniose ex h. l. petiit Ouidius Met. XIII, 65—69 ea, quae exprobrat Vlyssi Aiax in armorum iudicio, et Quintus V, 201 sq. quos si comparaueris, eodem ex fonte sua hausisse videbis, scilicet ex Cyclico aliquo poeta antiquiore.

99. Τυδείδης δ', αὐτός περ ἐὼν — ⊱ quod αὐτὸς idem ac μόνος. Notant idem Schol. br. Et Schol. Theocr. XI, 12. αὐταὶ ἀντὶ τοῦ μόναι. Ὅμηρος· Τυδείδης δ'

αὐτὸς πονέων, ἀντὶ τοῦ, αὐτόματος καὶ μόνος. vt videri poſſit ita h. l. legiſſe. Homericum tamen eſſet πονεύμενος vt Δ, 374. non πονέων.

100. στῆ δὲ πρόσθ' ἵππων. Bentl. memorat neſcio vnde πάροιθ' ἵππων. Sane et hoc bene, nec minus tamen illud, vt iam vidimus E, 107 πρόσθ' ἵπποιιν καὶ ὄχεσφιν.

103. χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει. „Eſt haec Ariſtarchea lectio. At Ixion legebat ἐπείγει. in alio libro erat ἱκάνει." Sch. A. Similis varietas occurrit et alibi: vt Ψ, 623 ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει. vbi vide. cf. Od. Λ, 195. 496. Ἱκάνει, aliquoties in Homero obuium, erat in Cant. Townl. Vrat. b. et Moſc. 1. in marg. cf. inf. ad 147. At ὀπάζει defenditur auctoritate Mori, vtriusque Veneti, et plurium codd. tum Apollonii Lex. h. v. Lucianus qui vſſ. 103. 104 ſuauiter vtitur de ſene oratore, παραφράζει, Σὴ δὲ βίη λέλυται, χαλεπὸν γῆρας κατείληφέ σε.

104. ἠπεδανὸς δέ τοι θεράπων. ἠπεδανὸς, ἀσθενὴς ἢ ἄτεχνος. in hoc conueniunt Sch. A. B. br. Etymol. Heſych. tum in etymo a πέδον, vt ſit ἀπεδανὸς, contrarium τοῦ ἔμπεδος *firmus*. Manebo in priore, quae vocis vis eſt, *imbecillus*. Od. Θ, 311. nam robur in regendis equis non minus ſpectatur, quam ars: hanc ex contexto inferre videntur grammatici. Verſum apponit Erotian. in Lex. Hippocr. in κατηπεδανὸν, κατησθενηκός.

θεράποντα quomodo de equo funali intelligere potuerint viri docti, miror. Neſtoris θεράπων et auriga erat Eurymedon, de quo mox memoratur 114. vide Λ, 619 vbi Ἵππους δ' Εὐρυμέδων θεράπων λύε τοῖο γέροντος.

105. 6. 7. Iidem verſus iam ſupra ex Aeneae perſona ad Pandarum.

105. Ἀλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὄφρα ἴδηαι Bentl. adſcripſerat ἐπιβήσεαι. At ἐπιβήσεο iam lectum ſup. E, 221. Λ, 512. et καταβήσεο, E, 109. cf. ad B, 35. Γ, 262. At alia quaeſtio eſt de hiatu ἐπιβήσεο ὄφρα, de quo vide ad E, 221. In Vrat. b. eſt ἐπιβήσαιο. Sic eſ.

ſet refingendum ἐπιβῆσαι' ὄφρα. Metum tamen vanum eſſe intelliges, ſi — σεο vna ſyllaba pronuntiandum eſſe audieris.

106. ἐπιστάμενοι πεδίοιο ⊱ quod deeſt διὰ πεδίοιο. At alius in eodem Sch. A. iungere mauult cum ἔνθα καὶ ἔνθα πεδίου. vt πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴθυσε μάχη πεδίοιο. (Il. Z, 2. ac ſi non in his quoque διὰ ſit intelligendum!)

107. διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι. ⊱ quod φέβεσθαι ſemper apud Homerum, nunquam φεύγειν. Vnde et φόβον Ἄρηος φορέουσαι (pro φυγὴν B, 767.)

108. οὕς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἑλόμην μήστωρε φόβοιο. — „Verſus ἀθετεῖται, quandoquidem abſurdum eſt narrare haec haud ignaro; et in tanto diſcrimine; et quod τότε de heſterno die." Sch. A. At Sch. B. ἠθικῶς ait „rem heri geſtam memorari, (puto, vt gloriabundus Diomedes haec repetat) vt Od. X, 290. Philoetius: τοῦτό τοι ἀντὶ ποδὸς ξεινήϊον." Habemus hic exemplum manifeſtum ἀθετήσεως ex mero grammaticorum iudicio profectum, non ex auctoritate aut varietate lectionis. Nec tamen adeo mirum videri debebat in poeta, tempus paullo ſolutius declarari. Etiam inf. Ξ, 45 ὥς ποτ' ἐπηπείλησε pro Χθές. v. Obſſ.

μήστωρα φόβοιο. lectio erat vulgata inde a Turnebo, duce ed. Rom. cui adſtipulabantur edd. Flor. Ald. 1. Eſt ſane epitheton ſollenne heroum, tanquam fugae auctorum, hoſtem fugantium; vt Diomedis Z, 97. 278. Hectoris M, 39. Patrocli et al. Sic quoque Cant. et pars codd. h. l. Et Aeneam μήστωρα φόβοιο appellat Plato in Lachete p. 19 B. vt iam tum aut hic aut ſup. E, 272 ita lectum eſſe appareat.

At enim Ald. 2. μήστωρε φόβοιο intulerat, vt ad equos referretur; idque ſequuti ſunt editores vsque ad Turnebum. Pronuntiat Euſtathius: οἱ δὲ γράψαντες, μήστωρε φόβοιο, ἤγουν μήστωρας, πάνυ σφάλλονται τοῦ ὀρθοῦ. At fallitur ipſe; epitheton equis tributum, a fuga hoſti curruum incurſu iniecta, multo magis h. l. in

equos cadit, quam in Aeneam; eratque illud praelatum alteri iam sup. E, 272 vbi v. Obss. Firmant hanc lectionem Mori. Townl. Mosc. 1. Lips. Ven. fuitque ideo recipienda. De voc. μήστωρ v. Obss. ad Δ, 328.

109. τούτω μὲν θεράποντε κομείτων. ⟩— „quod duales seruauit, nullo admixto plurali: τούτω et θεράποντε." cum alias iungat dualem et pluralem.

κομείτων. ita quoque Ven. „curanto." At Schol. A. memorat, „Aristarchum legere κομείτην" idemque habet Vrat. b. Mosc. 1. a m. pr. vn. Vindob. Ferrem, si esset κομοίτην. Occurrit quidem mox vs. 113 θεράποντε κομείτην. sed ibi est pro ἐκομείτην.

τώδε δὲ νῶϊ. Quod τώδε acuitur, non circumflectitur, obseruatur in Sch. A. ex Herodiano ἐν τῇ ζ'. scilicet τῆς Ἰλιακῆς προσῳδίας.

110. Τρωσὶν ἔφ' ἱπποδάμοις ἰθύνομεν. Ita legimus ex emendatione Barnesii, nunc quoque e bonis codd. Mori, Vrat. a. b. Mosc. 1. Ven. cum alii codd. et edd. ante Barnes. habeant ἱπποδάμοισιν ἰθύνομεν, vitio prosodiaco. Lips. cum aliis ἱπποδάμοισι ἰθ. Peccatum plerumque in priore syllaba huius vocis.

ἰθύνομεν. ex accurata loquendi ratione erat ἰθύνωμεν. restat et hoc ex vetere sermone nondum satis grammatice constituto. cf. ad H, 39.

111. εἰ καὶ ἐμὸν — Ven. et Townl. ἢ καὶ, neque hoc temere; scripsere enim sic veteres, vt Γ, 215 vbi v. Obss. vbi Eustath. hunc ipsum versum ita lectum excitat.

114. καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπήνωρ. ⟩— „quod hic Nestoris auriga eodem nomine est, quo Agamemnonis" supra Δ, 228. Εὐρυμέδων υἱὸς Πτολεμαίου Πειραΐδαο. ἀγαπήνωρ primo nunc occurrit: Apollon. Lex. h. v. ἀγαπῶν τὴν ἠνορέην. ἀνδρεῖος, ex eo idem alii. In capite versus Ἴφθιμοι Σθένελός τε Ven. Ἴφθιμος. et τε abest a Flor.

115. τὼ δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἅρματα βήτην. Mirum poetae placuisse durius hyperbaton; mitigatur tamen si cogites iungenda esse εἰςβήτην.

Bentleius verſum recidit; puto propter hanc transpoſitionem; forte et, quia verſus abeſſe poteſt.

116. Νέστωρ δ' ἐν χείρεσσι λάβ' ἡνία σιγαλόεντα. lectio a Turnebo propagata ex ed. Rom. nam antea edd. inde a Flor. Aldd. ἡνία Φοινικόεντα quod habent quoque codd. Cant. Harl. Vrat. b. c. Moſc. 3. duo Vindob. Par. et Ven. A. adiecto Scholio: ἐν ἄλλῳ· σιγαλόεντα. (de qua voce ſup. ad E, 226.) Forte hoc retractum ex 137. Habent tamen illud etiam Codd. vt Mori. Euſtath. vtrumque agnoſcit. Si Φοινικόεντα praefertur, pronuntiandum illud quatuor ſyllabis, vt οε contractum ſit, nam Φοινι producitur; vt alibi Φοινικόεσσα. — Tandem χερσὶ Mori. Ita ſcribi debuit: ἐν χερσὶ λάβεν ἡνία.

119. καὶ τοῦ μέν ῥ' ἀφάμαρτεν. ὁ δ' ἡνίοχον θεράποντα — ῥ' otioſum eſſe obſeruat Ern. et μὲν potuiſſe per ſe produci. Recte; ſexcenties tamen ῥα ſic interponitur: *vtique, ſane;* etſi expletiue. Forma ὁ δ', mutata ſtructura, frequentiſſima eſt in Homero pro vulgari τὸν δὲ θεράποντα βάλε.

121. βάλε στῆθος παρὰ μαζόν. vn. Vindob. στήθευς.

122. ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι. ὑπερώησαν, ὑπεχώρησαν. Apollon. Lex. h. v. Suidas et Heſych. ὑπανεχώρησαν.

123. τοῦ δ' αὖθι λύθη. αὖτ' ἐλύθη Moſc. 1.

124. Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο. ⊱ quod deficit περὶ Ἕκτορος. et quod pro φρένας Ἕκτορος. (Quis in antiquo grammatico Ven. A. tam vulgaria expectet!) — ἄχος πύκασε φρένας, petitum a caligine, nocte, quae obumbrat, obducit; recte hactenus ἐσκέπασε, περιεκάλυψεν. ἀπὸ τοῦ πυκάζειν, ὅ ἐστι καλύπτειν Ven. B. ſimiliter Sch. br. Etymol. Idem verſus iterum P, 83. Sic quoque Il. P, 581 τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.

125. καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου. ⊱ quod περ non eſt περὶ ſed particula aduerſatiua et enclitica. (ſc. eſt καίπερ) — εἴασσε male et h. l. Barn.

126. οὐδ' ἄρ ἔτι δὴν — De forma οὔτ' ἄρ' ἔτι δὴν δευέσθην v. Not. B, 708. 709.

128. Ἰφιτίδην Ἀρχεπτόλεμον ⁊ quod Zenodotus Ἐρασιπτόλεμον scribit, at in seqq. (v. 312) Ἀρχιπτόλεμον reliquit.

130. ἔνθα κε λοιγὸς ἔην καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο ⁊ „quod ἔργα γένοντο, verbo plurali, vt σπάρτα λέλυνται B, 135.“ Sch. A. „γρ. ἔργ' ἐγένοντο“ Barnes.

ἀμήχανα Sch. br. πρὸς ἃ οὐκ ἄν τις σχοίη μηχανὴν εὑρεῖν. ἐξ οὗ, δεινὰ καὶ χαλεπά. bene. Similia apud Etymol. add. Hesych. h. v.

131. καί νύ κε σήκασθεν κατὰ Ἴλιον, ἠΰτε ἄρνες. ⁊ „quod τὸ σήκασθεν ipse interpretatur poeta, adiecto ἠΰτε ἄρνες, ὡς εἰς σηκὸν κατεκλείσθησαν. Idem Scholion habet Eustath. Sch. br. Etymol. add. Hesych. in ἐσήκασθεν, et σηκάσθησαν. quod non est mutandum; fuit enim in eius codice, quod in Townl. est: καί νύ κ' ἐσήκασθεν. hoc et Apollon. Lex. h. v. agnoscit p. 305. etsi idem σήκασθεν quoque habet, versu hoc ipso laudato p. 600. in σηκοὶ, αἱ ἐπαύλεις. cf. Porphyr. ad E, 137.

ἠΰτέ γ' ἄρνες Cant. et Bentl. ἠΰτ' ἄρ' ἄρνες. non animaduerso digammo ϝαρνες. de quo v. ad Γ, 103. Δ, 158. ἠΰτε ἄρνες diserte Etymol.

Supplendum esse οἱ Τρῶες, intelligitur ex ipsa re. At Barnes versum excidisse putabat.

133. βροντήσας δ' ἄρα δεινὸν, ἀφῆκ' ἀργῆτα κεραυνόν. Barnes ex Eustath. δεινὰ καθῆκ' conficit; lusisse eum putes. βροντήσας δὲ δϝεινὸν legi vult Knight p. 62. cf. ad H, 117.

ἀργῆτα Apollon. Lex. λευκὸν καὶ λαμπρόν. addit tamen idem esse posse, velox fulmen. Priora repetiit Hesych. add. Etymol.

134. κὰδ δὲ πρόσθ' ἵππων. vt versus fluat lenius, Bentl. tentat: καδδὲ πάροιθ' ἵππων vel καδδέ γε πρόσθ' ἵππων.

135. δεινὴ δὲ φλὸξ ὦρτο θεείου καιομένοιο. haud dubie de sulfure ignis fulminei; vnde et θεείου γίνεται ὀδμὴ, Il. Ξ, 414. Od. M, 415. 6. 7. θέειον quidem idem quod θεῖον esse potuit, ab originis diuinae opinio-

ne ductum; nunc tamen τὸ θέειον est sulfur; et male grammatici nonnulli accipiunt pro θείου sc. κεραυνοῦ in Sch. A. Sch. br. Alia tentata in Etymol. perperam.

136. τὼ δ' ἵππω δείσαντε καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφι. Καταπτήτην, Sch. br. κατέπτηξαν. ἐφοβήθησαν. Sic et Hesych. h. v. δυϊκῶς. Male contractum esse voluere ex κατεπτηξάτην. Fuit enim forma πτέω. πτῆμι, vnde ἔπτην, ἐπτήτην. Alia forma fuit πτήσσω. et πτοέω, πτώσσω. eadem notione τοῦ consternari. Alio sensu fuit πτῆμι, ἵπτημι, de volatu.

137. Φύγον ἡνία σιγαλόεντα. legebatur sic iam in edd. Flor. et Aldd. Φύγεν in Rom. et Eustath. vnde intulit Turneb. Sane nil refert vtrum retineas: tuentur tamen Φύγον codd. potiores Cant. Harl. Barocc. Mori. Townl. Mosc. 3. Vrat. A. tres Vindob. Lipf. Ven. Et Schol. A. „Aristarchea lectio: Φύγον. alii Φύγεν." Addit: „in alio φοινικόεντα" vt et in vno Vindob. puto ex vs. 116. De σιγαλόεις v. ad E, 226.

139. Τυδείδη, ἄγε δ' αὖτε φόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους. ÷ „quod Zenodotus pro δ' αὖτε legerat νῶϊ, quod sensu caret; nam νῶϊ esset ἡμεῖς aut ἡμᾶς. porro" quod iterum φόβος pro φυγή. φόβονδ' ἔχε, εἰς φυγὴν ἔλαυνε.

Dicas: atqui equos regebat Nestor, (vt sup. 116.) non Diomedes. Scilicet huic communicat, quod eo consentiente est factum.

140. ἦ οὐ γιγνώσκεις, ὅ τοι ἐκ Διὸς οὐχ ἕπετ' ἀλκή. Variat γιγνώσκεις et γινώσκεις etiam h. l. vide ad B, 468. ὅ τοι adoptatum a Barnes ex Eustath. et ipsa ed. Rom. tum e Cant. adde Vrat. a. c. Lipf. Ven. Editum antea ὅτι, quod et codd. pars agnoscit, vt Mori. Harl. Vrat. b. a m. pr. nec id male post γιγνώσκω. Verum h. l. hiatus exsisteret. praeferendum igitur ὅ τοι, eodem vsu, καθ' ὅ. δι' ὅ. pro ὅτι. solere et ὃ post γινώσκω adhiberi, obseruauit Ernesti ad E, 433.

ἀλκή, a Sch. B. redditur βοηθή. fuit puto βοήθεια, quod et Sch. br. habent. Est ἀλκὴ h. l. eius qui supe-

rior eſt, vincit, victoria: cuius arbiter eſt Iupiter; idem mox κῦδος.

143. ἀνὴρ δέ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσαιτο. Mirifice variat ſcriptura in extrema voce: εἰρύσαιτο, vno ſibilo, exaratum in ed. Clark. et iam ante a Turnebo, puto ex Euſtathio, quem ſequutus eſt Stephanus: neſcio conſilio an caſu; nam in Flor. Aldd. eſt εἰρύσσατο, quod reductum a Barnes. Eſt quoque σσ in Venetis; at εἰρύσαιτο in Townl. Barocc. trinis Vrat. niſi quod in Vrat. b. correctum σσ. Sch. A. reddit οὐδεὶς ἀνὴρ τὸν τοῦ Διὸς νόον ἐπισπάσαιτο ἢ φυλάξαιτο, ὥστε τὰ συμφέροντα αὐτῷ γενέσθαι. Sch. B. λείπει τὸ μετά. (vt ſit pro μετειρύσαιτο.) redditque: ἀνὴρ δὲ τὸν Διὸς νοῦν, παρ᾽ ὃ θέλει αὐτὸς ὁ Ζεύς, οὐκ ἂν μεθελκύσῃ οὐδὲ μεταθήσει. vterque perperam, et cum iis Euſtath. Ignoratio proſodica viros doctos fugit, eſſe duo verba alterum ϝερύω, media breui, traho, alterum ῥύω vel ἐρύω, longa, obſeruo, tueor, caueo, auerto. v. Exc. IV ad A. Eſt h. l. εἰρύσαιτο ab ἐρύω, ἐρύομαι, ῥύομαι, a notione τοῦ φυλάξασθαι, cuſtodiendi, progreſſus factus ad notionem τοῦ inhibendi, coercendi, βιάζεσθαι. vnde etiam ἐρύκειν. Ita nec εἰρύσσαιτο h. l. (nam ῡ per ſe producitur) nec ab ἐρύω traho νοον ϝειρυσσαιτο, vti nec χόλον οὐκ ἐρύσαιτο Ω, 584 ſcribi poteſt. Melius itaque ad ſenſum Sch. br. κατάσχῃ, κρατήσειεν, ἐκφεύγῃ. et tamen εἰρύσσαιτο praefixum, etiam in Ed. pr. Etymol. in εἴρυτο, verſu hoc laudato ſubiicit: κατάσχοι. κρατήσειεν. ἀπὸ τοῦ ἐρύω. An Heſychii gloſſa εἰρύσαιτο, γνοίη, ad h. l. ſpectet, dubito; at notio illa occurrere creditur Od. Ψ, 81. 82.

144. ἐπειὴ πολὺ φέρτατός ἐστι. ſic legebatur in edd. At φέρτερος Barocc. Ven. A. B. Lipſ. C. H. M. Townl. Moſc. 1. Editum erat φέρτατος; parendum fuit codd. auctoritati: etſi parum refert. Varietas et alibi occurrit, vt A, 581.

146. κατὰ μοῖραν ἔειπες. ἔειπας Barocc. Mori. duo Vindob. de quo v. ad A, 106.

147. ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος. τόγ' αἰνὸν Barocc. Mori. vn. Vindob. Aliquoties repetitur versus inf. O, 208. Π, 52.

148. 9. Laudat versus Aristot. Ethic. Nicom. lib. III, c. 11. vt probet, viros fortes apud eos populos reperiri, inter quos honoris et pudoris ratio habetur. Est oratio affectus plena, vnde figura Ἕκτωρ γὰρ, pro τόδε ἄχος ἱκάνει, ὅτι Ἕκτωρ φήσει.

149. Τυδείδης δ' ὑπ' ἐμεῖο φοβεύμενος — ∽ quod aperte φοβεύμενος pro φεύγων" Sch. A. φορεύμενος vnus Vindob.

150. ὥς ποτ' ἀπειλήσει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών. ∽ ἀπειλήσει, καυχήσεται. κομπάσει. Ita enim ἀπειλεῖν dici solet, alibi pro εὔχεσθαι, vt Ψ, 863 οὐδ' ἠπείλησεν ἄνακτι. et de ira O, 179 ἠπείλει κἀκεῖνος etc. Eadem leguntur in Sch. br. cf. Eust. et primo loco Apollon. Lex. in ἀπειλεῖς.

εὐρεῖα pro εὐρέως etiam h. l. accipit Ven. B. vide ad Δ, 182.

152. οἷον ἔειπες. „γρ. ἔειπας" Barn. vt 146. sic duo Vindob.

156. τάων ἐν κονίῃσι βάλες θαλεροὺς παρακοίτας. h. e. ἐνέβαλες κονίῃσι. Clarke argutias captat in tertio casu, cum proprie sit εἰς κονίας seu κόνιν.

157. φύγαδε τράπε Ionica forma, quam restitui, cum editum esset φύγαδ' ἔτραπε· quam Ven. B. seruauerat; et Sch. A. τράπε. οὕτως διὰ τοῦ α, τράπε, αἱ Ἀριστάρχου. etsi expressum est in ed. Ven. ἔτραπε. Non igitur Aristarchus vsus Ionici satis certam rationem habuit; nam aliis in locis eam deserit.

φύγαδε Sch. A. „vt ἅλαδε. vt adeo vel fuerit φυγὴν, φύγα, vt σκέπην, σκέπα. vel dictum sit vt οἶκον, οἴκαδε." Eadem repetita alibi; vt ad Λ, 446. Π, 697. et in Etymol. Non viderunt grammatici fuisse formam primitiuam, φὺξ, σκὲψ, οἶξ, οἰκὸς, οἶκα, vnde οἴκαδε, vt ἅλαδε ab ἅλς. Ascalonita tamen, si recte ex Eustath. ad Π, p. 1080, 14 et Sch. A. ad Π, 697 colligo, viderat.

158. αὖτις ἀν' ἰωχμὸν, sic pars codd. Mori. Ven. et al. αὖθις al. et edd.

161. περὶ μέν σε τίον. Ita est περιτίω. Alii πέρι, quia esse potest, ὑπὲρ ἄλλων πάντων. v. ad Δ, 375. Monet Sch. A. esse σε h. l. enclitice positum; ergo non μὲν σὲ, et patet quoque lectum fuisse μέν σ' ἔτιον.

162. ἕδρῃ τε κρέασίν τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσι. Ita editum fuerat cum vitio metri: quod iam Bentl. sustulerat. Emendatius hic versus legitur inf. M, 311.

163. γυναικὸς ἄρ' ἀντ' ἐτέτυξο. haec erat lectio vtriusque Veneti. Lips. cum stigme in Ven. A. ⊱ κακῶς ὅσοι ἀναστρέφουσιν (scribendo ἄντ') ἡ γὰρ ἀντὶ ἀναστρέφεταί ποτε. Pergit εἰ δὲ τὸ ἄντα ἐπίῤῥημα ἐκδέχονται, (vt ἄντ' sit pro ἄντα) ἐναντίον τῇ διανοίᾳ παραλήψονται. Ita Sch. A. alio Scholio adiecto: „Ἀρίσταρχος ἀντιτέτυξο. et Sch. B. cum Lips. „διὰ τοῦ ῑ εἶχον αἱ ἐκδόσεις ἀντιτέτυξο. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ ε̄ ἐξέθετο.“ Equidem nullus dubito fuisse ἀντὶ τέτυξο, quod Aristarchus solito studio decompositorum in vnum verbum contraxit: ἀντιτέτυξο. quod est quoque in Mosc. 1. et vno Vindob. Edd. omnes, quas vidi, cum ipso Eustath. et Suida: (qui reddit ἴσος γυναικὶ κατεσκευάσθης) habent ἀντετέτυξο, quae Herodiani scriptura fuit; in Ald. 2. non ἀντιτέτυξο, quod Ernesti asseuerat, sed vitiose expressum est ἀντέτιτυξο. Pessime edit. H. Stephani γυναικὸς δ' ἄρ ἀ.

164. 165. 166. — ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς quod sunt exiles structura, et quod τοὶ δαίμονα δώσω prorsus non est Homericum, et quod nec personae dicentis conueniunt. Improbauerat quoque versus Aristophanes.“ Haec praeclare Schol. A. At Sch. B. ineptit in interpretatione, nec fraudem odoratur. Interpolatio iam a rhapsodis proficisci debuit.

164. ἔῤῥε, κακὴ γλήνη, ἔῤῥε, φθείρου, h. l. et Od. K, 75 iam Apollon. Lex. h. v. interpretatione dignum habuit, inde alii. abi in malam rem. Inde ἔῤῥειν omnino eo sensu accipi coepit: vt inf. 239. I, 364. Σ, 421. ἔῤῥω ex ῥέω factum esse patet; argutantur tamen gram-

matici multa de etymo, nemo aut doctius aut ineptius Heraclide ap. Euſtath. ad I, p. 756, 28.

γλήνη proprie de pupilla aut imagine ei obiecta dici, notum eſt. Pollux II, 70 *κόρη — ἧς ἡ αὐγὴ, γλήνη*. At h. l. varie exponitur non ex vſu ſed e contexto: in Sch. br. Etymol. Heſych. Addit inepte alia Sch. B. Simpliciſſimum eſt dicere: vt *κόρη*, ſic *γλήνη*, eſt quoque puella, mulier.

166. *πάρος τοι δαίμονα δώσω.* Zenodotus legerat *πάρος τοι πότμον ἐφήσω.* Haud dubie melior lectio: vt ſup. Δ, 396 *Τυδεὺς μὲν καὶ πᾶσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκε.* Contra *δαίμονα δώσω* eſt inſolens forma et damnata grammaticis. Quid tamen, ſi Zenodotea lectio ex emendatione profecta eſt? Cur enim proximi ab eo grammatici lectionem adſciuerunt tam parum probabilem? Euſtathius verſus et lectionem vulgatam agnoſcit cum Schol. br. Ienſius inter antiqua vocabula Homeri hoc referebat, de Stilo Homer. p. 267. Sane comparari poſſunt: *ἄλγεα, κήδεα, κακὸν δοῦναι.* et I, 567 *παιδὶ δόμεν θάνατον.* Etiam Latini, malum dare; vt in illis: *Et Naeuio poetae dabunt malum Metelli.* Heſych. c. Schol. ſupplet *κακὸν δαίμονα.*

167. *Τυδείδης δὲ διάνδιχα μερμήριξε.* ※ ſignum appoſitum ſpectare debuit ad *διάνδιχα μερμήριξε*, quod et alibi occurrit, vt N, 455 et iam A, 189. *μερμήριζε* Cant. Mori.

168. *ἵππους τε στρέψαι.* ⊱ „quod quaeſitum eſt, ſi *διάνδιχα*, in vtramque partem ambigebat, quidnam alterum ſit, cum vnum tantum ſequatur. Sch. A. „vnum, inquit, tantum eſt, de quo deliberatur in vtramque partem“ (ſcilicet, *εἰ — ἢ εἰ μή.*) argutius etiam Sch. B. Euſtath. Simpliciſſimum erat dicere, breuitatis ſtudio nos ita loqui in re per ſe aperta; cum plenum ſit, faceretne an non faceret; obuiamne procederet in Hectorem an non.

170. *τρὶς δ' ἄρ' ἀπ'* — Aberat *ἄρ* a Flor. et Ald. 1. acceſſit in Ald. 2. Locum hunc inter inſigniores referebat Pope XVI.

171. *σῆμα τιθεὶς Τρώεσσι, μάχης ἑτεραλκέα νίκην.* Sch. A. B. *νίκην* per appoſitionem. *σημαίνων νίκην.* pro vulgari *σῆμα νίκης.* cf. Euſtath. Quae ſit *ἑτεραλκὴς νίκη*, vidimus H, 26.

173. *Τρῶες καὶ Λύκιοι.* Saepius hoc verſu vtitur, vt N, 150. O, 425 et al. vtroque 173. 4. iterum Λ, 286. 7. O, 486. 7. P, 184. 5.

174. *ἀνέρες ἐστὲ φίλοι.* praeter loca modo notata, adhibitus idem verſus Π, 270. et ſup. Z, 112.

177. *νήπιοι, οἳ ἄρα δὴ τάδε τείχεα μηχανόωντο. οἵ ἄρα* refingebat Bentlei. *τάγε* Barocc. *μηχανόωνται* Townl. a pr. m. cum binis Vindob.

178. *ἀβλήχρ' οὐδενόςωρα. τάδ' οὐ μένος ἀμὸν ἐρύξει.* Scripſi *ἀβλήχρ'*, non *ἀβλῆχρ'*, quod correctum iam erat a Turnebo et Barnes, eſt enim pro *ἀβληχρά*. Fuiſſe qui et *ἄβληχρ'* ſcriberent, ibidem notatum eſt; et eſt ad h. l. doctum Scholion Ven. A. et in Euſtath. ex Herodoro et Apione; Orion exſcripſerat idem, ex quo Etymologus petiit. In eo Scholio Heraclides Mileſius ita ſtatuiſſe fertur, vt *βληχρὸς* ſit *ἰσχυρὸς*, et *ἀβληχρὸς* pro *ἀσθενής*, vt *ἄκακος* ex *κακός*. Eſt etiam *ἄβληχρ'* in Vrat. b. in ceteris *ἀβλῆχρ'*, vt quoque ſcriptum in Apollon. Lex. Actum eſt de hac voce ad E, 337.

οὐδενόςωρα. *οὐδὲ μιᾶς φροντίδος ἄξια* iam Apollon. Lex. h. v. vnde Etymol. Heſych. Sch. br. Sch. B. ab *ὤρα*, *φροντίς*.

τάδ' οὐ μένος ἀμὸν ἐρύξει. poteſt ſcribi *τάδ'* pro *ἃ* et *τὰ δ'*, *τὰ δέ.* *ἀμὸν* editum erat, quod in aliis ſcriptis et editis *ἁμόν*. de diſſenſu grammaticorum monui ad Z, 414. cumque ibi ſit *ἀμὸν* editum, ſeruandum id erat hoc quoque altero loco. *ἀμύξει*, ſed ſuperne adſcripto *ἐρύξει* erat in Harlei.

181. *μνημοσύνη — γενέσθω.* Townl. *γένηται.*

182. ὡς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω, κτείνω δὲ καὶ αὐτούς. parum accurate constituta est temporum ratio, siue vt sint modi coniunctiui, siue vt sint futurum et praesens indicatiui. In Cant. est κτενέω. recte, si sit futurum indicatiui.

183. Ἀργείους παρὰ νηυσὶν ἀτυζομένους ὑπὸ καπνῷ. Abest versus a Ven. et a Townl. Harlei. tribus Vindob. Lips. nec in Scholiis eius mentio fit, sensit quoque sic Ernesti. Est versus ex genere eorum, qui interpretamenti speciem prae se ferunt; et hic quidem transscriptus ex I, 243 δῃώσειν παρὰ νηυσὶν ἀτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ, in aliis ὀρινομένους et variat ὑπὸ καπνῷ. In loco nostro editum erat περὶ καπνῷ, insolens loquendi forma, vt saltem scribendum esset πέρι. Intulerat lectionem Turnebus ex ed. Rom. vbi Eustath. περὶ καπνῷ, ἤγουν ὑπὸ καπνοῦ. At ὑπὸ καπνῷ edd. Flor. Aldd. et hinc profectae, sicque codd. Mori. Cant. Vrat. a. c. A. Mosc. I, 3. Ex iisdem codd. Mori. Cant. Barocc. miror Barnesium laudare ὑπὸ καπνοῦ. quod etsi grammatice recte se habet, videtur tamen venisse in sedem doctioris lectionis ὑπὸ καπνῷ. vt φοβεῖσθαι ὑπό τινι, pro ὑπό τινος, vt O, 637 ἐφόβηθεν ὑφ' Ἕκτορι καὶ Διὶ πατρί. Sic E, 93. 699. H, 129. Λ, 121 et al. Inf. Ξ, 46. 47 simpliciter positum πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρῆσαι κτεῖναι δὲ καὶ αὐτούς.

184. ἐκέκλετο φώνησέν τε. Vrat. A. in marg. „γρ. μακρὸν ἀΰσας."

185. Ξάνθε τε καὶ σὺ, Πόδαργε καὶ Αἴθων Λάμπε τε δῖε. ⸓ ἀθετεῖται ὁ στίχος, vtroque Veneto Leid. et Lips. grammatico monente: „quia Homerus nusquam quadrigas inducit" scilicet nec quadrigarum vsus in pugna esse potuit. „et quia mox duales sequuntur, et quia inepta est allocutio." Sch. A. Reprehendit praeterea Schol. B. τὸ σὺ, et nomina equorum; „*Lampum* enim esse Aurorae, *Xanthum* Achillis, (v. Il. T, 400) *Podargum* Menelai, *Aethen* Agamemnonis, pro qua nunc *Aethon* est" vltima duo nomina ducta sunt ex Il. Ψ, 295 vt ad e. v. monent Scholia. „quadrigas non occurrere nisi in certamine Od. N, 81" Notatum hoc est multis; etsi Tra-

gici interdum temporum rationem, in hoc quoque, neglexerunt; quod passim obseruatum, vt a Valken. ad Phoeniss. p. 19. vbi tamen Philostrati locum Imagg. I, 27. non bene tentat; nam is hunc ipsum versum in suo exemplari legerat, vt ex ipsa re apparet. Pergunt Schol. A. „fuisse, qui nomina quatuor ad duo reuocarent, et bigas constituerent; quod tamen, etsi Clarkio probatum, ex Eustathio, qui veteres grammaticos ad h. l. exscripsit, haud procedit, non magis, quam quod duo nomina sint pro epithetis habenda. Fuere qui ita tuiti sunt versum vt dicerent, Hectorem notasse hoc ipsum, quod pro bigis vsus est quadrigis, binis forte iugalibus, et binis παρηόροις. duales autem vs. 186 pro pluralibus poni; quod et alibi fieri volunt Θ, 67 et E, 487. At prius parum est accommodatum, et alterum vitiosum.

Habemus itaque et hic exemplum critices, non ex lectionis vel παραδόσεως, inde a rhapsodis, auctoritate, sed a ratiociniis ductae; quam tamen iustam esse arbitror, versumque esse eiiciendum, tanquam insertum a rhapsodis, qui, vt Achillem, sic Hectorem, equorum nominibus illustrare vellent. Infra quoque ad T, 400 diserte Sch. A. docet, notasse nonnullos, versum hunc ex illo loco ductum esse.

At enim alia eaque grauior dubitatio animo meo insidet, an totus hic locus et episodium auctorem antiquiorem habeat; nimium redolet interpolatoris operam male sedulam; nullam vim ad narrationem habet, et loco sublato a vs. 184 ad vs. 212. ὡς εἰπὼν ad ὡς οἱ μὲν, narratio multo magis epica structura et grauitate procedit. Verum haec res est sensus, qui cuique suus est relinquendus.

186. νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον — quod ἀποτίνετον de duobus, non de quatuor, accipi potest vt et vs. 191. ἣν μάλα πολλὴν — Bentl. emendat ᾗ μάλα πολλὰ — πυρὸν ἔθηκεν. Sane et hoc bene; nec minus tamen ἣν pro καθ' ἣν bene, et Homericis proprium.

188. ὑμῖν πὰρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν. Andromaches cura herilis obſeruatur hic et P, 208. vbi ea maritum reducem liberare armis narratur. At quod πυρὸν *triticum* equis apponit, παρὰ φύσιν fieri ait Sch. B. Vixerat adeo homo in noſtris terris; nam ſi de Aſiae, Aegypti, Africae, rebus aliquid audiiſſet, non ipſi hoc nouum et incredibile viſum eſſet. Etiam Diomedis equi veſcuntur tritico K, 569. Schol. br. πυρὸν pro generali vocabulo accipiunt: κριθὴν, σῖτον, ἐνταῦθα, καταχρηστικῶς. Alii τίφην intellexere, tritici exilis genus, quo equi poſſunt veſci, apud Galen. de aliment. fac. I, 3. vbi etiam pro ὑμῖν πὰρ προτέροισι eſt ὑμῖν μὲν πρ.

189. οἶνον τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι, — ἀθετεῖται καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει. Sch. A. et Schol. Moſc. 1. et Schol. Leid. Cauſſas addit Sch. B. quod inſolens hoc, vinum praeberi equis, (hoc per ſe non ignotum inter Arabes Aegypti et Africae) et quod frigidum hoc: ὅτε θυμὸς ἀνώγοι de equis; voluere itaque alii per hyperbaton referre ad Hectorem. Lenius fuiſſet, ad Andromachen referre. Tradita ſunt ſimilia, corrupte tamen in Schol. br. diſertius in Euſtathio. Vtique ad οἶνον τ' ἐγκεράσασα πιεῖν repetendum eſt ὑμῖν προτέροις παρέθηκεν ἢ ἐμοί. Verſum tamen eſſe a rhapſodo inſertum, ipſa res arguit, et ſtructura eum reſpuit. Venerat homini in mentem Hecuba Hectori vinum apportans Z, 264. eadem libandum vinum afferens Ω, 284.

Aliam rationem inierat Bentlei. qui vſ. 189 ſublato, pro πυρὸν ſubſtituerat οἶνον, quia μελίφρονα ϝοινον ſaepius occurrit; vt Z, 264. Θ, 506. 546. Ω, 284 et in Odyſſ. H. K. N. O. Non eum ſequar.

ὅτε θυμὸς ἀνώγει. „γρ. ὅ τι" Barnes. ἀνώγῃ Cant. a m. pr. ἀνώγει ed. Rom. c. Euſtath. Barocc. Cant. a m. ſec. Vrat. b.

190. ἢ ἐμοὶ, ὅς περ οἱ. ὅσπερὶ Lipſ. „γρ. ὅς περ σοί" Barneſ. e Schrevel.

191. *ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον.* ⊱ quod dualis et hic positus est adeoque delendus est vs. 185. Sch. A. v. paullo ante.

ὄφρα λάβωμεν. Sch. A. „sic Aristarchus; alii *αἴ κε λάβωμεν.*" Eadem in Schol. Mosc. 1. est quoque *αἴ κε* in Sch. br. ad Ξ, 11. et in vno Vindob.

192. 193. *ἀσπίδα Νεστορέην.* Sch. A. et Sch. br. *αὐτὸν τὸν Νέστορα, περιφραστικῶς.* inscite.

τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει. *ἥκει* Sch. br. ad Ξ, 11. Mosc. 3. Vrat. A. Vindob.

πᾶσαν χρυσείην ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτήν. Vnde tanta clipei Nestorei fama fuerit: quaeras forte. Varia commenta afferuntur in Schol. saltem liquet ex h. l. clipeum eum insignem fuisse. Potest ille fuisse ex Ereuthalionis spoliis, quae sup. H, 136. 149 sq. vidimus. In quod et Sch. B. incidit.

κανόνες sunt *ῥάβδοι*, virgae, transuersae, in interiore clipeo, quibus apprehensus tenebatur clipeus. Verba sunt diserta Schol. B. (quae deprauata sunt in Sch. br. et in Etymol. repetuntur) *κανόνας, ῥάβδους, αἷς ἐκράτουν τὰς ἀσπίδας. οὔπω γὰρ ἐχρῶντο τοῖς πόρπαξιν, οὓς ὄχανα ἐκάλουν. ὕστερον γὰρ οὗτοι ἐπενοήθησαν ὑπὸ Καρῶν.* Nescio quomodo haec conciliem cum noto loco Herodoti I, 171. nec omnino omnem rem expedio. Video in clipeo confundi balteum, e corio factum, quo ille gestatur et lorum coriaceum, in interiore cauo, quo clipeus apprehensus regitur; prior ille ex humero dextro versus laeuam descendens clipeo ab vtraque ora illigatus erat: at in cauo memorantur pro ansa tria quae in vsu habita sunt: *ὄχανα*, et *πόρπαξ* seu *τελαμὼν*, et *κανών.* quale autem discrimen et cuiusque forma ac ratio fuerit, non satis teneo. Ansas in clipeis multa monimenta veterum exhibent: sunt eae in medio cauo transuersae et quidem binae, altera, cui brachium, altera, cui manus adaptetur. Fuere eae modo e loris coriaceis modo virgae transversae ex aere, quas in Homero per *κανόνας* declaratas esse arbitror; duo *κανόνας* memorat inf. N, 406. 7. An-

tiquitus pro binis ſeu loris ſeu virgulis vnam fuiſſe video; et quidem ex ferro quoque et ligno in iis, quae a Caryophilo de Clipeis p. 28. 29. congeſta ſunt; videtur quoque, rudiore vtique aeuo, in medio cauo nil niſi κίρκος, *orbiculus*, ſeu annulus, fuiſſe, quo teneretur clipeus; et hic quidem proprie πόρπαξ dictus fuiſſe videtur; Euſtathius autem, qui ad h. v. p. 707, 60 *οἱ νῦν ἐξ ἱμάντων πόρπακες ἤγουν τὰ ὄχανα, δι' ὧν αἱ ἀσπίδες ἔχονται καὶ ἀναβαστάζονται*, ſcripſit, improprie, cum grammaticis ad h. l., voce vſus eſt; videtur quoque hic vſus improprius frequentatus eſſe; non enim modo gloſſa Heſychii eſt: πόρπαξ. ἡ λαβὴ τῆς ἀσπίδος, verum etiam Sophocles Ai. 575 πολύρραφον πόρπακα dixit. Neſcio an ſic quoque intelligendus ſit verſus Ariſtophanis hac in re laudatus Equ. 845. vbi clipei αὐτοῖσι τοῖς πόρπαξιν dedicati memorantur. Niſi omnino vſus in clipeis tractandis variauit, quod fere ex eo quoque colligas, quod in Plutarcho p. 809 E. Cleomenes docuit ſuos τὴν ἀσπίδα φορεῖν δι' ὀχάνης, μὴ διὰ πόρπακος. vti etiam ὄχανα non vna ſpecie videntur eſſe facta; ſic decuſſatim lora cauum tranſcurrunt in Mamertinorum numo, quem etiam ap. Caryophilum videas de Clipeis p. 23. qui tamen rei, de qua adhuc egimus, notitiam parum explicitam appoſuit. In loco Herodoti laudato inter trina Carum inuenta memorantur: ὄχανα ἀσπίσι οὗτοί εἰσι οἱ ποιησάμενοι πρῶτοι. τέως δὲ ἄνευ ὀχάνων ἐφόρεον τὰς ἀσπίδας πάντες, οἵπερ ἐώθεσαν ἀσπίσι χρέεσθαι, τελαμῶσι σκυτίνοισι οἰηκίζοντες περὶ τοῖσι αὐχέσι τε καὶ τοῖσι ἀριστεροῖσι ὤμοισι περικείμενοι. A viris doctis non video doceri, nec aſſequi poſſum, quinam ipſis habiti ſint τελαμῶνες hi, *collo humeroque ſiniſtro circumpoſiti;* in ipſo clipeo quaeri non poſſunt, ſed loquitur nunc Herodotus de balteo e quo clipeus pendebat; is tamen ambiebat *humerum dextrum*, a quo verſus ſiniſtram a pectore et tergo tranſuerſim tendebat; non autem *ſiniſtro* humero circumdatus erat; niſi forte, quoties in tergum reiectus eſſet, dixeris, morem antiquiorem fuiſſe, vt ex loro collum circumdante ap-

pensus esset alio loro clipeus; de quo tamen nihil mihi aliunde notum; probabilius itaque Herodotum minus accurate pendentem e loro a laeuo latere clipeum iis verbis designasse. Certe *τελαμὼν* de balteo accipiendus est, vt et inf. Π, 803 *αὐτὰρ ἀπ' ὤμων ἀσπὶς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε τερμιόεσσα*. add. Λ, 38. Turbat Hesych. *κανόνες, αἱ τῆς ἀσπίδος ῥάβδοι*. hactenus recte: addit tamen: *ἀφ' ὧν ὁ τελαμὼν ἐξῆπτο*. hoc male. balteus erat appensus ex clipei oris. Melius in *τελαμὼν* inter alia est *ὁ ἀναφορεὺς τῆς ἀσπίδος*. Videntur itaque ad Homericam aetatem referri posse haec: e balteo pependisse clipeum, *binis virgulis* instructum; at *binis loris* instructum clipeum, Carum inuentum, in Homero non memorari, vt nec nomen *ὄχανα*.

195. *δαιδάλεον θώρηκα, τὸν Ἥφαιστος κάμε τεύχων*. Fuit ergo Diomedis clipeus *Ἡφαιστότευκτος*· cuius generis multa artis opera occurrunt apud antiquiores: v. ad Apollodor. Not. et Ind. Schol. A. thoracem ex armis Glauci fuisse, censet ex permutatione facta sup. Z, 235. Ibi tamen clipeus solus videtur intelligendus esse; tum nec magis constat, eum thoracem a Vulcano factum esse. Apparet e Schol. fuisse quoque, qui allegorice haec arma interpretarentur, respectu auri, suspicor ex Eustathio, quod *εἰς τὴν τοῦ γέροντος πολυτίμητον φρόνησιν* interpretati sunt. Ad h. v. spectat glossa Apollonii: *δαιδαλόεν, τῇ κατασκευῇ ποικίλον*. Leg. *δαιδάλεον*.

196. *εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἐελποίμην κεν Ἀχαιοὺς* — auctoritate codd. in *κεν* consentientium recepi, etsi ingrato sono post *εἰ τούτω κε*. pro eo quod editum erat *ἐελποίμην ἂν*, non tamen nisi inde a Turnebo ex edit. Rom. Similiter sup. E, 273 *εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἀροίμεθά κε κλέος ἐσθλόν*. etiam duplici *κε*.

197. *αὐτονυχεὶ νηῶν ἐπιβησέμεν. αὐτονυχὶ* ab Apione et Herodoro lectum tradit Eustathius: sicque expressum ex ms. Veneto, consentiuntque codd. Townl. Vrat. b. Mosc. 1. a pr. m. duo Vindob. Hesych. et Apollonius ipse in *αὐτονυχὶ, αὐτῇ τῇ νυκτί*. memoratum quoque a

Schol. Lipſ. Similiter inf. 512 ἀσπουδί. Vulgo tamen obtinet εὶ in his et ſimilibus: αὐτοβοεὶ, αὐτολεξεὶ, et alia. Contra in τι deſinentia ἀμαχητὶ, ἀβοητὶ, et ſimilia.

198. ὥς ἔφατ' εὐχόμενος. Bentl. malit ὥς φατ' ἐπευχόμενος. ſed et alterum frequentatur: B, 597 et ſaepe. Vulgatum legitur in Plutarcho de aud. poet. p. 19 D.

Sequitur 198—212 episodium, cuius intexendi conſilium manifeſto eo ſpectat, vt nexus narrationis ſeruetur in iis, quae ad miniſterium deorum ſpectent: quae ſagacitatem produnt non poetae, ſed ſubtilioris critici.

199. σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ· ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὄλυμπον. ⊱ quod iterum Olympum dixit, vt mons ſit: quia μακρὸν dixit. Sch. A. De ἐλέλιξεν eiusque ſcriptura v. ad A, 530. Verſum recitat Strabo VIII, p. 543 B. vbi εἴσατο legitur.

203. οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσι· Sch. br. Αἰγὰς λέγει τὰς ἐν Πελοποννήσῳ. Recte, ſic quoque Pauſan. VII, 25. p. 590 extr. v. inf. ad Jl. Υ, 404. Appoſuerunt verſum Schol. Apollonii Arg. I, 831. et Schol. Pindari Nem. V, 67. qui ad Aegas inſulam maris Aegaei referunt: atqui iunguntur h. l. cum Helice, quae Achaiae fuit. Noſtrum locum ad Aegas Achaiae, alterum Jl. N, 21 ad inſulam refert Strabo VIII, p. 592 B. C. Cogitandum autem eſt de Achaiae conditione, qualis tum ea fuit, ab Ionibus habitatae mixtis Achaeis: v. ſup. ad B, 573. p. 326. De Neptuni religione in his locis nihil in ſerioribus memorari, haud mirum: cum Helice terrae motu concuſſa, Aegae autem ab incolis deſertae eſſent.

οἱ δὲ καὶ Vrat. b. in quo etiam ἐνάγουσι. Verſum vt recte ſcriptum habemus, recitat quoque Apollon. Lex. p. 256.

204. σὺ δέ σφισι βούλεο νίκην. accipio pro ἐβούλεο. Vulgo pro imperatiuo habent, duce Euſtathio. βούλεσθαι cum caſu quarto deſtinare: vt ſup. H, 21 et al.

206. καὶ ἐρυκέμεν εὐρύοπα Ζῆν', αὐτοῦ κ' ἔνθ' — ⊱ In Veneto vtroque ſcriptum εὐρύοπα Ζῆ — N', αὐ-

τοῦ. et multis de hoc agunt Schol. vtriusque codicis, cum Schol. Lipſ. Towni. Parum tamen refert, vtro modo ſcripſeris. Iterum idem occurrit Ξ, 265. In Schol. Lipſ. Bentl. repererat εὐρυόπα Ζῆν, ἀντὶ τοῦ Ζεύς. quod tamen grammatici acumen redolet. De εὐρύοψ v. ad Α, 498. Caſum quintum ab εὐρυόπης pro caſu quarto poſitum dixerat Barnes, exploſus a Clarke.

207. αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος οἶος ἐν Ἴδῃ. quod Zenodotus ſcripſerat: αὐτοῦ κ' ἔνθα κάθοιτ' ἀκαχήμενος. quod eodem redit. Modo teneas poetam iunctim dixiſſe αὐτοῦ ἔνθα pro alterutro vnico. αὐτόθι. Monuit quoque hoc Euſtath. Habet tamen verſus neſcio quid impediti. Bentlei. ex correctione Scholii Lipſ. modo memorata, refingebat, interpunctione poſt ἐρυκέμεν poſita: Εὐρυόπα Ζῆν αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο. Iupiter hic ſederet. Verum ἐρυκέμεν Ζῆνα requiritur; is enim coercendus erat, quo minus Troianis auxiliaretur.

208. μέγ' ὀχθήσας v. ad Α, 517.

209. Ἥρη ἀπτοεπὲς, οἷον τὸν μῦθον ἔειπες. quod aſperant ἁπτοεπὲς, καθαπτομένη τοῖς ἔπεσιν, Ariſtarchus autem lenit ἀπτοεπὲς, quod magis emphaticum eſt." Sch. A. Sic ille iudicat, vt ductum ſit a πτοεῖσθαι, ἢ ἄγαν πτοοῦσα. ἢ παρὰ τὸ ἄπτον (f. ἄαπτον) τὸ ἰσχυρὸν, ὥστε εἶναι δεινοεπές. Schol. B. ἁπτομένη, ἢ ἀάπτους λέγουσα λόγους, ἢ ἀπτόητε. Alia iis adiungunt Sch. br. Etymol. Suid. Heſych. et primus eorum fons Apollon. Lex. ἀπτοεπὲς, ἄπτωτε, ἢ ἀπτόητε τοῖς λόγοις. ἢ καθαπτομένη διὰ τῶν λόγων. καὶ χαλεπὴ καὶ τραχεῖα. Vides ariolationes grammaticorum; nihil quod fundum et auctoritatem habeat. Probabile prae ceteris, ἀπτοεπὲς, quod rationi grammaticae conuenit, vt ἁμαρτοεπὴς, ἀμετροεπὴς cet. alia. Et ἅπτεσθαί τινος ἔπεσιν eſt obuium. Eſt ergo καθυβριστικὴ, τραχεῖα, aſperis verbis vſa.

In codd. et edd. non minus variat aſpiratio; vſque ad H. Stephanum edebatur ἁπτοεπὲς, qui ex ed. Rom. adſciuit ἀπτοεπές. In Townl. vterque ſpiritus ap-

positus est, 'ἀπτοεπὲς, vt solent veteres scribere in similibus.

ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες. Sch. B. „ἀντὶ τοῦ· τὸν ποῖον Ἀττικῶς." Immo vero *τὸν* est pro *τοῦτον.*

ἔειπας etiam h. l. Mori. Barocc. v. ad A, 106.

210. *οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι.* Mori *ἐγών.* Sch. B. attamen, inquit, „facit hoc Neptunus in pugna ad naues." Repugnat vtique N. pr. Scilicet, tunc summum Achiuorum discrimen ad miserationem et ad suppetias ferendas Neptunum adducit.

211. *ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστι.* Primo *ἐπειῆ* ed. Rom. cum Eustath. v. ad A, 156. Tum *φέρτερος* adscitum ex iisdem, Barocc. Harlei. Vrat. A. vn. Vindob. Ven. Townl. vti sup. vs. 144.

213. *τῶν δ' ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργε.* Aristarchi edd. et *ἔεργε* et *ἔρυκε* habebant teste Sch. A. *περιώριζε* reddebat vnus e grammaticis.

Grauior est disputatio de sensu, pluribus excerptis per Schol. A. B. Sch. br. sparsa; nam Eustathii acumen ad haec non adhaerescit. Redigam ea ad certum ordinem.

Scilicet quaeritur, quodnam spatium designatum sit in verbis *ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἐέργει.* Quod primo statim obtutu se offert, expeditum sensum habet, vt sit: spatium inter fossam et vallum, repletum esse Achiuorum copiis fugientibus. Sic quoque Sch. B. et Sch. A. priore loco. At caliginem obiicit, quod adiectum est „*ἐκ νηῶν.*" Nunc ad varias rationes confugerunt viri docti: Alii (in Sch. A.) duplex interuallum denotari putarunt, alterum extra vallum versus fossam, aliud intra vallum versus naues. Nicanor, amplexus hoc, omissum esse *καὶ* aiebat, vt esset *ἐκ νηῶν καὶ ἀπὸ πύργου.* quod nec cum grammatica nec cum vsu consentit.

Alii iunxere *ὅσον ἀπέεργεν ἡ τάφρος ἐκ τοῦ πύργου τῶν νεῶν*, h. e. *πύργου τοῦ διὰ τὰς ναῦς γενομένου* et *ἡ τάφρος ἐκ τοῦ πύργου,* fossa ducta extra murum. Contorta omnia.

Poteſt quoque *τάφρος πύργου* iungi: *ὅσον τάφρος πύργου ἀπέεργεν ἐκ νηῶν·* quod Koeppen ſequutus eſt. Ita vero debebat ſequi *ἀπὸ νηῶν*, non *ἐκ νηῶν*. tum manifeſte ſpatium inter vallum et foſſam prius obiiciebatur Troianis, cum caſtris imminebant. nec *τάφρος πύργου* alibi occurrit.

Teſte Schol. A. alia eſſe debuit lectio Zenodotea, male tamen deſcripta ſeu in codice Veneto, ſeu in apographo prelis excuſo: ponuntur enim eadem verba quae nunc leguntur. (nam quod *ἔεργε* ſcribitur, varietatem non facit.) Suſpicor tamen fuiſſe eam, quam in alio Scholio latere video: *ἀπὸ τάφρου πύργος ἐέργει.* Nunc ſententia haec exſurgit: Cogita fuiſſe ſpatium inde a nauibus ad foſſam, quod intercipiebat murus tanquam in medio ductus; Achiui e fuga vtrumque interuallum et exterius a vallo ad foſſam, et interius ad naues repleverant; ita ſenſus eſt: repletum fuiſſe ab Achiuis omne ſpatium, *quod inde a nauibus vallum dirimit a foſſa.* Nam intra vallum partem Achiuorum ſe recepiſſe, docent ſequentia de Agamemnone vſ. 220 ſq. Ita quoque vox *ἔεργε* vel *ἀπέεργε* ſenſum ſuum habet: *vallum dirimit* ſpatium omne, quia in medio ductum eſt. At ſi *foſſa dirimit*, *ἀπείργει*, non ea poteſt dirimere niſi hoſtes a Troianis. Videtur adeo hic ſeu imperitia ſeu odio Zenodoti antiquior lectio male eſſe deſerta.

Sin malumus vulgatam mordicus tenere: ſtatuam ſic: Ante omnia de vſu *τοῦ ἐκ νηῶν* eſſe quaerendum; reſpondet ille alteri quod legimus, *ἐκ πεδίου*, ſup. H, 436 et 337 vbi vide. *a parte verſus planitiem camporum ſpectante;* ergo *ἐκ νηῶν* eſt *a parte verſus naues.* *ἀπεῖργεν* nunc eſt, *includebat;* quantum ſpatium foſſa includebat inde a vallo, a parte nauium, replebant Achiui.

Ita fere vnus e grammaticis in Sch. A. *ἐκ νηῶν λέγει, ἀπὸ τοῦ κατὰ ναῦς τόπου.* Hoc multo magis locum habet, ſi Troianos ſpectantes verſus mare cogites. Con-

trario respectu inde a mari capto versus campum τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὕπερ H, 449.

Post haec omnia animo meo insidet Nicanoris ratio supra memorata, sed scriptura, paullulum mutata: ὅσον ἐκ νηῶν, πύργου τ' ἄπο, τάφρος ἔεργε *quantum includebat fossa inde a mari* (ad vallum) *et a vallo* (ad fossam.)

Ceterum inter vallum et fossam spatium seu intervallum relictum fuisse, dubitari non poterat; etsi non multum tribuam Nicanoris subtilitati in Sch. A. qui docet, inter naues et vallum fuisse spatium in latitudinem plethri, et extra vallum vsque ad fossam pertinuisse aliud interuallum, in iactum teli. Poeta ipse spatium neutrum definiuit, ne in locis quidem praecipuis. Sane M, 35. 36 a Troianis fossa nondum superata vallum missilibus pulsari videmus; et H, 341 fossa ἐγγύθι prope ad vallum ducta est, et H, 440. I, 349 ἐπ' αὐτῷ τῷ τείχει, et M, 63 προτὶ τείχει. Verum ex his nihil recte definias, multo minus ex voce στεῖνος inf. Θ, 476. aut M, 66. vt nec de interiore interuallo ex Ξ, 32 ἐπὶ πρύμνησι. Fuit tamen extra vallum ante portas spatii tantum, vt ibi excubiae agerent: v. I, 66. 67. coll. K, 180. 194. 198. inprimis I, 87 καδδὲ μέσου τάφρου καὶ τείχεος ἷζον ἰόντες.

214. πλῆθεν ὁμῶς. „γρ. πλῆσθεν" Barnes. nescio an ex aliis locis, vt P, 211. 696 et al. at est id alienum ab h. l. vbi ὅσον, τόσον ἔπληθε requiritur numero singulari.

215. εἰλομένων. Scribitur in codd. et εἰλομένων et εἱλομένων, vt mox εἴλει et εἵλει. Fuit scilicet ϝειλεω. de quo v. in Excursu de digammo.

De voce κῦδος 216 dictum ad A, 405. B, 579. et νῆας ἐΐσας vide ad A, 468.

217. καί νύ κ' ἐνέπρησε πυρὶ κηλέῳ νῆας ἐΐσας. Vulgata lectio erat καί νύ κεν ἔπρησεν. Supra iam vs. 182 ὡς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω erat, et est hoc sollenne. ἐμπρῆσαι in aliis locis, et legitur h. l. ἐνέπρησεν in Cant. Harl.

Vrat. b. vn. Vindob. Townl. Lipſ. probantibus Erneſii et Bentleio.

πυρὶ κηλέῳ. Venetus: κηλεῷ. Addit Sch. A. ἐν ἄλλῳ· κηλέῳ, παροξυτόνως. cf. Etymol. Heſych. et primo loco Apollon. Lex. Nimirum fuiſſe plures formas apparet: κηλὸν, κηλειὸν, et κήλειον, κηλεὸν et κήλεον, in Sch. A. eſt κήλιον, vitio puto, et haec quidem a καίω, quod fuit quoque κέω, κείω, ἔκηα.

219. αὐτῷ ποιπνύσαντι. de voce v. ad A, 600. Eſt idem quod πονεῖσθαι K, 70 et alibi.

220. νῆας Ἀχαιῶν. Vrat. b. νῆας ἐίσας cum gloſſa: „γρ. Ἀχαιῶν."

221. πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ ⊱ „Quaeritur, quid τὸ ἔχειν ἐν χειρὶ ſibi velit:" h. e. quorſum purpuream veſtem, nos pannum dicimus, manu tenuerit Agamemnon. „Apollodorus (forte, Athenienſis ἐν τοῖς περὶ νεῶν) minandi cauſſa factum dixerat: ἀπειλήσας εἶχεν ἐν χειρί. Dionyſius (ὁ Θρᾷξ) ad vibrandum, vt Achiuorum oculos in ſe, dicturum, conuerteret." Addunt Schol. br. quia vox eius in tantis clamoribus audiri nequibat. Simpliciter dici poterat: quia iſto tempore ſignorum militarium nullum aliud inuentum extabat.

222. Ὀδυσσῆος μεγακήτεϊ νηΐ. Notum nunc eſt dici ſimpliciter pro μεγάλῃ. τὸ κῆτος enim deſignat quicquid magnum et capax eſt: vt iam monitum ad B, 581. docuerat hoc, Erneſtio quoque laudante, Hemſterh. ad Lucian. T. I, p. 139. (Timon. 26) ſicque iam veteres, Etymol. Heſych. Euſtath. Schol. etſi admixtis aliis. Permutatur vox cum τῷ, κύτος.

223. ἠ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε. (⊱) „obſeruanda verba propter ordinem nauium; et propter τὸ γεγωνέμεν, quod non eſt ſimpliciter φωνεῖν, ſed ἀκουστὸν φθέγγεσθαι" Sch. A. vnde Heſych. cf. Etymol. et al. cf. inf. M, 337. Putabatur vox haec etiam cum vi occurrere in Eurip. Hippol. 586.

ἀμφοτέρωσε. Intulit hoc Turnebus, sequace, vt in aliis, H. Stephano, antea erat ἀμφοτέρωθεν in Flor. Aldd. quod et codd. habent, Vrat. c. Mosc. 3. Vindob.

224. 225. 226. Manifestum sunt emblema rhapsodi: etsi res ipsa vera est, Aiacem et Achillem tenuisse cornua, hunc ad Sigeum illum ad Rhoeteum. Achillis memoratio aliena est a re; non enim aut Achilles erat auditurus, aut Agamemnon eum inclamaturus. Absunt quoque hi tres versus a codd. Mori. Barocc. Harlei. Townl. Vrat. b. Mosc. 1. Lips. Ven. nec versuum vllum vestigium in Scholiis seu Venetis seu Sch. br. seu Lips. At Eustathius eos agnoscit; sed is nullos antiquos codices inspexit: Leguntur iidem versus vna cum vs. 222. 223. inf. Λ, 5—9. vbi de Eride eadem narrantur; versus quinque omnes Bentleius pro insititiis habebat translatos ex Jl. Λ. at in altero hoc ne quidem tres 7. 8. 9. locum habent: nam nec ibi ad Achillem res spectabat. Leguntur tamen ex his 8. 9. qui h. l. sunt 225. 226. ἠδ' ἐπ' Ἀχ. et εἴρυσαν, apud Themistium Or. XIII, p. 179. opportune ad Gratiani laudem.

224. ἐπ' Αἴαντος κλισίης. inf. Λ, 7 est κλισίας.

225. ἠδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος, τοί ῥ' — Obseruat Tollius ad Apollon. Lex. p. 733. τοὶ cum cura positum esse pro οἱ; etsi per metrum licebat; poterat per caesuram οἱ ferri.

τοὶ ῥ' ἔσχατα νῆας ἐΐσας. Editum ἔσχατοι ap. Themist. l. c. quod et codd. habent vt Vrat. c. A. et edd. Flor. Ald. 1. correxerat ἔσχατα Ald. 2. quis credat tamen tam parum metri curiosos fuisse viros doctos, Turnebum et H. Stephanum, vt illud reuocarent, ex Romana puto editione, cui tantum tribuebant.

227. ἤϋσε δὲ διαπρύσιον. primo nunc loco obuium. Apollon. Lex. reddit διάτονον. sic quoque Schol. br. Alii propius ad etymon, quod πέρυς est, διαπεράσιμον, vox quae penetrat in remota. v. Sch. B. h. l. et ad M, 439. Sch. A. ad N, 149. Videndi Etymologus Hesych. et ad eum Intpp. Aberat et hic versus a Lips. Erat ta-

men ſcriptus in margine, et Schol. interpretabatur τὸ διαπρύσιον.

228. Αἰδὼς, Ἀργεῖοι. Idem verſus legebatur ſup. E, 787.

229. πῆ ἔβαν εὐχωλαὶ, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι. Sch. A. obſeruat, neceſſe non eſſe, vt ſcribatur δὴ 'φάμεν. vti A, 277 μήτε σὺ, Πηλείδη, 'θέλε. nunc enim augmentum abeſſe poſſe et ſcribi φάμεν. (pro ἔφαμεν) Eſſe adeo ſimile illi: Τηλέμαχος δ', ὡς εἶδεν φάμεν δέ οἱ." Locus eſt Od. Π, 347 Τηλεμάχῳ ὁδὸς ἥδε· φαμὲν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι.

A Turnebo et Barnes editum φαμὲν, minus bene. Nam non eſt praeſens h. l. ſed ἔφαμεν ſine augmento φάμεν. Ceterum fatendum eſt, non ſatis commode interpoſita eſſe iſta, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι, in media ſententia πῆ ἔβαν εὐχωλαὶ, ἃς — ἠγοράασθε.

Barnes: „γρ. πῆ" vnde hoc ei in mentem venerit, non aſſequor; forte ex Etymologo. De iota ſubſcripto dictum ad Γ, 400. B, 339.

230. ἃς, ὁπότ' ἐν Λήμνῳ, κενεαυχέες ἠγοράασθε. „quod poeta hoc ex memoria rerum ante Iliadem geſtarum repetit." Ita enim interpretor Scholion A. ὁπότ' ἐν Λήμνῳ. Sch. B. cum Sch. Lipſ. Sch. br. Euſtath. accipiunt ὁπότε pro ποτέ. Alii melius ſupplent ὁπότε ἐν Λήμνῳ ἦμεν. quo et Sch. A. ſpectat: ὁπότε pro ὅτε. Occurri poteſt, ſi legas: ἅς ποτ' ἐνὶ Λήμνῳ, vel vt Bentl. coni. ἅσσα πότ' ἐν Λ. In Schol. Leid. ſcribitur ἃς ὁπότ' vt ſolent veteres, et in his ille Schol. ſaepe.

ἃς ἠγοράασθε — στήσεσθαι. pro καθ' ἃς, αἷς. Schol. A. ait in alio eſſe εὐχετάασθε. non male.

231. ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραιράων. — περιττὸς ὁ στίχος, ait Schol. A. non enim ex cibo, ſed a potu proficiſcitur gloriatio." Repetit hoc grammaticus ad Υ, 84. Fuiſſe Ariſtarchum inter eos, qui verſum tollerent, diſcitur ex Athenaeo II, p. 39 B. quem exſcribit quoque Euſtathius ad Υ, 84. p. 1198, 15. vt adeo ex Ariſtarcheis commentariis Scholion A. ſupereſſe intelligas.

Non ſatis grauem cauſſam eſſe ad tollendum verſum cenſebat Erneſti: Interpolationem tamen arguit vel defectus copulae. Nec verſum legerat auctor Schol. breu. ἅς τινάς ποτε ἐλέγετε ἐν Λήμνῳ καυχώμενοι, πίνοντες οἶνον πλεῖστον καὶ κάλλιστον. Apollonius quidem in Lex. agnoſcit ὀρθοκραιράων, ὀρθοκεράτων, at illud ad alia loca ſpectare poteſt Jl. Σ, 573. Od. M, 348. De voce hac v. ad Σ, 3 et 573.

232. πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο. Apollon. Lex. πλήρεις. v. de hoc ad A, 470.

233. Τρώων ἄνθ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἕκαστος — ⸖ ἡ διπλῆ πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν. ὅτι οὕτως προςενεκτέου. Sch. A. quo ſenſu hoc dictum ſit, προςενέγκειν, προςφέρειν χρὴ, ſatis non aſſequor. Verum in ſeqq. diſcimus, veteres ἄνθ' pro ἄντα accepiſſe: inque his fuiſſe Demetrium Γονύπεσον. (hic et ad N, 137 laudatum, cetera ignotum) Herodianum addit Ven. B. Probat quoque grammaticus Ven. A. diſerte, vt ſit pro ἄντικρυς dictum; et Sch. br. ἀντὶ τοῦ· κατέναντι τῶν ἑκατόν, et στήσεσθαι, μαχήσεσθαι. Etiam Euſt. ἔναντι, et ἄντα. Laudat hic ſimile ἀλαζονικὸν Vlyſſis Od. N, 390 καί κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεσσι μαχοίμην.

At Ariſtarcho placuit ἄνθ' eſſe pro ἀντὶ, v. Etymol. in ἀντὶ, Apollon. Lex. in ἀντί. nec aliter Porphyrius, (in Schol. Ven. B. et Quaeſt. Homer. 25.) qui ait στήσεσθαι eſſe ἀντίσταθμοι καὶ ἀντιβαρεῖς ἔσεσθαι, vt ductum ſit a libra, vt alibi ἱστάναι. στήσασθαι. Et ſane ſequitur οὐδ' ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν. Comparatur quoque de Hectore dictum X, 351 vbi ἐρύσασθαι eſt στῆσαι.

ἄνθ' ſcripſi: quod et ed. Rom. habet; quo enim iure ἀνθ' ſine accentu vulgo edatur, mihi non liquet, etiamſi pro ἀντὶ accipiatur; nam retrahitur accentus.

Ante ἕκαστος τε exciderat ed. Flor. Ald. 1.

Verſus 233 ſq. imitatum eſſe Xenophontem de Expedit. Cyri, lib. IV, notaui; locum tamen nunc non reperio.

234. *νῦν δ' οὐδ' ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν Ἕκτορος.* Scribitur passim *οὐδενὸς* Townl. Vrat. a. b. Mosc. 3. Ven. recte hoc: si modo sequens versus eiicitur. „γρ. ἐσμὲν" Barnes. Variat quoque scriptura ap. Plutarchum qui versum apponit de discrim. adulat. p. 72 A. ad illustrandam obseruationem vulgarem in reprehendendo, quod Agamemnon prima persona vtitur pro secunda vel tertia.

235. — Appositus obelus, quia versus infirmat et obtundit opprobrium; praestat enim *quemcunque* virum nominari." Ita recte scribi poterat vs. 234 *οὐδενός. νῦν δ' οὐδενὸς ἄξιοί εἰμεν.*

Adiicitur in Ven. A. aliud Scholion, in quo obscure dicta illa sunt: *ἧττον ἂν Φασιν Ἀρίσταρχον* (f. *Φησιν Ἀρίσταρχος*) *ὀνειδιστικὸν εἶναι, εἴπερ οὕτως ἐγέγραπτο· Ἕκτορος, ᾧ δὴ κῦδος Ὀλύμπιος αὐτὸς ὀπάζει."* Fuitne ergo etiam ita olim lectum? an Aristarchi haec emendatio est? petita ex sup. 141 *Νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.* Additur in fine: *ἠθέτητο δὲ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει."* Videtur hoc de toto versu accipiendum esse, qui sane sapit emblema rhapsodi.

236. *ἦ ῥά τιν' ἤδη. ἤδη* excidit ed. Steph. *τινὰ* dictum pro *ἄλλον τινά.*

237. *τῇδ' ἄτῃ ἄασας.* Ven. Lips. Vrat. b. vn. Vindob. *ἄτας* recte et hoc. v. inf. ad I, 116. *ἀπηῦρας* et *ἀπηύρας* scribitur: recte si illud ab *ἀπαύρω*, hoc ab *ἀπαυράω* ducitur. Iam autem h. l. aoristus requiritur, igitur prius verius: vnde et *ἀπούρας* et *ἀπηύρατο.* cf. ad A, 356. Mox 238 *οὐ μὲν γάρ ποτε* Townl. vn. Vindob.

238. *νηΐ πολυκλήϊδι παρ-λθέμεν ἐνθάδε ἔρρων.* — quod *ἔρρων* non est simpliciter *παραγινόμενος*, sed *μετὰ Φθορᾶς.* — Ita quoque Ven. B. Sch. br. Eust. cum Etymol. et Hesych. et primo loco Apollon. Lex. h. v. Repetunt idem ad I, 364. Od. Δ, 367. Aliud est *ἔρρε* sup. 164. Aliena tamen haec ab h. l. vbi est simpl. *ἐλθών. πολυκληΐδι* et h. l. scribitur, vt in Vrat. b.

240. *βοῶν δημὸν καὶ μηρί' ἔκηα. δημόν.* De acuto et etymo ad h. l. Sch. Ven. A. diligenter monet, et Ety-

mol. Hesych. Eustath. Praeiuit iam Apollon. Lex. in re nunc tam vulgari: δημός. ἐπίπλους ἱερείου. Tum ἔκηον Ven. tres Ven.

243. Versum hunc postponi alteri (vt sit: Ἀλλὰ Ζεῦ. Μηδ' οὕτω. Αὐτοὺς δή περ) testatur Barnes. in Mori et Barocc. Sic quatuor Vindob. At Bentl. v. 244 in Mori ms. omissum ait; idemque eum tollit. et habet vtique versus 244 tautologiam; et ingratum est ἔα post ἔασον.

245. τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα. Sch. A. ἐν ἄλλῳ· ὀλοφύρετο. quod et Vrat. b. a m. sec. et Vrat. A. habent. Prius tamen Homero sollenne est.

τὸν δ' ὁ πατὴρ editum erat, quod intulerat Barnes e ms. Mori et Barocc. quibus accedit Vrat. a. vn. Vindob. Male factum. Nam respuit vsum articuli Homerus. Ergo reuocatum, quod libri habent τὸν δὲ πατήρ. Sicque semper in hac quoque voce, vt A. 544. Δ, 68.

246. νεῦσε δέ οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι, οὐδ' ἀπολέσθαι. „Aristarchea lectio οὐδ' ἀπολεῖσθαι" Sch. A. Nisi alii legerant ἠδ' ἀπολέσθαι vt A, 117. vbi v. Obss.

σόον ἔμμεναι. σῶον Mori. Vindob. saltem deb. σῶν. Eadem varietas vs. 117 et al.

247. αἰετὸν ἧκε τελειότατον πετεηνῶν. Memorabile epitheton, repetitum Ω. 315. duplicem admittit interpretationem, aut vt aquila per se sit τελειότατος, praestantissimus inter alites: τὸν ἀξιώματι ὑπερέχοντα. ὡς λέων τελειότατος θηρῶν. τουτέστι κυριώτατος καὶ βασιλικώτατος. Sic Callim. in Iou. 68 θήκαο δ' οἰωνὸν μέγ' ὑπείροχον, ἀγγελιώτην σῶν τεράων. aut potius h. l. respectu augurii, quod per eam redditur, quodque summum ac princeps in toto hoc genere est. Errant inter duo hos significatus grammatici, cum Eustathio, hic et ad Ω, p. 1352. Schol. A. μέγιστον· ἢ ἐντελῆ σήματα φαίνοντα. ἐντελεστικώτατον Sch. B. τελεστικώτατον ἢ μέγαν. Similiter Schol. br. et Hesych. qui ἐπιτελεστικώτατον reddit cum iisdem: quatenus aquila augurium euentus certi (ἐπιτετελεσμένον) reddit. Addunt grammatici mythum, aliun-

de notum, de aquilae augurio in Gigantomachia; vnde a Ioue aquilae is honos impertitus est, vt inter aues augurales sit praecipua.

πετεηνῶν. Supra B, 459 scripturam variari non vidi, at h. l. πετεεινῶν Mori et Barocc. et sic aliis locis quoque.

Ceterum profecerunt ex h. l. Virgil. Aen. XII, 274. VI, 190. Apollon. III, 542 sq.

248. νεβρὸν ἔχοντ' — cf. Od. T, 228 sq.

250. πανομφαίῳ Ζηνί. „ quod πανομφαῖος non est generale Iouis epitheton, (sed) ὁ κληδόνιος, καὶ πάσης κληδόνος παραίτιος; et quod hoc vno loco vox occurrit." Schol. A. Quod ad prius attinet, respexit grammaticus interpretationem ὀμφῆς per φωνῆς passim fieri solitam, vt esset ὁ πάσης φωνῆς ἄξιος; immo vero est Iupiter omnium ominum omnisque vaticinii auctor: οἱ γὰρ ἄλλοι πάντες ὑποφῆται Διός εἰσιν, εἴτε δαίμονες εἴτ' ἄνθρωποι, vt Eustath. ex antiquioribus. Praeiuerat Apollon. Lex. h. v. ἐπίθετον τοῦ Διός, εἰς ὃν πᾶσα ὀμφὴ ἀναφέρεται. Similia sunt in Sch. br. Eustath. Etymol. Hesych. Alia quaestio moueri potest, sitne h. l. πανομφαῖος appellatiuum Iouis epitheton, an proprium istius arae: βωμὸς τοῦ Διὸς Πανομφαίου. de qua sunt versus Myrus poetriae ap. Athen. XI, p. 491 A. et Eustath. ad Ω, p. 1351, 32. Wolf. Poetr. gr. p. 28. Add. Eratosthenem ex Naxiacis Aglaosthenis c. 30. Petiit quoque hinc Ouid. Met. XI, 198 *Ara Panomphaeo vetus est sacrata Tonanti.* Adiecta sunt alia in Ven. A. tum B. vnde intelligitur laborasse grammaticos mirum in modum in voce hac interpretanda: dum volebant esse: τῷ ὑπὸ πάντων φωνουμένῳ, qui *appellatur* ab omnibus Iupiter, secundum Arateum: μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. Contra monetur recte, Homerum nunquam ὄτταν vel ὀμφὴν de voce humana dicere, sed semper de omine.

251. οἱ δ' ὡς οὖν εἶδον, ὅτ' ἄρ legebatur in edd. praeter Rom. in qua εἴδονθ' ὅτ' ἄρ. Sic quoque Eu-

stath. alludunt εἴδονθ' codd. Cant. Mori. Barocc. Harl. Vrat. b. duo Vindob. Ven. Townl. et receperat Barnes, quia hoc idem occurrit Π, 278. Ρ, 724 εἴδοντο pro εἶδον. cf. ad Γ, 154. Sane pro vtraque lectione ratio critica afferri potest; mutari potuit εἶδον, ὅτ' quod ignoraretur ον produci caesura; potuit quoque εἴδονθ' quod ignoraretur etiam εἴδοντο pro εἶδον ap. Homer. occurrere. Similis dubitatio exoritur super Scholio Lips. γρ. ἤσθονθ'.

255. τάφρου τ' ἐξελάσαι. Legitur τάφρον τ' ἐξελάσαι Mori ap. Bentl.

257. Φραδμονίδην Ἀγέλαον· ὁ μὲν φύγαδε τράπεν ἵππους. ⊱ „quod φύγαδε vt οἴκαδε.“ A. Haec iam vidimus sup. 157 cum Ionica forma. Φραγμονίδην Vrat. c.

258. τῷ δὲ μεταστρεφθέντι — μεταστραφθέντι Mori. Versus 258. 9. iterantur alibi E, 40. 41. Λ, 447. 8. De στήθεσφι v. inf. ad 300.

260. ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. In alio: „ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι.“ Sch. A.

261. τόνδε μετ' iubent scribere Sch. br. Et Barn. iterum inserit suum τοῖσιδ' ἐπ'.

262. θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν. Mori θοῦροι. De modo loquendi v. ad A, 149. Et ὀπάων vs. sequ. 263 qui θεράπων alias. cf. ad Z, 18.

264. Ἐνυαλίῳ 'νδρειφόντῃ aut scribendum aut pronuntiandum est. v. ad B, 651.

266. ⊱ Quod, omnibus reuertentibus, Vlysses apud naues remanet; eoque manifestum fit, sup. 97 οὐδ' ἐπάκουσεν esse ἑκουσίως παρεπέμψατο. (vbi vide) A. Addit B. Vlyssem intus manere, vt copias cogat; non vero ignauiae caussa; nam etiam Thoantem remanere, virum fortissimum.

παλίντονα τόξα τιταίνων. Teucer Sch. Ven. A. εἰς τοὐπίσω τεινομένων· ἐστὶ δὲ εἶδος τοξείας. Respiciunt h. v. eadem Schol. ad 325 vbi est αὖ ἐρύειν τὰ τόξα. Non est interpretatio; sed obscuratio. — εἰς τοὐπίσω τεινόμε-

να etiam Sch. br. interpretantur; similiter Eustath. ὀπισθότονα Hesych. in quo adiectum ἢ τὰ ἐπὶ θάτερα τρεπόμενα, in alteram partem. Is. Vossius ad e. l. ait opponi τὰ εὐθύτονα.

Videntur viri docti duo inter se diuersos significatus confundere. Est παλίντονος epitheton cuiuscunque arcus, quatenus *tenditur*, *inflectitur*, *curuatur*, in alteram vtique partem, *neruo* ad corpus *adducto*: sic est epitheton poeticum; etiam ap. Apollon. I, 993. Vide sup. Δ, 122. 3. 4. Hercules παλίντονον αἶψα τανύσσας τόξον. At est etiam genus arcuum, qui tendi et curuari possunt *in vtramque partem* prouti arripienti arcum commodum sit. Huius generis arcus gestabant Arabes ap. Herod. VII, 69. quos recte interpretatus est Valken. Possint et cornua arcus reflexa quodammodo dici παλίντονα; sed vix τόξα per se.

267. στῆ δ' ἄρ' ὑπ' Αἴαντος σάκεϊ. Venetus: στῆ δὲ παρ' Αἴ. At Sch. A. adscriptum habet: γρ. στῆ δ' ἄρ' ὑπ' Αἴ.

268. Αἴας μὲν ὑπεξέφερε σάκος. Schol. Ven. B. ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἔφερε. Male hoc. etsi in eundem sensum et alii acceperunt: quos refellit Clarke et recte reddit: *scutum submouebat, vt locum haberet Teucer ad iaculandum.* Nec vis vocis ὑπεκφέρειν alia esse potest. Ernesti iterum turbat. Verum manifestae sunt notiones in poeta: sub scuto, pone scutum, Aiacis stat Teucer; quoties is arcum intenderat, Aiax scutum *eleuat*, seu remouet, quocunque modo et Teucer progressus sagittam emittit; sagitta emissa recipit se Teucer pone scutum, ne ab hoste petatur.

269. ἐπεὶ ἄρ τιν' ὀϊστεύσας — Vix serio adscriptum putes Sch. br. ἐπίαρτιν. ἤτοι ὄνομα κύριον, ὁ ἐπίαρτις. ἢ ἀντὶ τοῦ, ἐπί τινα δή. Sic ed. pr. Ald. Barnes. lusum ineptum continuat ἐπ' Ἴαρτιν et ἐπὶ Ἄρτιν. Porro ἐπεὶ ἄν τ'. Harl.

270. „βεβλήκει. γρ. βεβλήκοι." Ven. A. Etiam Harlei. habet superscriptum. Mox ὁ μὲν dictum copulatiue

pro ſollenni ὁ δὲ vel pro καὶ ὁ μὲν — ὄλεσσε. Poterat ſane totum hoc abeſſe. ὄλεσκεν duo Vindob.

271. αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰών. Bentl. emendat ὅ γ' αὖτις.

272. ὁ δέ μιν σάκεϊ laudat verſum ſuo more Plutarch. de amore frat. p. 486 B.

276. καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα. „Eſſe Ἀμοπάονα legendum, et vna voce, vt nomen proprium ſit" docet Schol. A. Fuerunt enim, qui pro appellatiuo acciperent ἅμ' ὀπάονα. *et ſimul comitem eius ſuſtulit Polyaemonidem.* hoc diſcas quoque ex Euſtathio et Schol. Moſc. 1. Erat quoque ſic ſcriptum in cod. Lipſ. et Harlei. vno Vindob. (In Vrat. b. a pr. m. ἅμ' Ὀπάονος.) Nec abſurdum hoc. Placebat quoque Bentleio. Alii Opaonem eſſe voluere nomen viri: in quibus Apollon. Lex. ὀπάων. ἀκόλουθος. — ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα· ἅμ' Ὀπάονα καὶ Μελάνιππον. Ex vulgari ſcriptura Amopaon eſt Polyaemonis filius. Spiritu aſpero ediderat Ἁμοπάονα H. Stephanus ex edit. Rom. lenis ſpiritus regnat in edd. Flor. Aldd. et in Codd. Mori. Townl. Ven.

277. πάντας ἐπασσυτέρους. Abeſt verſus a mſ. Mori. Harlei. Townl. Vrat. b. Moſc. 1. a pr. m. et a Veneto; tacent quoque Scholia. Et potuit verſus a rhapſodo inferri ex aliis locis: M, 194. Π, 418.

282. βάλλ' οὕτως, αἴ κε τι φόως Δαναοῖσι γένηαι. Eſt φῶς omnino ὄφελός τι. cf. ad Z, 6. In Schol. br. per σωτηρίαν, ab Euſtathio per νίκην redditur. Recte Scholia br. quatenus ad Danaos ſpectat; non aeque bene, quatenus hoc idem ad Telamonem patrem eſt referendum: quod etiam Koeppen ſenſit: acutiſſimus interpres. Potius de laude et gloria erit accipiendum, vt iam innueram ad Virgil. Aen. II, 281 *O lux Dardaniae.* Saltem is, qui tres verſus inſeruit, (nam vſ. ſeqq. 283. 4. 5. a rhapſodo, ſed valde antiquo, profectos eſſe ſuſpicor) ita acceperat, quandoquidem ſubiecit: εὐκλείης ἐπίβησον. Verſibus trinis reſciſſis ſenſus vocis φόως redit ad ſollennem: ὄφελός τι vel σωτήρ.

Vſus eſt verſu Lucianus Nigr. 37. vbi eſt, αἴ κεν τι φόως ἄνδρεσσι γένηαι. Et vſſ. 282. 283 in compellando amico Plutarch. de adulat. p. 55 B. Si in Attico ſcriptore verſaremur, coniiceret aliquis βάλλ' οὗτος, heus tu! ſyllaba per caeſuram producta.

283. πατρί τε σῷ Τελαμῶνι, ὅ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα. Schol. A. B. Lipſ. notant, ὁ h. l. eſſe pro ὃς dictum. voluere forte occurrere ſcripturae ὅς ἔτρεφε, quae etiam reperitur in Euſtath. et ed. Rom. in Mori mſ. Deterius etiam H. Stephanus: ὅς σ' ἔτρεφε. vnde σ' eiecit Barnes, et laudat X, 480. Od. Λ, 67.

Eſt alia moleſtia in hiatu, qui forte ferri poteſt in caeſura medii verſus. Bentleius tamen tollit: Τελαμῶν', ὅ σ' ἔτρ. quod et Barnes neſcio vnde attulit. Equidem praeferrem ὅς σε τράφε. Regnat tamen in codd. quod vulgatum eſt ὅ σ' ἔτρεφε. etiam in optimis.

284. καί σε, νόθον περ ἐόντα, κομίσσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ — „Verſus nec apud Zenodotum lectus, et ἠθέτητο ab Ariſtophane. Intempeſtiua eſt generis memoratio; nec habet exhortationem, ſed potius exprobrat et deprimit. Scilicet fuit inter ζητήματα, quomodo, cum laudare vellet Teucrum, νόθον tamen appellaſſet. Non meminerant docti homines, heroica aetate nullum fuiſſe opprobrium τοῦ νόθου. Ab aliis apud A. B. verſus defenditur. Recte quidem, quod ad voc. νόθον attinet; verum verſus tota ſua iunctura prodit intempeſtiuam interpolationem, vna cum ceteris.

In iisdem Scholiis, etiam in Sch. br. narratio de Teucro repetitur ex Apollodoro περὶ νεῶν (non ex Apollonio περὶ γενῶν) v. Not. ad Apollodor. p. 1125.

285. τὸν καὶ τηλόθ' ἐόντα, ἐϋκλείης ἐπίβησον. Editur ἐϋκλείης inde a Turnebo pro εὐκλείης. Reſtat tamen vel ſic hiatus. Manifeſtum fit, fuiſſe ἐόντ' ἠϋκλείης, vt alibi ſcribitur; ſic quoque Bentl. emendauerat. De forma loquendi monitu vix opus. Nam βάω, βιβάω, βιβάσκω, transitiue, ſollennia Homero. Et tropus conuenit cum προςπελάσαι, μίξαι, in Pindaro, μιχθῆναι νίκῃ,

admoneri, victoria, laude potiri. Tropum in phantaſma poeticum mutauit Pindarus I. V, 57 τετείχισται δὲ πάλαι πύργος ὑψηλαῖς ἀρεταῖς, ἀναβαίνειν. cf. fragm. inc. IV. p. 81. Propius ad Homerum idem Pindar. I. I, 55 πότμος αὐτὸν ἐπέβασεν εὐαμερίας.

τηλόθ' ἐόντα pro τηλόθι. vt et in Hymn. in Apoll. 330 pro τηλόθεν ὄντα reponi poterat, ſi modo ſententia loci ſic reſtituta eſſet; enimuero manet repugnantia: nam vſſ. 331. 345 vere dea μέτεστιν ἀνδράσι, et ἀπὸ νόσφι θεῶν κίε, quibus illa adhuc interfuerat, μετῆν, nunc autem abſuturam ſe eſſe ſignificat; quomodo ergo, ſi erat τηλόθ' ἐοῦσα, dicere poterat: θεοῖς μετέσσομαι? niſi contortas ariolationes ſequare?

286. σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερέω, ὡς καὶ τετελεσμένον ἔσται. Mori. Barocc. ὃ καὶ — „γρ. τόδε" Barnes. Ita deb. τὸ δέ.

287. Ζεύς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀθήνη. Additum τ' ex Barocc. Harlei. vno Vindob. Ven. inuitante vſu ſollenni τε — καί.

288. Ἰλίου ἐξαλαπάξαι. pro hoc ἐκπέρσαι Mori. Barocc. Moſc. 1. Ex Mori mſ. etiam Ἴλιον enotarat Bentl.

289. πρώτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρεσβήϊον ἐν χερὶ θήσω. πρεσβήϊον, τὸ ὑπὲρ τιμῆς διδόμενον δῶρον Schol. A. et br. cum Etymol. Etiam Heſych. πρεσβήϊον, πρεσβεῖον, κατὰ τιμήν, τίμημα. forte τίμιον quod etiam eſt ap. Euſtath. Nam πρέσβυς eſt etiam τίμιος. Verbo: eſt idem quod γέρας. ἀριστεῖον.

μετ' ἐμέ. Apud Heſych. eſt μετ' ἐμεῦ, nec male, ſicque iam ap. Apollon. Lex. p. 276 in πρώτῳ ῥυμῷ.

θήσω. in marg. Vrat. b. οἴσω.

290. ἠὲ δύω ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφι. ⸖ „quod bigis vtebantur." Monitum puta reſpectu ad vſ. 185. Zenodotus et Ariſtophanes ἵππω legebant, quod Townl. habet.

293. Ἀτρείδη κύδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν ὀτρύνεις appoſita ſtigme ⸖ ſed Scholion excidit. Odyſſ. Ω,

468 ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην. Alludit ad h. l. Lucian. Nigrin. 6. et alii alibi.

294. οὐ μέν τοι, ὅση δύναμίς γε πάρεστι, παύομαι. Cant. Townl. Ven. οὐ μέν μοι. Sic erit interpungendum, οὐ μέν, μοι ὅση. minus ſuauiter.

295. παύομαι. Vrat. b. a m. ſec. παύσομαι. Et Euſtath. παύομαι, ἤ, παύσομαι. Mox ποτὶ, προτὶ, vt alibi, variat. v. ad A, 245.

296. ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω. „δεδεγμένος per γ. ſic αἱ Ἀριστάρχου. At Herodianus δεδεχμένος." Mirum, grammaticum in hoc haerere potuiſſe; vſus enim ſatis probauit alterum: v. Etymol. „Diogenes ἐν τοῖς ὑπομνήμασι (iterum inf. ad vſ. 441 memoratus, Cyzicenusne an Tarſenſis?) per ironiam dictum eſſe volebat pro δεξιούμενος τοῖς τόξοις. τὸ γὰρ δεδέχθαι, φιλοφρονεῖσθαι. δεξιοῦσθαι. en acumen grammaticum, in quo Euſtathius quoque ſibi placet, atque etiam Schol. A. B. „οὐκ ἄχαρις ἡ διήγησις. leg. ἐξήγησις." Relinquamus hominibus hoc χαρίεν. δεδεγμένος eſt dictum vt ſexcenties, etiam Latinorum excipere, quoties aliquem telo, inſidiis, petimus, attingimus.

ἐκ τοῦ δὴ Cant. αἰεὶ δὴ τόξοισι. et pro ἐναίρω mſ. Mori ἀναιρῶ.

297. τανυγλώχινας ὀϊστούς. Apollon. Lex. τανυγλώχινας. τεταμένας τὰς γλωχῖνας ἔχοντας. τουτέστι, τὰς γωνίας. vnde proſecere Heſych. Etymol. Schol. br.

299. τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητῆρα. ℔ „κύνα, διὰ τὸ θρασὺ καὶ πολύλαλον (ſufficiebat prius) Sic Λ, 362 ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον."

λυσσητῆρα. ἢ λωβητῆρα, Euſtathius: qui etiam difficultatis ab aliis motae meminit, quatenus dicere poſſit, ſe Hectorem ferire non poſſe? cur enim eum non petiit? aut ſi petiit, cur in eo aberrauit? Mira ſubtilitas! Supererat tertium: non potuit eum ſagitta attingere, ſeu caſu ſeu quia longius aberat.

βαλέειν. Suid. βάλλειν. laudato hoc ipſo verſu.

300. ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν. νευρῆφιν ſcribendum eſſe, non νευρῆφιν, videbis in Excurſu ad h. v. de φι paragogico.

301. Ἕκτορος ἀντικρὺ, βαλέειν δέ ἑ ἵετο θυμός. ⊱ „πρὸς τὸ βαλέειν" ſcil. quod eſt, eminus ferire, οὐτᾶν cominus. obſeruatiuncula, ad faſtidium repetita. Eodem iterum ſpectat ſtigme verſui 303 appoſita.

ἀντικρὺς etiam h. l. em. Bentl.

302. Γοργυθίων ex Γόργυθος, vt Ἡφαιστίων ex Ἥφαιστος, eſt ap. Etymol. memoratus.

304. τόν ῥ' ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ. Schol. A. notat: „Ariſtarchum, Zenodotum et Ariſtophanem ſcribere Αἰσύμηθεν" non ergo veram rationem intellexere; cum ipſum ἐξ declaret, eſſe pro ἐξ Αἰσιμηςθε. quod modo in νευρῆφι vidimus.

Αἰσύμη, πόλις Θράκης, laudato hoc verſu, Stephanus Byz. add. Etymol. p. 39, 30. Euſtath. et corrupte Heſych. πόλις Τρωϊκὴ pro Θρακική. Berkel. ad Stephan. Byz. confundit Oeſymen, quae Thaſiorum colonia fuit, in littore Thraciae, inſulae Thaſo obuerſo: de qua v. Harpocrat. h. v. et Mauſſac. e Thucydide. De Aeſyma Homeri nihil aliunde conſtat.

ὀπυιομένη. primo nunc vox occurrit: de qua grammatici agunt ad Σ, 383. Spectat huc Etymol. μεμνηστευμένη. γεγχμημένη.

305. καλὴ Καστιάνειρα δέμας εἰκυῖα θεῇσι. Mori et Euſtath. οἰκυῖα ex ἐοικυῖα.

θεῇσι. θεοῖσι Cant.

Apud Athen. XIV, p. 632 E. inter verſus μειούρους memoratur: καλὴ Κασσιέπεια θεοῖς δέμας ἐοικυῖα (ſaltem εἰοικυῖα) ex h. l. confictus videtur.

306. μήκων δ' ὥς ἑτέρωσε κάρη βάλεν — 307. 308 ὥς ἑτέρωσε κάρη βάλεν — ⊱ „quod duplici modo iunctura fieri poteſt: Gorgythion ἑτέρωσε κάρη βάλεν, ὥς μήκων. (Ita eſt interpungendum: μήκων δ' ὥς, ἑτέρωσε κάρη βάλεν) vel, ὡς δὲ μήκων βάλε (pro βάλλει) κάρη ἑτέρωσε, ὥς ἑτέρωσε ἤμυσε κάρη.

Porro in Schol. A. notatur, quod in verbis: ἤτ' ἐνὶ κήπῳ καρπῷ βριθομένη subintell. ἐστί. Nicanor participium pro βρίθεται acceperat: (quem sequuntur Schol. br. in quibus Aeolicum hoc esse pronuntiatur) vel assumendum: ἤτε βριθομένη κάρη βάλλει. Quidni dicas: esse hoc orationis minus elaboratae, vt participium omisso ἐστί ponatur. Ad Atticismum refert alius grammaticus in Schol. br. quicum conuenit Schol. Thucyd. I, 25. l. 26. Alia tamen ratio est in hoc, cum participium occurrit in descriptione aut alia oratione, in qua ab vno verbo pendent omnia. Sic v. c. in Anacr. 52 est explicatio tabulae pictae.

Versum 307 adscripsit Apollon. Lex. in βριθὺ, βαρὺ. ἀπὸ τοῦ καὶ· καρπῷ βρ.

νοτίῃσι τε εἰαρινῇσιν. ad νοτίῃσι, νοτίαις, Eustathius supplet πνοαῖς, vel ὑγρότησι, vt a νότος, auster, ductum sit. Immo vero est ἡ νοτία, humor. Potuit tamen initio δρόσος, ψεκὰς, subintelligi.

Ad 308 Scholion excidit, spectans, suspicor, ad voc. ἤμυσε de quo v. ad B, 148. quod non est: *ille inclinavit caput*, nam ἠμύειν habet vim intransitiuam; πεσεῖν. Ergo est, quod N, 543 ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε κάρη. Recte Virgil. qui Aen. IX, 434 locum expressit: *in humeros ceruix collapsa recumbit* et ibid. *lasso papauera collo demisere caput*, μήκων κάρη βάλεν. Et Apollon. III, 1399 ἔρνεα που τείως, Διὸς ἄσπετον ὀμβρήσαντος, φυταλιῇ νεόθρεπτα κατημύουσιν ἔραζε, κλασθέντα ῥίζηθεν, ἀλωήων πόνος ἀνδρῶν etc.

310. ἀντικρὺς Bentl. scribit et hic, vti modo 301.

311. ἀλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἅμαρτε· παρέσφηλε γὰρ Ἀπόλλων. Duplex scriptura in Ven. A. notatur: ἀλλ' ὅγε τοῦ μὲν ἁ. et ἀλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἁ. Hoc in Ven. quoque expressum. παρέσφηλε. σφαλῆναι καὶ ἀποτυχεῖν ἐποίησε. Sch. br. melius quam Eustath. add. Hesych. h. v.

312. Ἀλλ' Ἀρχεπτόλεμον — &c. „quod Zenodotus hic reliquerat Ἀρχεπτόλεμον, cum tamen supra 128 intulisset Ἰφιτίδην Ἐρασιπτόλεμον." quem amisso auriga

Eniopeo Hector adſciuerat, vt nunc iſto caeſo Cebrionen aſſumit.

313. βάλε στῆθος παρὰ μαζόν. ⸓ „quod βάλε pro ἔπαισε. (cf. ad 301.) Praefixa ſtigme — ⸓ etiam ſequentibus verſſ. 314—317. nec tamen in Scholiis Ven. quicquam monitum, niſi quod v. 317 ἡνιόχοιο deficit περὶ ἑ.

316. ἄχος πύκασε φρένας vt ſup. 124.

319. ἵππων ἦν' ἐλεῖν. „γρ. ἔχειν" Barn.

321. ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρί. ⸓ quod ὁ δὲ tanquam de altero dictum ſit, cum tamen ſit idem Hector" (quaſi hoc vno aut primo loco illud occurrat!)

In σμερδαλέα ἰάχων Clarke miratur hiatum: qui tamen nullus eſt: nam fuit — ἐα ϝιαχων.

322. βαλέειν δέ ἑ θυμὸς ἄνωγεν. Ita vulgatum erat. Eſſe hoc ex ἄνωγον, recte monet Clarke. Conſentiunt tamen in ἀνώγει codd. optimi Barocc. Cant. Townl. Ven. Lipſ. adde Vrat. b. a pr. m. et c. Moſc. 3. bini Vindob. cum edd. Flor. Aldd. adſciuerat ἄνωγεν Turnebus ex ed. Rom. Si ἀνώγει adoptamus, eſt propoſitio interiecta: agitabat enim animo eum ferire, pro ἠνώγει vt ſaepe: Δ, 301. B, 280.

Stigme huic verſui 322 appoſita haud dubie ſpectat τὸ βαλεῖν.

323. Eſt in Ven. B. Porphyrii ζήτημα ad h. l. cuius non niſi pars e cod. Leid. erat a Valken. Diſſ. de Scholiis p. 140 vulgata grammatico acumine dignum: Scilicet dubitatum eſt, *vtra manu* vulneratus fuerit Teucer; porro dubitatum, num neruum ad humerum adduxerit; vtque adeo iungendum ſit αὖ ἐρύοντα παρ' ὦμον v. 325 an παρ' ὦμον βάλε. Neoteles, ὅλον βιβλίον (non βίον) γράψας περὶ τῆς κατὰ τοὺς ἥρωας τοξείας, Scythas facere hoc docuerat, vt ad humerum adducant arcum, cum Cretenſes ad mammam adducere ſoleant: videturque, ſi Sch. A. et B. comparo, remouiſſe ab h. l. morem Scythicum, et alterum probaſſe παρ' ὦμον βάλε. Etſi non conuenit cum his Euſtathius, qui cetera repetit. Sane ſi v. 329 iactu ſaxi percuſſa manu arcus excidit νάρκησε δὲ χεὶρ

— τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς, *finifter* vtique humerus effe debuit, qui percuffus effet; quia finiftra arcum tenuit.

325. αὖ ἐρύοντα. ⸗ quod αὐερύοντα (nam vna voce et hic fcribitur in Ven. A. B.) manifefto eft εἰς τοὐπίσω ἕλκοντα et hinc παλίντονα τόξα. (v. ad 266.) Probat quoque Schol. A. iuncturam damnatam a Neotele: αὖ ἐρύοντα παρ' ὦμον. De κληῒς cf. ad B, 74. E, 146. ἡ κατακλείς. Tum αποϝεργει (αποέργει) fuit, ex αποϝεργει.

327. λίθῳ ὀκριόεντι. De hoc v. ad Δ, 518. M, 380.

328. νάρκησε δὲ χεὶρ ἐπὶ καρπῷ. ⸗ ftigme fpectat ad disputationem de humero: finiftrum effe intelligendum, Ven. A. B. affirmant. Porro χεῖρ' nonnulli pro χεῖρα. Afcalonita tamen tuitus erat χεὶρ cafu recto.

ῥῆξε δέ οἱ νευρήν. Nihil video moneri, quomodo νευρὴν acceperint veteres, arcusne fit neruus, an brachii tendo. Recte obferuatum eft de tendine frequentari aliam vocem τένοντα. ῥῆξε τένοντε, Δ, 521. E, 307. et τένοντες ἀγκῶνος Y, 478. Contra νευρὴν dicit de arcu, vt paullo ante hoc idem vf. 324 fagittam θῆκε δ' ἐπὶ νευρῇ. Sic quoque inf. O, 463 Teucro Iupiter ἐΰστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ ῥῆξ' ἐπὶ τῷ (in Hectorem) ἐρύοντι. Ita tamen acceptum quaeras quomodo cum ipfo vulnere conueniat: faxum non arcui eiusque neruo impactum eft, fed humero Teucri, ἐν κατακλῇδι. Locum enim accurate declarauit poeta: παρ' ὦμον, ὅθι κληῒς ἀποέργει αὐχένα τε στῆθός τε, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστι, h. e. ea parte, qua os omoplatam fterno iniungit; offe hoc fracto vulnus effe letale, norunt Hippocratis filii. Inf. X, 324. 5 Achilles Hectorem hafta transfigit, in gutture, qua parte clauiculae dirimunt ceruicem ab humeris, ᾗ κληῗδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσιν, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος, et fane hafta tum infixa refcidit arteriam. Solent itaque hos locos inter fpecimina Anatomiae Homericae referre; vti quoque Haller. Biblioth. anatom. p. 7. Statuendum igitur erit, Hectorem nunc faxo iniecto tendinem brachii rupiffe, ficque νευρὴν effe accipiendam. Occurrunt quoque femel τὰ νεῦρα dicta

de tendine cruris Jl. Π, 316. Bene haec. Tum autem alia difficultas exiſtit: ſi Teucro tendo brachii ruptus eſt, omni illum pugnae inhabilem et inutilem in poſterum redditum eſſe nemo dubitet. Atqui vide poetam parum ſui memorem; altero die in oppugnatione valli Teucrum iterum in pugnam prodire videbimus Jl. M, 336 ſq. Vt pudori poetae conſulamus, neceſſe erit ſtatuere: *ῥῆξε δέ οἱ νευρήν*, non eſſe de *abrupto* tendine accipiendum, ſed *rumpi* dici ea quoque, quae percuſſa ſoluuntur, labefactantur, vi priuantur, debilitantur; brachium itaque neruo percuſſo debilitatum altero die iterum firmatum ſatis eſſe putandum eſt, vt arcum tractare poſſet. Simpliciter *ῥήσσειν* percutere terram pedibus videbimus Σ, 571.

331. *ἀλλὰ θέων περίβη* ꝭ „quod *περίβη* ab animantibus ductum eſt, quae pro pullis pugnant." De hoc v. ad Α, 37.

καί οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε. Ionicum *ἀμφικάλυψε* nusquam memorari video. Eſt autem ratio loquendi exquiſitior pro vulgari *αὐτὸν ἀμφεκάλυψε σάκει*. Sed *ἀμφικαλύψαι τινί τι* etiam Ν, 420. Ρ, 132 et *νύκτα γαίῃ* iam ſupra Ε, 506. 507. *ὄρος πόλει* Odyſſ. Θ, 569. Etiam occurrit *τινά τι*, duplici accuſatiuo vt vidimus Γ, 442 *οὐ γάρ πώ ποτέ μ' ὧδε ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψε*, vbi v. de hac voce. In Vindob. ab interpolatrice manu *καὶ ἑ σάκει ἀ*.

Mox 332. *ἐρίηρες ἑταῖροι*. v. ad Γ, 47.

337. *Ἕκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε*. Ariſtarchus legebat: *Ἕκτωρ δὲ πρώτοισι κίε*. quod eſt *ἐπὶ τοὺς πρώτους ὥρμα*. atqui hi quos adortus eſt, non erant *πρῶτοι* ſed *ὕστατοι*, nam fugiebant Achiui.

σθένεϊ βλεμεαίνων. De vi et etymo vocis multa a grammaticis disputantur: v. Euſtath. Etymol. Heſych. et ipſa Lexica. a *βλέπειν* non bene duci aiunt, quia Homero vox haec nota non eſt (attamen, quod mireris, *βλέφαρα* ille norat). Inter cetera praeſtat, ductam eſſe vocem *ἀπὸ τοῦ βρέμειν, βρεμεαίνειν, βλεμεαίνειν*. Alii a

φλέειν ebullire. In Schol. br. redditur ἐπιῤῥωνύμενος, fcilicet ex adiuncto σθένει. fic quoque Apollon. Lex. vbi addita funt nonnulla de βλέννα, aliena ifta, nifi de φλέειν cogitauit. Optime Etymol. τῇ ἑαυτοῦ δυνάμει γαυριῶν καὶ ἐπαιρόμενος, μαργαίνων καὶ ἐνθουσιῶν, σφοδρῶς ἐπιῤῥωνύμενος. cf. Euftath. ad M, p. 892, a. Prorfus fic Lat. fremere.

338. ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων. Argutantur veteres ap. Schol. A. B. in impugnanda et defendenda comparatione: „primo, quod canis vnam tantum feram h. l. perfequi dicitur, cum Hector multos perfequatur; tum quod fugientes Achiui cum apro et leone, non cum animante imbelli, comparantur." atqui comparatio non in his, fed in canis ftudio feram affequendi vertitur.

339. ποσὶ ταχέεσσι πεποιθώς. Pro vltima voce eft διώκων in Townl. et Ven. At in Schol. „γρ. πεποιθώς." vtrumque bene. de altero hoc v. ad B, 588.

340. ἰσχία τε γλουτούς τε, ἑλισσόμενόν τε δοκεύει. Scholion in priore parte non fatis integrum declarat duplicem interpunctionem fieri poffe, vt aut iungantur ἅπτηται ἰσχία γλουτούς τε, aut ἰσχία γ. iungantur cum δοκεύει. Si prius: effe σχῆμα, vt E, 748 Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους pro ἵππων." Praeftat dicere fuppleri ἅπτηται (αὐτῶν κατ') ἰσχία. In edd. inde a Flor. et Aldd. erat ἑλισσόμενος, quod duce Rom. tandem emendauit H. Stephanus. Fuit tamen vitium etiam in codd. vt in Mori mf. Vrat. c. et A. cum gl. συστρεφόμενος. duo Vindob. et in vno — μενον eft corr. — νου. Porro in Harlei. erat δὲ δοκεύει. vnde Bentl. haud ineleganter refingit: — γλουτούς τε. Ϝελισσόμενον δὲ δοκεύει. Ita quoque emollitur oratio, cum alias iunctim fe excipiant: ὅτε ἅπτηται — καὶ — δοκεύει. etfi non fine exemplo eft grammatica haec minus fubtilis. ὅτε cum fubiunctiuo alias adfcifcit ἂν vel κεν. vnde et fit ὅταν. De voc. γλουτὸς v. Euft. et Gloffaria. δοκεύει, ἐπιτηρεῖ in Apollon. et Hefych. ad h. v. fpectat, vbi vide. Variat quoque τε et δὲ ante δοκεύει.

341. ὡς Ἕκτωρ ὤπαζε — Ἀχαιούς. Docte ad h. v. reuocat Bentl. Scholion Hesychii. ὤπαζε, κατόπιν ἐπάγων ἐδίωκε. quod ductum ex Apollonio Lex. cf. Sch. br. Idem Hesychii τὸν ὀπισθότατον ex h. l. factum censet. cf. Eustath.

342. οἱ δὲ φέβοντο Cant. Harlei. duo Vindob. Ven. Lipſ. Vrat. b. Townl. Sicque necesse scribere pro οἱ δ' ἐφέβοντο si nobis constare volumus.

343. διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον. v. Excurs. ad M, pr.

346. Grammaticus in Ven. A. obseruat, nunc interpungi post κεκλόμενοι, adeoque iungenda esse sequentia: καὶ εὐχετόωντο· Forte tamen fuisse μέγα δ' εὐχετόωντα." Sane liberior sic oratio, et valde probanda.

349. Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων ἠδὲ βροτολοιγοῦ Ἄρηος. ⟗ (fuit puto ⟗) Sch. A. B. Lipſ. et Eustath. vna cum Sch. Leid. ap. Valken. ad Phoen. p. 168 docent Zenodotum scripsisse Γοργόνος ὄμματ' ἔχων. quod et Schol. Lipſ. et Leid. praefixum habent. At, inquit Schol. A. Homericum est Γοργὼ, Λ, 36 Γοργὼ βλοσυρῶπις. Addit B. sic quoque esse apud Hesiodum Sc. H. 224. Scilicet fuit antiquior forma, Γοργὼ, Γοργόος, postea factum quoque Γοργὼν, όνος. neque in hoc quicquam quod mireris; miror potius, vnde Γοργείη κεφαλὴ E, 741 ductum sit, cum esse deberet Γοργοίη.

Porro Γοργοῦς οἴματ' ἔχων legerat Aristarchus: vt essent τὰ ὁρμήματα, (vt Achilles irruit αἰετοῦ οἴματ' ἔχων, Φ, 252.) Video quoque hoc probasse Bentleium. Addunt Sch. A. plures tamen vulgatae (πλείους τῶν δημωδῶν) habebant Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων, cui adstipulatur Λ, 36· Γοργὼ βλοσυρῶπις. Addit χαλεπὸν οὖν τὸ σαφὲς εἰπεῖν. Et similia habet Ven. B. Atqui satis apertum est, οἴματ' ex Φ, 252 huc illata esse prorsus aliena; in Gorgone enim non *impetus* irruentis, sed *oculorum truculentia* notabilis erat. Γοργοῦς ὄμματ' habent praefixa quoque Sch. br. addunt tamen, ἢ οἴματα ἀντὶ τοῦ ὁρμήματα. Per γοργότητος male explicant Γοργοῦς Sch. br.

et Etymol. Fuit antiquum ſymbolum Formidinis ſeu Terroris in perſonam mutati Gorgo: expreſſum per caput horrendi adſpectus. cf. ad E, 741. — Supereſt vt moneam, non ἠδὲ, ſed ἠὲ hic eſſe legendum, quod tamen nusquam notatum video, niſi in Sch. A. in Zenodotea lectione. Requiritur *vel*, non *et*.

352. 353. οὐκέτι νῶϊ ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ' ὑστάτιόν περ; Barocc. οὐδέ τι haud male per ſe. Verum οὐκέτι ſaepe pro ſimplici οὐκ. aut poteſt eſſe dictum pro, ne nunc quidem.

νῶϊ aiunt Schol. A. „eſſe idem quod ἡμῖν.“ Immo, quod ἡμεῖς. compara inf. 377. Λ, 766. ad O, 437. X, 216. nec tamen niſi de duobus. v. Sch. br. In ed. Rom. et Euſtath. legitur οὐκέθ' ἡμεῖς. ex interpretatione, cum vitio metri; deb. ſaltem οὐκέτ' ἄρ' ἡμεῖς.

κεκαδησόμεθα. Fuit κεκάδω, vel κεκαδέω, χωρίζω. Ab hoc ducunt κεκαδησόμεθα h. l. grammatici, v. Etymol. Heſych. Sch. A. ἀποστησόμεθα. Ita erit ſenſus: non derelinquemus, non deſeremus, Danaos, ὑστάτιόν περ, vltima ſaltem vice iis aderimus. Fuit primo χάω, χάζω, capio, contineo; vnde χάζεσθαι et ἀναχάζεσθαι vi reciproca, recipere ſe, recedere; etiam refugere, cunctari: vt Apollon. IV, 190 μηκέτι νῦν χάζεσθε, φίλοι, πάτρηνδε νέεσθαι. Sed video bene de hac voce iam egiſſe H. Stephanum. Inde κέκαδα, κεκαδέω, facio aliquem recedere. Nunc κεκαδέσθαι, recipere ſe, recedere: Sic Δ, 497 ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος ad q. v. vide Obſſ. Qui facit recedere, idem ſeparat, alterum altero priuat: hinc eſt κεκαδέω priuo. Inf. Λ, 334 θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδών, et Od. Φ, 153 θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδήσει πολλούς.

Poſt haec omnia praefero alteram vocis interpretationem in Sch. B. Leid. Sch. br. Etymol. φροντιοῦμεν. vt ſit pro κηδήσομεν. a κηδέω, κέκαδα, factum κεκαδέω. Ita ſententia interrogatiue effertur; vt et Euſtath. facit: an non curam habebimus? ſuſcipiemus? ſaltem poſtre-

ma hac vice? ὑστάτιόν περ. quod alibi: ὕστατα καὶ πύματα.

Pro ὀλλυμένων Δαναῶν Sch. A. memorat ſcribi quoque 'Αργείων Δαναῶν. perperam.

354. κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες. In Lipſ. ἀνατλήσαντες erat in litura. Sed alteram vocem iam vidimus ſup. 34 et Δ, 170. cf. inf. 465.

355. ὁ δὲ μαίνεται οὐκέτ' ἀνεκτῶς. Ariſtarchus monuerat ἀνεκτῶς ſcribendum circumflexe, et remiſerat ad A, 573 vbi ἔργα οὐκέτ' ἀνεκτά.

358. καὶ λίην οὗτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειε — Sequitur ἀλλὰ πατὴρ — οὖμός. Schol. B. ſenſum alienum, puto, infert: καὶ μὲν περὶ τούτου μὲν οὐδέν μοι μέλει, φησίν· ἀπολεῖται γὰρ ὅσον οὐδέ πω. ὁ πατὴρ δὲ ὁ ἐμός ἐστιν αἴτιος. Eſt enim λίην ſaepe in Homero πάνυ. μάλα. v. ad A, 553. cf. Heſych. in μάλα. *vtique Hector dudum periiſſet, niſi Iupiter prohiberet.* ἀλλὰ pro εἰ μὴ ſaepe ex antiquo ſermone.

360. πατὴρ — φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῇσι. Sch. B. ἐνθουσιᾷ. ὡς τὸ· μαίνετο δ' ὡς ὅτ' "Αρης" O, 650. quod non aſſequor. Conueniret obſeruatio verſui 355. At h. l. haud dubie eſt, male inſanit; non recte iudicat, ſtatuit, κακὰ φρονεῖ. ſcilicet hoc ipſo, quod Hectorem et Troianos ſuperiores pugna reddit et a caede tuetur.

361. σχέτλιος, αἰὲν ἀλιτρὸς, ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς. ⊱ „ſtigmen apponunt nonnulli, quod ἀλιτρὸς h. l. ſit ἀγνώμων, ingratus, in Mineruam. Schol. br. cum Etymol. ἁμαρτωλός. ἄδικος. quod eſt latius. cf. Heſych. in quo ἀλατρίας Bentleius emendat ἀλιτρίας. Ter occurrit vocabulum in Homericis, et habet difficultatem interpretatio vbique; proprie eſt ἀλιτήριος, ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν, notione ſatis explicita, peccans, ſceleratus, improbus. Inf. Ψ, 595 non vult δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρὸς, in deos impius, violando debitam Menelao, natu maiori, reuerentiam; quippe cuius rei Erinnyes ſunt O, 204. In Od. E, 182 Calypſo Vlyſſem inter blandiendum appellat ἀλιτρὸν, vt Latini, improbum, quippe verſutum, falla-

cem. Etiam h. l. ex ſententia nihil amplius eſſe poteſt ἀλιτρὸς, quam indignantis, ὁ κακοῦργος, aduerſa et ingrata Mineruae conſilia agitans.

De σχέτλιος v. ad B, 112.

ἀπερωεὺς, κωλυτής. iam Apollon. Lex. huius loci reſpectu. plura inde addunt Heſych. in ἀπερωεὺς, et in ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς. Etymol. Schol. br. ἀλιτρὸς ἀπερωεὺς nemo iunxit; ſed vtrumque ſeorſum.

Acutum eſt quod ad ſeqq. monent Sch. B. Herculis mentionem fieri parum commode a Minerua coram Iunone, cui illa norat eum eſſe infeſtiſſimum. Atqui non Iunonis, ſed ſui cauſſa et reſpectu Minerua haec memorat. Ceterum de Minerua Herculis in laboribus adiutrice locus hic eſt notabilis; etiam ad illuſtranda priſca anaglypha.

362. οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὅ οἱ μάλα πολλὰ — antiqui ſermonis eſt τῶν ὃ pro καθ᾽ ὃ, τοῦ καθ᾽ ὅ. ὅτι.

363. σώεσκον ὑπ᾽ Εὐρυσθῆος ἀέθλων. Euſtathius male ἀπὸ vel ὑποσώεσκον iungit. Eſt ὑπὸ pro ὑπὲκ, vel pro ὑπ᾽ ἀέθλοις, in periculis, periculoſis laboribus ab Euryſtheo impoſitis.

365. τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ᾽ οὐρανόθεν προΐαλλε. Schol. br. legerant ἀπαλεξήσουσαν. reddunt tamen recte ἐπικουρήσασαν. βοηθήσουσαν.

366. εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ᾔδε᾽ ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσιν. εἰ γὰρ, nam ſi, reſpondet 369 οὐκ ἂν ἐγώ. Non tamen male Koeppen: vtinam hoc nouiſſem.

πευκαλίμῃσι. πυκναῖς. ὀξείαις. et alia ap. Heſych. in quo Bentleius vidit πεικάμμαις eſſe vitioſam lectionem τοῦ πευκαλίμαις. A πεύκη, picea, ducunt vocem grammatici, in Etymol. et Euſtathius, vt ſint φρένες δριμεῖαι καὶ σώφρονες, vel πικραὶ καὶ συνεταί. Praeſtat tamen pro πυκναῖς dictas accipere; nam πύκα, πυκάλιμος, πευκάλιμος. vtrumque habet Sch. B. ad Ξ, 165.

Recitat verſus quatuor Pauſan. VIII, 18. p. 635.

367. εὖτέ μιν εἰς Ἀΐδαο πυλάρταο προὔπεμψεν. Bene Schol. A. πυλάρταο. ἰσχυρῶς συναρμόζοντος (ἐπαρτῶν

τος est in Suida) καὶ κλείοντος τὰς πύλας (ἀπὸ τοῦ ἄρω, ἁρμόζω) διὰ τὸ μηδένα ὑποστρέφειν ἐξ ᾅδου. Adde Schol. br. h. l. et ad N, 415 cum Eustathio. Argutati tamen sunt super hac voce veteres, vt Apion quidem apud Apollon. Lex. h. v. At simplicius vocem explicat Etymol. in ἄρδις et πύλη.

προύπεμψεν seu Iupiter seu Eurystheus: hoc alterum melius. Poterat et Minerua προπέμψαι, eum comitando.

368. ἐξ Ἐρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ Ἀΐδαο. ξ— „quod e pluribus Herculis laboribus vnum hunc memorat poeta, tanquam ceteris potiorem; et quod nomen Cerberi non apponit: quod recentiores faciunt." Scilicet Homerus omnino nomen illud ignorat: quod etiam alii monuerant; v. Pausan. III, 25. p. 275.

Ceterum Schol. B. intexuit totum caput 40 ex Palaephato, inepto fabularum interprete. Aliud Scholion in Sch. A. B. et br. insertum est ex Apollodoro II, 5, 12 ad quem cf. Notas p. 428 sqq. Ineptas allegorias condiderunt alii: vt Heraclid. c. 33.

Ἔρεβος proprie est interuallum caliginosum, inter Terram et Haden, infra Haden est Tartarus. Tum omnino de inferis adhibetur. Scripserunt olim ἐξερέβευς vna voce. v. ad O, 4.

369. Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα. ardua. aliquoties occurrunt; possunt αἰπὰ esse vel ab arduis littoribus dicta, vel traiectu difficilia; aiunt quoque, vt Schol. B. et Leid. ex altis scopulis descendentia. Sch. br. cum Hesych. ὑψηλὰ, ἐξ οὗ καὶ χαλεπά. Etymologus ὑψηλὰ ἢ δύςβατα. ἀπὸ μεταφορᾶς (leg. καταφορᾶς) τῶν ἀκρωτηρίων. Non itaque eodem modo dicuntur Latine *alta fluenta*, profunda, etsi res eodem redit, vt sint periculosa.

Pausanias, quem versus 366—369 recitare iam monui lib. VIII, 18 vbi de Styge agit, confundit res diuersas. Nam alia est Styx Arcadiae, alius amnis mythicus Orco attributus. quo is finiretur, nomine ducto ex eo, quod rem auersandam declarat: ἀπὸ τοῦ στυγεῖν. Eadem

aqua, ἡ Στὺξ tanquam Nympha, inter deas memoratur apud Hesiodum in Theogonia: sed in eadem Styx est in Tartaro.

370. νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει. Apollon. Lex. in στυγεῖν. ἐπὶ δὲ τοῦ μισεῖσθαι· νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει. Aliena tamen est notio τοῦ *odisse.* Verum tenendum est animo ex antiquo sermone *odisse* dici pro posthabere, postponere; vt etiam in litteris sacris odisse et amare hoc modo iunguntur, vt sint praeferre et postponere. Igitur h. l. praeferri Thetidem, se autem negligi ait Minerua. Ad animorum affectus referunt homines rudiores etiam mentis iudicia; dicitur aliquis amare ea, quae probat; odisse, quae minus probat.

371. — 372. — „ἀθετοῦνται, quia necesse non erat narrare haec sigillatim, et quidem ei, quae illa iam norat; nec versus erant apud Zenodotum." Altera haec ratio validior. Ad Ἀχιλλῆα πτολίπορθον nihil monitum video h. l. At ex Schol. ad O, 56 patet ab Aristarcho eos locos notatos fuisse, in quibus Achilles πτολίπορθος dictus esset; conuenire enim nomen hoc Vlyssi proprio aliquo modo, cuius maxime opera Troia fuit expugnata. Quidni tamen vel sic Achilles quoque, qui tot vrbes et insulas praedatus erat, πτολίπορθος appellari potuisset? Occurrit quoque πτολίπορθος Oileus B, 728 et Otrinteus Υ, 384. Quid sit τιμῆσαι, dictum ad A, Exc. VI.

373. ἔσται μὰν, ὅταν αὖτε Φίλην Γλαυκώπιδα εἴπῃ. „propter loquendi figuram, ὅταν εἴπῃ pro futuro; vt ὅταν ὀλώλῃ pro ὀλεῖται Z, 448. ὅτ' ἂν an ὅταν nil refert: si tamen ὅτε εἴπῃ ἂν iunxeris, non male fiet. ἔσσεται ἦμαρ ὅτ' αὖτε interpolatum in Mori et Barocc. ἔσται μάλ' Lips. ὅτε αὖτε Cant.

374. νῶϊν ἐπέντυε μώνυχας ἵππους. ἐπέντυνε, quod codd. pars habet, vt Vrat. c. est quoque in edd. Flor. et Aldd. 1. 2. Emendauit Turnebus ex Romana. v. ad E, 720.

375. 6. ὄφρα — θωρήξομαι ἂν — ὄφρα ἴκωμαι. v. Excursum ad I, 112.

376. ὄφρα ἴδωμαι, εἰ — Sch. A. „γρ. ὄφρα ἴδωμεν“ ſicque Vrat. b. et e correct. Moſc. 1. et VII. Vindob. a m. pr.

377. εἰ νῶϊ — Ἕκτωρ. ⸖ quod Zenodotus ediderat νῶϊν, quod eſſet ἡμῖν vel ἡμῶν, adeoque repugnaret reliquis“ Sch. A. In hac voce et duali quidem trepidaſſe veteres grammaticos et confudiſſe νῶϊ, νῶϊν, vt et σφῶϊ, σφωὲ, σφῶϊν, (v. ad A, 8) aliis quoque locis videbimus. Eſt quoque νῶϊν in ed. Flor. et vno Vindob. Sed videnda ſunt notata ad v. ſeq.

378. εἰ νῶϊ — γηθήσει προφανεῖσα ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας. ⸖ ſtigme ad lectionem Zenodoteam ſpectat, de qua ſtatim dicam. Nos antiquam ac veram lectionem non habere, ſed meras correctiones, mihi perſuaſum eſt. Ariſtarchea lectio erat προφανέντε, hanc recipiet, qui Ariſtarcheam lectionem exhibere profitetur; exhiberem et ipſe, quia haud dubie doctior eſt: nam genus potius etiam de feminis vſurpatur; et inf. 455 de deabus πληγέντε κεραυνῷ quoque occurrit; vt ſup. laudabatur E, 778 τὼ δὲ βάτην. Enimuero reuocat me hiatus qui ita infertur, προφανέντε ἀνὰ, quem alii poetae admittunt, Homerus refugit; niſi feras eum in caeſura verſus medii. „At Zenodotea lectio erat, Γηθήσει προφανεῖσας ἰδὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.“ Ita enim exarare neceſſe eſt, προφανεῖσας, vltima breui, non — είσας. Reliqua in Scholiis ſunt turbata. Pergit enim Ven. A. „συστέλλων τὴν τελευταίαν, παροξυτόνως προφερόμενος μετ' ἐκτάσεως τοῦ α (male adiectum poſtremum hoc τοῦ α et ab alia manu; nam penultima producitur — νεῖσας, vltima corripitur; alioqui erat — νείσας) ἐστὶ δὲ ἄκρατον Δώριον (mere Doricum, ſcil. ας quarti caſus corripi) σπάνιον δὲ τοῦτο παρὰ τῷ ποιητῇ.“ immo prorſus alienum ab Ionico poeta. Cum hoc eſt aliud, quod Zenodoteam lectionem damnat: peccat ea in digammum; eſt enim προφανεισας Ϝιδων.

Subiicitur in Ven. B. (et Lipſ. ap. Bentl. cum Leidenſi ap. Valken. Diſſ. p. 129) aliud Scholion „προφανείσα δὲ γράφει Ἀρίσταρχος (hoc repugnat Scholio ſuperio-

ri; ſcribebat ille *προφανέντε*) *ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς προφανεῖσα; βούλεται, συστέλλων Δωρικῶς τὸ α. ᾧ καὶ πειθόμεθα.*" Male hoc, quod in eo acquieſcere vult; nam aut *προφανέντε* erat retinendum, aut *προφανείσα*, per dualem, (cuius vltima per ſe longa corripitur ſequente vocali) ſcribendum, *προφανείσα ἀνὰ π.* hoc et Townl. a pr. m. Etſi vtrum vere Homericum ſit, nemo dixerit; prius tamen praeferam, vel cum hiatu: *προφανέντε ἀνά.* Antiquae tamen lectionis veſtigia ſuſpicari licet latere in vtraque lectione, et fuiſſe aliquando recitatum: *προφανέντε ϝιδὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.* Ex his nata eſt primo lectio Zenodotea *προφανεῖσας ἰδὼν*, ignorato digammo, et cum doricam rationem alienam eſſe viderent alii, mutarunt alterum et ſcripſerunt *προφανέντε ἀνὰ*, donec ſucceſſit tertia lectio, *προφανείσα ἀνά.* Lectioni quam propoſui tanto magis confidam, quia perpetuum fere eſt *ἰδὼν* iunctum cum *γηθεῖν*· Sic A, 330 *οὐδ' ἄρα τούς γε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς.* et ſaepe *τὸν δὲ ἰδὼν γήθησεν. τοὺς δὲ ἰδὼν γήθησεν.*

Verum perſequamur reliqua: Habemus nunc lectionum auctores hos: Ariſtarchum, ſi *προφανέντε ἀνὰ*, Herodianum cum antiquiore Zenodoto, ſi *προφανεῖσας*, et hunc quidem, ſi *προφανεῖσας ἰδὼν*, iſtum, ſi *προφανεῖσας ἀνὰ* reſpexeris. quis vero tertiae, quae vulgata eſt, *προφανείσα ἀνὰ* auctor ſit, non traditur. Habuerat eam in ſuis libris Euſtathius, etſi male per *σχῆμα σολοικοφανὲς* dictum eſſe vult, eique occurri poſſe ait, aut per antiptoſin, vt ſit pro: *εἰ νῶϊν προφανείσαιν, ἡμῶν προφανεισῶν γηθήσει*, aut ſuppleto *εἰς* vel *διά.* Poſtremum hoc recte: aut enim *νῶϊ προφανείσα* ſunt caſus abſolute poſiti, ſine regimine, *nobis in conſpectum prodeuntibus*, (*ἐπὶ*) *ἡμῶν προφανεισῶν*, aut ſubintelligendum *διὰ*, *εἰ γηθήσει* (*διὰ*) *νῶϊ προφανείσα.* vt in illo: *τίς ἂν τάδε γηθήσειε*; Il. I, 77.

Videamus nunc de codd. et edd. Quod praefixum eſt Schol. Ven. B. et Sch. br. *προφανείσας, ὀφθείσας*, habent Barocc. Mori. Cant. Townl. a m. ſec. etſi mani-

festo cum vitio metri. E cod. Mori Bentleius laudabat προφανήσας. προφανέντε non apparet nisi in Mosc. 1. e correct. et in Mosc. 3. a pr. m. προφανεῖσαν Vrat. c. quod etiam H. Stephanus legisse profitetur; puto natum aut ex προφανείσαιν, aut ex προφανείσα. προφανείσα in ceteris, etiam, quod credere licet, in Lips. et in Vindob. codd. In Vrat. A. est προφανεῖσα a m. pr. sed rubro subscriptum Iota, addito: δοτική. indocte. Contortum esset, si quis ὄφρα ἴδωμαι — προφανεῖσα sc. ἐγὼ, iungere vellet.

In Ed. Flor. est excusum νῶϊν — προφανείσαιν. Prius est Zenodotea lectio, ad grammaticam veram redacta, vt sint genitiui absoluti. Mutauit Ald. 1. εἰ νῶϊν — προφανέντε ἀνὰ, deb. saltem edere νῶϊ: retinuere tamen illud edd. Ald. 2. et hinc ductae, ipse Turnebus. In Romana erat: εἰ νῶϊ προφανείσα ἀνὰ, quod reuocauit H. Stephanus.

379. ἦ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας. ἦ τις. sic editur, et ita Venetus scribere iubet, asseueratiue. potest tamen ἢ non minus locum habere, si iunxeris: εἰ γηθήσει ἢ (εἰ) τις καὶ κορέει. quod Eustathius amplecti videtur. male vn. Vindob. ὅς τις καὶ —

κορέσει Mori. Barocc. Harlei. vn. Vindob. In his tamen verbis duplex est flexio futuri: nec refert, vtram sequaris: similiter N, 831. P, 241.

381. ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε — Locus qui sequitur, repetitus est magna ex parte ex E, 719 sq. vbi eaedem deae eodem modo in aciem se inferunt. Probabile fieri potest, seriorem locum ex priore aut natum aut locupletatum esse.

382. ἔντυεν ἵππους. Vrat. c. ἤντυεν. sup. E, 720 erat ἔντυεν.

383. Ἥρη, πρέσβα θεά, versus abest a Townl. a m. pr.

385. 386. 387. — „ἀθετοῦνται versus tres, quia ἐν τῇ Διομήδους ἀριστείᾳ (E, 734. 5. 6) recte legebantur, ad rerum actum; (πράττεται γάρ τινα. etsi non video, quomodo ibi magis quam hic) nunc vero otiosi sunt. „Etiam Aristophanes eos damnauerat; Zenodotus ne scripse-

rat quidem.“ Processerat itaque rhapsodorum recitatio sic: αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο, τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.

385. πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν — dictum de hoc est supra E, 734. vbi idem versus iam lectus est, et de ἑανὸς ad Γ, 385. Si ἑανὸς est adiectiuum, et designat peplum tenuem, rectius scribitur κατέχευεν ἑαννόν. Sin apposite dictum est πέπλον, ἑανὸν, peplum, amictum, scriptum esse debuit κατέχευε ϝεανον. Probabilius mihi est prius.

387. θωρήσσετο. Townl. θωρήξατο. Sunt tamen reliqua quoque imperfecta.

389. ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο, reposui hoc, vt supra E, 745 vbi vide, pro vulgato βήσατο. quod Barnes pro varietate attulerat, Clarke autem inuitis codicibus intulerat. cf. de varietate hac ad B, 35.

λάζετο δ' ἔγχος. „Ptolemaeus, Oreandae f. ἐν τῷ περὶ τοῦ Ὁμηρικοῦ χαρακτῆρος recitat λάζοιτο. nec est improbanda lectio: καί ἐστιν οὐκ ἀδόκιμος ἡ λέξις.“ Ita Sch. A. Corrupta haec. Legerat Ptolemaeus λάζυτο nam fuit haec quoque forma λάζυμι. λάζυμαι. Occurrit illa in Euripide, et meminit eius Eustathius non vno loco.

390. 391. — ἀθετοῦνται tanquam inepte ducti ex eodem loco E, 746. 7.

391. τοῖσί τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη. Vt ibid. E, 747 sic h. l. ὀμβριμοπάτρη Mori. Barocc. Vrat. b.

392. Ἥρη δὲ μάστιγι — Clarke ait, posse et Ἥρη δὴ legi. recte, atqui hoc non opus.

θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους. θοὰς Mori. saltem θοὰς ἵππους cf. ad E, 748.

393. αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ. ⸖ „quod portas caeli poeta facit nubes; nam supra nubes caelum est. πρὸς τὰ περὶ Ὀλύμπου. h. e. spectant haec ad disputationem de Olympo“ Sch. A. Legebantur haec iam sup. E, 749 ad eundem versum. Videndum est ibidem de ceteris verss.

396. τῇ ῥα δι' αὐτάων — Suſpectus erat verſus Bentleio; ſaltem eſt otioſus; et occurrerat iam in eadem ῥήσει E, 752. Verum ſi omnes verſus otioſos eiicere volumus: magna fiet ſtrages in carminibus Homericis.

397. χώσατ' ἄρ' αἰνῶς. Lipſ. χώσετ'.

398. Ἶριν δ' ὄτρυνε. Mori. Vrat. b. ὤτρυνε.

399. βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα. ⊱ „quod ταχεῖα h. l. non eſt epitheton, ſed βάσκε ταχεῖα pro ταχέως. Sch. A. addunt Sch. B. loca T, 276 λῦσε δ' ἀγορὴν αἰψηρήν, pro αἰψηρῶς. et Ψ, 287 ταχέες δ' ἱππῆες ἄγερθεν, pro ταχέως." Praeinerat Apollon. Lex. in αἶψα p. 68. et in ταχεῖα p. 636.

Vim in repetitione βάσκ' ἴθι notant alii: etiam ap. Gellium XIII, 24. cf. ſup. ad B, 8.

Ceterum primo nunc loco Iris a Ioue miſſa memoratur, quae ſaepe iam antea miniſterium diis praeſtiterat. Partes ei in Jliade mandatas eſſe, quae in Odyſſea Mercurii ſunt, ſaepe iam eſt obſeruatum; idque auctorem vtriusque carminis diuerſum arguere. cf. ad Jl. Ω, 334.

μήδ' ἔα ἄντην. non facit hiatum; eſt contractum ex ἔαε.

400. οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα. In Od. B, 63 οὐδ' ἔτι καλῶς οἶκος ἐμὸς διόλωλε videtur vel hinc emendandum eſſe καλά. Ita enim vbique, vt Z, 326. N, 116 et al.

401. τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται. Cant. cum Ven. ὡς καί, hic tamen cum Scholio: „γρ. τὸ δὲ καὶ τ. variatio perpetua in hoc hemiſtichio ſaepius repetito.

402. γυιώσω μὲν σφωὶν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. σφωὶν repoſui pro σφῶϊν, hoc enim eſt perſonae ſecundae; at σφωὶν tertiae, h. l. pro σφὶν αὐταῖς. Aliter res ſe habet inf. 413. Schol. A. notat σφωὶν h. l. pro encitica eſſe et iubet ſcribere μέν σφωϊν, quia eſt tertia perſona, circumflecti enim ſecundam: ſi eſt: vobis vtrique. cf. ad A, 8. Rationem grammaticam firmauerat iam in h. l. Apollon. de Syntaxi lib. II, p. 168.

γυιώσω. χωλώσω Apollon. Lex. ſicque ceteri. v. inprimis Etymologum, et cf. ad Z, 265.

403. κατά θ' ἅρματα ἄξω. Vrat. b. κατὰ δ'.

404. οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτούς. Offendit δεκάτους pro δέκα, nec putes grammatice ita dici. Bentl. refingebat ἐς δέκα τοὺς π. At τοὺς hoc modo positum non est Homericum. Dicas esse pluralem pro singulari: εἰς δέκατον ἐνιαυτόν. Verum hoc modo non permutantur numeri. Eustathius: ἢ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ εἰς δέκα· ἢ ἀντὶ τοῦ, εἰς πολλὰς δεκάδας. Prius verum. Est enim profectum ex grammatica nondum satis constituta. Conuenit cum ἑβδόμαις πύλαισιν Aeschyli in VII ad Theb. 125. Quid? quod Polyb. I, 48 κατὰ τριττοὺς τόπους dictum est.

περιτελλομένους ἐνιαυτούς. prorsum idem quod περιπελομένους. Et τέλλεσθαι idem quod πέλεσθαι, γίνεσθαι. cf. ad Pindari Ol. I, 119. Eustathius argutatur.

405. ἕλκε' ἀπαλθήσεσθον. In alia Aristarchi fuit ἀπαλθήσονται. praestat dualis. Etiam Apollon. Lex. ἀπαλθήσεσθον. δυϊκῶς. ἤτοι ἀποθεραπεύσωσι. Sic et Sch. br.

ἅ κε μάρπτῃσι κεραυνός. pronuntiatum est ἃ κεμμάρπτ. Hesych. μάρπτῃσι. καταλάβῃ vbi v. Not. Eustath. ad h. l. μάρπειν passim scribi hic et alibi pro μάρπτειν, verbo tantum est monendum.

406. 7. 8. ※ quod versus bene nunc conueniunt loco: minus bene Iridi inf. 420. 1. 2.

406. ὄφρ' εἰδῇ Γλαυκῶπις ὅτ' ἂν ᾧ πατρὶ μάχηται. Versus vitiatus ignorato digammo ὄφρ' ϝειδῇ et prosodia parum intellecta. Fuit haud dubie antiquitus pronuntiatum ὄφρα ϝιδῇ. monente quoque Bentleio, vt sup. 356 ὄφρα ἴδωμαι. Et sic centies vitiata lectio in hoc verbo, vt paullo post 420. O, 32 et al. Similiter ὄφρ' εἴπω, pro ὡς εἴπω. etiam apud Hesiodum.

ὅτ' ἂν ᾧ πατρὶ μάχηται. videtur ille reticescere, quid tum euenire soleat.

408. αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν ὅ ττι νοήσω. ἐγκλᾶν, ἐμποδίζειν, proprie de hastis in clipeo ex iactu fractis: vt bene Sch. A. ἐμποδὼν εἶναι Eustathius; qui tropum a plantarum caule vel flore fracto ducit. ἐγκό-

πτειν καὶ ἐμποδίζειν Apollon. h. v. optime illuſtres per κολούειν· vt Υ, 370 τὰ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει. vbi vide.

Pro ὅ ττι νοήσω Ariſtarchea lectio fuit ὅ ττι κεν εἴπω. ſicque iterum legitur vſ. 423." Sch. A. Centies occurrit ὅ ττι κεν εἴπω. idque inſidere potuit animo ſeu rhapſodi ſeu librarii ſeu grammatici; nec mirum ita quoque in vno et altero codice legi. Vulgata lectio eſt Zenodotea; itaque Schol. A. praefixum ※.

αἰεὶ γάρ μοι εἴωθε Townl. ſed eſt ἐϝωθε.

Ceterum bene haec ad naturae ſenſum reddita ſunt. Minus afficit animum iniuria ab iis accepta, quos ſemper in nos iniquos eſſe nouimus; altius penetrat iniuria ab iis illata, a quibus nihil tale metuebamus.

409. ὦρτο δὲ Ἶρις ἀελλόπος. Apollon. h. v. ἡ ταχύπους. Vulgatum hoc, πους ita corripi. Docet Etymologus h. v.

410. βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὄλυμπον. Ex doctrina grammatici ad Λ, 196 reponendum erit βῆ δ' ἐξ Ἰδαίων. Bentlei. recordatus ſup. τρὶς δ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων legi, ſic legi volebat hoc quoque loco. At ibi fulmina de monte iaciuntur: vſ. 170. Alterum autem, κατ' Ἰδαίων ὀρέων aliquoties repetitum videbimus O, 79. 169. 237 et al.

411. πρώτῃσι δὲ πύλῃσι πολυπτύχου Οὐλύμποιο. ξ— „non ac ſi plures ſint Olympi portae, ſed pro ἐν ἄκραις. vt πρώτῳ ἐν ῥυμῷ Z, 40." Paria Schol. monuerant ſup. ad vſ. 58. Scilicet πύλαι tantum de vna porta dicuntur Homero; et, *in prima porta*, eſt, in primo aditu portae. Quod alibi τὰ πρόθυρα. Epitheton autem πολύπτυχος proprie ad Olympum montem ſpectare apertum eſt, in quo multae conualles ſunt et cacumina. πολλὰς πτύχας ἔχων, h. e. πολλὰς ἀποκλήσεις, ait Suidas, leg. ἀποκλίσεις, decliuitates.

412. Διὸς δέ σφ' ἔννεπε μῦθον. Townl. Διός δέ σφιν ἔννεπε μῦθον. metro inuito. σφ' eſt pro σφι, σφισι. Sic Γ, 300 ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι. Λ, 806 ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε.

413. τί σφῶϊν nunc et 416 recte hoc, quia secunda persona, positum est; contra quam vs. 402.

414. οὐκ ἐάα Κρονίδης. In ἐάα animo tenendum est, εα esse pronuntiandum vna syllaba, vt ἐᾷ etiam vna syllaba occurrebat E, 256. alioqui erat scribendum εἴα, vt Od. Δ, 805 οὐ μέν σ' οὐδὲ ἐῶσι scribendum est οὐδ' εἰῶσι. nam α est longa.

415. ὧδε γὰρ ἠπείλησε Κρόνου πάϊς, εἰ τελέει περ. Pro εἰ Aristarchea lectio fuit ῃ. Sic Sch. A. B. ex quibus tamen non liquet, fueritne ᾗ an ῆ an ἧ. Bentleius e Lipsiensi cod. tanquam Aristarcheum memorat τελέῃ. Sed ἤπερ vix dictum occurrit; et εἴπερ τελέει non erat accipiendum, si modo, dummodo. sed, siquidem. de re certa et explorata.

In ὧδε γὰρ ἠπείλησε — γυιώσειν, videtur ὧδε alienum esse; sed supplendum, ὧδε ἠπείλησε, λέγων γυιώσειν.

Κρόνου πάϊς Homericum est, non παῖς. Monuit passim Bentlei. Sic quoque Codd. Vrat. b. Mosc. 2.

Post vs. 415 iterum repetierat versum 401 ὧδε γὰρ ἐξερέω ms. Mori, et versui 415 omisso substituerat eundem versum 401 Townlei.

416. γυιώσειν μὲν — Suidas cum vno Vindob. recitat γυιώσει μὲν σφῶϊν.

417. αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέειν. Townl. ἐκ δίφρου βαλεῖν. de hoc et ceteris v. sup. ad 403 sq.

419. ἕλκε' ἀπαλθήσεσθον. Cant. ἀπαλθήσεσθαι. ad communem structuram.

420. 1. 2. 3. 424. — „ἀθετοῦνται στίχοι πέντε. tanquam e superioribus 406. 7. 8 male repetiti et a persona Iridis abhorrentes." Recte vtique; produnt quoque se structurae mutatione; „multo magis alieni sunt 423 et 424. quod in personam Iridis haud cadit oratio." Schol. A. et Lips. Videtur tamen Sch. B. ex more defendere velle, quod conuicium conditione adiecta lenitur: εἰ ἐτεόν γε, et quod Iris consilium apponere potuit de suo; vt fecit quoque in nuntio ad Neptunum O, 178. 201.

420. ὄφρ' εἰδῇς, Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν σῷ πατρὶ μάχηαι. reuocaui Γλαυκῶπις, quod iam Barnes reſtituerat pro vitioſo Γλαυκῶπι, quod ante ὅταν hiatum facit, etſi id tuentur codd. etiam Ven. Townl. Lipſ. ſed locum ſuum habebat vſ. 406. Appoſuerat quoque Γλαυκῶπις Bentlei. ex mſ. Mori. adde Vrat. a. Moſc. 3. Vindob. Alteri.

ᾧ πατρὶ Mori. vt vſ. 406. ad quem quoque vidimus, ὄφρα ϝίδῃ vt videas, eſſe legendum. Bentleius ad tertiam totum verſum reuocat: ὄφρα ἴδῃ Γλαυκῶπις, ὅταν ᾧ πατρὶ μάχηται. Verum totus verſus manifeſte eſt inculcatus ex 406.

422. ὅ ττι νοήσῃ Vrat. b. νοήσει. Iterum ὅ ττι κεν εἴπῃ vn. Vindob.

423. κύον ἀδδεές. etiam Φ, 480 legitur; verum ibi Iuno incenſa in Dianam effatur. Vna litera ἀδεὲς exhibuerat Ariſtarchus." antiquo ſcilicet ſcribendi more, cum pronuntiando geminarentur literae, non ſcripto; quod ſaepe monitum eſt, v. ad E, 203 in ἄδδην. Etiam codd. ſic ſcribunt, vix ex doctrinae copia; vt Townl. Vrat. b.

Ceterum hinc ſequitur, Ariſtarchum hos verſus in ſua editione adoptaſſe.

Porro ſtructura laborat in 423. 424 ἀλλὰ σύ γ', αἰνοτάτη, — εἰ ἐτεόν γε τολμήσεις. Euſtath. ſupplet ἀλλὰ σὺ εἶς αἰνοτάτη. ieiune Clarke mollit: At tu, inquit, o teterrima! nec minus exiliter Erneſti: „at tu profecto ferociſſima et audaciſſima ſis, ſi reuera vis etc. Non enim, inquit, neceſſe, vocatiuos hic intelligere." Poterat hoc locum habere in αἰνοτάτη, non aeque in κύον ἀδδεές. Recordandum erat, in minis id fieri ſolere, vt apodoſis reticeatur. v. Notam. Alioqui tollit dubitationem Vrat. b. in quo vt et in vno Vindob. legitur ἀλλά σοι. iunge cum νεμεσίζεται.

428. οὐκέτ' ἔγωγε νῶϊ ἐῶ Διὸς ἄντα βροτῶν ἕνεκα πτολεμίζειν. ⊱ „quod nonnulli νῶϊν ſcribunt." atqui haec erat lectio vulgata quam et Ven. B. habet cum

aliis codd. Eſt tamen ea vitioſa; quod Bentleium non obſeruaſſe miror; nam non tertius, ſed quartus caſus requirit ἐᾷν. v. c. B. 346 τούςδε δ' ἔα φθινύθειν. E, 256 τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἀθήνη. Eſt quoque νῶϊ in Vrat. A. forte et in aliis.

Nunc vero alius ſcrupulus iniicitur ex hiatu. νῶϊ ἐῶ. Haud dubie antiquus poeta dixerat: νῶ ἐῶ. ſaltem νῶϊ εἰῶ, vt νωι vna ſyllaba pronuntietur. In vno Vindob. eſt νῶϊ τ' ἐῶ. nullus tamen locus eſt copulae.

οὐκ ἐᾷν autem non modo eſt, vetare, prohibere; verum etiam, vt h. l. *disſuadere*. non ego auctor ſum, vt, aduerſante Ioue, cauſſam mortalium tueamur. Obſeruauit vſum hunc etiam in Herodoto Valken. II, 30.

ἕνεκα πτολεμίζειν ſic codd. Barocc. Mori. Harlei. Townl. Vrat. 1. Moſc. 1. Venetus. In Flor. ed. eſt ἕνεκα πολεμίζειν quod mutauit Ald. 1. in ἕνεκεν π. vnde in edd. obtinuit locum. Nil vtique refert. Saepe tamen τὸ πτ extritum videbimus.

429. τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθείσθω, ἄλλος δὲ βιώτω. Scriptum ἀποφθείσθω ex auctoritate ed. Rom. Euſtath. Veneti cum vtroque Schol. et Etymologo, vt a φθείω ductum ſit. Fuit enim φθέω. φθείω. φθίω. Sch. br. ἀποφθίσθω habent, quod vulgo editur; et ipſum recte ſe habet, ἀπόφθισο, ίσθω.

Βιώτω. rectius a βίωμι, βίωθι ducit Etymol. quam Euſtathius pro βιούτω. Mori βιώτο.

432. πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους. Barocc. Mori. vnus Vindob. τράπε.

433. τῇσιν δ' Ὧραι μὲν. Lipſ. τῇσι δ'. Eſtque hoc in iis in quibus mihi de vſu τοῦ ν non ſatis liquet. Ceterum locum hunc expreſſit Callimachus in Dian. 162 ſq.

434. ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπῃσι. Sch. A. φάτναις παρὰ τὸ — τοὺς ἵππους κάμπτειν, ὅ ἐστιν, ἐσθίειν. leg. κάπτειν. vt eſt quoque in Schol. br.

ἀμβροσίῃσι ſimpliciter quia in Olympo ſunt, θείαις. cf. ad A, 529. Potuit adeo Pindarus quoque φάτνας

Διὸς memorare in Ol. XIII, 132. Si deorum equi ſunt, quidni et praeſepia?

435. ἅρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα. ⟝ ὅτι τὰ ὀχήματα ἅρματα λέγουσι. corr. λέγει. Sch. A. Mireris quid grammaticus ſibi velit hac notatione. Scilicet reſpicit vſum Homericum, qui ἅρματα de equis iugalibus fere vſurpat. Obſeruauit hoc quoque Euſtath. ad Odyſſ. Z, 37.

ἐνώπια. Schol. A. B. τοὺς παροδίους τοίχους, nam hi ſoli, inquit, in conſpectum veniunt adeuntibus. Et Sch. br. πρὸς τοὺς ἐξ ἐναντίας τῶν εἰςιόντων τοίχους, διὰ τὸ φωτίζεσθαι ὑπὸ τῶν θυρῶν. ſcil. apertis foribus. Similia videbis in Schol. B. ad h. l. et Schol. A. ad N, 261. Accedit Pollux II, 53 τὰ ἐντὸς τῶν θυρῶν. Et licet ſane in his cogitare de pariete aedium portae aulae, ideoque aulam ingreſſis oppoſito; vt huic ſoliti ſint accubare currus, repoſiti in baſibus ſeu aris. Schol. B. ad N, 261 τοὺς ἀπέναντι τῶν εἰςόδων. οἱ δὲ τὰ πρόθυρα, δι' ὧν φῶς εἰςέρχεται. Certe currus aut ad parietem exteriorem domus aut in veſtibulo repoſiti fuere. quorſum laudare poſſis Od. Δ, 42 ἅρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα, ſequitur, αὐτοὺς δ' εἰςῆγον θεῖον δόμον. Nec minus tamen de muro in ipſa domo et intra cubicula idem occurrit, nec eſt paries, cui non ex aduerſo ſtare poſſis: vt Od. X, 121. Jl. N, 261.

„Iungunt tamen, aiunt Schol. A. B. nonnulli ἅρματα παμφανόωντα, minus bene.“ Atqui hoc per ſe recte fieri, docent alia ſimilia ac paria: ſup. 320 δίφρου παμφανόωντος. et Ψ, 509 ἐκ δίφρου παμφανόωντος, et erant ἅρματα χρυσῷ πεπυκασμένα Ψ, 503 et ibid. 389 φλόγεα. fulgebant adeo currus, et erant ἅρματα παμφανῶντα. Ait quoque Schol. A. ad vſ. 509 ex h. v. litem eſſe deciſam, ἅρματα παμφανόωντα eſſe iungenda; et praefert hanc iuncturam Euſtathius. Reſpuit tamen iuncturam hanc collocatio verborum in verſu noſtro, et rem conficit locus Od. X, 121 τόξον ἔκλινε — πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα, vbi cf. Euſtath. Etiam Jl. N, 261 δούρατα

ἑσταότ' ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα. Verſus noſter repetitur Od. Δ, 42.

Quaeri nunc poteſt de ſenſu: quatenus *fulgentes parietes* dicantur. Cum in Olympo, pariter atque in aedibus regum, aere et auro omnia ſplendeant, parietes quoque aere inducti eſſe poſſunt, vti in aedibus Alcinoi Od. H, 86 et Menelai Δ, 45. Enimuero idem eſt parietum epitheton in tentorio Idomenei Jl. N, 261. denotatque illud ſimpliciter parietem, qui lucem excipit per fores admiſſam; nam ipſum δῶμα, atrium, lucem non niſi per fores apertas accipiebat, aut igni in foco accenſo; vnde etiam neceſſitas erat agendi pleraque ante fores in veſtibulo; non, vt nos, in cubiculo, quippe luce per feneſtras ſparſa.

προενώπια. Mori mſ.

437. φίλον τετιημέναι ἦτορ. h. e. λυπούμεναι. συγκεχυμέναι. Corrigendus hinc Etymologus: τετιημένε. τεταλαιπωρημένε. Proprie τισῖσθαι eſt τιμωρεῖσθαι poenam pendere, et τετιμωρημέναι redditur ab Apollon. Heſych. Schol.

439. Iupiter ἅρμα καὶ ἵππους Οὔλυμπόν δε δίωκεν. ⊱ quod διώκειν nunc non de eo, qui fugientem inſequitur, ſed pro, concitate agere equos. ἐπὶ τοῦ συντόμως (leg. συντόνως) ἐλαύνοντος. Sch. A. B. add. Sch. br. Euſtath. Idem dicitur alibi ἐπείγειν.

Οὔλυμπόνδ' ἐδίωκεν vulgatum erat. Ionicam rationem reductam codd. firmant Vrat. c. Ven. et edd. Flor. Ald. 1. Aſſidui fuere grammatici in inſerendo augmento.

441. ἅρματα δ' ἀμβωμοῖσι τίθει. ⊱ „quod ἐν τοῖς Διογένους (intellige ὑπομνήμασι. v. ſup. ad vſ. 296) fuit ἀμβώνεσσι." Videtur ille ἄμβωνα, quod de conuexa parte ſeu orae ſeu vmbonis, vt in clipeo, dictum eſt, (v. Etymol. qui ἐπ' οὔρεος ἀμβώνεσσι laudat) de quacunque re altiore accepiſſe, nunc de baſi ſeu ara. „Chryſippus vna voce ἀμβωμοῖσι ſcribebat." Sic quoque ſcriptum laudant Apollon. Lex. βωμοῖς. et Schol. Sophocl.

ad Oed. Reg. 17. „At Ariſtarchus ἂμ βωμοῖσι binis vocibus ſcripſit, vt ἂμ φόνον K, 298." Totum Scholium translatum eſt in Etymologum, in ἀμβωμοῖσιν. p. 81, 15. idem in βωμὸς, δηλοῖ δὲ καὶ τὴν βάσιν, ὡς παρὰ Ὁμήρῳ ἅρματα δ' ἂν βωμοῖσι τίθει. Ita, ἀνβωμοῖσι etiam in Vrat. b. et vno Vindob. legitur; propius, puto ad verum: quid ni enim primitus ἂν βωμοῖσι ſcriptum putes, vſu pronuntiatum ἂμ, etſi non ſic ſcribi neceſſe fuit. Placuit quoque ſic aliis ſtatuere; ap. Euſtath. ad Σ, 278. p. 1142, 59. Sin αμ arripias, ſtandum tamen cenſeo eſſe cum Ariſtarcho, vt diuiſim ſcribatur ἂμ' βωμοῖσι. Nam ſi πὰρ Ζηνὶ, πὰρ δύναμιν, ſcribitur, cur non in ſimilibus verſabimur contra vulgi morem? vt ἂν πεδίον E, 87. ἂν πέλαγος Od. E, 330. κὰμ μέσσον Jl. Λ, 172. κὰκ κεφαλῆς Σ, 24. κὰπ πεδίον Λ, 167. κὰρ ῥόον M, 33 et ſimilia. Ergo ſcribam quoque κὰπ φάλαρα. κὰν γόνυ. Relinquam tamen verba compoſita: ἀνστὰς, παρφάμενος et ſimilia. Feci idem in εὖ ναιόμενον. v. Excurſum V. ad A. Notatum eſt iam Euſtathio p. 1277, 45 πολυσύνθετα eſſe a grammaticis.

Additur in Scholio: „τὸ δὲ αἴτιον (cur ἂμ ſcribendum ſit, non ἂν βωμοῖσι) ἐν τοῖς περὶ ὀρθογραφίας εἴρηται." Fuit ergo auctor Herodianus, cuius liber ille fuit, vt ad Jl. A, 129 eſt notatum. ἀνὰ cum tertio caſu, vt alibi; forte itaque et in iſto Odyſſ. Λ, 127 ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ, vbi ſuſpiceris dualem ἀνὰ φαιδίμω ὤμω.

βωμὸς autem eſt ἀνάστημα quoduis, βάσις. βάθρον. v. Etymol. in h. v. Euſtath. cf. Od. H, 100.

κατὰ λῖτα πετάσσας. Argutantur grammatici in λῖτα, quod per metaplaſmum dictum eſſe volunt a τὸ λιτὸν, λῖτα. Eadem in Etymol. ad λιτί. ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν, Jl. Σ, 352 et Ψ, 254 vbi ceteris nouum exemplum additur verſus: Νύμφα φίλη, καὶ βλητὶ λίθῳ ἐνὶ δάκρυ ἧκας. forte δάκρυ ἐνῆκας. „tu puella, etiam ſaxo expreſſiſſes lacrimam," λίθος βλὴς, qui iacitur. Add. Heſych. Euſtath. inprimis ad Σ, p. 1146 et ipſum H. Stephanum. Nil tamen ſimplicius, quam a λὶς factum λιτὸς, λιτὶ, λῖτα, ortum ex

λἶνς, λιντὸς, contracte λιτὸς, vnde apparet, cur ſyllaba producatur. Eſt λὶς, quod τὸ λίνον, linum, linteum. Legitur quoque vno in Vindob. h. l. λῖνα. Conueniunt cum hac doctrina loca Homerica, praeter Σ, 352. Ψ, 254 modo laudata etiam Od. A, 130. K, 353. Diuerſum eſt τὸ λιτὸν, ſyllaba breui, quod eſt tenue, profectum ab alia ſtirpe, λὶς, vnde λισσὸς, λεῖος, et λιτὸς, laeuis, tenuis. Sic λὶς πέτρη Od. M, 64. Confuderunt haec ſeriores, poetae et grammatici: nam primo putarunt eſſe τὸ λῖτον, et inde τὰ λῖτα. vt ap. Athen. II, 9. p. 48. (Ὅμηρος δὲ ὁ θαυμασιώτατος τῶν στρωμάτων τὰ μὲν κατώτερα λῖτα εἶναι φάσκει, ἤτοι λευκὰ (f. λεῖα) καὶ μὴ βεβαμμένα ἢ πεποικιλμένα. nam ita ſe luxus ſaeculorum antiquiorum habebat, ex Aſia apportatus, inprimis Babylone, in qua ars texendi maxime viguit, inprimis figuris et ornamentis in purpura). Tum τὸ λιτὸν, tenue, priore breui, produxerunt, vt vel ex Callimacho conſtat L. P. 25 — ἐτρίψατο λιτὰ λαβοῖσα χρίματα. Arat. Dioſ. 92 Solis orbis — φαίνοιτο δὲ λιτὸς ἀπάντη. et Archias Epigr. XX καὶ λιτῇ προςγελάσαις ὁσίῃ, tenui honore, munere. πετάσας, nulla metri ratione, paſſim ſcriptum et editum.

443. ἕζετο. τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ' Ὄλυμπος. ⊱ Excidit Scholion, quod reſpexit ſententiam verſus, illuſtrandam ex A, 530. Θ, 199.

444. αἱ δ' οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη ἥσθην. ⊱ „propter ſedendi ordinem, quod *vtrinque* Ioui aſſident ἑκατέρωθεν, Iuno et Minerua. Per ſe vtique recte. Nec aliter acceperat Apollonius, Lex. p. 111. in ἀμφίς. — ἀντὶ τῆς, περί. pugnat quoque pro hoc ſenſu Schol. A. ad Ω, 100 vbi: αἰδοῖαι Διὸς ἀμφὶς ex h. l. pro αἱ δ' οἶαι.

At Sch. B. cum Leid. ἀμφὶς pronuntiat eſſe χωρὶς, ſic et Euſtath. et Schol. br. recte vtique, ſcil. cum alias Ioui aſſiderent, nunc ei iratae *ſeorſum* ab eo ſedent.

446. αὐτὰρ ὁ ἔγνων. fuit ὅ γ' ἔγνω. quod iam Bentl. monuit.

447. Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη. Si Homericum fuit ſῆρη, vt aliis ex locis patet, (v. Excurſ. II. ad Jl. A.) neceſſe eſt, ſcriptum olim fuiſſe Ἀθηναίη ἰδὲ Ἥρη. Etiam inf. 457.

448. οὐ μὲν δὴν κάμετόν γε μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ. ⁒ quod Zenodotus ſcripſerat καμέτην pro ἔκαμον, tertia perſona. Sch. A. B. ſcil. vt ſit ἐκαμέτην, imperfectum. At ſecunda perſona, κάμετον pro ἐκάμετον accommodatior.

Porro alii interrogatiue acceperant, alii ἐν ἀποφάσει et cum irriſione.

οὐ μέν θην ſcriptum cum Schol. br. Euſtath. Cant. Townl. Ven. et ed. Rom. Aiunt Schol. br. οὐ μὲν δὴν μεταφρασταὶ ἀναγινώσκουσιν. ὅπερ ἄμεινον. Cur tamen melius ſit, non apparet; ſunt vnum idemque δή, δήν, θήν. ſaepe quoque variant, v. c. N, 620. ita μὴ δή, et οὔ θην. Sic K, 104 οὐ θὴν Ἕκτορι πάντα — Schol. A. οὐδαμῶς. nec differunt, niſi quod θην pro enclitica habetur; ergo et μή μέν θην vt Od. E, 211. et cf. Euſtath. ad e. l. et h. l. et ad B, 276. Jl. O, 288 ἦ θήν μιν μάλα ἔλπετο θυμός — vbi Schol. A. ait eſſe θήν pro που. idem Apollon. Lex. verſu P, 29 allato: ὥς θην καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος. Alter Schol. ait eſſe θην aſſeueratiuum, et circumflecti θῆν. Nec obſtat v. c. Od. Γ, 352 οὐ θὴν δή, nam eſt vitioſum; deb. eſſe οὔπω δή. Euſtathius ex Heraclide (ſeu Mileſio ſeu Alexandrino) memorat in aliqua editione fuiſſe οὐ μέν τοι pro οὐ μέντοι, quam formam eſſe ille aiebat antiquam doricam; niſi homo eam captauerat ex ſcripturae vitio. Retulit inter Dorica Valken. ad Theocr. Adoniaz. p. 363. 4.

449. τοῖσι κότον αἰνὸν ἔθεσθε. Sch. A. „Ariſtarchus τοῖον.“ At quo tandem ſenſu et iunctura? Scilicet aliter interpunxerat ille: ὀλλῦσαι Τρῶας. τοῖον κότον αἰνὸν ἔθεσθε. tanta enim ira efferueſcitis, vt eos deletum eatis!

452. σφῶϊν δὲ. vn. Vindob. σφῶϊ δὲ. posset defendi, sed quorsum? Vitium versus.

453. πρὶν πόλεμον τ' ἰδέειν. illatum haud dubie a serioribus: cum esset πολεμον ϝιδεειν vel πολεμον τε ϝιδειν. quod et Eustath. appònit, nescio an de suo.

πολέμοιό τε μέρμερα ἔργα hic primo occurrunt, proprie quae curam, sollicitudinem, metum iniiciunt: ἀπὸ τοῦ μέλειν, μέρειν, μέρμειν. reddunt χαλεπά. sunt magna, stupenda, quae animum percellant. Λ, 502 Hector pugnabat μέρμερα ῥέζων ἔγχεϊ τ' ἱπποσύνῃ τε. v. grammaticos: et Ruhnken. ad Timaeum in μέρμερος.

454. τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται vulgata erat lectio. Sch. A. „in alio: καί κεν τετελεσμένον ἔπλεν." Sic quoque Townl. τόδε κεν τετελεσμένον ἦεν Cant. vn. Vindob. et Ven. quod vtique requirebatur, si Homerus accurate loqui volebat: „idque euenturum fuisset.

455. πληγέντε κεραυνῷ. ⊱ quod pro πληγεῖσαι (πληγείσα). Etiam Hesiodus de Pudore et Nemesi προλιπόντ' ἀνθρώπων" Sch. A. Versus est in Ἔργ. 199 ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτον προλιπόντ' ἀνθρώπους Αἰδὼς καὶ Νέμεσις. ita enim legendus est locus Hesiodeus. Vide sup. vs. 378 et E, 778 προφανέντε. Atticum hoc esse, vt genus masculinum loco feminini ponatur, contendunt: v. de Homer. poesi p. XXXII. ed. Barnes et plura e Tragicis loca affert Eustathius. Obseruata quoque res est passim ad Tragicos, nec modo de plurali (vt a Brunckio ad Medeam Eurip. 316) verum etiam de singulari: v. laudd. a Burgess. ad Dawes. p. 482. et Northmore ad Tryphiod. 127.

456. ἂψ ἐς Ὄλυμπον ἵκεσθον. Cant. ἵκεσθε.

457—462. versus iam lecti Δ, 20—25. Ex his vs. 458 aberat a ms. Lips.

459. Ἀθηναίη ἀκέων ἦν. ⊱ quod ἀκέων pro ἀκέουσα. Sch. A. vt iam vidimus Δ, 22.

460. σκυζομένη Διὶ πατρὶ — vn. Vindob. περὶ πατρί.

461. Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον. Barnes memorat Ἥρῃ et Ἥρης, forte ex Δ, 24 et οὐ κέχαδε vt

ibid. In Suida tamen etiam οὐκ ἔχαδεν, οὐκ ἐχώρησεν. Ἥρῃ erat etiam in Vrat. A. a m. fec. Laudat quoque Barnes ἔειπας.

463. 464. 465. ※ quod hi verſus hinc translati ſunt in ſuperiora vſ. 32. 33. 34." Sch. A.

463. ὅ τοι σθένος οὐκ ἐπιεικτόν. In binis Vindob. et in Ven. legitur οὐκ ἀλαπαδνόν. Habet tamen Schol. A. alterum pro var. lect.

465. οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται. Bentl. et h. l. malebat αἴ κεν. Vide ſup. 34. 354. vbi et actum de ἀναπλήσαντες. In Barocc. poſt vſ. 465 adſcriptus erat: ἀνδρὸς ἑνὸς ῥιπῇ· ὁ δὲ μαίνεται οὐκέτ' ἀνεκτῶς. Male huc retractus ex ſup. 355.

466. εἰ σὺ κελεύεις. Harlei. ὡς σὺ κελεύεις.

466. 467. 468. Abſunt a Veneto; nec in Scholiis occurrunt. Abſunt a Lipſ. Vrat. b. Townl. (in hoc ab alia manu in marg. adſcripti ſunt) et codd. Vindob. niſi quod vnus ex iis vnicum vſ. 467 omittit. Repetiti ex vſſ. 37. 38. 39. vbi locum ſuum recte tuebantur.

468. ὀδυσσαμένοιο τεοῖο. θεοῖο eſt non modo in vna et altera editione Baſil. vt Barnes ait, ſed in omnibus inde ab Ald. ſec. et manſit etiam in ed. Turnebi, Steph. Cantabr. Expulſo iſto, τεοῖο recte repoſuit Clarke, quod iam ſup. 37 erat in eodem verſu; quodque etiam hic legitur in Flor. Ald. pr. tum in codd. Mori. Barocc. Cant. Ab aliis codd. verſus abeſt cum ceteris.

470. Ἠοῦς. ἅμα ἡμέρα. οἱονεὶ ὄρθρου. σημαίνει δὲ τ αὔριον. Ven. A.

471. ὄψεαι, αἴ κ' ἐθέλησθα. „In alio erat: ἢν (non ἦν) ἐθέλησθα." Ven. A. et marg. Vrat. b. ἐθέλησθα ſine iota ſcribi vſu, non ratione, monui iam ad A, 554. βοῶπι Ven. Lipſ. Vrat. b. Townl. ita vltima breuis relinquitur.

473. ὄβριμος Ἕκτωρ· ὄμβριμος variant codd. et h. l. vt Mori. Barocc. v. ſup. ad Γ, 357.

474. πρὶν ὦρθαι παρὰ ναῦφι. ὄρθαι Ven. A. et Schol. — Euſtath. et Rom. Townl. Vrat. A. vn. Vindob. ſic

laudatur in Schol. Hesiodi Θ. p. 135. b. Similiter legitur ap. Etymol. in ὀρθογόη p. 631, 5. Πρὶν ὄρθαι, διεγέρθαι. ἀπὸ τοῦ ὦρθαι ἀπαρεμφάτου, καὶ συστολῇ, ὄρθαι. quod spectat ad h. l. Debet Ionicum videri omisso augmento; aut dicas potius ex antiqua scriptura id superfuisse, cum eadem littera ο et ω designaret. Apud Hesych. est ὦρθεν, ὥρμησεν, ἀνέστη ἢ ἀνέστησεν. παρὰ ναῦφι v. ad M, 225.

475. — 476. — ἀθετοῦνται. Caussas varias leues affert Ven. A. Verior est, quod saltem 476 eiiciendus est, rerum veritati repugnans: nam Patroclus non caesus est *apud naues*, vbi pugnabatur ἐν στείνει. Il. O, 426. Quod si defendas ex Π, 500. vbi ipse Patroclus moribundus se dicit νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα, primum, est ibi pugna eius diei ad naues pugnari coepta; tum vero videtur non satis conuenire oeconomiae carminis, vt *iam nunc* Iupiter omnem modum eius, quod futurum sit, exponat. Tenendi erant animi suspensi; vt in vaticiniis.

476. περὶ Πατρόκλοιο πεσόντος. Ex interpretatione θανόντος Barocc. Mori. vn. Vindob. margo Vrat. b. cum ipso Veneto. Porro στείνει ἐν αἰνοτάτῳ conuenit cum ἴδει ἐν αἰνοτάτῳ, in aestu *grauissimo* in Sc. Herc. 297. et cum eo quoque comparatur a grammaticis.

479. γαίης καὶ πόντοιο, ἵν' Ἰαπετός τε Κρόνος τε. πόντοιο ἵν' facit hiatum; qui ab Homeri more abhorret. Ei iam Bentlei. occurrebat: πόντοιό γ', ἵν' (occurrit et ἵνα τε. ἵνα τ' vt Υ, 478. vt possit legi: γαίης καὶ πόντοι', ἵνα τ') aut γαίης τε πόντοιο θ', ἵν'. Obseruant A. B. quod poeta h. l. docet aquam terrae circumfusam σφαιρικῶς, eaque occuli terram, nisi qua continens eminet. — Scholion de Iapeto Ven. A., quod et in Sch. br. habetur, confundit Gigantes cum Titanibus: vt saepe faciunt seriores.

480. οὔτ' αὐγῇς ὑπερίονος Ἠελίοιο. primo nunc loco epitheton occurrit, varie ad etymon reuocatum, a Schol. Ven. A. Sch. br. Etymol. Hesych. et iam ab Apollon.

Lex. add. inf. ad T, 398. Antiquissima interpretatio petitur e versu Xenophanis Colophonii Ἠέλιός θ' ὑπεριέμενος γαῖάν τ' ἐπιθάλπων. Dictum ergo esse τὸν ὑπεριέμενον ἀεὶ τῆς γῆς, *perpetuo supra terram meantem* censebat Heraclid. Alleg. c. 44. Sane subest notio, quod superiora caeli loca sol permeat. Alibi tamen est nomen patris ὁ Ὑπερίων, vnde Sol ὁ Ὑπεριονίδης, vt Od. M, 176 et Hesiod. Θ. 371. 2. Putatur itaque ab aliis Sol Ὑπερίων dictus esse, Hyperionis filius, quasi Ὑπεριονίων. Prior ratio videtur praeferenda esse.

Sole et aura caret Tartarus; cum contra in Insulis Beatorum Sol perpetua luce collustret omnia auraque recreet ap. Pindar. Ol. II, 109. 129. Alio modo ventus est in Tartaro, quo Ixionis rota mouetur, apud Virgil. Ge. IV, 483.

481. βαθὺς δέ τε Τάρταρος ἀμφίς. In Lips. et edd. Flor. Ald. 1. τε aberat: βαθὺς καὶ τ. Turnebus. non video vnde.

483. ἐπεὶ οὔ σεο κύντερον ἄλλο. κυνότερον, ἀναιδέστερον. ὁ δὲ Ἀπίων, ἀγριότερον. Apollon. Lex. h. v. Inde alii repetierunt. Alibi autem simpliciter est μεῖζον. δεινότερον. χαλεπώτερον. v. c. K, 503. Addit Hesych. χεῖρον. scil. Od. Υ, 18 Τέτλαθι δή, κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο πότ' ἔτλης.

484. οὔ τι προσέφη λευκώλενος Ἥρη. profectus hic versus et intercalatus a seriore rhapsodo: primo propter neglectum digammi in Ἥρη. de quo v. Excurs. II. ad A. tum, quod saepe numero θεὰ λευκώλενος Ἥρη occurrit, nusquam θεὰ abest, praeterquam h. l. et Ω, 55. forte et Φ, 512.

485. ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος Ἠελίοιο. ⟝ quod Homerus Solem Oceano occidere et oriri ait: ἐξ ἡρωϊκοῦ δὲ οὐκέτι. Ven. A. (an, post heroicas aetates amplius hoc creditum non esse? In Homero saepe occurrit: v. c. Σ, 239. 240. nec minus tamen in omni poetica oratione.) Priora etiam Strabo ex hoc versu lau-

dato probat lib. I. p. 4. Laudat quoque vtrumque verſum Heraclid. Alleg. c. 45.

ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ. Ionicum ἐν δὲ πέσ' notatum non reperio.

485. 486. duo verſus recitat Strabo lib. III, p. 222. inter ſabuloſa Homeri de occidente.

487. Τρωσὶν μέν ῥ' ἀέκουσιν ἔδυ φάος. Ex hoc verſu ſuſpicor ductum eſſe, quod liber hic inſcriptus olim fuit κολομαχία, pugna diremta; Eo quoque ſpectare arbitror Scholion B. βραχεῖαν τὴν μάχην ἐποίησεν — ὅθεν μέρος μάχης καλεῖται. hic itaque putauit eſſe non κόλον μάχην, ſed κῶλον μάχης, cum μέρος reddat.

Τρωσὶ μέν ῥ' Townl. cum aliis; idque fuit antiquius; modo per totum Homerum ſimilia eodem canone refingere liceret!

488. ἀσπασίη, τρίλλιστος ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή. — „quod tria epitheta cumulauit poeta" Sch. A. proprie tantum duo, nam ἐρεβεννὴ ad naturam noctis ſpectat, tanquam proprium.

τρίλλιστος. πολυλιτάνευτος. Schol. Apollon. Lex. et Etymol. Scribitur quoque τρίλιστος, recte e more antiquo; ſed a librariis indocte. Super τρίς, etſi re vulgatiſſima, Scholion eſt in Euſtathio.

ἐπήλυθεν eſſe ex ἐπήλυθον, non ex ἐπήλυθα, monet Clarke. Laudat hemiſtichium Strabo I, p 75. inter exempla vſus poetici in τρίς. At Schol. Theocriti ad Idyll. XV, 86. vbi: ὁ τριφίλατος Ἄδωνις. ὁ πολυφίλητος. ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ· ἀσπασίη. τριφίλητος ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν. vidimus iam ad B, 548.

489. Τρώων δ' αὖτ' ἀγορήν. — Abeſt δ' in Townlei.

490. νόσφι νεῶν ἀγαγών, ποταμῷ ἔπι δινήεντι. Erat editum inde a Flor. ἔνι. num e codd. an operarum vitio non apparet. Eſt tamen ἐνὶ in Vrat. c. Recepit ἔπι Barnes, quod iam ed. Rom. cum Euſtathio exhibuerant, accedentibus codd. Cant. Mori. Add. noſtros, cum Ven. Lipſ. Defendit Erneſti ἐνὶ exemplo aliorum ſcriptorum. At enim deſidero exempla ex Homero;

cuius contra vſus perpetuus eſt τοῦ ἐπί. De ceteris v. Notam.

491. ἐν καθαρῷ· ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος. ⊱ „quod nondum cadauera ad ſepulturam ablata fuerant; contra Iſtrum" Sch. A. πρὸς Ἴστρον. Debuit ergo Iſter aſſeuerare id iam factum eſſe. Scilicet heſterno die. H, 421. At hodierno die noua facta erat caedes.

493. 494. 495. ⊱ quod Zenodotus tollit (περιγράφει) vſſ. quatuor ſeqq. 493. 4. 5. 6. quia iidem (ſaltem tres) alio iam loco leguntur: ſupra Z, 318. 319. 320. vbi v. ad hos vſſ. Male nos habet, quod non ſubtiliter ſatis tradiderunt grammatici, ipſe ne ſuſtulerit, critico iudicio, an non ſcripſerit, quia in ſuis exemplaribus ſcriptos non repererat.

494. ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ. Barnes: „γρ. ἔχεν δεκάπηχυ. forte ex Z, 319 vbi vide. Geminata menſura τὸ ξυστὸν δυωκαιεικοσίπηχυ Il. O, 678.

496. ἔπεα Τρώεσσι μετηύδα. repoſitum e Ven. et Schol. adde vn. Vindob. quia melius conuenit loco, quam vulgatum ἔπεα πτερόεντα προςηύδα. Schol. A. γρ. ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε. ita quoque legitur in Cant. Vrat. b. et A.

499. ἄψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν. ⊱ quod τὴν Ἴλιον iterum dixit. Variant quoque iterum προτὶ et ποτί. Monent Clarke et Erneſti ἐφάμην, νῦν ἀπονοστήσειν iungenda eſſe.

501. Ἀργείους καὶ νῆας ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης. ⊱ quod Zenodotus alterum hemiſtichion ſic legerat: ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν. Sed, pergit Schol. A., aliunde hoc illatum (forte ex K, 45) et ab h. l. alienum; non enim nox Iouis voluntate ſuperuenerat.

503. ⊱ „quod Zenodotus legebat ἐφοπλίζεσθον." Debuit ergo et ἀτὰρ legere. — In Ven. et Sch. A. B. Lipſ. Cant. Townl. Vrat. A. vitioſe exaratum ἐφοπλισόμεσθα· ἀτὰρ κ. In Mori mſ. autem, vt in Rom. et Euſt. ἐφοπλισόμεσθα. αὐτάρ. et vitioſius etiam Flor. Aldd. an-

te Turneb. ἐφοπλιζόμεσθα, αὐτάρ. Vrat. c. ἐφοπλιζόμεσθ' et b. ἐφοπλισόμεθα. Adeo metri omnino incurios esse vides librarios. Quod sane confidentiam addere potest in vitiis metricis vel sine libro corrigendis. Infra tamen I, 66 idem versus repetitur sine varietate.

504. λύσασθ' Towml. putes fuisse λύσασθ' ἐξ ὀχέων. Sane Ψ, 7 μὴ δή πω ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους, et vs. 11 ἵππους λυσάμενοι. sed perpetuum λύειν, λῦσαι, ἵππους. Tum variant ὑπὲξ, ὑπ' ἐξ. ὑπ' ἐξ.

505. ⊱ „quod ἄξασθε non de tempore futuro accipiendum, sed pro ἄγετε.“ debuit ergo legere ἄξεσθε. (De voce ἴφια v. ad E, 556) πόλεως Barocc.

507. σῖτον δ' ἐκ μεγάρων. Monent A. B. non ἄξασθε repeti posse, οὐδὲν γὰρ τῶν ἀψύχων ἄγεται. Φέρεται δὲ μᾶλλον. Esse adeo subintelligendum φέρετε. — Scilicet hoc inde eliciendum est, aut potius ex οἰνίζεσθε. Hactenus ad τὸν ἀπὸ κοινοῦ τρόπον hoc recte refert Porphyr. ad K, 165. Eiusdem ζήτημα, Qu. Hom. 2. hic in Ven. B. male insertum ad Jl. K, 418 spectat.

509. ἤκῃ ap. Porphyr. l. c. ἵκει Lips.

510. διὰ νύκτα. quod διὰ νυκτὸς est communi vsu. Schol. At Clarke: esse etiam, *noctis beneficio* fugere. Iterum K, 101.

511. μή πως — ὁρμήσονται Cant. Mori. Recte vero ὁρμήσωνται. Sequitur alia iunctura μὴ μὰν ἐπιβαῖεν. v. Excurs. II ad H. In vno Vindob. ὁρμήσωσι.

512. μὴ μὰν ἀσπουδί γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἕκηλοι. ⊱ quod ἀσπουδὶ, ῥᾳδίως. μή πως χωρὶς σπουδῆς. Sch. A. At Sch. br. ἄνευ κακοπαθείας. ἄνευ πόνου. Iterum vox occurrit inf. O, 476 et X, 304. Interpretantur eam simili modo Apollon. Lex. h. v. Hesych. Eustath. ἀσπουδὶ scriptum cum Veneto in hoc et ceteris locis; similiter ac sup. 197 αὐτονυχί· — vulgo frequentatum ἀσπουδεὶ, quod et scribit Apollon. Lex. cum ceteris grammaticis. Idem tamen alio loco, p. 611 in σπουδῇ — ὅθεν καὶ τὸ ἀσπουδῇ· οἷον ἄνευ κακοπαθείας. quod non potest corrigi; siquidem alii ita scripserunt. Suidas: ἀ-

σπουδεὶ, χωρὶς σπουδῆς. ἀσπουδῇ δὲ, διὰ τοῦ η, χωρὶς κακοπαθείας. ὡς τό· μὴ μὰν ἀσπουδῇ γε. In Homero eſt hoc vnicum ſui generis aduerbium; quae alibi occurrunt, ſcribuntur per ει, vt ἀμοχθεί.

ἐπιβαῖεν ἕκηλοι contra digammi vſum. Nam ſcriptum fuit ϝεκηλοι. Vt ſup. E, 759 οἱ δὲ ϝεκηλοι. Vide Excurſum de Digammo. Mihi verſus eſt inſititius, otioſus et interpellat reliqua. Bentlei. tamen maluit tentare: ἐπιβῶσι ϝεκηλοι. vt Od. Ξ, 85 οἵ τ' ἐπὶ γαίης ἀλλοτρίης βῶσι.

μὴ μὰν et ἀλλ' ὥς τις pendent a ſubintellecto φυλαξόμεθα, cauebimus, caueamus, ne.

513. ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσσῃ. ⊱ „quod βέλος dixit pro vulnere" Sch. A. Comparat Sch. B. Λ, 269. vbi eſt de dolore parturientis. Admittam hoc hactenus, vt βέλος dicam eſſe pro dolore ex vulnere dictum; ita enim accommodatius eſt τὸ πέσσειν. de quo v. ad B, 237. Eſt quoque inter Heſychiana in βέλος. καὶ τὴν ἀλγηδόνα βέλος λέγει. Eodem referri poteſt Ξ, 439 βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα. vbi Sch. B. laudat h. v. ὅς τις — πέσσοι. quod et Schol. A. memorat in Ariſtophane fuiſſe. Bentl. tentarat pro τούτων γε βέλος, τούτων ἕλκος.

Pro τούτων, ἀλλ' ὅς τις κείνων γε tanquam Ariſtarcheum protulerat Parmeniſcus ἐν τῷ ιά πρὸς Κράτητα. vtinam aliud quid paullo memorabilius ex eo ſeruatum eſſet!

514. ἢ ἔγχει ὀξυόεντι. Suſtuli diaereſin ἔγχεϊ ne hiatus eſſet. de voc. ὀξυόεις dictum ad E, 50.

515. νηὸς ἐπιθρώσκων. conſcendendo nauem ad diſcedendum. Sch. A. „ἐν ἄλλῳ· ἀποθρώσκων." ſicque Cant. et vn. Vindob. quod alienum; at locum habebat B, 702. vn. Vindob. νηῶν ἐκθρώσκων.

ἵνα τις στυγέῃσι καὶ ἄλλος. vidimus formulam iam A, 186 στυγέῃ τε καὶ ἄλλος ἶσον ἐμοὶ φάσθαι.

517. κήρυκες δ' — ἀγγελλόντων. ⊱ quod pro ἀγγελλέτωσαν. Sch. A. notant idem Heſych. Etymol. Euſtath. de re tam vulgata inter nos.

518. πρωθήβας. vn. Vindob. πρωθήβους.

519. παῖδας et γέροντας — λέξασθαι περὶ ἄστυ. ⊱ „quod τὸ λέξασθαι pro ἐγκοιμηθῆναι." Sic Ven. A. cum Etymol. At Sch. B. videtur accipere pro, deligere. Eustath. συλλεχθῆναι. Quis putet ita aberrari poſſe! λέξασθαι eſt vel eligere et disponere, vel collocare: quod ſi ordine ſit, redit ſententia eodem. At iunctura duplici modo inſtitui poteſt, vnde et duplex ſenſus prodit: praecipiunto, λέξασθαι παῖδας, disponere pueros, vel, τοὺς παῖδας λέξασθαι περὶ ἄστυ vt pueri collocent ſe, excubent muris circa vrbem. v. ad I, 66. 67.

λέξασθαι προτὶ ἄστυ vn. Vindob. et Venetus: c. Schol. „γρ. περὶ ἄστυ." Aliud eſt in ſimili loco Σ, 260 ἀλλ' ἴομεν προτὶ ἄστυ.

θεοδμήτων ἐπὶ πύργων, muros Ilii a diis factos. Sch. A. et Sch. br. in memoriam reuocant.

520. θηλύτεραι δὲ γυναῖκες. Ineptiunt in epitheto grammatici; in his Porphyrius, cum in Scholiis Venetis, etiam Schol. br. et Etymol. tum alibi, ipſe quoque Apollonius Lex. h. v. vbi cf. Tollii doctam notam: dubitant enim, ſintne mulieres θηλύτεραι dictae libidinoſiores comparatiue, ſiue reſpectu beſtiarum: quo ſpectant mira commenta ducta ab ἄνδρες ἀλφησταὶ ap. Etymol. p. 451. 2. et p. 72 f. v. Apollodori Fragmenta p. 1140. ſine virorum reſpectu; an ſint per ſe θήλειαι, fecundae, quae liberos pariunt: hoc eſt, quod Apollonius ait, ἀντὶ τοῦ εὐτρόφων, actiue, quae nutriunt. Haud dubie θηλύτεραι ſimpliciter habendum eſt pro alia forma, quam θήλειαι, vt dictum ſit eodem modo, quo παρθενικαὶ (κόραι) pro παρθένοι epitheto forte otioſo, ornante tamen in priſco ſermone et vſu frequentato. cf. dicta inf. ad Φ, 454 vbi in nonnullis lectum νήσων ἐπὶ θηλυτεράων.

521. πῦρ μέγα καιόντων. ⊱ „quod καιόντων pro καιέτωσαν." Sch. A. vt modo 517.

524. 525. — „ἀθετοῦνται duo verſus: μῦθος δ' ὃς μὲν νῦν et τὸν δ' ἠοῦς. quia in ſequenti carmine de altero ſermone nil memoratum occurrit; et quod ὃς μὲν dictum

est pro *ὁ μὲν*" Sch. A. Laudatur idem Scholion e Cod. Leid. a Valken. ad Ammon. p. 242. 3. Habemus et h. l. criticam ex iudicio grammaticorum; nihil de librorum et lectionis auctoritate. Iudicium autem leue est; nam vt consilium altero die captum cum loci huius respectu memoretur, necesse non erat; potest enim in animo habere consilium de inferendo nauibus igni; et *ὃς μὲν νῦν* quod et a grammatico ad calcem Ammonii p. 201 inter soloeca refertur, accipiendum est, *ὃς μὲν νῦν ἐστιν ὑγιής*.

ὃς νῦν μὲν Vrat. b. et in marg. „*γρ. μὲν νῦν.*"

In Schol. br. iuncta sunt *μῦθος δ' ὃς μὲν νῦν*. h. e. *οὗτος μὲν δὴ ὁ λόγος*. Sic et iunxerat Schol. B. Bentlei. emendabat *ὣς*, voluitque, quantum assequor, dictum esse: et sic quidem consilium dictum esto, *μῦθος δ' ὣς μὲν — εἰρημένος ἔστω*. Est quoque in vno Vindob. *ὡς*.

ὑγιὴς λόγος Schol. A. accipit *τετελεσμένος*. Schol. B. *ὁ ἀπαραποιητὸς καὶ ἀπαραβατικός*. h. e. cui omnes parento. Sic et Sch. br. et Eustath. qui duriora etiam admiscet. At nemo docet, quo more et vsu vis illa in voce *ὑγιὴς* lateat; et miror grammaticos non in suspicionem adduxisse ipsam vocem, quae omnino non est Homerica. Seriorum hominum, maxime Atticorum, vsus est τοῦ *ὑγιὴς* pro bonus, vtilis, probus, prudens: *ὑγιές τι λέγειν. οὐδὲν ὑγιὲς ἐργάζεσθαι*, nil quod sit rationi consentaneum: nec aliter accipio in Phalaridis Ep. CXIV. etsi Lennepio contra stante. Ita sane sensus loci postulat et h. l. accipere *λόγον ὑγιῆ*. consilium quod in praesens bonum et vtile est, dictum nunc esto: h. e. satis de hoc. Quae cras agenda erunt, cras quoque in concione exponam.

Nunc igitur iudicio veterum grammaticorum lubentem accedere me profiteor, sed aliis de caussis. Versus sunt ieiuni, otiosi, sine neruo, et sunt e censu eorum, qui, quae breuiter et potenter dicta erant, explanando diluunt; tum vox *ὑγιὴς* vocabulum non Homericum occurrit.

Ceterum cum illis *μῦθος εἰρημένος ἔστω* conuenit formula, ipsi Herodoto iam frequentata: *καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα.*

525. *ἀγορεύσω* vn. Vindob. *ἀγορεύω.*

526. *εὔχομαι ἐλπόμενος*, vulgo lectum. Appicta ⸓ „quod Zenodotus legerat: *ἔλπομαι εὐχόμενος.*" At Hectoris arrogantiae melius conuenit alterum: *καυχῶμαι ἐλπιδοποιούμενος ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν.*" Sic Schol. A. Argutatur grammaticus, nec versum non stare posse vidit, si scribitur *ευχομαι ϝελπομενος.* Nec *ἐλπεσθαί τινι* dictum memini: Iungitur cum infinitiuo vel cum quarto casu. Scribendum vtique *ϝελπομαι ευχομενος Διΐ τ'*. Viderat hoc Bentleius sine libro. Nunc antiquiorem lectionem retraxi, cum ante Zenodotum ita recitatum fuisse appareat, simulque inde hoc constet, vsum et vim τοῦ Digamma iam a Zenodoto ignoratam fuisse. Repetitur Zenodotea lectio a Schol. A. inf. ad Ξ, 45. et extat in vno Vindob.

527. *ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσσιφορήτους*· vltimum hoc vna voce Ven. A. B. vti alii. „Ita legebat Aristarchus et plerique. Forte (nam Veneti A. verba appono) quia ipse poeta mox resoluit *οὓς κῆρες φορέουσι.* vt saepe solet verba resoluere; quoties scilicet vis aliqua iis inest et *ἐνάργεια.* vt inf. I, 124 equos *ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.* O, 526 *Λαμπετίδης, ὃν Λάμπος ἐγείνατο, Φέρτατος ἀνδρῶν.* P, 5 bos *πρωτοτόκος, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο.* Nec tamen, inquit, solet Homerus verba componere ita, vt datiuus syllaba interposita extentus *ab initio* positus sit (sc. *κηρεσσιφ.* duplicato sibilo.) Ita *πασιμέλουσα* (Od. M, 70) non *παντεσσιμέλουσα. Ναυσικάα. Ναυσίθοος. ἐγχεσίμωρος. τειχεσιπλήτης.* *Ab initio* diximus, *κατ' ἀρχὴν*, ait Schol. quia apud Epicharmum in fine compositum est: *γυναῖκ' ἀνδρέσσι ποθεινοί.*" Obscurum hoc est: ex grammatici sententia iungendum esse debuit: *γυναικανδρέσσι ποθεινοί.* Putes tamen in Epicharmo fuisse *ἀνδρεσσιποθεινοί* vna voce acceptum: vt forte lectio esset, *γυναῖκ' ἀνδρεσ-*

σιποθεινὴν, vel tertio caſu γυναίκ' ἀνδρεσσιποθεινῇ. etſi hoc putidum eſt; quidni enim pro binis vocibus habeantur! „Si haec, pergit Ven. A. vera ſunt: rationi conſentaneum non eſt, vna voce ſcribere; obtinuit tamen Ariſtarchea ſcriptura." Doctum ſcholium; argutius tamen, quam opus eſt. Exſcripſit illud quoque Euſtath. Explicationem breuem iam Apollonius dedit in Lex. h. v. τοὺς ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης ἐνηνεγμένους vel μετενηνεγμένους, quod Heſych. habet, admixtis aliis ineptis, vt et Etymol. cum Sch. br. Etiam Koeppen pronus in illud erat, vt ſit: *a Parcis abripiendos.* Miro modo Suidas; κηρεσιφόρητος, ὁ τὸν θάνατον φέρων.

κηρεσσιτρόφους Vrat. A. κύνας. Apollon. in κύων. — ἐπὶ δὲ τῶν ἀναιδῶν· κύνας κ.

528. οὓς Κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν — „ἀθετεῖται verſus tanquam inutilis poſt antecedentem κύνας κηρεσσιφορήτους. Neque Zenodotus ſcripſit." Sch. A. Sane, ſi quis alius, verſus hic interpretamentum, idque frigidiſſimum, ſapit. Verum, vt hominum iudicia diuerſa ſunt, Ruhnken. in Epiſt. crit. nouae edit. p. 56. defendit verſum ſimilibus ex Homero laudatis. (v. talia ad vſ. antec. 527.) Scilicet ambiguitas manet inexpugnabilis, quoties iudicium in poeta vetere inter haec duo errat: abundare aliquid, et eſſe otioſum, viderique adeo ſeriore opera interpolatum; et altera ex parte, hoc idem, quod reprehendas, ſe tueri ipſa temporum hominumque ſimplicitate et rudiore ſermone. Mirabar a Bentleio ad h. vſ. nihil monitum eſſe. Extat quoque verſus ap. Themiſt. XV, p. 199.

529. ἀλλ' ἤτοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάξομεν ἡμέας αὐτούς. Contendit Clarke ἡμέας eſſe pronuntiandum binis ſyllabis ἡμᾶς. Cur tamen vltima in ἡμέας non ſit pro breui habenda, non docuit; rationem nullam ſe videre, etiam Erneſti monuit ad K, 211.

Aliud eſt, quod de verſu moneas: repugnat ſententia conſilio Hectoris, et ſupra memoratis; non enim, vt *ſe* cuſtodiant *ipſos*, cuſtodias facere Troianos iuſſit

Hector, ſed vt *hoſtes* obſeruent abituros. Videtur itaque mihi ſubeſſe vitium vetus, et ſcriptum fuiſſe ἡμέες. φυλάξομεν ἡμέες αὐτούς. nos per noctem obſeruabimus ipſos.

530. πρωῒ δ' ὑπηοῖοι. πρωῒ non eſt h. l. ὄρθρου βαθέος, aut mature; vt apud Atticos; qui etiam τὸ Iota ſubticuerunt, ita vt πρῷ, πρῶ, πρὼ, forte etiam πρῲ, ſcriberetur; de qua voce multa ſunt dicta ap. grammaticos, Heſych. Etymol. Euſtath. Timaeum, ad quem cf. Ruhnken. ſed ſimpliciter eſt mane, omiſſo αὔριον, quod vſ. 535 adiicitur.

Adiicitur ὑπηοῖοι. pro quo ſcribebatur vulgo ὑπ' ἠοῖοι hic et alibi, vti Od. Δ, 656. quod grammatici, v. c. Schol. br. acceperunt dictum pro ὑπ' ἠοῖ. ſub diem ortum, vt ipſe Etymologus in ἐώκειν. putarunt adeo eſſe ὑπ' ἠοῖ productum ὑπ' ἠοῖοι. Scripſerunt quoque ὑπ' ἠοῖ, claudicante verſu, nonnulli apud Euſtath. et Vrat. b. c. A. et edd. Flor. Ald. 1. In Ven. eſt ὑπ' ἠοῖ οἱ. Dicendum ſaltem erat, πρωῒ eſſe tertium caſum antiquae vocis πρὼς, πρωὸς, πρωΐ. vt ſit: ὑπὸ πρωῒ, tum ipſi ἠῷοι, vel ἠοῖοι.

Verum ſcripturam eſſe corruptam, et ſcribendum eſſe ὑπηοῖοι, monuere plures, etiam Toup. quibus obtemperauit Wolfius. Sane τὸ ὑπηοῖον vna voce dici, patet vel ex Od. Δ, 656 Mentorem vidiſſe χθιζὸν ὑπηοῖον. et P, 25 μή με δαμάσσῃ στίβη ὑπηοίη. etſi ibi quoque aberrat ſcriptio; et ex Apollonio IV, 841 ὥς κεν ὑπηῷοι μνησαίατο νόστον ἑλέσθαι. In eundem modum refingendum eſt in aliis, vti in Argonaut. Orphicis 656 pro ἐπ' ἠῷοι, ὑπηῷοι. Bis adhuc peccatum videbimus Jl. Σ, 277. 303. Vt παννύχιος, ſic ὑπηοῖος vſurpatur; vt nocturnus et matutinus, pro noctu et mane. — ὑπηῷοι erat in Cantabr. verum poeta Ionicam formam ſequitur.

σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες — Praeſtat iungere σὺν τεύχεσιν ἐγείρομεν, quod monuit iam Clarke. Nam θωρηχθῆναι τεύχεσι dicitur, non σὺν τεύχεσι. cf. ſup. 376. 388. dubitant tamen grammatici ad M, 77.

531. ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα. pro ἐγείρωμεν: ex grammatica Homerica. Iunguntur φυλάξομεν, ἐγείρομεν.

532. εἴσομαι, αἴ κε μ' ὁ Τυδείδης — ἀπώσεται, ἤ κεν ἐγὼ — φέρωμαι ⊱ „quod εἴσομαι est γνώσομαι" Schol. A. cum Apollonio l. v. Schol. Aristoph. Acharn. 331 et al.

Obsernat praeterea Sch. A. vsum τοῦ ὁ T. quod adiectum est cum vi: Diomedes ille.

εἴ κε Cant. vn. Vindob. et Schol. ad M, 118. Contra mox 533 in binis Vindob. et ms. Mori. est αἴ κεν ἐγὼ τόν. prorsus eodem loco habenda.

Mil monent de iunctura: αἴ κε — ἀπώσεται — φέρωμαι. eodem loco hos modos haberi, apertum est; in Odyss. X, 7 est etiam optatiuus: εἴσομαι, αἴ κε τύχοιμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων. quo vel vno exemplo conficitur, Atticismos in Homero non esse quaerendos. De his, vt paullo post 521. 533 φυλάξομεν — ἐγείρομεν et 533. 4 ἀπώσεται ἤ φέρωμαι, v. Exc. III. ad Il. A.

534. ἤ κεν ἐγὼ — ἔναρα βροτόεντα φέρωμαι. post αἴ κεν ἀπώσεται sequitur ἤ φέρωμαί κεν. Sch. A. in alio codice φεροίμην legi memorat; quod et locum haberet, nisi Homero sollenne esset coniunctiuum cum ἄν vel κεν pro futuris ponere. Itaque φέρωμαί κε est pro ἀποίσομαι. cf. Excurs. III ad Il. A.

χαλκῷ δῃώσας. Barnes: „γρ. δηιώσας." Sicque Lips. Townl. alii. recte, fuit ea antiquior scriptura; iota subscribere serius inualuit. At in codd. nostris modo hoc modo illud occurrit.

Ceterum versum interpolationis vestigia prodere iunctura docet impedita, et quod ad explendam sententiam antecedentis ἤ κεν ἐγὼ τόν. scil. ἀπώσομαι, adiectus esse videtur.

535. 536. 537. ⊱ Obseruarunt veteres grammatici hos versus, cum iis tribus qui sequuntur, 538. 539. 540. esse eiusdem sententiae. Apposuere itaque, vt e Schol. A. intelligo, sigma ⊃, praeter diplen, sequentibus autem vss. 538. 539. 540. ⊃, vt declararent alterutros esse tol-

lendos. Ariſtarchus poſteriores potiori iure locum tenere dixit, tanquam Hectoris gloriabundi perſonae conſentaneos; Zenodotus autem priores tres ne ſcripſit quidem. Scholion hoc ex Ariſtonici libro περὶ σημείων erat ductum, eique concinebat Didymus." Sic Sch. A.

Fuit itaque Zenodotea lectio ſic conſtituta: 531. εἴσομαι, αἴ κε μ' ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης πὰρ νηῶν πρὸς τεῖχος ἀπώσεται, ἤ κεν ἐγὼ τὸν χαλκῷ δηώσας ἔναρα βροτόεντα φέρωμαι, ἠελίου ἀνιόντος ἐς αὔριον. αἶ γὰρ ἐγὼ ὣς ſqq.

535. αὔριον ἣν ἀρετὴν διαείσεται. Vocem per ſe notabilem Sch. br. interpretantur γνωρίσει, διαγνώσεται. Eadem Etymol. et addit γνώσει. μαθήσεται. Heſych. διαγνώσεται. qui et hemiſtichium laudat in ἥν. διαείδομαι eſt media forma, facio videre, declaro, ab εἴδειν, διαείδειν, perſpicere, cognoſcere. Altero loco N, 277 ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν, redditur paſſiue, δείκνυται, φαίνεται. forte reciprocam vim habuit, virtus facit videre ſe; ita eſt idem ac, cernitur, paſſiue redditum. Sic quoque Apollon. Arg. I, 546 ἀτραπὸς ὡς χλοεροῖο διειδομένη πεδίοιο. Callim. in Del. 191 ἐστὶ διειδομένη τις ἐν ὕδατι νῆσος. vbi cf. Notam.

δαείσεται Townl.

εἴ κ' Aldd. Mutauit Turnebus ex ed. Rom.

Tandem prius hemiſtichium peccat in digamma: αυριον ϝην. Bentl. tentabat: αὖθις ἑὴν ἀρετὴν, vel αὐτίχ' ἑὴν — At nunc ex veteribus didicimus, interpolatum hunc locum eſſe a variis rhapſodis.

538. αἲ γὰρ ἐγὼν ὣς — Venetus εἰ. (cum vno Vindob.) et Schol. A. addit „οὕτως διὰ τοῦ εἰ." Redit tamen vtrumque ad idem; et aliis locis αἲ ſine variatione legitur, etiam in his vſſ. repetitis N, 825. Similis locus M, 323 ὦ πέπον, εἰ μὲν γὰρ ſq. ἐγὼν hic et alibi a ſerioribus illatum pro ἐγὼ ὥς. Solent quoque ἐςαύριον vna voce pingere.

539. εἴην ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα. Venetus et Sch. A. cum Mori mſ. et Vindob. tres ἀγήρως. At Sch. B. ἀγήραος cum ceteris.

540. 541. repetiti inf. N, 827. 828.

541. κακὸν φέρει. Mori et duo Vindob. κακὰ φ.

543. οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἱδρώοντας. Iungenda ὑπέλυσαν ζυγοῦ. v. ſup. ad 504 notam. non ἱδρώοντας ὑπὸ ζυγοῦ. In vno Vindob. ἀπὸ ζυγοῦ. Verſus aliquoties iteratur.

544. δῆσαν δ' ἱμάντεσσι παρ' ἅρμασιν οἷσιν ἕκαστος. Ineſt difficultas metrica in ἱμάντεσσι priore nunc producta, quae alioqui breuis eſt in ἱμάς. Sic Γ, 371 πολύκεστος ἱμάς. item I, 371. Ξ, 219. 214. Od. Δ, 802 παρὰ κληῖδος ἱμάντα. Si itaque prima occurrit producta, dicendum erit μ eſſe geminatum pronuntiando ſeu ſcribendo δῆσαν δ' ἱμμάντεσσι. et inf. K, 475 πυμάτης ἱμᾶσι δέδεντο erit ἱμμᾶσι. nec neceſſe eſt acquieſcere in vulgari doctrina, primam eſſe ancipitem. Ergo quoque ſic ſtatuere licet ap. Apollon. II, 67 οἱ ἐπεὶ οὖν ἱμᾶσι — ſcrib. ἱμμᾶσι.

547. σῖτον τ'. vn. Vindob. δ' Euſtath. memorat veteribus displicuiſſe σῖτον δ' ἐκ μεγάρων καὶ ξύλα λέγοντο. ἤτοι συνῆγον. Atqui vſu perpetuo ex λέγοντο, aut potius ex οἰνίζοντο, vox propria ad alterum eſt eliciendα.

547. Poſt hunc verſum Barneſ. inſeruerat quatuor verſus hoc modo:

Ἔρδον δ' ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας.
κνίσσην δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω
ἡδεῖαν· τῆς δ' οὔτι θεοὶ μάκαρες δατέοντο,
οὐδ' ἔθελον. μάλα γάρ σφιν ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή,
καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο.

Leguntur apud Platonem Alcib. II, p. 249 D. Εὑρήσεις δὲ καὶ παρ' Ὁμήρῳ παραπλήσια τούτοις. Φησὶ γὰρ τοὺς Τρῶας ἔπαυλιν ποιουμένους Ἔρδειν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας. τὴν δὲ κνίσσαν ἐκ τοῦ πεδίου τοὺς ἀνέμους φέρειν οὐρανὸν εἴσω ἡδεῖαν, τῆς δ' οὔτι θεοὺς μάκαρας δατέεσθαι οὐδ' ἐθέλειν. μάλα γάρ σφιν ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή —

Suſpicatur Barneſ. ſublatos eſſe verſus ab Ariſtarcho, quod vel barbarorum pietati inuideret, vel quod deo paſſiones, (cupiditates et iras vir doctus voluit dicere) imputare (tribuere) videntur. Clarke verſus non ineptos eſſe aiebat; Erneſti autem verſum primum ἔρδον vix abeſſe poſſe videri. „Nidoris enim, inquit, mentio deſiderat praegreſſam mentionem ſacrificii.“ Atqui nihil alienius ab h. l. quam ſacrificii mentio; veſperi e pugna recedunt, quae tandem poteſt hoc tempore et in exercitu a pugna feſſo eſſe hecatombarum aut omnino ſacrificii cura? Porro cur *nidor* non potuerit prouenire niſi ex ſacris factis? Satis erat βόας καὶ ἴφια μῆλα, quae adduxerant, mactata paſſim per campum torreri. Porro vix Homerica ſunt illa: τῆς δ' οὔτι θεοὶ μάκαρες δατέοντο, οὐδ' ἔθελον. Nec δατεῖσθαι eſt veſci ac frui, ſed eſt miniſtrorum, qui carnes diuidunt per menſas, καὶ προτίθεντ' ἠδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο Od. A, 112. Ab Homero verſus non eſſe, vix dubito. Verum nolim pronuntiare, ſintne memoriae vitio ab Platone recitati, an a rhapſodis aſſuti: hoc tamen probabilius, quia ſunt, vt eorum mos fert, e pluribus locis Homericis conſuti, Jl. B, 306. Ω, 27. Δ, 46. 47. Quod in primis ſtatim Jliadis recenſionibus fuerunt omiſſi, pro ſpecimine eſſe poteſt iudicii critici haud improbandi. Platoni eos potuiſſe probari, haud miror; criticum enim eius acumen non aequabat ſummam ingenii ſubtilitatem. Ita equidem iudicabam de h. l. Aliter nunc video Wolſium iudicaſſe qui verſus recepit in contextum. cf. Prolegom. p. XXXVII.

Secundum haec video a Koeppenio noſtro locum alio modo impugnatum. Conuenit in hoc, quod nec hecatomben, nec omnino ſacrum noctu potuerit inſtitui; alienum quoque eſſe ab h. l. diſplicuiſſe diis ſacrificium, cum Iupiter Trojanis nunc ſiuderet. Haeret tamen ille in κνίσσην, quae *neceſſario ſacrum* requirat; ideoque reponit pro κνίσσην καπνὸν; poteſt ſane et hoc locum tueri. At cur κνίσσαν tantum de victimarum carnibus dictam affirment viri docti, fruſtra cauſſam idoneam cir-

cumſpicio. *κνίσση* (ſcribunt *κνίση* et h. l. Townl. Ven. et al.) eſt *adeps* et *adipis nidor*, quo ſane dii dicuntur delectari e victimis: atqui cuiusque carnis toſtae et aſſatae nidor *κνίσσα* talis eſt. Sic Vlyſſes vbi caeſis bobus accedit Od. M, 369 *καὶ τότε με κνίσσης ἄμφ' ἤλυθεν ἡδὺς ἀϋτμή*. Et de adipe porci in lebete Jl. Φ, 363. Vel ſic tamen pronus ſum in ſuſpicionem, verſum 548 *Κνίσσην δ'* ex rhapſodorum emblematibus adhaeſiſſe.

549. *οἱ δὲ, μέγα φρονέοντες, ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρας εἵατο παννύχιοι.* Vulgata erat lectio *γεφύρῃ*, haud dubie corrupta; nam Homerus ſingularem haud nouit. *γεφύρας* habent libri Barocc. Mori. duo Vindob. Ven. cum Schol. item Schol. Jl. I, 88. Sic et ſupra 378 *ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας*. Euſtathius memorat *γεφύρῃ ἢ γεφύραις*. debuit dicere *γεφύρης*. quod et ipſum bene ſe haberet; eſt tamen nec minus bene dictum *εἵατ' ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρας*, eodem modo, quo *ἐπὶ θρόνον ἕζετο*, et Od. Z, 236 *ἕζετ' ἔπειτ' ἐπὶ θῖνα θαλάσσης*. Ait Schol. A. „duplicem fieri poſſe iuncturam; aut *οἱ δὲ εἵατο ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρῃ*, et eſſe locum pugnae factae, vel ipſos discurſus ſeu vias, quibus in pugna discurritur; aut iungi *μέγα φρονέοντες ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρῃ*, pugna ſuperbi; vtpote victores.“ Hoc alterum quis putet homini graece docto in animum venire poſſe! Et ſuſpicor ab alio, quam a Grammatico Scholiorum auctore profectum eſſe, quia lectione *γεφύρῃ* vtitur. *πολέμου γέφυρα* eſt locus inter vtramque aciem, in quem procurritur, inprimis a promachis, et pugnatur: v. ſup. ad Δ, 371. At veteres in voce interpretanda ineptiunt, eorumque exemplo Euſtathius; qui etiam addit nouam huius loci interpretationem: forte eſſe *ἐπὶ γεφύρῃ* de porta caſtrorum intelligendum, quam vnam tantum fuiſſe Ariſtarchus ſtatuebat: (v. Excurſ. de Caſtrametatione ad lib. H, 336.) aut etiam ex alia ſcriptura *ἐπὶ γεφύραις* (leg. *γεφύρης*) de pluribus caſtrorum portis ex aliorum interpretum ſententia, per quas in caſtra irrumpere altero die confidunt Troiani.

551. ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην φαίνετ' ἀριπρεπέα. — „Lunam appellat φαεινὴν non, nunc maxime lucentem; alioqui ſtellae cerni oculis non poſſent; ſed epitheto, perpetuo ornante ex eius natura." Monent haec Schol. A. B. et Porphyr. cuius ζήτησις et λύσις appoſita eſt in Schol. B. adde Schol. br. et pleniora in Euſtathio. Fuit autem doctrina haec ab Ariſtarcho profecta, vt diſco ex Apollon. Lex. in φαεινὴ p. 683 et ex Euſtathio. Hic etiam narrat ex Apione et Herodoro, fuiſſe, qui pro φαεινὴν legerent φάει νῆν ἀμφὶ σελήνην, h. e. φάει νέην. plus quam acute! vt eſſet nouilunio, luna nondum lucente.

552. φαίνετ' ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ. occurrit hiatus, ſed in medii verſus caeſura; et producitur vltima in ἀριπρεπέα, vt ſit in his neutrorum caſibus; facile mutatu erat ἀριπρεπέα, πέλεται δέ τε νήνεμος αἰθήρ. ſed ſollenne in hoc poſitu ἔπλετο vbi πέλεται locum habebat ſuum, vt B, 480. Z, 434. Od. H, 217.

553. 554. ※ — vterque verſus ἀθετεῖται, ſcilicet inſerti ex Π, 299. 300 vbi melius locum habent ad declarandam repentinam ex conſpectu Patrocli rerum conuerſionem. Neque erant verſus apud Zenodotum; damnati quoque ſunt ab Ariſtophane. " Nec certius quicquam eſſe poteſt, quam verſus hic eſſe inſititios; inferunt enim tautologiam.

553. ἐκ δ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαί. Legebatur ἐκ δ' ἔφανον parum grammatice; nam ἔφανον, ſi eſſet, haberet vim actiuam, nec eſt in vſu. Tum ſollenne eſt Homero φανῆναι. ἐφάνην, et ſic in compoſitis quoque. Ergo et h. l. eſſe debuit ἔφανεν pro ἐφάνησαν, quod et Pindaro reſtitui Ol. XIII, 25. Eſt quoque Od. Σ, 67 φάεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοι. Subuenere correctioni codices Cant. a m. pr. Mori. Harl. Townl. a pr. m. et nunc quoque Venetus. ſic quoque altero loco Π, 299. In vno Vindob. ἔφανε.

πρώονες ἄκροι. Cant. et vn. Vindob. ἄκραι.

554. *καὶ νάπαι.* Apollon. Lex. *νάπαι. οἱ ὀρεινοὶ τόποι.* bene addit *ὑλώδεις* Etymol. adde Hefych. Eft Latinorum *faltus.*

555. *πάντα δέ τ' εἴδεται ἄστρα.* Illatum eft *τ'* ignoratione digammi; effe debuit antiqua lectio *πάντα δὲ ϝει-δεται ἄστρα.*

γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν. Aiunt Schol. br. *ποιμὴν* pofitum pro *βουκόλος.* noctu enim boues, non oues, pafci." Reponas, noctu tamen oues in caule haberi, etiam in agris.

556. *τόσσα μεσηγὺ νεῶν ἠδὲ Ξάνθοιο ῥοάων.* ⊱ (f. ⊱) quod in comparatione poft *ὡς* (*ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα* 551) fubiicitur nunc *τόσσα,* quod quantitatis eft, cum *ὡς* effet qualitatis; fuere itaque qui fcriberent *ὡς τὰ μεσηγὺ νεῶν.* alii *τοῖα μεσηγὺ νεῶν.*" Hoc tandem eft argutari! licuit poetae variare in his, vt faepe fit in comparatione vocibus *ὡς, ὅσος, οἷος. οὕτως, τόσος, τοῖος.*

558. *χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο· πὰρ δὲ ἑκάστῳ εἴατο πεντήκοντα.* ⊱ „Zenodotus legebat *μυρί' ἄρ'.* fic effent *πεντήκοντα μυριάδες.* Atqui Troiani numero erant inferiores Achiuis: (quod fupra profeffus erat Agamemnon B, 123 fq.) Ergo fatis numerofae funt Troianorum copiae *πέντε μυριάδες.*" Nec tamen ita vifum eft aliis, apud Schol. B. et Euftath. qui focios ab hoc numero fegregarunt, vt foli Troiani numerum L millium explerent. Tam impudenter mendax haud fuit Homerus. Alii fimili modo ex h. l. et K, 418 Achiuorum numerum ingentem confecere, haud digni, vt iis immoreris: vt in Certam. Homer. et Hefiodi p. XXIV extr. ed. Barnes. cf. ad B, 493. Omnino non magna fagacitate opus eft ad odorandam malam fedulitatem alicuius rhapfodi in lacinia attexenda.

ἐν δὲ ἑκάστῳ fcriptum erat in Zenodotea; cum hiatu poft *καίετο.* cuius fenfum non habuiffe Zenodotum apparet.

559. *πὰρ δὲ ἑκάστῳ εἴατο πεντήκοντα, σέλᾳ πυρὸς αἰθομένοιο.* Iunxere veteres *πὰρ δὲ ἑκάστῳ σέλᾳ πυρός·*

quod quis expectet! ita tamen Zenodotus, Schol. A. Schol. br. Eusfath. vt sit παρ' ἑκάστῳ σέλᾳ πυρὸς pro παρ' ἑκάστῃ πυρᾷ. Ieiunum hoc esse recte pronuntiat Clarke. Haud dubie seiungendum hoc est, ad singulos ignes excubabant quinquaginta, σέλᾳ, ἐν σέλᾳ πυρὸς αἰθομένοιο. Sic quoque Od. Ψ, 246 θάλπων (τόξον) ἔνθα καὶ ἔνθα, σέλᾳ πυρός.

Pro σέλᾳ erat σέλα. εἵατο πεντήκοντα σέλα in Flor. Ald. 1. tum in codd. Cant. Harlei. trinis Vindob.

Ald. 2. intulit σέλας, quod retinuere editores vt esset pro πρὸς σέλας, παρά. admodum duriter. nec extat σέλας in libris; nisi quod in Hesychio occurrit h. v.

At σέλᾳ est codicum lectio iam e Barnes. nota; qui Cant. Mori. Barocc. laudat (at Bentl. e Cant. σέλα) Sch. br. Eustath. et ed. Rom. add. Vrat. A. Lipf. nunc Ven. vterque cum Schol. Respuebatur tamen lectio, quod male interpungebatur iungebaturque παρ' ἑκάστῳ σέλᾳ. quod etiam factum in ed. Rom. et in ed. pr. Flor. in qua σέλα vitium operae fuisse videtur pro σέλᾳ. Recte σέλᾳ reuocauit et recte interpunxit Wolf. sic quoque nunc ed. Ven. etsi Schol. A. antiquum παρ' ἑκάστῳ σέλᾳ seruat.

Schol. B. σέλαϊ δὲ γραπτέον, οὐ σέλας." nil voluit haud dubie aliud quam σέλᾳ, sed antiquo more scripsit.

560. ἵπποι δὲ κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας. versus aliquoties obuius, vt E, 196. Schol. Pindari P. IV, 426 versum hoc apponit et addit: κυρίως δὲ τὸ ἐρέπτειν ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων τάττεται, ὅτι ἐπὶ τῇ ἔρᾳ, τῇ γῇ, ἐσθίουσιν. v. sup. ad B, 776. E, 196.

561. ἐΰθρονον Ἠῶ μίμνον. Barnes: „γρ. ἠόα" quaeras, vbi tandem ita scriptum vidit? melius dixeris, non in vsu fuisse ἠόα, sed ἠῶ. Clarke in spondeo moram et expectationem quaerebat. Videtur ita vsus tulisse; nam et Λ, 722 ὅθι μείναμεν Ἠῶ δῖαν. Σ, 255 μὴ μίμνειν ἠῶ δῖαν. et al. alias facile efferri poterat ἔμιμνον ἐΰθρονον Ἠῶ. In vno Vindob. corrupte ἐΰθροον.

Facilius Ἠῶ ἔμιμνον. I.A.

EXCVRSVS AD LIBRVM VIII.

EXCVRSVS I

ad Jl. Θ, 18 ſqq.

de mythis Homericis.

De Homericorum mythorum natura, origine et cauſſis egi a. LXXVII. in Commentatione recitata in Conſeſſu Soc. R. Scient. inſerta Vol. VIII. Nouor. Commentar. Soc. R. G. neque nunc habeo, quod me eorum, quae ibi diſputata ſunt, poeniteat. Saltem ea, quae illic vniverſe de toto hoc mythorum genere propoſui, ipſo rerum vſu per tot annorum continuata ſtudia vidi firmata. Diſputata ab eo inde tempore ſunt alia, tum de mythis Heſiodeis, tum de mythorum natura, vniuerſe, de mythis hiſtoricis, et philoſophicis; (Commentat. Soc. R. G. To. XIII et XIV.) iudicio meo ipſe parum confiſus coepi comparare aliorum iudicia, etiam commenta; digladiari de his, aut pugnare pro meis, a perſona mea, loco, aetate alienum eſſe duxi; defendere ſigillatim appoſita quomodo tandem auſim, cum verſentur pleraque in opinando et coniectando! Viſus tamen mihi ſum recte animaduertiſſe ſumma rerum principia, a quibus omnis mythorum, inprimisque Homericorum, iudicandorum et interpretandorum ratio ſit ducenda.

Videtur itaque mihi recte poni poſſe: mythos, quos attingit poeta aut quibus ad conſilia ſua vtitur, iam ante ipſum fuiſſe inuentos et frequentatos; (ἐκ μηδενὸς δὲ ἀληθοῦς ἀνάπτειν καινὴν τερατολογίαν, οὐχ Ὁμηρικόν,

Strabo ait I, p. 38. Polybio idem ſtatuente: quem locum nunc vide inter Polybiana libri XXXIV, 2. at auget Homerus et ad miraculum extollit accepta; ἐκτραγῳδεῖ, vt ait Aelian. V. H. VII, 2.) nec eſſe eos vnius eiusdemque generis; ſubeſſe pro fundo mythos antiquiores alios aliis, partim res et facta a maioribus ad poſteritatem tradita repetentes, partim opinata et de rerum naturis ſenſu percepta, phantaſiae ope in rem factam aut geſtam mutata, exponentes; vtrumque ſermone antiquo ac more; plerosque huius generis mythos iam ante in variis carminibus, variatos quoque plurium ingeniis, innotuiſſe; hos ipſum acceptos conſiliis ſuis accommodaſſe; et hiſtoricos quidem mythos commemorare multos, interdum obiter, aut alludendo attingere, alterum autem genus, quod opiniones de rebus phyſicis ac religioſis complectitur, ſeu exemplo aliorum, ſeu nouo inuento, ita in ſuam rem vertiſſe, vt, quae in illo eſſent animo cogitata, rerum proprietates, naturae phaenomena, vires, effectus, in perſonas mutata, a quibus peragerentur res intelligentia ſola et iudicio animi collectae et notatae, ipſe nunc hiſtorice vteretur, hoc eſt, vt hi, dii dicti et habiti, rebus agendis et gerendis, quas narrare volebat, intereſſent, efficerentque id, quod in narratione epica eſt ſummum, vt mirationem res narratae facerent: quod ſine interuentu deorum conſequi nequiiſſet. Nouum genus in Odyſſea conſtituit adſciſcendo inter Vlyſſis errores et fata carminum aliorum argumenta a mythis ethicis ducta, vt de Circe. Hanc tanquam rerum ſummam hic appoſuiſſe ſatis eſto; non enim Excurſus accuratam expoſitionem capere aut admittere poteſt.

Spectat ad hunc locum illud tantum mythorum genus, quo hominum antiquorum aliquam de rebus phyſicis opinionem, philoſophema appellare liceat, a ſuperioribus vatibus in phantaſma mutatum, et carmine expoſitum, ipſe arripuit ſic, vt tanquam factam ac geſtam rem illud adhibeat, ita quidem, vt aut rebus Troianis illud inferat cum ceteris ad Troiam geſtis, aut vt inter anti-

quorum temporum historias id commemoret, inter cetera euenta, aut vt quacunque alia ratione tale aliquid respiciat, ad illud alludat, inprimis inter deorum acta illud referat, tanquam historiam ac rem hominum memoria gestam, fama acceptam et ad posteritatem propagatam. Haec negare velle Homero esse antiquiora, carminibus superiorum poetarum tractata et ornata, ab ipso Homero epico sermone diuerso modo ac consilio narrata, pertinacis esset animi ad lubitum repugnantis iis quae per se sunt euidentissima in hoc genere, quod vltra probabilitatem assurgere nequit.

Ad declarandam Iouis potentiam viribus omnium ceterorum deorum superiorem quomodo hoc poetae in animum venire potuisset, vt catenam memoraret e caelo demissam, e qua penderent omnes dii deaeque, ita quidem vt Iouem detrahere loco non possent, a Ioue autem vna cum terra et mari sursum tractis in aere suspensi se librarent! Est hoc tam alienum ac remotum, tam abhorrens a solenni cogitandi more, vt non appareat, quomodo aliquis in id incidat. At suaue hoc est et argutum, si sumseris, fuisse mythum antiquiorem, quo Homerus in rem suam, tanquam re vere ita gesta, vsus sit. Constat autem, priscam hanc fuisse commemorationem de ordine, quem vniuersi huius partes obtineant, terra marique in imo positis, aere et aethere seu caelo superiora tenentibus, coniuncta tamen et nexa vt omnia inter se sint, vt nec loco cedere possint; esse itaque omnia tanquam mole sua librata. Nihil magis conuenire potuit huic viso, quod pro priscorum hominum ingeniis non ineptum videri potuit, quam si illud per catenam desuper demissam declararetur, in Iouis manu habitam et ex Olympi parte aliqua religatam. Nunc video aliquid in isto commento, quod non omnino sit absurdum; et probo poetae ingenium, quod ille tam commode inuento hoc vsus sit in Iouis verbis h. l.

Conuenit cum eo alterum illud de Iunone ex aere suspensa, appensis ex pedibus binis massis ex ferro, in-

cudes appellat poeta, Ξ, 18—22. quem quidem mythum a physico sensu auocatum iam alterius poetae exemplo adhibuit, qui eo vsus erat in carmine suo de Herculis rebus. Spectant eodem iurgia inter Iouem et Iunonem memorata A, 518 sq.

Spectasse haec ad illud carminum genus, quod sub nomine cosmogoniarum et theogoniarum comprehendimus, manifestum fit comparatione Theogoniae Hesiodeae, nisi contendere malis, omnia haec loca esse serius inserta; hoc autem esset, arripere quicquid in manus venerit, potius quam acquiescere eo, quod iam manu teneas. Eiicienda ita essent loca de Tartaro, hoc libro Θ, 13—16. loca de Titanibus cum Crono in Tartarum detruso et incluso Θ, 478 sq. Ξ, 274. 279. 203. O, 225. de Thetide auxiliante Ioui cui vincula minabantur dii: A, 398 sq.

Fabulae ex Heracliis petitae produnt se toto habitu modoque narrandi, vt Ξ, 249 sq. O, 18 sqq. de naufragio ad Con insulam facto in reditu a Troia. E, 392 sq. de pugna ad Pylum, et de expugnata ab eo Troia E, 637 sq. de iurgiis cum Iunone ortis ex his in Herculem odiis deae l. c. Ξ, 18. et A, 590 cum ira Iouis in Iunonis filium, Vulcanum, exardesceret succurrentem matri. Ex Heraclia petita fabula de Ate et narratio de Iunonis dolo inuento ad morandum partum Alcmenae Jl. T, 91 sq. de Minerua comite Herculis et auxiliatrice in adducendo Cerbero Θ, 362 sq. Ex his luce clarius est, ante Homerum fuisse carmina, quibus Herculis res essent narratae, antiquo sermone et mythico more exornatae. Debuit quoque carmine aliquo exposita esse fabula de Aloidis, quam ille ita attingit, vt inter exempla referat, obscure tamen memoret E, 385 sq. repetita fabula ab Antimacho, vt ex Schol. discimus. Dubito de Veneris cesto. Num autem primus vsus sit Minerua comite Diomedi data, caligine ab eius oculis remota, in pugna cum Marte ac Venere, ambigere licet; mihi imitari potius antiquiorem poetam in his videtur, quandoquidem Minerua

Herculi comes data fuit a poeta antiquiore. Haec et alia nonnulla ex antiquis carminibus petita eſſe apparet; non enim in hunc cenſum voco alia, quae auditu accepta eſſe poterant ex hominum narratione; vt de Tydeo Thebas miſſo; Δ, 372 ſq. E, 800 ſq. K, 285 ſq. Ξ, 113 ſq. et de Oeneo Z, 216 ſq. aut de Neſtore: A 262 ſq. Δ, 319 ſq. H, 132 ſq. Λ, 672 ſq. Ψ, 629. Pugna Curetum et Aetolorum ad Calydonem I, 524 ſq. de Bellerophonte, Z, 152 ſq. add. Π, 328. 9. de pugna Centaurorum et Lapitharum B, 743. add. Od. Φ, 295 ſq. Phoenicis res et caſus I, 448 ſq.

Sunt certae formae loquendi, narrandi, et fingendi mythicae, quas ex antiquioribus mutuatas eſſe probabile ſit; ſic de diis ad Aethiopes profectis Jl. A, 423 ſq. item eum, qui aliqua re excellit, edoctum eſſe a deo aliquo: eſſe viros praeſtantes ex diis natos. Dederunt ea locum nouis narrationibus de amoribus deorum dearumque et mortalium virorum feminarumque: qui enarrati erant potiſſimum in carmine τῶν ἠοιῶν. Ex iisdem antiquis mythis et mythico ſermone ad poetas manarunt epitheta illa antiqua, inprimis deorum, quorum vera vis ac notio, vna cum vero etymo, nos plerumque fugit, vt Minerua Tritonia, Mercurius Acacetes, Argiphontes, Iupiter Aegiochus, Apollo Φοῖβος, Hades πυλάρτης; ſicque alia. Cum poetae ad ſenſus oculorum quicquid commenti eſſent, reuocarent, conſtitutae ſunt mature certae deorum formae, aetates, ſpecies, attributa; materia parata iis, qui ſigna deorum exprimerent; eaque poſtea inter artium et elegantiae incrementa ingeniis, quae formam deorum ad formae alicuius praeſtantiſſimae mente conceptae ſpeciem effingerent praeclare inſeruiit: ſic βοῶπις Ἥρη. λευκώλενος Ἥρη. Ἀθήνη, κούρη Διός, γλαυκῶπις, ἠΰκομος. Ἀφροδίτη, θυγάτηρ Διός, φιλομμειδής. Ἑρμείας, Διὸς υἱός, διάκτορος, χρυσόῤῥαπις et al.

EXCVRSVS II

de *φι* paragogico ſeu in ſine adiecto.

Θ, 300. *ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλε.* Frequens eſt in Homericis vſus τοῦ φι in ſine nominum, vi tamen et ſignificatu nil mutato. Videtur hoc φι ortum eſſe ex antiquiore vſu τοῦ σφισι, vel σφι, otioſe interpoſiti, vt ſolet μοι, σοι et οἱ vacare. v. c. E, 249. 250 *μηδέ μοι οὕτω θῦνε διὰ προμάχων.* Aut dicendum eſt natum illud eſſe ex vetere vſu τοῦ ϝι in fine adiecti, cum eſſet νευρηϝι. στηθεσϝι. conf. de his Slothouwer de orig. et cauſſis caſuum p. 101. Quicquid eſt, vſum τοῦ φι in fine nominum paſſim reperimus; interdum etiam nomen, quod φι adiectum habet, inter praepoſitionem et verbum eſt interiectum, vt in eo, quod ſupra apponitur *ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλε.* Quod negotium faceſſat, eſt tantum hoc, vt doceatur, quo caſu nomen illud poſitum videri debeat.

Scribitur *νευρῆφι* et *νευρῆφι.* Si prius ſequimur, iunctura moleſta eſt *ὀϊστὸν ἀπίαλλε,* (*σὺν, ἐν*) *νευρῇ,* h. e. *διὰ, ἐκ νευρῆς.* Sin cum *ἀπὸ* iungitur, dicendum erit *νευρῆφιν* eſſe pro *νευρῆςφι, ἀπὸ νευρῆς ἴαλλεν ὀϊστόν.* Atque haec et ſcripturae varietas et duplex expediendae rei ratio vbique occurrit, cum in *νευρῆφι,* vt Ψ, 113. Π, 773. O, 313 et al. tum in ſimilibus, v. c. *τὸν δ' ἐξ εὐνῆφι θορόντα* Il. O, 580. *ὤρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφιν* Od. B, 2. At in B, 363 *ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ* de tertio caſu nemo ambigat.

Aliud nominum genus, cui φι adiici ſolet, eſt, cum antecedit ſigma. Expeditum eſt I, 568 *ἔκλυεν ἐξ Ἐρέβευςφι.* At ſi illa legas: *διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε,* E, 41. Λ, 374 *θώρηκα αἴνυτ' ἄπο στήθεσφι.* Δ, 452 *χείμαῤῥοι κατ' ὄρεσφι ῥέοντες,* et ſimilia, dubites, ſitne pro *διήλασεν* (*ἐν*) *στήθεσίφι,* an pro *διὰ στήθεόςφι.* ſicque *ὀρεόςφι.*

Atque hanc alteram rationem praeferendam eſſe haud dubito; inprimis cum ſatis conſtet, non modo ter-

tio, ſed et ſecundo et quarto caſui, et vero caſibus omnibus, τὸ φι adiectum reperiri. v. Etymol. in ὄχεσφι p. 645 et in φρήτρηφι p. 799. 800. Etymol. Gudian. mſ. in νόσφι. Sch. A. ad Jl. N, 588. Ex Euſtath. nihil diſcas, quod frugi ſit. Facile autem enaſci potuit illa contractio στήθεσφι ex στήθεόσφι, ſi cogites fuiſſe στήθευσφι. Simili modo ſtatuendum erit de ceteris: ἀπὸ χαλκόφι Λ, 351 pro χαλκοῦφι. Et N, 588 ἀπὸ πλατέος πτυόφι, pro πτυοῦ. Φ, 295 Ἰλιόφι pro Ἰλίου. ἀπὸ στρατόφιν K, 347 pro ἀπὸ στρατοῦ eſt eliſio: ſit eodem modo, quo οὐρανόθεν pro οὐρανοῦθε. ἐξ Αἰσύμνηθεν, pro — ησθεν. Quartum caſum obſeruare licet in ἐπὶ δεξιόφιν ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν N, 307. 8. pro ἐπὶ δεξιόνφι. Ita quoque in Excerpt. ex Apollon. Dyſc. ad calc. Maittaire p. Reiz. 434. οὐρανία. οὐρανιόφιν παρὰ Ἀλκμᾶνι. δεξιὸν, δεξιόφιν. ἀριστερὸν, ἀριστερόφιν. Priora ſic emenda οὐρανία, ὠρανίαφι. Nam Alcmanis verſus fuit: Μῶσα, Διὸς θυγάτηρ ὠρανίαφι, λίγ' ἀείσομαι. in Sch. A. ad Jl. N, 588. Sicque facile expedias alia: nec haereas niſi in ναῦφι, de quo v. ad M, 225. ἐπ' ἐσχαρόφιν Od. E, 59. niſi fuit ἔσχαρον pro ἐσχάρα. De κράτεσφι v. ad K, 156. παρ' αὐτόφι pro αὐτοῖς v. ad M, 302. θεόφιν pro θεοῖσφι H, 366. ὀστεόφι pro ὀστέοις Od. Π, 145. at ὀστεόφιν Od. Ξ, 134 habetur pro ὀστέων.

IN LIBRVM IX. (J) ILIADIS
VARIAE LECTIONES
ET OBSERVATIONES

Inſcriptus olim liber Λιταί· — vt iam in Platone in Cratylo p. 428. C. propter tentatam Achillis exorationem, et propter verſus 498 ſq. καὶ γάρ τοι Λιταί εἰσι. Reperitur quoque Ἀπόπειρα, male repetitum e lib. B. nam nunc libri huius principio non tentat animos Agamemnon, verum ex animo ſugam ſuadet. Tandem inſcribitur ἔπαυλις Τρώων ex vſ. 223, declaranda ex fine ſup. libri.

Ceterum ad hunc librum habemus Scholia Victoriana, e P. Victorii codice olim a Caſelio exſcripta et ab Horneio Helmſtadii 1620. edita. Sunt ea fere eadem, quae e Veneto B. et e Lipſ. notata vidi; rhetorica potius quam critica aut poetica; Lipſienſis codicis ſcholia nactus Villoiſonus adiunxit ſuis Venetis. Quibus omnibus inter ſe comparatis ſatis apparet, Scholia in Jliadem ſeruata, etiam antiquiora, etſi duas fere ſectas, ſeu duo riuulos in diuerſa tendentes facile agnoſcas, ſic ſatis tamen inter ſe conuenire; nec vero tantam, quantam expectabas, lucem poetae verbis affundere. Scholia breuia modo cum Sch. Ven. A. modo cum B. conſpirant. A Barneſio Victoriana adiuncta et vtraque interpolata ſunt.

2. Ἀχαιοὺς θεσπεσίη ἔχε Φύζα. Ἔ quod Φύζα, quae eſt fuga cum metu, nunc eſt ἔκπληξις, *terror*, tanquam cauſſa fugae. Bentleius ex h. l. emendat Heſychii ἐχέΦυζα et ἐΦύζα. Tum Φόβος κρυόεις, ψυχρὸς, qui ge-

lidos facit terrore, nam φόβος est ipsa fuga. Sic Sch. A. B. L. Φόβου ἑταίρη. Sic ventum secundum appellat ἐσθλὸν ἑταῖρον Od. Λ, 7. quomodo Horatius *hiemis sodalem Eurum* dixit Carm. I, 25 extr.

3. ἔ— πένθεϊ βεβολήατο πάντες ἄριστοι. quod nonnulli et in his Zenodotus legerunt βεβλήατο. At de animi dolore, ait Ven. A. semper prius, de corporis vulnere hoc alterum, βέβλητο, poeta adhibuit. Eadem in Etymol. h. v. p. 193. l. 43. Et Apollon. Lex. in βεβολημένος, quod ad v. 9. pertinet: ὥςπερ ἐκ βολῆς τὴν ψυχὴν βεβλημένος. Quod si occurrit in eodem: βεβλήατο, βεβλημένοι εἰσί· primo emend. βεβλήαται, tum spectat Scholion ad Jl. Λ, 656. Apud Hesych. est βεβόληντο, τέτρωντο. repone βεβολήατο. Bene Sch. br. βεβολήατο — ἐλυποῦντο. Occurrit quoque vox ap. Apollon. I, 262 μήτηρ δ' ἀμφ' αὐτὸν βεβολημένη Scholia accipiunt, λύπῃ βλαβεῖσα ἢ δυςθυμοῦσα. Scilicet, si esset idem, ac περιβαλοῦσα, *amplexa* filium, deberet esse ἀμφ' αὐτὸν βεβλημένη II, 411. (402.) III, 892 et τίπτ' ἀμηχανίῃ βεβόλησαι IV, 1318 et 1390. vbi Br. Est hoc idem passim ap. Quintum, v. c. XIV, 496. Ergo id quod legitur de proiecto humi boue III, 1309 μιῇ βεβολημένον ὁρμῇ ex grammaticorum obseruatione esse debebat βεβλημένον. h. e. πληγέντα.

4. ἄνεμοι δύο. Aristophanis lectio fuit ἀνέμω δύο. sane e grammatica ratione. Ven. A. L. Vict. — Est autem in Porphyr. Quaest. Hom. 5. quae inserta est Schol. Ven. B. et Leid. ap. Valken. Diss. p. 141 ζήτησις et λύσις, cur duo ventos commemoret poeta; scilicet vt respondeant duobus illis, quae Achiuos agitabant: terror et dolor. Hoc vero est argutari plus quam necesse est. Referenda est comparatio ad v. 8. Dubitant Achiui, sitne redeundum an manendum: adeoque in diuersas partes trahitur animus; atque hoc illud est, quod maris a duobus ventis agitati comparationem facit. — Nec minus inscite haerent grammatici in *vtroque* vento *a Thracia*

ſtante. v. Notam ad h. v. *ὀρύνετον. δυϊκῶς ὥρμων. ἐκί-νουν.* Apollon. Lex. h. v. et Heſych.

5. *Βορέης καὶ Ζέφυρος.* haud dubie pronuntiatum Βοῤῥῆς. Et ſcriptum Βοῤῥέης in Porphyr. Qu. Hom. 5. ed. Ald. Βορέας Barocc. Mori. Vindob. Mirari licet, quomodo in hoc voc. vt in nonnullis aliis, antiquior ſcriptura, ſeruata ſit, cum in tot aliis paribus littera geminata ſit ſcribendo. Male Anapaeſtum inſerunt alii. Quod et alibi faciunt vt in Virg. Ge. I, 482 *Fluiorum rex Eridanus.* ad quem loc. vide. Porro dubitatum apud veteres, ſitne interpungendum poſt *ἄητον*, an iungenda *ἄητον ἐλθόντες ἐξαπίνης.* Alia controuerſia ſuper Zephyri et Boreae impetu e Thracia: v. Strabon. I, p. 49. 51. vbi aduerſus Eratoſthenem disputat. cf. Euſtath. Verum tenere debebant, non in Graecia, ſed in Ionia verſari poetam.

καὶ ἄητον δυϊκῶς τὸ ἔπνεον, adſcripto hoc verſu Apollon. Lex. in *ἄη. ἔπνει.*

6. *ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν κορθύεται· ἄμυδις. ἅμα. ὁμοῦ.* iam Apollon. h. v. interpretatione dignum habuit. In Ven. A. doctum eſt Scholion: Nicias et Pamphilus aſperarunt *ἅμυδις*; at Aſcalonita et Alexion leniter *ἄμυδις* ſcripſerunt cum Ariſtarcho; (quem ſequitur Apollon. Lex. *ἄμυδις. ἅμα. ὁμοῦ.* laudato hoc verſu *ἄμυδις δέ τε.*) haud dubie recte, e vetere more ſollenni, quem Aeoles ſeruarunt. Nec poetam aliter ſenſiſſe, diſcas v. c. ex Il. M, 385 *πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς.* Schol. br. *ἄμυδις· ὁμοῦ. ἐξαίφνης.* vltimum hoc ad *ἐξαπίνης* ſpectat. Notavit quoque Iacobs — *κελαινὸν, μέλαν.* Apollon. Lex. h. v. vbi non male adiicitur: *τὸ γὰρ μὴ λεγόμενον πᾶν* (pro *πᾶν γὰρ τὸ μὴ λ.*) *λευκὸν, μέλαν ἐνομίζετο.*

7. *κορθύεται. κορυφοῦται, αὔξεται.* Sch. br. *διεγείρεται καὶ εἰς ὕψος αἴρεται* Apollon. Lex. h. v. *μετεωρίζεται, φρίσσει, ὑψοῦται,* addit Heſych. ex *κόρυς, κορυθύω* Etymol. Alii ex *κόρθυς, σωρὸς,* vt ſit *σωρεύεσθαι* in Sch. br. et Etymol. Scilicet, *κόρυς, κόρθυς,* omnino *κορυφὴν* declarauit.

πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν. In παρὲξ iterum dissident grammatici in Schol. modo res plus grauitatis haberet! Ven. A. primo probat πάρ ἐξ. vt et πάρ ἐκ Od. Π, 165. Tyrannio cum Herodiano autem vna voce accepit πάρεξ, ac si aduerbium esset. Ita scribitur quoque in Herodoti edd. Porro obseruatur (et habet similia ex Apione et Herodoro Eustath.) poni πάρεξ modo sic, vt παρὰ, modo vt ἐξ constituat notionem laudaturque Od. M, 276. Jl. K, 349. Ascalonita volebat h. l. παρὰ quiescere, et esse idem ac ἐξ ἁλός. Alii contra παρ' ἅλα ἐξέχεαν sc. venti φῦκος iunxerant: et recte. Alii ap. Etymol. p. 652 subtilius distinxerunt inter παρὲξ et πάρεξ. Verba Schol. Ven. διὲξ σωλῆνος ἐς ἄγγος sunt ex Archilocho, vt disces ex Etymol. p. 324, 16. Notatum iam ab Apollonio est in Lex. παρὲξ, παρεκτός. fuit adeo iam tum vox antiquata; Hesych. πάρεξ, χωρὶς, ἐκτός.

Porro ἔχευεν expressum e cod. Ven. vt referatur ad κῦμα. sic quoque Porphyr. Qu. Hom. 5. et Strab. I, p. 92. B. nec non Townl. Agnoscunt tamen Schol A. alteram lectionem ἔχευαν scil. οἱ ἄνεμοι, quod doctius. sic quoque Schol. br. cum Apollon. Lex. φῦκος. φύκιον. συρφετόν. versu adscripto — ἔχευαν. atque ita edd.

9. Ἀτρείδης δ' ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ ⸖ quod iterum βεβολημένος de animo." de hoc v. ad vs. 3. Receptum erat βεβλημένος ab Oxoniensibus, e quibus retinuit Barnes secundum Schol. br. male edita.

11. κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον. κλήδην inf. X, 415 est ἐξονομακλήδην. quod grammatici pro interpretatione habent. cf. Apollon. Lex. h. v.

κικλήσκειν. „γρ. κικλησκέμεν" Barnes.

12. αὐτὸς δὲ μετὰ πρώτοισι πονεῖτο. ⸖ quod τὸ πονεῖν (immo τὸ πονεῖσθαι) poeta semper ponit pro ἐνεργεῖν. Obseruant quoque Schol. Lips. in capite versus μηδὲ βοᾶν esse pro vsitato μὴ βοᾶν δέ. Alii scribunt seiunctim μὴ δὲ βοᾶν vt Vrat. b. c. et melius.

13. ἴζον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες. Perpetua varietate scribitur ἵζον et ἷζον. v. Etymol. Ita ἵζον h. l. Vrat. b. cum edd. ant. Et habet vtrumque rationem grammaticam.

τετιηότες. λελυπημένοι eadem vi, qua τετιημένος ἦτορ. v. ad Θ, 437. ex τιέω, τίω. videtur actiuum reciproca vi dictum, excruciare se.

14. ἂν δ' Ἀγαμέμνων ἵστατο δακρυχέων, ὥς τε κρήνη μελάνυδρος. ÷ Schol. A. „ἡ διπλῆ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει μετ' Ἀργείοισιν ἔειπεν· ὦ φίλοι Ἀργείων. περιῄρηκε δὲ πάντα τὰ κατὰ τὴν παράθεσιν· ἀναγκαῖα δέ ἐστιν εἰς αὔξησιν." Corruptum Scholion in prima parte. Apparet Zenodoteam lectionem fuisse hanc:

— ἂν δ' Ἀγαμέμνων
ἵστατο δακρυχέων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν·
ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες, —

eiectis vss. 14. 15. qui ad comparationem spectant: quam viris sagacioribus h. l. displicuisse haud miror, cum aliena sint et loco et dignitate dicentis. Accedit, quod sunt repetiti ex Il. Π, 3. 4. vbi ferri possunt.

κρήνη μελάνυδρος. putes per se obuium esse, de fonte altae aquae, vt sit κρήνη βαθεῖα, inprimis in loco vmbroso; veteres tamen accurate illustrarunt, Schol. h. l. et ad Π, 3. 4. Hesych. et primo loco Apollon. Lex. h. v. cf. Schol. ad Π, 161. et B, 825 vbi μέλαν ὕδωρ dictum est. Suidas: βαθεῖα. κυρίως καθαροῦ ὕδατος. Comparatio hinc frequentata poetis Graecis et Romanis, lacrimarum cum fonte, ad sensum nostrum non vbique satis adaequata. Imitationem versuum v. ap. Eurip. Androm. 33. aliam ap. Catull. in Manlio 57.

15. ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ. αἰγίλιπα πέτρην esse ὑψηλὴν nemo neget. Super etymo v. Etymol. ex Orione. Hesych. Praeiuit aliis Apollon. Lex. h. v. τῆς οὕτως ὑψηλῆς, ὥςτε καὶ αἶγα μὴ ἐπιβαίνειν. ἁλτικὸν γὰρ τὸ ζῶον. laudato hoc versu. Et Ven. A. cum Lips. et Vict. ἧς ἂν καὶ αἲξ ἀπολείπηται διὰ

τὸ ἄγαν ὑψηλὸν καὶ δύςβατον. Similia, aliis adiunctis Schol. A. B. ad Π, 4. Mox χέεν Etymol. l. c.

δνοφερὸν ὕδωρ. Apollon. Lex. μέλαν. ἐξ οὗ σημεῖον τὸ πολύ." Scilicet δνόφος, τὸ σκότος. Sunt enim eiusdem ſtirpis, νέφος, γνόφος. δνόφος. ζόφος. Minus bene grammatici alia afferunt, etiam Euſtath.

16. ὡς ὁ βαρὺ στενάχων ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα. ⸖ quod nonnulli: ὡς ὅγε δακρυχέων. vt comparatio ſibi conſtet. Ait grammaticus A. Lipſ. Victor. in στεναχεῖν contineri et alterum τὸ δακρύειν. — βαρὺ στενάχων Ven. recte. Male grammatici polyſyntheta venati intulere βαρυστενάχων vna voce. v. Exc. V. ad Jl. A.

„γρ. ἔπεα πτερόεντα μετηύδα. Barn." qui petiiſſe videtur ex B, 109.

17. ⸖ quod nunc ſic ſcribit: ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες. At in concione: ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος." (B, 110. vbi ſeqq. verſus vsque ad 118 repetiti ſunt hic vsque ad v 25.) Scilicet fuere, et in his Porphyrius, qui populum conuocatum arbitrati mirabantur, verba ad principes fieri. cf. B. L. — Porro B. L. Vict. iterum ab Agamemnone copias tentari, et hanc alteram eſſe ἀπόπειραν putarunt. At male ſatis id ceſſerat Agamemnoni Jl. B, 110. nunc ex animo loquitur, ſpe omni victoriae abiecta. — Monet quoque Ven. A. eſſe interpungendum: ὦ φίλοι, Ἀ.

18. Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ. ⸖ quod μέγα, pro μεγάλως, eſt ſcribendum, non μέγας. quae et Ariſtarchea fuit lectio. B. L. Vict. Similia notata ſup. ad B, 111. ἐνέδυσε Mori. Barocc. at ἐνέδησε ibid. B, 111. Similis varietas Od. E, 260. Sollenne et accommodatum voc. ἐνδῆσαι de neceſſitate, vt τὸ ἄφυκτον declaretur. Etiam Herodotus ἀναγκαίῃ ἐνδέειν I, 11. Ducta hinc a poetis notio et vſus ferri, adamantis, et tandem claui, ἥλου, quo res adiguntur et figuntur, ne diuelli poſſint; vt in noto loco Horatii III, 24, 5. 6. et Pind. P. IV, 125.

19. σχέτλιος, ὃς πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν. ⊱ quod nunc ſcribendum ſit ὃς τότε μέν μοι, non ὃς πρὶν μέν μοι, vt B, 112 in iisdem vſſ. legitur; nunc enim ad illud ſomnium reſpici. Atqui hoc male ſtatuerunt grammatici; qui alteram hanc ἀπόπειραν eſſe crediderunt. cf. modo ad v. 17. Ita tamen ediderat ὃς τότε μὲν, Ariſtarchus: Schol. A. B. L. Vict.

22. δυςκλέα, Ἄργος ἱκέσθαι. Ne hiatus fiat, puta disſyllabum eſſe δυςκλέα, pronuntiatum δυςκλῆ. vt B, 115 vidimus: Bentl. em. δυςκλεᾶ. quod Atticum eſſe volunt. Equidem praeferam δυςκλεέ' pro δυςκλεέα a δυςκλεής.

23. 24. 25. ※ — Hi tres verſus apud Zenodotum non legebantur, Ariſtophanes autem reiecerat." Sic Ven. A. Eadem repetunt Lipſ. et Vict. ſed Ἀριστοτέλης δὲ ἀθετεῖ habent, errore librarii pro Ἀριστοφάνης· ita vt ex eodem exemplo profecti videri debeant. Bentleius in Schol. Lipſ. fuiſſe putabat A. δὲ ε̄ ἀθετεῖ. et eiicit v. 21 — 25 Νῦν δὲ κακὴν — μέγιστον. Ita ſane locus moleſta repetitione ex B. liberatur. Addunt Sch. A. „Melius hi verſus locum habebant ἐν τῇ ἀποπείρᾳ B, 116. 117. 118. nunc enim non tentantur animi, ſed diſceſſus vere ab Agamemnone paratur." Scilicet quatenus priore in loco ad ſimulationem verſus accommodati erant; quae ab h. l. eſt aliena. — In 25 Barn. iterum vt B, 18, quia praeceſſit κατέλυσε, καλλύσει coni. perperam.

26. 27. 28. legebantur iidem iam B, 139. 140. 1. ἐγὼν inde intulerat Barneſ. Edebatur ἐγώ. Ab Homero vtique ν eſſe omnino non credo. At h. l. adeo contra rationem Homericam infertur, non enim poſt ἐγὼ ſequitur vocalis, ſed ſcriptum erat εγω ϝειπω.

29. 30. 31. ⊱ quod Zenodotus ἀθετεῖ hos verſus; nulla, inquit Schol. Ven. A. neceſſaria de cauſſa, ſed tantum, quia alibi iidem leguntur; (ſaltem 29. 31. vt H, 398. 9. tum v. 30 iterum inf. 691.) Ita vero ſemper ſolere Zenodotum verſari in iis quae bis leguntur. Pergit Ven. A. τὴν δὲ συνέπειαν οὕτως ποιεῖ. δυςκλέα Ἄργος

ἱκέσθαι." Haec nemo intelligat. Immo Zenodotus continuare debuit vſ. 22 et 31. Δυςκλέα Ἄργος ἱκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν. Ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης. nimis abrupte, puto.

29. ὥς ἔφαν ſphalma eſt Flor. quod em. Ald. 1. Habet tamen Vrat. c.

30. ἄνεῳ, ἄφωνοι. v. ſup. ad B, 323. Heſychii gloſſa ad h. v. ſpectat: δὴν δ' ἄνεῳ. ἐπὶ πολὺ ἀχανεῖς. ἥσυχοι, ἄφωνοι. ἀκὴν ἐγένοντο. vid. ad Γ, 95. ἐξεπλάγησαν. et τετιηότες, λυπούμενοι. vid. ad Θ, 437.

31. Ab hoc v. longam ῥῆσιν e variis locis conſutam apponit Lucian. in Ioue trag. pr.

32. μαχήσομαι. eſt haec monente Ven. A. Ariſtarchea ſcriptura, hic vbique recepta; alibi μαχέσσομαι variat. cf. ad A. 298. habebat quoque id h. l. Canter. ap. Dionyſ. Art. rhet. c. VIII. ſ. 13. at Colbert. μετέρχομαι. πρῶτα accipitur, Diomedem primo loco Agamemnonem, qui dixerat, tum ceteros, qui ſilentio iſta audierant, ἐπιμέμφεσθαι. — Artificium orationis enucleat Dionyſ. Hal. in Arte l. c. et c. 9, 4. vbi recitatur locus 32—49. Quaerit is artem et calliditatem Diomedis in obiurgatione Agamemnonis, quae vtique a naturali ſenſu et impetu Diomedis proficiſci debuit. Verum veteres, quicquid in Homero a ratione et naturae ſenſu profectum eſt, *ad artem* referre ſolent; non bene.

33. ἣ θέμις ἐστὶν ἄναξ ἀγορῇ. Monent Sch. A. Seleucum interpunxiſſe poſt ἄναξ· enimuero interpungendum eſſe poſt ἀγορῇ. ὡς νόμος ἐστὶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, μετὰ παῤῥησίας λέγειν. — Euſtath. monet etiam ἣ θέμις ἐστὶ bene ſe habere, pro ἥτις, ὅςτις νόμος ἐστὶν ἀγορᾶς. atque hoc habetur in Apollon. Lex. θέμις· ἐπὶ δὲ τοῦ ἁρμόζοντος καὶ καθήκοντος· ἣ θέμις ἐστὶν, ἄναξ, ἀγορῇ. Schol. Bibl. S. Germ. ad A, 2. recitat ἣ θέμις ἐστὶν ἄναξ ἀγορῆς. Iunxit puto θέμις ἀγορῆς ex interpretatione — χολωθεὶς Barocc.

34. ἀλκὴν μέν μοι πρῶτος ὀνείδισας ἐν Δαναοῖσι. vn. Vindob. ἀλκῇ. alter ἀκμήν. πρῶτος, ſuaſu Erneſti, quia

Lipſ. a pr. m. et edd. Flor. Aldd. habent, repetiit Wolfius. Scilicet πρῶτον intulerat Turnebus ex ed. Rom. idque etiam Townl. et Ven. exhibent; et edd. Plutarchi de aud. poet. p. 29 C. ſicque Ven. B. L. Adiiciunt tamen Scholia: οὐ πρῶτον ἀλλὰ πρῶτος, et apponunt: „ἄλλοι δὲ τὸ μόνος." Et Sch. Vict. πρῶτος legerat: ἀντὶ τοῦ εἷς καὶ μόνος. Etiam Harl. Vrat. c. Moſc. 3. Euſt. vtrumque agnoſcit. Variat quoque lectio aliis locis, vt X, 100. Ω, 557 ἐπεί με πρῶτον ἔασας ζώειν. Miror non ſimpliciorem rationem initam eſſe; ſeu πρῶτος ſeu πρῶτον legeris h. l. eſt pro πρότερον, vt ſaepe, v. c. Ω, 557. *antea* autem hoc factum erat Δ, 370. — Monent quoque grammatici ἐν Δαναοῖσι poſſe et prioribus et ſequentibus adiungi.

35. Φὰς ἔμεν ἀπτόλεμον. ἔμεν' Mori. Cant. Barocc. Moſc. 3.

36. ἠ μὲν νέοι ἠδὲ γέροντες Ariſtarchea eſt lectio. At Zenodotea: „ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες." Nil intereſt.

37. σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε. Monet ad διάνδιχα Schol. Ven. A. τὴν τιμὴν εἰς δύο διελὼν καὶ μερίσας, τὸ ἕτερόν σοι ἔδωκε. λέγει δὲ τὸ βασιλεύειν. et B. L. V. διῃρημένως· τὸ ἕτερον τοῖν δυοῖν· οὐχὶ ἑκάτερον. — διάνδιχ' ἔδωκε tres Vindob. et Dionyſ. Hal. l. c. Sic praefixum Schol. Ven. A.

38. σκήπτρῳ μέν τοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων. σκῆπτρον ſuperadſcripto ῳ Codex Canter. ap. Dionyſ. l. c. et σκήπτρο μεν Mori. σκῆπτρον vnus Vindob. Eſſet: σκῆπτρον μέν τοι δῶκε, (ὥςτε) τετιμ. Idem cod. Cant. παρὰ πάντων. — μέν τοι ἔδωκε comminiſcitur Barnes e Schol. Vict.

39. ἀλκὴν δ' οὔ τοι δῶκεν, voluit poeta, pro οὔ σοι non vt ſit οὔτοι. *non ſane.* οὔτι ἔδωκεν Barn. pro lect. var. affert, de ſuo puto. At οὔτι δῶκεν Lipſ. a m. pr. Vrat. b. c. ſicque edd. ante Turneb. qui οὔτοι δῶκεν emendauit: et conſentiunt codd.

ὅ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον. alii, etiam Ven. ſcribunt ὅ, τε. attamen Sch. A. τὸ ὅτε ἀντὶ τοῦ ὅπερ.

43. ἔρχεο. πάρ τοι ὁδός· νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης. ⊱ quod ad νῆες τέ τοι subintelligendum ex antec. πάρεισι. Quod qui non viderant, subiunxerant vs. sequ.

44. ἑστᾶσ', αἵ τοι ἕποντο Μυκήνηθεν μάλα πολλαί. — ἀθετεῖται, quod otiosus est, sententia cum superiore versu absoluta. Addit Ven. A. οἱ δὲ γράφουσι· νῆες μέν τοι ἀμφιέλισσαι· ὥςτε παντελῶς ἀποκρίνεσθαι τὸν στίχον, h. e. *vt adeo versus prorsus excernatur et eiiciatur.*" Ita vero debuit scriptum esse: νῆες δέ τοι ἀμφιέλισσαι. Nec Sch. br. videntur agnouisse versum; nec eum habuit a pr. m. Townlei. At eum habent Ven. B. Lips. Vict. — etiam Eustath.

Si certam regulam sequimur, non Μυκήνηθεν sed —θε erit scribendum.

46. εἰ δὲ καὶ αὐτοί. ad haec verba est eliciendum, quod plerique facimus, θέλουσι φυγεῖν. In Barocc. et Mori. et Vindob. Alt. εἰςόκε Τροίην εὔπυργον ἕλωμεν· εἰ δὲ καὶ α. forte ex H, 71.

47. φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν. ⊱ Iam antiquitus de lectione quaesitum fuisse narrat Schol. A. Alii εἰ δὲ καὶ αὐτοί, substituerant θέλουσι. Alii ex antec. ἐπέσσυται ὥςτε νέεσθαι, εἶτα φευγέτωσαν. (Ergo interpunxerunt εἰ δὲ, tum subiectum καὶ αὐτοὶ φευγόντων.) Auctor Scholii ipse vna sententia efferri vult: εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ φευγόντων vsque ad π. γαῖαν. vt sit sensus ἄγε δή, καὶ οὗτοι φευγέτωσαν — νῶϊ δ'. Ita enim occurrere εἰ cum vi iubendi, non modo cum vi precandi: 'Αλλ' εἴτις καλέσειε θεῶν Θέτιν Jl. Ω, 74. forte et hinc ductum esse Atticorum εἶα, et iungi εἰ δ' ἄγε. esse adeo idem ac: εἰ δ' ἄγε δὴ καὶ οὗτοι φευγέτωσαν." Praeferenda haud dubie alterutra ex prioribus duabus. Eustath. parum sibi constat.

48. 49. recitat Charito lib. VII, 3. Νυνὶ δ' ἐγὼ —

50. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον. cum ϝιαχω olim fuerit, adeoque repugnet επϝιαχον· Bentl. emendabat οἱ δ' ἐπὶ πάντες ἔϝίαχον. De compositis tamen aliter videtur statuendum esse. v. ad B, 316.

52. τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετεφώνεεν ἱππότα Νέστωρ. Sch A. in alio: τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Γερήνιος ἱ. Ν.

53. Τυδείδη, πέρι μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι. ⸓ deficit Scholion Ven. A. quod ſpectaſſe ſuſpicor ad πέρι, de quo grammatici vbique monere ſolent. v. ad Δ, 376. De orationis artificio egit Dionyſ. Hal. in Arte c. VIII. ſ. 14. — Mox 54 ἔπλες pro ἔπλευ vn. Vindob.

55. οὔτις τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται. Barocc. cum al. οὔτις σοι. Verſus 55. 56. 57. recitat Plut. an ſeni ger. resp. p. 795 B. et Praec. reip. ger. pr. p. 798.

ὅσσοι Ἀχαιοί, ſic et ap. Plutarch. l. c. poſteriore legitur; priore autem, ὅσσοι Ἀχαιῶν.

56. οὐδὲ πάλιν ἐρέει. ⸓ quod πάλιν nunc non eſt rurſum (ἐκ δευτέρου) ſed ἔμπαλιν ἐρεῖ, ἐναντίως — οὐ δὲ ἀντερεῖ. Heſych. πάλιν ἐρέει. ἐναντιωθήσεται. ἢ ἀντερεῖ. adde Etymol. in πάλιν.

ἀτὰρ οὐ τέλος ἵκεο μύθων. h. e. ἐπὶ τέλος οὐκ ἐφίκεο. poſſet eſſe: nondum ſummam eloquentiam es aſſequutus, aut quae prudentiſſima ſint conſilia; nam μῦθοι ſaepe ſunt *conſilia*. at ſententia poſtulat alterum: *id, quod ſummum erat, dicendo non attigiſti:* ſc. quae conſilio et prudentia paranda ſunt. Nam Diomedes tantum hoc egerat, vt ne diſceſſus pararetur. Schol. τὸ δὲ τέλος οὐκ ἐπέθηκας τοῖς λόγοις. Euſtath. οὐ τελείαν γνώμην εἰσήνεγκας. Simile, nec tamen omni ex parte, eſt apud Apollon. III, 172 ἤτοι ἐγὼ μὲν — ἐξερέω, τοῦ δ' ὔμμι τέλος κρηῆναι ἔοικε. Scilicet aditum parat ſibi Neſtor ad aperiendum conſilium de placando Achille. Heſych. legerat ἀτὰρ οὖν τέλος, et explicat διὰ τοῦτο οὖν. parum commode. ἔειπας hic ſolus Victor. vid. ad A, 106. 552.

57. ἦ μὴν καὶ νέος ἐσσί, ἐμὸς δέ κε καὶ πάϊς εἴης. ⸓ „quod non conuenit ei, qui tres aetates vixit, dicere: ἐμὸς δέ κε καὶ πάϊς εἴης." Scilicet hoc cauens poeta adiecit ὁπλότερος γενεῆφι.

Porro ἦ μὲν καὶ Ariſtarchea erat lectio.

In ἐσσὶ, ἐμὸς δ' hiatus eſt, quem Bentl. vt tolleret, μεὸς ſcribebat. Satius putem refingere: παῖς δέ κε καὶ ἐμὸς εἴης. Forte tamen hiatus tolerandus in caeſura verſus medii, voce declamantis ſubſiſtente. v. ad A, 578.

58. ὁπλότερος γενεῆφι. Ven. cum vno Vindob. ὁπλότατος. at Schol. γρ. ὁπλότερος. Eadem varietas alibi. De voc. vide ad B, 707.

59. Ἀργείων βασιλῆας. Ven. A. notat et ſuperioribus et ſequentibus verba attexi poſſe, vtrobique tamen εἰς (ἐπί. πρός.) eſſe ſubintelligendum: Sic et Euſtath. Sch. br. παρὰ πάντας τοὺς βασιλεῖς. Etſi hoc per ſe non inſolens eſt, omitti πρὸς, etiam in hoc ipſo vt E, 170 ἔπος τέ μιν ἀντίον ηὔδα. Mihi tamen totus verſus a rhapſodis inſertus eſſe videtur: tam otioſe et ſine nexu ſunt omnia. In leniorem tamen rationem incidit Iacobs: ἔνιψας vel ἔνιπτες. vt iungas: Ἀργείων βασιλῆας ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔνιψας. Obſtat modo, quod ſolus Agamemnon erat, quem obiurgare poterat, et quem obiurgarat. In vno Vindob. eſt ἔειπας.

60. 61. ἀλλ' ἄγ', ἐγὼν, ὃς σεῖο γεραίτερος εὔχομαι εἶναι, ἐξείπω καὶ πάντα διίξομαι. Primo ἐγὼν eſt a grammaticis. Antiquius fuit ἐγὼ, ὅς. Porro ἐξείπω καὶ διίξομαι iunctura Homerica, ſaepe obſeruata, coniunctiuo et indicatiuo futuro in vnum iunctis. Apollon. de Syntaxi lib. III, 25. p. 253 verſu vtitur aduerſus eos, qui in imperatiuis primam perſonam haberi volebant. διίξομαι. διελεύσομαι. Jl. T, 186 ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα διίκεο καὶ κατέλεξας. Etiam Apoll. II, 411 διίκεο e melioribus Brunck. dedit. — Bentl. hinc emendat Heſych. gloſſam δαΐξομαι. διελεύσομαι. Idem monet ſcriptum fuiſſe εκϝειπω.

62. οὐδέ κε τίς μοι μῦθον ἀτιμήσει. ἀτιμήσῃ vn. Vindob. ἀτιμήσει' Bentl. malit ſcriptum; haud dubie ex vſu Homerico et ratione grammatica.

63. 64. ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός, ἐστιν ἐκεῖνος, ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου ὀκρυόεντος. Nondum orationis, quam polliceri videtur, hoc eſt habendum initium;

ſed generali ſententia munit viam ad id quod poſt epulas ſuaſurus eſt. Poſſunt autem quaeri duo: primo, qui ſenſus ſententiae per ſe ſit, tum, quorſum haec dicta ſint, quoque ſpectent? Sed videamus prius ſingula.

ἀφρήτωρ. ὁ Φρατρίας καὶ συγγενείας μὴ μετέχων. ἀπάνθρωπος, ἄπολις. Sch. A Eadem Etymol. adiecto *ἄφιλος.* immo *ἄφυλος.* add. Heſych. Sch. br.

ἀθέμιστος. παράνομος, ἄδικος. apud Heſych. et *ἀθέμιτος.* Etymol. Plura ap. Euſtath.

ἀνέστιος. ὁ ἑστίαν μὴ ἔχων, ἄοικος. Etymol. Add. Heſych. Ionibus *ἑστίη* et *ἱστίη.*

Sententia duplici modo conſtitui poteſt. aut vt ſit: non niſi homo, qui ſine tribu, ſine iuris communione, ſine domo eſt, poteſt bellum ciuile amplecti. aut: is qui odia ciuilia fouet, excludendus eſt a tribulibus, a communibus iuribus, et domo ſua eiiciendus; ſeu eodem loco eſt habendus atque is qui tribu, iurium communione, domo, priuatus eſt. Inuertit paullulum ſententiam Cicero Phil. XIII, pr. ſic reddendo: *nam nec priuatos focos, nec publicas leges, nec libertatis iura, cara habere poteſt, quem discordiae, quem caedes ciuium, quem bellum ciuile delectat; eumque ex numero hominum eiiciendum, ex finibus naturae exterminandum puto.*

Reſpicit verſus Ariſtot. de Rep. I, 2. eosque recitat Polyb. XII, 26, 3. etiam Ariſtoph. Pac. 1097. 8. Omnino verſus ſunt nobiliſſimi et inter ſententias relati, vt ap. Stobenſem Serm. XLVIII, p. 351.

Si tandem de nexu cum ceteris et de conſilio, quo haec a Neſtore memorantur, abrupte interpoſita quaeris: dicendum eſt praemuniri ac praeparari ea, quae mox dicturus eſt poſt coenam, ne videatur ea altercandi et nouarum rixarum mouendarum cauſſa dicturus eſſe. Nam, ne iurgia inter Achillem et Agamemnonem reſpici putes, obſtant pronuntiata: *ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος* etc. quae iniuria in iſtos forent vel maxime.

ἐπιδήμιος πόλεμος. qui vulgo ἐμφύλιος. Sch. br. et Etymol. πρὸς οἰκείους γενόμενος.

ὀκρυόεντος. perpetuo lapſu in h. v. legitur ὀκριόεντος in Cant. Lipſ. a m. pr.

65. ἀλλ' ἤτοι νῦν μὲν. Townl. μὲν νῦν.

66. δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα. obſerua ſubiungi hoc alteri πειθώμεθα, ex more Homerico eodem loco habendi aoriſtos ſubiunctiuos, nec modo aoriſtos primos et ſutura indicatiua. In Schol. Arati pr. laudatur δόρπον ἐφοπλ. δόρπα τ' iam ſcriptum vidimus Θ, 503.

66. 67. φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι λεξάσθων παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός. Negotium faceſſit voc. ἕκαστοι, quod otioſum eſſe videtur. Niſi forte eſt φυλακτῆρες δὲ, quod autem ad excubias attinet. ἕκαστοι λεξάσθων, excubanto illae intra vallum et foſſam. Ariſtarchea lectio erat φυλακτῆρας. quod aut eodem modo accipere debuit, vt accuſatiuus abſolute poſitus ſit: *quod ad excubitores attinet;* aut ille iunxit, φυλακτῆρας δὲ ἕκαστοι λεξάσθων pro actiuo λεγέτωσαν. *excubias noſtrum vnusquisque locato.* Bentleius adoptata lectione Ariſtarchea emendabat λέξασθαι, quod nec procedit, niſi ἑκάστους legas.

67. ⊢ „quod λεξάσθων eſt pro λεξάσθωσαν." Dictum λεξάσθων, duali forma, pro λεξάσθωσαν, vt κρινάσθων pro κρινάσθωσαν Od. Θ, 36. Inf. 167 οἱ δὲ πιθέσθων, πιθέσθωσαν. Schol. br. reddunt συναριθμηθήτωσαν, κατακλινθήτωσαν, fluctuanter; debuit tamen et ipſe auctor Scholii ἕκαστοι legere. Sane λέξασθαι eſt alias κοιμηθῆναι, vt Δ, 131 cf. Euſtath. at nunc eſt *excubare, vigilando.* Homerica in hoc verbo ſunt fere haec: λέγειν, ἐκλέγειν, *eligere;* vt Od. Ω, 108. hinc *numerare,* cf. ad B, 125. Sic λέγεσθαι. λέξασθαι. πάσας ἐπῴχετο· λέκτο δ' ἀριθμόν Od. Δ, 451. tum eſt electa *diſponere,* et *collocare;* itaque etiam, *collocare ad cubandum et dormiendum;* et λέγεσθαι *componere ſe ad dormiendum;* tum et *ad excubandum et vigilandum,* vt h. l.

Porro Sch. A. „quod alii περὶ τάφρον" hoc et Cant. et Colbert. ap. Dionyſ.

τείχεος ἐντὸς, Barocc. cum Mori. male. cf. 87.

Aberat vſ. 67. a Townl. incuria tamen librarii, cenſeo.

69. σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι. „γρ. βασιλεύτερος" in marg. edd. Scilicet ſic ap. Dionyſ. l. c. ſ. 14. Laudat Plutarch. de aud. poet. p. 29 D. verſus propter prudentiam Neſtoris, qui noluit obiurgare Agamemnonem in publico, ſed inter amicos, priuatim; contra quam Calchas fecerat lib. I. et Sympoſ. VII, 9. p. 714 B. ad illuſtrandum morem deliberandi inter pocula.

70. οὔ τοι ἀεικές. male τι Mori. Moſc. 3. et al. Suidas: δαίνυ· εὐώχει. δαίνυ δαῖτα γέρουσι.

71. πλεῖαί τοι οἴνου κλισίαι. ἔ– quod πλεῖαι pro πλήρεις. ſcilicet reſpectu ad K, 252 habito, vbi nonnulli legerant παρῴχηκε δὲ πλέω νὺξ, pro ἡ πλήρης. ad quem locum vide.

72. ἠμάτιαι ἄγουσι Sch. A. ἀνὰ ἑκάστην ἡμέραν. Nec aliter Sch. br. Apud Apollon. Lex. eſt, δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. quod ad alia loca pertinere, docet Toll.

73. πᾶσά τοι ἔσθ' ὑποδεξίη, πολέεσσι δ' ἀνάσσεις. Venetus: ὑποδεξείη· et in Schol. additur, ὡς, Ἀργείη metri cauſſa pro vulgari ὑποδεξίη. Adiicitur: ταῦτα ἐν τῇ προσῳδίᾳ. (quae Herodiani fuit) At ἐν τῇ καθόλου, (quae eiusdem Herodiani fuit) aliter ſenſit: ὑποδεξίη. vbi ἀγνοίᾳ τοῦ ἀκριβοῦς per ει ſcribi ait, cum per ſe iota ſic producatur. καὶ οὕτως, pergit, ἔχει ἡ τοῦ Ἀντιφάνους παράδοσις. Pro Antiphane Ariſtophanem reſtituendum eſſe, vidit iam Villoiſon. permutatione nominum ap. Athenaeum et Euſtathium obuia. Notabilis eſt h. l. vſus vocis παράδοσις de vno grammatico adhibitae; cum alias ſit vſus grammaticorum, id quod a grammaticis vulgo docetur, quod in grammaticorum libris occurrit. Niſi eſt quod ab Ariſtophane traditum narratur, aut quod ille ab antiquioribus traditum narrauerat. Habent quoque Schol. br. praefixum ὑποδεξείη ſtatim in ed. pr.

Occurrunt tamen plura in *ιη*, quae producta videas. Sic ſup. A, 205 *ὑπεροπλίῃσι*, ad q. l. vide. cf. ad B, 731 *'Ασκληπίου δύο υἷε.* — Nunc de ſententia vocis *ὑποδεξίη* videndum eſt: Eſt ea *ἡ πρὸς ὑποδοχὴν χορηγία.* Sic omnes. Etiam Apollon. Lex. h. v. *ὑποδοχή.* At in Schol. B. L. V. nonnulli (add. Euſtath.): *ὅτι καὶ πάντας, ἣν θέλῃς, εὐχερῶς ὑποδέξῃ.* Scilicet acceperant *πᾶσα ὑποδεξίη*, pro, *ἡ πάντων ὑποδοχή.* Minus diſerte Etymol, Corrupte Suidas *ὑποδέξῃ*, et Heſych. *ὑπόδεξιν.*

Tandem edd. Ariſtarcheae: *πόλεσιν γὰρ ἀνάσσεις.* manifeſta interpolatio ab iis et ex iis temporibus profecta, quibus vſus *τοῦ* Digamma iam exoleuerat: nam *πολέεσσι δ' ϝανασσεις* in Homerico metro dici nequit. At fuit *πόλεσι δὲ ϝανάσσεις.*

75. *ὅς κεν ἀρίστην βουλὴν βουλεύσῃ. βουλεύσει* Cant. Mori. Vrat. b. Et hoc defendi poteſt vſu Homerico futuri cum *ἂν* et *κέν*, vt A, 175. inf. 155. requiri tamen videtur optatiuus *βουλεύσειε.* Apud Themiſt. VIII, p. 109 eſt *βουλεύσοι.* Attamen centies iam vidimus in Homero ſubiunctiuum, cum *ἂν* et *κεν* poni, vbi Attica, omninoque ſerior, ratio optatiuum poſtulat. Vulgatum eſt apud eund. Themiſt. XIII, p. 172. et ap. Plutarch. Sympoſ. VII, 9. pr.

μάλα δὲ χρεὼ πάντας ἱκάνει ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς (*βουλῆς*). Primo nunc loco occurrit, quod toties male accipitur, per duriorem ellipſin dictum: cf. inf. 197. 604. K, 43. 85. Λ, 605 et al. *χρειὼ* dicta fuit *ἱκάνειν ἐπί τινα, ἀφικέσθαι, καταλαβέσθαι αὐτοῦ*, vel *καταλαβεῖν αὐτόν.* Accedit quoque caſus rei: *χρειὼ ἵκει τι* pro *κατά τι.* Plenius legitur K, 118 *χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.* et 142 *ὅ τι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει* (pro *τίνος, καθ' ὅ τι, ἵκει ἐφ' ὑμᾶς ἐπὶ τόσον*) Od. Z, 136. E, 189. B, 28. Jl. Φ, 322 *οὐδέ τί μιν χρεὼ ἔσται τυμβοχοῆς* (*κατά μιν, αὐτῷ ἔσται*). Similiter explendum eſt et alibi, vt Od. Δ, 707 et 634 (*κατ'*) *ἐμὲ δὲ χρεὼ γίνεται αὐτῆς.* Etiam *χρὴ* ſic occurrit Od. Φ, 110 *τί με χρὴ μητέρος αἴνου* pro *κατ' ἐμέ.*

77. τίς ἂν τάδε γηθήσειε; ⸗ quod ad τάδε γηθήσειε, ſubintelligendum βλέπων. Sic Ven. A. et Sch. br. Scilicet vt A, 330 οὐδ' ἄρα τώγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς. Contra Ven. B. L. V. recte monent eſſe hunc veterem loquendi morem (ſcil. ſubintell. διὰ) vt: τίς οὐκ ἂν (excidit puto τάδε) κλαύσειεν; Et ἐν Πανόπταις (in Fabula a Fabricio memorata) ὁ Κρατῖνος· γέγηθα τὸν ἄνδρα. Addunt Schol. Vict. ἀλλ' ἕτερον ἥσθην. Alia ſubſtituit Euſtath. in re ſatis trita.

78. νὺξ ἥδ' ſine δ' Townlei. διαῤῥαίσει, διαφθερεῖ. Sch. br. Heſych. vt iam ſup. B, 473.

81. Φυλακτῆρες — ἀμφί τε Νεστορίδην Θρασυμήδεα. dicta haec putantur ſecundum vſum Atticorum pro ipſo Thraſymede, et ſic reliqua. Cum tamen Homerus articuli vſum ignorauerit, neque οἱ περὶ dicti ab eo eſſe videri poſſunt. Neque eſt, quod ita dictum ſtatuere nos cogat, non magis quam ſup. Γ, οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον. Nam eſſe poteſt ipſa turma, quam ducebat Thraſymedes, aut qui cum eo exierant; et ſic circa ceteros.

82. ἠδ' ἀμφ' Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον, υἷας Ἄρηος. In Etymol. p. 278 laudatur verſus οἱ δ' ἀμφ' Ἀ. (in vno Vindob. οἶδ') et in fine ἠδὲ Ὀρέστην. conſutus ex h. l. et M, 139. N, 526.

84. De *Lycomede*, Creontis f. plura fuere narrata a Leſche, vnde ſua petiit Polygnotus in tabula: Pauſan. X, 25. p. 860. 1.

86. κοῦροι ἅμ' ἔστειχον. Ariſtarchus: ἅμα στεῖχον. Sch. A. recte vtique, hoc enim Ionicum eſt. κοῦφοι pro κοῦροι eſt ſphalma Ald. 2. propagatum in al. edd.

88. ἔνθα δὲ πῦρ κείαντο, τίθεντο δὲ δόρπον ἕκαστος. vulgg. ἐνθάδε. ſed ἔνθα δὲ Ven. cum Vrat. b. c. Moſc. 3. variatione ſollenni.

κήαντο et κήαντο editur. At κείαντο, vt mihi conſtarem, repoſui; Ita quoque Vrat. b. A. a m. pr. Lipſ. duo Vindob. Ven. ſicque ed. Rom idque vetera exemplaria habere, teſtatur Euſtath. Potuit ſane ambiguitas ex antiquo ſcribendi more profecta eſſe, quo EI pro η

et *ŋ* exarabatur. Fuit ſaltem antiquum *κείω*, et ſeruata antiqua ſcriptura paſſim in codd. vt Od. Φ, 176 *ἄγρει δὴ, πῦρ κείον*. Erat idem in Sophoclis codd. Elect. 757 *καὶ νῦν πυρᾷ κείαντες*, quod neſcio an recte in *κήαντες* mutatum ſit. In Rheſo Eurip. 97 *ἐκκέαντες* edidit Musgrave e Codd. Verum actum de his iam ſup. ad H, 377. coll. 333. cf. inf. 237. Obſeruata quoque res aliis, vti Tollio ad Apollon. p. 379.

τίθεντο δὲ δόρπον ἕκαστος. Erat haec vulgata lectio in metrum peccans digamma haud animaduerſo: *δορπον ϝεκαστος*. Succurrit Ven. A. duplici Scholio: „*Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ α, δόρπα*. Et alterum: *διὰ τοῦ α δόρπα, αἱ Ἀριστάρχου*. Addit: abſurde Zenodotum edidiſſe: *τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν*. quaſi de coena opipara nunc agi poſſit. Eſt hoc inſigne exemplum ignorati digammi et interpolatae ex hac ignoratione lectionis. Seruauerat antiquam rationem Ariſtarchus forte rei ipſe ignarus *δορπα ϝεκαστος*. mutarunt tamen ſeriores. Viderat eam iam Bentl. qui emendabat *δόρπα ϝέκαστοι*. vocem iam vidimus ſup. 66 et Θ, 503. Et Ω, 444 *οἱ δὲ νέον περὶ δόρπα φυλακτῆρες πονέοντο*.

Monet quoque Schol. de voce *δόρπον*, adhibita nunc pro eo, quod proprie eſſet *ἄριστον, τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα*. Immo omnino eſt *τὸ δεῖπνον*. de abſurdo etymo a Schol. adiecto v. Etymol. h. v. Nam de hac voce, et de ceteris nominibus, quibus cibi ſumendi tempora declarantur, nimis multa argutati ſunt grammatici.

89. *Ἀτρείδης δὲ γέροντας ἀολλέας ἦγεν Ἀχαιῶν ἐς κλισίην*. „Ariſtarchus *γέροντας ἀριστῆας*" teſte Schol. A. Debuit eſſe *ἀριστέας* vel *ἀριστεῖς*. Homerus tamen Ionicam formam frequentat, non illam. Eſt 90. *παρὰ δέ σφι τίθει μενοεικέα δαῖτα. μενοεικὲς, τὸ τῷ μένει καὶ τῇ ψυχῇ εἰκος* (*ἐοικὸς*, *conſentaneum*) *καὶ ἀρεστόν*. Etymol. Etiam Apollon. Lex. ad h. v. *μενοεικέα. προςηνῆ καὶ ἀρέσκοντα τῷ μένει τῆς ψυχῆς. καὶ θηλυκῶς· μενοεικέα δαῖτα*. Meliora quam quae Euſt. praebet inf. ad vſ. 227. Adde

inf. ad Ψ, 139. Ex eodem Apollon. Lex. *ἴαλλον. ἐξέτεινον* ſpectat ad vſ. ſeq.

Ad hunc vſ. 90 in Ven. B. appoſita eſt Porphyrii longa nota de voc. *κλίσιον.* alieno vtique loco, nam ad Od. Ω, 207 ſpectat. Exſcripta illa iam erat e Cod. Leid. a Valken. Diſſ. de Schol. p. 100.

93. *τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος.* — Verſus notatur paſſim, quod morem antiquum deliberandi redhibet. Athenaeus V, p. 187 A. iuxta ponit alterum: *παρὰ δὲ τοῖς οὐ τὰ σώφρονα συμπόσια συνάγουσι Τοῖς δ' ὁ κόλαξ πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῶλον.*

94. *οὐ καὶ πρόςθεν.* *πρῶτον* vn. Vindob.

95. *ὅς σφιν·* etiam h. l. *ὅσφιν* et *ὅ σφιν* (vt Ven.) codd. et edd. v. ad A, 253.

96. *Ἀγαμέμνων* Flor. ſola pro *Ἀγαμέμνον.*

97. *ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι. σύ μοι ἀρχὴ καὶ τέλος τῶν λόγων πάλιν γενήσῃ.* Schol. A. Similia Euſtath. parum diſerte. Vide notam ad h. v.

99. Appoſita *στιγμὴ* ⊱ nec tamen apparet quorſum ſpectet. Nam illud quod ſequitur, diuerſum eſt: *ἵνα σφίσι βουλεύηςθα· ἵνα τούτοις χρώμενος προβουλεύῃς τῶν ὑποτεταγμένων* — et Schol. B. L. V. *σκῆπτρον διὰ τὸ κράτος, θέμιστας διὰ τὸ δίκαιον.* cf. notam ad h. v. Ceterum conf. Obſſ. ad B, 206. qui verſus hinc effictus eſt.

100. *τῷ σε χρὴ πέρι μὲν φάσθαι ἔπος.* Eſt *πέρι,* non *περὶ,* cum ſit *ὑπὲρ ἄλλων.* v. ad Δ, 375.

101. *κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλῳ.* Scribitur etiam h. l. *κρηῆναι* et *κρηῆναι.* Bentleius obſeruat, ad h. l. ſpectare Scholion corruptum ap. Heſych. *κροῦναι. κρῆναι. τέλεσαι.* ſcrib. *κρηῆναι. κρῆναι. τελέσαι.*

ὅταν τινὰ θυμὸς ἀνώγῃ. male *ἀνώγει* Vrat. b. et al. Scribitur quoque *ὅτ' ἂν,* perpetua varietate.

102. *σέο δ' ἕξεται ὅ ττι κεν ἄρχῃ. ἤτοι· ἐν τῇ σῇ ἐξουσίᾳ, τοῦτο τὸ ἔργον δοκιμάσαι. ἤτοι τὸ τῶν λόγων κατόρθωμα σὸν ἔσται. εἰς σὲ γὰρ ἀνενεχθήσεται.* Schol. br. Sch. A. Ea autem, quae in Sch. B. L. Vict. ſunt, habentur ap. Euſtath. Duplex, vti vides, ſenſus e ver-

bis efficitur: σέο ἕξεται, poteſt eſſe, in tua manu et poteſtate erit, a te pendebit, ducaturne ad effectum nec ne. Sic δὲ eſt pro γὰρ, nam arbitrio tuo relinquetur. Poteſt tamen etiam eſſe: honos facti redibit ad te. Sic videntur accipere, qui vertunt, tuum *habebitur.* non quaſi ἕξεται paſſiuam vim habeat, ſed ἔχεσθαί τινος, vi media, coniunctum eſſe, inhaereſcere; ad aliquem ſpectare, proprium ei haberi. Euſtath. formam repetit a fune nautico, quo nauis in littore alligatur. Prior ratio videtur praeferenda eſſe. Ita et vulgo redditur, penes te erit. Et laudatur Odyſſ. Λ, 345 Ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε ἔπος τε. quod mox, τοῦ γὰρ κράτος ἐστ' ἐνὶ δήμῳ. Ita Z, 197 τεῦ δ' ἐκ Φαιήκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε. Adde Hymn. ad Matrem Deorum XXVIII, 6 σεῦ δ' ἔχεται δοῦναι βίον, ἠδ' ἀφελέσθαι. Quod alias eſt, ἐπὶ σοί ἐστιν. ἐν σοί ἐστι. Heſych. ἔχεται. ἕπεται, ἀντιλαμβάνεται.

ὅ τι κεν ἄρχῃ. ὅ τι ἂν κρατῇ. Sch. br. et Heſych. recte, eſt ἄρχειν h. l. quod alias eſt κρατεῖν, νικᾷν, quae ſententia potior habetur, ſuffragiis probatur.

104. οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει. Schol. A. „γρ. καὶ ἄλλον.“ Etiam hoc non male; et legitur in margine edd. in vno Vindob. et in Harlei. pro var. lect. item codd. Dionyſii l. c. Praeferebat quoque Bentl. et adſcripſerat M, 232. H, 358 vbi eſt ἄλλον μῦθον.

ἀμείνονα. In Lipſ. eſt ἀμύμονα a pr. m. vitio, puto, aberrantis calami, etſi et hoc recte. Sic μῆτιν ἀμύμονα dixit, K, 19. Attamen vt h. l. ſic Ξ, 107 νῦν δ' εἴη, ὃς τῆςδε γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι.

νοήσει. Non malo legeretur νοήσει' pro νοήσεις. Eſt quoque ap. Barnes: „γρ. νοήσεις Schol. Vict.“ In hoc tamen legitur νοῆσαι. ἀντὶ τοῦ νοήσειεν.

106. ἐξέτι τοῦ, ὅτε, Διογενὲς, Βρισηΐδα κούρην χωομένου Ἀχιλῆος ἔβης ἀπούρας. Erat haec lectio vulgata, Διογενὲς, vt Agamemnonem appellet Neſtor; nec habet per ſe, quod diſpliceat; niſi comparatione alterius lectionis: Διογενεῦς, quod Ven. et vterque Schol. exhibent,

vt sit iungendum cum Ἀχιλῆος, qui toties διογενὴς appellatur; nescio an vsquam alibi Agamemnon; etsi et hoc recte fieret; nec male honorifica appellatione Nestor Agamemnonem compellaret, cum ea, quae ingrata ipsi erunt, dicturus sit. Clarke addit, minus esse venustum διογενεῦς, nec tamen addit caussam. Mihi hoc displicet, quod χωομένου interponitur. Potest tamen et alterum consilio Nestoris aptius videri, vt Achillem honorifico nomine impertiat; et facilior fuit lapsus in alterum. Quae etsi possunt in vtramque partem disputari, manet tamen lectioni διογενεῦς auctoritas potior non modo vtriusque Veneti, sed et Schol. br. Lips. Memoratur ea quoque ab Eustathio, et notatur ex Cant. Vrat. A. (eodemque spectat Vrat. b. διογενοῦς.) Dionys. Halic. Art. rhet. f. 14. (p. 315. R.) et margo Morell. ap. Dion. Chrysost. LVI, p. 294. R. vbi versus 106—112 sunt adscripti.

ἐξέτι τοῦ, ὅτε. h. e. ἔτι ἐκ τοῦ, ὅτε. pro ἐξ ὅτου. ἐξ οὗ χρόνου. cf. Eustath. et Ernesti ad Callim. in Apoll. 47.

De ἀπούρας v. ad A, 356.

108. οὔ τι καθ' ἡμέτερόν γε νόον. Schol. Theocr. VII, 39 κατὰ τὴν ἡμετέραν δόξαν· vbi etiam: οὐ γάρ πω κατ' ἐμὸν νόον recitatur.

109. πόλλ' ἀπεμυθεόμην. „Sic Aristarchus." inquit Schol. A. Quaeras, quid igitur aliud lectum fuisse putabimus? Putabam Ionicum illud fuisse sine augmento: ἀπομυθεόμην. Enimuero Sch. A. praeterea cum Schol. br. habet: ἀπεμυθεόμην. ἀπηγόρευον, ἐκώλυον. γράφεται δὲ καὶ, ἀπεμυθευόμην. ἵν' ᾖ, ἀπελογιζόμην. Atqui hoc repugnat metro. Debuit lectio esse ἀπεμυθεύμην. quod recte se habet, ex forma antiqua. Alienum quoque a re foret verbum ἀπομυθεύεσθαι. Nam μυθεύεσθαι est, fabulas narrare, si vero grammatici per ἀπολογίζεσθαι reddunt, debet esse per apologos, fabulas, rem declarare seu exponere. At ἀπομυθεῖσθαι est dehortari, dissuadere, vt recte Sch. A. reddit, cui gemina sunt in Sch.

br. Quod ex Suida laudatur ἀπεμυθήσω, ἀντὶ τοῦ, ἀπελογήσω. Στράττις. alienum eſt. ἀπολογεῖσθαι eſt patrocinari, defendere; quae notio cum loco noſtro non convenit.

Tertia lectio in Apollonii Lexico et in Heſych. habetur; quorum alter ἀπεμυθεόμην. ἀπηγόρευον. γράφεται δὲ καὶ ἐπεμυθεόμην, ἵν' ᾖ, ἐπετελλόμην, alter autem, Heſychius, — καὶ ἐπιμυθεόμην, ὅ ἐστιν, ἐπέλεγον, καὶ συνεβούλευον. Poſſet et iſta vox in poeta locum habere; nec tamen eſt, cur receptae eam ſubſtituas. In codd. et edd. legitur vbique ἀπεμυθεόμην, etiam in Dione l. c. et in Themiſt. VIII, p. 109. Ceterum Ionicam formam, quam expectabam, ἀπομυθεόμην, ſine augmento, nusquam reperi.

Prudentiam Neſtoris in hac Agamemnonis obiurgatione vel verborum dilectu conſpicuam. laudant grammatici, et Plutarch. de adulat. et amic. p. 69 E. vbi etiam conſtanter legitur ἀπεμυθεόμην.

110. σὺ δὲ σῷ μεγαλήτορι θυμῷ εἴξας ἄνδρα — ἠτίμησας. Sch. A. „λόγος αἱρεῖ, (ratio iubet) διαστέλλειν ἐπὶ τὸ, εἴξας." putauitne eſſe εἶξας, *tu indulſiſti* iracundiae? cum h. l. ſit participium? quod ſi ita ſe habet, metrum ille ignorauit; vltima enim producta ſatis docet εἴξας eſſe participium. Nec tamen aliter acceperat locum Plutarch. de adulat. p. 73 F. vbi inter exempla leniendae obiurgationis memorat: καὶ πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα ὁ Νέστωρ — σὺ δὲ σῷ μεγαλήτορι θυμῷ εἶξας. ἠθικώτερον γάρ, οἶμαι, τοῦ ἠδίκησας καὶ ἠσχημόνησας, pergit: καὶ, οὐκ ἐπέστησας, τοῦ ἠγνόησας· ait lenius eſſe dictum, *animum non aduertiſti*, quam, ſi dixeris, *ignoraſti*. Si ſic acceperis, nihil erit mutandum. At ipſo verſu Plutarchus non bene vtitur; ſequitur enim in poeta vocabulum multo grauius: ἠτίμησας.

112. Φραζώμεσθ' ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπίθοιμεν. Schol. A. „Ἀρίσταρχος· πεπίθωμεν. ἐστὶ γὰρ πίθωμεν." vltima non ſatis conueniunt. Sed de πεπίθωμεν quaeri poteſt, annon melius ſe habeat; quia κεν adiunctum eſt,

quod ſubiunctiuo conuenit, non autem optatiuo conuenire creditur; de quo v. Excurſ. ad h. v. Pendet iudicium h. l. ab vſu τοῦ φράζεσθαι, ὡς. de quo v. ibid.

ἀρεσσάμενοι Sch. br. φιλοφρονησάμενοι. minus bene. Nec melius Euſtath. ἡρμοσμένοι. immo vero eſt, *placando*. v. ad Δ, 362.

115. οὔ τι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας. „τὸ ψεῦδος ἀντὶ ψευδῶς" Sch. A. B. L. V. etiam Euſtath. fuere quoque qui poſt ψεῦδος interpungerent: ſcilicet vt eſſet οὔ τι ψεῦδός ἐστιν. Atqui cogitandum erat, eſſe pro κατὰ ψεῦδος, διὰ ψεύδους. quae ſunt pro ψευδῶς. Debuit in grammaticis quoque disputatum eſſe de κατέλεξας. cf. ad T, 186.

116. ἀασάμην. οὐτ' αὐτὸς ἀναίνομαι. ἀντί νυ πολλῶν λαῶν ἐστιν ἀνὴρ — Sch. A. ὅτι τὸ ἀντὶ ἐπὶ τοῦ ἴσου ἐστί. τὸ γὰρ λεγόμενον· ἴσος ἐστὶ πολλοῖς ὁ εἷς ἀνὴρ, ὅταν ᾖ θεοφιλής. Scilicet ἀντὶ de pari et aequali dicitur.

Miror de verbo grauiſſimo ἀασάμην tacere grammaticos; niſi quod Sch. br. ἐβλάβην. (Alia attexuere Editores: ἔβλαψα. ἠδίκησα. ἐνύβρισα.) Sicque iam Apollon. Lex. et ex eo Heſych. ἀασάμην. ἐβλάβην. ἄτῃ περιέπεσον. Ad ἐβλάβην ſubintell. (κατὰ) τὰς φρένας. Vt omnino de verbo hoc Homerico pauca dicam: cuius familiam ducit ἄω, quod et Etymologus agnoſcit in ἄατος et in ἄατος. ἀάω. ἀάομαι. ἀτάω. ἄτω. ἄτομαι. ἄτη· ſynonymum omnino eſt τοῦ βλάπτειν, βλάπτεσθαι, βλάβη, ſed fere ſic, vt ad mentem referatur, ſtultitiamque eiusque comitem noxam et calamitatem, deſignet, inprimis ex facinore piaculari contractam; eſt adeo ἆσαι, ἄσασθαι, piaculum contrahere, piaculo ſe obſtringere, ſcelus committere, eius reatu teneri, inde omnino, ſtolide agere, etiam in aliquem, eumque laedere. Sic Jl. T, 95 Ate ipſa Ζῆν' ἄσατο, mente captum laeſerat, bonam mentem eripuerat, vt falli ſe a Iunone haud animaduerteret; ſequitur enim: τὸν Ἥρη δολοφροσύνης ἀπάτησεν. Et antea: Ζεὺς, Μοῖρα et Ἐριννὺς 88 οἵ τε μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἄτην. 91 Ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται. Et 94 βλάπτουσ' ἀνθρώ-

πους, κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε πέδησε, et postea 112. 113 Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησεν, ἀλλ' ὄμοσε μέγαν ὅρκον, ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη. et Agamemnon 136 οὐ δυνάμην λελαθέσθ' ἄτης, ἣ πρῶτον ἀάσθην· ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, καί μευ φρένας ἐξέλετο Ζεύς. Sicque sup. Θ, 236 237 Agamemnon: Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τιν' ἤδη ὑπερμενέων βασιλήων τῇδ' ἄτῃ ἄασας καί μιν μέγα κῦδος ἀπηύρας. in tale dedecus induxisti? incidere eum in talem ignominiam fecisti? Od. Λ, 61 ἆσέ με δαίμονος αἶσα. Videmus in his vsum grammaticum: ἆσαι τινὰ, et ἄσασθαί τινα; sed et ἄσασθαι, absolute, tum vero et passiue, ἀσθῆναι, mente capi, fraude se circumueniri haud animaduertere, βλάπτεσθαι, et hinc mala contrahere. interdum ἄσασθαι simpliciter stulte agere. Λ, 340 de eo, qui incaute curru descenderat, ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ. Frequentat post Homerum vocem Apollon. IV, 817. Peleus ἀάσθη· καὶ γάρ τε θεοὺς ἐπινίσσεται Ἄτη. cf. ibid. 413. 1080. I, 1333 εἴ τι περ ἀασάμην II, 313. 625.

Dixi voces conuenire cum βλάπτειν, βλάπτεσθαι, βλάβη. Nam et hoc de eo, qui diuinitus mente captus in mala se praecipitat dictum occurrit; Od. Ξ, 178 τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας ἔνδον ἐούσας. Od. Ψ. 14 Μαῖα φίλη, μάργην σε θεοὶ θέσαν — οἵ σέ περ ἔβλαψαν. Il. O, 724 ἀλλ' εἰ δή ῥα τότ' ἔβλαψε φρένας εὐρύοπα Ζεύς. Vnde dictus quoque ὁ θεοβλαβὴς et βλαψίφρων.

De Ἄτῃ v. Notam ad h. l. et T, 95 sq. De diuersis autem vocis formis et de vsu digammi ἄω, ἄτω, ἀάω, ἀτάω. ἀσάμην, ἀασάμην, et sic porro, v. Exc. ad h. v. 116.

Ex hoc versu et T, 94 mutuatus erat Archilochus sua: — ἤμβλακον, Καί πού τιν' ἄλλον ἥδ' Ἄτη κιχήσατο. et rem ipsam illustrat Lycurgus c. Leocratem p. 198 R. iambis adscriptis ὅταν γὰρ ὀργὴ δαιμόνων βλάπτῃ τινὰ, τοῦτ' αὐτὸ πρῶτον ἐξαφαιρεῖται φρενῶν τὸν νοῦν τὸν ἐσθλὸν, εἰς δὲ τὴν χείρω τρέπει γνώμην, ἵν' εἰδῇ μηδὲν ὧν ἁμαρτάνει. ex noto antiquorum hominum iudicio: ὅταν δ' ὁ δαίμων ἀνδρὶ πορσύνῃ κακὰ, τὸν νοῦν ἔβλαψε πρῶτον, ᾧ βουλεύεται. v. Sophocl. Antig. 622. et Schol.

Respicit quoque locum Maximus Tyr. XIII C. p. 172. ἄλλο, ὦ βέλτιστε, ἰδιώτῃ μὲν ὄντι σοι τὸ ἀκσάμην τοῦτο (οὐχ οὕτω) δεινὸν ἦν. εἰς γάρ σε περιῆκε μόνον ἡ ἀνηκουστία. νῦν δὲ ὅλου ἥψατο τοῦ στρατοπέδου. totum exercitum stultitiae tuae mala nunc attigerant.

117. ἀντί νυ πολλῶν λαῶν ἐστιν ἀνὴρ, ὅν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ. ἀντί γε vn. Vindob. Pro λαῶν Bentl. suspicabatur ἄλλων, quia sic Λ, 514 Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. Pro φιλήσῃ est φιλήσει in Barocc. Mori. Vrat. b. a m. pr. et vno Vindob. Suidas p. 225. To. I ita reddit: ἴσος ἐστὶν εἷς ἀνὴρ πολλοῖς, ὅταν ᾖ θεοφιλής.

118. ὡς νῦν τοῦτον ἔτισε, δάμασσε δὲ — In Ven. τοῦτον ἔτισεν ὄλεσσε τε. At in Schol. adscriptum alterum pro var. lect.

119. φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας. ξ— „quod recentiores τὸ λευγαλέον acceperunt pro δίυγρον de Achille (fluctibus obruto Φ, 281 Νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι. ad quem loc. vide. Est tamen pro ὑγρὸν in Sophocle in fragm. μύρῳ λευγαλέῳ, docente Etymologo. At est, pergit Schol. ὀλέθριος παρὰ τὸν λυγόν." λοιγὸν Schol. B. L. habent. Repetuntur haec inf. ad Υ, 109 vbi Sch. B. per εὐτελὲς καὶ ἀχρεῖον reddit. At debuit esse λεῦγος, λύγος priore longa; vt ex λυγρὸς apparet; et fuit τὸ λύγος, σκότος. vnde λύγη, λυγαίη νὺξ quod viri docti illustrarunt, Ruhnk. Ep. crit. et Toup. ad Suid. Addunt Sch. B. L. in fine: λέγει δὲ τῇ ὀργῇ πεισθείς· ὀλεθρεύειν γὰρ ὁ θυμὸς τὰς φρενὰς εἴωθεν. Etiam Apollon. Lex. λευγαλέως, ὀλεθρίως. Vox tamen inde ad plura traducta apud Homerum, quae cum ὀλέθρῳ coniuncta sunt: est adeo *miserabilis*, *calamitosus*, *atrox*. hinc ab effectu, *acerbus*, *grauis*, *tristis*. quae dant Etymol. Hesych. et Lexica. h. l. φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας, aiunt esse de *ira atroci* dictum, pro ὀργὴ δεινή. At Agamemnon ipse damnabat stultitiam suam et peruersam mentem.

In Cant. et Mori. et vno Vindob. erat Φρεσὶ λευγαλέοισι. Inf. T, 137. 138 repetuntur hi duo verſus; ſed cum verbis: καί μιν φρένας ἐξέλετο Ζεύς.

De voce ἀασάμην vid. ad 116.

Poſt hunc verſum alium e Dioscoride, Iſocratis diſcipulo, (ἐν τῷ περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ νόμων) laudat Athen. I, 9. p. 11 A. ἢ οἴνῳ μεθύων, ἤ μ' ἔβλαψαν θεοὶ αὐτοί. reiecit eum in alterum locum Jl. T, poſt vſ. 137 Barnes. Non improbatum illum video Bentleio, cuius animo inſederat τὸ οἰνοβαρὲς ex lib. I. Equidem ſententiam onerari ſentio, non aut ornari aut roborari.

120. ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι — verſum recitat Plutarch. de ira cohib. p. 460 C. docens quantum hoc faciat ad opinionem et ſenſum iniuriae eripiendam irato, qui ſe contemtum eſſe putat, ſi te ipſum ſtultitiae accuſes.

ἂψ nunc eſt πάλιν, viciſſim, vt in Heſych. eſt. At Etymologus notionem non notauit in expoſitione huius vocis.

121. ὑμῖν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω. Legitur ὑμῖν primo in ed. Turnebi, tum Barnes. Aliae legunt ἡμῖν. Habent tamen ὑμῖν codd. Ven. Vrat. b. Euſtath. ὀνομήνω, ὀνομάσω. Heſych.

122. ἕπτ' ἀπύρους τρίποδας. τοὺς μὴ εἰς πῦρ χρησίμους, ἀλλ' ἀναθεματικοὺς, καινουργεῖς, τοὺς κόσμου χάριν τιθεμένους ἐν τῷ οἴκῳ. Sch. Ven. A. adde Schol. br. Etymol. Heſych. Euſtath. Add. ad Ψ, 267. Praeiuerat Apollon. Lex. h. v. qui et ἀπύρωτον φιάλην laudat Ψ, 270. — ἀργοὶ καὶ εἰς θέαν ait Ven. B. inf. ad 265.

δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα. τὰ νῦν ἑξακισχίλια λέγεται παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις Ven. A. Sch. br. (quod Scholion migrauit in Etymologum.) mox tamen hic ipſe grammaticus videt, talenta ſexies mille drachmarum ad Homerum non ſpectare poſſe; quod multo magis liquet, ſi inf. Ψ, 262 ſq. 269. inſpexeris. cf. Euſtath. Verſus 122. 123 ſunt ap. Xenoph. Symp. c. 4. ſ. 46.

123. αἴθωνας δὲ λέβητας. (quos iterum Ω, 233 memorat) τοὺς εἰς πῦρ βαλλομένους. ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον

(Φ. 162.) αἴθων δὲ, ἀπὸ τοῦ ὑπαίθεσθαι ἤτοι ὑποκαίεσθαι. Sch. B L. V. ἐμπυριβήτης eodem modo redduntur ap. Athen. II, 2. p. 37 F. Sch. br. et Etymol. et in Ven. B. ad 265. Falluntur tamen. αἴθων est *splendidus*, adeoque nondum igni admotus, recens. Recte Apollon. Lex. αἴθων — ποτὲ τὸν λαμπρόν· Αἴθωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι. eadem ex eo transtulit Hesych. Inde explicabis alterum in Apollonio: λέβης — ἐπὶ δὲ τῶν ἀναθεματικῶν· αἴθωνας δὲ λ. ἐ. sunt ergo lebetes ornamenti loco poni soliti, non igni admoueri. cf. Eustath. qui et docet veteres caesuram huius versus reprehendisse, inprimis in tali distributione rerum.

124. ἵππους πηγούς, μέλανας reddunt Schol. B. L. V. (τοὺς παλαιοὺς nominat Eustath.) tanquam optimos equos ex rei equestris peritorum iudicio, sicque dictum esse κύματι πηγῷ Od. E, 388 quandoquidem alibi sit μέλαν κῦμα. „τινὲς δὲ, μεγάλους, εὐτραφεῖς, ὑψαύχενας·“ addunt iidem; haud dubie medium verum: εὐτραφεῖς, ex ipso etymo. Sic et Sch. br. εὐτραφεῖς. εὐπαγεῖς. ἀφ' οὗ γενναίους. Etymologus conuenit quidem in ἵππος πηγός, at in κῦμα πηγὸν esse μέλαν κατὰ διάλεκτον. Adiicit tamen, esse posse τὸ ηὐξημένον. neque aliquis dubitet esse κῦμα πηγὸν fluctum ingentem. Hesychius varia miscet et sine iudicio apponit. Ambigua quoque est vox ap. Callim. in Dian. 90. Ceterum monent veteres, apparere hinc ad Troiam ab Achiuis certamina habita esse; si enim ex Graecia adducti fuissent, senio iam essent confecti equi. Notandum vero et hoc, quod ἀγῶνας χρηματίτας ea aetate fuisse arguunt hi ipsi versus. Cogitandum autem est de ludis curulibus.

ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο. vn. Vindob. ἄγοντο.

125. οὔ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ — simpliciter οὐ πένης εἴη ἄν, ἄπορος, vt Sch. A. cum Etymol. ἀκτήμων est Apollonio Lex. De etymo siue a pecude siue a segete ducto disputant Schol. A. B. L. Etymol. ἀπὸ τῆς λείας, βοσκημάτων praeferunt Schol. br. cum Hesych. Ceterum color orationis similis occurret inf. Ψ, 832—5.

126. οὐδέ κεν ἀκτήμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο. Verſus hic, ita interpoſitus, vt ſententiam et ſtructuram perimat, facile ſuſpicionem mouet emblematis rhapſodici. Eo eiecto ſententia grammatica et ſenſu meliore procedit: οὔ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνήρ, ῷ τόσσα γένοιτο, ὅσσα μοι ἠνείκαντο ἀέθλια μώνυχες ἵπποι. Bentleii ſenſum et elegantiam hoc non fugerat. Haeret ille praeterea in voc. ἀλήϊος, et coni. οὐκ ἀναέθλιος εἴη ἀνὴρ — vt membra melius ſibi reſpondeant. Reminiſcendum tamen erat, nos in poeta antiquo verſari, qui non vbique orationem teretem et terſam ſectatur. Ceteroqui verſus etiam ab Apollon. Lex. memoratur, in ἐριτίμοιο, μεγαλοτίμου. ἐριτίμοιο χρυσοῖο.

127. ὅσσα μοι ἠνείκαντο ἀέθλια μώνυχες ἵπποι. ingratus auribus ad Homerica factis hiatus, etſi in medio verſu forte excuſandus. Ei emendando iam Bentleius prouidit, ἠνέγκασιν ἀέθλια. Infra 269 variata eſt oratio: ὅσσ' Ἀγαμέμνονος ἵπποι ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο. In Barocc. Mori. Cant. eſt ἠνέγκαντο. μώνυχες ἵπποι. ſolidis vngulis. Apud Virgilium, *ſolido vngula cornu.*

128. δώσω δ' ἑπτὰ γυναῖκας ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας. Ita pro eo quod vulgo editum γυναῖκας ἀμύμονας, legitur in Veneto; et Schol. A. ſic ſcribendum contendit; „agi enim nunc de operum praeſtantia; de pulcritudine mox vſ. 130. Ariſtarchum ſubſtituiſſe ἀμύμονας." cuius lectio nunc vbique obtinuit; etiam in Schol. br. Iterum ab Ariſtarcho lectio haec eſt interpolata infra vſ. 270. atque in hoc maniſeſtum habemus ſpecimen ignorati ab eo digammi; emendauit enim, aut emendatiorem eam lectionem eſſe putauit, cum non videret αμυμονα ϝεργα antiquitus fuiſſe. At nec viderunt ceteri grammatici, ἔργ' εἰδυίας, non magis ab Homero proficiſci potuiſſe, eſſet enim hoc: εργ' ϝειδυιας. Monitum iam eſt a Bentleio legendum eſſe ἔργα ἰδυίας. εργα ϝιδυιας. quod aliis locis retinuerunt grammatici, vt Od. H, 92 οὓς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσι. add. Jl. Υ, 12 et Σ, 380 ἐπονεῖτο ϝιδυιῃσι πραπίδεσσι. At corruperunt iterum Jl. Υ, 245 pariter vt h. l. Alio modo corruperunt locum Jl.

Ψ, 263 ἀγλά' ἄεθλα θῆκε, γυναῖκα ἄγεσθαι ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν, hiatu insuper illato; antiqua lectio haud dubie fuit: θῆκε, γυναῖκ' ἀγαγέσθαι ἀμύμονα ἔργα ἰδυῖαν. Per se quidem recte dixeris ἀμύμονας γυναῖκας, vt Andromachen ἀμύμονα ἄκοιτιν dixit Jl. Z, 274 et Nausicaam ἀμύμονα κούρην, Od. H, 303. nec minus tamen bene ἀμύμονα ἔργα, vt eadem sunt ἀγλαὰ, χαρίεντα, Od. K, 223. N, 289. περικλυτὰ Jl. Z, 324. Etiam Hesiod. Theog. 284 agnoscit ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαι vbi etiam leg. ἔργα ἰδυῖαι.

129. Λεσβίδας, ἃς ὅτε Λέσβον ἐΰ κτιμένην ἕλεν αὐτὸς, ἐξελόμην. Expugnata ab Achille fuit Lesbos sub ipsa belli initia, cum arma circumferrentur per plagam littoralem et per insulas: quo tempore Achilles, quod ipse memorat inf. 328. 9 narrat se classe XII vrbes, terra XI vrbes expugnasse. v. ad e. l. Disertius haec exposita fuere in Carmine Cyprio, exiliter in Dicty II, 16. Inter insulas erat Tenedos; inf Λ, 624. Ex Lesbo Achilles captiuam abduxerat Diomeden, Phorbantis filiam, inf. 660. 1. vti Iphin ex Scyro sub idem tempus expugnata 663. 4. In Schol. Ven. A. et Schol. br. ad h. v. narratio apposita est, apud Lesbios certamen pulcritudinis inter mulieres habitum esse in templo Iunonis: παρὰ Λεσβίοις ἀγὼν ἄγεται κάλλους γυναικῶν, ἐν τῷ τῆς Ἥρας τεμένει, λεγόμενον καλλιστεῖα. Nolo suspicari, effictum hoc esse videri e verbis: αἳ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν.

Λεσβίδας — Versum recitat Strabo XIII, p. 875 vbi docet Lesbum fuisse videri in ditione Troianorum.

130. ἃς ἐξελόμην Aristarchea est lectio; Zenodotus ἐξ ἑλόμην ediderat. Atqui inf. 246 memorantur septem puellae ad Achillem adductae: ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας — ἑπτ', ἀτὰρ ὀγδοάτην, Βρισηΐδα καλλιπάρῃον.

αἳ κάλλει ἐνίκων. In Mori erat: αἳ κάλλεϊ νίκων. numeris haud suauioribus.

131. ἐξ quod ex h. l. (scilicet cum semel μετὰ δ' ἔσσεται accepisset, *in eo numero erit*, non, *cum his*)

Zenodotus Briſeidem in ſeptem puellis numerauit et ſcripſit primum h. l. ἓξ ἑλόμην, tum inf. ἔκ τ' ἄγεν ἕξ, ἀτὰρ ἑβδομάτην Βρισηΐδα — (T, 245. 6. vbi nunc legitur, ἑπτ', ἀτὰρ ὀγδοάτην Βρ. Habemus adeo exemplum emendationis a Zenodoto ex prauo iudicio factae). Repetitur hoc Ven. A. Scholion inf. ad 271. (vbi additur, id quod grauiſſimum erat, quod Briſeis fuit Lyrneſſo, non Lesbo oriunda) et 634. at deſideratur T, 245. Meminit quoque Euſtathius.

„γρ. τὰς μὴν οἱ et τὰς μὲν ἑοῖ vt Jl. N, 495. O, 183." *Barn.* male. Nam fuit τας μεν Ϝοι. Porro ἤν ποτ' ἀπ. Lipſ. c. Euſt. idque vix dubito verum eſſe. Nam τότε falſam rem prodit; non enim Briſeis eo tempore abducta fuit, quo expugnatio Lesbi facta eſt; nec ſatis iuuat, ſi dicas, τότε eſſe per ellipſin dictum, *tum, cum hoc factum eſt.* Nam hoc ipſum eſt ποτέ.

132. κούρην Βρισῆος. κούρη, vt cum μετὰ δ' ἔσσεται iungatur, Ariſtarchus legerat; ſicque erat in Ven. B. L. Vrat. b. praeferebat hoc Bentleius. Suſpicor Ariſtarchum quoque κούρη Βρισηΐς legiſſe; quod ſaltem altero loco, quo hi verſus repetuntur, occurrit 274. Etiam in eius recenſione erat ἐπὶ δὲ μ. ὁ. ὀ. pro καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι. Norat haec quoque Euſtath.

133. μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι. ⸗ quod τῆς non eſt articulus, verum pro ταύτης ponitur; nam eſt τῆς εὐνῆς, ταύτης (ſc. τῆς κούρης. Eadem ſunt apud Suidam. bene hoc grammaticus obſeruauit.)

Laudat vſſ. 133. 134 Ariſtides Quintil. de Muſica lib. II, p. 83. comparatis aliis locis, quod hic rem veneream nec cum laude nec cum reprehenſione memorauit.

134. ἣ θέμις ἀνθρώπων πέλει, ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν. Erat ᾗ θέμις — quod eſſet, vt v. 33 quatenus, vel quomodo, quod alienum eſt. E Schol. A. B. L. apparet, fuiſſe quoque ſcriptum ᾗ, et habet diſerte Townl. *more inter vtrumque ſexum ſollenni.* Poteſt ſane videri totus verſus a rhapſodis ſubiectus; redolet tamen

ille prifci aeui fenfum et vitam. Repetitur quoque inf. T, 177.

136. *εἰ δέ κεν — θεοὶ δώωσ' ἀλαπάξαι.* Barocc. *δῶσ' ἐξαλαπάξαι.* alludit Vrat. b. *δώωσ' ἐξαλαπάξαι.* et Mori *δῶ ὥς ἐξαλαπάξαι.*

137. *νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω* ⸓ „quod in *νῆα νηησάσθω* etymon vocis *ἀπὸ τοῦ νῆσαι, σωρεῦσαι* apponere voluit poeta.“ Nihil dici poteft abfurdius! habet tamen hoc idem Etymol. At Apóllon. Lex. *νήσας. σωρεύσας, ἀφ' οὗ καὶ αἱ νῆες.* Corrigit ex h. l. *νηησάτω* ap. Hefych. Bentleius.

νῆα ἅλις reduxeram fine codd. infpectione, quia digammum hoc poftulat *νηα ϝαλις* vt B. 90 *αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πέτεται.* et al. Monuit quoque Bentl. Mox vidi Barnefium *νῆας ἅλις* primum induxiffe, quia Achilles plures naues, non modo vnam, ad Troiam adduxerat. Irrepferat *νῆας* in Ald. 2. in altero loco inf. 279 cafu, vt apparet. Ceterae edd. *νῆα*, cum codd. omnibus quos noui, etiam Ven. Townl. Vrat. et cum Euftathio.

χαλκοῦ καὶ χρυσοῦ, mutato ordine, Harlei. Vrat. c. Mofc. 3. Flor. et Aldd. vsque ad Turnebum, qui e Rom. ed. vulgatum repetiit.

139. *αὐτὸς ἑλέσθω.* Barnes: „*γρ. ἑλέσθαι*“ forte ex vf. 281.

140. *αἴ κε μετ' Ἀργείην Ἑλένην κάλλισται ἔωσι.* ⸓ quod alii verfum fubiiciunt: *τὴν γὰρ ἀπ' αὖτις ἐγὼ δώσω ξανθῷ Μενελάῳ.*“ Saltem hoc exemplo mos antiquorum interpolandi verfibus aliunde repetitis illuftratur.

αἴ τε μετ' Cant. Si in fcriptore Attico verfaremur, hoc vnice verum effet: *αἴ τε — ἔωσι.* v. Exc. II. ad lib. E et ad A, Exc. III.

141. *εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, οὖθαρ ἀρούρης* ⸓ „quod Peloponnefum per *Ἄργος Ἀχαιϊκὸν* declarat.“ (Hoc et Strabo lib. VIII. 568 B. verfu hoc laudato docuit; ex eoque Euftath.) „et per *Ἴασον* (Od.

Σ, 245) Theſſaliam autem per Πελασγικὸν Ἄργος." De his v. ad B, 684.

Ἀχαιϊκὸν vulgo editum correxit Barnes.

οὖθαρ ἀρούρης. nil ſatis diſerte docent grammatici; niſi quod Schol. B. *τὸ τρόφιμον τῆς γῆς.* Schol. br. *τὸ γονιμώτατον καὶ κάλλιστον τῆς γῆς, καὶ κάρπιμον.* Etymol. *τὸ λιπαρώτατον καὶ κάλλιστον τῆς γῆς· — σημαίνει δὲ τὸν μαστόν.* add. Euſtath. Praeiuit Apollon. Lex. *οὔθατα. — ὅταν δὲ λέγῃ· οὖθαρ ἀρούρης, μεταφορικῶς, λέγει τὸ κάρπιμον τῆς γῆς.* Ex eo Heſych. *τὸ πιότατον τῆς γῆς, ἤτοι τῆς χώρας.* vbi v. Not. De ſenſus ratione dixi in Nota ad h. v. Ariſtarchus *τὸν ἀργινόεντα μαστὸν* ap. Pindar. P. IV, 14 etiam ex Homero interpretabatur. Argolidem aliquando in fertilitatis laudem ſucceſſiſſe terrae Mycenaeorum Ariſtoteles teſtatur Meteorol. I, 14. quando horum agro iam ſole exſiccato Argiuorum ager antea paludoſus recenti ſolo eniteſcere coepiſſet. Haec enim eſt illa fertilitatis terrarum viciſſitudo aquarum et cultus ſeu copia ſeu defectu: vt bene ibi philoſophus exponit.

142. *γαμβρός κέν μοι ἔοι· τίσω δέ μιν ἶσον Ὀρέστῃ.* Cant. *γαμβρὸς μέν μοι ἔοι.* ſed *κεν ἔοι* ex vulgari ratione; quae non minus ap. Homerum occurrit. *γαμβρός κέν μοι ἔῃ* Vrat. b. et Euſtath. et hoc recte, tanquam Homericum.

τίσω δέ μιν ἶσον Ὀρέστῃ. Manifeſtum vitium: *δε μιν ϝισον,* aduerſatur metro; manifeſta tamen nec minus cauſſa corruptelae: *μιν* illatum eſt pro *ἓ* ab iis qui ignorabant hoc fuiſſe *ϝε.* Reſtituendum ergo eſt *τίσω δέ ἑ ἶσον Ὀρέστῃ.* vt paullo poſt 155 *οἵ κέ ἑ,* vbi relicta eſt antiqua vox ſimili poſitu. Bentl. emendabat *τίσω δέ γε ϝισον.*

143. *ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.* ⊱ „quod *τηλύγετος* eſt *ἀγαπητός. μονογενής.*" Schol. A. item B. L. Vict. qui addunt *μεθ' ὃν οὐ παιδοποιεῖ τις.* Monent quoque ſupplere nonnullos *ὡς* ad *τηλύγετος.* De voce hac v. ad Γ, 175 et E, 153. Eſt ea de re loc. claſſ. ap. Polluc. II, 20 vbi et hic vſ. laudatur: ex quo vſ. etiam

docent veteres, fuiffe Oreftem vnicum filium ex Clytaemneftra ab Agamemnone fufceptum.

ἀγαπητὸς vidimus Z, 401.

θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ. Sch. ἐν πολλῇ εὐωχίᾳ. ἐν πολλοῖς ἀγαθοῖς. Apollon. Lex. θαλίῃ. εὐθηνίᾳ· μεταφέρεται ἀπὸ τῶν καρπῶν. An θαλίη dicatur de fructibus, ignoro. Proprium eft lautarum epularum.

144. θύγατρες. Lipf. vitiofe θυγατέρες. τρεῖς δέ μοι εἰσὶ θύγατρες. Tres ab Homero Agamemnonis filiae memorantur, *Chryfothemis, Laodice et Iphianaffa:* pro quibus Tragici plerumque *Iphigeniam* et *Electram* memorant. *Chryfothemis* tamen et *Iphianaffa* ab Sophocle memorantur in Electra, 162. at ab Euripide in Or. 23 *Chryfothemis, Iphigenia et Electra.* Schol. br. ad h. l. aiunt in Laodice latere Electram, Iphigeniam in Iphianaffa, quam etiam Lucretius laudauit lib. I, 86. Iphigeniam pro Iphianaffa memorari, etiam ap. Hefych. eft notatum. At Iphigenia iam in Cyprio carmine locum fuum obtinuerat, vt e Proclo difcere licet; fi Schol. Sophoclis ad l. c. ὡς ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας τέσσαράς φησι, vera tradit, Iphigeniam ille ceteris tribus adiunxerat. Difputantur haec eo, vt appareat, in his ac fimilibus poetas diverfa fequutos effe pro confilii diuerfitate. Etymologus ex antiquo fcriptore memorat in voc. Χρυσόπολις Agamemnonem e Chryfeide fufcepiffe Chryfen et Iphigeniam, a Chryfe dictam effe vrbem Chryfopolin: quae illuftrari poffunt e Scholio Tzetzae ad Lycophr. 143. 183 et ad Antehom. 194. p. 29. Iphigeniae nomen alioqui proprium erat filiae a Thefeo ex Helena fufceptae: vt ex Stefichoro et aliis memorat Paufan. II, 22. add. Etymol. in Ἶφις. vnde alii a Clytaemneftra adoptatam tradiderant. Vides licentiam poetarum, inprimis tragicorum in mythis variandis, vt fabularum tragicarum argumentis confentanei effent.

145. καὶ Ἰφιάνασσα ⊱ „quod Iphigeniae mactationem a recentioribus memoratam ignorat Homerus.“ Sch. A.

146. τάων ἥν κ' ἐθέλῃσι, Φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθω. ⟜ „quod ἔδνα dedere puellis ſponſi." Apollon. Lex. ἀνάεδνον. ἄνευ ἔδνων τῶν διδομένων ὑπὸ τῶν μνηστήρων ταῖς μελλούσαις γαμεῖσθαι· laudato hoc verſu. Res nunc nota ex libris Antiqu. Graec.

Ceterum vocis ἀνάεδνος inſolens eſt forma, vulgo non obſeruata. Verum omnino de ea voce dicendum eſt. τὰ ἔδνα, ϝεδνα olim fuiſſe pronuntiatum dubitari nequit, cum μύρια ἔδνα, ἀπερείσια ἔδνα ſaepe recitentur; quod ſi ἔεδνα fuiſſe dixeris, μύρι' ἔεδνα, hoc eodem redit; nam vel ſic εϝεδνα fuiſſe probabile ſit. Quaeri poteſt, fueritne etiam ϝεϝεδνον; nam ambiguum eſt Od. A, 277. et B, 196 ſitne καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα, an — ουσι ϝεϝεδνα item Od. O, 18. Z, 159. Conficitur tamen res ex Od. B, 53 Ἰκαρίου, ὅς κ' αὐτὸς ἐεδνώσαιτο θύγατρα. Θ, 318 ἀποδώσει ἔεδνα. Π, 391 et Φ, 161 μνάσθω ἐέδνοισι. et Jl. N, 382 ἐπεὶ οὔτοι ἐεδνωταί. Conſtat hinc eſſe ϝεδνον et εϝεδνον, non ϝεϝεδνον.

Nouam difficultatem facit vox compoſita ἀνάεδνος, quae analogiam non habet. Euſtath. ad h. l. et inf. p. 937, 50 ἀάεδνος fuiſſe ait, vnde factum ſit ἀνάεδνος vt ἀνάγνωστος ex ἄγνωστος. qſ. λίαν ἄγνωστος. Ex analogia tamen debuit eſſe αϝεδνος, vel αεϝεδνος, et interpoſita ν ανεϝεδνος. Atque hoc etiam Bentleium adſcripſiſſe video. Videtur adeo ſerioribus deberi ἀνάεδνος, quod fuerat ἀέεδνος vel ἀνέεδνος.

Tentat quoque Bentl. in priore hemiſtichio: τάων ἥν κ' ἐθέλῃσι Φιλεῖν, ἀ. In Townl. Vrat. b. ἥν κε θέλῃσι. male. θέλω Homerus haud agnoſcit.

147. ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω. ⟜ „quod et parentes filiabus munera dant, non modo ſponſi." Sch. A. pergunt: μείλια δέ εἰσιν, οἷς μειλίσσονται οἱ τῶν νυμφῶν πατέρες τοὺς ἄνδρας. τὴν προῖκα δὲ λέγει, τὴν ἡδέως διατιθεμένην τὴν ψυχήν. Eſt enim μειλίσσειν placare, gratiam alterius ſibi conciliare, alium ſibi deuincire.

In Edd. vbique erat olim ἐπιμείλια iunctim lectum; ſicque plerumque codd. etiam Ven. B. Lipſ. Vict. habet

quoque Etymol. et praefixum Schol. br. etsi Scholion alterum interpretatur; Item Ven. A. cum Scholio, quod docet Aristarcheam hanc esse lectionem, ἐπιμείλια, vt ἐπιΦέρνια dicuntur. Eum sequebatur Alexio. At Apollodorus diuisim scribebat ἐπὶ μείλια δώσω. vt sit ἐπιδώσω μείλια. vt sit: addam insuper munera sponso dari solita. Sic quoque Apollon. Lex. in μείλια· — λέγει δὲ οὕτως· καὶ τὴν προῖκα· ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω. τὸ γὰρ ἐπὶ πρὸς τὸ δώσω. ἔνιοι δ' ἐπιμείλια, συνθήκας, ἤκουσαν. quod et Schol. B. Lipf. Vict. cum Eustath. memorant. Paria fere sunt in Etymol. voc. μείλια. etsi interpretatur esse ea, quae dantur praeter προῖκα, dotem: ἐξώπροικα.

Quaestio est haud absimilis ei, quam lib. A. vidimus, ἐπίηρα Φέρων an ἐπὶ ἦρα Φέρων scribendum sit. Mihi videtur controuersia dirimi hoc, quod vf. sequ. est ἐπέδωκε, ὅσσ' οὔπω τις ἑῇ ἐπέδωκε θυγατρί, debuit ergo etiam esse ἐπιδώσω οἱ μείλια. Recte itaque mihi videtur, praeeunte Ernestio in Addendis, diuisisse Wolfius, eumque etiamnum sequor. ἐπιδοῦναι est quoque Jl. Ψ, 559 et τὰ μείλια sunt ap. Apollon. Arg. IV, 1549 δαίμοσιν ἐγγενέταις, νόστῳ ἔπι μείλια θέσθαι, pro ἐπὶ νόστῳ. et III, 594 de eo, quo satisfacit quis alteri pro iniuria. Ibid. III, 146 μείλια sunt τὰ παίγνια. ad quem locum Schol. locum Homericum accipit ἐπὶ τῶν ξενίων, non de muneribus dotalibus. Ibid. IV, 1190 sunt μείλιά τε χρυσοῖο καὶ ἀλλοίην ἀγλαΐην de mundo muliebri. Vnde Hesych. plura coaceruauit: μειλίγματα. χαρίσματα. ἀπάργματα. (ita enim legendum esse, manifestum fit e Schow) δῶρα καὶ ἡ προΐξ. In Luciani carmine Anal. To. II, p. 314 manet ambiguum, vtrum ille probauerit: καὶ πόσιν αὐτὸν θῆκε θυγατρὸς ἑῆς, πόλλ' ἐπὶ μείλια δούς.

Tandem Sch. A. copiose exponit dissidium de tono e Tryphone, sitne μείλια, an μειλία, vt τὰ παιδία scribendum. Vsus probauit prius, et in eo acquieuerunt Apion et Herodorus ap. Eustath.

πρὸς οἶκον Πηλῆος est in capite versus. Longinus in fragm. n. IV. notat πρὸς h. l. ἐν τόπῳ κεῖσθαι πα-

κρᾶς. non itaque nouit fuiſſe προς ϝοικον. Similis cauſſa eſſe debuit, cur moliretur Barnes: οἶκον πρὸς Πηλῆος, vel πρὸς Πηλήϊον οἶκον.

148. ὅσσ' οὔπω τις ἑῇ ἐπέδωκε θυγατρί. ⸖ appoſita eſt ſtigme, ſed ſine Scholio. τις ἑῇ debuit eſſe τις ϝῇ. v. Exc. VII ad Jl. A. Etſi totum verſum rhapſodo ſeriori deberi arbitror.

ἐπ' ἔδωκε notabilis ſcriptura eſt ap. Euſtath. ex Apollodoro, ſi recte video. Ita eſt δοῦναι μείλια ἐπὶ τῇ θυγατρί. pro filia, propter filiam elocatam.

149. ἑπτὰ δέ οἱ δώσω εὖ ναιόμενα πτολίεθρα. In Schol. B. Lipſ. Vict. quaeritur: ſintne hae vrbes in dote, an praeter dotem, ἐκτὸς φερνῆς. Ait Clarke „perperam dubitari; nam ſi doti has vrbes annumeraſſet, eum dicturum fuiſſe non ἑπτὰ δὲ, ſed ἑπτὰ ἄρ' οἱ δώσω." Atqui hoc cum duplici metri vitio dictum eſſet! nec ita dicere neceſſe fuiſſet, δὲ enim poetae pro γὰρ ponitur. Ita nihil vetaret, eſſe has vrbes ipſa illa μείλια. Enimvero aduerſatur hoc ſenſui et mori antiquorum hominum in notione munerum dandorum, v. c. ſi hoſpiti, genero, dantur: ſunt res pretio vel arte ſe commendantes, vaſa, veſtes, ornamenta; non vrbes pro dote numerantur.

εὐναιόμενα vna voce paſſim ſcriptum dirimitur: v. Exc. V. ad lib. A.

150. Καρδαμύλην, Ἐνοπήν τε, καὶ Ἴρην ποιήεσσαν. Meſſeniae has ſeptem vrbes, eamque illo tempore ſub Menelao fuiſſe conuenit; poſt eius mortem ceſſit Meſſenia poſteris Nelei, vsque ad Heraclidarum aduentum. Haec diſerte narrat Strabo VIII, p. 549. 550. vnde petiit ſua Euſtath. At quomodo Agamemnon eas Achilli promittere potuit, ſi Menelao paruere? Varia coniectant grammatici in Sch. Ven. B. L. Vict. cf. ad 155. Simpliciſſimum erat reſpondere: cum reliquus Meſſeniae ager Menelai eſſet, Agamemnonem has ſeptem vrbes tenuiſſe; et quidem belli iure: alioqui in poſſeſſione tali, vt dono dare poſſet, non habuiſſet. Suſpicio tamen haud va-

na ſuboritur huic toti loco acceſſiſſe nonnulla a ſerioribus ex ea aetate, cui iſta magis eſſent accommodata. cf. ad 155. Fuere autem hae vrbes ad Sinum Meſſeniacum et Aſinaeum ſitae. Agit de iis Strabo p. 553. diſſentiente paſſim Pauſania, qui etiam Enopen pro Gerenia, lib. III, 26. p. 278 et Iren pro Abia habet lib. IV, 30. Recitatae quoque vrbes ſunt a Stephano Byz.

Ἴρην. variatur in ſcriptura. Ἰρὴν Ariſtarchus ſcripſerat. Traditum de hoc erat etiam ab Herodiano. Nam inf. ad 292 Ven. A. οὕτως ὀξυτόνως· ὡς ἐν τῇ καθόλου. Alii Ἴρην. fuiſſe quoque qui ἱρὴν Ποιήεσσαν ſcriberent, indocte vtique, a Kuhnio et Barnes traditum video. Canon tamen obtinet, in iis quae propria nomina ſunt, tonum mutari, adeoque Ἴρην eſſe ſcribendum. Ita et Ἐνόπην, non ἐνοπήν. et Αἴπειαν, non αἰπεῖαν. cf. Schol. ad B, 606. Ἴρην quoque editur in Strab. VIII, p. 550. B. vbi tres hi verſus recitantur, etiam ap. Stephan. Byz. in Ἴρη. Ἴρην editum a Barneſ. inde, neſcio an primo; ſed nil refert; etiam in Euſtathio, et ſic ap. Pauſ. IV, 30. Non autem confundenda vrbs cum Εἶρα, Meſſeniae monte ad expugnandum difficillimo. — Prius hemiſtichium recitat Steph. Byz. vt 152. in Αἴπεια.

Repetuntur quoque nomina inf. 292. Ex 151 emendat Bentl. βαθύλιμον in Heſych.

153. πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλὸς νέαται Πύλου ἠμαθόεντος. „quod νέαται pro νέονται, οἰκοῦνται. vt κέαται pro κεῖνται· a νῶ, vnde ναίω" Schol. A. addunt Schol. B. L. V. νῶ. νέω. νεάω. fuiſſe idem quod ναίω, οἰκῶ. cuius tamen ſenſus eſſe debet: ad habitandum colloco, οἰκίζω non οἰκῶ. Male Etymol. immiſcet νέω, σωρεύω. Euſtathius ait „formatum eſſe ex νεναίαται." Immo νεναίαται pro νένηνται, Ionica forma. Ita vero et κέαται, κεῖνται erit pro κεκέαται, κέκεινται, a κέομαι. Quod vix neceſſe ſtatuere. Ven. A. etiam legi ait νάεται, praue. Alii νεάται ſcripſerant, male pro νέαται, quod voluit quoque ſcribi Nicanor, h. e. ἔσχαται. nec aliter Euſtath. Vtrumque Sch. br. ἤτοι ἔσχατα, ἢ κατῳκισμέναι εἰσίν. add. Euſt. De-

fendes hoc ex aliis locis, Λ, 710. 11 ἐστὶ δέ τις Θρυόεσσα πόλις — νεάτη Πύλου ἠμαθόεντος et ſic aliquoties νείατος. Verius eſt alterum, vt ſint νέαται, quae in extremis terrae partibus ſitae ſunt. Nec ſatis procedit νέαται. *habitantur*, ἐγγὺς ἁλὸς Πύλου. Nam ἅλς Πύλου non dici putem a poeta; etſi Strabo ita ſtatuiſſe videtur; nam τὴν θάλατταν τὴν Πυλίαν e poeta memorat, et verſu laudato addit: τοῦτο γὰρ ἴσον τῷ, ἐγγὺς ἁλὸς τῆς Πυλίας. Occurrit huic naeuo Lipſ. e quo notatum video Πύλον ἠμαθόεντα. vt ſit διὰ, κατὰ Πύλον.

Tandem fuit qui κέαται ſcriberet. Apollonium memorat Schol. A. at Lipſ. cum Vict. Apollodorum, verius arbitror. Saltem in Apollonii Lexico nil occurrit.

At nunc de *Pylo* exoritur quaeſtio, quam, quantum memini, nemo attigit. *Neſtoris Pylum* Homero eſſe Triphyliae alibi vidimus: v. ad B, 591. at h. l. de Meſſenia agi nemo dubitet. Eſt itaque ſtatuendum: ipſum Homerum duplicem Pylum agnoſcere, alium Triphyliae, Neſtoris, alium Meſſeniae terrarum tractum, vtrumque ἠμαθόεντα; etſi et vrbs Meſſeniae fuit Pylus, antiqua, ad mare ex aduerſo Sphacteriae, de qua Strabo VIII, p. 550 C. Quae ſi obſeruata ſunt, tollitur omnis difficultas de Pylo Neſtoris, quae Pauſaniam et alios exercuit. Manet tamen vel ſic mirum, quod hoc tantum loco Pylus Meſſeniae memoratur; eſtque magna ſuſpicio, hunc verſum, et forte plures, rhapſodis deberi.

154. ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρηνες. Ven. (cum Townlei.) addit Schol. A. „γρ. πολύῤῥηνες — et, duplici ῥ Ariſtarcheae.“ Patet adeo ex hoc ac ſimilibus Ariſtarchum veterem ſcribendi rationem ad ſeriorem morem geminandi litteras ſcriptura, non ſola pronuntiatione, deflexiſſe. Addunt Sch. br. ῥῆνες γὰρ αἱ ἄρνες. cf. Etymol. in ἀρήν.

ἔνθ' ἄνδρες Barocc.

155. οἵ κέ ἑ δωτίνῃσι θεὸν ὣς τιμήσουσι. Nihil ad hunc et ſequ. vſ. afferunt grammatici quod operae pretium ſit. — ὡς θεῷ προσάγονται τὰς ἀπαρχὰς τῶν ὄντων

aiunt Schol. B. L. V. At enim θεῷ ὡς antiquo more dictum eſt de eximio honore, et agitur de muneribus regi oblatis: quo ipſo hi verſus notabiles ſunt, ad iura regum iſtius aeui illuſtranda; et iuris publici veterum caput conſtituendum. Afferuntur enim regibus munera ab iis quibus imperant, quae ſerius videntur in tributa abiiſſe, ſimili fortunae exemplo, qua noſtrae Germaniae aliarumque terrarum ciuitates vſae ſunt, vt *preces* (*Bäten*) mutarentur ſenſim in tributa a principe imperata. Notabile porro illud, quod iſta aetate, regum opibus et iuribus tantopere circumſcriptis, vrbes tamen aut dono dare aut promittere Agamemnon potuit. Mirum et hoc, quod Theſſaliae rex iſta aetate vrbes Peloponneſi in poteſtatem accipere et retinere poſſe videri potuit, tot aliis terris aut regnis interiectis. Ad prius illud ſimilis locus memorari poteſt Od. Δ, 174 ſq. vbi Menelaus Vlyſſi vellet vrbem habitandam dare — μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας. Videtur adeo belli iure occupata vrbs alia conditione habita eſſe. Etiam inf. 479 Phoenici aduenae Peleus λαὸν πολὺν ὤπασσε, vt habitaret in Phthiae finibus Δολόπεσσι ἀνάσσων.

Pro τιμήσουσι Ven. habet τιμήσωσι. Nec tamen in Schol. aliquid monetur; et iterum infra repetito hoc loco 297. vbi Schol. agnoſcunt quoque τιμήσωνται, turbata tamen ſunt: vide ad h. v. 297. Videtur adeo Scholion h. l. excidiſſe. Praeferam tamen τιμήσουσι poſt οἵ κε, ex vſu Homerico; vt A, 139. ſup. 75. etſi in Homero non minus ſubiunctiuus cum ἂν et κεν occurrit, qui more Attico eſſet optatiuus: οἵ κέ ἑ τιμήσειαν. In Townl. hic et 297 erat τίσουσι.

„γρ. οἵ κέν ἑ et οἵ καί ἑ." Barneſ. At enim fuit οἵ κε ϝε.

156. καί οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας. „quod τελέουσι pro τελέσουσιν eſt mutato tempore." Dicas potius futurum antiquum eſſe, τελῶ, quod pro fut ſecundo habent, in τελέω reſolutum. — B. et L. pro ἀεὶ τελοῖεν accipiunt. — τελέσουσι eſt in Vrat. b.

Ceterum verba Sch. A. reddidit: *καὶ ὑπ' αὐτοῦ βασιλευόμενοι εἰρηνικῶς βιώσονται* — Paria in B. L. V. Vix aſſequaris, quomodo hoc ex verbis effecerint. *τελεῖν θέμιστας* videntur accepiſſe, *imperata facere* et *λιπαρὰς λιπαρῶς feliciter.* — Aliter mox in Ven. A. et Sch. br. *ὑποταγέντες αὐτῷ κατὰ τὸ δίκαιον, λαμπροὺς φόρους τελέσουσιν.* Ita *θέμιστας* ſtatuendum eſſet nunc aliter dictas ac Jl. A. 238. 9. et I, 99 et al. vbi *imperium* ſeu *ius* eſt; nunc eſſe tributa ſeu quae praeſtanda ſunt a populo: *τὰ δίκαια.* Ita *θέμιστας* ſtatuendum eſt nouo prorſus ſenſu dictas eſſe, pro *φόρους* tributa.

Si alia loca conſulimus, videmus *θέμιστας* eſſe iura, hinc imperia, et imperium: vt A, 288. 9 *οἵ τε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται*, regnum tenent a Ioue. Et ſup. I, 99 *οἷς Ζεὺς ἐγγυάλιξε σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας*, poteſtatem regiam, et ſic alibi. Simili modo Virgilio ius, iura, pro imperio. At repugnant huic ſenſui *τελεῖν* et epitheton *λιπαρός*. Hoc idem aduerſatur ceteris ſignificatibus, vti ei, qui apud Heſych. eſt: *θέμιστας, νόμους. δίκας.* quod ad h. l. ſpectat, quod petitum eſt ex Apollonio Lex. *θέμις — ἐπὶ δὲ τῶν νόμων· λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.* at quae ſunt leges *λιπαραί?* et quid eſt *τελεῖν νόμους?*

Praeſtabit ſaltem dicere *θέμιστας* eſſe *τὰ δίκαια, quicquid facere par eſt, τὰ προσήκοντα, praeſtanda;* ideoque *τελεῖν τὰς θέμιστας praeſtare ea quae praeſtanda ſunt*, h. e. *imperata.* quae haec ſint, anteriore verſu declaratur: *δωτίνῃσι τιμήσουσι*, igitur vt eodem ſenſu accipiendum ſit, determinatur *τελεῖν θέμιστας, munera* pro *tributis* ferri ſolita. Hoc vno ſenſu etiam accommodatum eſt epitheton *λιπαρὰς θέμιστας*. Sane *λιπαρὸς* eſt pinguis, nitens, fertilis; diues; ſplendidus, clarus; laetus, pulcer, beatus. nihil ex his conuenit, niſi ſunt *munera lauta, praeclara.* Euſtath. reddit *λιπαρὰς λιπαροποιοὺς καὶ εὐδαιμονεῖν ποιούσας* interpretatur; quo tamen ſenſu *θέμιστας* accipiat, additum non video. Verſum nemo veterum in ſuſpicionem adduxit.

ὑπὸ σκήπτρῳ. ὑπὸ τῇ βασιλείᾳ Hesych. Sic Il. Z, 159 Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσεν Argiuos.

157. ταῦτά κέ οἱ τελέσαιμι μεταλήξαντι χόλοιο. μεταλλήξαντι vulgo editur et scribitur geminato λ. Aristarcheum esse aiunt Schol. A. ad vs. 299. et hoc est, quare Venetum hoc seruasse putem. Haud dubie antiquius fuit scriptum vna littera μεταλήξαντι, quod et codd. meliores habent Lips. Townl. Vrat. b. add. vn. Vindob. quodque reuocaui; etsi bene video, me mihi sic non satis constare, cum non alibi quoque in similibus idem placitum seruem, nec seruare possim. Sed habet nescio quid quod offendit, si μεταλλάξαι et μεταλῆξαι non distincta video. Itaque inf. quoque O, 31 ἵν' ἀπολήξῃς ἀπατάων scribam, etsi ἐλλίσσετο et similia relinquenda esse video. Est quoque μεταλήξαντι h. l. in ed. Flor. Fecit idem Brunck. in Apollonio, in quo est ἀπολήξαι. μεταλήξας. et III, 110 μεταλήξει γὰρ ὀπίσσω. μεταλλήξαντι. λήξαντι. παυσαμένῳ, Schol. br. vt appareat eum μεταλήξαντι scripsisse, quod diserte expressum in eodem Scholio apud Suidam h. v. Auctor glossae ap. Hesych. duo verba confudit: μεταλλάξαντι. παυσαμένῳ. μεταβληθέντι.

ταῦτα καί οἱ Mori et Barocc. male.

158. Δμηθήτω. Zenodotus et Aristophanes legerant Καμφθήτω. bene et hoc. Alterum tamen sollennius Homero: et potest interpretamentum videri τοῦ δμηθῆναι.

159. τοὔνεκα καί τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἁπάντων. Versus, quos Schol. et Eust. ex Aeschylo laudant: Μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ etc. sunt apud Stobensem Serm. CXIX. ex Niobe Aeschyli.

καί τι Mori. Otiosum τε etiam offendebat Iacobs nostrum. Poterat scriptum esse: τοὔνεκα καὶ θνητοῖσι. Praestabit τοὔνεκα καί γε. Nam τοὔνεκά γε et alibi. Sic Υ, 182 οὔτοι τοὔνεκά γε Πρίαμος etc. Et est γε in Vindob. — Notauerat Aristarchus post hunc versum nonnullos alium subiicere:

οὕνεκ', ἐπεί κε λάβῃσι, πέλωρ ἔχει, οὐδ' ἀνίησι.
quia monstrum, vbi ceperit, retinet nec remittit.

Addit: „nec tamen neceſſarium eſſe verſum." Quin etiam ineptus verſus eſt, et ieiunus.

160. καί μοι ὑποστήτω, ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι. ⟝ quod ὅσον pro καθ' ὃ poſitum eſt. Notatum quoque apud Suidam in h. v. Additur Scholion ſuper τὸ ὅσον quod ſenſu haud vno poni ſolet: quod Porphyrianum acumen ſapit. Grauius fuiſſet monere de ὑποστήτω. quod recte Sch. br. reddunt: παραχωρησάτο. ὑπειξάτω. Hoc et Apollon. Lex. h. v. habet cum verſu. Addit Heſych. ὑποταγήτω vbi laudatur Hemſt. ad Luciani Timon. adde Euſtath. Dictum puta h. l. cedere alteri de primo loco et acquieſcere ſecundo. Vi oppoſiti dicitur προΐστασθαι, praeire.

163. Ἀγαμέμνων erat in Moſc. 3. pro Ἀγάμεμνον.

164. δῶρα μὲν οὐκέτ' ὀνοστὰ διδοῖς Ἀχιλῆϊ ἄνακτι. Obſeruat Schol. Ven. A. „διδοῖς vt ὀρθοῖς. Sic et Ariſtarchus. eſt enim quoque διδοῖ inf. 515." Fuitne in aliis δίδως? an eſt mera obſeruatio grammatica? Eſt ſane διδοῖς a διδόω. οὐκέτ' ὀνοστά. ἄμεμπτα. v. Heſych. h. v. cuius Scholion ad h. l. ſpectat.

165. ἀλλ' ἄγετε, κλητοὺς ὀτρύνομεν. ⟝ „quod κλητοὺς dixit τοὺς ἀπὸ τοῦ καλεῖσθαι αἱρουμένους. Sic et Od. P, 386 οὗτοι γὰρ κλητοί γε." pergit: Ἄλλως· πρέσβεις ἐπιλέκτους, ἢ ἐξ ὀνόματος καλέσαντες. vnde Schol. B. L. τοὺς ἐξ ὀνόματος πρέσβεις reddunt. Conueniunt Apollon. Lex. h. v. Heſych. Schol. br. Euſtath. Verbo ſunt ἔκκριτοι, ex ipſis verbis Homericis inf. vſ. 516. 517.

Obſeruant quoque Schol. ὀτρύνομεν eſſe pro ὀτρύνωμεν. Niſi malis eſſe praeſens pro futuro.

In A. B. L. V. Euſt. multae argutiae ſunt, Porphyrii, ſi recte video, cur nec Agamemnon, nec Neſtor legationem ſuſceperit.

κλειτοὺς Cant. Barocc. Mori. Vrat. b. c. A. Moſc. 3. vn. Vindob. perpetuo errore.

167. εἰ δ' ἄγε, τοὺς ἂν ἐγὼ ἐπιόψομαι, οἱ δὲ πιθέσθων. Vulgo: ἐγὼν — at Ven. A. ἐγὼ, cum Scholio: „Ἀρίσταρχος ἐγώ· ἄλλοι δὲ ἐγών." (Schol. Lipſ. et Vict.

ἐγὼ, οὐκ ἐγὼν et vn. Vindob.) — et „οἳ δὲ pro οὗτοι δέ." At „εἰσὶ δὲ, οἱ προπεριέσπασαν, οὐκ εὖ." ergo fuere qui ſcriberent οἵδε. Huc Heſych. οἵδε, οὗτοι. —ἐπιόψομαι. ἐπικρινῶ. ἐπιλέξω Sch. br. Etymol. add. Euſt. πιθέσθων, pro πιθέσθωσαν. ſi tamen duo modo ſunt legati, recte erit dualis — εἰ δ' αἱρῇ τοὺς Vrat. b. miro errore.

168. Φοῖνιξ μὲν πρώτιστα — ⊱ quod Phoenix prior incedit, non inter legatos numeratus: προέρχεται καὶ οὐ συμπρεσβεύει. Scilicet proluditur dicendis ad v. 182 vbi dualis de legatis occurrit. Copioſe de eadem re agunt B. L. V. Sch. br.

169. αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε — ⊱ „quod Ariſtarchus contendebat ἔπειτα eſſe h. l. χρονικὸν, μετὰ ταῦτα." Repetitum hoc et alibi, vt ad Ψ, 551. Λ, 93 adde Etymol. Dices, quorſum haec ſubtilitas? ſcilicet quia disputatum eſt de numero legatorum. v. ad 168. Itaque qui duo eſſe volebant, Phoenice non niſi comite ſeu duce aſſumto, lectos nunc eſſe duo legatos contendebant. Crates, hoc neglecto, ἔπειτα pro δὴ acceperat: „ἀντὶ τοῦ δὴ συνδέσμου." Etiam Heſych. ἔπειτα. μετὰ ταῦτα. τάχιστα. ἀντὶ τοῦ δή. cf. ad Ψ, 551. 2.

170. κηρύκων δ' Ὀδίος τε καὶ Εὐρυβάτης ἅμ' ἑπέσθων. ⊱ „quod Eurybates nunc non eſt Agamemnonis praeco, (A, 320) ſed Vlyſſis, (B, 184) alioqui eius adſpectus exacerbare potuiſſet Achillem."

Etiam h. l. ὁ Δῖος, ὀδῖος, ὅδιος, ὁ διὸς, edd. et codd. variant; ὅδιος Ven. vid. ad E, 39.

ἑπέσθων. dualis recte. Eſt tamen in Sch. A. ἑπέσθων, ἀντὶ τοῦ ἑπέσθωσαν. γράφεται καὶ, ἑπέσθω.

171. Φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημῆσαί τε κέλεσθε. ⊱ Excidit Scholion, quod ad εὐφημῆσαι ſpectaſſe puto. Euſtath. id contendit eſſe ὑμνῆσαι καὶ ἐνθεάσαι κατὰ εὐχὴν, εὔξασθαι.

172. αἴ κ' ἐλεήσῃ. Homerico more vn. Vindob. ἐλεήσει et ſuperſcr. οι. — Etiam vn. Vindob. ἀρεσσάμεθ' perperam.

173. πᾶσιν ἑαδότα μῦθον. ἑαδότα ab ἥδω, τὸ εὐφραίνω ductum eſſe, veteres docent; vnde ἧδα, ἀδὼς, ἑα-

ἑαδώς. De voce v. Exc. I. ad E, p. 174. Hesych. ἑαδότα. ἀρέσκοντα. ἀγαθά. Variat adspiratio; etiam ap. Apollon. I, 867 est αὖθι δ' ἕαδε et II, 35 χῶρον ἑαδότα παπτήναντες, vnde et ἐϝαδὼς et ϝεϝαδὼς scriptum fuit. v. Exc. de Digammo.

175. 176. iam lecti sunt A, 469. 470. Et 174 cum iisdem vss. Od. Γ, 338 sq. Φ, 270 sq.

177. αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τε πίον θ', ὅσον ἤθελε θυμός. In edd. erat σπείσαντ', vitiose, etsi sic quoque Venetus. at Schol. A. „γρ. σπεῖσάν τε πίον τε." Atque hoc vere Homericum, reduxi. Erat quoque in Townlei. In Homero est σπένδειν. σπεῖσαι. non σπένδεσθαι, σπείσασθαι. Ergo Clarke reposuerat σπεῖσάν τ' ἔπιον θ', quod iam in marg. edd. erat, etiam Od. H, 184 vbi idem versus legitur.

In principio versus οἱ δ' ἄρ ἐπεὶ emendabat Bentl. nec male.

180. δενδίλλων ἐς ἕκαστον. ‿ „quod dicta haec sunt praesente adhuc Phoenice; ideoque εἰς ἕκαστον dici potuit, cum tres essent:" Alii ἕκαστον pro ἑκάτερον dictum esse voluerant, dum ad duo tantum, Vlyssem et Aiacem, referre illa malebant. cf. ad 168. 169. Subtiliter de iisdem agunt Sch. B. L. Vat. Sane quidem in seqq. aliquoties adhibetur dualis de legatis. Phoenix, qui antea apud Achillem commorabatur, redire ad eum videri poterat. Nec tamen vel sic exemplo carebat, pluralem adhiberi de duobus.

δενδίλλων. Sch. A. et br. διανεύων τοῖς ὀφθαλμοῖς cum Hesych. h. v. Etymol. διανευόμενος. Apollon. Lex. περιβλεπόμενος, oculos circumferendo. ἴλλοι, vel ἰλλοὶ, ἀπὸ τοῦ εἰλεῖν, oculi, proprie oculorum anguli; de quo late iidem et alii viri docti egerunt. Ad locum nostrum proxime spectat Schol. Apollonii III, 280 ὀξέα δενδίλλων. Ὅμηρος δὲ ἐπὶ τοῦ στρέφειν τέθεικε τὴν λέξιν· τὸ ἐν ἐπιστροφῇ τοῦ προσώπου παρεκκλίνοντα τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπινεύειν. καθάπερ Ἀπολλόδωρος. (ad Homerum?) Σοφοκλῆς

δὲ ἐπὶ τοῦ περιβλέπειν τέθεικε τὴν λέξιν. (puto in deperditis.)

Restat ἐς ἕκαστον, quod peccat in digamma: δενδίλλων ες ϝεκαστον. Bentl. coni. δενδίλλων ὁ ϝεκαστῳ. Nisi dicendum est, totum versum serioris rhapsodi fetum esse.

182. τὼ δὲ βάτην ξ— „quod, excluso Phoenice, qui praeiuerat, tantum de duobus narratur. Alii dualem volebant positum pro plurali, vt alibi A, 567 ἆσσον ἰόντε. (at ibi vide.) et Od. Θ, 48 κούρω δὲ κρινθέντε." Sch. A. Similia Sch. br. Vict. quae Clarke refellit.

183. πολλὰ μάλ' εὐχομένω γαιηόχῳ Ἐννοσιγαίῳ. εὐχομένω superscripto οι Lips. et Vrat. A.

Primum nunc occurrunt epitheta Neptuni diuersimode exposita in Etymol. Apollon. Lex. Hesych. Schol. ad h. l. et ad N, 43. 125. Praestat: γαιήοχος, ὁ ἔχων, συνέχων, περιλαβὼν, τὴν γῆν, quia mare, cui praeest, ambit terram. Schol. B. ad N, 125 nimis subtiliter: ὁ ἔχων, ὁ βαστάζων, τὴν γῆν. ἐπὶ γὰρ τοῦ ὕδατος γῆ ἐστήρικται. Koeppen haud indocte monebat, ex analogia τοῦ πολιοῦχος esse debere, qui tuetur terram, qui ei praeest. Ita quidem Diana est γαιάοχος, quae tuetur vrbem, ap. Sophocl. Oed. R. 160. Et forte Neptunum primo sic dictum esse ab Ionibus Achaiae, cui deus praeesset. Acute haec dicta sunt. Nil tamen vetat, quominus vox illa diuersis sensibus adhibita occurrere possit. Recedit a ceteris ea ratio, qua γαιήοχος esset ὁ γαίων, γαυριῶν, τοῖς ὀχήμασι· τοῖς ἀγῶσιν ἱππικοῖς. inf. Ψ, 584. Sch. br. et Etymol.

ἐννοσίγαιος. ὁ ἐνόσας, κινήσας, (ab ἐνόθω) τὴν γῆν, fluctuum motu allidentium littori. Idem ἐνοσίχθων. εἰνοσίχθων. Ad terrae motum epitheton traxere iam veteres, in his ipse Herodot. VII, 129.

184. ῥηϊδίως πεπιθεῖν. Commode versu vtitur Eunap. Vit. Soph. in Maximo. p. 101. ed. Commel. πιθεῖν vitiose Flor. Ald. 1. Vrat. 1. Contra δὲ πεπιθεῖν Lips.

185. *Μυρμιδόνων δ' ἐπί τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθην.* Sch. A. „γρ. ἵκοντο" ſicque Barocc. Mori. Harlei. Townl. vn. Vindob. et Plutarch. de Muſica ſub f.

186. *τὸν δ' εὗρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ.* Studio citharae indulſiſſe volunt Achillem ad leniendos animi motus; eoque conſilio Achilles ſaepe, v. c. ap. Aelian. V. H. XIV, 23. Sext. Empir. p. 358. laudatur citharam pulſans et ab artificibus exhibitus eſt.

187. *καλῇ, δαιδαλέῃ, ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν. ζυγὸς ὁ πῆχυς τῆς κιθάρας, ᾧ ἔγκεινται οἱ κόλλαβοι. οὕτως δὲ λέγονται οἱ πάσσαλοι, ὧν ἐξάπτονται αἱ χορδαί.* Sic Schol. A. B. br. Euſtath. Heſych. in *ζυγά.* Rem docet Ariſtot. Quaeſt. mechan. 13.

ἀργύρεον ζυγὸν legunt Cant. et a m. pr. Lipſ. Harlei. Townl. Vrat. b. duo Vindob. Sext. Empir. p. 358. et ipſe Venetus, etſi Schol. A. interpretatur *ζυγὸς ἀργύρεος*, quod in edd. legitur. In Vrat. b. etiam *δαιδαλέον* legitur, et ap. Plutarch. de Muſ. l. c. ſub fin. *περὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν εἶεν.* Videtur ſane *τὸ ζυγὸν* antiqua fuiſſe forma; nec minus tamen *ὁ ζυγός.*'

188. *τὴν ἄρετ' ἐξ ἐνάρων, πόλιν Ἠετίωνος ὀλέσσας.* ⊱ „quod ſuauiter et decenter e praeda habet citharam Achilles, ne ſecum domo attuliſſe videretur, tanquam inter arma otium exacturus." Sch. A. Multa ſimilia argutantur Sch. B. L. Vict. br. Koeppen ex h. l. eliciebat, inſtrumenta muſica iſto tempore nondum a Graecis fuiſſe fabricata, ſed a barbarorum manibus petita. In edd. Sexti Empir. l. c. erat: *τὴν ἕλετ'* ex interpretatione; quod mutauit Fabric. *τὴν ἄρατ'* vn. Vindob.

πόλιν. In edd. *πτόλιν*, excepta Romana. Atqui *πτόλις* non ſcribitur niſi ad producendam vocalem breuem antecedentem. Seruant quoque *πόλιν* Barocc. Vrat. b. Ven. Vindob. et haud dubie alii.

189. *ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.* Sic inf. v. 520 et Od. Θ, 73 *ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν.* nec aliter, qui verſum recitant, Plutarch. l. c. et Dio Chryſ. Or. II. de Regno p. 82. R. Attamen ineſt hiatus. Debetur tamen

ille grammaticis, cum scriptum esset κλέε' ἀνδρῶν. Nam a κλέος fit κλέϝος, κλέεα, vnde κλέη. hoc aut κλεᾶ reponere iubet Bentl. at R. Payne Knight p. 56. κλεεϝ' ανδρων. Mature tamen τὰ κλέα vltima breui acceperunt poetae: etsi ex eorum numero exemtus est a Brunckio Apollon. Arg. I, 1 vbi κλέα Φωτῶν, e Cod. Par. nunc leguntur pro κλέα ἀνδρῶν. at est IV, 362 πάτρην τε κλέα τε μεγάρων — In Vrat. b. erat κλέος.

Ceterum ad h. v. alludunt multi: Aristid. Quintil. de Musica lib. II, p. 87. Dio Chrysost. Or. II. de Regno p. 82, R. Plutarch. de Musica sub f. et de Alex. fortuna I, p. 310.

190. Πάτροκλος δέ οἱ οἶος ἐναντίος ἧστο σιωπῇ ⳨ „quod οἶος cum ἐναντίος iungendum est; praeter eum aderant Automedon, etiam Phoenix" Schol. A. B. L. Vict. Scilicet putant nonnulli Phoenicem antecessisse duo legatos. cf. 182. 168. Quasi non esset: ex aduerso, seorsum a ceteris qui aderant, sedebat; ἀντικρὺ, vt bene Eustath.

ἐναντίον Townl.

191. δέγμενος Αἰακίδην — Versu saepe vtuntur Lucian. et alii rhetores. „γρ. καὶ δέχμενος" Schol. A.

ὁπότε λήξειεν ἀείδων· ὁπότ' ἂν Cant. Saltem subintell. ἄν. ἀείδειν vn. Vindob.

192. τὼ δὲ βάτην προτέρω ⳨ quod dualis de Aiace et Vlysse iterum dictus, excluso Phoenice. v. ad 182.

193. ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς. „ταφὼν ἀπὸ τοῦ θήπω. θαπὼν, ταφών." Sch. A. quid tamen si prisca forma τάφω fuit? Apio a θάμβος duxisse videtur ap. Apollon. Lex. vbi ἐκπλαγεὶς redditur. Inepta attexunt Schol. B. L. br. Eustath. Etymol. qui meliora dat in τάφος. Ernesti ad Callim. in Dian. 103 vbi ἔταφες est, quaerit in voce notionem τοῦ *videre;* verum ea ex contexto venit, non ex vi vocis.

194. αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπὼν ἕδος, ἔνθα θάασσεν. Iterum argutantur Schol. A. B. L. Vict. br. sintne αὐτῇ σὺν φόρμιγγι iungenda cum antecedentibus an cum seqq.

hoc eſt, ſurrexeritne et manibus retinuerit lyram, an, ſedem vna cum lyra reliquerit ea depoſita. Verius vtique eſt prius.

ἔνθα θάκτσεν. Vrat. b. a m. ſec. θάασκεν. Mori. Barocc. et vn. Vindob. ἔνθα κάθητο. At θάασσεν etiam Apollon. Lex. et Heſych. cum interpretatione ἐκαθέζετο. Occurrit quoque iterum Jl. O, 124. Od. Γ, 336.

195. ὡς δ' αὔτως Πάτροκλος. alii ὥς δ' αὔτως probante Barnes et Bentl. In Heſych. tamen: ὡς — ὁμοίως· ὥς δ' αὔτως —

196. τῷ καὶ δεικνύμενος. Sch. A. „γρ. τοὺς καὶ δεικνύμενος. δεξιούμενος (quod iam Apollon. Lex. habet) φιλοφρονούμενος iterum Od. Δ, 59. Alibi eſt pro δείξας. δεικνύμενος Δαναοῖσιν Ψ, 701." Eadem Sch. B. L. Vict. br. Euſtath. „γρ. δεχνύμενος" Barnes. Ex δέκω facta ſunt δείκω, δεικανάω, δεικνύω, δείκνυμι, atque etiam δέχομαι.

197. χαίρετον, ἦ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον. — „quod dualis χαίρετον, ἱκάνετον, iterum excludit Phoenicem; porro ἦ, ἦ, ſcribendum eſſe, vtroque loco aſſeueratiue."

„γρ. ὦ φίλω" Barnes. ſcil. ex Schol. br. 182. vn. Vindob. ὦ φίλοι. In Lipſ. cod. ſuperſcriptum χαίρετε — ἐστέ. male illato hiatu.

ἦ τι μάλα χρεώ. „Parmeniſcus recitauerat pro his ἡμέτερον δῶ." Vtinam adiectum eſſet, cui fundo haec lectio innixa fuerit, quae et in Harlei. legitur, altera ſupra ſcripta; haud dubie enim ea accommodatior eſt quam vulgata, ἦ τι μάλα χρεώ, etſi per ſe ea bene ſe habet, ſenſum tamen et ſtructuram interpellat: *ſane magna neceſſitas, inopia, vos tenet.* Recte alioqui Erneſti reddebat: „ſumma certe neceſſitate adducti ad me iratum adueniſtis; vos tamen omnium gratiſſimi mihi adveniſtis, etiam irato." Vt accipiamus verba ſic vt ſint: ſane neceſſe eſt, vos mihi amicos eſſe, vetat vſus formulae Homericus. Etiam vir acutus, Iacobs in verbis haeſerat et coniecerat ex litterarum apicibus: ἱκάνετον

εἰς τὸ μέλαθρον. quia et inf. 204 οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ.

198. οἵ μοι — φίλτατοί ἐστον. Ven. φιλτάτω cum mſ. Mori. et vno Vindob. Agnoſcit tamen Schol. A. alteram quoque lectionem. Vbique in dualibus varietas cum pluralibus obuia fit, nec fides ſatis firma alterutri.

200. τάπησί τε πορφυρέοισι. memorabile hoc ad huius aetatis vitam. Niſi e praeda Troianorum hi tapetes erant, mercatu Aſiae ad Achiuos perueniſſe eos neceſſe eſt. Erat enim iam ea aetate arte texendi, figuras quoque in veſtibus, nobilis opera Babylonis et Phrygiae, cf. Athen. II, p. 48.

202. μείζονα δὴ κρητῆρα — καθίστα. Sch. A. obſeruat καθίστα eſſe ex καθίστανε. alios ab ἱστῶ (ἱστάω) deducere. Diſertius haec expoſuit Etymol. in ἵστη. eſt hoc ipſum in Homero: ἵστη δὲ μέγα κῦμα Φ, 313.

203. ζωρότερον δὲ κέραιε, δέπας δ' ἔντυνον ἑκάστῳ. ζωρότερον, τὸ ἄκρατον Schol. A. ſiue τὸ ἀκρατώτερον, vt eſt in Apollon. Lex. et Etymol. In Apollon. I, 477 eſt ζωρὸν μέθυ. Etymol. docet alios θερμότερον exponere. *viuidius merum* apud Martialem eſt, VIII, 6. vbi h. l. reſpici notat Wakef. Silu. Crit. P. III, p. 187. Schol. A. ait alios exponere ταχύτερον. (ergo iunxere cum κέραιε ταχύτερον, ταχέως. Occurrit hoc apud Ariſtotelem, qui hinc lucem accipit, Poet. 25, 7 οὐ τὸ ἄκρατον, ὡς οἰνόφλυξιν, ἀλλὰ τὸ θᾶττον. Adduxit homines inde a Zoilo inepta argutatio, quod indecorum ſit virorum grauium perſona, tanquam πρὸς κῶμον venirent, meracius apponere: hoc apparet e Schol. B. L. Vict. Euſtath. Heſych. ad quem v. laudd. Adde Athen. X, p. 423 D. et Caſaub. ad e. l. X, 6. Plures etiam miſcendi vini rationes ex h. l. docet Athen. I, p. 10 C. nam incredibile eſt, quot modis hoc ζωρότερον vexarint veteres: v. inprimis Plutarch. Sympoſ. V, 4. Atqui Achilles viros amicos, noctu ad ſe profectos et ex via feſſos, liberaliter excipiens vino recreare vult; quidni ζωρότερον apponeret?

ζωρότερόν τε Cant.

κέραιε. si auctoritatem veterum sequendam esse putamus, est hoc pro κέραιρε reponendum. Nam legunt sic Ven. vterque, Lips. Mori. Townl. ed. Rom. cum Eustath. qui nonnulla quidem exemplaria exhibere ait κέραιρε, pauca tamen nec optima: ὀλίγα μέντοι, καὶ οὐδὲ τὰ ἀκριβέστερα. Monent quoque Schol. vetera sine ρ esse scribendum, laudantque Aristophanem, etiam Herodianum rem memorasse. Nec est quod respuas; κεράω, κεραίω, factum est, vt νάω, ναίω. μάω, μαίω. δάω, δαίω. Scripsisse nonnullos κέραινε patet ex Hesych. vulgarius tamen inualuit κέραιρε, quod exhibent edd. Aristotelis et Athenaei loc. cit. et Schol. br. κέραιρε, κίρνα. Etymol. κέραιρε, κίρνα. ἀπὸ τοῦ κεράω, κερῶ, κεραίρω. ὡς μενῶ, μεναίνω· (hoc ad κεραίνω spectat) ἢ κέραιρε (leg. κέραιε) ἐκ τοῦ κερῶ, κεραίω. Aliud vitium in Suida in ζωρότερον, vbi ἐκέρασσε in h. l. legitur.

ἔντυνον ἑκάστῳ. peccat in digamma. Correxit iam Bentl. ἔντυνε ἑκαστῳ. εντυνε ϝεκαστῳ.

204. οἵ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ. Ven. ὑπ' ἔασι· quod probo. ὑπέασσι Schol. br. vnde receptum in edd. Oxon. Cantabr. recte emendatum a Barnes. nam α per se productum est. ὑπίασι Mori. Barocc.

206. αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ. ϛ— „quod Euphorion τὸ κρεῖον accepit τὸ κρέας. At est Homero τὸ κρεοδόχον ἀγγεῖον.“ Eadem Apollon. Lex. cf. Hesych. Plura addit Etymol. ex Herodiano et Ptolemaeo; An Euphorion hoc in Homero ipse notauerit, non dicam; videtur ille vocem Homericam aliquo loco pro κρέας adhibuisse; sic accipio notata ab Apione et Herodoro apud Schol. Vict. et Eustath. Caussa memoratur, quod τὸ κρεῖον alii de lebete accipiebant, quo coquerentur carnes: Homerus autem non nisi carnes assatas nouit. Verum τὸ κρεῖον inseruiit tantum carnibus secandis, quas veru infigerent. τράπεζα μαγειρική, quod iam Ernesti docuit.

Addit Schol. A. quod ἐν πυρὸς αὐγῇ ſit τὸ ἀπὸ τοῦ πυρὸς φωτιζόμενον. ſcilicet, non ſimpliciter αὐγὴ πυρὸς pro πῦρ, vt ἐν πυρὶ ſit, iuxta ignem, vt Schol. br. quoque interpretantur, ſed, in loco ab igni colluſtrato. Idem Scholion eſt in Apollon. Lex. in πυρὸς αὐγή. et ſimilia habent Sch. B. L.

Notant quoque κατέβαλεν eſſe pro κατέθηκε.

208. ἐν δὲ συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ. Primo nunc occurrit συὸς σιάλοιο, συὸς ἐντροφίου, ἀπαλοτρεφοῦς. ὡς· ζατρεφέων σιάλων· (Od. Ξ, et al.) ἢ σεσιτισμένων. Schol. B. L. Vict. De etymo ambigitur: ductum eſſe ἀπὸ τοῦ σιτίζειν quis ſibi perſuaſerit! Aliud eſt apud Etymol. σίαλος (alii accentu variant σιαλὸς v. Suidas) ὁ ἀφρός. vt ſit, ſpumeus aper. ἄῤῥην σῦς, παρὰ τὸ ἀφρὸν ἀφίεσθαι. Fuit illud σιϝαλος, et natum inde σιγαλόεις, vidimus ad E, 226.

τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ. Heſych. θάλλουσαν. ἀκμάζουσαν. proprium de pinguedine, et adipis ſuperficie exuberante; conuenit cum Lat. nitere. inf. 463 σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ.

ἀλοιφῇ. λίπει Apollon. h. v. cum Schol. br. et Heſych.

209. τῷ δ' ἔχεν. ⊱ στιγμῆς tamen cauſſa in Scholio non apparet; forte quod ſibi ipſi miniſtrat Achilles, αὐτοδιακονεῖ. aut quod Automedon nunc adeſt, ſupra non memoratus.

τῷ δ' ἔχεν. ὑπεῖχεν. Schol. L. Vict. ἐκράτει (ſc. τὴν ῥάχιν) Schol. br.

210. καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε. diſerte agnoſcit μίστυλλε Schol. Victor.

212. αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη, καὶ φλὸξ ἐμαράνθη, ⊱ „ſcriptum olim in nonnullis fuit αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἀπέπτατο, παύσατο δὲ φλόξ.“ Schol. A. B. L. Euſtath. et Plutarch. de facie lunae p. 934. A. vbi et eſt — φλὸξ ἀνθρακίην στορέσασα, non bene. Additur in Sch. A. et ex veteribus in Euſtathio: γελοῖον δὲ τὸ πυρὸς ἄνθος, ὡς ῥόδων ἄνθος. quidni tamen ignis excan-

descentis, donec consumtis materiis carbones supersint, *flos ignis* dici potuerit? atqui et *μαραίνεσθαι* de flamma subsidente hoc ipso loco dictum est. Apud Eustath. porro ex veteribus: sane quidem et Aeschylum πυρὸς ἄνθος dixisse, sed ibi Prometheum augere rem data opera: σεμνοποιεῖται γὰρ ἐκεῖ τὸ πῦρ, ὥς τι καλλιστεῖον τοῖς ἀνθρώποις πρὸς τοῦ Προμηθέως δοθέν. Lucret. I, 989 *flammai flore coorto* laudat Bentl. e melioribus libris. Scripserant alii: αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐμφήνατο, παύσατο δὲ φλὸξ, tradente Schol. Lips. monstrum vocis corrige ἐμαρήνατο, quod etiam in Schol. Vict. legitur. Alios legere αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐμαραίνετο legere Clarke narrat. Videtur hoc petitum ex Jl. Ψ, 228. Quae ex his verior lectio sit, nemo definire ausit. Vulgatam praetulerat Aristarchus. Notandus vsus τοῦ κατακαίεσθαι, de flamma deficiente materia consumta. Contra κατὰ μῆρ' ἐκάη A, 464 versu aliquoties repetito; adde A, 40. O, 373.

213. ἀνθρακιὴν στορέσας. Suidas h. v. πεπυρακτωμένοι ἄνθρακες, versu adscripto.

ἐφύπερθε τάνυσσε. ἐφύπερθ' ἐτάνυσσε Townl.

214. πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο. de epitheto varia ariolantur Schol. Eustath. Plutarch. Sympos. V, 10 pr. simplicissimum erat dicere, esse, *praeclarum*, *almum*. Hesych. recte: ἁλὸς θείοιο, ἐντίμου. nisi malis dicere esse, sacrum, propter vsum religiosum in mola salsa.

Recitat hemistichium Apollon. in ἅλα. πάσσε et ἔπασσε, cum Hesych. vt notionem spargendi inde adstruant.

κρατευτάων ἐπαείρας. plura comminiscuntur grammatici in Schol. B. L. Melius Aristarchus ap. Apollon. Lex. esse κρατευτὰς bases, quibus verua vtrinque imponuntur, statumina; lapides puta vtrinque positos. Sua fecit ista Schol. A. adde Eustath. Hemsterh. ad Pollucem X, 96 pronior erat in alteram interpretationem, vt κρατευταὶ sint λαβαὶ veruum. Melius ipse Pollux VI,

89 vbi κρατευτήριον est ferrum, cui immittuntur verua: ἀφ' οὗ ἴσος καὶ Ὅμηρος εἴρηκε· κρατευτάων ἐπαείρας.

Tandem pro ἐπαείρας Aristarchus legebat ἀπαείρας contra poetae mentem.

215. εἰν ἐλεοῖσιν ἔχευε. ἐλεοῖσιν aspirate Ven. cum Schol. br. et Vict. et Etymol. in εἰλεός. quem dissensum iam Hesych. memorat h. v. Varia in Schol. Etymol. Ammon. ex etymologia afferuntur. Sufficit Apollon. Lex. h. v. et hinc in Suida et aliis, τοῖς μαγειρικοῖς τραπεζίοις· ad quem loc. iam laudauit Tollius notam Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 371. itaque loca Aristophanis et Schol. excitare necesse non est. ἐλεῆσι Barocc. Mori. ἔχευεν. „ἐν ἄλλῳ· ἔθηκεν" B. L. Sch. br. Eust. sicque vn. Vindob. ed. Rom. et Schol. Aristoph. Equ. 152 cum Athen. IV, 22 p. 173 B. In altero loco Od. Ξ, 432. est βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀολλέα. ἔχευαν est ap. Ammon. p. 49. At Schol. Aristoph. Nub. 178 versum concinnat ex hoc et v. 210 αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὤπτησε, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρε.

218. αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν. vn. Vindob. ἀντίος.

219. θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει. quod Philoxenus et Timotheus (quos probabile fit in aliquo dramate Achillem legatos excipientem exhibuisse atque Homericum in hunc sensum reddidisse) acceperunt θῦσαι, θυμιάσαι. Sic quoque Ammon. p. 132. Enimuero recte Sch. A. B. L. add. Eust. per ἀπάρξασθαι reddunt, (vtrumque apponunt Schol. br. Hesych.) et θυηλὰς τὰς ἐπιθυομένας ἀπαρχάς, vt Od. Ξ, 446.

Superest notabile in h. v. vsus voc. τοῦ in τοίχου τοῦ ἑτέροιο haud dissimilis ab vsu articuli seriorum. Putes fuisse τοίχου τοι (vel δὴ) ἑτέροιο. Iteratur tamen Ω, 598. Amphiboliam olim inepti in h. v. quaesiuerunt ap. Hermog. Method. Eloqu. 35. In 218 ἷζεν et ἵζεν iterum variat.

221. οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ', ἑτοῖμα προκείμενα, χεῖρας ἴαλλον. interpungit Bentl.

222. *αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος* — ⸖ „Coenati iam erant apud Agamemnonem ſup. 178. et mox 226. 7. Aiebat itaque Ariſtarchus melius ſcripturum fuiſſe Homerum *καὶ ἐδητύος ἄψ ἐπάσαντο.* Religioni tamen ſibi duxerat aliquid mutare, cum vulgatam lectionem in multis libris reperiſſet" Schol. A. Fuerat quoque ſimilis in h. v. quaeſtio Porphyrii: in Sch. B. L. V.

223. Cur Vlyſſes *primo loco* verba faciat, quaeritur. Multa ariolantur grammatici. Atqui Vlyſſis prudentia et cautione opus erat in primo aditu parando ad Achillis animum. Difficillima enim res, de re alteri moleſta verba facere ſic, vt alter non exaſperetur.

θεῖος Ὀδυσσεὺς edd. ante Wolf. qui repoſuit *δῖος Ὀ.* Nil refert; habent tamen hoc Barocc. Mori. Cant. Lipſ. Ven. Vrat. b. et A.

224. *πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας, δείδεκτ' Ἀχιλῆα.* ⸖ „ad morem obſeruandum, quod pocula *plena*, haud inania, propinarunt; cogitandum autem eſſe, cum his verbis Achilli poculum in manus traditum fuiſſe ab Vlyſſe." — Apollon. Lex. *δείδεκτο. ἐπὶ μὲν τοῦ τὰ ποτήρια τῇ δεξιᾷ ἐκτείνειν. — οἷον τῇ δεξιᾷ προέπιεν.* Ap. Athen. I, p. 14 A. *ἀντὶ τοῦ ἐδεξιοῦτο, ὅ ἐστι, προέπινεν αὐτῷ τῇ δεξιᾷ διδοὺς τὸ ποτήριον* et iterum lib. V, p. 193 A. v. ad Δ, 4.

Peccat contra naturam metri *πλησαμενος δ' ϝοινοιο δεπας.* Fuit puto: *πλησαμενος δε δεπας ϝοινου.* Bentleius modo tollebat *δ'* vt eſſet *πλησάμενὸς ϝοινοιο*, modo tentabat *πλήσας δὲ ϝοίνοιο.* Vulgata eſt ap. Athen. XI, p. 498 D. vbi quoque de altero loco Odyſſ. Ξ, 112 agit.

Ad orationis vniuerſae artificium ſpectat Scholion alio loco poſitum ad vſ. 222 Schol. A. in duas *στάσεις*, ſtatus, diuiſam eſſe orationem, *τὴν παρορμητικὴν*, qua exhortatur Achillem, vt ſe placandum det; alteram *ἀλλοιωτικὴν*, vt, ſi Agamemnonem omnino exoſum habeat, ſaltem exercitus miſereatur vſ. 300. Artificium rhetoricum docere paſſim elaborant Schol. B. L. Enimuero ſit hoc in plerisque rhetorice magis quam poetico ſenſu.

224. δείδεκτ' Ἀχιλῆα vn. Vindob. Ἀχιλῆι.

225. δαιτὸς μὲν εἴσης οὐκ ἐπιδευεῖς. In Ven. επιδευης legitur addita tamen ⊱ ἡ διπλῆ, „ὅτι προστιθέασι τὸ σ, ἐπιδευεις, κακῶς. οὗτοι καὶ τὸ ἑξῆς περισπῶσιν, ἦμεν ενι κλισιη ἢ ἐτυγχάνομεν. Ἀρίσταρχος δὲ χωρὶς τοῦ σ." Schol. A. Obſcura haec, multo magis quod accentus omiſſi ſunt. Lectiones videntur ſuiſſe plures: aut ἐπιδευεῖς, quae nunc obtinet; et ap. alios quoque legitur, vt ap. Lucian. pro lapſu int. ſalut. 2 οὐκ ἐπιδευεῖς *tu non indiges*, vt eſt in edd. Athenaei I, p. 12 C. et οὐκ ἐπιδεύῃ, vt ſup. B. 229 erat ἐπιδεύεαι, vt de Achille haec pronuntientur; Ita vero 226. 7 prorſus alieni ſunt. ἐπιδευῆς, quod in Ven. A. eſt, poſtulat et ipſum vt ſuppleas εἶς. At ἐπιδευεῖς ſubint. ἐσμὲν, eſt probabilius; nam aliquoties hoc ſine verbo εἶναι ita poſitum occurrit: vt E, 481 τὰ δ' ἔλδεται ὅς κ' ἐπιδευής. item N, 622. Od. Δ, 87. Hoc idem Sch. br. ſequuntur: οὐκ ἐνδεεῖς ἐσμέν. et Heſych. ἐπιδευεῖς, ἐνδεεῖς. χρήζοντες. At alii, qui ἐπιδευεῖς legebant, legebant etiam ἦμεν. *eramus.* haec ſunt illa in Scholio: οὗτοι δὲ καὶ τὰ ἑξῆς περισπῶσιν· ἦμεν ἐνὶ κλισίῃ, ἤ, ἐτυγχάνομεν. Apud Euſtath. eſt οὐκ ἐπιδευεῖς εἰμὲν ἤγουν ἐσμέν. His vero in altero verſu obſtat: ἠδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν. At Herodianus nobiscum conueniebat ἡμὲν cum ſeqq. vsque ad δαίνυσθ' eſſe in medio interiecta. Ariſtarchus quomodo ſcripſerit, non ſatis aſſequor: niſi ἐπιδεύει voluit eſſe formam Atticam, vt βούλει pro βούλῃ, quae tamen in Homero locum non habet: in quo ſic eſſe debuiſſet ſcriptum ἐπιδεύεαι, vel ἐπιδεύῃ. Eodem tamen videtur ſpectare Schol. Lipſ. οὐκ ἐπιδεύεις δαιτός. ὡς τό· ἀποιχομένοιο Ὀδυσῆος Δεύῃ (Od. A, 253.) At Schol. Victor. laudat δεύει, videtur ergo in mſ. Lipſ. ſuiſſe quoque ἐπιδεύει, quod Ariſtarcheum erat; idque conuenit cum Schol. A. ſupra adſcripto. Qui itaque Ariſtarcheam lectionem reſcribendam ſibi ſumit, ei reuocanda erit haec ipſa lectio.

226. ἡμὲν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο. Mirantur grammatici, quod principio ſtatim orationis tam in-

cante Agamemnonis mentionem facit Vlysses. Varia comminiscuntur. At rhetoricae huius subtilitatis curam Homerus non habuit. Etsi fatendum est omnino his trinis versibus 226. 7. 8 onerari sententiam et vim orationis infringi, et videri eos interpretamenti speciem habere ad supplendum *οὐκ ἐπιδευεῖς*, cum verbum omissum esset, *ἐσμέν*. *εἰ μὲν ἐνὶ* var. lect. in marg. ed. Libert. Mox *μενοεικέα πολλὰ δαίνυσθαι*, vt iam sup. 90.

228. *ἀλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμηλεν.* peccat in digamma in *επηρατου ϝεργα*. Expedita tamen est medela iam a Bentl. allata *επηρατα ϝεργα*. Sic E, 429 *ἀλλὰ σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο*. et saepe alia. Vulgata tamen lectio perscripta quoque est apud Cicer. ad Attic. XIV, 13 vbi vss. 228. 9. 230 ille suauiter vtitur.

230. *ἐν δοιῇ δὲ, σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι* Sch. A. *ἐν δοιῇ δὲ, ἐν δισταγμῷ, ἐν διχοστασίᾳ.* Nec est scribendum *δοίῃ.*" vnde *δοιάσαι* et *δοάζειν*. v. Hesych. apud quem est scribendum: *ἐν δοιῇ δὲ, ἐν δισταγμῷ δὲ ἐν φροντίδι.* Callimach. Iou. 5 *ἐν δοιῇ μάλα θυμός.*

In verbis *σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι* est aliquid duri; quod et Eustath. animaduertit; nam esse debebat *ἢ σώζεσθαι ἢ ἀπολέσθαι*. nunc iunctura putanda est esse: *ἢ ὑμᾶς σαώσειν τὰς νῆας, ἢ αὐτὰς ἀπολέσθαι.* Bentl. coni. *σαωσθέμεν' ἢ ἀπολέσθαι*, vt O, 502. 3 *νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι, ἠὲ σαωθῆναι καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν.* pro quo est *σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι* Θ, 246. Bentl. quoque suspicabatur versum sequentem 231 *νῆας ἐϋσσέλμους* esse aliunde illatum. Pro qua suspicione possis laudare quoque hoc, quod Cicero l. c. memorato hoc versu subsistit, nec addit sequentem. Etsi hoc necesse nec erat. In vno Vindob. est *ἀπολέσσαι* ex emendatione.

231. *νῆας ἐϋσσέλμους.* v. ad B, 170.

232. *ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὖλιν ἔθεντο.* Huc spectat Etymol. *ἀντὶ τοῦ, αὐλισμὸν ἐποιήσαντο. ἐστρατοπεδεύσαντο. ἐκοσμήθησαν.* Proprie *αὖλις* est quod *αὐλή*. v.

Od. X, 470 vnde αὐλίζεσθαι de gregibus, tum, sub diu agere, et tandem pernoctare.

Ex hoc versu inscripta nonnullis fuit haec rhapsodia: ἔπαυλις Τρώων, quia Troiani noctu excubant ante castra Achiuorum.

233. τηλεκλητοί τ' ἐπίκουροι. τῆλε, τηλόθεν, κεκλημένοι. recte reuocatum a Wolfio, quod iam erat in edd. Ald. 2 et seqq. Male ad antiqua redierat Turnebus, τηλεκλειτοί τ'. etsi hoc et codd. habent, et ipse Venetus, alii τηλεκλυτοί. Satis de hoc dictum ad Δ, 491 E, 491. Z, 111.

234. κειάμενοι πυρὰ πολλὰ, ita et h. l. rescripsi pro κηάμενοι, cum Lips. Townl. Ven. et aliis codd. et grammaticis, ed. Rom. Eustath. Porphyr. ad Θ, 307. Conf. sup. ad vs. 88.

οὐδ' ἔτι φασὶ, scribitur οὐδέτι. οὐδέ τι.

235. σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέεσθαι. Faciunt vulgo subiectum, Hectorem; cui prius saltem conueniret, *putant, non eum substiturum, non desiturum esse*, οὐδὲ σχήσειν ἑαυτὸν, quod est σχήσεσθαι, continere se, temperare sibi, subsistere. vt inf. 651. At non conueniret alterum; nam ἐμπεσεῖν, ἐμπεσεῖσθαι, non de Hectore et Troianis, sed de Achiuis fugientibus dicitur, non modo in versu hoc aliquoties repetito, M, 106. 7. 125. 6. P, 639. vbi v. verum etiam in aliis, vt B, 175 φεύξεσθ' ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι πεσόντες, *irruentes in naues*; adde Λ, 822. 823. M, 106. 107. Recte ergo *ad Achiuos* retulit grammaticus in Schol. br. dum reddit σχήσεσθαι, ἀνθέξειν. ἀντιστῆναι. Eustath. vtramque rationem apposuit.

ἐν νηυσί. vulgg. ἐνί. sed illud in codd. Barocc. Cant. Mori. Lips. Vrat. b. Townl. Ven. nec aliter in iis locis, quae hunc versum repetunt; nusquam ἐνί.

236. Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων. Vna voce ἐνδέξια Aristarchi est lectio. „At Ascalonita ἐν abundare dicebat, scripseratque ἐν δεξιᾷ diuisis vocibus." voluit igitur esse ἔν σφι, ἐν αὐτοῖς? an potius ἐμφαίνων? (ἐπὶ in Sch. A. videtur corruptum ex compen-

dio vocis *Φησί.*) Verum ἐνδέξια ſunt dextra, fauſta, ſecunda omina. Hoc eſt quod Etymol. habet: ἢ ὡς αἴσια καὶ καλά. Conueniunt ἐπιδέξια σήματα B, 353. Et obſeruatum eſt, Ciceronem h. l., etſi memoria lapſum, in animo habuiſſe, cum de Diu. II, 39 Aiaci tribuit: *Homericus Aiax* (debebat Vlyſſem dicere) *apud Achillem querens de ferocitate Troianorum neſcio quid, hoc modo nuntiat: „Proſpera Iupiter his dextris fulgoribus edit.“* In principio verſus Ζεὺς δέ σφι non σφιν Kρ. ipſe Vict. ſcribere iubet. Ζεὺς γάρ σφι K. apud Clark. pro var. lect. laudatur.

238. μαίνεται ἐκπάγλως, πίσυνος Διΐ, οὐδέ τι τίει — μαίνετ' ἐκπάγλως vitioſe edd. Flor. Ald. 1. tum mſ. Lipſ. Vrat. C. Scilicet ex compendio ſcripturae non recte intellecto. — Sequitur πίσυνος Διΐ οὐδέ τι. adeoque hiat metrum. Bentl. emendabat πίσυνος βίῃ, οὐδέ τι. vt E, 205. Θ, 226. Similiter dictum ἀλκὶ πεποιθὼς, et χείρεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφι M, 135. ἶφι βίηφι πιθήσας, X, 107. Quidni tamen putes fuiſſe μηδέ τι. Sin hoc non admiſeris, referam me ad illud, quod alibi poſui: extra caeſuram, quieſcente tono, hiatum tolerabilem viſum: πίσυνος Διΐ. οὐδέ τι τίει. Nil mutatur in verſu ap. Iuſtin. Cohort. ſ. 24.

239. λύσσα δέδυκεν αὐτόν. nil amplius quam μαίνεται, de pugnantis ardore.

241. στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα. — Videtur excidiſſe cauſſa στιγμῆς. Haud dubie ea ad στεῦται pertinuit, quod vbique veteres notarunt, eſſe κατὰ διάνοιαν ὁρίζεσθαι. v. ad Γ, 83. B, 597. Φ, 455. inpr. Od. Λ, 583.

ἄκρα κόρυμβα hoc vno loco occurrunt. Grammatici reddunt ἀκροστόλια A. B. L. V. Sch. br. Euſtath. ſolliciti tantum de cauſſa abſcidendi, ſcilicet, vt eſſent pro tropaeis, ſeu ex religione, ne comburerentur, quia in iis deorum ſigna erant ſculpta. Nam autem ἀκροστόλια fuere in proris; et fuit is mos poſteriorum temporum, vt ornamenta ea prorae tollerent, nauem captam cre-

marent. Eadem acroſtolia videas paſſim fuiſſe pro tropaeis et dedicari diis: v. Diodor. XX, 87. 52. Plutarch. To. I, p. 119. Eodem modo Romani roſtra pro tropaeis ducebant in triumphis: quae ſatis nota ſunt. Bene hactenus; modo ad Homerica tempora haec recte referuntur. Atqui Hector hoc vnum faciet et facere conſtituit, vt propugnatoribus depulſis ignem in naues coniiciat. Iam autem illae ſtant puppibus ad terram adductis; ab hac parte eas aggreditur, ἄφλαστα tenet O, 717. graſſantur Troiani ſecuribus et bipennibus ibid. haud dubie vt prominentes puppis partes recidant. Vno verbo, ἄκρα κόρυμβα vix alibi quam in puppi erunt quaerenda, quae habebat κορώνην et ἄφλαστον, aplustre, extremam partem ad pinnarum formam effictam: vt O, 717 Ἕκτωρ δὲ πρύμνηθεν, ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει Ἄφλαστον, μετὰ χερσὶν ἔχων. Sane κόρυμβον per ſe declarat ſummam vel extremam partem quamcunque.

Fuiſſe quoque inter veteres, qui κόρυμβα in puppi quaererent, ex loco Heſychii corrupto patet: κόρυμβα, τὰ ὑπ' ἐνίων ἄφλαστα. male interponitur nunc τὰ ἀκροστόλια. pergit: τὰ ἄκρα τῶν πρυμνῶν. Ibidem alii κόρυμβα et in prora et in puppi collocauerant. In Aeſchylo quidem Perſ. 409 κόρυμβα in prora quaerenda eſſe, docent adiecta, nam ἦρξε δ' ἐμβολῆς Ἑλληνικὴ ναῦς, κἀποθραύει πάντα Φοινίσσης νεὼς κόρυμβα. At in Homero puppis eſſe κόρυμβα firmat auctor grauiſſimus Apollon. Arg. II, 603. vbi de Argo Symplegades effugiente: ἔμπης δ' ἀφλάστοιο παρέθρισαν ἄκρα κόρυμβα. Manifeſtum hic fit extrema puppis hic intelligenda eſſe. Male Schol. ἀκροστόλια reddit. Melius idem ad I, 1089 etſi interpolatus, vbi contra Apollonium ἐν λέξεσι disputat, qui eſt noſter Apollonius Grammaticus in Lexico, p. 189. ἄφλαστον ille per ἀκροστόλιον exponit: quo damnato pergit Scholiaſtes: ἐστὶν οὖν ἀκροστόλιον (eiice τὸ ἄφλαστον) κατὰ τὴν πρῶραν. ἀλλ' ὁ ποιητὴς παραδίδωσιν ἐπὶ τῆς πρύμνης, λέγων· Ἕκτωρ δὲ πρύμνηθεν — ἔχων.

242. αὐτὰς δ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρός. ⊱ „quod Ariſtarchus legebat ἐμπλήσειν." Notarant etiam nonnulli μαλεροῦ πυρὸς eſſe pro μαλερῷ πυρί. ſcilicet ex διὰ πυρός. μαλερὸν vox Homerica, cuius vim modo ex contexto, modo ex etymo conſtituunt grammatici. Itaque apud Heſych. redditur per plura: καυστικόν. μαραντικόν. ὀξύ. λαμπρόν. ἰσχυρόν. ἀσθενές. Schol. Apollonii I, 734 μαλεροῖο. οἱ νεώτεροι, λαμπροῦ. οἱ δὲ τοῦ μαραντικοῦ. Quandoquidem vox Homerica eſt, apponam, quid mihi verius eſſe videatur. Fuit antiqua ſtirps μάρω et μάλω, quae notionem attenuandi ac debilitandi, ergo corrumpendi et conſumendi habebat; vnde venit μαίρω, μαρῶ, μαραίνω, μαραίνομαι, flacceſco, contabeſco. vnde de flamma ſup. 212 Φλὸξ ἐμαράνθη. ex altera pronuntiatione, ἀμαλὸς, idem quod ἁπαλὸς, μαλερός. Eſt itaque πῦρ μαλερὸν, flamma conſumens materiam. Optime ergo Schol. br. μαλεροῦ, μαραντικοῦ. Φθαρτικοῦ. Apud Etymologum in ἀμάλη, eſt μαλεῖν αὐξάνειν. quod alicubi dictum eſſe potuit de flamma adoleſcente materiam conſumendo. Schol. B. ad Φ, 375 ducit ab ἀλέα calor, vt ſit τὸ θερμὸν καὶ καυστικὸν, nec indocte, modo doceret, vnde μ praefixum eſſe poſſit.

243. αὐτὰρ 'Αχαιοὺς δῃώσειν παρὰ τῇσιν ἀτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ. v. ad Θ, 183. vbi idem verſus legitur. Variat et h. l. lectio ὑπὸ καπνῷ et ὀρινομένους. Quod legitur ἀτυζομένους, debetur ed. Rom. et Turnebo. Antea erat ὀρινομένους ὑπὸ καπνοῦ in Flor. Ald. habentque hoc codd. Barocc. (altero ſupra adſcripto) Cant. Mori. Harl. Vrat. b. c. Moſc. 3. Lipſ. Ven. Vindob. (etſi modo ὀρυν — modo ὀρην — peccatur) Hactenus auctoritate ſuperat haec lectio alteram: etſi neutra per ſe alteri praeferenda eſſe videatur: vtrumque eſt ταράττεσθαι. Etiam Euſtath. vtramque agnoſcit. Sic ἀτυζόμενοι Φοβέοντο Ζ, 41. et ὀρινόμενοι κλονέονται Ξ, 59.

δῃώσειν. δηιώσειν et h. l. ſcribitur. Vt in ed. Flor. et in codd. vt Townl.

245. μή οἱ ἀπειλὰς ἐκτελέσωσι θεοὶ, vn. Vindob. ἐκτελέωσι.

246. Φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ ἑκὰς Ἄργεος ἱπποβότοιο. ξ- „Notant nonnulli, quod Homerus totam Peloponnesum non nouit, Hesiodus autem nouit." Vt verum sensum haec habeant, ita accipienda sunt: Homerum nondum totam Peloponnesum vno nomine comprehendere. Spectat obseruatio ad vsum vocis Ἄργος, quod multi pro tota Peloponneso dictum esse voluere; cum tantum sit ditio Agamemnonis. Atqui vel sic generali sensu pro terris ab Achiuis habitatis Ἄργος poni, negari nequit. v. Excurs. I. ad Il. B. Nam loquitur h. l. Vlysses ad Achillem; ergo improprie Argos memoratum esse necesse est, quod proprie tantum a parte Agamemnonis dictum esse poterat.

ἱπποβάτοιο vn. Vindob.

Porro „ἐν ἄλλοις. Φθεῖσθαι" sicque Mori. Townl. vn. Vindob. vtrumque Eustathius norat. At Φθίσθαι cum aliis Ven. Schol. br. Hesych. Φθίσθαι, ὀλέσαι. Scribitur quoque Φθῖσθαι, male, ab ἔφθιμαι. Eadem varietas occurrit N, 667. Od. Ξ, 117. O, 353. et καταφθίσθαι Od. B, 183. Potest tamen Φθεῖσθαι antiquior forma haberi a Φθέω. Φθέομαι.

247. ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε — In ἀλλ' ἄνα εἰ est hiatus: talis tamen qualem ferri posse censeo, tono quiescente. ἄνα pro ἀνάστηθι, vt παρὰ pro πάρεστι. Monet Etymol. h. v. ex Apollonio de Syntaxi p. 12.

248. υἷας Ἀχαιῶν τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ. Ex iis, quae in Exc. IV ad Il. A. disputata sunt, patet ἐρύεσθαι, ϝερύεσθαι, media breui, esse debere h. l. extrahi, eripi. At ῥύεσθαι, tueri, seruare, priore producta. Non dubito fuisse h. l. scriptum, τειρομένους ῥύεσθαι, sensu postulante.

ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ. Vrat. b. a m. sec. ὑπ' ἐκ Τρώων, non male, et ex vsu Homerico. Iacobs adscripserat P, 461 ῥέα μὲν γὰρ Φεύγεσκεν ὑπ' ἐκ Τρώων ὀρυμαγδοῦ. etiam sic mox K, 539. In voce ὀρυμαγδὸς aberrant li-

brarii multis modis. Etiam ὀρύγμαδος, θόρυβος, Etymol. Hefych. Enotatu digna res non eft.

Verfus 247. 248. fententias intercipiunt, easque frangunt.. Etiam Bentlei. iis offenfus eiectos effe malebat.

249. 250. αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται· οὐδέ τι μῆχος, ῥεχθέντος κακοῦ, ἔστ' ἄκος εὑρεῖν. Poffe et αὐτῷ τοι fcribi, et αὐτῷ τοὶ, docet Apollon. de Syntaxi p. 142, 14. οὐδέ τι μῆχος. Schol. Pindari μῆχαρ. ad Ol. II, 31 „καὶ Ὅμηρος· οὐδέ τι μῆχαρ ῥεχθέντος κακοῦ, οὔτ' ἄκος εὑρεῖν. Non videbant Barnes et Clarke hanc lectionem haud effe contemnendam, dummodo οὐδ' fcripferis; ita enim fententia melius continuatur inde ab ἔσσεται. Vt vulgo legitur, iungenda funt: οὐδέ τι μῆχος ἔστ', εὑρεῖν ἄκος ῥεχθέντος κακοῦ. ἔστ' poteft effe ἔσται et ἐστὶ, quo efficitur vt fententiofe efferatur. Cant. mf. οὐδέ τι μῆχος, ῥεχθέντος τε κακοῦ ἄκος, εὑρεῖν. quod et ipfum defendi poteft.

251. Φράζευ, ὅπως — ἀλεξήσεις. Euftath. Mori. Cant. Ven. ἀλεξήσῃς. item Vindob. et alius e correct. alter ἀλεξήσαις. v. Excurf. III. ad h. l. de ὅπως.

252. ὦ πέπον. o bone. Iam dictum ad E, 109. B, 235. In Vrat. A. ὦ πόποι.

Ceterum tenendus hic locus, vna cum altero Λ, 764 fqq. vnde conftat, ex Homeri mente Achillem paterna Pelei domo profectum effe ad Troiam, et effe commentum feriorum, de Achille in Scyron infulam ad Lycomedem abducto. v. inf. ad vf. 664.

254. τέκνον ἐμόν. ⊱ „notant nonnulli omiffionem τοῦ· λέγων τάδε." Sch. A. Sch. br.

255. αἴ κ' ἐθέλωσι. Townl. αἴ κε θέλωσι. contra Homericum morem, vt aliquoties monitum.

σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμόν. Ductus hinc eft verfus nobilis: *Vince animos, iramque tuam, qui cetera vincis,* apud Ouid. Ep. III, 85. Eft haec Φιλοτιμία et Φιλονεικία de qua pater Achillem monebat, quae in ipfo cum iracundia et afperitate erat coniuncta.

256. ἴσχειν ἐν στήθεσσι. „γρ. ἴσχε ἐνὶ σ." Barnes. ſicque Ven. b. male. ἐν στήθεσφιν vn. Vindob.

257. 258. Aut ſenſus me meus fallit, aut hi verſus rhapſodis debentur; Pater eum non poterat hortari, vt conceptam iram animo dimitteret in Achiuorum gratiam; ληγέμεναι ἔριδος; Illo enim tempore, cum in bellum exiret, nondum ira concepta erat, nec iniuria facta, nec λήγειν, ceſſare ab ea poterat. Fac ληγέμεναι dictum eſſe, quod non ferendum arbitror, pro abstinere; natum tamen vel ſic praeceptum ex re praeſenti, neque illud praeuideri potuit a parente. At ira efferueſcentem filium ab humanitate, φιλοφροσύνῃ, eſſe receſſurum praeuidere poterat. Vt tolerari poſſit, ſaltem ſupplendum eſto: ſin vero ad iram prouectus fueris, mox iram depone.

ἔριδος κακομηχάνου. Scilicet quia ὀργὴ eſt ζέσις τοῦ ἐν καρδίᾳ θυμοῦ πρὸς ὄρεξιν ἀντιλυπήσεως. Sch. A.

258. ὄφρα σε μᾶλλον τίσωσ' ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες, legebatur. At τίωσ' Ven. A. B. cum Schol. L. V. Euſt. Cant. Mori. Harl. Vrat. b. c. A. Moſc. 3. et vero etiam Edd. Flor. Aldd. et al. vsque ad Turneb. qui ex Rom. τίσωσ' induxit. Sane grammatica poſtulat τίωσι. Verum de metro ſic metuas. Nam τίω priorem habet breuem inf. 378. Od. N, 129. at producitur ſyllaba in ἔτιον. ἐτίομεν. τιοίμην, ὡς τίετ' Α. Θ, 540 τίον (ſcribunt τῖον) E, 536. multo magis in τίσω. Scilicet dicendum, duas fuiſſe formas: τίω et τῖω, ab hoc futurum quod ſecundum appellamus, et τῖον, Θ, 161. τιοίμην, et al. — οἱ μὲν νέοι Vrat. b. a pr. m.

259. σὺ δὲ λήθεαι. τὸ ἐπιλελῆσθαι eſſe mollius dictum, pro ἀμελεῖν, notant Schol. B. L. V.

260. παύε', ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα. παύε' iam Flor. Rom. Euſtath. at negligenter ſtatim Ald. 1. παῦε edidit; ſicque ſeqq. edd. donec Barneſ. alterum reduxit, quia in codd. Mori et Barocc. (adde vn. Vindob.) repererat παύεο. Diſerte erat παύε' in Cant. Harl. Ven. In Lipſ. erat παῦε, ſuperſcripto ου. Erneſti alterum quoque defendi poſſe ait, nam παύειν etiam neutraliter dici; qui ſaltem

non eſt vſus Homericus niſi forte Od. Δ, 659. at non vidit metrum non admittere παῦε, ſed ne hiatus ſit, requiri παύε', ἔα.

261. ἄξια δῶρα δίδωσι μεταλήξαντι χόλοιο. ⊱ Excidit Scholion: reſpexit puto τὸ μεταλήξαντι quod eſſe debebat non μεταλλήξαντι. cf. ſup. ad 157. et 299. Eſt quoque vna littera in Vrat. b. Townl.

262. εἰ δὲ, σὺ μέν μευ ἄκουσον· ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω. ⊱ πρὸς τὸ σχῆμα· ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω pro ἐγὼ δ' ἂν καταλέξαιμι. Recte haec Ven. A. ad morem Homericum, v. Exc. II ad E, p. 177. male adiicitur, κε abundare; eſt vero pro ἄν. Nolunt porro ſuppleri εἰ δὲ ſc. θέλεις, ſed εἰ eſſe παρακελευστικὸν ἐπίῤῥημα vt Ω, 74 ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν· Θέτιν. agedum: ἄγε δή. Alias εἰ δ' ἄγε. quod Clark. quoque monuit. Z, 376 εἰ δ' ἄγε, μοι, δμωαί.

263. ὅσσα τοι ἐν κλισίῃσιν. quod ſup. 120 ἐν πάντεσσι et περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω, quod nunc καταλέξω. Sequuntur verſus XXXVI. inde a 264—299 repetiti ex ſuperioribus 122—157. cf. et inf. T, 243 ſq.

267. Etiam hic οὐκ ἀναέθλιοσ εἴη legit et ſequentem verſum οὐδέ κεν eiicit Bentl. vt ſup. 125 et 126.

In Townlei. aberant v. 267. 8. 9. οὔκεν. οὐδέ κεν. ὅσσ' Ἀ. et poſſunt repetiti videri alieno loco.

270. δώσει δ' ἑπτὰ γυναῖκας ἀμύμονας ἔργ' εἰδυίας. Ariſtarchea lectio: teſtante Schol. A. vitioſa tamen; v. ſup. ad vſ. 128. Reſtitui ſaltem ἀμύμονα. alterum debet eſſe ἔργα ἰδυίας.

271. Λεσβίδας, ἃς — ⊱ „quod ſeptem Lesbias puellas memorat, nec Briſeis in earum numero eſt, quippe quae erat Lyrneſſia." Contra Zenodotum hoc monitum. vide plura ſup. ad 131.

272. αἳ τότε κάλλει ἐνίκων. adiicitur nunc τότε; intererat enim nouem fere annorum ſpatium.

273. μετὰ δ' ἔσσεται, ἣν τότ' ἀπηύρα. Townl. et vn. Vindob. ἀπηῦρε. Moſc. 3. ἀπηύρων male ex vſ. 131.

274. κούρην Βρισῆος. Ariſtarchus legerat κούρη Βρισῆϊς, ἐπὶ δέ. v. ad vſ. 132.

275. μή ποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι. Vrat. b. ἐπιβῆναι.

276. ἣ θέμις ἐστὶν, ἄναξ. Eſſe legendum ἣ non ἥ, quod vulgatum erat, monitum eſt iam ad vſ. 134. habeturque in bonis codd. Townl. Lipſ. Ven.

ἤτ' ἀνδρῶν ἤτε γυναικῶν. Lipſ. Vrat. c. Townl. ἤτ' — ἤτε vn. Vindob. καὶ — ἠδὲ, alius ἧτ' — ἧτε.

278. εἰ δέ κεν αὖτε — θεοὶ δώωσ' ἀλαπάξαι. Barnes. „γρ. δῶσ' ἐξαλαπάξαι." v. ad vſ. 136.

279. νῆα ἅλις reduxi pro νῆας ἅλις contra digammi legem. v. ad 137. et exhibent nunc νῆα Cant. Mori. Harl. Vrat. b. A. Townl. Lipſ. Ven. et iam ed. Rom.

νηήσασθαι Schol. A. notat „eſſe pro imperatiuo;" ſup. 137 erat νηησάσθω. Scilicet ſubintell. κελεύει.

281. Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας ἐείκοσιν αὐτὸς ἑλέσθαι. Cant. Moſc. 3. Lipſ. cum edd. Flor. Aldd. ἑλέσθω, vt ſup. 139. At ἑλέσθαι reduxit ex ed. Rom. Turnebus.

283. εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ'. ἱκώμεθ' nec hic nec ſup. 141 vsquam occurrit.

284. γαμβρός κέν οἱ ἔοις. Cant. ἔῃς. vid. vſ. 142. Ibidem et de vſſ. ſeqq.

288. φίλην ἀνάεδνον ἄγεσθαι Lipſ. ed. Rom. ἀγέσθαι. ἀέεδνον legendum eſſe, ſupra disputatum eſt, ad 146. αεϝεδνον.

289. ἐπὶ μείλια δώσει. non ἐπιμείλια. ibid. 147.

291. ἑπτὰ δέ τοι δώσει. Townl. δέ οἱ ex vſ. 149. Ibid. de vſſ. ſeqq.

292. Ἴρην, v. ad 150.

295. νέαται, v. ſup. ad 153. ναίεται Barocc. κέαται vn. Vindob.

296. πολύρρηνες et h. l. Townlei.

297. οἵ κέ σε — τιμήσουσι. Ven. etiam h. l. vt ſup. 155 τιμήσωσι. ⸔ Schol. ſtigmen additam eſſe aiunt, quod coniunctiuus pro indicatiuo ſit poſitus. οὕτως γὰρ Ἀρίσταρχος. τιμήσωνται ὡς ἐλεύσωνται." Turbata haec:

ſiue quod etiam τιμήσωνται lectum fuit, ſiue vt corrigendum ſit τιμήσονται ὡς ἐλεύσονται. Adiicitur: ἐν ἄλλῳ· τιμήσουσι. cf. ſup. ad 155. In Townlei. non modo τίσουσι vt 155. verum et interpolate: οἵ καί σε δωτίνῃσιν τίσουσι.

299. μεταλλήξαντι duplici λ eſſe Ariſtarcheum, iterum notant Sch. Ven. A. cf. ſup. ad 157. 261. μεταλήξαντι et h. l. Townl. Alterum λ eraſum in Vrat. b.

300. ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον. Ven. A. „θανάτου μᾶλλον, παρὰ τὴν κῆρα, ὅ ἐστι θανατηφόρον μοῖραν. (hoc male: ita enim κηρὸς μᾶλλον eſſe deberet) ἢ ἐν τῇ ψυχῇ μισεῖται μᾶλλον, παρὰ τὸ κῆρ, ὅ ἐστι ψυχή. (h. e. vt ducatur potius a κέαρ, κῆρ.) Bene Etymol. et Sch. br. κηρόθι, κηρόθεν, ἐκ ψυχῆς.

302. κατὰ στρατὸν et ad ſuperiora et ad ſeqq. referri poſſe, obſeruant Schol. A. et Vict.

303. ἦ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο. Sch. L. et Vict. „ὡς· πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος. ἀντὶ τοῦ, παρὰ πάντων: ἐκ πάντων.“ Comparant ſcilicet verſum ſimilem ſup. Δ, 95. κέ σφι codd. Mori. et al. vitioſe; καί σφι Cant. Τίσουσιν· ἦ καί σφι vn. Vindob.

304. ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθῃ. Barocc. Mori. Vrat. b. Townl. vnus Vindob. ἔλθοι. Sane ἐπεὶ ἄν, ἐπὰν, ἐπὴν, cum coniunctiuo eſt iungendum vt Z, 412. 488. I, 358. Eſt quidem exemplum optatiui T, 208 τεύξεσθαι μέγα δόρπον, ἐπὴν τισαίμεθα λώβην, ſed videtur in mendo cubare. Etiam O, 363 variat in libris ποιήσει et ποιήσῃ. De vſu Homerico iam dictum ad vſ. 262 et Exc. II. ad E, p. 177.

305. λύσσαν ἔχων ὀλοήν. vn. Vindob. ἔχοντ' ὀλοήν.

306. οἵ ἔμεναι Δαναῶν. omiſſo οἵ Townl. ἔμμεναι.

308. Ad h. v. e cod. Leid. Scholion Porphyrii ap. Valken. ad Ammon. p. 243 excitatur de πολυτρόπῳ eloquentia in hoc libro. Cui volupe eſt diſcrimen inter veritatem naturae in affectus perturbatione et fucum rhetoricum contemplari, comparet Libanii T. I. p. 228 orationem, qua Achilles Vlyſſi reſpondet.

308—314. leguntur ap. Platon. in Hippia, in pr. ſine vſ. 311.

309. *ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν.* Priorem vocem certatim grammatici interpretantur, reſpectu tamen plerumque moleſto ad etymum, quod hic non curamus: vt ipſe Apollon. Lex. h. v. *ἀπολελεγμένως. ἀποτόμως.* Scholia Ven. L. Vict. Sch. br. *ἀπαγορευτικῶς. ἀποτόμως· σκληρῶς. κεκριμένως* (male Sch. br. *κεκρυμμένως*) *διαῤῥήδην. ἀπηλγημένως. ἀφροντίστως.* add. Etymol. Heſych. Vox ſaepe Apollonio frequentata qui etiam vocem nouit II, 17 *ἀπηλεγεῖν.* Eſt lat. *praeciſe;* plane ſine vlla exceptione.

ἀποειπεῖν (fuit *αποϝειπειν*) ſi eſt *negare, ἀπαρνήσασθαι,* (ſic Sch. br.) vt ſup. A, 515. inf. 671. 506. tum *τὸν μῦθον* erit *τὸ χρῆμα.* Praeſtat tamen *plane eloqui et pronuntiare quod ſentias,* quo ſenſu H, 416. Od. A, 373. add. Π, 340. Ambiguum eſſe poteſt etiam inf. 431. Sic et *ἀποφάσθαι,* inf. 422. 431. 506. 645. Idem 369 *τῷ πάντ' ἀγορευέμεν, ὡς ἐπιτέλλω, ἀμφαδόν.*

310. *ᾗ περ δὴ φρονέω τε, καὶ ὡς τετελεσμένον ἔσται.* Memorabilis eſt lectionis varietas: *ᾗ περ δὴ κρανέω τε,* quae et doctior eſt, et cum altero hemiſtichio conſentit; et codd. auctoritatem habet, Harlei. Townl. Vrat. b. tum Veneti, cum cod. Vict. Heſych. cum Schol. Biblioth. S. Germ. ad A, 2. At Sch. A. docet Ariſtarchum *φρονέω τε* legere. Hoc et Lipſ. cum Schol. br. habet. Legitur quoque in edd. Platon. in Hippia l. c. *ὡς περ δὴ φρονέω τε.* Et conuenit melius ſenſui Achillis. In Lipſ. etiam monetur de altera lectione *κρανέω, τελειώσω.* Et vtrumque norat Euſtath.

καὶ ὡς τελέεσθαι ὀΐω ap. Platon. l. c. variatio et alibi obuia in hoc hemiſtichio, vt A, 204. 212.

311. *ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενος ἄλλοθεν ἄλλος.* Schol. B. et L. *τρύζητε ἤτοι τρύχητε τὴν ἀκοὴν καὶ βαρύνητε.* Melius Apollon. Lex. et Heſych. (qui ſua iam aetate in iſto corruptum *τρύζηται* repererat) ait factam eſſe vocem ex imitatione ſoni, quem palumbes reddunt, hinc dicti *τρυγόνες. ψιθυρίζητε.* Schol. br. *πολυλογῆτε.*

γογγύζητε. Similia dant Schol. Lipſ. cum Etymol. Euſtath. Erotian. h. v. Vt verbo dicam, factum eſt verbum ex ſono τρύζειν, eſtque idem quod τρίζειν ſup. B, 314. de ſono querulo, omnino de voce compreſſa, et conqueſtione. Mirum eſt, quod h. l. conſtanter per υ ſcribitur, vt et apud Aratum Dioſ. 216 ἢ τρύζει ὄρθρινον ἐρημαίη ὀλολυγών.

μή μοι τρύζοιτε memorat Sylburg. ad Clement. Strom. V, p. 238 (Pott. p. 260).

παρήμενος Ven. Townl. nil refert. habet tamen auctoritatem. Vulgg. παρήμενοι.

312. ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλησιν. Repetitur hic et ſequens verſus Od. Ξ, 156. 7. vtrumque feſtiue ad philoſophos transfert Lucian. in Fugit. 30 ὅς χρυσὸν φιλέει μὲν ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴποι. Expreſſi quoque ex his verſſ. Neoptolemi mores ap. Sophocl. Philoct. inde a v. 87. monente quoque Schol. ad e. l. vſ. 94.

De ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν nil notatur in Scholiis, quod ad rem ſit. v. Notam.

313. ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ. — „quod ἄλλο pro ἕτερον. Sch. A. cum Schol. B. L. Vict. et Suida in ἄλλος ἀντὶ τοῦ ἕτερος.

Vulgo legitur κεύθει et βάζει. quod Turnebus intulerat ex ed. Rom. idque etiam eſt in Porphyr. Quaeſt. 16. Ante Turnebum editum erat inde a Flor. Aldd. κεύθει — ἄλλο δὲ εἴπῃ. ſic et Codd. Mori. Barocc. Moſc. 3. Vrat. b. A. et Suidas To. I, p. 120 et 877. κεύθῃ et ἄλλο δὲ εἴπῃ Plato l. l. binis locis; ſicque Ven. Lipſ. Harlei. Plutarch. de Homer. poeſi p. XXXVII. εἴποι videri poteſt legiſſe Lucian. Fugit. l. c. niſi ille Ionicum in Atticum transtulit, nam παρῴδησεν· ὅς χρυσὸν φιλέει μὲν ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴποι. κεύθει et βάζῃ Philoſtr. Vit. Soph. I, 25, 10. at Schol. Sophocl. Philoct. 94 ap. Brunck. κεύθῃ et βάζῃ. Secundum haec maxime probabile ſit, probatiorem inter veteres lectionem habitam eſſe eam, quam repoſui, probante quoque Bentleio.

Ductus est ex h. l. versus Sophoclis in Creusa ap. Stobaeum Serm. XII, p. 140 κακὸν τὸ κεύθειν, κοὺ πρὸς ἀνδρὸς εὐγενοῦς.

314. ὡς καὶ τετελεσμένον ἔσται Vulgatum erat: ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα. minus accommodate ad sensum Achillis. Itaque adsciui alterum e Schol. Ven. A. qui ita ἐν ἄλλῳ legi ait. Legitur enim idem in Platone l. c. tum in Mori. Barocc. Harl. Vrat. b. Townl. Lips. et codd. Vindob.

315. οὔτ' ἐμέ γ' praetuli e Mori. Ven. Schol. quia vim habet, quae hic requiritur. pro vulgato: οὔτε μέ γ'.

316. οὔτ' ἄλλους Δαναούς. Townl. οὐδ'. idem vitiose 'Αχαιούς.

317. μάρνασθαι δηΐοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεὶ Vulgata lectio erat δηΐοισι μετ' ἀνδράσι. Obsidet ea edd. et codd. etiam Venetos. Et sine variatione versus sic repetitur a Glauco inf. P, 147. 8. At ἐπ' ἀνδράσι Aristarchum legisse prodit Schol. A. non tamen video codicem, qui sic exhibeat praeter vnum Vindob. Sane μάχεσθαι cum cognatis iungitur haud vno modo, plerumque τινὶ absolute, πρός τινα, κατά τινος, ἀντία τινὸς, vt Υ, 18. Si μετὰ iungitur, est inter alios, inter socios: vt inf. 352 ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' 'Αργείοις πολέμιζον. Sic μετὰ πρώτοις M, 321 et al. Commendat igitur ratio grammatica lectionem Aristarcheam: ἐπ' ἀνδράσι. Hoc enim dici potest et solet: sic Λ, 442 ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι, et Υ, 26. E, 124. 244.

Bentl. emendabat μαρναμένοις. Saltem sic μαρναμένῳ praeferrem; et iungerem: οὐ χάρις ἦεν μαρναμένῳ δηΐοισιν — vt 327 ἀνδράσι μαρνάμενος. At vulgaris lectio iterum repetitur P, 147. 148. nec summa ἀκρίβεια in Homero requirenda est.

Ceterum locus hic docere potest, quantum grauitatis sensui verborum addat ipsa dignitas loquentis. Similes sententias vidimus supra B, 225 sq. at in ore Thersitae; quam diuersa cum vi!

318. Ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι. Townl. Ἴση μοῖρα. Hesych. bis habet σῇ μοῖρα, notante Bentleio. πολεμίζει Eustath. πολεμίζῃ Ven.

319. ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ — Laborat hemistichium hiatu, quem ne Apollonius quidem admisit v. c. I, 192. 149. 342 et al. haud dubie grammaticorum et librariorum vitio: nam nec alibi hoc occurrit in hac voce, et Λ, 174 est τῇ δέ τ' ἰῇ. Jl. Ω, 66 est οὐ μὲν γὰρ τιμή γε μί' ἔσσεται. Antea vs. 57 erat ὁμή. Occupauerat sic alterum alterius locum apud Apollon. I, 384 forte etiam 497. Scriptum adeo olim fuit aut ἐν δὲ μίῃ. aut vt Bentl. coni. ἐν δέ γ' ἰῇ. vel ἐν δὲ ϝισῃ. Tuentur tamen vulgatam libri cum Apollon. Lex. in ἴα. sicque legitur in Aristot. de Rep. II, 7. vbi versus adscriptus. Corruptum erat in ed. Steph. ἐν δ' ἰῇ et iam ante in edd. Argent. Cephal. 1525. vt et in Schol. Vict. Erat tamen vulgatum ἐν δὲ ἰῇ in Flor. Aldd. et hinc profectis, in Rom. et Turneb. idque reuocauit Barnes. Scholia nil obseruant, nisi quod ἐν τῇ αὐτῇ reddunt.

Lucian. Contempl. 22. compegit vss. 319. 320. assutis aliis ex Od. K, 521. et Λ, 538. 572. confecitque inde locum valde festiuum.

320. κάτθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἀεργὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὰ ἐοργώς. Intulit tacite ἐοργὼς Stephanus, antea erat ἐωργώς. Vtrumque agnoscunt grammatici, Hesych. Etymol. In libris tamen est ἐοργώς. Ceterum euagatur sententia huius versus lineam; pari honore haberi desidem et obscurum cum viro forti et factis claro, ad sensum Achillis spectabat; non autem quod omnes moriuntur; redoletque versus omnino rhapsodi acumen in euoluenda et interpretanda sententia antecedentis versus: quod genus interpolationis est frequentissimum. Bene hanc suspicionem exposuit iam Koeppen. Nec ea fugit Bentleium, qui subtiliter coniicit: λάγχαν' ὁμῶς praedae partem parem auferre solet et — et — sane vs. 367 ἄξομαι, ἅσσ' ἔλαχόν γε.

Verſum laudat Lucian. in Demonacte ſ. 60. at idem παρῴδησε Contempl. 22. κάτθαν' ὁμῶς καὶ ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅς τ' ἔλλαχε τύμβον.

321. οὐδέ τί μοι περίκειται. Schol. A. notat in alio libro ſcribi περικεῖται, ab Aſcalonita autem πέρι κεῖται, pro περισσῶς; probandum tamen eſſe περίκειται, vt ἀπόκειται. Sane, vtro modo ſcribas, idem eſt, modo vim vocis teneas, quam conſtituunt Schol. B. L. Vict. οὐδέ τί μοι περισσὸν τῶν ἄλλων ἀπόκειται Sch. br. περισσὸν ἐστι. περίεστι. Ad eundem modum περιποιεῖσθαι dicitur.

322. αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν. Sch. A. „πολεμίζειν. ſic Ariſtarchus modo infinito.“ Fuit ergo in aliis aliter lectum? ſuſpicor πολεμίζων. quod etiam in Schol. Sophocl. Ai. 1269 occurrit, vbi Aiax dicitur προκαμεῖν τοῦ Μενελάου τὴν ψυχὴν προτείνων δορί. παραβαλλόμενος δὲ, παρατιθέμενος, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἰδιωτικὸν, παράβλημα. quod tamen hoc ſenſu minus vſitatum: etſi hoc etiam Euſtath. repetit. Vox ipſa παραβάλλεσθαι paſſim a viris doctis illuſtrata eſt, ἐναποκινδυνεύειν, μέγα κινδυνεῖν, etiam non addito ψυχὴν, vt h. l. idem eſt παραβάλλεσθαι. Od. I, 255 eſt ψυχὰς παρθέμενοι et B, 237 κεφαλάς. cf. Heſych. Suid. Vnde παράβολος de audaci homine. Eodem ſenſu παραθέσθαι ψυχὴν, Od. Γ, 74. B, 237.

323. ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσι μάστακ'. ἀπτῆσι. ἵπτασθαι μὴ δυναμένοις. Sch. br. Similia Heſych. ἀπτῆνες, ἄπτεροι, ἵπτασθαι μὴ δυνάμενοι, μικροί. cum Etymologo. — „γρ. ὡς ὄρνις δ' ἀ.“ Barn. male cauens metro forte.

324. μάστακ'. μάσταξ occurrit binis aliis locis Od. Δ, 287 et Ψ, 76 add. Tryphiod. 478. vbi aperte eſt *os, mandibulum;* ſic vim vocis conſtituit quoque Pollux II, 98. At hoc vno loco de *cibo* accipitur, μάσταξ νῦν ἡ μεμασημένη τροφή. Sch. Ven. atque etiam a μασᾶσθαι deducitur, (debebat dici formam vocis fuiſſe μάσσαξ,) quia μάστακα *quartus* caſus eſſe vulgo creditur; at ſi *datiuus* eſt μάστακι, vt pro ore, roſtro ſit, ſenſus ſuus

voci relinquitur; manet hoc tantum incommodi, quod προφέρῃσι absolute dictum est, pro προφέρῃ τὴν τροφήν. Quo spectat, puto, Schol. Vict. προφέρῃσιν. ὡς τὸ· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον (Od. M, 194) vbi προπεσόντες etiam absolute dictum, *incumbentes* sc. in remos, remis. Hoc modo acceperat Apollon. Lex. h. v. quod bene vidit Tollius ad e. l. nec aliter Plutarchus de profect. virt. T. II, p. 80 A. vbi lepide haec transfert ad Sophistas, qui cruda et indigesta, quae ipsi male perceperant, auditoribus tradunt; et de amore prolis, p. 494 D. cum reddat: διὰ στόματος et τῷ στόματι. Tandem etiam significatum nonnulli adoptarunt, quo μάσταξ genus locustae esse fertur, idem βροῦχος. de quo Etymol. h. v. p. 216, 5. Hoc est quod Schol. A. apposuit: γλωσσογράφοι μάστακα, ὡς τὴν ἀκρίδα. Subiicit hinc promiscue ceteros significatus, quod et Hesych. facit, et Eustathius.

κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ. ita erat in edd. „Aristarchea lectio“ teste Schol. A. at, inquit, vulgares κακῶς δέ τε οἱ. quod Ven. ipse habet, cum Vict. Lipſ. Harl. Vrat. b. a m. ſ. Plutarch. l. c. Athen. IX, p. 373 C. haud dubie accommodatius quam ἄρα. τέλει Mori, vitiose.

325. ὣς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἴαυον. Apposita stigme ⸓ sed excidit Scholion; nisi spectauit ad ἴαυον. παρὰ τὸ αὔω, (*spiro*) κοιμῶμαι. De etymo alii alia v. Etymol. qui bene ad h. v., cum Sch. br., διὰ νυκτὸς ἄγρυπνος διετέλουν. Est enim ἰαύειν omnino διάγειν. διατρίβειν. v. Eust. Notabile et mox ἤματα διαπρήσσειν. Scite Lucian. de Merc. Cond. 11. transfert ad: ἐπειδὰν δὲ πολλὰς μὲν ἀΰνους νύκτας ἰαύσῃς, ἤματα δ' αἱματόεντα διαγάγῃς. —

VII. 325—7. bene vtitur Plutarch. de Alexandri M. fortuna I, pr. Nec sunt absimilia, quae Achilles iam Il. A, 165—168 Agamemnoni exprobrauerat.

327. ἀνδράσι μαρνάμενος, ὀάρων ἕνεκα σφετεράων. ⸓ „quod ὄαροι (vitiose scribitur ἄοροι) alias sunt confabulationes inter virum et feminam, nunc ipsae mulieres.“

Ven. A. male; non viderunt homines, ὀάρων ductum ab ὄαρες. Idem tamen vitium in Hesych. ὄαροι. αἱ γυναῖκες. ἀπὸ τοῦ συνηρμόσθαι. ὀάρων ἕνεκα σφετεράων. — Aliud Scholion: „γρ. καὶ ὀρέων vel et ὠρέων." Cum ὤρεσσιν E, 486 (ad quem loc. vide) occurrat, assequi licet ὄαρες etiam ὦρες pronuntiatum esse, adeoque ὠρέων, binis syllabis pronuntiatum, ferri possit. Inter eos, qui statuerunt, pronuntiatum etiam fuisse ἄορας, est Apollon. Lex. ἄορας, γυναῖκας. laudato Od. P, 222.

σφετεράων. pro σφῶν. respicit Atridas. nisi omnino Achiuos. Fuere tamen, qui ad ἀνδράσι referrent; vt sint hostes, qui pro suis vxoribus et liberis pugnabant: in Schol. B. L. V. Sane hoc ipse malim, et iam dudum deueneram in suspicionem, emendatione versum egere, et fuisse scriptum μαρναμένοις; attende enim, quanto haec melius constent sibi: πολεμίζων ἀνδράσι μαρναμένοις ὀάρων ἕνεκα σφετεράων. Ecce autem nunc in hoc ipsum incido in ed. Ald. 2. expressum, et in tertia repetitum: quod cur a sequacibus edd neglectum sit, non assequor, nullo tamen e codice notatum vidi; et potuit in Aldinam venire felici casu; Hoc retinuit manum, quo minus reciperem, etsi pro certa ac vera lectione habeam.

328. δώδεκα δὲ ξὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων. Repetitum δὲ ξὺν ex Flor. firmantibus id Vrat. c. Ven. Mutatum statim in Ald. 1. in δὴ σὺν. In Lips. exciderat particula. Apud Plutarch. de sui laude p. 541 D. laudatur δώδεκα γὰρ σὺν ν. At ap. Strabon. XIII, p. 875 qui vss. hunc et seqq. laudat et in eos commentatur, excusum est δὴ σὺν ν.

De πόλεις nil monetur. Vide tamen inf. ad N, 734. Enumerat vrbes in continente direptas Strabo XIII, p. 875 sq. Sunt: Lyrnessus, Pedasus. Thebe. Zelea. Adrastea, Pityea, Percote, Arisbe, Abydus, Chryse, Cilla. Schol. B. L. Vict. Abydum et Sestum non fuisse captas narrant, quia munitae erant. Abydo sic Paesus posset substitui. Apposuit nomina quoque Eustath. ad B. 690. In insulis fuerunt Lesbus, Scyrus, Tenedus. Socium

Achilli expeditionis adiunxere feriores Palamedem. cf. Tzetzae Antehom. 347. p. 48. et Excurf. de Palamede in Virgil. Aen. Comitem fe ipfe Vlyffes profitetur Od. Γ, 105. 6.

331. Ἀγαμέμνονι δόσκον. Cant. δώσκον. v. ad Ξ, 382.

333. διὰ παῦρα δασάσκετο. In Hefych. eft δασάσκετο et δασσάσκετο. Vnus Vindob. διδώσκετο.

336. ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν εἵλετ', ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα. Sch. A. „γρ. καὶ· εἵλετ' ἔχων ἄλοχον, quod Herodianus praefert, vt melius." Videtur tamen maior vis ineffe in hoc: abftulit et habet. Lenius effet, τ', εἵλετ', ἔχει τ', ἄ.

θυμαρέα· a θυμαρὴς ex θυμήρης. iterum Ψ, 232 ἄλοχον θυμαρέα. Od. P, 199 οἱ σκῆπτρον θυμαρὲς ἔδωκε. In hoc diuerfum effe ab aliis barytonis, ξιφήρης, ὀλιγήρης, monet Schol. A. ad h. l. et ad Γ, 316. cum Etymol. Haerebat in tono etiam Euftath. Equidem vfu, quem cafus fecit, accentum et mutationem τῆς η in α obtinuiffe arbitror; in ἄρω prior eft longa; debuit ab initio effe θυμοάρης. Seruatum eft θυμῆρες Od. K, 362. Apud Apollon. Lex. eft: θυμαρέα, θυμάρεστον, καὶ θυμῆρες, τὸ ἀρέσκον τῇ ψυχῇ. Schol. br. τῇ ψυχῇ ἀρέσκουσαν. Paria ap. Hefych.

Interpungebatur in Barnes et Clarke, εἵλετ'· ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα, τῇ παριαύων τερπέσθω. vnde ignaua erat oratio. Atqui funt voces indignantis abruptae: mihi foli eripuit — coniugem dilectam, eamque tenet — fed habeat, fruatur illa — At videte mihi iniquitatem hominis! vxoris Menelao ereptae cauffa bellum geritur.

τῇ παριαύων τερπέσθω. Non effe παριαύων idem quod συνιαύων, fed fenfum violentiae adiunctum effe, aiunt Schol. B. L. Vict. vt Od. X, 37 δμωῇσι δὲ γυναιξὶ παρευνάζεσθε βιαίως. τῇ περ ἰαύων Mor. et περιαύων vn. Vindob.

337 fq. Eft arguti aliquid in Achillis argumentatione: bellum aduerfus Troianos fufceptum eft propter fe-

minam ab altero Atridarum amatam eique abreptam; mihi, qui huius feminae recuperandae caussa arma iunxi, puella a me amata ab his ipsis Atridis erepta est. v. Sch. B. L. ad vs. 340.

337. *τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι* — Obseruatum est, δεῖ hoc vno loco occurrere in Homero: cum alibi sollenne sit *χρή*, *χρεώ ἐστι*. de quo v. ad H, 109. Porson. ad Eurip. Orest. 659 eandem obseruationem apposuit. Casu euenisse videtur, non, vt inde suspicio de versu nasci possit. Nam est *δεῖ* a *δέω*, *δέομαι*. *δεύω*, *δεύομαι*, indigeo. quae in Homericis occurrunt; vnde *δεῖ* (*τὸ πρᾶγμά*) *τινος*.

Bentl. malebat, *τί δ' ἔδει*.

338. *τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας*; — „quod *ἀνάγειν*. *ἀνάπλους*. quia nauigationem versus septentrionem in altiora loca fieri dicebant" Sch. A. nescio an nimis subtiliter. a littore in altum mare educitur quaelibet nauis, *ἀνάγεται*.

Licet interpungere: *τί δέ*; *λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας Ἀτρείδης*, *ἢ οὐχ Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο*; quid autem? (videte mihi hominis peruersitatem!) Agamemnon duxit Achiuos ad Troiam: qua quaeso de caussa? annon Helenae abductae caussa?

ἀείρας vn. Vindob.

339. *ἦ οὐχ Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο*; 340. *ἦ μοῦνοι φιλέουσ' ἀλόχους* — Townl. cum aliis *ἦ* — *ἦ* — Apollon. Lex. in *ἦ* recte *ἦ οὐχ* — *ἦ μοῦνοι*. at in *φιλέειν* *ἐπὶ τοῦ ἀγαπᾷν*· *ἦ μοῦνοι φ*. Schol. Bibl. S. German. *ἦ οὐχ*. *ἦ ἀντὶ τοῦ*· *ἆρα*;

341. *Ἀτρεΐδαι*· *ἐπεὶ*, *ὅςτις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων*, — Quam parum editores rei metricae consulti fuerint, vel hic locus docere potest. Exciderat voc. *ἀνὴρ* statim in ed. Flor. versum mutilum repetierunt inde edd. omnes Aldd. cum sequacibus; quod tamen multo magis miror, abest quoque *ἀνὴρ* ab ed. Rom. quae ex alio codice descripta est; recitatur tamen vox ab Eustathio. Turnebus reposuerat *ἐπειή*, quod in marg. edd. Basil. erat.

nemo inſpexit codd. qui ἀνὴρ exhibent, excepto Vrat. c. Reſtituerat verſum Barnes e Cant. Barocc. Mori. Adde nunc ceteros codd.

342. τὴν αὐτοῦ φιλέει καὶ κήδεται (αὐτῆς.) Aſcalonita aſperate αὑτοῦ, vt ſit pro ἑαυτοῦ. Grammaticus Schol. A. ariolatur ἕο αὐτοῦ, ἕ' αὐτοῦ eſſe. Codd. et Edd. variant, ex more. Vidimus tamen iam aliquoties, vt ad A, 271 Homerum non agnoſcere ἑαυτοῦ, ideoque nec αὑτοῦ in eo ferri poteſt. Sed ſimili ſenſu ponitur αὐτοῦ.

343. δουρικτητήν περ ἐοῦσαν. habet vocem Apollon. Lex. δουρικτητὴν, τὴν τῷ δόρατι κεκτημένην. nec ignorat Heſych.

346. ἀλλ', Ὀδυσεῦ, σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισι βασιλεῦσι φραζέσθω ⸓ „πρὸς τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ ζητούμενον νεῖκος Ὀδυσσῆος καὶ Ἀχιλῆος" Sch. A. Scilicet putarunt reſpici diſceptationem inter Achillem et Vlyſſem ſub ipſa belli exordia ortam, praeſtetne Troiam vi an dolo expugnare. Eam attigiſſe creditur Homerus Od. Θ, 75 ſq. Alii apud Euſtathium Grammatici putarunt reſpicere Achillem ad Agamemnonis verba A, 174 πάρ' ἐμοί γε καὶ ἄλλοι etc. argute magis, quam vere.

347. νήεσσιν ἀλεξέμεναι δήϊον πῦρ. Auctor Vitae Homer. p. 312 ed. Gal. ἀλεξήσειν. memoriter, puto.

348. πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο. Male Cant. ἐμοῖο. „γρ. πολλ' ἐπονήσατο" Barnes.

349. 350. καὶ δὴ τεῖχος ἔδειμε, καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ εὐρεῖαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξε. Ex Ariſtarcho (ἐν τῷ περὶ Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας) proferri teſtantur Ven. A. B. L. V. καὶ ἤλασεν ἔκτοθι τάφρον et περὶ δὲ (vel πέρι δὲ, ad idem redit) σκόλοπας κατέπηξε. Additur: εἰσὶ δὲ οὐκ ἄτοποι αἱ γραφαί." recte: ad ſenſum tamen nil intereſt. Sic et H, 441.

351. Ἕκτορος ἱπποδάμοιο. vn. Vindob. et Harl. ſuperſcripto altero, quod vulgo legimus: Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο.

352. μετ' Ἀχαιοῖσι πολέμιζον. Ex more poetae probabile eſt fuiſſe μετ' Ἀχαιοῖσι πτολέμιζον. VIII. 352. 3.

4 leguntur ap. Strab. XIII, p. 893 C. ad locum *quercus* declarandum.

353. *οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν' Ἕκτωρ.* Ex Sch. A. L. Vict. apparet, alios *ἀπὸ τείχεος*, pro *ἐπάνω τοῦ τείχεος* perperam accepiſſe, alios *ἄπο, ἄποθεν* maluiſſe; ſaltem *ἀπὸ τείχεος* ita eſt accipiendum. inf. M, 70 *νωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς.* Scribitur quoque *ἄπο.* Scilicet extabat canon Ariſtarchi, *ἀπὸ* ſic eſſe ſcribendum; v. inf. ad Σ, 64.

ἐθέλεσκεν pro *ἐδύνατο* vt contra Od. A, 249 *ἡ δ' οὐδὲ τελευτὴν ποιῆσαι δύναται* pro *vult.* Sch. Vict. His conſentiunt Sch. br. Laudat Φ, 366 *οὐδ' ἔθελε προρέειν* Euſtathius. cf. Od. Γ, 120. 121. Θ, 223 et al. Sic et inf. Jl. N, 106.

354. *ἀλλ' ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ Φηγὸν ἵκανεν.* ⊱ quod *Σκαιαὶ πύλαι* plurali dictae ſint, cum vna tantum porta vrbis ſit; eadem *Dardania* dicta. *ἡ δὲ δρῦς πρὸ Ἰλίου ἦν.* addit Ven. A. At Lipſ. et Vict. addunt: *δύο εἰσὶ Φηγοί. ὑφ' ᾗ μὲν, ἱερὸν Διός, ὑφ' ᾗ δὲ Ἴλου τάφος.* Quod non vnam quercum in Jliade memorari ſtatuunt, in eo me habent aſſentientem; v. ad H, 60. Altera cuius ſitus declaratus eſt a poeta, ſicut ante portam Scaeam, vt ex h. l. patet, et Ξ, 237. *Ἕκτωρ δ' ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ Φηγὸν ἵκανε.* item Λ, 170. v. Topographiam Troadis. Strabo XIII, p. 893 B. C. Vnde vero hoc conſtet, alteram quercum Jli ſepulcrum obumbraſſe, equidem non exputo: niſi forte memoriae lapſu hoc aſſertum eſt; nam ab Jli tumulo haud longe aberat caprificus, *ἐρινεός*, non *Φηγός.* v. inf. Λ, 166. 7. Z, 433. X, 145. — *ἵκοιτο* Cant.

355. *ἔνθα πότ' οἶον ἔμιμνε, μόγις δέ μευ ἔκφυγεν ὁρμήν.* quo ſenſu *οἶον* dictum ſit, ambigitur. Euſtath. *μόνον ἐμέ. ὡς ἐν μονομαχίᾳ.* ſimili exemplo, quo poſtea cum Achille Hector pugnauit: Jl. X, 131 ſq. At Schol. br. *ἅπαξ ἔμεινε.* accepit *οἶον* aduerbii vi. Vna vice tantum. poſſis et iungere: *οἶον ἔνθα*, hoc ſolum loco, non

alibi. Liceret confidentius pronuntiare, vtrum verius fit, fi Antehomerica pleniora teneremus ex Cyprio carmine.

356. νῦν δ' ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμιζέμεν Ἕκτορι δίῳ. vulgo πολεμίζειν. Defiderabam alterum, antequam codicum auctoritatem comperiffem ad manus effe: Vrat. Vindob. a m. fec. et Veneti: In Schol. A. tamen: „γρ. καὶ πολεμίζειν. Monent porro Schol. B. L. Vict. nonnullos verba ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω Ionice dicta accepiffe, pro, οὐ δύναμαι (v. modo ad vf. 353) cum refpectu ad verba Agamemnonis: καὶ δ' Ἀχιλεὺς τούτῳ γ' ἔῤῥιγ' ἀντιβολῆσαι. (H, 113. 114.) Nimis acute! Barnes inde concinnauit lect. variantem: „γρ. οὐ δύναμαι." Hoc et fimilibus didici, eum faepe commentum effe lectiones, quae nusquam lectae fuerunt.

357—363. verfus feptem leguntur ap. Platon. in Hippia p. 370 B.

358. νήσας εὖ, Ad h. l. Apollon. Lex. νήσας, σωρεύσας. ἀφ' οὗ καὶ αἱ νῆες. Ne oratio foloeca effet, et vt ftructuram adiuuarem, interpunxi ante νῆας· monente quoque Euftathio.

359. ὄψεαι ἢν ἐθέλῃσθα, καὶ αἴ κέν τοι τὰ μεμήλῃ. Verfus lectus iam Δ, 353 ad q. l. vide Obff. Eft et hic in Cant. et vno Vindob. μεμήλει. Vrat. b. μεμήλοι.

360. ἦρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας. Schol. A. pro δι' Ἑλλησπόντου dictum obferuat. Alias poffis argutari, referendo illud ad nauigationis modum, cum ii, qui a Troiae littore in Graeciam foluunt, verfus Hellespontum primo euecti curfum flectunt.

362. εὐπλοΐην Ionice fcripfi cum ed. Rom. et Barnes. pro εὐπλοίην.

363. ἤματί κε τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἱκοίμην. Inutile prorfus κεν eft ante τριτάτῳ. Verfus eft nobilis Socratis interpretatione de morte fibi inftante, ap. Platon. in Critone p. 44. Diog. Laert. II, 35. Cic. de Diu. I, 25. qui vertit: *Tertia te Phthiae tempeftas laeta locabit:* et ap. Chalcid. in Timaeum Plat. p. 349 *Terna luce petes Phthiae praefertilis arua.*

364. ἔστι δέ μοι μάλα πολλά, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔῤῥων. — „quod hoc dixit, ad munera Agamemnonis eleuanda; ſe iis non indigere." ἔῤῥων, quod hic eſt ſimpliciter ἐρχόμενος. volunt cum nota indignationis dictum eſſe. Apollon. Lex. et ex eo Heſych. μετὰ φθορᾶς πορευόμενος reddit, et ἐπὶ φθορᾷ παραγινόμενος Etymol. vt ἔῤῥε, ἐῤῥέτω, alibi dictum.

365 ἄλλον δ' ἔνθεν δε χρυσὸν — Moſc. 3. ἄλλων.

366. πολιόν τε σίδηρον. vn. Vindob. χαλκὸν καὶ χρυσὸν ἐρυθρόν. Varie exponunt grammatici et inepte. Vide Apollon. Lex. Verum eſt id quod primo loco ponit, eſſe τὸν λευκὸν καὶ λαμπρόν. ſic et reddit Schol. A. idem quod αἴθων. v. Etymol. h. v. Verſus legitur iterum Ψ, 261. vbi Erneſti non tam *ſplendidum* ferrum reddi volebat, quam *recens*, a colore. Sane quod recens et laeuigatum eſt, ſplendet; contra, ſi igni admotum eſt nitor perit; nec tamen propterea πολιὸς eſt *recens*.

367. ἄξομαι, ἅσσ' ἔλαχόν γε. γέρας δέ μοι, ὅς περ ἔδωκε — quod haec conueniunt cum iis quae A, 300 dixerat: τῶν δ' ἄλλων, ἅ μοί ἐστι. nam ea forte tanquam praedae portionem acceperat.

Porro ἅσσ'. Sch. br. ἅσσα, ἅτινα, ἢ ὅσσα. Schol. A. γρ. καὶ ἅσσα λέλογχα. B. L. Vict. γρ. καὶ ὅσσα λέλογχα. ἅσσ' ἔλαχόν τε Barocc. Nullibi notatur Ionicum ὅσσα λάχον γε.

Tandem ὅςπερ etiam Ven. cum codd. et edd. habet et recte; at Sch. B. L. Vict. Harl. Townl. et duo Vindob. ὥςπερ. cum ed. Rom. ὅπερ Vrat. b. A. cum vno Vindob. Erneſti putabat pronuntiatum eſſe ὅππερ.

368. αὖτις ἐφυβρίζων ἕλετο. Erat vulgatum αὐτός. αὖτις Ven. Townl. et cet. codd, ſicque edd. ante Barnes, qui mutauit; e codd. vt ait. Equidem praeferam αὖτις, tanquam diſertius; alterum ambiguam ſententiam facit. ἐφυβρίζων. Sch. A. γρ. καὶ, ἐνυβρίζων. ſic vn. Vindob.

370. ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται. ὀργίζωνται. v. ad Δ, 23. At Cant. Mori Townl. et vn. Vindob. ἐπισκύζονται.

371. *εἴ τινά που — ἐξαπατήσειν.* ſcilicet narrando falſa de me: aiunt grammatici. Immo vero *ἀπάτη* erat iniuria, qua munus datum iterum eripuerat Agamemnon, fraude per hoc ipſum facta. cf. 375. 6.

372. *ἀναιδείην ἐπιειμένος.* Iam A, 149 vidimus. Simile eſt *δύεσθαι* vt ſup. I, 231. — Pro *οὐδ' ἄν* eſt *οὐκ ἄν ἔμοιγε* Rom.

374. „*γρ. οὐδ' ἔτι οἱ β.*" Barnes. — *συμφράσομαι* ſcriptum incuria metri ante Turnebum. *οὐδὲ μὲν ἔργων* repugnat metro. Bentl. emendabat *οὐδ' ἔτι Ϝέργον.* Malim *οὐδέ τε Ϝεργον.*

375. *καὶ ἤλιτεν, οὐδ' ἄν.* ſcriptum erat; interpunctionem loco ſuam vindicaui, *καὶ ἤλιτεν. οὐδ' ἂν ἔτ' αὖτις* *nec vero ille.* — *αὖτις, αὖθις,* variat et h. l.

376. *ἐξαπάφοιτο* Apollon. Lex. reddit *ἐξαπατήσοι. ἀλλὰ ἕκηλος* eſt h. l. quod Lat. *impune.*

Fuit *εξαπαφοιτο Ϝεπεσσι.* vel vt Bentl. *ἐξαπάφοι Ϝεπεεσσι. Ϝαλις δε Ϝοι. αλλα Ϝεκηλος Ϝερρετω. εκ γαρ Ϝοι Φρ.* vt ſup. Z, 70 *ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἕκηλοι νεκροὺς συλήσετε.* Commode laudat Koeppen Ariſtoph. Theſmoph. 1226. *τρέχε νῦν, τρέχε νῦν, κατὰ τοὺς κόρακας, κατουρίτας.*

377. *ἐκ γάρ εὗ φρένας εἵλετο μητιέτα Ζεύς.* Legebatur *ἐκ γάρ οἱ.* variat lectio. *ἐκ γὰρ εὗ φ.* pro var. lect. memorat Euſtath. ſicque legitur in Cant. Harl. porro in Ven. Lipſ. a m. pr. (correctum *ἕο* quod et diſerte habet Vrat. A.) Vrat. b. Alia eaque docta lectio eſt in Moſc. 3. *ἓ, ἐκ γάρ ἑ φρένας εἵλετο,* quae ſollennis ratio grammatica eſt: atque hoc in edd. Flor. Aldd. et inde propagatis erat vsque ad Turnebum, qui ex Rom. ed. intulit *οἱ.* Eſt tamen caſus tertius et ſup. Z, 234 *ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεύς.*

378. *ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα. τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ.* Videamus de hoc verſu primo loco Schol. Ven. A. ⊱ „quod in *τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ* correpta eſt in *ἐν καρὸς* vocalis longa pro *ἐν κηρός*; eſt enim ſenſus idem ac: *ἶσον γάρ σφισι πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ* Il. Γ, 454 „Hoc ſequitur Apollon. Lex. h. v. *καρὸς αἴσῃ. κηρὸς*

μοίρα. *οἷον θανάτου μοίρα.* et ex eo Hesych. in priore Scholii parte: vt et Etymologus; nam vterque alterum de Caribus adiiciunt. Addit Schol. A. alios accipere *κάρα τὸν φθεῖρα.* pediculum." Ita Apion ap. Eustath. tradiderat accipere nonnullos *ἔγκαρος αἴσῃ* pro *φθειρός.* ab *ἔγκαρ.* „Alii *Κάρα* *vnum e Caribus* reddiderant, quos poeta vilipendit" (Vnicum tantum locum nouimus: in quo tamen nihil est nisi quod *Κᾶρας βαρβαροφώνους* B. 867. appellauit) — Alii *ἐν μισθοφόρου τάξει* interpretati sunt, quia Cares stipendiis conducti militabant." — „Alii *ἐν καρὸς* pro *ἐγκεφάλου*, quia Athenienses cerebrum pecudum non comedunt, ne nominant quidem" — (qua de re multa habet Eustath. ex Athenaeo, qui ex Apollodoro duxit, in cuius Fragmentis vide p. 1148. 9.)

Satis ex his apparet, veteres ariolatos esse, non interpretatos. Similia breuiter tradidere Schol. Victor. et Sch. br. Adde Etymol. Hesych. pluribus locis. Obtinet tamen fere in his notio, esse *καρὸς* pro *κηρὸς*, a *κὴρ*, *fatum*, *mors*. Doctum Scholion est Veneti B. et Leid. sed prius illud integrius; Leidense vulgatum erat iam a Valken. Diss. de Scholiis ined. p. 97. Enotabo potiora; est enim illud doctrina varia, etsi parum fructuosa refertum. Vt pro *cerebro* sit *κὰρ*, laudatur *Aloaeus*, epigrammatum scriptor; scilicet is vocem sic adhibuerat. Extat epigramma in Anthol. Steph. p. 172 (Anal. Brunk. To. I, p. 489. XIV.) *Πίομαι ὥς ὄφελόν γε καὶ ἔγκαρον ἐχθροῦ ἀράξας βρέγμα Φιλιππείης ἐξέπιον κεφαλῆς.* Dixit is *βρέγμα ἔγκαρον* pro *ἐγκέφαλον.* quod iam notatum ab Hemsterh. ad Plutum p. 8. videas. Laudatur et Lycophron 1104 *ἐγκάρῳ ῥανεῖ*, *cerebro irrigabitur.* Ita tamen esse deberet *ἐγκάρου αἴσῃ*· Nisi dixeris, patere hinc, etiam *κὰρ* sic dictum esse, cum hoc alias esset idem quod *κάρη*, *caput.* Nec tamen sensus, quem res postulat, hinc exit; quid enim est: *cerebri* vel *capitis* loco eum habeo? — Apud Etymol. est *ἄκαρος*, pro *ἐγκέφαλος*, vel *κεφαλή.* forte ex vitiosa lectione pro *ἔγκα-*

ρος. — Dici poteſt ἔγκαρος αἴσῃ repetendum eſſe ab τὸ ἔγκαρ, *cerebrum*, ſicque nonnulli ſenſiſſe videri poſſunt apud Euſtathium. Atqui laboramus et ſic in ſenſu, quid ſit: *habere aliquem in cerebri loco*. Nam, vt dixi, Athenienſium auerſationem cerebri huc aduocare velle, ineptum eſt.

Pergit Ven. B. et Leid. ap. Valk. in Diſſ. p. 97. „Ἀρχίλοχος δὲ, τιμῶμαι αὐτὸν ἐν μισθοφόρου καὶ τυχόντος στρατιώτου μοίρᾳ. „ hoc noli ita accipere, quaſi Archilochus commentatus ſit, in Homerum; ſed quia hanc formulam ita adhibuerat, vt inde pateret, eum Homericum locum ſic accepiſſe. Atque ſic iam expedierat haec Ruhnkenii ſagacitas ad Heſych. praef. Tom. II, p. VII. qui idem verſum Archilochi inueniſſe putabat in Scholio Platonis mſ. quod nunc vulgatum eſt in Siebenkees Analectis p. 43. „καὶ δὴ 'πίκουρος ὥςτε Κὰρ κεκλήσομαι." ex quo tamen verſu non apparet, Archilochum verſum Homericum reſpexiſſe, multo minus eum Καρὸς corripuiſſe. Amplexi tamen ſunt hanc de Care acceptionem grammatici plerique: in Schol. A. B. L. Vict. Leid. etiam gloſſa Vrat. A. memorantur in his ap. Euſtath. cuius doctum eſt ex antiquioribus Scholion p. 757 *Amerias* et *Neoptolemus* οἱ γλωσσογράφοι, nec viderunt priorem in Κᾶρες eſſe productam, Carum autem militiam mercenariam ſeriorem eſſe Troianis temporibus, forte etiam aetate Homerica. Hoc alterum niſi eſſet, amplectendam eſſe dicerem ingenioſam Bentleii emendationem: τίω δέ ἑ Καρὸς ἐν αἴσῃ. Verum induxit in fraudem illa ipſa frequens apud ſcriptores de Caribus memoratio, qui, poſtquam Iones eos de ſedibus ſuis eiecerant, attriti, et mercenariam militiam exercere ſoliti, poſthaec inter viliſſima mancipia habiti ſunt, vt et in prouerbium res abiret, quod ad faſtidium illuſtrarunt viri docti, in his Hemſterh. ad Ariſtoph. Pluti argumentum, Valken. ad Herod. V, 66. Fecit quoque hoc ipſum fraudem, quod paſſim Homericus verſus in hunc ſenſum eſt excitatus: ἐν Καρῶν αἴσῃ vel μοίρᾳ, vt a Iu-

liano in Caesar. (Opp. p. 320 C.) et Aristides in Platon. II, p. 154. To. II. Iebb. (To. III. p. 256.) quos adscripserat Bentl. ad h. v. item Barnes ad Eurip. Cyclop. 650.

Lysanias Cyrenensis, Aristophanes et Aristarchus in Schol. B. et Leid. in ea fuere secta, vt *καρὸς* pro *κηρὸς*, h. e. *θανάτου*, dictum et *τὸ α* correptum esse dicerent; Ionice hoc esse factum, pronuntiauerat Heraclides." Nesus autem Chius metrum ne curauerat quidem. Hos sequuntur Apollon. Lex. Hesych. et Etymologus, supra laudati. Dorica forma in *καρὸς* pro *κηρὸς* aliena est a poeta Ionico. Dicendum saltem, antiquiorem fuisse formam, vt *λελασμένος* pro *λελησμένος* Il. Π, 776 vbi et Schol. A. ad h. l. prouocat.

Ariolationum grammaticorum partem refellerat Clarke ad h. v. idque sagaciter suspicabatur, quod, si aliorum commentis relictis apud te ipse habitaueris, vocem *καρὸς* esse eiusdem originis cum *ἀκαρής*. Atque in hoc equidem ita acquiesco, vt cetera sine controuersia reiicienda esse contendam. Debuit esse *ὁ* vel *τὸ κὰρ*, *capillus rasus*, *rescissus*, *τὸ κεκαρμένον*, vel *ἡ κεκαρμένη θρὶξ*, adeoque res vilissima, vt *τὸ ἀκαρὲς* est *τὸ βραχὺ, ὃ οὐδὲ κεῖραι, οἷόν γε*, vt Hesych. et Etymol. bene docent. Mansit vsus vocis in noto illo, vel ex Luciano: *ἐν ἀκαρεῖ* sc. *χρόνῳ*, de breuissimo tempore. Indocte alia ex *ἀκαίριος* admiscent ibidem alii grammatici. Bentleius ad h. vs. referebat loca Hesychii plura: *ἔγκαρος. ἔγκηρος. ἐν καρός. κὰρ, καρός. καρὸς αἴσῃ. καμμοίρους. κάρμορον. κάρνος.*

Ceterum hoc et similibus locis apparet, etiamsi integriora vbique Scholia haberemus, multas quidem nos doctrinae copias, vtilitatis tamen ad Homerum perparum esse lucraturos.

379. *δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τε.* peccat in digammum; *καὶ ϝεικ.* Vidit iam Bentl. esse leg. *δεκάκις καὶ ϝεικοσακις.* nam hoc est *ἐϝεικοσακις.*

381. οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν προτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας. Harlei. Lipf. Ven. vtroque loco: ἠδ' — ἠδ' — *seu seu.* Memorant tamen Schol. A. alterum. Recitat versum Strabo IX, p. 635 B. nil mutans e vulgato.

προτινίσσεται. Variant librarii ex more, primo in ποτὶ et προτὶ, tum in νίσσεται. quod Ven. A. habet et edd. ante Turnebum; qui προτινείσσεται e Romana adsciuit; vtrumque agnoscit Eustathius. ποτινείσεται Sch. B. L. Harl. Townl. In Etymol. est νίσομαι, τὸ πορεύομαι. At mox pro futuro accipit νισόμενον πόλεμόνδε· Jl. Υ, 186 et al. vbi tamen praesens pro futuro ponitur. — Debebat, pergit, esse νείσομαι, ex νέομαι. ἀλλ' ἡ παράδοσις ἔχει τὸ ῑ θεματικὸν, ὡς ἀπὸ τοῦ νίω, νίσω. Verbo, vsus obtinuit, vt νίσσομαι scribatur; cum olim esset νίσομαι et νείσομαι ἀπὸ τοῦ νέομαι, νείομαι, νείσομαι, νίσομαι. Aliter de his statuebat Brunck. ad Apollon. I, 53. Sed licet in his diuersa hariolari.

Aliud est, quod in h. vs. occurrit: ἐς Ὀρχομενὸν προτινίσσεται. vsus hic iungendi ἐς et πρὸς illustratur a Northmore ad Tryphiod. 360. Inprimis Pind. P. 6, 4. vbi ἐς ναὸν προσοιχόμενοι. v. Notam.

Praestat quaerere, quae notio vocis προτινίσσεται h. l. sit. ὅσα ἐς Ὀρχομενὸν προτινίσσεται, esse debet: *quae apportantur, aduehuntur.* Schol. Ven. A. ἀνάκειται reddit; vt Sch. br. cum Etymol. προσοδεύεται, προσέρχεται, ὅ ἐστιν, ἀνάκειται. a consequenti scilicet: nam sunt munera, quae religionis caussa adeuntes Orchomenum, scilicet ad nobile templum Charitum, adduxerant, et in templo consecrarant. Simili modo Delphi opibus clari, et Samothrace. Est quoque auctoritas huic opinioni ex Ephoro in Schol. B. et L. πολὺ δὲ τούτῳ (Orchomeno) παράκειται πεδίον, εἰ πιστός ἐστιν Ἔφορος, πλῆρες πολλῶν ἀγαθῶν, ὧν ταῖς ἐκεῖσε τιμωμέναις Χάρισι πέμπουσιν οἱ περίοικοι. Et hoc praeferam ei, quod apud Eustath. memoratur, Orchomenum, quia munitum erat oppidum, confugisse et sua bona deposuisse vici os. Vectigalia, προσόδους, ingentia fuisse Minyae, Orchomeni regi, nar-

rat Pausan. IX, 36. p. 783. vbi et de thesauro Minyarum est videndum. Aratum ab Orchomeniis agrum fertilissimum, quo loco postea Copais palus extitit, narratum reperio ap. Strab. IX, p. 636 C. ex Ephoro forte; sac tamen ex agro amplissimos reditus fuisse, *auri* tamen copia nondum esse potuit, cum nondum essent rerum gentiumque commercia. Tributum, (δασμὸν) a Thebanis persolutum Orchomeniis, fabulae narrant, sublatum ab Hercule. v. Apollod. II, 4. 11. cf. not. ad e. l. At donaria templorum antiquitus diuitias vrbium constituerunt. Strabo l. l. p. 635, ex ipsa religione Gratiarum argumentatus, diuitias tantas Eteocli fuisse colligit, vt eas templo exstruendo impenderet; vt enim hoc faceret, beneficia collocandi et voluntate et facultate eum instructum esse debuisse; nam „beneficiis, inquit, alios demereri nequit, nisi is, qui ipse opibus abundat.“ Itane, Strabo, non didiceras, hos esse plerumque eos, qui omnium minime de aliis merentur!

382. *Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται.* Leue est, quod moneam, *Αἰγυπτίας* pro trisyllabo potius esse habendum, quam *πτ* corripi.

δόμοις ἐνὶ Cant. et ap. Strabon. l. l. De Thebarum magnitudine pristina ne verbo quidem monere necesse est; testatam eam faciunt ruinae, et loca scriptorum inde ab Herodoto.

383. 4. *αἵ θ' ἑκατόμπυλοί εἰσι, διηκόσιοι δ' ἀν' ἑκάστας ἀνέρες ἐξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφι.* ⊱ „*ἀν' ἑκάστας.*“ Sch. A. quod *ἑκάστας* scribendum est, non *ἑκάστην. οὐδέποτε γὰρ ἑνικῶς Ὅμηρος πύλην φησὶν, ἀλλὰ πύλας. Ἄλλως· Ἀρίσταρχος ἑκάστας. ἄλλοι δὲ ἑκάστην.*“ Homero *πύλας* semper plurali dici, iam aliquoties est notatum, quia *πύλαι* ei sunt fores; et mirari licet, cum haec ita sint, tamen scribi potuisse *ἀν' ἑκάστην*, quod vulgo legitur, etiam in Dione Chrys. Or. LXIV, p. 334. R. In Mori ms. erat *ἀν ἑκάστῃ*, correctius in Lips. Mosc. 3. et vn. Vindob. *ἀν ἑκάστῃ.* quo alludunt Diodori codd. I, 45 *ἐν ἑκάστῃ*, vt quoque editur in Strabone I, p. 17.

et XIV, p. 1170 B. Vni itaque Veneto debetur ἀν' ἑκάστας, etsi et Eustath. eam lectionem memorat.

Attamen vel sic haec lectio est vitiosa; peccat enim in digamma, αν' ϝεκαστας. itaque dicendum est, aut locum esse corruptum, aut non esse Homeri, sed rhapsodi. Bentlei. coniiciebat διηκόσιαι δὲ ϝεκαστέων. Forte Homericis propius διηκόσιαι δὲ ἑκάστας, praepositione subintellecta more Homerico.

Cum his tamen magna suspicio est vs. 383. 384. esse interpolatoris rhapsodi: interpellant enim sententiam, nec homini irato ista docta exornatio conuenit. Quod si haec suspicio fide sua non destituitur, ἀν' ἑκάστην ab ipso auctore rhapsodo proficisci potuit, qui Homericum vsum in voc. πύλαι non tenebat, et digamma omnino ignorabat, quandoquidem eius vsus et notio mature exoleverat. Ita autem nec ex h. l. aliquid de Homeri aetate coniicere licet: id quod in animum veniebat Clarkio; etsi ne tum quidem, si versus vere Homerici essent, quicquam inde colligi posset; nam Thebae ante et post Troiae excidium floruere permultis aetatibus vsque ad Cambysen.

Veniamus ad rem in his versibus tam alieno loco narratam. De hac vero magna est dissensio inter grammaticos propter ambiguitatem verborum. In Schol. B. adiecta est Porphyrii quaestio: ex qua ibidem et in Schol. Lips. et Vict. excerpta sunt inserta, iam olim a Vossio e codice suo, qui nunc Leidensis est, memorata, ad Melam. Quaeritur enim, sit ne hoc: ducentos viros per singulas portas exiisse cum equis et curribus: de latitudine portarum accipiendum, vt vno incessu et ordine CC viri per portam in vrbem ingredi potuerint; quod vix putes hominem sanum quaerere posse; an, in quo Porphyrius acquiescit, ad magnitudinem vrbis et frequentiam hoc referendum sit; tum vero iterum quaeri ait, sintne viri CC cum totidem curribus, an C viri cum C curribus, vt sic numerus ducentorum conficiatur; mireris quod non ipsos equos curribus iunctos in

computum assumsit; porro si CC viri cum totidem curribus fuerunt, iterum quaerit, fuerintne in vnoquoque curru duo, alter ἡνίοχος, alter παραβάτης, sic e singulis portis CC viri exierunt cum C curribus, (ita fuere vicies mille armati in decies millenis curribus: quorum numerus par fuit virorum numero, si singulis curribus singuli viri vecti fuere: quod multo improbabilius est.) Addit Porphyrius: καὶ οὐδὲν μέγα, εἰ δισμύριοι ἄνδρες οἰκοῦσι τὴν πόλιν. et centum portarum vestigia suo etiamnum tempore in ruinis ad Diospolin monstrari idem narrat.

Numerus hic virorum, addita curruum mentione memoratus, procliui via ad copias militares in vrbe habitas ducit: siue vt tanta incolarum frequentia fuerit, vt ex iis XX millia iuuentutis armatae conscribi et educi potuerint, siue vt a regibus copiae in ea vrbe tanquam in castris habitae fuerint; et hoc quidem verius, nam in Aegypto militum fuit certus ordo ac tribus ab aliis discreta; potuit adeo tribui militari vrbs Thebarum cum agro esse assignata. Ita in iis copiis etiam fuere currus bellici; nec tamen aut eodem aut dimidiato numero; sed σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφι declarat simpliciter, cum copiis etiam in ea vrbe currus bellicos fuisse; nulla numeri habita ratione. Aegyptum equitatu valuisse, et prisca aetate currus bellicos pro viribus exercituum ac neruis habitos esse, alioqui vel ex Mose nota res est.

Subiungit Porphyrius alia parum caute: e Catone refert tanquam ad Thebas spectantia, quae de omni Aegypto narrata sunt ab aliis, vicos (κώμας) tricies mille trecentos, triginta (30330), porro hominum myriades septingentas, (7000000) et vrbes C in Aegypto fuisse. (Conueniunt haec quodammodo cum Theocrito XVII, 82 sqq. et Diodoro I, 31. de quibus disputata sunt olim nonnulla Opusc. T. I, p. 224 sq.) Hi numeri multo magis aucti leguntur apud Melam I, 19 *et Thebae, vti quae, vt Homero dictum est, centum portas, siue, vt alii aiunt, centum aulas, habent, totidem olim*

principum domos; solitasque singulas, vbi negotium exegerat, dena armatorum millia effundere. Ad quem locum alia aliorum scriptorum commenta cumulauit Vossius, qui ea ita ad calculum vocat, vt Thebas aliquando pro tota Aegypto dictas esse statuat ex Herodoti enuntiato II, 15 extr. et Aristot. Meteorol. I, 14.

Secundum haec, etsi satis esset dicere, poetam sequi famam, qualis illa tum fuerit, in numero tamen certo, pro incerto, ex more veterum, posito, (exposui sententiam meam de interpretatione in Nota ad hos vss.) frustra se exercuisse censeo ingenia seriorum; nisi quod Iulian. Epist. XXIV verum vidit, dum communi loquendi vsu Thebas ἑκατομπύλας dictas a *magno* portarum numero dicit.

Ceterum hi versus saepe excitantur, quoties de Thebis agitur; inprimis notabilis Diodor. I, 45. ad declarandas terrae opes, τὴν ὑπερβολὴν τῆς περὶ αὐτὴν εὐπορίας. Ex eodem mihi adhuc memoranda est interpretatio τῶν πυλῶν. Fuisse ille ait, qui πύλας interpretarentur τὰ προπύλαια τῶν ἱερῶν, nomenque adeo referrent ad magnifica templorum vestibula, quorum magnus numerus, testantibus id etiamnum ruinis, Thebis fuit. Nec tamen ea habendis equis destinata esse potuere: quod tamen ex h. l. statuere necesse esset. Probabilius esset, Orientis more *Portas*, πύλας, dictas esse pro palatiis: praeiuit in hoc Mela I, 9. — *centum portas, siue vt alii aiunt, centum aulas habent, totidem olim principum domos.* Putes secundum haec, iam prisco tempore Aegyptum suos principes (Bey) habuisse, qui copias suo Marte alerent. Pergit Diodorus: „Centum equilia (ἱππῶνας) alii memorauerunt *in terra amni finitima a Memphi inde ad Thebas,* quarum vnaquaeque CC equos caperet; eorumque fundamenta adhuc conspici. Amplecti hoc vidimus Michaelis nostrum, qui etiam τὰ ὄχεα esse putabat equos mares: quod nollem dictum.

384. ἀνέρες ἐξοιχνεῦσι. codd. Diodori l. l. ἐξιχνεῦσι.

385. *οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε.* ⊱ propter discrimen inter *ψάμαθος* et *ἄμαθος*· haec est camporum, illa littoris." Vix tamen inter se diuersa fuere *ἄμμος, ψάμμος. ἄμαθος, ψάμαθος.*

κόνις, ἡ πεδιὰς λέγεται versu hoc apposito, Apollon. Lex. et Etymol. vti discrimen facere licet inter *puluerem* et *sabulum*. Obseruat quoque hoc discrimen inter *κόνιν* et *ψάμαθον*, quae alias synonyma sunt, Schol. Nicandri ad Ther. 155.

Schol. Theocriti Id. XI, 16 laudat, memoriter scilicet, *οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψεύδονται ὄνειροι.*

Morem irati hominis rem augendi, vltra omnem fidem, illustrat ex hoc loco Aristot. Rhet. III, 12. (6, 4.) apponit autem vs. 385 subiectis versibus 388. 389. 390. omissis vss. 386. 387. pro consilii ratione.

386. *οὐδέ κεν ὧς — πείσει Ἀγαμέμνων.* praestabit *πείσει'*. quod etiam Barnes coniecit. *πείσῃ* Cant. v. Exc. II ad E.

390. Exciderat versus Vrat. b. sed errore librarii.

391. *ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἑλέσθω.* Mori *ἐρέσθω.*

392. *ὅς τις οἵ τ' ἐπέοικε.* ⊱ „quod *οἱ* pro *αὐτῷ*, ideoque scribendum est *οἷ* ex grammaticorum canone" Sch. A. vide Apollon. de Syntaxi p. 148. Diuersa in his statuit vsus. *οἷ* vero omnino scribunt, cum est pro *ἑοῖ. ἑοῖ αὐτῷ.* quod postea *ἑαυτῷ* factum. Barnes pro lect. var. apponit *ὅςτις ἑοῖ.* Dedit puta de suo. Fuit olim *ὅςτις ϝοι τ' επεϝοικε* vel *σοι τε ϝεϝοικε.* Edd. ante Turnebum pudendo vitio: *ἐπέοικεν καί.*

393. *ἦν γάρ δή με σόωσι θεοί.* Tyrannio *σοῶσι* scribebat, vt *νοῶσι*, a *σοῶ* pro *σοέω*. Sic v. 424 legebat *σοῇ* et 676 *σοεῖς*. Apion contra scribebat *σαῶσι*, quia sic occurrit *σάωσε*, E, 23. *ἐσάωσα* Od. E, 103. *σάω* pro *σάοε*, Od. N, 230. Jl. Π, 763. *σαώσει* Jl. K, 44. „Plerique tamen, addit Schol. A. scribunt *σάωσι* per systolen pro *σώωσι*, nam *σώοντες* occurrit Od. I, 430." Mirum vero, quod non viderent plures fuisse eiusdem vocis formas:

σάω, σαόω, σάωμι. σόω, σοέω, σοῶ, σώω; σῶμι, σώζω. In Cant. erat σώωσι cf. ad Jl. I, 677.

394. Πηλεὺς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός. Sententia verſus aperta; expectat a patre Achilles, vt is ſibi deſpondeat coniugem; in verbis tamen eſt ſcrupulus. Πηλεὺς δή μοι eſt in Cant. et in Euſtath. Scilicet θὴν eſt idem quod δή. v. ad Θ, 448.

In γαμέσσεται primo obſeruatur forma pro γαμήσεται, quam in μαχέσσεται iam aliquoties vidimus: nata forte ex antiquo vſu τῆς Ε pro Η. Habent γαμέσσεται antiquiores codd. Lipſ. Townl. Ven. cum aliis et ipſe Apollon. Lex. h. v. in nonnullis γαμήσεται, vt in vno Vindob. At magis memorabile eſt hoc, quod, cum γαμεῖν de viro, qui ducit, vt 391 γαμεῖσθαι de vxore, quae ducitur, dicatur, (v. Ammon. et Valk.) nunc γαμεῖσθαι ſit, vxorem quaerere alteri. Si ſaltem eſſet γαμεῖν! Πηλεὺς γαμήσει μοι γυναῖκα! Schol. Lipſ. ait Menandrum ex h. l. petiiſſe illud: ἐγάμησεν, ἣν βουλόμην ἐγώ. hoc ſenſu: vxorem mihi quaeſiuit pater, quam ipſe volebam. Dicendum igitur: γαμεῖσθαι h. l. eodem ſenſu pro γαμεῖν dictum eſſe, vxorem alteri parare: atque hoc modo accepere Apollon. Lex. in γαμέσσεται, Heſych. in γαμήσεται, εἰς γάμον ἄξει. Euſtathius diſcrimen reperire ſibi videbatur in γαμέσαι et γαμῆσαι, perperam: Erneſti ad vſum medii recurrebat, comparato Attico, διδάσκεσθαι, tradere filium erudiendum, vt doceatur: ergo γαμεῖσθαι, curare, vt filius vxorem ducat, ποιήσει ἐμὲ γαμεῖν γυναῖκα. Quaeri tamen poteſt, an forma Attica in poeta Ionico quaerenda ſit.

Schol. L. et Vict. haec habent: „τὸ δὲ γαμέσσεται. πᾶσαι εἶχον, μάσσεται, ἀντὶ τοῦ, ζητήσει. Scilicet Ariſtarchus ſcripſerat γυναῖκά γε μάσσεται αὐτός· vt in Schol. A. legitur. Mirum acumen! vt ſit a μάομαι, eodem ſenſu quo μνάομαι, μνᾶσθαι ἄκοιτιν, μνηστῆρες, μνηστὴ ἄλοχος, in Odyſſea, de procantibus. Nec tamen μάομαι alibi ſic occurrere memini, vt ſit pro μνάομαι dictum; etſi futurum recte eſſet μάσομαι, v. ad Δ, 190.

395. πολλαὶ Ἀχαιΐδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε. „quod Ἑλλάδα Homerus dicit Thessaliam solam, non autem totam Graeciam" Sch. A. Quod per se verum est, alienum tamen ab h. l. Nam nunc sunt Hellas et Phthia duae vrbes et tractus Thessaliae in ditione Achillis: de quibus v. dicta ad B, 683. T. I, p. 363 sq. Strabo IX, p. 659 C. laudato hemistichio ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε, — πότερον δὲ πόλεις ἢ χώρας, οὐ δηλοῖ. At Stephan. Byz. Ἑλλὰς, πόλις Θεσσαλίας adscripto hoc versu. Obseruatio illa e Grammatico allata, Ἑλλάδα de tota Graecia non dici ab Homero, Aristarchi erat e Thucydide ducta lib. I, 2. 3. qui tamen non tam de nomine Ἑλλάδος, quam de Ἑλλήνων nomine agit; secundum haec reiiciebat ille versum B, 530 ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιούς, vbi v. Obss. Thessaliam autem per Ἑλλάδα intelligebat etiam inf. 474 φεῦγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο. adde vs. 474 οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα. In hunc modum constituenda sunt Schol. Ven. A. et Schol. br.

Ante Barnes vbique, etiam in Turneb. Steph. et Bergler. contra metrum legebatur interposito δὲ, πολλαὶ δ' Ἀχαιΐδες εἰσίν. libri ignorant, nisi quod in Mosc. 3. ita scriptum vidi; ignorat quoque Steph. Byz. in quo tamen Ἀχαΐδες exprimitur, errore vulgato.

396. οἵ τε πτολίεθρα ῥύονται· haereo in hoc hemistichio, quia ῥύομαι, *seruo, tueor*, vbique habet priorem productam; v. Exc. IV ad A. p. 179 non modo in ῥύσατο. ῥυσάμενος. verum et in ῥύω. ῥύομαι. vt Il. O, 257 ῥύομ' ὁμῶς. Π, 799 ῥύετ' Ἀχιλλῆος. Alia vide M, 8. P, 224. ῥύατ' pro ἔρρυντο Il. Σ, 515. Od. P, 201. Si qua sunt, quae a lege hac recedere videntur, iis medela in promtu est: v. ibid. Ductum est ab eodem ῥύω, ἐρύω, media longa, εἰρύω, ῥῦμι, ἔρυμι, ἔρυμαι. vbique media longa; diuersumque adeo hoc ab ἐρύω *traho*, media breui, ἐρύω. de quo cf. ad Θ, 143. Vt adeo h. l. dicendum sit, aut versum esse serioris commatis, aut eum aliter scriptum fuisse: οἵ τε πτόλιας ῥύονται. vel οἵ ῥύον-

ται πτολίεθρα. quod valde probabile fit. Bentleius nondum de prosodia vocis difpexerat; nihil enim monuit.

397. τάων ἥν κ' ἐθέλοιμι, φίλην ποιήσομ' ἄκοιτιν. Edd. ante Turneb. ἦν. Ariftarchum ἐθέλωμαι legiffe, ait Schol. A. quod fieri vix potuit, quin grammaticus vitium metri animaduerterat; fcripferat ille haud dubie ἐθέλωμι. nam hoc fuit Ariftarcheum praeceptum, optatiuos — οιμι fcribere ωμι. v. ad H, 243. et ipfum ἐθέλωμι iam vidimus Θ, 23. In Townl. verfus non fcriptus erat a m. pr. et poteft fententia interpellata videri eo interpofito.

398. ἐπέσσυτο θυμός. vnus Vindob. ἐπέσσυται. forte ex interpretamento.

399. γήμαντι μνηστὴν ἄλοχον. „γήμαντι Ariftarchea lectio. Alii γήμαντα." Ven. A. Sicque Mori et vn. Vindob.

εἰκυῖαν ἄκοιτιν. Eft ea, quae alias θυμῷ ἐοικυῖα. ἐπεοικυῖα. cf. Euftath. quam quis probat tanquam fibi congruam.

In Mofc. 3. aberant 398. 399. fed librarii vitio ex ἄκοιτιν in fine verfuum orto.

401. οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον. ⸖ Ait Ariftarchus nonnullos fcribere ἐμῆς ψυχῆς. Eft hoc in Barocc. Mori. et in ed. Rom.

402. Ἴλιον — εὖ ναιόμενον πτολίεθρον. In aliis locis obtinuit Ἰλίου πτολίεθρον, vt B, 133. Δ, 33. N, 380. ad primum locum v. V. L. Cum alias πόλις et πτόλις non nifi certa de cauffa variet, vnice πτολίεθρον occurrit, nusquam πολίεθρον.

403. τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν. ἐλθέμεν Mori. recte hoc in tali pofitu. Expectabam effe in mff. πρίν γ' ἐλθ. Quod τόπριν et τοπρὶν vna voce fcribitur, debetur grammaticis ferioribus, qui vbique particulas conflabant.

404. οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει. ⸖ ἡ διπλῆ πρὸς τοὺς γλωσσογράφους ἀφήτορος τοῦ στροφέως ἀποδιδόντας. Scilicet incredibile dictu eft, quam abfurda

commenta ſint veteres ſuper voc. *ἀφήτωρ*, quod ſimpliciſſimum erat videre ductum ab *ἀφιέναι ἰοὺς* eſſe *iaculatorem* adiecto Φοίβου Ἀπόλλωνος. At illi pro *cardine* acceperant; vnde Zenodotus verſu ſequ. mutauerat, νηοῦ Ἀπόλλωνος. Aliis ὁμοφήτωρ erat, qui omnibus pariter, ſine discrimine, vaticinatur; aliis πολυφήτωρ; aliis ἀσαφήτωρ, *qui obſcura edit*. Haec Ven. A. B. L. Vict. adde Sch. br. et ex iis Heſych. Suidas h. v. Praeiuerat Apollon. Lex. h. v. In veram tamen rationem inciderant et ipſi et Etymol. Stolidior interpretatio memoratur apud Diodor. XVI, 56 et Strabonem IX, p. 644 C. eorum, qui ἀφήτορα pro theſauro defoſſo acceperant, eoque inducti ſolum effoderant. Idem Strabo ad opes templi teſtandas verſus 404. 5 laudat et illuſtrat. Sic et Aelian. V. H. VI, 9. et H. An. VI, 13. Eoque ſpectat Callim. in Apoll. 34. 35.

ἐέργει. ap. Iulian. Or. II, p. 80 eſt *ἔεργε*.

405. Φοίβου Ἀπόλλωνος, ⁊c. quod Zenodotus νηοῦ Ἀπόλλωνος legerat. cf. ad v. antec.

406. 407. *ληϊστοὶ μὲν γάρ τε βόες καὶ ἴφια μῆλα*. Schol. A. „*ληϊστοὶ, ἀπὸ λείας κτητοί*.“ Memorat itaque vocem et verſum Suidas ſub *λεία*. At *κτητοὶ*, quod v. 407 ſequitur, ad certaminum praemia ſpectat. *κτητοί τε* Cant. Barocc. Vrat. b. a m. ſec. pro *δέ*.

408. 409. *οὐδὲ ληϊστή*. mutarunt vano metri metu in *λεϊστὴ* Rom. Euſtath. et ex iis Turnebus, et cum iis Townl. et Venetus cum vno Vindob. Editur quoque ſic in Plutarcho non poſſe ſuauiter viui To. II, p. 110, 14 E.

οὐθ' ἑλετή. *ληπτὴ*, *αἱρετὴ*, Schol. br. Heſych. (in quo *ἐλεϊστὴ*, *λεπτὴ*, Bentl. hinc emendabat) et Euſtath. h. e. quam quis retrahere, reuocare, opera ſua poſſit aut velit. (*κατὰ προαίρεσιν*.) Si tamen *τὸ ἑλετὸν* videas h. l. eſſe ſynonymum *τοῦ κτητὸς* vſ. 407. erit et hoc, quod paratur, acquiritur certamine.

οὔθ' ἑλετὴ, non *οὐδ'*, nam reſpondet *τῷ*, *οὔτε ληϊστή*.

ἐπεί ἄρ' κεν ἀμείψεται. ex non ſatis accurata grammatica, pro *ἀμείψηται*, Homerico tamen vſu: v. ſup. Exc. II ad E. p. 176.

Vſſ. 406—409. inter ſententias refertur, etiam apud Stobaeum Serm. CXVII p. 599. Expreſſa quoque ſententia ab aliis, vt ap. Eurip. Suppl. 775. quem Clarke laudat. Vſ. 408 bene *παρῳδεῖ* Maximus Tyr. diſſ. XXVIII, p. 67. To. II. R. *ἀνδρὸς δ' ἀρετὴ, — πάλιν ἐλθεῖν, οὔτε ληϊστὴ, οὐθ' ἑλετή.*

410. 411. *μήτηρ γάρ τε με φησὶ — διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοςδε.* Reddunt Schol. br. *φέρειν* per *ἔχειν.* ita eſſet: me habere duo fata. Ita vero quid facies *τῷ, θανάτοιο τέλοςδε?* quod eſt *εἰς θάνατον.* Immo, *fatum duplex ducere me ad mortem.* *Φέρειν* eſt h. l. *ἄγειν.* Paullo aliter ap. Sophocl. Ai. 813 *ἡμέραν τὴν νῦν, ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει.* etſi Schol. ibi verſum noſtrum comparant.

Bentlei. elegantiorem reddit verſum ſcribendo *μήτηρ γάρ τ' ἐμὲ φησί.*

Apud Stobaeum Ecl. phyſ. lib. II, p. 198. Cant. recitantur vſſ. 410—416.

412. *εἰ μέν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφὶ μάχωμαι.* Primo, *αὖθι μένων, ἐπὶ τόπῳ μένων* eſt in Heſych. h. v. et in *αὖθις. τὸ δὲ αὖθι τοπικῶς. διχῇ. ὡς ἐπὶ τοῦ παρόντος. εἰ μὲν καὖθι μένων, ἐν τόπῳ τούτῳ·* (forte, ex Schol. ad h. l.)

Erat *πόλιν ἀμφιμάχωμαι*, vna voce, quod ferri poſſet, ſi Achilles vrbem defenderet; ſed pugnabat ille circa, ad vrbem. Barnes: „*γρ. ἀμφὶ μάχωμαι·*" atque id exhibent omnes edd. ante Stephan. Etiam codd. vt Vrat. c.

Pro *μένων* eſt *μένω* in Lipſ.

413. *ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται.* Argutatur ad haec verba Clarke, notandum monens, „quam ſingulari, quamque modeſto artificio gloriam dicat Achillis ſuo factam poemate ſempiternam" Achilles ipſe immortalitatem ſibi promittere videri debet more heroum communi. Ita

Vlysses de se Od. H, 332. 333. de tumulo Agamemnoni a Menelao facto Od. Δ, 584.

414. εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμαι . . . ἐς πατρίδα γαῖαν. Ita locum corruptum signari posse puto. Ante Barn. vbique etiam ap. Stobaeum l. c. Ecl. II, p. 198. Cant. vbi vss. 410—416 adscripti, editum erat ἵκωμαι φίλην, idque vbique in libris legitur. Nota sunt quae disputarunt viri docti super diphthongo αι in fine vocis ante consonam sequentis vocis correpta. v. Ernesti Exc. ad Callim. in Iou. cum ibi laudd. Mature grammaticos αι et οι corripi credidisse, patet ex accentus distributione: βούλομαι. δίκαιοι. Μοῦσαι. Inter loca ad tuendam hanc doctrinam enotata erat hic versus, quem ii, qui negarunt diphthongum ante consonam corripi posse, et recte negarunt, emendatione indigere viderunt. Hugo Grotius ad Florileg. Stob. p. 170 emendabat ἵκοιμι φίλην. Sic enim etiam Od. M. 345 εἰ δέ κεν εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα. Similiter Arnald. Animaduerss. crit. p. 31 coniecerat; idque amplexus recepit Barnes, ex eo Clarke, Ern. nec mutauit Wolf. Atqui in Homero ἱκόμην, ἱκοίμην, ἵκωμαι, ἱκέσθαι, etiam cum πατρίδα, saepe, nusquam ἶκον, quem aoristum vocant, priore breui, occurrit; grammatici quoque ἶξον ei substituunt. cf. Etymol. h. v. etsi ἱκάνω prima breui ductum inde videri potest. Damnanda adeo prorsus ista scriptio, neque debebat locum in Homeri editione occupare; ἵκωμαι vnice verum esse patet. Altera correctio est Bentleii ad Callim. in Iou. extr. et Tho. Stanleii: ἵκωμαι ἐμὴν ἐς π. γ. add. Arnald. animadu. crit. p. 30. quae vtique praestat altera. Est tamen, quod in ea displiceat; nam ἐμὴν languet; etsi in Odyss. occurrat ἐς πατρίδα σήν, vt Od. H, 320. K, 66. et sup. E, 113 ἐςόψομαι ὀφθαλμοῖσι πατρίδ' ἐμήν. Exciderat puto ἰών, et mox animaduerso vitio substitutum est ab aliquo ex 428. 687 et ex perpetuo poetae vsu φίλην. At ἰὼν saepe sic interpositum occurrit. Il. X, 123 Μή μιν ἐγὼ μὲν ἵκωμαι ἰών. Od. Ξ, 153 ἐπεί κεν κεῖνος ἰὼν τὰ ἃ δώματ' ἵκηται. cf. Od. K, 275. 276.

Jl. Φ, 522. Σ, 207. ſicque in aliis: inf. 421 ἰόντες — ἀγγελίην ἀπόφασθε. et προΐην πεύθεσθαι ἰόντας Od. K, 100. et I, 88. et quoties occurrit: οἴκαδ' ἰὼν σὺν νηυσί. εἰ — κεν vero cum ſubiunctiuo iungi, frequentatum Homero: εἴ κεν ἵκωμαι αὖτις οἶκον Od. Ξ, 140 et ſaepe. Ad meum itaque ſenſum ſcriptus fuit verſus ει δε κε ϝοικον ἱκωμαι ιων ες πατριδα γαιαν. Apud Lucian. in Philopatr. 15 excitatur totus locus 411—416. at ex hoc verſu non niſi hemiſtichium εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμαι.

415. ὤλετό μοι κλέος ἐσθλὸν — Rom. μὲν, ex vſ. 413.

416. ἔσσεται, οὐδέ κέ μ' ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη. pro κιχήσεται. In vno Vindob. τέλος θανάτου γε. appoſitus verſui obelus — ἀθετεῖται verſus, quippe ab interpretatione profectus et a conatu ſupplendi ſuperiora: ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰών. quod per ſe erat idem, ac: αἰὼν μοι ἔπεσται δηρόν. Nec Zenodotus verſum habuit. Legerat tamen eum in ſuo exemplari Lucianus aut qui eius nomen mentitur, qui eum recitat in Philopatr. 16. etſi corrupte; tollendum ibi θέμις. Ap. Stobaeum Ecl. phyſ. l. c. p. 198. Cant. eſt οὐδέ κ' ἐμ', ὦκα quod malim.

417. ἐγὼ παραμυθησαίμην. Reddunt Heſych. et Suidas παραμυθήσασθαι per συμβουλεῦσαι, Schol. br. per παραινεῖν. Cum παρηγορεῖν et aliis comparat Schol. Lipſ. et Euſtath.

418. ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμωρ. ſuperſcr. in Townl. αι. quod non aſſequor.

419. Ἰλίου αἰπεινῆς — quod iterum ἡ Ἴλιος feminino genere occurrit. De ἔθεν, ϝεθεν, ἕο, v. ad A, 114. Disputant grammatici, ſitne γάρ ἑθεν an γὰρ ἕθεν ſcribendum. Adde Euſtath. ad Γ, 158.

420. χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχε, antiquo loquendi more, quem iam vidimus: v. ad Δ, 249. Reddunt Schol. per ὑπερασπίζειν.

In χεῖρα ἑὴν eſt hiatus. De ἑὸς eſt disputatum in Exc. VII, ad Jl. A. Veteres dixiſſe ϝος nullus dubito; an etiam ϝεος, dubito valde. ſeram ἐϝος· de quo iam dis-

putatum est Exc. VII, ad Jl. A, p. 186. Bentl. emendabat χεῖρα ϑ' ἑήν, quod esset χειρα ϑ' ϝϝήν. ita altero loco pro δὲ reponendum τε, τεϑαρσήκασι δὲ λαοί. Nam excipiunt se τε, τε. Nullus tamen dubito fuisse: χεῖρά τε ἥν, quod erat χειρα τε ϝην. requiritur et hic τε, quod etiam Mori exhibet. Etiam σ in ρ mutat Cant. τεϑαῤῥήκασι.

421. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἰόντες. Apollon. Alex. de Syntaxi p. 122 laudat pro exemplo omissae praepositionis: ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσϑε καὶ ἀγγελίην ἀπόφασϑε. Esset sic ἔρχεσϑε pro ἀπέρχεσϑε. Videtur memoriter recitasse.

422. καὶ ἀγγελίην ἀπόφασϑε quod ἀποειπεῖν vs. 309 de quo v. hoc est ἀποφάσϑαι, renuntiare aperte, non tergiuersando aut molliendo. Versus iterum occurret inf. 645.

423. ὄφρ' ἄλλην φράζωνται. Mosc. 3. φράζονται.

424. ἥ κέ σφι νῆας τε σόῃ. Mori ἣ καί. diserte σφι etiam in illo et Cant. non σφιν. tum σοῷ Venetus; quod esset pro σοάοι. v. inf. ad 677.

425. ἐπεὶ οὔ σφισιν ἥδε γ' ἑτοίμη sc. βουλή. Reddunt ἑτοίμη, εὔληπτος, φανερά. Accuratius dices esse consilium expeditum, accommodatum, quod successum et euentum habet, aut habere potest; Od. Θ, 384 ἦ μὲν ἀπείλησας — ἦ δ' ἄρ' ἑτοῖμα τέτυκται. exitum habent, vera sunt. Jl. Ξ, 53 ἦ μὴν ταῦτά γ' ἑτοῖμα τετεύχαται, quod v. 48 τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.

426. ἥν νῦν ἐφράσσαντο, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος. vnam vocem esse ἀπομηνίσαντος ex Alexione et Ascalonita declarat Schol. A. Statuit idem ἀπὸ h. l. παρέλκειν. Immo habet vim continuandi et persistendi in ira: v. T, 62. et ib. Obs. Apud Etymol. p. 583, 26 est ἀπομηνίσας, μνησικακήσας καὶ ὀργισϑείς. At in illis ἐφράσσαντο ἐπεί est hiatus, quem equidem feram quiescente tono in medio versu. At Bentl. eo offensus coniiciebat μεῦ vel ἐφράσσαντό γ', ἐμεῦ. in altero hoc eum sequar.

427. Φοῖνιξ δ' αὖθι παρ' ἄμμι μένων κατακοιμηθήτω. Schol. br. iungunt μένων κατὰ, κοιμηθήτω. vt ſit pro καταμένων.

αὖθι iam erat in Flor. Ald. 1. Rom. Fuit tamen αὖτι propagatum e vitio Ald. 2. vsque ad Barnes. Harlei. Φοῖνιξ δ' ἄμμι παρ' αὖθι μένων.

431. μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέειπεν. v. ad 309. vn. Vindob. ἀπόειπεν.

433. δάκρυ ἀναπρήσας. Legitur hic et Od. B, 81. Schol. br. ἀναφυσήσας, hoc et Apollon. Lex. h. v. vt recte legit Villoiſ. ἢ ἀθρόως ἀναβαλών. Emendandus hinc eſt Etymologus in voc. ἀναπλήσας, qui ad h. v. ſpectat, et in πρήθω ἀναπλήσας aberrant quoque codd. in his Mori et vn. Vindob. Inepte grammatici alii ἀναπρήσας accepere pro ἀναπεράσας, ap. Etymol. et Euſtath. Apud Heſych. πρῆσαι. (non πρῆξαι) καὶ δάκρυ' ἀναπρήσας, ἀντὶ τοῦ, ἀναφυσήσας· ex Apollonio. De πρήθειν v. ad A, 481.

περὶ γὰρ δίε. v. de voce ad E, 566.

434. Etiam in hanc Phoenicis orationem Scholiaſtae B. L. Vict. commentantur rhetorice, vt artificium oratorium in ſingulis ſententiis declarent, opera putida et verborum copia moleſta. Ex vſ. 443 ipſum Phoenicem rhetorum choro tanquam principem, primumque rhetorices auctorem, adſcripſere ap. Schol. Vict. Quid? quod illuſtrarunt hinc placitum: ὅτι διδακτὸν ἡ ἀρετή. Quae recte dixeris, haec ſunt: non tam docta aliqua cum arte, quam cum ea ſagacitate, quam ſuus quemque ſenſus natura monente docet, a nutritio ſe diuelli poſſe negat, recordatur fidem ſeni Peleo datam; merita eiusdem in ſe, cum a domo patria profugus ab eo exceptus fuerit, memorat quoque cum voluptate quas in pueri nutritione aerumnas tolerauerit: haec ſane omnia ad animum peruicacis alumni molliendum faciunt; non vero, vt rhetor, haec Phoenix meditatus erat eo cum conſilio. Pelei praecepto memorando, vt Achilles iracundiam moderari conſueſceret, deductus erat ad iſta

omnia exponenda; nunc v. 492 redit ad illud praeceptum, idque ad flectendum Achillem transfert. At in his rhetoricam calliditatem animaduertere sibi videntur homines, quos non pectus disertum facit sed ars: in his v. studium Dionysii Halic. in oratione hac ab artificii laude commendanda: Art. rhet. c. 8. f. 11. p. 303. R. et p. 363. Hudf. p. 86. et iterum c. 9, 14.

435. *εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ, Φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ, βάλλεαι.* Mori. Barocc. *βούλεαι.* quod voluisse videtur Vrat. b. qui in *βάλλεαι* erasit alterum λ. Non memini *βούλεσθαι* habere adiectum *ἐν φρεσὶ, μετὰ φρεσί.* Alterum *βάλλεαι μετὰ φρεσὶν* analogiam habet pro *ἐν.* et sic iterum Od. Λ, 427 *ἥτις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάληται.* Mox *οὐδέ τι.* „γρ. *οὐδ' ἔτι.*" Barn.

438. *σοὶ δέ μ' ἔπεμπε.* Ita video vbique legi. Potuit tamen quoque scribi *σοὶ δέ με πέμπε.* et *σοὶ δ' ἔμ' ἔπεμπε* et *σοὶ δ' ἐμὲ πέμπε.* Quod vltimo loco memoratum est, scriptum esse malim, tanquam Ionicum et suauius. In *σοι* intellige *σὺν σοί·* Iacobs coni. *σὺν δέ μ' ἔπεμπε.*

440. *ὁμοιΐου πολέμοιο.* De epitheto *ὁμοίϊος* v. ad Δ, 315. Schol. br. h. l. *τοῦ ὁμοίως πᾶσι χαλεποῦ.* Apollon. Lex. in *ὁμοιΐου πολέμοιο* negat pro *κακὸν* esse, sed *τὸν ὁμοίως συμβαίνοντα.* Si tamen sensum habet epitheton, debet esse *pugna cuius seu fortuna seu virtus vtrinque par aut similis est.* Bene Hesych. *ἐν ᾧ ὅμοιος πᾶσι καὶ ἴσος ὁ κίνδυνος.* comparato loco Σ, 309 *ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα.*

Insolens est in *ὁμοιΐου* iota produci, quod merito in poeta Ionico necessitati nihil tribuente in re metrica mireris. Excusat factum accentu Herman. de Metris p. 81. Bentleius poetam a culpa liberat: scriptum vidit fuisse *ὁμοιΐόφι πτολέμοιο.* cf. Obss. ad B, 731. Simili modo vitium sustulit O, 66 *Ἰλίου προπάροιθε,* mutando in *Ἰλιόφι.* Est quoque *πτολέμοιο* in Schol. br.

441. οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσι. Verſus memoratur a Plutarcho an ſeni ſit ger. resp. T. II, p. 801 D. ἀγοράων. Edd. ante Turneb. male.

443. μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων. Eſt ex verſſ. nobiliſſimis et ſaepiſſime memoratus, vt a Strabone IX, p. 659 B. niſi ibi locus eſt ex margine illatus; Add. Dio Or. II, p. 80. Plutarch. ger. reip. praecept. T. II, p. 795 E. Ariſtides et ſimiles, in quibus modo ſingulatim verſus, modo cum proximis 440. 1. 2. memoratur, Cicero de Or. III, 15. Quintil. II, 3, 12. II, 17, 5.

Ap. Heſych. eſt πρηκτῆρά τε ἔργων. ἃ δεῖ πράττειν, δηλοῦντα. quod potius ad ῥητῆρα ſpectat. Melius Sch. br. δραστικὸν ἔργων, ἃ δεῖ πράττειν.

445. οὐδ' εἴ κέν μοι ὑποσταίη θεὸς αὐτὸς — ὑπόσχοιτο. Heſych. cum Schol. br. ὑπόσχηται, ἐγγυήσηται Euſtath. Occurrit hoc vno loco; at ὑπέστην ſaepius. Verſum recitat Cyrillus contra Iulian. I, p. 27 et interpretando argutatur.

446. ⊱ θήτειν νέον ἡβώοντα. ⊱ „quod νέον ἡβώοντα dictum pro νεωστὶ ἡβῶντα, qui primo adoleſcit, prima iuuentute conſtitutus.“ Fuit ea interpretatio Ariſtarchi: vt diſco ex Apollonii Lex. in νέον. „At Zenodotus acceperat νέον, iuuenem; nam ſcribebat mox τοῖον ὅτε.“

„ἡβώοντα eſt Ariſtarchea lectio“ ex ἡβάω, ἡβῶ, ἡβώω. ἡβώων, ἡβώοντα. Quaeras: quomodo igitur ſcripſere alii? puto ἡβωῶντα, ab ἡβωάω. Hinc eſt ἡβωῶσα Od. E, 69. vt ſcribendum eſt, non ἡβώωσα, etſi ſic quoque apud Suidam legitur, et Heſych. ἡβόωσα. Etiam h. l. Cant. Vrat. A. cum Schol. br. ἡβώωντα. quod eo modo, quo dixi, eſt corrigendum. Mori ἡβόωντα et ἀποξύσσας, male. ἡβῶντα, ἀκμάζοντα ap. Heſych. ad h. v. ſpectat, et fuit ἡβώοντα. Sch. br. ἡβώωντα, ἀκμάζοντα, σώζοντα. forte et hoc fuit: ἡβωῶντα, ἀκμάζοντα. ὡς σωῶντα, σώζοντα.

447. *οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα.* „quod Ἑλλὰς iterum de vrbe" recte, ſi *πόλις* antiquo vſu dictum latius de quacunque *συνοικίᾳ* accipitur. „et quod Zenodotus *τοῖον ὅτε* legerat" vt ad vſ. praeced. iam monitum.

Verſus IX ſeqq. leguntur in Schol. Lycophr. 421. nulla tamen cum varietate memorabili; pro *γούνων* vſ. 451 edebatur *μοῦνον*.

448. *Φεύγων νείκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο.* Phoenix Amyntoris f. Ormeni nepos, relicta domo patria fugit Hellade Phthiam. Apud Strabon. IX, p. 670 vnde Euſtathius ſua repetiit, plura leguntur ad h. l. ſpectantia. Amyntor Ormeni f. moleſtias fecerat mythographis. Scilicet Ormenus, Cercaphi f. Aeoli nepos, condidiſſe fertur Ormenium Magneſiae ſup. B, 734 memoratum; Phoenicem itaque nepotem *Ormenio* profugere debuiſſe, *non Hellade*, iudicauerat Demetrius Scepſius, (*ἐν τῷ Τρωικῷ διακόσμῳ* ſ. Commentario ad libri B. partem) malueratque ſcribere — *λίπον Ὀρμένιον πολύμηλον*, ſeu *πολύπυρον*, vt alio loco Euſtath. p. 332, 6. memorat. Aliam difficultatem creauerat Crates ex altero loco K, 266 vbi de galea Merionis: *τήν ῥά ποτ' ἐξ Ἐλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο ἐξέλετ' Αὐτόλυκος.* Habitauit Autolycus in Parnaſſo, vt vel ex Od. T, 394 conſtat. Aiebat igitur, Amyntorem Phocenſem eſſe debuiſſe, et Eleone, Parnaſſi vrbe, habitaſſe, vnde Phoenicem filium fugiſſe neceſſe ſit: Cui aſſerto repugnant cum alia, tum quod fuga ex Hellade facta eſt, quae apud Homerum nondum de tota Graecia dicitur. Conf. ad B, 734—7. et ad Apollod. p. 803.

Simpliciſſimum erat dicere, aut famam ſibi non conſtitiſſe, aut eueniſſe haec diuerſis temporibus: Amyntorem ſerius Eleonem migraſſe, antea habitaſſe Ormenii: ſitum hoc fuiſſe in Hellade, quatenus hoc nomen non tam vrbis, quam tractus alicuius fuit; v. ſup. ad 595 et ad B, 683. vt ipſa Phthia. Itaque Phoenix Ormenio

fugiens, λείπει quoque Ἑλλάδα, et 474 Φεύγει δι' Ἑλλάδος, et Phthiam venit.

449. ὅς μοι παλλακίδος πέρι χώσατο. Lectio haec ex ed. Rom. recepta erat a Stephano; eamque retinere maluissem, quam probare alteram παλακίδος περιχώσατο. περισσῶς ὠργίσθη, vt Schol. br. exponunt; deberi enim eam grammaticorum in verbis copulandis studio arbitror. Vincit tamen veterum auctoritas: Nam etiam Sch. A. περιχώσατο. καὶ οὕτως μᾶλλον ἐπεκράτησεν ἡ παράδοσις. addit, sic quoque Alexionem censuisse. Neque aliter codd. B. Lips. sicque Mosc. 3. edd. Flor. Aldd. ipse Turneb.

451. ἡ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων. Erat a m. pr. in Lips. ἐμεῦ, quod miror displicuisse. ἐμῶν Cant. sed in marg. ἐμέ. Bentlei. corrigebat ἔμ' ἐλλισσέσκετο. Pro γούνων vitium erat μοῦνον in Schol. Lycophr. l. l. ad v. 447. Ad mores rudium aetatum est haec narratio notatu digna. Improbari hos vss. a Plutarcho de aud. poet. p. 25 F. haud miraberis: cum de re turpi agant.

452. παλλακίδι προμιγῆναι, ἵν' ἐχθήρειε γέροντα. Sane προμιγῆναι est pro simplici μιγῆναι. At grammatici ap. Schol. A. B. L. Vict. Eustath. egregie argutati sunt in voc. προμιγῆναι, vt efficerent, patrem nondum cum pellice consueuisse, idque ne fieret, Phoenicem puellae animum ab eius amore auertere voluisse; id scilicet spectantes, vt Phoenix tanto minus flagitium de se commemoraret. Sensu tamen rudiorum hominum, vix tam indignum et atrox facinus hoc visum arbitror, inprimis cum ad vlciscendam matris iniuriam susceptum esset. Grauiora Iacobus Patriarcha de filiis suis conqueritur. In Sch. A. adiicitur: ἢ περισσεύει ἡ πρόθεσις. Argutias grammaticorum ex etymologo Valkenario in fragm. Tragic. p. 263 probari potuisse, vt et nollet Phoenicem credi vere numeros explesse cum femina, mirabatur quoque Ernesti. Recte quoque Sch. br. συνελθεῖν. μιγῆναι simpliciter, et συμμιγῆναι Schol. Vrat. A. In Lips. erat

προμιγῆμεν. voluit *προμιγήμεν'* pro *προμιγήμεναι*, nec indocte.

ἵν' ἐχθήρειε γέροντα. Nonnullos *γέροντι* legiſſe notant Schol. Lipſ. Vict. *ἵνα μισηθῇ τῷ γέροντι.* At hi non tenuere, Homero ſemper eſſe *ἐχθαίρειν τινὰ*, *odiſſe; ἔχθεσθαί τινι*, *odio eſſe.* Recte Schol. br. exponunt *μισήσειε.*

Monent Scholia A. B. e Tragicis narrationem hanc de Phoenice variatam eſſe. Fuit in his Euripidis Phoenix; nam in hac fabula *ἄπταιστος*, flagitii expers, exhibitus erat Phoenix, falſo crimine a pellice accuſatus: cf. Valken. ad Fragm. eius dramatis. vide Apollodor. III, 13, 8 et Notas p. 803 ſqq.

453. *τῇ πιθόμην καὶ ἔρεξα.* Ad idem ſtudium, auertendi a Phoenice, Achillis nutritore, tantum flagitium, referenda ſunt, quae ad h. v. in Schol. A. et partim ap. Euſtath. ex Apione narrantur: Ariſtodemus, inquit, Nyſaeus (e Nyſa Phrygiae oriundus, vt Strabo docet,) rhetor et grammaticus, ſcripſit *τῇ οὐ πιθόμην, οὐδ' ἔρξα* (nam ita ab eo ſcriptum eſſe, (vt Od. Ψ, 312) iam Valkenarius monuit pro *οὐδὲ ἔρεξα*) et propter hoc inventum non modo fuit probatus verum et honore affectus, vindicata ſcilicet herois pietate. Excogitauerat iam ante eum *Soſiphanes;* (tragicum hoc nomine fuiſſe conſtat; ſed leg. *Soſigenes* idem grammaticus cuius *ἔκδοσις* Homeri fuit) eandem ſcripturam. Etiam Euripides in Phoenice intactum ſcelere heroem induxerat: vt iam paullo ante monitum eſt. Subiicitur: *ταῦτα ἱστορεῖ Ἁρποκρατίων Δίου διδάσκαλος ἐν ποιήματι τῆς* . . . Apparet eſſe hunc Valerium Harpocrationem grammaticum, Dini Veri Imp. praeceptorem. At quale hoc eius ſcriptum fuerit, cum eius nulla alia mentio ſit, non exputo: forte leg. *ἐν ὑπομνήματι τῆς Ἰλιάδος.* Quod autem ad ipſum commentum lectionis attinet: crimen Phoenicis diluerunt homines, at poetam corruperunt, metro vitiato.

τῇ 'πιθόμην quoque ſcribitur.

πατὴρ δ' ἐμὸς, αὐτίκ' ὀϊσθεὶς. ſpectat huc Heſych. in ὀϊσθείς. αἰσθόμενος. εἰκασθείς. δόξας. Ven. A. ὑπονοήσας. Mox 454 Ἐρινῦς vno ν Venetus.

455. μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱὸν ⁓ quod nonnulli γούνασ' ἐμοῖσιν ſcribunt; atqui non Phoenicis ſed Amyntoris aui ſunt genua. Οἷσιν, ἰδίοις. — μήποτ' ἐγγούνασιν Townlei. tam parum metri periti fuere librarii optimorum codicum. μήποτ' ἐπὶ γούνασσιν ἐφέσσεσθαι legebatur in Schol. Lycophr. l. c.

ἐφέσσεσθαι. ſic et Sch. br. Heſych. Ven. A. at Schol. A. „οὕτως διὰ τοῦ ε ἐφέσσεσθαι." fuitne quoque lectum ἐφέσσασθαι? Mori corrupte ἐφέσθαι. vt in Sch. Lycophr. ed. Baſ. p. 68. ad 421. At in Ven. B. L. Harl. et vno Vindob. fuit ἐφέζεσθαι, quod et ed. Rom. et Euſtath. tuentur. etiam ap. Strab. XIII, p. 897 B. vbi tamen verſus ex margine irrepſit.

456. θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς. ⁓ „ὡς μηδὲ ἄκοντας ἀδικεῖν γονεῖς. διὸ οὐδὲ περὶ τοῦ φόνου τῆς Κλυταιμνήστρας φησίν." Nil de Oreſte μητροκτόνῳ memorare ait poetam. Non itaque grammaticus meminerat v. 310 Od. Γ. aut non legerat? — Monet porro grammaticus in Schol. A. ἐπαρὰς ſiue ſeruato accentu eſſe pro ſimplici ἀρὰς, ſiue pro ἐπετέλουν, ἐτέλειον ἐπ' ἀράς. Hoc et Sch. br. ſequuntur. θεοὶ δὲ τέλειον ἐπ' ἀράς. Sch. Lycophr. l. c. 421. Monitum ab aliis cum ſit κατάρα, discrepare accentu ἐπαρὰν, ap. Euſtath.

457. Ζεύς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινὴ Περσεφόνεια. ⁓ videtur ἐπαινὴ notatum fuiſſe, quod non eſt ἐπαινετὴ, ſed ἐπίφοβος, δεινή. Paria habet Heſych. et Sch. br. cum admixtis deterioribus. Etiam Sch. Vict. ἐπαινὴ δὲ κατ' ἀντίφρασιν ὡς νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν. Non meminerant eſſe voc. αἰνὸς idem quod δεινός. Eadem Sch. Vict. et Lipſ. nonnullos aiunt ſcribere: καὶ ἐπ' αὐτῷ Περσεφόνεια. — Eſſe quoque in antiquis exemplaribus Φερσεφόνεια teſtatur Euſtath. Recitat verſum Pauſan. II, 24 p. 166 vt doceat eſſe quoque *Iouem inferum*.

Poſt v. 457. *Ζεύς τε καταχθόνιος* Plutarchus isque ſolus, memorat quatuor verſus, ab Ariſtarcho ſublatos:

τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ·
ἀλλά τις ἀθανάτων παῦσε χόλον· ὅς ῥ' ἐνὶ θυμῷ
δήμου θῆκε φάτιν καὶ ὀνείδεα πόλλ' ἀνθρώπων,
ὡς μὴ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.

Plutarch. de aud. poet. To. II, p. 26 F. *ὁ μὲν οὖν Ἀρίσταρχος ἐξεῖλε ταῦτα τὰ ἔπη φοβηθείς·* (quid tandem metuens? et vnde norat Plutarchus, metu potius omiſſos verſus quam criticis de cauſſis?) *ἔχει δὲ πρὸς τὸν καιρὸν ὀρθῶς, τοῦ Φοίνικος τὸν Ἀχιλλέα διδάσκοντος, οἷόν ἐστιν ὀργή.* Repetit quoque Plutarch. duo ex iisdem verſus in Coriolano p. 229 B. *ἀλλά τις ἀθανάτων τρέψε φρένας,*

ὅς γ' ἐνὶ θυμῷ
δήμου θῆκε φάτιν.

Et de Adulat. p. 72 B. verſum:

ὡς μὴ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.

et paullo poſt:

αὐτὰρ ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμὸν

qui verſus ex Od. I, 299 petitus eſſe poteſt. Secundum haec quis pronuntiet, iure ne an iniuria ſublati ſint verſus iſti quatuor ab Ariſtarcho? potuit exemplarium comparatione intelligere, verſus hos alicuius rhapſodi emblema eſſe, amplificandae ſententiae cauſſa illatum; certe color verſuum eſt idem qui Od. I, 299 ſq. Potuit tamen nec minus ab Ariſtarcho hic locus eiici, propter eandem ſollicitudinem, quam ad vſ. 452. 3 memoraui, quod bonam exiſtimationem Phoenicis tueri volebat; idque Plutarchus videri poteſt innuere velle per vocem *φοβηθείς.*

Ceterum etſi lectio noſtra vulgata nequaquam vbique eſt Ariſtarchea, in nullo codice hos verſus nunc legi, nec in Scholiis notari, mirum eſt; intulere tamen eos in edd. viri docti primo loco Bergler, tum Barnes; verum ille poſt vſ. 459. hic poſt vſ. 457. quem ſequutum eſſe video V. C. Wolfium; Etiam Valken. in Diatribe p.

264 et Payne Knight p. 57 verſus neceſſarios eſſe contendunt; non enim ſine iis intelligi, cur Phoenix haec narret, et cur ille in domo patris manere noluerit. Cauſſa tamen haec memorata fugae vix grauior eſſe videtur quam ira patris ipſa, quam 458. 459 memorauerat; et narrat plura Phoenix, quae ad conſilium primarium haud ſpectant, plura Homerus alibi. Expono in his ſenſum meum; relinquo aliis ſuum; nec vnquam in controuerſiam voco iudicia aliorum.

Idem ſagaciſſimus iudex, Rich. Payne l. c. pro ſpurio habet verſum 457 *Ζεύς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινὴ Περσεφόνεια*; hunc inſititium fuiſſe cauſſam, cur quatuor illi verſus eiicerentur, quia *τὸν μὲν* in primo verſu nimis magno ſic interuallo ſeiunctum eſſet a parente, *πατὴρ δ' ἐμὸς* vſ. 453. Verſus per ſe nihil habet, quo diſpliceat; ſententia nec magis obſcuratur, adſitne an abſit. Agnoſcunt verſum et memorant omnes grammatici, tum Pauſan. II, 24 p. 166. tanquam memorabilem, in quo Iouis nomen etiam ad Inferos translatum ſit; ipſe Virgilius hinc *Iouem Stygium* dixiſſe videri poteſt Aen. IV, 638. Neque male conuenit Plutoni et Proſerpinae, exſequi diras; vti inf. 565 inuocantur Hades et Proſerpina, et audit diras Erinnys vſ. 567. 568. His tamen miſſis ſunt alia, quae me adducunt, vt viro docto aſſentiar: primo quod aliis locis ſemper *Ἄδης* cum Proſerpina iungitur, vt inf. 565. Od. K, 534. Λ, 47. *Ζεὺς ἐπιχθόνιος* autem ſerioris aeui eſſe videtur et teletarum loquendi vſum redolet. Simillimus quoque verſus eſt tot aliis inſititiis, quos rhapſodi intexuere ad explendum vel amplificandum breuiter dictum. Sufficiebat h. l. *θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς*. A primo itaque carminis auctore nec quatuor verſus iſtos ſpurios, nec hunc vſ. 457 appoſitos fuiſſe arbitror.

458. *ἔνθ' ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν* — Turnebus recepit ex ed. Rom. Antea legebatur *ἔνθα μοι*. ſic quoque codd. Mori. Cant. Harlei. Townl. Moſc. 3. vn. Vindob.

459. *κατὰ μέγαρα στραφᾶσθαι.* Eustath. memorat lectum quoque esse *στροφάασθαι*, minus bene.

De verss. quos alii post h. v. collocant, vide paullo ante post vs. 457.

460. *ἢ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἐόντες αὐτοῦ λισσόμενοι κατερήτυον ἐν μεγάροισι.* Pro *ἀμφὶς ἐόντες* scriptum olim fuit *ἀντιόωντες.* Sic enim Schol. Lips. et Vict. „*Διονύσιός φησιν· ἀντιόωντες*" quod plenius seruauit Ven. A. „*Διονύσιος ὁ Θρᾷξ ἐν τῇ πρὸς Κράτητα, ἐκ τῆς ἱπποδρομίας, φησί, γεγραμμένου· ἀντιόωντες· μεταθεῖναι τὸν Ἀρίσταρχον· ἀμφὶς ἐόντες.*" Interpunxi sic, vt statim intelligatur, quod res est: Inf. Ψ. vbi certamen curule in ludis funebribus Patrocli memoratur, vs. 643 *νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων ἔργων τοιούτων, nunc vicissim iuniores uatu tale quid suscipiant.* Cum igitur sententia vocis, qualis illo loco est, minus conueniat ei loco, in quo nunc versamur, mutasse Aristarchum. Quod si is fecit sine alia auctoritate, perperam vtique fecisse putandus est. Nam quidni *ἀντιόωντες* sint, qui eum adierant? tum non est *ἀντιόωντες αὐτοῦ*, sed *κατερήτυον αὐτοῦ, ibi*, in domo. Est enim *ἀντιᾶν* non modo de iis, qui armis congrediuntur, aut qui aliquid suscipiunt, aggrediuntur, verum etiam de iis qui accedunt supplicandi, opitulandi caussa, qui adhibentur epulis, sacris, hospitio, qui frequentant nos. Quicquid est, Aristarchea lectio nunc vbique obtinet; *ἀμφὶς ἐόντες*, etiam in Schol. br. Occurrit idem inf. Ω, 488 *περιναίεται, ἀμφὶς ἐόντες.* Schol. A. B. L. memorant fuisse quoque *ἐγγὺς ἐόντες.* hoc vtique ex interpretatione.

462. *πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς ἔσφαζον.* De voce *εἰλίποδες* v. dicta ad Z, 424. Alterum, *ἕλικες βοῦς*, quod nunc primo occurrit, est ex priscis vocabulis, quorum vera vis exoleuit, nec aut vsu aut analogia tuto constitui potest; itaque grammatici varie interpretantur, non magis ex certo quam si nos idem experimur. *ἕλιξ*, cognatum cum *ἑλίσσειν*, esse debet quod tortum et inflexum est, *συνεστραμμένον, καμφθὲν, στρε-*

βλόν. Boues ἕλικες nomen habere non poſſunt niſi ab inflexa aliqua parte corporis; corpus enim non magis inflexum eſt, quam aliorum animantium; verum ductum eſſe debuit nomen aut ab oculis trucibus, aut a cornibus, aut a pedibus inflexis; in vltimo obſtat adiectum εἰλίποδες; debet enim aliquid diuerſum eſſe; ad oculos referas ex vſu vocis ἑλίκωπες, v. Obſſ. ad A, 389. quod tamen longius petitum eſt: reſtant *cornua inflexa*, ad quae et ipſe referre malim: ſic quoque Apollon. Lex. Heſych. Etymol. Euſtath. ad M, 293. p. 905. Schol. A. B. ad O, 633. Φ, 448. Sunt quibus ἕλικες ſunt μέλανες, arrepta temere gloſſa antiqua. de ſenſu voc. ἑλίκωπες et ἑλικῶπις v. Not. A, 98. Ad Z, 424 notionem vocis εἰλίποδες vidimus conſtitui libro Hippocrateo περὶ ἄρθρων. Eodem loco ille p. 785 ed. Foeſ. laudat doctrinam Homeri, „quod ille nouit boues ſub hiemis exitum macilentos fieri infirmosque et propterea luxationibus articulorum obnoxios“ eiusque rei cauſſa laudat verſum poetae:

ὡς δ' ὁπότ' ἀσπάσιον ἔαρ ἤλυθε βουσὶν ἕλιξιν.

ὅτι ἀσμενωτάτη τοῖσι αὐτοῖσι ἡ βαθεῖα ποίη φαίνεται. videtur itaque et huius libelli auctor ἕλικας ad pedes retuliſſe et pro ſynonymo alterius vocis habuiſſe. Ceterum non conſtat, verſus ille Homericus exciderítne ex Jliade vel Odyſſea, olimque in nonnullis exemplaribus lectus fuerit, an ex alio Homerico ſeu pro Homerico habito carmine aliquo, quod interiit, recitetur.

463. σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ. v. ſup. ad vſ. 208.

464. εὐόμενοι. vn. Vindob. a m. ſec. θυόμενοι. εὕειν eſt *vſtulare;* non, aſſare, vt hic et alibi male interdum expoſitum eſt, v. c. Od. B, 300. Et appoſitum quoque ὀπτᾶσθαι a grammaticis: Heſych. et Schol. br. φλογιζόμενοι, ὀπτώμενοι. Prius recte, quod et ceteri habent; nam pilos ac ſetas mactatorum animantium vſtulabant, non aqua feruente euellebant. cf. Od. Ξ, 426. 427. At τὸ ὀπτᾶσθαι exprimitur per alterum τανύοντο. Notant quoque dicendum proprie fuiſſe τανυόμενοι εὕοντο: Euſtath. ad Ψ, 33. vbi hic verſus cum antec. repetitus eſt.

διὰ φλογὸς, veru ſcilicet transfixa. De voce τανύειν v. ad 23. Appoſitus hic verſus in Heſych. ſed loco parum opportuno; nam antecedit: τανύοντο. ἐπὶ τῶν οὐρῶν. ἐξετείνοντο διὰ τὴν λιπαρίαν. (h. e. *propter aerumnoſum laborem*, διὰ τὸ λιπαρὲς) ſpectatque hoc ad alterum locum Od. Z. 83. vbi de mulis. Ad eundem et alterum locum Jl. Π, 375 ſpectat Apollonii Lex. h. v. non enim λιπαρία de adipe dicitur, ſed λιπαρότης. cf. Schow ad Heſych. p. 725. Ceterum εὕω et εὔω ſcribitur, nec referre video. Cum tamen Od. B, 299 vbique edatur: σιάλους θ' εὕοντας, neceſſe eſt et h. l. ſcribere εὑόμενοι, non εὐομ.

465. πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος. Scriptum eſt πολλῶν δ' ἐκ κεράμων in Apollonii Lex. voc. κεράμῳ.

466. εἰνάνυχες δέ μοι ἀμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἴαυον. εἰνάνυχες, ὡς μονάνυχες a recto εἰνάνυξ Ven. A. Etiam Apollon. εἰνάνυχες, ἐπ' ἐννέα νύκτας. Addit Ven. A. pleonaſmum ex adiecto νύκτας ſimilem eſſe illis: ποδάνιπτρα ποδῶν. Οἶνον ἐνοινοχοεύοντες (ἐνοινοχοεῦντες Od. Γ, 472). Eum exſcripſiſſe videri poteſt Etymol. p. 302, 9. ex eo facile emendandus: quod e Schol. Leid. iam fecit Valken. Diatr. p. 291. — Obſeruabimus et illud: παρίαυον (διὰ) νύκτας etiam h. l. eſſe, ſimpliciter *exigere noctem*: non, dormire. Sic iam ſup. 336 et aliquoties in Odyſſea.

περὶ Mori: ed. Rom. et Turneb. ac ſi eſſet ἀμφὶ περὶ αὐτῷ. Recte παρὰ reuocauit Stephanus.

467. Οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον. Apollon. Lex. ἀμείβεσθαι ἐπὶ δὲ τοῦ κατὰ μέρος· οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον Etymol. — καὶ τὸ ἐν μέρει τι ποιεῖν.

468. πῦρ ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς. „Ariſtarchus ἐν αἰθούσῃ ediderat; vti mox ἐνὶ προδόμῳ eſt.“ Innuit hoc idem Schol. Vict. Attamen poetae variare licuit; vti et alterum variauit: ἕτερον μὲν, ἄλλο δέ. Apud Etymol. vbi verſus excitatur, ſcriptum eſt ὑπ' αἰθούσης. Potuit ergo etiam Apollon. Lex. cum Heſych. in voc. αἰ-

θούσης ad h. l. ſpectare; quanquam αἰθούσης etiam Il. Ω, 238. et in Odyſſea occurrit.

Quae ſit αἴθουσα, v. ad Z, 243. p. 241. In Etymologo ſunt duo Scholia, αἰθούσῃσι, στοαῖς — et αἴθουσαι, αἱ στολωταὶ καθέδραι, περίστυλα ἔχουσαι. minus accurate, a re adiuncta, quia in porticibus ſedilia quoque fuere. Porphyr. in Schol. ad E, 137 (quod ab ipſo appoſitum fuit ad Odyſſ. Ω, 207 vbi vox κλισίον legitur, et cuius alia pars edita eſt a Valken. e Cod. Leid. p. 100.) αἴθουσαι, αἱ ὑψηλαὶ στοαὶ ἀνθήλιοι, παρὰ τὸ καταίθεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, recitatis vſſ. 471. 2. — pergit: ἄλλοι δὲ ἀκριβέστεροι αἰθούσας λέγουσι τῆς αὐλῆς τὰς στοάς, ἵνα μὴ ἔξω ὦσι τῆς αὐλῆς· ἀλλὰ τὸ ὕπαιθριον ἡ αὐλή, αἱ δὲ πέριξ τοῦ ὑπαιθρίου στοαί, αἴθουσαι, laudatis vſſ. 467. 8. 9. ἦσαν γὰρ μετὰ τὰς αἰθούσας οἱ πρόδομοι· ὧν πάλιν ἐνδότεροι οἱ θάλαμοι· οὓς καὶ μυχοὺς καλοῦσι διὰ τοῦτο· adſcripti vſſ. Od. H, 335. 6 et 344. 5. 6. ὅτι γὰρ τῆς αὐλῆς τῆς αὐτῆς ἔνδον εἰσὶν οἱ δόμοι σαφῶς καὶ παρίστησι διὰ τούτων· ſequuntur vſſ. Od. Π, 407. 412. 13. cum verſu interiecto ap. Euſtath. καὶ πρόδομος οὖν ὁ μεταξὺ τόπος τοῦ τε δόμου καὶ τοῦ θαλάμου, appoſitis vſſ. I, 461 et Od. X, 375. 6. Sunt in his Porphyrii nonnulla bonae frugis; in aliis tricatur; αἴθουσα haud dubie fuit porticus ſeu aedibus ſeu parieti aulae praetexta. Etymologia τῆς αἰθούσης ἀπὸ τοῦ αἴθεσθαι ducta, recte a ſole; ſic quoque Schol. A. proxime ad verba Scholii Porphyriani. at alii ex noſtris verſſ. dictas αἰθούσας volunt διὰ τὸ αἴθεσθαι ἐν αὐταῖς τὰ πυρά, ſic Etymol. et Schol. br. (non h. l. vbi recte: αἴθουσα δέ, περίστυλον. τουτέστι πρὸς ἥλιον τετραμμένη στοά. παρὰ τὸ αἴθεσθαι, ὅ ἐστι, φλέγεσθαι. ſed) ad Z, 243 et Od. Γ, 399 διὰ τὸ αἴθεσθαι ἐν αὐταῖς φῶς τοῦ χειμῶνος, ſeu potius τὸ πῦρ, vel τὰ πυρά. Eſt tamen hoc alienum a conſilio extruendarum porticuum.

469. ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ. ⊱ „quod iterum ἄλλο poſitum eſt pro ἕτερον.“ Putant etiam, tres eſſe ignes, vnum ὑπὸ ταῖς αἰθούσαις, alterum ἐν δόμῳ, tertium ἐν

προδόμῳ. nec tamen memorari video nisi duos, ad parandum cibum et per noctem excubantium caussa.

Ceterum grammatici magno cum paratu faciunt turbas in vocabulis partes aedium declarantibus, quandoquidem nec forma aedium fuit omnibus temporibus vna eademque, et vocabula partium subinde fuerunt variata. Manifestum est h. l. πρόδομον esse ante fores, vestibulum columnis fultum; fores fuere θαλάμου, domus, quam habitabat Phoenix, diuersam ab aedibus patris; cf. Notam ad h. vs. ἔποικον τῆς αὐλῆς appellant hunc θάλαμον Schol. A. voluere puto ἐποίκιον, casam intra aream, quae septo continebatur. Memoratur aula cum septo, ἕρκει, quod cingebat totam habitationem; ambit hoc ipsum septum αἴθουσα, porticus. an θάλαμος suam αἴθουσαν quoque habuerit, non memoratur, sed tantum πρόδομος. Certe poeta αἴθουσαν, non τὸ περίστυλον τοῦ θαλάμου, s. τοῦ οἴκου memorat, sed τοῦ ἕρκους τῆς αὐλῆς. quae confundere videntur Schol. A. B. L.

Nunc audiamus grammaticos, qui inferunt παστάδας, προστάδας, παραστάδας. Primum Schol. br. ἐν προδόμῳ, τῷ προστόῳ τοῦ θαλάμου. θάλαμος μὲν γὰρ ὁ ἔσω οἶκος τῆς αὐλῆς, τὸ δὲ πρὸ αὐτοῦ, πρόδομος. recte haec. At Apollon. Lex. προδόμῳ, τῇ πρὸ τοῦ οἴκου παραστάδι. mutandum dixeris in παστάδι vel προστάδι. Enimuero subintelligenda est in omnibus his vocibus, κίων vel στοά. sunt enim κίονες αἱ προστάδες, παραστάδες, παστάδες, *columnae ante stantes*; iuxta adstantes: quidni variis modis has voces modo de eadem modo de diuersis rebus adhiberi potuisse iudices? Itaque πρόδομος, columnis ante positis suffultus παραστάδας *columnas* habuit, et declaratus aliquando est per παραστάδα στοάν. praeit in hoc Cratinus ap. Polluc. X, 25 παραστάδας καὶ πρόθυρα iungens: videmus ergo πρόδομον, πρόθυρον, παραστάδας, παραστάδα, vnum idemque declarare. Manet vel sic alterum, παραστάδας (sc. στήλας) etiam ipsos *postes forium* fuisse appellatos: teste Polluce I, 76. qui σταθμοὶ in Odyssea sunt. Apud Apollon. Lex. p. 57 porro

ipſa *αἴθουσα* per *παραστάδα* exponitur: quidni autem *παραστὰς στοὰ* de *porticu* dici potuerit? nulla ergo neceſſitas mutandi. Pro *προδόμῳ* et pro ipſa *domo* dictum eſt in noto verſu Eurip. Phoen. 418 *Ἀδράστου δ' ἦλθον ἐς παραστάδας.* In Apollon. Arg. I, 789 vbi nunc correctum legitur *διὰ παστάδος*, pro *δι' ἀναστάδος*, Scholia quae etiam narrant in priore editione *προδόμου διὰ ποιητοῖο* lectum fuiſſe, addunt haec: *ἣν ἡμεῖς προπαστάδα λέγομεν. εἴρηται δὲ* (ſc. *ἡ παστὰς*, quam ille in poeta Rhodio legerat) *οὕτως, διὰ τὸ σιτεῖσθαι ἐν αὐτῇ ἡμᾶς, οἱονεὶ πάσασθαι.* Ne *προπαστάδα* quidem mutare auſim. Incerta enim in his ſunt omnia. Apud Valken. de Schol. Leid. p. 101 in Scholio Porphyrii ex eod. cod. excerpto: *προῳκοδόμητο γὰρ οἰκήσεώς τινος ἡ παστὰς καὶ ἡ προπαστὰς, καὶ ὁ πρόδομος.* Neque hic quicquam mutabo. Etymol. trinis locis h. l. illuſtrat: in *αἴθουσα.* tum in *πρόδομος, ἡ πρὸ τῆς οἰκίας στοὰ, ἣν καὶ αἴθουσαν καλεῖ Ὅμηρος. ἔνιοι μὲν παστάδα. τινὲς δὲ προστάδα ἀγορεύουσιν, ἣν Ὅμηρος πρόδομον εἴρηκε.* vides quantopere variatum ſit in nominibus. *αἴθουσαν* vero de ipſo *προδόμῳ* dictam eſſe, non mirum eſt, cum eodem modo et *στοὰ* latius dicta ſit, teſte Polluce I, 78. Apud Etymol. in *αἴθουσαι* eſt inter alia: *σημαίνει δὲ — καὶ τὴν μετὰ τὸν πυλῶνα παστάδα.* cubiculum poſt atrium ſitum. Nec magis mirum eſt, alios *πρόδομον* per *προστάδα* declaraſſe. Idem Etymologus in *παστάς. ἣν ἡμεῖς προστάδα λέγομεν. καὶ εἴρηται οὕτω διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἡμᾶς σιτεῖσθαι. παρὰ τὸ πάσασθαι. Ἀπολλώνιος.* reſpicit verſum Apollonii I, 789 ſupra memoratum cum Scholio.

Supereſt, vt de voce *παστὰς* memorem, quae virorum doctorum ingenia multum exercuit, Salmaſii Plin. Exerc. p. 856. Rutgerſ. et Valken. l. c. p. 101. cum non viderent, nec hanc vocem per omnes aetates et ſcriptores eundem habuiſſe vſum; deſignauit ſcilicet et *στοὰν*, et *πρόδομον*, et poetarum vſu ipſam domum, adeoque conuenit cum ea modo *προστὰς*, modo *παραστὰς*, modo *πρόδομος*, et ipſum *θάλαμον* ſeu domum ap. Eu-

rip. Or. 1371 in loco vexato: πέφευγα κεδρωτὰ παστάδων ὑπὲρ τέρεμνα Δωρικάς τε τριγλύφους. et iam antea Sappho de cubiculo nuptiali: in fragm. CXXIX. παστὰς pro vestibulo seu προδόμῳ memorata iam est ab Herodoto in loco de Labyrintho II, 148 vbi male vocem verti per cubicula, obseruatum iam est a Wyttenbachio. De aedicula seu sacello dixit Myro Byzant. in Analect. To. II, p. 202, 1. κεῖσαι δὴ χρυσέαν ὑπὸ παστάδα τὰν Ἀφροδίτας, de vua dedicata in aede Veneris: cuius vsus plura exempla dedit nunc Iacobs Animaduerss. ad Anthol. To. I. P. III. p. 437. Apud Polluc. VII, 122 legitur: παστάδας δὲ ὁ Ξενοφῶν, ἃς οἱ νῦν ἐξέδρας. quo loco hoc in Xenophonte occurrat, non reperio, nec teneo, quo sensu ἐξέδραι nunc dictae sint, vulgari ne de ambulacris cum sedilibus? Habuere quoque στοαὶ, παστάδες, ante aedes, sua sedilia, et ἐξέδρας. vnde et ipsa porticus et πρόδομος dici potuit ἐξέδρα. Sic Schol. Leid. l. c. τοιοῦτο δέ τοι καὶ ἐξέδρα τῆς οἰκίας, ἔξω πως οὖσα, πρὸς αὐτῇ τῇ εἰσόδῳ κατεσκευασμένη. In Hierone c. 11, 2 inter τείχεσι, ναοῖς, ἀγοραῖς, λιμέσι posita occurrit vox παραστάσι, bene in publicis aedibus, quam nolim cum Ernestio mutare in παστάσι, quas in publicis aedificiis occurrere haud noui.

471. θαλάμοιο θύρας ⁓ „quod θύρας plurali dixit pro θύραν" quasi hoc memorabile aut nouum esset; vidimus iam Z, 89 et al. Occurrit tamen θύρη etiam in Homero.

472. ὑπέρθορον ἑρκίον αὐλῆς. Ad vocem ἑρκίον et ἕρκιον, vtroque enim modo scribitur, v. Etymol. In h. l. est idem quod τὸ ἕρκος septum aulae. In Ald. 2. ἑρκίου non est varietas, sed sphalma.

472. 3. Monent Schol. B. L. V. iungenda esse ὑπέρθορον ἑρκίον αὐλῆς ῥεῖα, λαθὼν φύλακάς τ' ἄνδρας, δμωάς τε γυναῖκας. non autem ῥεῖα λαθών. δμῶας edd. ante Turnebum, qui correxit. δμῶας esset ab οἱ δμῶες.

474. Φεῦγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο. ⁓ Scholion excidit: quod haud dubie iterum monuit,

Ἑλλάδα esse h. l. vrbem et regionem, cf. sup. ad 447 et 395 monent quoque Schol. br. et Vict. Versum recitat Strabo IX, p. 659 C. vt doceat Helladem et Phthiam diuersa esse, et iterum p. 670 D.

475. Φθίην — μητέρα μήλων. Harlei. θηρῶν. Superscripto tamen μήλων. forte memoriae vitio ex aliis locis, vt de Ida Ξ, 283. At μητέρα μήλων vidimus iam Itonem B, 683. Commentatur in h. l. Teles Pythagoreus de exilio ap. Stobaeum Serm. XXXVIII, p. 231.

476. ἐς Πηλῆα ἄναχθ'. Ven. ἄνακτα metro iugulato. Schol. A. memorat ἄναχθ' pro var. lect.

Est ad h. v. longum Scholion Porphyrii disputantis, quomodo Peleus hominem tanti flagitii confessum potuerit institutioni Achillis adhibere. Multa argutatur homo, prorsus haud recordatus, qua aetate, et inter quos homines facta haec esse narrentur.

477. καί με φίλησ', ὡσεί τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσει. ⊱ „quod ἐφίλησε sensu vulgari positum est, κατὰ τὴν ἡμετέραν χρῆσιν; scil. vt sit, amanter me excepit." Vides scriptum μ' ἐφίλησε, quod et alii habent, Mori. Harlei. Vrat. b. Townl.

φιλήσει adscriptum ap. Barnes. e codd. Mori. Cant. Barocc. adde Vrat. A. cum tribus Vindob. et recte hoc se habet per se, ex vsu futurorum Homerico. φιλήσῃ tamen et edd. et codd. obsidet, et in his optimum quemque, etiam Townl. et Ven. accedente vsu Homerico; ὡςεί τε — φιλήσῃ. Vide Exc. II. ad h. lib. de ὡς.

478. μοῦνον τηλύγετον πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσι. Versum recitat Plutarch. de amicor. multitud. p. 94 A. et de Consolat. p. 117 D. Etiam Pollux III, 10 vbi τηλύγετον interpretatur; de qua voce v. dicta ad Γ, 175.

480. ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης, Δολόπεσσιν ἀνάσσων. Videmus ex h. l. Dolopes, h. e. Dolopum partem, in ditione Pelei fuisse et in confiniis Phthiae in Thessalia habitasse. Nec tamen memorantur Dolopes in recensu copiarum Il. B, 681 sq. nec vllo alio in loco. At Pindarus Dolopum copias sub Phoenice memorauit versi-

Ita h. l. *ἐν νηπιέῃ* est per infantiam, aut infantiae more, *νηπίως*. sicque *ἀλεγεινὴ* est, quae molestias aliis creat. Alterum est in Schol. br. et Etymol. *ἐν τῇ χαλεπῇ παιδοτροφίᾳ. ἀνατροφῇ*. Apud Quintum, qui totum locum in Phoenicis luctu super Achillis morte ante oculos habuit, lib. III, 460 sq. est vs. 474 *καί μευ νηπιέῃσιν ὑπ' ἐννεσίῃσι δίηνας στήθη ἠδὲ χιτῶνα.*

488. *πολλὰ πάθον καὶ πολλὰ μόγησα*. Aristarchea lectio, eaque Ionica. Etiam Cant. *πολλὰ πάθον*. Vulgg. *πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα.*

489. *ὅ μοι οὔτι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον*. Mori. et vn. Vindob. *ἐξετέλεσσαν.*

490. *ἀλλὰ σὲ, παῖδα* — Omnes Schol. *ἀλλὰ σὲ. ὀρθοτονεῖται τὸ σὲ, ὅτι δεικτικόν ἐστι.*

492. *οὐδέ τί σε χρή*. Scribunt alii *οὐδ' ἔτι.*

493. *στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί.* Sch. A. *στρεπτοὶ, εὐμετάστρεπτοι, εὐμετάβλητοι, εὔπειστοι*, vno verbo idem quod *τρεπτοί.* quod etiam legitur in vno Vindob. in alio *θρεπτοί.* Prius ferri possit, quia saepe occurrit, *ἐτράπετο φρήν. τρέπειν φρένα*, et mox 496 *παρατρωπῶσι.* Verum et *στρέφειν* recte dicitur. Inf. O, 203 *ἦ τι μεταστρέψεις; στρεπτοὶ μέντοι φρένες ἐσθλῶν.* Aristid. in Serap. To. I, p. 54 *στρεπτοὺς καὶ παραιτητοὺς θεοὺς* hinc appellat. Argutatur in hoc versu Iustinus Cohort. f. 24. 25 et excitauit versum Maximus Tyrius aliquoties et alii, cum Cyrillo adu. Iulian. V, p. 163 D. non vidente, quomodo effugiat ipse *τὸ ἀνθρωπομορφὸν* deo tribui solitum in hoc, quod irascitur et placatur.

Contrarium his legitur Od. Γ, 147 *οὐ γάρ αἶψα θεῶν τρέπεται νόος.* Scilicet vtrobique caussae inseruiendo dixit poeta. *στρεπτοὶ δέ γε*, Plato de Rep. II, p. 364 habet et Stobaeus Serm. XX, p. 173. vbi vss. 492. 3. recitat, at Ecl. phys. I, 53. p. 138. Heer. (I, 4. p. 10. Cant.) vulgatum legitur.

495. 6. 7. videbis ap. Stobaeum Ecl. I, 4. l. c. et apud Platon. l. l. et Athenag. Deprecat. pro Christ. f. 12.

495. καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχωλῇς ἀγανῇσι. neglecta Ionica forma in codd. et ap. Platon. eſt, θυσίαισι καὶ εὐχωλαῖς. vt et Athenag. l. c. θυσίῃσιν. qui et καὶ τοὺς μὲν ſcripſit, lenius ad aurem. καὶ μὲν eſt idem quod καὶ μήν.

496. λοιβῇ τε κνίσσῃ τε παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι. Scriptum in aliis κνίσῃ, de quo v. dicta ad A, 66. etiam ſic Ven. vbi Schol. A. „in aliis λοιβῆς τε κνίσης τε. ſcripſerat grammaticus: λοίβης τε κνίσης τε. In Flor. et Ald. λοιβῆς τε κνίσσῃ τε cum Vrat. c. At induxit λοιβῇ τε κνίσσῃ τε Turneb. e Rom. ſic quoque Athenag. l. c. ἀνθρώπων Vrat. A. inſcite.

497. λισσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβήῃ καὶ ἁμάρτῃ. In ὑπερβήῃ variat et hic ſcriptura. ὑπερβήῃ eſt quoque in edd. Platon. l. c. in aliis ὑπερβήῃ. Etiam Schol. br. ὑπερβήῃ. παρέλθῃ. ἄλλοι δὲ γράφουσιν· ὑπερβήῃ, ἀντὶ τοῦ ὑπερβαίῃ. hoc ipſum, ὑπερβαίῃ eſt ap. Stobaeum l. c. et Athenag. l. c. et in vno Vindob. ὑπερβείῃ in alio. At ὑπερβήῃ eſt pro ὑπερβῇ. De vario ſcribendi vſu vidimus in ſimilibus: ad B, 34 ἀνήῃ. ad E, 598 στήῃ. Quod ad ὑπερβῆναι attinet, eſt id, vltra modum et fines procedere, et hinc peccare. vnde ὑπερβασία.

498. 499. καὶ γάρ τε Λιταί εἰσι — γάρ τοι vn. Vindob. Videmus in hoc loco exemplum nobile elocutionis ſymbolicae priſcorum hominum, abſtracta et cogitata in perſonas mouentes ſe et agentes mutantium! in quem vtique morem non Homerus primus inciderat. Apud Herodot. VI, 86, 3 in oraculo: Ὅρκου πάϊς ἐστὶν ἀνώνυμος, οὐδ' ἔπι χεῖρες, οὐδὲ πόδες, κραιπνὸς δὲ μετέρχεται, εἰςόκε πᾶσαν συμμάρψας ὀλέσῃ γενεὴν καὶ οἶκον ἅπαντα, multo minus probabiliter effícta. Eſt Ὅρκου filius Vindicta periurii, eſt ſine manibus et pedibus, et tamen celeriter perſequitur periuros. At in noſtro loco Ἄτη pedibus valida raptim incedit, tardiore ſequuntur greſſu Λιταὶ, preces, quibus is, qui ἄτην commiſit, poenitendum ſibi eſſe culpae videns, iterum exorat et placat eum, quem iniuria affecit.

Apponam iam potiora ac meliora de Λιταῖς a grammaticis obseruata, in Sch. A. B. L. Vict. Eustathius multa inani opera cumulat. Facit poeta Λιτὰς deas, Iouis filias, vel πρὸς ἐντροπὴν, vt eas reuereamur, vel quia Iupiter vltor supplicum est, ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων Od. I, 270. alterum hoc verius; quod illustrauit Koeppen ad h. l. Tribuit porro iis ex poetarum more, (Schol. Eurip. Or. 256. versu hoc laudato) ea, quae in *supplicibus miseris* notantur: ἐν δὲ τούτοις τοῖς ἔπεσι τὸ τῶν ἱκετευόντων σχῆμα διαπέπλασται. Sunt eae *claudae*, χωλαὶ, διὰ τὸ βραδέως καὶ μόλις προσιέναι, ad deprecandam iniuriam; cum contra ad iniuriam inferendam praecipites ferantur homines, vnde Ἄτη ἀρτίπους. Alii tarditatis caussam in eo ponunt, ὥστε σεβασμιωτέρας φαίνεσθαι. minus scite. multo minus probabiliter Demetr. de Elocut. 7 ad μακρολογίαν ἱκετευόντων refert. *rugosas* facit Λιτὰς, ῥυσὰς, propter frontem rugosam, διὰ τὸ σκυθρωπάζειν. At Sch. br. et Etymol. omnino αἱ ἀπογεγηρακυῖαι καὶ ῥυτίδας ἔχουσαι, etsi alterum mox subiiciunt; restat puto tertium, vt *moerorem poenitentiae* prae se ferant: quo consumtum corpus squalet; squalor autem proprius moerentium. Tandem παραβλῶπες ὀφθαλμὼ sunt Λιταὶ, διάστροφοι τὰς ὄψεις (quod et Hesych. habet) vel διεστραμμέναι, παραβάλλουσαι τοὺς ὦπας, in obliquum torquentes, quod faciunt alias strabi; alio loco p. 994, 52 Eustathius ex Aeschylo laudat ὄμμα παραβαλὼν θύννου δίκην. at h. l. quia *poenitentia*, *pudore*, vix audent attollere oculos aduersus eos, quos iniuria affecerunt, quibusque nunc, vt sibi ignoscant, supplicant. Exprimitur τὸ δυσωπεῖσθαι. cf. Eustath. In Apollon. Lex. est tantum παραβλῶπες, παραβλέπουσαι. Etymol. στραβαί. In Schol. A. et B. pro Scholio subiicitur locus ex auctore Allegor. Homer. c. 37. ed. Schow. in quo allegoriae Λιτῶν partes singulae non male illustrantur. Respicit locum Demetrius de Elocut. f. 7. τὸ δὲ ἱκετεύειν μακρὸν καὶ ὀδύρεσθαι. αἱ Λιταὶ καθ' Ὅμηρον καὶ χωλαὶ καὶ ῥυσσαὶ ὑπὸ βραδυτῆτος, τουτέστι ὑπὸ μακρολογίας. delenda in his καὶ ῥυσσαί. Schol.

ad e. l. χωλαὶ μὲν διὰ τὸ μόγις εἰς δεήσεις ἔρχεσθαι. ῥυσσαὶ δὲ διὰ τὸ σκυθρωπάζειν. παραβλῶπες δὲ, ὅτι παριδόντες τι τῶν ἀναγκαίων παρακαλοῦμεν ὕστερον. parum acute.

Iam in vocibus ῥυσαὶ ſcripſi; vulgo ſcriptum ῥυσσαὶ, ignoratione prosodiae; nam ῥυσὸς per ſe penultimam habet longam; vt ex ῥυτὶς, ruga, patet, a ῥύω, ῥύσω, priore longa. Sic quoque exaratum eſt in Cant. Lipſ. Townl. Ven. Schol. Etymol. Heſych. cod. ap. Schow. Adde edd. Flor. Aldd. Turn. Steph. nec habet litteram geminatam, niſi ed. Rom. et Oxonienſes, quos ſequutus eſt Barnes cum aliis. Verſum in Athletas transfert Galen. Protrept. ſ. 11. — παραβλῶπες, penultima ſignata accentu, non vt ἑλίκωπες, κύκλωπες. qua de re plenius dictum eſſe ait Schol. A. „ἐν τοῖς περὶ σχημάτων." Fuit is Herodiani liber, memoratus in Schol. B. et L. ſup. ad Γ, 391. De voc. adde Euſtath.

ὀφθαλμώ. ὀφθαλμῶν, e minus obuio duali natum, exhibent tamen Vrat. b. Townl. Ven. cum Schol. Etymol. in παραβλῶπες. Euſtath. ὀφθαλμῶν ἢ ὀφθαλμώ. dictum pro κατὰ τὼ ὀφθαλμώ. Vindob. vn. ὀφθαλμῶν et al. ὀφθαλμούς. At Suidas: τὼ ὀφθαλμώ. in παραβλῶπες. παρορῶντες. διεστραμμένας ἔχοντες τὰς ὄψεις. Gloſſam Heſychianam Αἶται etiam Bentl. emendarat Λιταί.

500. μετόπισθ' Ἄτης. μετόπισθεν vitio metri edd. Flor. Ald. 1. Rom. emendauit Ald. 2.

Locum ſequ. ante oculos habuit Lucian. Imagg. 21.

501. ἡ δ' Ἄτη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος, οὕνεκα πάσας — ξ- „ὅτι οὕνεκα ἀντὶ τοὕνεκα." Tam leue Scholion vix expectabas a grammatico Ven. A. Notatum porro, quod ἀρτίπος eſt, ὁ τοὺς πόδας ὁλόκληρος. Schol. br. ἄρτιος καὶ ὑγιὴς τοῖς ποσίν. Addunt Schol. B. L. Vict. Euſtathius alio loco τῆς Ἄτης ἁπαλὼ τὼ πόδε eſſe; ſcil T, 92 τῆς μέν θ' ἁπαλοὶ πόδες. quandoquidem ibi de iniuria inferenda agitur, quod fit caeco hominis impetu, ita vt non animaduertat aut ſentiat ſe abreptum ira vel cupiditate in magna mala ruere parando malum alteri: quod per occaecatam ἐκ θεοῦ mentem refert Schol. Ae-

ſchyli Perſ. 95. Binis his locis I, 501 et T, 92 comparatis exemplum tenemus mythi allegorici a poeta pro conſilio diuerſis locis diuerſo modo variati.

502. πολλὸν ὑπεκπροθέει, Φθανέει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν. Erat Φθάνει cum ſtigme: ⸖ „quod Zenodotus Φθανέει legebat; enimuero Φθάνει h. l. producit primam, Sch. A. Zenodotum veram lectionem h. l. et Φ, 262 ſeruaſſe nullus dubito; habet enim Φθάνω priorem breuem vſu poetarum et ratione, vt alia verba in ανω, apud ipſum Homerum; ſic λαγχάνω Od. I, 160. τυγχάνω Od. Ξ, 231. λανθάνω Od. M, 297. ἁνδάνω, Od. B. 114. Eſt porro vſus duplicis huius formae etiam in aliis, μένω, μενέω. θέλω, θελέω. θάνω, θανέω. ergo et Φθάνω, Φθανέω.

Iungenda autem ſunt Φθανέει βλάπτουσα, ſicque interpunxi.

503. αἱ δ' ἐξακέονται. Vrat. b. ταὶ δ' ἐξ.

504. ὃς μέν τ' αἰδέσεται. Koeppen malebat ὃς μέν κ' αἰδέσεται, per κε, vſu Homerico cum futuro.

505. τόνδε μέγ' ὤνησαν καί τ' ἔκλυον εὐξαμένοιο. ⸖ „quod δὲ abundat" Sch. A. Scilicet Venetus ſcribit τὸν δὲ, male. Ariſtarchus legebat εὐχομένοιο. Debuit quoque eſſe forma Ionica καί τε κλύον.

506. ὃς δέ κ' ἀνήνηται καί τε στερεῶς ἀποείπῃ. ἀπείπῃ nunc eſt, reiecerit, haud admiſerit; quod et ἀναίνεσθαι eſt; vt dictum eſt ſup. ad vſ. 309. Ad h. v. ſpectat Heſych. ἀνήνηται. ἀποτρέψηται, ἀπαρνήσηται. Minus conſtanter Etymol. p. 106 et 107.

508. ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ „γρ. ἀποτίνῃ" Schol. A. ſic quoque vnus Vindob. alius ἀποτίῃ. Subintelligendum: τὴν ποινήν. vt plene ſit: ἵνα ἀποτίσῃ τὴν ποινὴν τοῦ ἀπαναίνεσθαι, βλαφθεὶς, h. e. τῷ βλαφθῆναι, τῷ βλάπτεσθαι, τῇ βλάβῃ. cum nunc ipſe apud alterum veniae locum ſibi non eſſe viciſſim viderit.

509. πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρῃσιν ἕπεσθαι τιμήν. Naturalis ordo: πόρε καὶ σὺ, (δίδου) τιμὴν ἕπεσθαι (παρεῖναι, εἶναι) ταῖς Διὸς κούραις. fac, maneat Precibus honor ſuus, ſcil. vt admittantur, ſi ὁ ἱκέτης deprecatus

fuerit iniuriam temere illatam. Argutius Koeppen: πόρε τοῦτο ταῖς κόραις Διός, ἕπεσθαί σοι τιμὴν ἐξ Ἀγαμέμνονος.

510. ἥτ' ἄλλων ἐπιγνάμπτει νόον ἀνδρῶν. ſollenni varietate, ἐπιγνάπτει Mori. Cant. Harl. Vrat. b.

νόον ἀνδρῶν. edd. Flor. Ald. nec modo prima, ſed Aldd. omnes, cum edd. ſeqq. praeter Romanam, e qua φρένας intulit Turnebus. At νόον ſtabiliunt codd. Cant. Barocc. Vrat. b. c. A. Moſc. 3. vn. Vindob. Townl. Ven.

511. τὰ δ' ὄπισθ' ὀνομάζοι. ὀνομάζει Cant. vn. Vindob.

512. ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι. Grammatici multi ſunt in obſeruanda mutatione accentus, cum ſit ἐπιζάφελος, et ἐπιζαφελής, poterat itaque eſſe quoque ἐπιζαφέλως, Euſtath. haec repetit ex Apione et Herodoro; leguntur quoque in Etymol. et Sch. A. et in Schol. Vict. In Schol. A. ἐχθρὸς δὲ, εἰ παρὰ τὸ ζ. corrige ἐχρῆν δὲ — Eſt autem ζάφελος et ἐπιζάφελος inf. 521 ductum ab ὄφελος· v. Etymol. l. c. ὁ ἐπηυξημένος, (ſic quoque Apollon. h. v. ἔγκειται γὰρ τὸ ὀφέλλειν) inde omnino vehemens, σφοδρὸς, θυμώδης καὶ ἰσχυρός. At videntur grammatici haud meminiſſe, fuiſſe quoque ζαφελὲς, vnde ζαφελῶς ductum. Videbis illud ap. Heſych. et Suidam.

χαλεπαίνῃ Barocc. et vn. Vindob.

513. μῆνιν ἀποῤῥίψαντα. vt iterum Π, 282 μηνιθμὸν μὲν ἀποῤῥίψαι φιλότητα δ' ἑλέσθαι. alias ἀποθέσθαι, ἀπειπεῖν, et vno verbo ἀπομηνίειν.

514. Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι χατέουσί περ ἔμπης. χατεῖν nunc non eſt *indigere*, ſed *deſiderare*, *poſtulare*, *optare*. vt ſaepe: v. c. Od. Β, 249 et Od. Λ, 349 νόστοιο χατίζων.

515. Reprehendit haec Plato de Rep. III, p. 390 D. E. nec vero poetam, ſed τὰ ἤθη.

νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοῖ, τὰ δ' ὄπισθεν ὑπέστη. ἅμ' αὐτίκα Cant. debebat ſaltem νῦν δέ θ'

ἅμ' αὐτίκα. τὰ δ' ὄπισθ' ὀνομάζει. Cant. et Barocc. et cum vitio versus ὄπισθ' ὑπέστη Mori.

516. ἄνδρας τε λίσσεσθαι. ∽ „quod se ipsum Phoenix non comprehendit num ro legatorum." Spectat ad memorata ad 182. nec tamen apparet, cur non ipse Phoenix comprehendi potuerit sub voc. ἄνδρας ἀρίστας. forte grammaticus legerat ἀρίστω, quod et in vno Vindob. legitur. Ita vero et ἄνδρε lectum esse putes; id tamen necesse non est; cum dualis et pluralis coniunguntur inter se. ἄνδρας τε Cant. δ' ἐλίσσεσθαι Vrat. b. Tum pro ἐπιπροέηκεν ἀρίστους, ἐπεὶ πρ. laudat Schol. B. ad K, 67 et κρινάμενοι vs. sequ.

517. λαὸν Ἀχαιϊκόν. Ἀχαϊκὸν sollenni vitio edd. ante Stephan.

518. τῶν μὴ σύγε μῦθον ἐλέγξῃς. Schol. A. μὴ ἀποδοκιμάσῃς — B. L. Vict. μὴ ἀτιμάσῃς, μὴ ὀνειδίσῃς τὸν ὑπὲρ ἀξιώσεως καὶ πρεσβείας λόγον αὐτῶν, μηδὲ τὴν (ἐνθάδε addunt Sch. br.) ἄφιξιν αὐτῶν. add. Eustath. Ad h. v. spectat Apollon. et Hesych. ἐλέγξεις corr. ἐλέγξῃς et in voc. τῶν μὴ σύγε μῦθον ἐλέγξῃς. σὺ τὴν ἱκετείαν τούτων μὴ ἐπονείδιττον ποιήσῃς.

520. ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν. Est hiatus in κλέα ἀνδρῶν. Bentl. emendat κλεᾶ. Potuit quoque esse κλέε' ἀνδρῶν ex κλέος, κλέεος. potuit quoque ipsum κλέος scriptum esse. Est autem h. l. fama, narratio, non vero facta maiorum. Similis disputatio erat sup. vs. 189.

521. ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι. pro ἐφίκοιτο κέν τινα. Possit quoque scribi ὅτε κέν τιν' ἔπι ζάφελος. Sed vidimus iam 512 αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι. vbi v. plura. Porro interpungere forte tentes: κλέα ἀνδρῶν, ἡρώων ὅτε κέν τιν' — at ἄνδρες ἥρωες iunctim efferenda sunt; neque praestat iungere τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα, ἀνδρῶν ἡρώων ὅτε κέν τιν' — Tum e vulgari modo loquendi esse debebat: ἐπευθόμεθα, ὅτι, ὅτε — χόλος ἵκοι, δωρητοὶ πέλοντο. Pro vulgari: ἐπυθόμεθα, αὐτοὺς δωρητοὺς πέλεσθαι, γεγονέναι. Tandem: ὅτε κέν τινα χόλος ἵκοι, est, vt P, 399 iterum, ἐπί τινα. ἐφίκοιτο

τινα. nam ſollenne hoc eſt de animi affectibus, qui animum inuadere, occupare, dicuntur. Sic πένθος, ἄχος, κάματος. Sic Od. A, 342 μὲ καθίκετο πένθος. Idem δύειν.

ὅτε κέν τις vn. Vindob.

ἧκοι eſt ap. Apollon. Lex. in ἐπιζάφελος.

522. δωρητοί τε πέλοντο, παραῤῥητοί τ' ἐπέεσσι. „γρ. δωρητοὶ τ' ἐπέλοντο" Barnes. ſane ſic Mori. et Ariſtot. edd. Rhet. III, 5, 4 δωρητοὶ δ' ἐπέλοντο.

δωρητοὶ, δώροις πειθόμενοι· Sch. br. et Heſych. παραῤῥητοὶ, παραμυθητοί. e pluribus ap. Heſych. vnum hoc ad h. l. ſpectat: qui ſe moneri, ſibi conſuli patiuntur. inf. N, 726 Ἕκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι.

Secundum ſuperiora ſententia vſſ. 520. 1. 2 haec eſt: Accepimus etiam veteres heroes placari ſe paſſos eſſe precibus ac donis.

523. Μέμνημαι τόδε ἔργον. Nunc contrarium exemplum ſubiicit hominis implacabilis, qui munera et preces repulit, poſtea autem coactus fuit idem, quod rogatus fuerat, facere gratis. Nihil ſane eſſe poterat potentius ad Achillem meliora edocendum. Enimuero factum et hic ſollenne illud, quod per omnia tempora, et hac ipſa aetate noſtra factum vidimus, vt non niſi ſuis quisque ſeu populus ſeu homo erroribus malisque edoctus emendetur. Stultitiae ille alienae malis propoſitis haud mouetur, ipſe peruicax ad eosdem euentus properat. Quo magis ſibi ſupplicari videt, tanto minus exorandum ſe praebet; tanto maiore cum ſuperbia reſpondet; ad vltima redactum eſſe vult eum a quo ſibi iniuriam factam eſſe ait. Ita muneribus nunc ſpretis, mox, Patroclo caeſo, ſuopte impetu in pugnam progreditur — Obſerua quoque vſum priſcorum hominum docendi et monendi per exempla.

Ceterum eſt diſerta narratio rei ex antiqua memoria petitae. Fuit aliquando Aetolorum, quorum genus ab Aeolo ductum erat, e cuius progenie Aetolus erat, non obſcura fama, et in his Oenei, Meleagri, Tydei, Dio

medis: v. Apollod. I, 7, 6 sq. et ibi Not. Aetoli serius loca occupauerant, Curetibus expulsis, quorum pars in Acarnaniam secessit: v. sup. Not. ad B, 638—644. Strabo X, p. 713 C. 714. Nihil mirum, si inter ambo populos dissidia et praelia extiterunt. *Calydon* tenebatur ab *Aetolis:* eam oppugnarunt *Curetes;* quorum vrbs primaria erat *Pleuron:* v. ad B, l. c. cui imperabat *Thestius*, Althaeae pater; Aetolis praeerat *Oeneus* eiusque filius *Meleager.* Ceterum narratio paullo fusior est, minusque scienter disposita, quippe pro ingenio senis narrantis, et pro indole istarum aetatum. Ad rem hoc vnum spectabat, Meleagrum, Calydone oppugnata, reiecisse preces et munera eorum, qui vt vrbi succurreret, supplicabant, mox idem fecisse gratis; at Homerus interponit memorationem venationis apri Calydonii, de qua aliquando carmina extiterunt: narrationem variarunt tragici inprimis in fatis Meleagri versati: v. Apollod. I, 8 ibique not. Munck. et Verheyck. ad Antonin. Met. f. 2. et Schol. ad h. l. Quintil. X, 1, 49 *significanter* narrata haec esse ait; σημαντικῶς, verbis maxime propriis et rem clare perspicueque declarantibus. Constituit hoc partem τοῦ ἐναργοῦς, quod in narratione praecipuam laudem habet.

523. μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔτι νέον γε. „ἐν „quod νέον est νεωστί." Sch. A. scilicet ἔργον, πρᾶγμα, νέον suppleuit γενόμενον. Notat quoque Apollon. Lex. laudato simul B, 88 αἰεὶ νέον ἐρχομενάων.

οὔτι νέον τε Vrat. A.

Homerus non ait ipsum Phoenicem interfuisse venationi apri Calydonii, at alii eum in numerum retulere, vt Ouid. Met. VIII, 307.

524. ὡς ἦν· ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισι. Sch. A. obseruant, posse ὡς ἦν et ad antec. et ad seqq. referri. alterum hoc fieret durius dictum pro ὡς δὲ ἦν, ἐν ὑμῖν ἐρέω. Quaeri quoque potest, an μέμνημαι τόδε ἔργον iungendum sit cum casu quarto, quandoquidem casus secundus iungi soleat; potest tamen instrui iunctu-

ta ſic: μέμνημαι, τόδε ἔργον ὡς ἦν. cf. ad Z, 222 Τυδέα δ', οὐ μέμνημαι.

ἐν δ' ἡμῖν Flor. Ald. 1. cum Vrat. c.

525. Κουρῆτές τε μάχοντο. — Scribendum eſſe Κούρητες monent Schol. A. vt discernantur ab alteris, οἱ κούρητες Ἀχαιῶν, (T, 248) pro, οἱ κοῦροι, νεανίαι. Eadem monent Etymol. et Heſych. primoque loco Apollon. Lex. De Curetibus v. Obſſ. ad B, 638. 639.

Strabo VIII, p. 524 B. verſum inter exempla refert ſchematis, quo totum primo memoratur, tum pars ei ſubiicitur; nam et Curetes Aetoliae fuiſſe." Recte quidem; ſed iſta aetate Aetoli nondum nomen vniuerſae gentis erat, nec Aetoliae nomen ſenſu ſeriorum. Locus iſte inſertus eſt iterum lib. X, p. 711. et, ex margine ſuſpicor, p. 714 C.

μενεχάρμαι. ὁ ὑπομονητικὸς ἐν μάχαις. Suidas. v. ad Λ, 122.

527. Αἰτωλοὶ μὲν — ⟌ quod, cum ante eſſent Κουρῆτες καὶ Αἰτωλοὶ, nunc priore loco Αἰτωλοὶ memorantur. Referunt hoc ſaepius obſeruatum inter ſchemata. Obſeruant porro ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα 526 eſſe περὶ Καλυδῶνος. Pluribus hoc illuſtrauit Koeppen.

530. χωσαμένη, ὅ οἱ οὔτι θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς Οἰνεὺς ῥέξε. Eurip. in fragm. Meleagri I. Oeneus πότ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν, θύων ἀπαρχὰς οὐκ ἔθυσεν Ἀρτέμιδι. χωομένη, vn. Vindob.

Sch. A. Θαλύσια, ἑορτὴ, ἐν ᾗ τὰς ἀπαρχὰς τοῖς θεοῖς ἐπιθύουσι τῶν καρπῶν. Conueniunt cetera Scholia et Apollon. Lex. Heſych. Etymol. Euſtath. Occurrit vox in Theocr. VII, 3 ad quem cf. Schol. qui h. l. laudat.

γουνῷ ἀλωῆς. vocem ad h. l. explicuit iam Apollon. Lex. γουνοὺς καλοῦσι τοὺς γονίμους τόπους. et Schol. br. ἐν τῷ γονιμωτάτῳ καὶ καρπίμῳ (f. καρπιμωτάτῳ) χωρίῳ τῆς γῆς. Similia ſunt apud Heſych. Suidam, Euſtath. Etymologum, qui tamen addit alterum etymon a γόνυ, vt ſit locus agri editior. Prius tamen ex antiquo ſermone ſeruatum cenſeo: v. Notam. adde Schol. ad P, 57.

531. Οἰνεὺς ῥέξ'. Harl. Vrat. b. Ven. ἔρξ'. nil refert.

532. Οἴῃ δ' οὐκ ἔῤῥεξε. ed. Flor. ἔρεξε. ſi antiquam ſcripturam redhibere voluit, recte.

533. ἢ λάθετ', ἢ οὐκ ἐνόησεν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ. &c. „quod Zenodotus ediderat: ἐκλάθετ' οὐδ' ἐνόησεν. non intellexit, inquit Sch. A., quod duo iſta inter ſe differunt: τὸ μὲν γὰρ „ἐλάθετο" ἑκὼν παρέπεμψεν· τὸ δὲ „οὐκ ἐνόησεν" οὐδὲ τὴν ἀρχὴν κατὰ νοῦν ἔσχε. Nec aliter Schol. B. L. Vict. qui ex iſtis eſt emendandus. Recte haec, quatenus diuerſa ſunt, omnino aliquam rem in animum non admittere nec de ea cogitare; et, de ea quidem cogitaſſe, mox autem, vbi opus erat, non meminiſſe. Verum τὸ ἑκὼν, quod grammatici addunt, non videtur ſatis opportunum eſſe. nam, qui obliuiſcitur, non volens ac lubens id facit, ſed potius inuitus, ita vt mox incogitantiae poeniteat. Ita tamen etiam Apollon. Lex. et ex eo Heſych. ἑκόντα παραπέμψασθαι, cum hoc verſu: cogitaſſe videntur de ea obliuione, quae cum incuria coniuncta eſt, vt λαθέσθαι, obliuiſci idem ſit quod ἀμελῆσαι. Leuiora ſunt in Schol. br. et ap. Euſtath. ὅτι ἢ ἐνθυμηθεὶς τὴν Ἄρτεμιν, αὖθις ἐξελάθετο, ἢ οὐδόλως ἐπὶ νοῦν αὐτὴν ἔλαβε.

ἢ οὐκ vna ſyllaba pronuntiatum, alibi ſcribi ſolitum ἢ 'υκ. Clarke laudat E, 349. Eurip. Or. 597.

ἢ λάθ' ἢ οὐκ ἐνόησεν. Schol. Victor. vitio, puto, non variatione.

ἀάσσατο. ſe ipſum in fraudem et malum induxit deſipiens. Cum breuis ſit ſyllaba media in ἀάσατο, vt cetera reſponderent, ſcripſi ἀάσσατο. v. ſup. ad vſ. 116. et Excurſum de hac voce. Eſt quoque ſic in vno Vindob.

Pro δὲ μέγα Barnes induxerat δὴ, tanquam maxime neceſſarium. Atqui ſexcenties δὲ ponitur, vbi δὴ locum haberet; δὲ enim Homero ſollenne eſt; modo copulatiue, modo aduerſatiue, modo aliis modis iungitur; vt ſolent particulae in ſermone non omnino expolito parum definitum vſum habere.

534. δῖον γένος, ἰοχέαιρα. Referunt δῖον γένος ad Achillem Schol. B. L. Vict. *o dea nate.* οὐδέποτε γὰρ ἐπὶ θεοῦ τάσσει τὴν λέξιν. Eſt vtique obſeruatio peracuta. Si Διὸς γένος eſſet, nil repugnes, quo minus ad Dianam referatur. Si tamen cogites, eam quae Διὸς γένος eſt, etiam eſſe δῖαν, neſcio an argutum magis eſſe dixeris quam verum, Dianam δῖον γένος eſſe non poſſe. Nicanor ſaltem de Diana accipere haud veritus eſt; idque verborum collocatio ſuadere videtur. Euſtathius δῖον idem eſſe ait quod Δίιον γένος.

ἰοχέαιρα. v. ſup. ad E, 53.

535. ὦρσεν ἔπι χλούνην σῦν ἄγριον ἀργιόδοντα. Mirae ſunt diſputationes ſuper hoc verſu ap. Schol. A. B. L. V. Sch. br. Euſtath. p. 772 f. Pro ὦρσεν ἔπι, quod eſt ἐπῶρσεν ſcripſere alii ἐπὶ χλούνην, et hoc acceperunt dictum pro χλόην, *in herbam excitarunt* parum docte. Recte alii χλούνην σῦν factam viderunt ex χλοεύνην; etſi iterum de ſenſu ambigerent. Eſt doctum Scholion in Ven. B. cum altero in Euſtath. in quo ex Ariſtophane ἐν τῷ περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν locus affertur; ſed argutiae iſtae nihil ad rem faciunt. Eſt in his „οἱ δὲ τὸν ἐντομίαν." corrupte pro τὸν ἐκτομίαν. vt ἐθρὶς, τομίας κριὸς eſt ap. Heſych. vulgare eſt ὁ τομίας. quo ſenſu quoque χλούνην h. l. accepit Ariſtot. H. An. VI, 28. vnde et vox χλοῦνις pro caſtratione dicta eſſe creditur ap. Aeſchyl. Eumen. 183. Sufficit χλούνην eſſe aprum in locis herboſis latitantem. Sic et Apollon. Lex. τὸν ἐν τῇ χλόῃ εὐναζόμενον. add. Heſych. Etymol. Repetiit Callim. in Dian. 150 χλούνην κάπρον. Poſſunt autem loca herboſa eſſe etiam in fruticetis, ἐν λόχμαις, et in locis paludoſis, etiam in ſegetibus.

σῦν ἄγριον. vnde ſeriores σύαγρον dixerunt.

ἀργιόδοντα nunc primo loco occurrit. Mirationem facit το ῖ interpoſitum, cum ſit ἀργὸς pro λευκός. Exponitur tamen ſic iam ab Apollon. Lex. h. v. laudato verſu Λ, 416 θήγων λευκὸν ὀδόντα, porro ab Heſych. Sch. br. Alii ab ἄγριος ducere maluerunt ap. Euſtath.

et ab ἄρι, pro ἀριόδους Tryphon ap. Etymol. h. v. Dicendum erat ἀργὴς formas plures habuiſſe, ἀργής, ἀργὴς, ἄργιος, vt ex compoſitis vel ap. Heſych. apparet. Vox quoque ap. Apollon. II, 822 legitur in ſimili apri deſcriptione.

Tandem θρέψεν ἔπι ex Ariſtot. et Strabone laudatur tanquam ex h. l. Scilicet poſt hunc verſum teſte Euſtathio, aut potius eo, quem is exſcripſit, lectus olim fuit verſus alius: θρέψεν ἔπι χλούνην σῦν ἄγριον, οὐδὲ ἐῴκει θηρίγε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι. Sic locum recitauerat Strabo in deperditis. Adumbratus ille eſt ex Od. I, vbi 190 de Polyphemo: καὶ γὰρ θαῦμα τέτυκτο, πελώριον, οὐδὲ ἐῴκει ἀνδρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι ὑψηλῶν ὀρέων. et redolet aperte interpolatorem. Habet quoque verſus Ariſtoteles l. l. H. An. VI, 28. poſſunt tamen in hoc quoque adſcripti eſſe ab alio in margine, nam ad philoſophi conſilium haud ſpectant.

536. ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν, ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν. ⸗ Ammonius de translatis a Platone ex Homero (περὶ τῶν ὑπὸ Πλάτωνος μετενηνεγμένων ἐξ Ὁμήρου. forte Ammonius ille antiquior ex Ariſtarchi ſchola) protulerat per ξ, ἔρεξε." Ita Schol. A. L. Vict. Eſſet hoc, quod nos ſcriberemus πόλλ' ἔῤῥεξε. Ad rem nihil intereſt: vtrumque enim et in re ſacra et de perpetrato facinore dicitur. Variat lectio pari modo Jl. X, 380. Locum reſpicit et mala enumerat Philoſtr. Imagg. I, 28 pr.

ἔθων. turbant in h. v. veteres praua interpunctione et acceptione: ac ſi eſſet ἔθων ἀλωήν, cum ſit iungendum: ἔρδεσκεν ἔθων. Eſt enim: ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἀλωήν, ἔθων. Itaque interpunctionem poſt ἔρδεσκεν ſuſtuli. Poteſt ἔθων, abſolute poſitum, accipi aut omnino, faciens hoc ex more, τὰ ἑαυτῷ συνήθη τελῶν, vt etiam eſt inter alia ap. Euſtath. Neque aliter accipias inf. Jl, 260 de veſpis, οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες, vt facere ſolent pueri. Eſt enim proprie ἔθειν, facere aliquid ex more, ex ſolito; et Suidas ad h. l. ἔθω, τὸ, ἐξ ἔθους τι διαπράττομαι. ex eo verbo ſupereſt εἴωθα. Ita et ἦθος

vnde apud Hippocratem eſt ἦσας, pro ἤθεσας, conſueviſti; aut eſt ἔθων, διατριβὴν ποιούμενος, degens ex more, in locis iis commoratus, habitans. Conuenit Schol. A. εἰθισμένος τοῖς τόποις διατρίβειν. ſicque Schol. B, et Vict.

Veteres tamen ex contexto aut ex ipſa re intulere alia: primo voluere ἔθων ἀλωὴν eſſe φοιτῶν, ἐπιφοιτῶν. et ſimili modo altero loco Π, 260 ἐπιφοιτῶντες. Sic Apollon. Lex. eſtque hoc idem in Schol. B. Vict. et Schol. A. ἔστι δὲ ἐξ ἔθους ἐπιφοιτῶν. Alii ἔθων reddiderunt βλάπτων, φθείρων. Alii haec permiſcuere miris modis. In Schol. A. ſubiicitur: ἄλλως. ὅτι οἱ Γλωσσογράφοι· φοίτα ἔθων, ἀποδιδόασι, βλάπτων· (videtur φοίτα eſſe alienum.) Additur: ἔστι δὲ, ἐξ ἔθους ἐπιφοιτῶν. Heſych. ἔθων, (ſcribit ἐθῶν) μαθών, φθείρων. εἰθισμένος. τῷ ἤθει ἀγόμενος, ἢ ἐξ ἔθους παραγινόμενος. Idem: ἔθει. φθείρει. ἐρεθίζει. τρέχει. ἐθεῖν, ἐξ ἔθους ἔρχεσθαι. ἔθοντες, ἐθιζόμενοι. vides quam multa temere cumulata! Schol. br. ἔθων, ἐξ ἔθους κατατρέχων καὶ βλάπτων. Etymol. primo loco recte: ἔθω, τὸ ἐξ ἔθους ἔχω· vnde ἐθίζω. mox autem ad Jl. Π. ἔθοντες, συνεχῶς καὶ ἐξ ἔθους παραγινόμενοι καὶ βλάπτοντες.

Euſtathius p. 773 cum ex aliis apposuiſſet: ἀντὶ τοῦ ἐξ ἔθους βλάπτων τὰ περὶ Καλυδῶνα — ἢ μᾶλλον καθ' ὑπερβατὸν· πολλὰ κακὰ ἐποίει τὴν τοῦ Οἰνέως ἀλωὴν, ἔθων, ἤτοι τὰ ἑαυτῷ συνήθη τελῶν — ſubiicit: Heraclides autem ait: nonnullos criticos dixiſſe (ὡς τῶν τινὲς Κριτικῶν, ὅ ἐστιν, ἀκριβεστέρων γραμματικῶν, ὧν ἐστι καὶ Τισίας, ἔλεγον·) eſſe ἔθων dictum per litterarum tranſpoſitionem pro θέων, h. e. καταθέων, κατατρέχων. ipſum autem ἔθων pro ἔδων dorice dictum accepiſſe, vt μασθὸν, μαθὸν, dixere μαδόν. (intelligis hinc, quid in Heſychio ἐθῶν ſup. cit. ſibi velit μαθών.) Ex Schol. A. colligo, etiam ἔδον legiſſe nonnullos: τὴν γὰρ ὑπό τινων φερομένην ἔδον παραιτητέον.

537. πολλὰ δ' ὅγε προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρά. ⊱ προθέλυμνα. ὅτι ἄλλα ἐπ' ἄλλοις. οἱ δὲ πρόμ-

ῥίζα." Sch. A. Nota vel ex Lexicis opinionum diuersitas in voce exponenda; qua patet, eam mature obsoleuisse. Ducta notatio a grammaticis partim ex etymo, partim ex contexto hic et K, 15. N, 130. comparato Aristoph. Pac. 1209. vbi v. Schol. et Equ. 525, add. Callim. in Del. 134. Aiunt Schol. B. L. Vict. br. esse τὰ ἄλλα ἐπ' ἄλλοις προτιθέμενα· ὅ ἐστι συνεχῆ. qua analogia hoc constituerint, non addunt; conuenit tamen notio loco Il. N, 130 σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ. Alii, vt Suidas quoque, προθέλυμνα. τὰ ἐπαλλήλους κλάδους ἔχοντα δένδρα in h. l. accipiunt. Si tamen θέλεμνον, θέλυμνον, fuit idem, quod θεμέλιον, (et conuenit σάκος τετραθέλυμνον, O, 479.) notio est, funditus prostratum. Consentiunt Apollon. Lex. et Hesych. ad quem cf. Notas, etiam Eustath. In hunc sensum vocem adhibuit Tryphiod. 394. 5 οἴχεται ἔργον ἀθανάτων προθέλυμνα θεμείλια Λαομέδοντος. Minus probabilia leguntur ap. Etymol. — Inciderat Koeppen in θέλεμος, quod est volens, ἐθελήμων, etiam ap. Aeschyl. Suppl. 1034. sicque terra edit fruges lubens, h. e. large. Alia ariolatio ex contexto est grammaticorum, qui modo per οἰκτρὸν, modo per ἥσυχον, exponunt. Ceterum versum 537 recitat Maxim. Tyr. diss. I, p. 11. pro δένδρεα memorans δούρατα.

538. αὐτῇσι ῥίζῃσι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων. ⊱ „quod μῆλα sunt omnes fructus arborei, ἀκρόδρυα" Sch. A. etiam Schol. B. L. Apollon. et ex eo Hesych. in ἄνθεσι μήλων. cf. et in μῆλα, cum Schol. Theocr. III, 13 versu laudato. „et quod σὺν deesse solet, σὺν αὐτῇσι ῥ.

* Koeppen acute obseruat, ex v. 530 venationem factam esse auctumno, vindemia facta, quo tempore arbores non florent, non habent ἄνθη μήλων. Itaque interpretatur ea, praestantissima poma, vt solet ἄνθος, ἄωτον, frequenter dici de eo, quod sui generis est exquisitissimum. Verum ἄνθος ita dici, certum est; dubito, an et ἄνθεα. Malim dicere poetam ad haec non attendisse et ἄνθεα μήλων pro μῆλα vel μηλέας temere posuisse.

539. τὸν δ' υἱὸς Οἰνῆος „γρ. τὸν δ' Οἰνήϊος υἱὸς" Barnes. quod eſt ipſius commentum.

Nihil de Atalanta, eiusque amore capto Meleagro memorat poeta; qui omnino venationem ipſam ad h. l. non ſpectantem breuiter tantum attigit.

542. τόσσος ἔην, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς. „quod a conſequente rem declarauit, pro ἀνεῖλε." tum „quod igni cremati ſunt, non humati. „Sch. A. fuere inter caeſos Hyleus et Ancaeus: v. Apollod. l. c.

τόσσος ἔην. Cant. τόσσον. Apollon. Lex. τόσσος. τοσοῦτος. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ θαυμαστοῦ· τόσσος ἔην.

543. ἡ δ' ἀμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ ἀϋτήν. ἀμφ' αὐτῷ· ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ νεκρῷ τοῦ συός. ap. Euſtath. qui comparat illud: αὐτοὺς δὲ ἑλώρια. aut eſſe, ἐπ' αὐτῷ, ſuper eo quod reliquum erat, capite et pelle, vt ſup. 241 nauibus incenſis, id quod ex incendio ſupererat, αὐτὰς δ' ἐμπρήσειν. tam pronum eſt, in argutias incidere! ἀμφὶ αὐτῷ, τῷ συΐ, dictum eſt per epexegeſin, ἀμφὶ κεφαλῇ καὶ δέρματι· ſuper hoc apro exortae ſunt nouae turbae, cum contenderetur ſuper exuuiarum honore. Etſi vel ſic ſuſpicio oriri poteſt, vſ. 544 explicandi cauſſa appoſitum rhapſodi interpretamentum eſſe. Verſum ante oculos habuit Antonin. Liber. qui omnino preſſe Homerica ſequitur, c. 2. e Nicandro, τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ δέρος, et ipſe Ouid. Met. VIII, 428. 429. Vt autem, de apri exuuiis tantam contentionem exoriri potuiſſe probabile putes, recordandum eſt, illo aeuo victorem his exuuiis indutum inceſſiſſe, vti leonis ſpoliis indutus Hercules et Theſeus.

545. Κουρήτων τε μεσηγὺ Flor. Ald. 1. μεσσηγὺ, debebat ſaltem ſic τε omitti.

547. τόφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν, οὐδ' ἐθέλεσκον. non dubitaui hanc lectionem recipere, pro vulgata, οὐδ' ἐδύναντο, quae haud dubie interpretamentum eſt; adſtipulantem habeo Bentleium, qui eam lectionem norat e ſpecimine cod. Victor. per Horneium. Accedunt Schol. Ven. et Lipſ. „ἐν τῇ Ἀ(ρ)ιστοφάνους" οὐδ' ἐθέλεσκον·" καὶ,

ὅτι Ὁμηρικόν. οὐδ' ἔθελε προρέειν. ex Il. Φ, 366. vsus vocis saepius obseruatus τοῦ ἐθέλειν pro δύνασθαι. Schol. Victor. comparant E, 789. 790. Lectio vulgata οὐδ' ἐδύναντο, pro Aristarchea habenda, omnes codd. insidet; οὐδὲ δύναντο est in Cant. et Townl.

τοφράδε Barnes hic et alibi. Sane δὲ est h. l. paragogicum, in apodosi otiosum.

Κουρήτεσσι κακῶς ἦν Schol. Lips. supplet κακῶς ἦν ἔχοντα τὰ πράγματα. Scilicet dubitatum est, an εἶναι cum aduerbio recte dicatur; vnde et disputatum est de Ἀθηναίῃ ἀκέων ἦν Δ, 22. cf. Eustath. solent quoque graeci dicere, εὖ ἔχειν. κακῶς ἔχειν. Occurrebat iam sup. 324 κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ. Sic et Lat. bene, male, illi sit. κακὸς ἦν Vrat. A. vn. Vindob. Townl. ad. scriptum tamen: γρ. ως.

548. τείχεος ἔκτοσθε μίμνειν. ἔκτοσθε erat in edd. ante Turneb. qui ex ed. Rom. ἔκτοσθεν intulit. Variant vbique fere codd. et edd. Wolfium primum sibi constare video.

Ceterum versa haec video: „neque poterant (Curetes) moenia extra manere" et Clarke: „castra ipsi sua tueri non poterant, nedum vrbem expugnare." Contorta haec esse facile sentias. Statui in his vides, Curetes iam sub belli statim initia vrbem Calydonem oppugnasse, Calydoniis, qui Aetoli erant, Meleagro duce tam fortiter resistentibus, vt Curetes vix possent in oppugnatione persistere: Cogitandum ita erit de eruptionibus crebris ex vrbe factis pugnisque et insidiis, quibus obsidentes atterebantur. Oppugnationes enim vrbium in hoc fere continebantur, vt ante muros considerent, oppidani autem data copia exirent, pugnarent, insidias facerent; ita poterant obsidentes multum atteri ἔκτοσθε πόλεως, προπάροιθε τῆς πόλεως Calydonis, vt ne quidem in obsidione persisterent. Nisi tamen fallor, illa ὄφρα μὲν οὖν ad antecedentia tempora spectant, quibus pugnatum est vtrinque acie educta: tum Curetes ita attriti sunt, vt intra vrbem suam, Pleuronem, recipere se cogerentur.

Postea autem Meleager ira et dolore victus propter matris diras ab armis discessit, et intra Calydonem clausus latuit. Tum vice versa Curetes Calydonem obsidione cinxerunt; qua cum premerentur Aetoli, frustra Meleagrum, vt iterum arma sumeret, flagitarunt.

549. 550. *χόλος, ὅς τε καὶ ἄλλων οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων.* ξ— „quod *οἰδάνει* pro *οἰδάνειν* (vel *οἰδαίνειν*, vel, vt alii *οἰδαίνεσθαι*) *ποιεῖ.* Similiter *ἔλπει· πάντας μέν ῥ' ἔλπει* pro *ἐλπίζειν ποιεῖ* Od. B, 91" Sch. A. *οἰδάνεται κραδίη χόλῳ* est inf. 642. Eadem alii, ipse Apollon. Lex. (in quo et *ἐν στήθεσφι*) et Hesych. cum Etymol. *αὐξάνει*, Suidas ad h. l. Transitive quoque Apollon. Arg. I, 478 *ἦέ τοι εἰς ἄτην ζωρὸν μέθυ θαρσαλέον κῆρ οἰδάνει ἐν στήθεσσι.* vbi Schol. *ἐπαίρει, μετεωρίζει, θρασύνει, ἐνεργητικῶς.*

551. *ἤτοι ὁ μητρὶ φίλῃ.* quae hinc sequuntur, in parenthesi, a Clarkio etiam appicta, dicta esse voluere viri docti vsque ad 569 paullo durius. Atqui ista hunc in modum cohaerent. Cum Meleager ira exarsisset, abdidit se in vrbem suam, Calydonem et domum; pro hac posuit thalamum coniugis suae: quae illa fuerit, nunc subiicitur vss. 553—560. tum redit ad Meleagrum, eius secessum, et secessus caussam, quae erant dirae matris, Althaeae —568. Iam belli tumultus circa muros increbescebant; adiere Meleagrum et precibus efflagitarunt, vt armis iunctis hostium impetum reprimeret.

553. 4. *Κλεοπάτρῃ κούρῃ Μαρπήσσης καλλισφύρου Εὐηνίνης.* Scripturam veriorem *Μαρπήσσης* per *η* suppeditant codd. meliores Ven. Lips. Vict. Harl. Vrat. b. atque sic apud omnes alios scriptores, quos noui, scribitur. Mutatum est in *Μαρπίσσης* pronuntiatione minus docta. Antiquior scriptura fuit *Μαρπήσης*, quae est quoque in Townl.

554. *γένετ' ἀνδρῶν.* vn. Vindob. *τράφετ'.*

555. *καί ῥα ἄνακτος.* Male Lips. et alii *καί ῥ' ἄνακτος.* Laudat versum ad similem huius Idae audaciam ap. Apoll. I, 468. Schol. ad e. l.

557. 558. ⁊ „quod τὴν δὲ non Marpeſſam, ſed Cleopatram reſpicit." Sane in ſubiecto deſignando, inprimis, vbi plura concurrunt, parum ſubtilis ſaepe eſt Homerus. ἐπώνυμον autem „ἀντὶ τοῦ Φερώνυμον καὶ ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος οἰκείως κείμενος" Sch. A.

Vt iam de ipſa Cleopatra, Alcyone appellata, et de eius matre Marpeſſa aliquid interponam: Marpeſſa, Eueni, qui Eueno Aetoliae flumini nomen dedit, filia, Idae Apharei filio nupta, nomen habuit in fabulis Aetolicis; tum etiam in Laconicis, et Meſſeniacis, cum Apharei, ideoque etiam Idae, filii, genus ab aliis ab Amycla eſſet ductum; Pauſan. IV, 2. Idae et fratris Lyncei pugna cum Dioscuris, raptis Leucippi filiabus, aut abactis gregibus, nobile eſt vel ex Pindaro et Theocrito argumentum, tractatum quoque antea a Piſandro. Raptus Marpeſſae diuerſis modis eſt narratus; aliis ab Ida, aliis ab Apolline eam raptam prodentibus, in his Homerus eſſe videtur, ὅτε μὶν ἑκάεργος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων· praetulit illa deo mortalem, optione a Ioue data, recte et cum iudicio; metu ne aetate prouecta a deo derelinqueretur, δείσασα μὴ αὐτὴν ἐν γήρα καταλίπῃ ὁ Ἀπόλλων· v. Schol. B. L. br. et A. ad h. v. Apollod. I, 7. 8. 9 cum Notis p. 109. add. Schellenberg ad Antimach. p. 105. 6. Duplex autem mythi fuit tractatio, altera in mythis Aetolicis quae vulgo quoque obtinuit; ex qua Apollo raptor habetur; quam et Pherecydes ſequutus eſſe videtur; in Cypſeli arca anaglypho opere expreſſus erat Idas Marpeſſam recuperatam e templo Apollinis reducens, ap. Pauſan. V, 18. cum verſibus in opere adſcriptis; altera Simonidea fuit, in qua Idas rapuit, cui deus obuius fit ad Arenen Meſſeniae fl. v. Schol. B. L. Vict. confuſus in hac alter Euenus ex Euboea. Idae robur ingens et animi ferociam tradiderat antiquitas, ideoque Neptuni filium, et cum deo pugna congreſſum ediderat. cf. Apollod. l. c. et III, 10, 3. p. 692. Intextum Idae nomen venatoribus Calydoniis et Argonautis.

Iam *Cleopatram* ex Ida et Marpeſſa genitam duxerat Meleager, depoſito Atalantae amore. Eam cognomen habuiſſe *Alcyones* poeta tradit. Monitum eſt iam in Nota, ambiguam eſſe temporis notationem in poeta: τὴν δὲ τότε videri inſerri, matrem nuptam raptam, et filiam partu iam editam fuiſſe, vnde a matris raptae querelis luctuoſis nomen filiae inditum Alcyones. Probabilius tamen Marpeſſam puellam raptam eſſe Idae adhuc deſponſam, et recordatione priſtini euenti nomen filiae inditum eſſe; ita Cleopatrae nomen ſerius accedere debuit.

οὕνεκ' ἄρ' αὐτῆς μήτηρ Euſtath. legerat quoque αὐτῇ.

559. μήτηρ, ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα κλαῖ' ὅτε μιν ἑκάεργος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων. Video vulgo ſcribi littera maiuſcula Ἀλκυόνος, et de Alcyone, Ceycis vxore, luctu et dolore ob maritum ſibi naufragio ereptum in auem mutata haec accipi. Illa vero Alcyone eſt non Alcyon; ἀλκυὼν et ἀλκυονὶς eſt nomen auis, at Ceycis vxor Ἀλκυόνη. Fabula autem metamorphoſeos omnino male in Homerum infertur; poeta enim nil nouit praeterquam lamentabilem cantum auis, cui ſimilia fuiſſe ait lamenta Marpeſſae, a quibus nomen filiae ſit impoſitum.

His tamen, vt cenſeo, recte a me poſitis, offendit voc. οἶτος, quod μόρον, πότμον, συμφορὰν, declarat; at requiritur h. l. luctus, querela, οἶκτος. Putabimusne οἶκτον ab antiquo poeta recitatum eſſe? Ita vero; niſi οἶτος aliquando eundem vſum habuit. Heſych. οἶτος. μόρος. θρῆνος. — Etymol. οἶτος. θρῆνος. μόρος. θάνατος. et habemus locum diſertum hinc expreſſum Callimachi L. P. 94 μάτηρ μὲν γοερῶν οἶτον ἀηδονίδων ἄγε βαρὺ κλαίοισα. Videri adeo poteſt οἶτος aliquando notionem eandem habuiſſe quam οἶκτος.

Niſi hoc ſequaris, aut dicendum eſt, filiam Marpeſſae dictam eſſe h. l. Ἀλκυόνα, vt eſſet ἡ Ἀλκυών. non Ἀλκυόνη, aut, ſi in eo perſiſtas, οἶτον et h. l. eſſe μόρον, πότμον, συμφορὰν, accipiendum erit, mater, erepta

ſibi filia, experta caſum ſimilem aui, quae. ante mutationem. cum vxor Ceycis eſſet, maritum ſibi ereptum conqueſta eſt. Verum haec dura eſſe haud negabis.

Reliqua mythi ad poetam certe haud ſpectant: quae v. ap. Ouid. Met. XI. Schol. ad h. l. Alia in Not. ad Apollod. p. 101. αἱ Ἀλκυονίδες ἡμέραι, de quibus Luciani dialogus videndus cum Hemſterh. notis, poſt Euſtath. Hygin. Ouid. et Intpp.

560. κλαῖ, ὅτε μιν ἑκάεργος ἀνήρπασε — „Ariſtarchus legerat κλαῖεν, ὅ μιν. pro ὅτι μιν." vt 550 et al. Schol. A. L. Vict. Addunt Schol. L. Vict. et br. ὅτε μιν eſſe lectionem Zenodoteam; quam h. l. praefero, quia hoc melius conuenit rei geſtae; nomen enim filiae impoſitum eſt aliquanto ſerius natae, ad ſeruandam rei ante peractae memoriam.

561. χόλον θυμαλγέα πέσσων. formam loquendi iam vidimus Δ, 513. iram fouens, retinens. Minus bene Schol. br. πεπαίνων, παρηγορῶν, ἢ συνέχων. De voce πέσσειν v. Obſſ. ad B, 237 et Θ, 513.

562. ἐξ ἀρέων μητρὸς — pronuntiandum ἀρῶν, priore longa. Notatum iam a Barnes. cf. ad M, 334.

563. πόλλ' ἀχέουσ' ἠρᾶτο κασιγνήτοιο φόνοιο. — „quod ſupplendum περί." Aliud eſt, quod obſeruant grammatici, „ſecundum nonnullos ſcribi accentu mutato, κασιγνητοῖο φόνοιο, vt ſit κασιγνητικοῦ. ſcilicet quia plures fuere fratres Althaeae, Theſtii filii, a Meleagro interemti." De his v. Schol. ad h. l. cum Barnes. Apollod. I, 7, 10 et Notas p. 112. Etiam Schol. Lipſ. κασιγνητικοῦ exponit, vt γυναῖκα μαζὸν Il. Ω, 58. at non enotatum eſt, quo accentu κασιγνήτοιο ſcripſerit; videtur tamen ille, ſi exemplum memoratum expendas, κασιγνήτου probaſſe, vt κασίγνητος φόνος dictus eſſet, vt Marſus aper et ſimilia. Euſtath. ex Aeſchylo memorat Σκύθης οἶμος. Sic et δοῦλον γένος et al. Etiam Schol. Vict. ſi bene memini. Ἀρίσταρχος δὲ οὕτως· κασιγνήτοιο· τοῦ ἀδελφικοῦ. Iterum hemiſtichium legitur inf. 628. Poſt omnia haec potuit Homerus de vno tantum fratre caeſo audiiſſe; potuit

etiam durius iungere φόνου τοῦ κασιγνήτου. Quod altero loco inf. 628 φονῆος legitur, h. l. non memoratum vidi.

564. γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία. ⊱ „quod terram pulſant precantes diis inferis" ſaltem manibus in terram demiſſis precantur; „vt ſuperis precantes manus tendunt verſus caelum; et verſus mare χεῖρας ὀρεγνὺς, A, 351.

ἀλοία. ἔτυπτε. ἔκρουε non modo Scholia, ſed et Apollon. Heſych. Etymol. vnde πατραλοίας.

πολυφόρβην γαῖαν. „γρ. πολύφορβον, non male" Barnes, iterum ex commento ſuo, quia hoc alibi occurrit: Ξ, 200 πολυφόρβου πείρατα γαίης. Occurrunt plura huius generis in Homero, vt ἡ ἀριζήλη, Σ, 219. quae alibi ἀρίζηλος. non quod Atticum hoc eſt, ſed quod antiquum eſt vtroque genere vti. πολυφόρβην etiam Apollon. Lex. laudat, in φέρβειν, τρέφειν. et Suidas: πολυφόρβη γῆ. ἡ πολλοὺς τρέφουσα.

565. κικλήσκουσ' Ἀΐδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν. ⊱ quod inuocat Haden et Proſerpinam, audiunt vero ex inferis Erinnyes (vſ. 567.) tanquam miniſtrae."

αἰπεινὴν Vrat. A. indocte.

566. πρόχνυ κ θεζομένη. „πρόχνυ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἐπὶ γόνατα. πρόγονυ. πρόχνυ καθεζομένη. ἐπὶ δὲ τοῦ παντελῶς" Od. Ξ, 69. (hoc ſenſu dixit quoque Apollon. I, 1118.) Apollon. Lex. h. v. vnde Heſych. add. Etymol. Euſtath. Similia Ven. B. at Schol. L. cum Vict. etiam h. l. accipit παντελῶς. ὅλη παρειμένη, ἵνα πλέον ᾖ τὸ πάθος. nimis acute. Addit tamen: οἱ γλωσσογράφοι, ἐπὶ γόνυ.

δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι. vnus hic eſt locus, in quo pluralis occurrat: (ſunt tamen Od. E, 52 κόλποι ἁλὸς) alias vbique κόλπος. Apud ſequiores ſollennior eſt pluralis.

567. τῆς δ' ἠεροφοῖτις Ἐρινντὺς ἔκλυεν ἐξ Ἐρέβευσφιν. ⊱ iterum obſeruatur, quod ad vſ. 565 notatum erat, *Erinnyes* tanquam miniſtras procedere, *inuocato Orco*. Sch. A. B. L. Vict. ἠεροφοῖτις praeclarum epitheton ex antiquorum hominum ſenſu et iudicio: quo-

niam vindicta diuina facinorum ingruit interdum, vbi non praeuideras, inopinato et praeter expectationem. Schol. A. „γρ. καὶ ἱεροφοῖτις, ex praua pronuntiatione." ἠεροφοῖτις haud dubie est ἡ διὰ σκότους ἐρχομένη. ἡ ἐν τῷ σκότῳ φοιτῶσα. ἀοράτως. ἀὴρ, ὁ σκότος Hesych. h. v. in Apollonio h. v. interpretatio, quae eadem fuit, excidit; at videbis interpretationem apud Schol. Eurip. Or. 322. Vox iterum legitur T, 87. Multa de etymo cumulant Schol. br. Eustath. Etymol. Porro in Schol. A. obseruatur de tono ἠεροφοῖτις in penultima. Similia sunt in Scholiis ad T, 87.

De diris exauditis a diis inferis et morte Meleagri hinc insequuta nihil memorat Homerus. Ab aliis poetis res fuit diserte narrata, in Eoeis et in Minyade. Adiecerunt seriores titionem extinctum et a matre igni consumtum, quod a Phrynicho tragico ἐν Πλευρωνίαις primum factum esse, ex antiquiore tamen fama, putabat Pausan. X, 31. p. 874. recitatis quatuor ex eo versibus, qui emendatiores nunc leguntur in rec. edit. Antiquior ille fuit Sophocle, cuius et Euripidis si Meleager superesset, plura teneremus. Homerus contra matrem inter supplicantes filio memorat infra vs. 580.

569. δοῦπος ὀρώρει. vn. Vindob. κτύπος. indocte.

570. πύργων βαλλομένων. τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες. τὸν δὲ λίσσοντο est Aristarchea lectio, eaque vera et antiqua, quam etiam cod. Ven. exhibet cum Cant. Harl. Lips. In edd. legebatur τὸν δ' ἐλίσσοντο, quod et maior codd. numerus tuetur, neglectu Ionicae formae. Nihil vulgatius syllaba producta ante liquidam, serius geminari liquida coepit. Sic μεταλλήξαντι sup. 157 vidimus. Barnes hoc sequutus δ' ἐλλίσσοντο reposuit: quod et infra occurrit 581 et al. In Ald. 2. vitiose ἐνίσσοντο repetitum in seqq. edd.

571. πέμπον δὲ θεῶν ἱερῆας — ξ— „quod Sophocles hinc chorum suum Sacerdotum petiit in Meleagro" Schol. A. At Schol. Lips. et Vict. chorum in Oedipode substituunt, exordio scilicet fabulae. Apparatum scenicum in

facro inftruendo et choro Sacerdotum videntur faepius adhibuiffe tragici, vnde tragoediae v. c. Aefchyli, infcripta Ἱέρειαι.

574. ἔνθα μιν ἤνωγον τέμενος περικαλλὲς ἑλέσθαι. ⟩— „ὅτι συντελικῶς τὸ ἑλέσθαι" Sch. A. Fateor me non affequi fenfum notationis. De perfecto tempore dictum non eft; vocabulum efficax non video; voluitne, effe non modo eligere, capere, fed et poffidere, non modo λαβεῖν, fed et ἔχειν? hoc tamen ieiunum effet.

„γρ. ἠνώγεον" Barnes. Scilicet ex H, 394. At Θ, 322 βαλέειν δέ ἑ θυμὸς ἄνωγεν.

575. τέμενος πεντηκοντόγυον. Sch. A. „πεντήκοντα πλέθρων. γύη γὰρ μέτρον γῆς. οἱ δὲ πεντήκοντα ζυγῶν." Similia Etymol. hinc emendandus, Hefych. et primo loco Apollon. Lex. Confenfus vbique eft in ο in πεντηκοντόγυος. In ἑκατοντάπυλος variat ο et α: pro qua etiam ἑκατοντόπυλος eft in Infcript. Herod. v. 3. vrbs Roma.

575. 576. τὸ μὲν ἥμισυ, οἰνοπέδοιο, ἥμισυ δὲ ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι. Dura eft verborum iunctura. Vulgo interpungitur poft ἥμισυ δὲ, vt iungantur reliqua: ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι. vix fatis grammatice. Tolerabilius faltem eft: ἤνωγόν μιν ἑλέσθαι τέμενος πεντηκοντόγυον, (ὥστε) ταμέσθαι (αὐτὸ ἀποτεμεῖσθαι, εἰς τιμὴν λαβεῖν, vt ille hoc fibi conftituat, fuum faciat feorfum a publico agro) τὸ μὲν ἥμισυ οἰνοπέδοιο, τὸ ἥμισυ δὲ πεδίοιο ψιλὴν ἄροσιν. In vltimis laboramus: ψιλὴ γῆ, ψιλὴ ἄρουρα recte dicitur: Sic etiam Etymol. ψιλὴν ἄρουραν, τὴν ἄδενδρον χώραν, τὴν πρὸς τὸ σπείρεσθαι καὶ ἀροῦσθαι ἐπιτηδείαν. Eadem Schol. br. Apud Xenoph. de Venat. 5, 7 ἐν δὲ τοῖς ὑλώδεσι μᾶλλον ἢ ἐν τοῖς ψιλοῖς ὄζει, olent veftigia. et Ariftot. de Rep. I, 11 γεωργία ψιλὴ καὶ πεφυτευμένη. At quid eft ἄροσις ψιλή? dicendum erit, ἄροσιν effe dictam pro ἄρουραν ἀρώσιμον, nam vt ψιλὴν fc. ἄρουραν εἰς ἄροσιν fubftituas, multo minus fieri poteft; etfi fic Schol. A. B. L. Vict. ψιλὴν — ἤτοι γυμνὴν φυτῶν. λείπει δὲ ἡ εἰς, ἵν' ᾖ· ἥμισυ δὲ ψιλὴν, εἰς ἄροσιν. In Schol. A. eft: ψιλῆς. διὰ τοῦ σ, ψιλῆς γῆς. οὕτως αἱ Ἀρι-

στάρχου· δῆλον δὲ, ὅτι ἐλλείπει ἡ εἰς. ἵν' ᾖ, εἰς ἄροσιν. Aristarchea lectio aliqua ex parte iuuat, potest enim nunc esse, ἥμισυ δὲ πεδίοιο ταμέσθαι ψιλῆς (sc. γῆς, εἰς) ἄροσιν. hoc est, quod respiciunt reliqui Schol. „ψιλῆν, διὰ τοῦ ι." lege διὰ τοῦ υ.

Post ista commemorata acquiesco in eo, vt ἄροσιν pro ἀρώσιμον ἄρουραν γῆν dictam censeam, campum nudum, vi oppositi, cum οἰνόπεδον arbustis et vitibus consitum sit. Confirmat me Apollon. Arg. qui eodem modo adhibuit I, 868 αὖθι δ' ἕαδεν ναίοντας λιπαρὴν ἄροσιν Λήμνοιο ταμέσθαι. vbi Schol. ἥκομεν — Λῆμνον κατοικήσοντες, τοῖς κλήροις διελόμενοι. coll. 826 ἔνθ' ἔτι νῦν περ Θρηϊκίης ἄροσιν χιονώδεα ναιετάουσι. Idem lib. II, 812 Tyndaridis πίονας εὐαρότοιο γύας πεδίοιο ταμοίμην.

Bentlei. Hesychianam glossam ἀροῖσιν, ἀροτριᾶν ex h. l. emendabat; de ceteris nihil attulit.

577. γέρων ἱππηλάτα Οἰνεύς. Oenei aetatem vltra omnem historiarum fidem per plures generationes a poetis protractam notarunt iam veteres v. Apollod. I, 8, 6. Not. p. 131 sq.

578. οὐδοῦ ἐπεμβεβαώς, Venetus ουδου επ' εμβεβαως, monetque Schol. A. „siue vna voce, siue sic, sed sine retractione legi: „οὐ δύναται ἀναστρέφεσθαι, συνείληπται γάρ." non voluit οὐδοῦ ἔπ' scribi? quidni tamen? Apud Eustath. ἐπεμβεβαὼς ἢ ὑπερβεβαώς. Fuitne ita lectum quoque, an est interpretamentum? sed fuit ita lectum; legitur enim sic in vno Vindob. Od. P, 575 τὸν δ' ὑπὲρ οὐδοῦ βάντα. Bentlei. vulgatam tuebatur loco Od. A, 104 στῆ δ' — ἐπὶ προθύροις 'Οδυσῆος, οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου.

579. σείων κολλητὰς σανίδας. Cum θύρα sit ipsa apertura in muro, σανίδες sunt fores. Illustrant id Apollon. Lex. Hesych. Sch. br. add. Etymol. et tanquam Homericum σανίδας pro θύρα notauit Pollux I, 76.

580. πολλὰ δὲ τόνγε κασίγνηται. Pro vulgato τόνδε suppeditant τόνγε codd. Harlei. Mosc. 3. Lipf. Ven. vn.

Vindob. ſicque edd. ante Turnebum, qui τούσδε induxit ex edit. Rom.

κασίγνηται. „eſt Ariſtarchea lectio“ Sch. A. Fuit ſcilicet lectum quoque κασίγνητοι, quod et ipſum ferri poſſe aiunt, nam plures Meleagri fratres fuiſſe. (v. ſup. B, 641. 642) et ſub fratrum nomine comprehenſas eſſe ſorores Gorgen et Deianiram. Ita Schol. A. B. L. Vict. quae addunt ſorores Polyxo et Autonoen; iis inſeruit Melanippen Barnes de ſuo. Apud Antonin. Lib. f. 2. ſunt Gorge, Eurymede, Deianira, Melanippe, mutatae in aues Meleagrides, excepta Deianira et Gorge. κασίγνητοι legebantur inde a Turnebo ex ed. Rom. et Euſtathio. at Barnes mutauit in κασίγνηται, et defendit, nullos enim fratres Meleagro ſuperſtites fuiſſe, v. Apollod. I, 8, 1. 3. Potuit tamen Homerus aliam famam ſequi. Nec aliter quam κασίγνητοι legerat Antonin. Lib. l. c. f. 2. Meleager ἀποθνήσκει, — ἀπέθανον δὲ καὶ οἱ ἄλλοι παῖδες Οἰνέως μαχόμενοι. quorum nomina antea appoſuerat. Res digna non eſt cui immoremur; nec poteſt quicquam definiri, cum non conſtet, num correctione an varia lectione Ariſtarchus lectionem conſtituerit. Certum eſt Ariſtarcheam lectionem nunc vbique regnare in omnibus Scholiis, codd. Mori, Harlei. Ven. vno Vindob.

In Porphyrii Scholio ad K, 165 laudatur κασιγνήτη.

581. ἐλλίσσονθ', ὁ δὲ μᾶλλον — Fuit olim ſcriptum ἐλίσσονθ', haud dubie, monitum ad vſ. 570 ſicque Ven. Lipſ. Harl. et edd. ante Criſpin. In hac duplex λ, mox a Barnes receptum; quod olim pronuntiatione geminabatur, nunc geminatur ſcriptione.

582. οἵ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἁπάντων. ⸎ ſupereſt ſtigme verſui appoſita, excidit Scholion: quod reſpexit, puto, vocem κεδνότατοι. κεδνὸς alias σώφρονα volunt h. l. eſt φροντιστικόν. Schol. br. κηδεμονικώτατοι reddunt; ductum enim eſſe volebant grammatici a κήδω, κηδανός. et poterant laudare Od. K, 225 ὅς μοι κήδιστος ἑτάρων ἦν κεδνότατός τε. cf. Etymol. in κήδεστος.

Bentl. hoc ipſum coniiciebat h. l. οἵ οἱ κήδιστοι, vt inf. 638 κήδιστοί τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι ſicque legitur in vno Vindob.

584. πρίν γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκα βάλλετο, τοὶ δ' ἐπὶ πύργων βαῖνον Κουρῆτες. In his πύκα βάλλετο, Ionicum, non dimittam manu; etſi boni codd. Harl. Vrat. b. A. Townl. Ven. πύκ' ἐβάλλετο, vna cum Heſychiana gloſſa.

Euſtath. ἐπὶ πύργῳ ἢ ἐπὶ πύργων. Norat ergo duplicem lectionem. Pronior Bentl. eſt in priorem ἐπὶ πύργῳ, laudato Jl. Γ, 153 Τοῖοι ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἦντ' ἐπὶ πύργῳ. ibi tamen agitur de vna certa turri. At ſi omnino murus cum turribus declaratur, tunc ſemper ſunt πύργοι. Sic Θ, 165 ἐπεὶ οὐ — πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσεαι. Caſus autem ſecundus locum habet, vſu: M, 444 οἱ μὲν ἔπειτα κροσσάων ἐπέβαινον. Π, 702 τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ — quod alias eſt, οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον· M, 375.

Interpunxi plene poſt βάλλετο. quod rerum ſeries poſtulat; non enim vna cum muris etiam domus Meleagri miſſilibus peti potuit. τοὶ δ' ἐπὶ π. pro τοὶ γὰρ — et ἐπέβαινον eſt pro ἐπεβεβήκεισαν. Nec tamen flecti potuit Meleager niſi poſtquam vrbe capta eius aedes adoriebantur Curetes. Nam illi tandem muros ſuperauerant et vrbem flammis dabant.

588. κήδε', ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει, τῶν ἄστυ ἁλώῃ. Turneb. vitioſe ἀλώῃ.

ὅσσα κάκ' ἀνθρώποισι recitat Ariſtot. Rhet. I, 7.

589. ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει. „quod ἀμαθύνει eſt ἄμαθον ποιεῖ" Sch. A. Addunt Sch. B. L. Vict. σποδὸν καὶ κόνιν ἐργάζεται, ἣν καὶ ἄμαθον εἶπεν. (cf. Schol. ſup. ad 385) Praeiuit Apollon. Lex. niſi quod κονιορτὸν ait ποιεῖ, ἀφανίζει καὶ φθείρει. add. Heſych. Etymol. Sicque vſurpant Apollon. Arg. III, 295 et alii. Proprie dictum eſt in Hymno in Merc. 140 κόνιν δ' ἀμάθυνε μέλαιναν de cinere. In Townl. eſt ἀμαλθύνει. habuit librarius in animo ἀμαλδύνει, vocem

eodem ſenſu alibi obuiam, vt M, 18. 32. et ſup. H, 463.

Locum laudat cum trinis verſſ. 588. 9. 590 Ariſtot. Rhet. I, 7. (p. 39 Reiz) pro exemplo artificii, amplificandi notionem rei per distributionem: *διαιρούμενα εἰς τὰ μέρη, τὰ αὐτὰ μείζω φαίνεται.* Alia ex parte breuitatem eiusque vim ad magnitudinis ſenſum, commendat, Hermogenes Meth. Eloq. c. 33. comparato Demoſthenis loco ſimili. Recitant inde locum certatim alii: Ariſtid. To. II, p. 153 extr. Stobaeus de bello. Theon p. 6. 7. Maxim. Tyr. Serm. XXXV, p. 173. To. II. et al. Galenus de opt. ſecta c. 14. pro exemplo rei praeſentis memoratae apponit, non praeteritae, vt reliqua inde a vſ. 525. Atqui narratur, quod fieri ſolet. Comparandus eſt alter locus Jl. X, 61 ſqq. in verbis Priami.

In capite verſus Ariſtoteles l. c. laudat *λαοὶ μὲν φθινύθουσι*, memoriae errore ex Z, 327.

590. *τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι βαθυζώνους τε γυναῖκας* ⸓ „quod Zenodotus legebat: *δήϊοι ἄγουσι.*" Sch. A. Debuit hoc pro diſſyllabo efferri, quod nunc ſcribitur *δῇοι*, vel *δήϊ' ἄγουσι.* Nulla vtique vis ineſt voci *ἄλλοι*, ita vt ipſe facile praeferam. Bentl. coni. *ἄλλοσ' ἄγουσι.* Vulgata tamen extat in edd. Ariſtot. l. c. et apud Stobaeum Serm. XLVIII, p. 351. 2.

βαθυζώνους τε γυναῖκας. Lipſ. *βαθυζώνας* errore puto. quae tamen notio vocis ſit, ad ſenſum non ſatis aperte declarant grammatici: *ἀπὸ τοῦ βαθέως ζώννυσθαι* aiunt Heſych. et Etymol. Hoc autem quid ſit, non magis intelligo, quam alterum, quod ignoro. Redditur *alte cincta.* At alte cincta eſt Diana, nudatis cruribus; nec hoc eſt aut eſſe poteſt *βαθέως* et *βαθύς.* Winckelmannus, parum ſibi conſtans, ex latino arripuit notionem vt eſſent feminae, non circa femora, ſed alte *ſub mammis* cinctae, aut vt ſub mamma lato cingulo cinctae ſint, *late cinctae;* quod tamen non magis eſt *βαθέως.* Dicas eſſe cinctam ſubter peplo largo et amplo, ſupra cincturam defluente. ita cinctam feminam eſſe *βαθέως, ἐν βά-*

θει, intra pepli ambitum: hoc ſaltem ferri poſſet. Diſertior eſt Apollon. Lex. in βαθυπέπλων, ante quam gloſſam exciderat vocabulum βαθυκόλπων, quod quoque ex Heſychio colligas; vtrique adiungit βαθυζώνων, et comparat cum ἑλκεσίπεπλος, demiſſis ad talos ac defluentibus veſtibus indutas feminas indicans. Vides βαθύζωνον convenire cum βαθύκολπος, βαθύπεπλος, ἑλκεσίπεπλος, in quibus vtique largioris et amplioris veſtis notio ſubeſt, cum notatione fere partis, ita vt ſit βαθύκολπος, habens ſinum veſtis magnum, quia veſtis ipſa eſt ampla. Iam memineris ζώννυσθαι, eſſe ſimpliciter, veſtem induere, veſtiri; itaque eſt βαθύζωνος idem quod βαθύπεπλος, veſte ampla ad pedes defluente induta. Mirum eſt, quod Etymologus addit: βαθυζώνους, βαρβάρων γυναικῶν τὸ ἐπίθετον. quod certum forte locum reſpicit, aut Aeſchyli Perſ. 155. de mulieribus Perſarum (vbi Schol. διὰ τὸ κροσσωτὰς ζώνας ἔχειν, an, vt tanto longiores ſint veſtes fimbriis aſſutis?) aut, quod probabilius, Odyſſ. Γ, 154 vbi de captiuis Troianis. Apud Pindarum Χάριτες (pro Muſis) ſunt βαθύζωνοι Pyth. IX, 2. Quod ſi haec a me recte diſputata ſunt, in confeſſo erit, etiam εὔζωνον, καλλίζωνον γυναῖκα dictam, non reſpectu zonae, ſed veſtitus, quia ζώννυνται qui veſtiunt ſe, et illa eſt pulcre veſtita.

592. χροῒ δ' ἔντε' ἐδύσατο. male illatum ἐδύσσατο a Turnebo e Romana, eiecit recte Barnes. In Harlei. ſuperſcriptum ἐδύσετο. de quo v. ad Γ, 328. vn. Vindob. ἐδύσσετο.

594. εἴξας ᾧ θυμῷ. ⊱ „quod nunc θυμῷ non eſt τῷ θυμικῷ πάθει, ſed τῇ ἐπιθυμίᾳ. ὑποχωρήσας, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀντιταξάμενος. Sch. A. cum Sch. br. Nec tamen aſſequor, quaenam haec ἐπιθυμία ſit. Verum tenuit homines, quod et ex Sch. B. L. Vict. intelligo, quod irae priſtinae nunc non amplius erat locus; itaque aut declarant per πάλαι, ὅτε ὠργίζετο, aut per ἐπιλογισμόν. At recte Clarke monuit εἴκειν θυμῷ non eſſe poſſe, rationi cedere, ſed vſu perpetuo declarare victum ira, abre-

ptum, indulgentem irae, vel alii animi motui et affectui. Sic ſup. 109 *σὺ δὲ σῷ μεγαλήτορι θυμῷ εἴξας.* Scilicet nunc arma ſumſerat Meleager *proprio motu*, *animi ſui impetu*, concitatus, et paullo ante erat: *τοῦ δ' ὠρίνετο θυμός.* Sic inf. Ω, 42 de leone: *μεγάλῃ τε βίῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ εἴξας* victus adeoque obſequutus, viribus corporis et animi incitatus. *βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων* Od. N, 143 et al. *οὔτ' ὄκνῳ εἴκων οὔτ' ἀφραδίῃσι νόοιο* Jl. K, 122 indulgens deſidiae ac ſtupori. Simile eſt *θυμῷ ἦρα φέροντες.* indulgentes, *εἴκοντες.* Jl. Ξ, 132 animi voluntate, non ducum imperio et iuſſu.

τῷ δ' οὐκ ἔτι δῶρ' ἐτέλεσσαν nunc pro ſimplici *ἔδωκαν.* Malim Ionicum *δῶρα τέλεσσαν*, quod tamen nusquam lectum video.

595. *κακὸν δ' ἤμυνε καὶ αὔτως.* Mori *ἠμύνετο αὔτως*, ſic quoque vn. Vindob. *καὶ οὕτως* alius Vindob.

597. *κάκιον δέ κεν εἴη.* Venetus: *χαλεπὸν δέ κεν εἴη.* In Schol. tamen „*γρ. κάκιον.*" Etiam Harlei. *κάκιον* vel *χαλεπόν.* Eſt tamen vulgare potentius h. l. Nos dicimus: minus honorificum. In *κάκιον*, vt in aliis comparatiuis, Ionibus media eſt breuis, quae Atticis producta.

598. *ἀλλ' ἐπὶ δώροις ἔρχεο.* Sch. A. „*ἐπὶ δώρων* Ariſtarchus, *ὅ ἐστι, μετὰ δώρων*" ſic quoque vulgatum reddunt Schol. B. L. An recte intellexerint, ex hoc interpretamento non apparet. *ἐπὶ* cum tertio caſu declarat conditionem propoſitam, qua motus et inductus aliquis quid praeſtat. *ἐπὶ μισθῷ.* vt K, 304 *τίς κεν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειε δώρῳ ἐπὶ μεγάλῳ;* An caſus ſecundus eodem modo dicatur, et an Ariſtarchus librorum aut alia auctoritate *ἐπὶ δώρων* ſcripſerit, quis affirmet?

599. *ἔρχεο*, vn. Vindob. *ἔρχευ.*

600. *εἰ δέ κ' ἄτερ δώρων πόλεμον φθισήνορα δύῃς* Townl. *δύοις.* ſed alterum Homericum; vt modo ſup. 359 *ὄψεαι, ἢν ἐθέλῃσθα καὶ αἴ κεν τοὶ τὰ μεμήλῃ.* v. Exc. II, ad lib. E.

601. οὐκ ἔθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσεαι. ⊱ „quod nonnulli ſcribebant τιμῆς, vt eſſet pro τιμήεις. vt Φωνῆς pro Φωνήεις. οὐκ ἔθ' ὁμῶς τιμήεις ἔσῃ, τιμηθήσῃ." Sch. A. Accedunt Schol. br. Euſtath. qui, praeter αἰγλῆντα, etiam, καὶ ἐχρῆν μὲν, inquit, οὕτω καὶ Φωνῆντα βέλεμνα παρὰ Πινδάρῳ εἶναι, τὰ Φωνήεντα. ὁ δὲ Φωνεῦντα λέγει, ὡς ἀπὸ τοῦ Φωνόεντα (leg. Φωνέοντα. Apud Pindarum Ol. II, 152 ſunt βέλη Φωνᾶντα. niſi alium locum ante oculos habuit Euſtath. legitur tamen et ibi in codd. Φονεῦντα.) Addit alius Schol. in Ven. A. χρυσὸν τιμῆντα Jl. Σ, 475. Poterat adiici Od. N, 128 οὐκέτ' — τιμήεις ἔσομαι et Σ, 160 τιμήεσσα γένοιτο μᾶλλον πρὸς πόσιος τε καὶ υἱέος. Subiicitur tamen in iſto Scholio: οὐκ ἐπείσθη δὲ ἡ παράδοσις, ſed vſu obtinuit altera lectio, Ariſtarchi auctoritate; et Ariſtarchea appellatur, τιμῆς. Nunc autem diſputatum eſt de vſu et vi caſus ſecundi: quod quis a grammaticis expectaret! cum nihil apertius ſit quam eſſe pro διὰ τιμῆς, vt ſaepe alia, h. e. ἐν τιμῇ ἔσῃ. ſic διὰ αἰτίας εἶναι. διὰ Φροντίδος ἔχειν. cf. quoque ad Ψ, 649. At Ariſtarchus ſupplebat, τιμῆς ἄξιος ἔσῃ. Schol. A. ait eſſe σολοικισμὸν κατὰ πτώσεις. Dixerat tamen: Ὁμηρικὸν δὲ τὸ τιμῆς ἔσεαι, ἀντὶ τοῦ τιμῆς μεθέξεις, comparatque vſ. 604 οὔτι με ταύτης χρεὼ τιμῆς, ἀντὶ τοῦ οὐ χρείαν ἔχω τήν τε Ἑλλήνων καὶ Ἀγαμέμνονος τιμήν. Acceſſerat Chaeris, laudatis inſuper vſſ. 603. 604. Apertum eſt in his, ſtudium noſtrum grammaticum, in graecis quoque, interdum haud parum doctius et ſubtilius eſſe, quam quod Alexandrini adhibuerunt.

ὁμῶς. Barnes „γρ. ὅμως" quod alienum. E Schol. colligas, etiam ὁμῆς τιμῆς lectum fuiſſe. Emendabat quoque ſic Bentleius; nec male ita dictum eſſet; ſic Ω, 57 εἰ δὴ ὁμὴν Ἀχιλῆι καὶ Ἕκτορι θήσετε τιμήν. Similiter ὁμοίῃ τιμῇ, Δ, 410 et A, 278. etiam ἰσῃ τιμῇ ſup. 319 vbi cf. Obſſ. ὁμῶς tamen per ſe nihil habet, quod reprehendas, dictum vt ἴσον, ἴσα, ἴσως, pariter, aeque: ſic N, 176 ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσι. Corrupte laudat

Suidas οὐκέθ' ὁμοίως, recte tamen interpretatur μεθέξεις τιμῆς.

ἀνάλκων aberrant Lipſ. Vrat. A.

603. Φοῖνιξ, ἄττα, γεραιὲ, ξ— „quod ἄττα eſt appellatio nutritoris, quae nulla alia voce reddi poteſt" Sch. A. Similia ſunt in Apollonio h. v. adde Schol. br. h. l. et ad Odyſſ. Π, 31. Heſych. Etymol. Euſtathio, qui etiam Theſſalicam vocem eſſe narrant.

604. οὔ τι με ταύτης χρεὼ τιμῆς. Iam ſupra ad vſ. 75 declaratum eſt, ſubintelligi ἱκάνει ἐπ' ἐμὲ, ἐφικνεῖται μοι. non indigeo hoc honore. Veteres tamen grammatici accipiunt in Schol. B. L. οὐκ ἀγαθόν μοι, τοιαύτη τιμή, quaſi χρεὼ ſit vtilitas, lucrum. Verum vidit alius grammaticus in Schol. br. οὐ χρείαν ἔχω — τῆς τιμῆς. minus bene ſubiungit: καί ἐστι σολοικισμὸς παρὰ πτώσεις. quaſi με poſitum ſit pro μοι. Melius alterum: οὔ τι με ταύτης ἱκάνει χρεία τιμῆς.

φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἴσῃ, h. e. Διὸς μοίρᾳ ex gloſſa Mori et Barocc.

Verſum generoſi ſpiritus bene adhibent Maximus Tyr. diſſ. XVIII, p. 356. et vſſ. 604. 605. Themiſtius XXXI, p. 354.

605. ἥ μ' ἕξει παρὰ νηυσὶν — 606. ἐν στήθεσσι μένῃ. Oratio per hos verſus prorſus turbatur, quae iis exturbatis bene ſibi conſtat; ſunt illi repetiti ex Jl. K, 89. 90. Tum ipſa ſententia eſt abhorrens, diſceſſum minatur Achilles, tantum abeſt, vt vsque ad mortem apud naves manere velit. Sed voluit is, qui interpolauit declarare illud: a Ioue etiam id ſe honoris habiturum, vt nec ab hoſtibus, caſtra Achiuorum inuadentibus, 597. 598, ſibi aliquid metuendum eſſe putet.

εἰςόκ' ἀϋτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ. Flor. Ald. 1. cum Vrat. c. et vn. Vindob. μένει. et Vrat. b. a m. ſec. ὀρώρει. vn. Vindob. ὀρώροι. Vulgatum tuetur alter locus K, 90. adde Λ, 477. Od. Σ, 132. Antiqua formula: εἰς ὅ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ quamdiu ſe mouebunt genua, pro, dum viuam; peti-

tum a vigore, qui in genubus apud antiquos spectari solet.

608. *μή μοι σύγχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων.* ⊱ „quod Zenodotus scriptum habuit *ὀδυρόμενος κινυρίζων*, h. e. *θρηνῶν*. At ea vox Homerica non est, nec personae conuenit.“ Sch. A. Idem pergit: „Aristarchus autem: *ἐνὶ στήθεσσιν ἀχεύων*“ alterum hoc etiam Schol. Vict. et Lips. memorant, cum Eustathio, et est in vno Vindob. At nemo docuit, qua fide vel auctoritate altervtra lectio fuerit subnixa. Praestat sententiae vi vulgata.

μὴ μοὶ, vt opponatur *τῷ Ἀτρείδῃ ἥρωϊ*, scribere iubent Schol. A. et Vict. Statuerat sic Ptolemaeus Ascalonita, cuius Scholion appictum est in Schol. A. et Vict. ad vs. 610. fatetur tamen ipse, vsum, *τὴν παράδοσιν*, praetulisse alterum *μή μοι*.

σύγχη Townl. vitiose.

610. *οὐδέ τί σε χρὴ τὸν φιλέειν.* Apud Eustath. Hesiodus haec eadem sic extulisse fertur: *τὸν φιλέοντα φιλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι.* Verba sic se habent Ἔργ. 342 *τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι.* In *ἵνα μή μοι* volunt etiam scribi *μὴ μοὶ ἀ.*

611. *ὅς κέ με κήδῃ. ὅς κε με κήδει* Cant. Vrat. b. a pr. m. Apollon. in *κήδετο* et Etymol. in *κήδω*, *φροντίζω*, vbi docetur *κήδειν* esse *ἀνιᾷν*. Ita tamen debebant grammatici saltem scribere *ὅς τε με κήδει*. Schol. br. cum Eustath. Etymol. *κήδειν*, *βλάπτειν*, *λυπεῖν*. Vocem iam vidimus E, 400.

612. *καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς.* ⊱ *ὅτι τὸ μείρεο ἀντὶ τοῦ μερίζω*“ leg. *μέριζε* vel *μερίζου*. Adiicitur ⊱ contra Zenodotum, quod non h. v. sed vs. H, 127 respicit, vbi v. Obss. Totus tamen versus rhapsodi ingenium prodere videtur. Sentit quoque mecum Iacobs; vt video.

613. *σὺ δ' αὐτόθι λέξεο μίμνων. λέξεο* a *λέξομαι*, quod alias *λέγομαι*, obseruante Eustathio. Cur Phoenicem non dimittat cum ceteris Achilles, est *ζήτησις* ap. Schol. A. B. br. Simplicissimum erat respondere, retine-

ri eum tanquam nutritorem et familiarem, vt abiturus altero die eum secum in patriam reducat.

614. εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ. Intulerat Barnes ἔνι, male. Retrahi accentus non solet, adiectiuo sequente.

615. Φρασσόμεθ' ἤ κεν — ⊱ „quod non contradicunt haec iis, quae ante vſ. 605 dicta erant; ſed quod Achilles pudore victus ſententiam mutat" Sch. A. Scilicet eſt ea animi ira et ſuperbia tumentis inconſtantia et fluctuatio.

ἠὲ μένωμεν. Cant. Mori. vn. Vindob. Ven. et hoc magis grammatice, ἤ κε — ἠὲ, quam vulgatum ἤ κε — ἤ κε.

617. 618. ὄφρα τάχιστα ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο. ⊱ „ἡ διπλῆ, ὅτι τὸ ὄφρα νῦν ἀντὶ τοῦ ἵνα κεῖται" Sch. A. an vero hoc nouum aliquid et inſolens? Immo vero hoc ſollenne; at illud minus ſollenne, quod, ſi ὄφρα eſt ἵνα, *vt*, *eo conſilio vt*, non ſubiunctiuo, ſed optatiuo iungitur, v. ad lib. IV. Exc. III, de voc. ὄφρα. Mihi tamen omnino dubitandum eſſe videtur, an iſte vſus τοῦ ὄφρα, *vt*, hic locum habeat. Quaerendum eſt primo loco, quinam illi ſint, de quibus haec dicta ſint: ὄφρα νόστοιο μέδοιντο. Redditur: „*vt citiſſime e tentorio de reditu cogitarent*" ſcilicet ceteri duo, *Vlyſſes et Aiax.* Ita quoque veteres ſtatuunt: ita vt Achilles magna cum inhumanitate et aſperitate iubeat amicos ſuos, modo comiter acceptos, diſcedere, id quod ſenſui et mori priſcorum hominum repugnat, quoties de honore et reuerentia erga hoſpites aduenas agebatur; etſi altera ex parte iracundiae et ſuperbiae Achillis ſatis conuenit. Videndum itaque an *ad diſceſſum Achillis craſtino die parandum* referri poſſit: ὄφρα τάχιστα ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο. *vt ipſi, Achilles et Phoenix diſceſſum quam celerrime parent*, quod tamen minus conuenit, inprimis propter adiectum ἐκ κλισίης, quae verba ad Vlyſſem et Aiacem rem reuocant. Reſtat animaduerſio de vſu τοῦ ὄφρα, omiſſo τῷ τόφρα, vt ſit: ὄφρα μέδοιντο, „*interea*

dum, donec, hi duo reditum parent, interea lectum Phoenici ſterni iubet.“

πυκινὸν λέχος. Apollon. Lex. τὸ ἐπιμελῶς ἠσκημένον. ergo, vt ſit dictum, vti νοῦς πυκνὸς? ὁ δὲ Ἀπίων, διὰ τὸ ἐκ πολλῶν ἱματίων τὰ στρώματα συντίθεσθαι. hoc haud dubie melius. cf. Heſych. ex Apollon. memorantem.

618. νόστοιο μεδοίατο. ⸎ ,,quod ita dixit pro νόστου ἐπιμελοῖντο. Sch. A. πρόνοιαν ποιήσαιντο, φροντίσαιεν Sch. br. antiqua loquendi forma pro parare. Etiam Lat. de reditu cogitare.

τοῖσί δ'. Barnes et h. l.

619. μετὰ μῦθον ἔειπε. Lipſ. θυμὸν vitio calami, nam Schol. reddit λόγον.

620. Διογενὲς Λαερτιάδη. Etiam de Aiacis orationis charactere multa cumulant veteres Schol. B. L. Vict. Euſtath. et primo loco Dionyſ. Hal. in Arte 9, 15. (p. 365 R.) Saltem dicendum eſt, eminere in ea, inprimisque in abrupta breuitate, ingenium Aiacis ferox, ſimplex tamen et candidum; quod inprimis, amicitiae priſtinae tam exiguam aut nullam vim ad Achillis animum eſſe, indignatur.

621. 622. οὐ γάρ μοι δοκέει μύθοιο τελευτὴ τῇδέ γ' ὁδῷ κρανέεσθαι. Appicta eſt in Veneto ſtigme ⸎ excidit tamen Scholion; in quo forte μύθοιο τελευτὴ melius explicata erat quam in Schol. br. τὸ τέλος τοῦ λόγου. eſt legationis conſilium ab Vlyſſe expoſitum.

τῇδέ γ' ὁδῷ. Male grammatici de altera futura legatione cogitant, dum perperam accipiunt: hac prima. vn. Vindob. τῇδε θ' ὁδῷ.

623. χρὴ μῦθον — Poſt hunc verſum, interpolatione ex Jl. H, 373 facta, in codd. Cant. Barocc. Mori. Vrat. A. in marg. ed. Libert. et in Vindob. ſequitur verſus: εἰπέμεν Ἀτρείδῃσ', Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ.

624. προτιδέγμενοι. al. ποτιδέγμ. perpetua variatione.

625. ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν. Laudat locum Galenus de Hippocr. et Plat. plac. III, 2

ſic: αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς δεινὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔχει μεγαλήτορα θυμόν. memoriter.

626. σχέτλιος. οὐδὲ μετατρέπεται φιλότητος ἑταίρων. μετατρέπεσθαι, quod ἀλέγειν, φροντίζειν, eſſe vidimus A, 160. Is, qui ἐνθυμεῖταί τι, conuertit ſe, animum ſuum, ad eam rem, ἐπιστρέφεται, μετατρέπεται. reſpicit, curat.

σχέτλιος. bene cum Koeppen poteſt per exclamationem pronuntiari ſeorſum a reliquis, vt mox 628 νηλής. durus ille! Idem οὐδὲ malit accipere οὐ γάρ.

628. νηλής. καὶ μέν τίς τε κασιγνήτοιο φόνοιο ποινὴν. — Duo ſunt Scholia Cod. Ven. A. in quo legitur φονῆος. Alterum Scholion ad hanc lectionem ſpectat, cum ſtigme: „quod omiſſa eſt praepoſitio et caſus transpoſitus, ἀντὶ τοῦ· καὶ μέν τίς τε παρὰ κασιγνήτου φονέως. καὶ πρὸς τὸ ἡρωϊκὸν ἦθος (quod caedis rei exulabant).“

In altera lectione φόνοιο, nec minus eſt ſupplenda alia praepoſitio, ἀντὶ φόνου, ὑπὲρ, ἕνεκα. In hac Ariſtarchus accipiebat κασιγνήτου pro κασιγνητικοῦ, vt ſup. 563. Idem legebat καὶ μέν τίς γε κ. quod et vn. Vindob. habet. νηλεής. καὶ μήν τις τε ex Euſtath. laudat Barnes. Vulgata recitatur a Schol. Sophocl. Elect. 201. at φονῆος etiam Bentl. memorat e Schol. quem eſſe Lipſienſem neceſſe eſt. Poteſt tamen ab emendatore proceſſiſſe, inprimis cum ſequatur vſ. 630 καί ῥ' ὁ μέν.

Schol. A. B. L. Vict. Euſtath. narrant de annuo exilio caedis auctori impoſito. Id tamen recentiorum aetatum eſt. Exulat antiquitus iſte ſeu per vitam ſeu donec cum propinquis transegerit aut eos placauerit.

629. ποινὴν — Vox antiquis propria de pretio pro caeſo conſanguineo ſoluendo, ad h. l. et ex h. l. a veteribus notatur. v. Schol. br. Heſych. ad h. l. ποινὴν, ἔκτισιν. τιμωρίαν τοῦ ἐπιτιμίου. malim, τὸ ἐπιτίμιον. Apollon. ποινὴ, ἀντέκτισις. κυρίως δὲ, τὴν ἐπὶ φόνῳ. adde Etymol. Euſtath. pluribus locis. Latius, etſi vſſ. his appoſitis, declarat vocem Suidas ποινὴ λέγεται ἐπὶ μόνης καταβολῆς χρημάτων.

παιδὸς — τεθνειῶτος. „Aristarchus *τεθνηῶτος.*" vt vbique: cf. Z, 71 estque sic h. l. scriptum in Vrat. b.

630. *καί ῥ ὁ μὲν ἐν δήμῳ μένει αὐτοῦ, πόλλ' ἀποτίσας.* Appictum est in Veneto signum ⋐ nulla alia notatione apposita. videtur fuisse antisigma *περιεστιγμένον*, quo significatum esse aiunt, sententiam eandem bis redditam esse a poeta. Atqui sic sexcenties fuisset ponendum, tum nec video quid h. l. praecipue sit iteratum.

Vox *αὐτοῦ* exciderat cod. Lips. et ed. Flor. suppleta in Ald. 1. *αὐτοῦ* est ap. Schol. Thucyd. III, 40. qui vss. 628. 9. 630. recitat. „*αὐτοῦ* vel *αὐτόθι*" Barnes pro var. lect.

632. *σοὶ δ' ἄλληκτόν τε κακόν τε θυμὸν — ἄληκτον* etiam h. l. Lips. et alii cum Galeno de Hippocr. et Plat. plac. III, 2. vbi vss. 632. 633. adscripti sunt. recte vtique, si vbique litteras geminatas extrudimus et antiquum morem reuocamus constanter. Sic quoque sup. B, 452. Apud Apollon. Arg. aliquoties occurrit, v. c. I, 1148 vbi cf. Brunck. Sic et variant in aliis, vt *ἄλοφος* et *ἄλλοφος* K, 258.

ποινὴν δεξαμένου ad *τοῦ δὲ* refertur. Est tamen *ποινὴν δεξαμένῳ* non modo in Schol. Sophocl. Electra 212. vbi adscripti sunt vss. 628—632. sed et in vno Vindob. et in cod. Veneto; casu mutato, duriter tamen.

633. 4. *εἵνεκα κούρης οἴης.* Schol. br. *ἤτοι ὁποίας* (scripsit ergo *οἵης*) *εἰρωνικῶς. ἢ μιᾶς κούρης.* male prius. Iocose sane respondet Aiax ad sensus nostros; non aeque ex sensu heroicae vitae; iniuria posita est in eo, quod *erepta* est puella; redimi poterat culpa *redditione.* Nunc septies compensatur noxa.

634. *νῦν δέ τοι ἑπτὰ παρίσχομεν.* ⊱ „quod ex hoc versu Zenodotus arguitur male scripsisse *ἓξ, ἀτὰρ ἑβδομάτην Βρισηΐδα*" Sch. A. respicit ad vs. 271. 131.

635. *ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῇσιν.* Schol. A. notat *ἐπὶ τῇσι* legi in omnibus, vt de Lesbicis puellis intelligatur. Respicit iterum Zenodoti errorem vs. 130. 131.

σὺ δ' ἵλαον ἔνθεο θυμόν. Argutantur grammatici, ἵλαον eo pertinere dicentes, vt Achilles quasi diis propitiis aequiparetur; ἵλαος simpliciter est placatus. vt inf. T, 178 καὶ δέ σοι αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ Φρεσὶν ἵλαος ἔστω. In ἵλαος nos fugere veram rationem prosodicam, iam dixi ad A, 583. cum et prima et media modo corripiatur, modo producatur; fieri tamen probabile h. l. ἵλεων. duabus syllabis pronuntiatum, olim scriptum esse. Schol. Lipſ. praefixum est ex Villoisoni apographo ἵλεου· μεγαλοφυῶς τῆς θωπείας ὁ λόγος μετέχει· θεοποιεῖ γὰρ αὐτὸν διὰ τοῦ ἵλεου. putes fuisse ἵλεον. Legitur tamen idem Scholion in Cod. Victor. vbi est ἵλαον ab Horneio editum.

636. αἴδεσσαι δὲ μέλαθρον. Dio Or. LXXIV, p. 404 laudat Αἴθεσθε δὲ μ.

636. 637. ὑπωρόφιοι δέ τοι εἰμὲν πληθύος ἐκ Δαναῶν. ⸎ „quia Zenodotus: ἀθρόοι ἐκ Δαναῶν scriptum habebat; quod alienum est, cum de binis agatur.“ Sch. A. ἐκ πληθύος Ἀχαιῶν est quod alias λαοῦ Ἀχαιῶν, et designat ipsos e populo esse electos ad legationem. Hactenus non male Barnes ait intelligendum esse προλελεγμένοι, κεχωρισμένοι. Versus est ap. Dionys. Hal. Art. 15.

638. κήδιστοί τ' ἔμεναι. Vrat. A. κήδεστοι cum gl. συγγενεῖς. et Lipſ. κύδιστοι, superscr. tamen η. De voce κήδιστος dubitare non licet, nec de eius vsu seu de necessariis seu de carissimis: v. Od. Θ, 581. 2. 3.

640. κοίρανε λαῶν. Mori et vn. Vindob. κοίραν' Ἀχαιῶν.

641. πάντα τι μοὶ κατὰ θυμὸν ἐείσω μυθήσασθαι. ἐείσω est lectio non modo Flor. Ald. 1. sed et Ald. 2. et reliquarum edd. nec mutatum, nisi a Turnebo ex ed. Rom. ἐείσαο. cui nullum aliud praesidium est, quam quod in Schol. A. legitur: ἔν τισι τῶν ὑπομνημάτων διηρημένως ἐείσαο. At ἐείσω codd. meliores omnes, Cant. Mori. Barocc. Vrat. b. c. A. Mosc. 3. Townl. Lipſ. Ven. sicque editum ap. Platon. in Cratylo p. 428. Dionys. Art. l. c. p. 366. Auct. Vitae Homer. vbi vſſ. 640. 1. ad-

fcripti funt. Diu dubitaui, an auctoritati parendum effet, quia ἐείσω Atticum eft, at Ionica ratio poftulat ἐείσαο. Sic eft ἐγείναο. θηήσαο. θήκαο. ἐδέξαο. ἐβήσαο. et al. Vt tamen obfequerer codd. auctoritati, mouit me exemplum quod recordabar Jl. O, 18 σὺ δ' ἐκρέμω ὑψόθεν.

τὸ τι, quod in fronte legitur, πάντα τι μοὶ vel πάντα τί μοι, ita interpofitum, magnam moleftiam facit; alio enim modo ponitur in notis illis οὔ τι, οὔτι τι. σχεδόν τι, et fimilibus et fup. 192 ἦ τι μάλα χρεώ. Neque fatisfacit, quod fagaciter excogitauit Koeppen: πάντα, (κατὰ πάντα, πάντως) μυθήσασθαί τι κατὰ θυμὸν μοι ἐείσαο. In vno Vindob. eft πάντα δὴ μοι. Barnes coni. πάντα σύ μοι, quod Clarke ait minus effe venuftum; ita vero debebat docere, quomodo alterum effet magis venuftum. Waffe emendabat τὺ, in fchedis. Bentl. πάντα τὰ, pro ταῦτα. Poffunt fubftitui plura. praeferrem πάντα γ' ἐμοὶ aut fimile.

642. 643. 644. ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὁππότ' ἐκείνων μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρείδης, ὡςεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην. Verfa haec ap. Cicer. Tufc. III, 9. *Corque meum penitus turgefcit triftibus iris, Cum decore atque omni me orbatum laude recordor.*

ἐκείνων, ὥς μ'. haec eft lectio edd. ante Ald. 2. hoc eft Flor. Ald. 1. Rom. cum Euftathio, qui ὁππότε κείνων memorat, quod etiam in Cant. et Harlei. erat. tum omnium fere codd. praeftantiorum, etiam noftrorum, in his Townl. adde Ven. cum Schol. tum Sch. Lipf. (Ex Schol. B. nihil eft adfcriptum; Schol. Vict. autem male ab Horneio eft exfcriptum) Schol. Leid. item Dionyf. Hal. Art. rhet. f. 15. p. 106. Hudf. Neque ἐκείνου — ὅς μ' quod antea lectum erat, reperitur, praeterquam in Ald. 2. nec conftat vnde petitum fit, ita vt fufpicio fiat, e correctione profectum effe; eft tamen in vno Vindob. expeditiorem vtique lectionem habet, quam alterum: ἐκείνων ὡς, quod codd. et edd. auctoritas tuetur, fca-

brum tamen eſt, etſi bene teneo, pluralem pro ſingulari poſitum eſſe. Suſpicabar Homerum ex graeci ſermonis vſu ſcripturum fuiſſe ὧν. ἐκείνων, ὧν μ' ἀσύφηλον ἔρεξε, pro οἷς, ἐν οἷς, δι' ὧν. Vetat tamen hoc nouare conſtans grammaticorum notatio τοῦ ὡς. Heſych. in ὡς. συνήθως· (vulgari more) μνήσομαι, ὡς (ſine μ') ἀσύφηλον ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔρεξε. Etymol. in ὡς, vbi tamen per ὁμοίως exponitur; vterque iterum in voc. ἀσύφηλος. Praeiuerat haud dubie Apollon. Lex. ὡς. ibi tamen priora in cod. exciderant. Bentl. malebat: ὁππότ' ἐκείνων μνήσωμ', ὡς μ' ἀσυφ. futurum tamen etiam pro praeſenti poſitum alibi vidimus.

Poſt haec omnia veriorem lectionem nos habere puto e cod. Mori, e quo notatum video ἐκείνου ὡς. vt ſit: ὁππότ' ἐκείνου μνήσομαι, ὡς μ' ἀ. — ἔρεξε.

At ſupereſt alius ſcrupulus, quem hic verſus iniicit, nec Bentleio obſeruatus: ἀλλά μοι οἰδάνεται peccat in digamma: ſiquidem Homericum eſt ϝοιδάνεται, ϝοίδημα. ϝοιδμα. vide tamen Exc. de Digammo. Nec mutat quid in noſtra lectione Galenus, qui verſum excitat de Hippocr. et Plat. plac. III, 2.

643. ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξε. ἀσύφηλον. vox antiquata, cuius ſenſum iam ſuo tempore Alexandrini grammatici ex contexto h. l. et Ω, 767 conſtituerunt, eique etymon accommodarunt; multa tentata videbis ap. Etymol. Euſtath. Schol. A. et ad Heſych. h. v. volebat Schol. A. eſſe pro ἀσόφηλος, a σοφός. Probabiliter etymon conſtituunt ii qui a φυλή vel a φῦλον ducunt, vt ſit ὁ μὴ σὺν τῇ φυλῇ διάγων· etſi ſic η prauo vſu illatum eſt. In Schol. Lipſ. ἀσυμφύλως redditur. Conuenit hactenus cum ἀφρήτωρ ſup. 63. reſpondet quoque quod h. l. ſequitur ὡσεί τινα μετανάστην. magna tamen eſt ſententiarum varietas in notione vocis declaranda. Verum audiendus primo loco Apollon. Lex. cui eſt: ἀμαθής. οὐδενός. ἀδόκιμος. cumulant alii cum his alia, Schol. Etymol. ἀπαίδευτος. ἀνόητος. κακός. ἁμαρτωλός. Heſych. αἰσύφηλος. δειλὸς, ψευδὴς, ἀπατεών. Niſi alii ſcriptores fue-

runt, qui hac voce vſi ſunt, vix aſſequaris iudiciorum ludibria. Videamus nunc Scholia. Schol. Ven. A. et Victor. ὥς μ' ἀ. ἐν Ἀ. ἔρεξε. ἀντὶ τοῦ ἐπιῤῥήματος. Lipſ. reddit per ἀσυμφύλως, vt modo vidimus, etiam per adverbium, et Sch. br. ἀσυφήλως, ὑβριστικῶς. at Ven. A. Vict. reddunt: μετὰ παραλογισμοῦ ἔβλαψεν, fraudulenter; idemque voluit Schol. Lipſ. δηλοῖ δὲ τὸ μετὰ λογισμοῦ (leg. παραλογισμοῦ) βλάπτειν. Erit ergo ῥέζειν τινὰ ἀσύφηλον, pro — ως, *doloſe cum aliquo agere*. Eſt igitur dictum ῥέζειν τινά τι. vt ῥέζειν τινὰ κακὸν Il. B, 195 pro κακῶς. malo afficere.

At vulgo vertunt: *inhonorum me fecit*. arripuerunt hi interpretationem ἀδόκιμον. ἄτιμον. quod vereor vt graecum ſit. ῥέζειν τινὰ ἄτιμον. Euſtath. tamen diſerte: τὸ ἀσύφηλον αὐτὸν ἐν Ἀργείοις ῥέξαι, ὅ ἐστι, θεῖναι, ποιῆσαι. Praeſtat prior ratio, quam ita ſequor, vt cum Schol. br. accipiam, qui me habuit contumelioſe, ὑβριστικῶς, tanquam aliquem aduenam, non ciuem, exulem.

644. ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην. Ven. ὡς εἰ, ſolito more. μετανάστης, μέτοικος. φυγάς. Apollon. Lex. h. v. ἀπὸ τοῦ νάω, νάσσω. v. Etymol. Heſych. Schol. br.

Verſum laudat Ariſtot. Rhet. II, 2 de Rep. III, 5 vbi ἀτίμητον ipſe interpretatur τὸν τιμῶν (magiſtratuum) μὴ μετέχοντα. Hoc vero Ariſtotelem puto argute potius facere quam vere. Eſt in Homerico loco nihil aliud quam nullo honore, ſed in contemtu habitus. ἄτιμος et ἀτιμία ex Iure Attico nullum hic habet locum. Iterum legitur hoc hemiſtichium Π, 59. vbi cf. Schol. Notum autem quo contemtu habiti fuerint in Graeciae ciuitatibus inquilini. Si loca deſideras, v. collecta a Valken. ad Ammon. II, 7. Idem de praua Euſtathii explicatione τοῦ ἀτίμητος per πολυτίμητος diſputat ad Theocr. Idyll. X. p. 230.

645. ἀγγελίην ἀπόφασθε, renuntiate. v. ſup. 422.

646. οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεθήσομαι. Barnes memorat μεθήσομαι e Platonis Hippia p. 371 B. vbi vſſ. 646 —651 recitantur.

647. πρίν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος Ἕκτορα δῖον. Haerent grammatici in Schol. br. B. L. in epithetis, et Achillem iis vti aiunt vt vellicet Achiuos Achilles. Nimis ſubtiliter. Poeta, vt ſexcenties vidimus, vtitur epithetis ſaepe tanquam propriis. δαΐφρων eſt h. l. prudens.

649. κατά τε σμύξαι. Sch. A. „Ariſtoteles norat legi quoque φλέξαι." (forte in Commentariis) Scilicet σμύξαι, quod proprie eſt idem quod τύφεσθαι, de fumo, doctius h. l. dicitur, quam φλέξαι. σμύχουσα. καίουσα. Ὅμηρος· κατασμύξαι πυρὶ νῆας Schol. Apollonii III, 761. Theocr. Id. III, 16 κατασμύχων. Schol. σμύχω, τὸ καίω. Grammatici ducunt a σμύζω, vel σμύσσω; immo a σμύχω. De qua voce egit Hemſterh. ad Lucianum. v. ad X, 411. σμῆξα, edd. Plat. Hippia l. c. p. 371. Bentlei. totum verſum 649 Κτείνοντ' Ἀ. delet: An credidit eum eſſe ex Platone illatum?

650. τῇ 'μῇ. Sic et Heſych. vel τῇμῃ. Alii τῇμῇ ſcribebant: quod defendit Etymol. h. v. Apud Platon. l. c. ἀμφὶ δέ μιν τῇ 'μῇ.

651. Ἕκτορα καὶ μεμαῶτα μάχης σχήσεσθαι ὀΐω. Sch. A. τὸ μάχης ἑκατέροις δύναται προσδίδοσθαι. Sane μεμαὼς plerumque aut abſolute aut cum infinito ponitur; etſi exempla ſunt ſecundi caſus, pro *appetens*, *cupidus*, vt N, 197 μεμαότε θούριδος ἀλκῆς. ad quem locum v. Obſſ. et Iuno μεμαυῖα ἔριδος καὶ ἀϋτῆς, E, 732. Praeſtat tamen μάχης σχήσεσθαι. Similis ambiguitas eſt in loco P, 181. 2 ἤ τινα καὶ Δαναῶν ἀλκῆς μέγα περ μεμαῶτα Σχήσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.

652. οἱ δὲ ἕκαστος ἑλὼν — ⸖ quod ἕκαστος dictum pro ἑκάτεροι, ſi Vlyſſes et Aiax intelligendi. Niſi malis duo praecones annumerari.

653. σπείσαντες — παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν, ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς. ⸖ „quod et nunc in reditu ἦρχεν Vlyſſes, *praeceſſit*, vt in profectione antea ἡγεῖτο· ſup. 192." Leuicula obſeruatio. Schol. A.

σπείσαντες. in alia Ariſtarchi editione, et in multis antiquis exemplaribus fuit λείψαντες. A. L. Vict. ἀπὸ τοῦ λείβειν. Sane nil intereſt.

654. Πάτροκλος δὲ — κέλευσε. Barnes: „γρ. κέλευε, et 655 ὡς ἐκέλευε,“ ex marg. Stephani. Sic legitur in ed. Rom. et in Vrat. A. vno Vindob.

656. αἱ δ' ἐπιπειθόμεναι στόρεσαν λέχος, ὡς ἐκέλευσε. Zenodotea lectio fuit στόρεσαν λέχος ἐγκονέουσαι· Schol. L. Vict. In Venetis nil monetur. per ſe ea lectio non mala; niſi ἐπιπειθόμεναι adeſſet. στόρεσαν λέχος ὅττι τάχιστα vn. Vindob.

657. κώεά τε, ῥῆγός τε, λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον. Conſentiunt omnes grammatici Schol. A. B. L. Vict. Sch. br. h. l. et ad Od. Γ, 349. cum Euſtath. in hoc: ῥῆξαι antiquis fuiſſe τὸ βάψαι, adeoque ῥῆγος τὸ βαπτὸν περιβόλαιον, tum et τάπητα, (inf. K, 156. ad q. l. vide) omninoque τὸ περίστρωμα, vt ap. Apollon. Lex. eſt. Varietas ſcripturae ῥέγος et ῥῆγος, ῥέξαι et ῥῆξαι, eſt inter librarios: v. ad Heſych. et al. etiam in Steph. Theſ.

λίνοιο ἄωτον. οἰὸς ἄωτον et ἄωτος nota ſunt ex Homero et Pindaro pro ipſo lino, ipſa lana. vide vel laudd. ad Heſych. voc. ἄωτος et λίνοιο τε λ. ἄ. ad h. l. et Euſtathius pluribus locis. Apud Callim. H. in Ap. 112 de fonte puro: λιβάδος ἄκρον ἄωτον. vbi v. Intpp. Proprie ἄωτον eſſe exquiſitiſſimum ſui generis, florem, conſtat. Si, quod tradunt, ab ἄω, ſpiro, ductum eſt, videtur proprie eſſe aura, halitus, odor tenuiſſimus. Poſtea ornatui poetico ad periphraſin adhiberi coepit: vt N, 599. vbi cf. Schol. Od. A. ſub f. ex ἄωτον ὕπνου eſt ὕπνον ἀωτεῖν inf. K, 159.

κώεα τε. aberat τε ab Townl. minus bene.

Ad h. l. Athenaeus II, 9 p. 486 reſpicit, et ex eo arguit inferiore loco fuiſſe linteum, et ſuperiniectum τὸ ῥῆγος, περίστρωμα πορφύρεον. Melius autem h. l. linteum dixeris veſti ſtratae iniectum quam veſtem linteam, tunicam, χιτῶνα, qua induti dormiebant. Erat haec e lana, χλαῖνα vt Od. Γ, 349. 351. Nec aliter puto vocem, λι-

νοῦν περιβόλαιον, esse accipiendam, quam interpretationem habent Sch. br. vt sit id quod τὸ ῥήγει circumdatur seu insternitur, inprimis cum λεπτὸν, tenue, illud sit: στόρεσαν ῥῆγός τε λίνον τε iunguntur Od. N, 73. Ad eundem vsum adhibitos esse τάπητας existimo, quos aliis locis videbis memorari: vt Jl. Ω, 645. Od. Δ, 298. et paullo inf. Jl. K, 156 αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός. videtur τάπης esse ipsum illud ῥῆγος, vestis tincta purpura, qua insternitur lectus.

660. τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνὴ, τὴν Λεσβόθεν ἦγε. ⊱ „quod Zenodotus legebat: τῷ δὲ γυνὴ παρέλεκτο Κάειρ', ἣν Λεσβ. Enimuero, addit grammaticus Sch. A. vnde Κάειρα in Lesbo? nisi insula tum a Caribus habebatur." Supererant plures rationes; poterat mulier iam ante aut vendita aut captiua in Lesbum abducta esse.

662. πὰρ' δ' ἄρα καὶ τῷ. Lips. πὰρ δ' ἄρ' αὐτῷ. „quod non spreuerim" addit Ernesti. non video, qua metri lege.

664. Σκῦρον ἑλὼν αἰπεῖαν, Ἐνυῆος πτολίεθρον. ⊱ „quod cum ceteris vrbibus poeta nunc quoque Scyrum insulam ab Achille expugnatam esse memorat. Fuit autem Scyros insula et Scyros, vrbs Lydiae, postea Phrygiae attributae." Haec teneri possunt e Schol. A. interpolato. Nubem poetae loco obduxere seriores post Homerum, οἱ νεώτεροι, cum Achillem puberem in insulam Scyron a matre ductum inter puellas apud Deidamiam, Lycomedis f. delituisse atque hinc ab Vlysse abductum esse narrassent: contra Homeri mentem, sup. 253 et Λ, 765 sqq. qui e Pelei domo discessisse Achillem narrat. v. Notata ad Tzetz. Antehom. 173. et commentat. de sarcophago Homeri dicto. Iam a nonnullis ratio illa inita esse videtur, vt Scyrum aliam quaererent, facileque inuenirent in numero XXIII vrbium ab Achille expugnatarum sup. 328. 9. et Strab. XIII, p. 875. Eo spectat Scholion Ven. A. et Sch. br. Norat quoque Eustath. At Schol. Lips. et Vict. narrant fuisse qui Scyron aliam cir-

ca Aulidem edidiſſent. Alii *Scyrum inſulam* expugnatam tradiderant, quo tempore claſſis ad Aulidem colligebatur, quia *Dolopes* eam tenebant, qui a Peleo defecerant: ἔπλεον εἰς Σκῦρον Δολοπηΐδα. Haec, cum verſu antiqui poetae laudato, habent Sch. Lipſ. et Victor. cum Euſtath. At in Cyprio carmine factum hoc erat Myſia iam vaſtata; reduces enim Achiuos tempeſtas oppreſſit: tum Achilles Scyron appulit: Ἀχιλλεὺς δὲ Σκύρῳ προσχὼν γαμεῖ τὴν Λυκομήδους θυγατέρα Δηϊδάμειαν. ap. Proclum. Non belli iure ſed in pace (εἰρηνικῶς) incurſationem factam alii tradiderant in Schol. br. et al. Iam *Dolopes* Scyrum habitaſſe ſatis conſtat; erant illi e Pelasgis. cf. Not. ad Apollodor. p. 805. vnde Steph. Byz. dicere potuit: Σκῦρον δὲ τὸ μὲν παλαιὸν ᾤκουν Πελασγοί τε καὶ Κᾶρες. Expulerunt Dolopes Scyro Athenienſes: Thucyd. I, 98. Neoptolemum tamen in inſula Scyro educatum ipſe Homerus ſignificauit Jl. Τ, 332 et Od. Λ, 507. 8. *Lycomedis* nomen clarum fuit etiam in Theſei rebus: Plutarch. in Theſ. ſub f. Lycophr. 1324. et Schol. Heſych. in Σκυρία δίκη et laudd. in notis. ideoque etiam ad Achillis res fuit traductum.

Verſum 664 recitat Plutarch. de exil. p. 603 D.

668 πρῶτος δ' ἐξερέεινεν ἄναξ. Vrat. A. ἐξερέειν' ἄναξ. vt et alibi peccatur.

669. εἴπ' ἄγε μ' ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ, — μ' pro μοι. Exempla eliſae diphthongi collegit Barnes ad Η, 30. ne putes mutandum eſſe: εἴπ' ἄγε μοι, Ὀ. De πολύαινος cf. Λ, 430.

670. ἤ ῥ' ἐθέλει νήεσσιν ἀλεξέμεναι δήϊον πῦρ, ἦ ἀπέειπε — Sch. A. monet, poſſe et plenam eſſe interrogationem: Ἀχαιῶν. ἤ ῥ' ἐθέλει. num vult? et obliquam: εἰπὲ — Ἀχαιῶν, (εἰ) ἤ ῥ' ἐθέλει. dic, an velit.

ἀλεξέμεναι. Auctoritate codd. Ven. Harl. Vrat. b. A. Townl. Schol. Vict. receptum; etſi Schol. A. addit: ἐν ἄλλῳ· ἀμυνέμεναι, quod vulgatum erat, etiam in Rom. et Euſtath.

Eſt etiam ἐθέλῃ Vrat. b. ferrem ſi εἴ ῥ' ἐθέλοι eſſet.

671. χόλος δέ τ' ἔχει — vulgo lectum languet. In promtu eſt diſtinguere δ' ἔτ', idque eſt iam in ed. Rom. et in Euſtath. probatum quoque Bentleio.

673. Ἀγάμεμνον. Tuentur hoc codd. quod Turnebus induxit ex ed. Rom. Ἀγαμέμνων, lectum erat in Flor. Ald. 1. 2. et ſequacibus. Sic quoque Moſc. 3. perpetua varietate.

674. κεῖνός γ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον. κεῖνος γ'. bene repetiit Wolf. quod Barnes iam dederat et ante eum Henr. Stephanus ex ed. Rom. nunc firmatum per codd. Ven. Lipſ. Vrat. b. Vulgatum erat κεῖνος δ', quod Clarke iterum intulerat, aut ea editio, quam ſequebatur.

σβέσαι cum vitio metri edd. ante Turneb. et ipſi codd. etiam meliores, Ven. c. Schol. Townl. al.

675. σὲ δ' ἀναίνεται ἠδὲ σὰ δῶρα. Schol. br. παραιτεῖται, ἀποφαυλίζων. Od. Θ, 212 τῶν δ' ἄλλων δ' οὔτιν' ἀναίνομαι οὐδ' ἀθερίζω. quod Apollon. Lex. reddit, ἀπαρνοῦμαι. ἀπολέγομαι.

ἠδὲ τὰ δῶρα Townl.

676. αὐτόν σε Φράζεσθαι ἐν Ἀργείοισιν ἄνωγε. ξ— „quod Aſcalonita ſcribere iuſſerat: αὐτὸν σὲ, contra quem disputat Sch. A. aut forte Herodianus ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσῳδίᾳ a grammatico hoc exſcriptus. Poſſe tamen vtrumque recte ſcribi docet Apollon. de Syntaxi p. 142. ſcilicet, prouti aut σὲ aut αὐτὸν acuitur pronuntiando.

ἐν Ἀργείοισιν. Sic codd. ἐν Cant. Harl. Townl. Ven. tres Vindob. Iam in edd. Flor. Ald. 1. Rom. itidem vt in cod. Lipſ. exciderat particula; ſuppleta in ed. Ald. 2. per ἅμα, mutatum in aliis in ἅμ', ita ex correctione lectio edd. nata eſt.

677. ὅππως κεν νῆάς τε σόῃς. In alia Ariſtarchea editione fuit σαῷς, additur: „forte παρὰ τὸ σαωσέμεν, et ἠὲ σαωθῆναι. vti tamen eum quoque altero: σῶον δ' ἀνένευσε.“ Subiectum alterum Scholion: „ἄλλως· Ἀρίσταρχος, σοῷς et σαῷς.“ Variauit, vt vides, lectio in ip-

ſis Ariſtarcheis lectionibus; quis igitur veriorem conſtituat! Fuere ſcilicet formae variae, eaeque omnes bonae, v. ad vſ. 393. σοῷς ex σοόω vel σόωμι, et σαῷς ex σαόω vel σάωμι. cum eſſet σοόης et σαόης.

Quod tamen nunc legitur, σόῃς, non receptum eſt in edd. niſi inde a Barnes; nam edd. omnes, quas vidi, exhibent σόοις, putes nec ipſum hoc male fieri, cum ὅπως promiſcue cum optat. et ſubiunct. ponatur; eſt quoque illud σόοις in Vrat. c. Moſc. 3. doctiorem tamen poſt φράζεσθαι vſum eſſe ſubiunctiui, probabile viſum in Exc. III ad h. lib. at νῆας σώσῃς Mori et Barocc. cum vno Vindob. Barnes σόῃς adſciuerat ex Cant. cui ſubueniunt nunc Ven. Lipſ. Townl. Vrat. A. a. b. itaque hoc retinere placuit. Sic quoque ſup. 424 ἥ κε σφιν νῆάς τε σόῃ.

678. αὐτὸς δ' ἠπείλησεν — ⟆ „quod ἠπείλησεν h. l. vulgari vſu poſitum" Sch. A. ſcilicet quia alibi dictum occurrit pro εὔχεσθαι.

Ceterum vſſ. 678. 679 damnarunt nonnulli ὠβέλισάν τινες in Schol. B. L. Vict. et Euſtath. quod dicta non conueniunt cum dictis vſ. 615 et 646. At Vlyſſes, aiunt, ea tantum nuntiat, quae ſibi ab Achille dicta erant (vſſ. 356. 421. 427) vultque Achaeos, ſpe omni praeciſa, ad pugnam ſe parare. Similia v. in Schol. br. ad 675. Porphyrius ad vſ. 684 appictum in Schol. B. et Leid. (ap. Valk. diſſ. p. 146.) quaeſtionem hanc inter ζητήματα fuiſſe narrat, quae in Muſeo Alexandrino proponi mos fuit. Sane malis grauiora fuiſſe propoſita! Quis a poeta poſtulet, vt ſingula iterum accurate repetita et recocta apponat, quae nunc per ſaturam memorare ſatis erat!

681. ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμωρ. ⟆ „quod ab obliqua ad rectam deflectit Vlyſſes δήετε, εὑρήσετε, pro εὑρήσουσι" Sch. A. Hoc tamen iam ſupra 418 vidimus factum, vnde hi tres verſus repetiti ſunt.

682. Ἰλίου αἰπεινῆς. μάλα γάρ ἕθεν εὐρύοπα Ζεὺς ϛ— „quod et h. l. eſt ἡ Ἴλιος“ — et „iterum ἕθεν pro αὐτῆς, vt ἑο. οὗ. v. ad A, 114.

683. χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχε, τεθαρσήκασι δὲ λαοί. Hiatus eſt apertus in χεῖρα ἑήν. Varie tentauerat Bentl. ϝεην, declaratum tamen eſt Exc. VII ad A, p. 186. fuiſſe ex ὅς, ϝος, et εϝος, non autem ϝεος. verum iam ſup. in loco, vnde hi verſus translati ſunt, vſ. 421 monitum eſt, ſcriptum fuiſſe videri χεῖρά τε ἣν ὑπερέσχε τεθαρσήκασι τε λαοί. quod exaratum erat ΧΕΙΡΑ ΤΕ FHN.

684—688. — „Quinque hi verſus ἀθετοῦνται· ὅτι νεώτεροι τοῖς νοήμασι, (h. e. ſententiae redolent vſum et morem recentiorem; non habent χαρακτῆρα antiquitatis: quod ex ſenſu ſuo pronuntiare puta grammaticum) καὶ τῇ συνθέσει πεζότεροι, καὶ ὅτι, ὡς ἀπιστησόμενος, μάρτυρας ἐπισπᾶται. Ita Schol. A. et paullo poſt — καὶ ὅλοι ἀπρεπεῖς οἱ στίχοι. Argumenta per ſe grauia, quibus tamen ad multos alios verſus eiiciendos pari iure vti poſſis. Mallem criticas rationes adiectas eſſe, vnde appareret, in primisne exemplaribus e rhapſodorum ore exceptis adfuerint an defuerint verſus. Ex iis quae in Ven. A. ſubiiciuntur et ex Vict. ac Lipſ. notata ſunt, intelligo, Zenodotum hos verſus habuiſſe, excluſo 688 αὔριον, ἢν ἐθέλῃσι. At Ariſtophanem vna cum Ariſtarcho reieciſſe omnes. Nec quisquam dubitet, eſſe eos otioſos, et ſimillimos multis aliis quos a rhapſodis inſertos eſſe ſuſpicari licet; etſi vltra ſuſpicionem quis paullo modeſtior procedere auſit? Bentleius tantum vſſ. 684. 685 delebat. Schol. br. agnoſcunt verſus.

684. ὡς ἔφατ᾽· εἰσὶ καὶ οἵδε, τάδ᾽ εἰπέμεν, οἵ μοι ἕποντο. Sch. A. notat, poſſe et ſic interpungi. ὡς ἔφατ᾽, εἰσὶ καὶ οἵδε. Ita dixit Achilles, et *eum ſic dixiſſe, ſunt hi teſtes.*

εἰσὶ δὲ οἵδε Lipſ. male. τάδ᾽ εἰπέμεν non potuit in Homericis ſcriptum eſſe, ſed τα ϝειπεμεν. Monuit quoque Bentl.

686. κατελέξατο. ὣς γάρ. Neque hic verſus ex antiquiore lege ita ſcriptus eſſe potuit, cum hiatu; etſi eum h. l. ferrem, ſubſiſtente recitantis voce poſt κατελέξατο. Enimuero verſus ſuſpecti ſunt, ex ſup. 427—429 advmbrati; et facile mutari poteſt τὰς γὰρ ἀνάγει. παρελέξατο vn. Vindob. peſſime.

688. Si ceteros verſus retineas, hunc ſaltem reiiciendum dices.

689. πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ. Lipſ. ἀκῆν, vt et alibi, cum aliis. De voce dictum ad Γ, 95.

690. μῦθον ἀγασσάμενοι, μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσε. ※ — quod aliunde translatus hic verſus eſt; nam μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσε, (ſi ad Vlyſſem refertur; at, qui interpolarunt, de Achille acceperant) locum non habet; Vlyſſes enim tantum renuntiauerat mandata: quid in hoc eſſe poterat quod καταπληκτικὸν eſſet?" Sch. A. Supra ad H, 398 Scholion adſcriptum erat, verſus 689 et 692 inde huc eſſe translatos. Volebant dicere: repetitos. At v. 690 μῦθον ἀ. male translatus eſt ex ſup. loco 431. poſt Achillis verba audita: etſi iam Θ, 29 legitur cum antecedente 689. Poterant ſane abeſſe vterque vſ. 690. 691. et locus conſtitui vt H, 398. 399. poterant tamen nec minus et alter et vterque verſus ſeruari: vt vix eſſet, quod reprehenderes, aut quod ab Homeri more eſſet alienum. Contra a ſimplicitate Homerica, et a grauitate epica, alienum eſſet, variare velle ea quae per ſe omni vi carent et narrandi ordinem tantum continuant. Ceterum vſ. 690 Zenodotus non adſcripſerat, Ariſtophanes autem damnauerat (ἠθέτει.) pro quo tamen in alio Scholio Ariſtarchus nominatur.

In Schol. A. etiam: „γρ. καὶ φρασάμενοι. vt eſſet: μῦθον φρασσάμενοι. et in fine: „γρ. ἀπέειπε. ſc. ex 431. et habent hoc idem Cant. Barocc. Mori cum vno Vindob. ἀγόρευε Harl. Vrat. A. vno Vindob.

691. δὴν δ' ἄνεῳ ἦσαν. ἄνεῳ vide ſup. ad 30. Bentl. adſcripſerat: Heſych. ἄφεος, ἄφωνος. pro ἄνεος.

693. Ἀγάμεμνον. Iterum h. l. Ἀγαμέμνων Flor. et Steph. vt 673. mutauit ſtatim Ald. 1.

694. μηδ' ὄφελες λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλείωνα. Vulgatum in codd. et edd. μὴ ὄφελες. Etiam ſic Venetus; at Schol. „μηδ' ὄφελες, ſic Ariſtarchus“ quod vtique γλαφυρώτερον eſt, firmantque codd. Barocc. Mori. Harl. Nec tamen μὴ ὄφελες per ſe ſpernendum, nam ſic et alibi, vt X, 481 ὡς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι, et legerant μὴ ὄφελες, ſine δ' Apollon. Lex. p. 27. Philoſtr. Heroic. p. 702. Proprie dictum eſſet ὄφελες μὴ λίσσεσθαι. debebas non ſupplicare. Od. Θ, 312 τὼ μὴ γείνεσθαι ὄφελλον. Saepius tamen et alterum ponitur μὴ ὤφελε. Sic P, 686 λυγρῆς ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι. Schol. Ariſtoph. Nub. 41. vbi de εἴθ' ὄφελε agit, recitat: μὴ ὄφελες λίσσεσθαι ἀμύμονος Αἰακίδαο.

695. ὁ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως. „quod ἀγήνωρ h. l. in malam partem dictum eſt, ὑβριστικὸς, καὶ διὰ τῆς ἀνδρείας ὑπερπεπτωκὼς, (leg. ὑπερεκπεπτωκὼς. ap. Etymol. eſt ὑποπεπτωκὼς) εἰς ὕβριν. Alioqui eſt ὁ τῇ ἀγηνορίῃ καὶ ἀνδρείᾳ χρώμενος„ Schol. A. Similiter, verſibus his adſcriptis reddit Apollon. Lex. h. v. αὐθάδης, ὑβριστικὸς — q em ante oculos habuere Heſych. Etymol. Schol. br.

ἐστὶ καὶ ἄλλως. „γρ. καὶ αὔτως.“ Sch. A. At Lipſ. et Vict. „γρ. καὶ αὐτός. τὸ δὲ, ἄλλως, ἀντὶ τοῦ, φύσει. Habet quoque Apollon. Lex. h. v. vbi cf. Toll.

696. νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας. Schol. A. L. et Vict. obſeruant, in nonnullis eſſe ἀνῆκας, et eſſe hoc Homericum: σὺ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκας.“ Laudant memoriter, quod σοὶ δ' ἔπι τοῦτον ἀνῆκε θεὰ Il. E, 405. Et Φ, 396 ἦ οὐ μέμνῃ, ὅτι Τυδείδην Διομήδε' ἀνῆκας οὐτάμεναι; et E, 882 ἢ νῦν Διομήδην — μαργαίνειν ἀνέηκε. Adde E, 781. Ξ, 362. Occurrit quoque ἀνιέναι τὸν θυμόν τινος, v. c. Π, 691 vt viciſſim θυμὸς aliquem ἀνιέναι dicitur, v. c. K, 389. M, 307. Si ſic ſcripſere h. l. veteres, neceſſe eſt vt ἀγηνορίῃσιν accepe-

rint διὰ ἀγηνοριῶν, nunc tu eum multo magis concitasti, propter eius arrogantiam.

Vel sic tamen praeferam vulgatum ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας μιν. ἐνιέναι τινὰ εἰς et doctius tertio casu, τῷ θυμῷ, τῇ ὀργῇ, τοῖς πόνοις bene dicitur. vt K, 89 τὸν περὶ πάντων Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές. Sic ἐμβάλλειν εἰς τι. quod commune esset, ἀγήνορα αὐτὸν πολὺ μᾶλλον ἔθηκας, ἐποιήσω. Od. O, 198 ἥδε δ' ὁδὸς καὶ μᾶλλον (nos) ὁμοφροσύνῃσιν ἐνήσει, h. e. εἰς ὁμοφροσύνην. ὁμόφρονας ποιήσεται. Tuentur quoque ἐνῆκας Apollon. Lex. in ἀγηνορίῃσιν et spectat ad h. l. Hesych. ἐνῆκας, ἐνέβαλες. quod et Eustath. habet, etiam Schol. br. ἐνῆκας. αὐθάδη νῦν ἐποίησας αὐτὸν πλέον καὶ ὑπερήφανον.

697. ᾗ κεν ἴῃσιν. male multae edd. ἴησιν.

698. τότε δ' αὖτε μαχήσεται. Bentl. et h. l. μαχέσσεται reponit. Legitur tamen vbique per η, μαχήσεται. v. ad A, 298.

699. ὁππότε κέν μιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγῃ καὶ θεὸς ὄρσῃ. In Flor. Ald. 1. erat ἀνώγει, quod et libri habent Mosc. 3. Vrat. c. et ipse Townl. idque vitium retinuerunt edd. ex Ald. 1. deductae. Simile vitium erat vs. 606. Emendatum statim in Ald. 2. sicque libri Ven. Vrat. 2. et al. In ed. Rom est ὀρίνῃ. in vno Vindob. ἐνὶ στήθεσσι κελεύει καὶ θεὸς ὄρσοι.

700. ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω. Barnes de suo intulerat ἐγών. Vbique est ἐγώ.

701. νῦν μὲν κοιμήσασθε. Vrat. A. κοιμήσσασθε. voluitne κοιμίσσασθε?

702. σίτου καὶ οἴνοιο. Barnes: „γρ. οἴνου καὶ σίτοιο" scilicet ipse fabricator variantum!

704. πρὸ νεῶν ἐχέμεν. laudat Hesych. in πρὸ, esse, ante.

705. καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι. ⊱ „quod verba haec audiisse videtur Achilles; nam ad ea respicere creditur Π, 76. 77 οὐδέ πω Ἀτρείδεω ὀπὸς ἔκλυον αὐδήσαντος." nihil vidi ieiunius! Porro: „ et quod infinitiuus pro imperatiuo in ἐχέμεν et μάχεσθαι." et „quod secun-

dum haec Agamemnon ἀριστεύει in ſequente rhapſodia" Sch. A.

Bentl. verſum delebat, aut ὄτρυνον tentabat. v. Notam ad h. v.

706. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεσσαν βασιλῆες. Harlei. Vrat. b. Ven. vn. Vind. cum aliis ap. Euſtath. ſcribunt ἐπήνησαν. Expediri in his non magis aliquid poteſt quam in μαχήσεσθαι et μαχέσσεσθαι et ſimilibus; nam antiquitus ε pro η erat, ſcribebaturque ΕΠΕΙΝΕΣΑΝ mutatum ε mox in varias formas, et h. l. ab aliis in ησ, ab aliis in εσσ. ἐπήνεσαν multi libri, ipſe Townl. etiam edd. ante Heruag. et Turneb.

708. ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος. vn. Vindob. κλισίηθεν ἕκαστος. perperam.

709. ἔνθα δὲ κοιμήσαντο. „atque ibi obdormierunt" receptum e Cant. Mori. Harl. Vrat. b. Moſc. 3. Townl. Lipſ. Ven. quod iam in ed. Rom. extabat. In edd. erat ἔνθα δ' ἐκοιμήσαντο, cui ſubſtituit Barnes ἐνθάδ' ἐκοιμήσαντο.

EXCVRSVS AD LIBRVM IX (J)

EXCVRSVS I

Particularum ὡς, ὡς ἂν, ὥς κεν, ὡσεὶ, ὡς ὅτε, ὥστε, vſus Homericus.

J, 111—3 ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν φραζώμεσθ', ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπίθοιμεν δώροισί τ' ἀγανοῖσιν ἔπεσσί τε μειλιχίοισι. Notata eſt ad h. v. Ariſtarchea lectio πεπίθωμεν. reddenda eſt ratio, cur ea lectio recepta non ſit, videndumque ideo omnino de vſu huius particulae Homerico.

Iam primum ſatis conſtat, ὡς cum *indicatiuo*, *optatiuo* et *ſubiunctiuo* iunctum occurrere, adiuncto modo κεν, modo ſine κεν. Promiſcue hoc vbique et temere fieri nemo dixerit; conſtituta quoque res eſt in Atticis, inprimisque in Comico et Tragicis a Brunckio ſollerter; videamus nunc, quid in Homericis obſeruatum ſit.

ὡς finale, quod appellant, cum de *conſilio certo* eiusque *effectu*, quem ſpectamus, agitur, cum *ſubiunctiuo* iungi, obuium eſt, idque ipſa res poſtulat, eodem iure, quo ἵνα finale: v. c. Z, 258 ἀλλὰ μέν', ὄφρα κέ τοι μελιηδέα οἶνον ἐνείκω, ὡς σπείσῃς. mane dum attulero vinum, *vt libes.* Atque hoc, modo cum ἄν, κὲν, modo ſine alterutro. Jl. B, 385 cogitate iam de pugna, ὥς κε πανημέριοι στυγερῷ κρινώμεθ' ἄρηϊ. Θ, 508 ἐκ πόλιος δ' ἄξεσθε βόας, — ὥς κεν παννύχιοι καίωμεν πυρὰ πολλὰ, σέλας τ' εἰς οὐρανὸν ἵκῃ, μήπως — ὁρμήσωνται, ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσσῃ. Δ, 66. 67. Z, 69.

143. 364 etc. Conuenit fere hic vſus coniunctiui cum ἂν et ſine ἂν poſt ὡς cum more Tragicorum; cum Ariſtophanes contra raro ἂν omittat: docente Brunck. ad Lyſiſtr. 384. 1305.

Etiam ſubiunctiuum exigit oratio, quoties verbum *iubendi, hortandi, ſtatuendi, declarandi* finem, ſeu appoſitum eſt, ſeu ſubintelligitur. Jl. A, 558. 9 τῇ σ' ὀΐω κατανεῦσαι ἐτήτυμον, ὡς Ἀχιλῆα τιμήσῃς, ὀλέσῃς δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν. vbi proprie eſt, *annuere fore vt.* Et cum κεν. A, 32 ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὥς κε νέηαι. Od. A, 86 Nymphae perſer meum iuſſum, de reditu Vlyſſis *vt ille redeat*, ὥς κε νέηται. Et, vbi ſubintelligitur, *volo, iubeo, rogo, vt*, Γ, 166 ὥς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς. quod Etymologus memorat in ὡς, vt declaret vſum eius pro ἵνα.

Contra quoties in oratione, iprimis obliqua, ὡς ita ponitur, vt ſit potentiale, quod aiunt, vt habeat notionem adiunctam τοῦ *velle, poſſe* et ſimilium, (noſtrum, *daſs er möge, könne, wolle, dürfe*), *optatiuus* locum habet etiam in Homero; cum κεν et ἄν. Jl. I, 444 tibi pater me comitem addidit — ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο — οὐκ ἐθέλοιμι λείπεσθαι· *ita vt nolim. quare nolim.* Etymol. reddit διὸ in ὡς. Jl. T, 331 ſperaueram, σὲ δὲ Φθίην τε νέεσθαι, ὡς ἄν μοι τὸν παῖδα — Σκυρόθεν ἐξαγάγοις καί οἱ δείξειας ἕκαστα. Od. B, 52 οἳ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπερρίγασι νέεσθαι Ἰκαρίου, ὥς κ' αὐτὸς ἐεδνώσαιτο θύγατρα, δοίη δ' ᾧ κ' ἐθέλοι, καί οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι. Od. Θ, 20 καί μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι, ὥς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο, — καὶ ἐκτελέσειεν ἀέθλους. Sic Od. Ω, 80—84. 530. 531. Z, 129. Ψ, 135.

Multo magis, ſi *optantis* verba ſunt: Jl. Z, 281 ὥς κεν οἱ αὖθι γαῖα χάνοι. Od. Γ, 346. 7 Ζεὺς τόδ' ἀλεξήσειε, prohibeat, ὡς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε.

Iam autem ſunt ſententiae, in quibus vtrumque locum habet, vt poſſint eae reddi et accipi vtroque modo certo et incerto, recta et obliqua oratione; ita ambigui-

tas et varietas lectionis exoriri poteſt. Eſt voc. φράζεσθαι ſaepe obuium, ſaepe etiam facile ſubintelligendum, quod inprimis hanc ambiguitatem habet, cum vſus ferat, vt et ſit *deliberare ac videre an*, tum vero etiam, *excogitare, machinari, efficere vt;* Il. O, 234. 5 κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε, ὥς κε καὶ αὖτις Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο. Od. A, 205 φράσσεται, ὥς κε νέηται, inueniet modos et conſilia reditus, *vt redeat.* Eodem ſenſu μνᾶσθαι· Od. H, 191 ἔπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς μνησόμεθ', ὥς χ' ὁ ξεῖνος — ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται. *vt redeat.* Iam ſi in loco, a quo proceſſit disputatio, legitur I, 112 φραζώμεσθ' ὥς κέν μιν πεπίθοιμεν, recte ſe habet, ſi acceperis, *videamus, deliberemus, quomodo, an, eum placare poſſimus.* Sin eſt πεπίθωμεν, quod Ariſtarchus legit, erit ſententia, *inueniamus viam et rationem, vt eum flectamus.* Ex quo apparet, cauſſam nullam eſſe, cur lectio recepta mutetur Ariſtarchi iudicio; ſi modo eius eſt emendatio; ſin varie erat ſcriptum aut varie traditum erat, πεπίθοιμεν et πεπίθωμεν, redit res ad communem infinitarum lectionum fortunam, vt in neutram partem aliquid ſtatui poſſit, ſi antiquior auctoritas defuerit. Nunquam enim in Critices genere hoc dimittendum eſt animo, nos habere fidem certam et tutam in paucis, in plerisque tantum in probabilitate verſari, manere autem innumera, quorum cauſſas ſatis definitas et argumenta ſatis valida non habeamus; de quibus multi perperam pronuntiant, tanquam de exploratis.

Tandem non modo ὡς, ſed et ὡς ἂν, ὥς κεν, *cum futuro indicatiui,* pro *vt.* Il. Π, 271 ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι — ὡς ἂν Πηλείδην τιμήσομεν, — γνῷ δὲ καὶ Ἀτρείδης. vbi apparet eadem vi poſitum eſſe, quam ſubiunctiuus habet; Od. H, 222 ὑμεῖς δ' ὀτρύνεσθε, operam date, ὥς κέ με τὸν δύστηνον ἐμῆς ἐπιβήσετε πάτρης. Od. B, 168 φραζώμεσθ', ὥς κεν καταπαύσομεν. In his ſane ὡς poteſt accipi, qua ratione, quo modo, vt plerumque in Attico vſu ſimili futuri.

Cum verbis *metuendi* iunctum ὡς vel ὡς μὴ, in Atticis obuium, ſequente futuro indicatiui, in Homero non memini, ſed eſt ἵνα μή. v. ſup. p. 407. Nec occurrit ſimile quid ei, quod v. c. in Electra Sophoclis 1457 μήτ' ἐκφοβοῦ, μητρῷον ὥς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ *ne metue, fore vt matris proteruitas vnquam te contumelioſe habeat.*

Altera ex parte exemplum τοῦ ὡς ἂν cum praeſenti indicatiui: Od. Δ, 672 *nauem parate, vt eum excipiam inſidiis* — ὡς ἂν ἐπισμυγερῶς ναυτίλλεται, εἵνεκα πατρός. quae ſi ad grammaticam rudiorem retuleris, haud mirabor.

Ad vulgarem vſum τοῦ κεν redeunt loca, cuiusmodi eſt Od. Γ, 255 ἤτοι μὲν, τόδε κ' αὐτὸς ὀίεαι, ὥς κεν ἐτύχθη, ipſe facile aſſequaris, *quomodo* res euenturae fuiſſent, εἰ ζώοντ' Αἴγισθον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτετμεν Menelaus, et ſic alia.

Supereſt vſus τοῦ ὡς *in comparatione*, ſaepe cum *indicatiuo*, etiam cum futuro, vt K, 183 ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυςωρήσονται· non raro tamen etiam cum *ſubiunctiuo:* Jl. X, 93 ὡς δὲ δράκων — ἄνδρα μένῃσι, ὣς Ἕκτωρ οὐχ ὑπεχώρει. Itaque ſi in loco aliquo lectio variat, inter indicatiuum et coniunctiuum, facile iudices coniunctiuum eſſe praeferendum, tanquam exquiſitiore aliquo vſu; quod tamen non faciam, quando *futurum* indicat. cum aoriſto ſubiunct. variat, vt in K, 183. vbi in aliis fuit δυςωρήσωσι.

Pro ὡς eſt interdum ὡςεὶ, ὡς εἰ, ὡς εἴ τε, ὡςεί τε variis modis iunctum: *cum ſubiunctiuo* I, 477 καί με φίλησ' ὡςεί τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ, vbi vulg. φιλήσει; poſſit et eſſe φιλήσει' pro — σεις. cum *optatiuo:* B, 780 οἱ δ' ἄρ' ἴσαν, ὡςεί τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο. Λ, 467. Od. I, 314 et K, 416. 420. Verum haec continentur fere in doctrina vſus τοῦ εἰ, εἴ κεν. v. Excurſ. II ad E, 212. vbi dixi, Homerum pariter vti optatiuo, in his ac ſimilibus et ſubiunctiuo, nec elegantiam vſus Attici eum curaſſe.

Similiter ὡς ὅτε modo cum *indicatiuo*, modo cum *ſubiunctiuo* iunctum occurrit. Cum *indicatiuo:* B, 210 ὡς ὅτε — βρέμεται σμαραγεῖ τε. Γ, 33. 34. Δ, 130. 1. 452. 3. cum *ſubiunctiuo:* Z, 414 ὡς δ' ὅτ' ὑπὸ πληγῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπῃ δρῦς. O, 80 ὡς δ' ὅτ' ἀναΐξῃ νόος ἀνέρος. Procliue eſt et in hoc, ſi lectio variat, praeferre coniunctiuum: E, 501 ὡς δ' — ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ κρίνῃ. Ξ, 16 ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ. Sic quoque O, 263. 4, et 410. Oritur itaque dubitatio de vſſ. Θ, 338. 9. 340 ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων — ἅπτηται — ἑλισσόμενόν τε δοκεύει. poſtulat enim grammatica aut δοκεύῃ, aut vt ſeiuncta ſit ſententia et interpoſita: ἑλισσόμενον δὲ δοκεύει.

Occurrit quoque ὡς ὅτε cum *futuro indicatiui*, Jl. B, 147 ὡς δ' ὅτε κινήσει. dubito an neceſſe ſit κινήσῃ recipere, quum is futuri vſus frequens ſit, etiam cum aliis particulis, vt Π, 264 τοὺς δ' εἴπερ παρά τίς τε κινήσει. et ſequatur ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν. etſi antiquo more variari orationem bene teneam, vt in hoc: K, 360. 1. 2 ὡς δ' ὅτ' ἐπείγετον — ὁ δέ τε προθέῃσι.

Adiectum quoque ἂν, vt Jl. O, 170 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ νεφέων πτῆται νιφάς.

Nec mirum ὡς ὅτε variam iuncturam admittere, cum etiam nudum ὅτε, *quando*, iungatur modo cum *indicatiuo*, modo cum *ſubiunctiuo;* Jl. B, 782 ὅτε δ' ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσσῃ. Δ, 259. 260. modo cum *optatiuo:* Δ, 263 ὅτε θυμὸς ἀνώγοι. Γ, 216. 54. A, 610. ὅτε ἂν autem cum ſubiunctiuo iungi quis miretur, cum hoc idem ſit ὅτ' ἂν, ὅταν. Verum de his v. Exc. I. ad Jl. M. (XII) vbi etiam de εὖτ' ἂν dictum.

Vſus vulgares τοῦ ὡς, etiam in Homero obuii, a me non notantur; monebo tantum, quod plerumque animis excidere video, in ὡς ὄφελον, quod *vtinam* plerumque redditur, ὡς eſſe *quam;* vt ſit *quam, quantopere, debebam! debueram! par erat vt!* Etiam ὡς εὐκτικὸν et ὡς θαυμαστικὸν in Homero occurrere, obſervatum eſt iam in libb. de particulis, vt in illo: ὡς Ἔρις ἔκ τε θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο! Si ὡς cum indica-

tiuo est, *ſiquidem*, *quandoquidem*, poteſt vtique variis modis reddi, *quoniam*, *nam*, *ſcilicet*, ſed graeca ſibi conſtant. Poteſt ſic etiam in *optatiuo* poni, cum ἄν, ſi conditio vel incertum quid ac potentiale ſubeſt; verum redit etiam hoc ad generalia de ἄν. et ſine ἄν, v. c. Sophocl. Electra 571. Br. ed.

Monebo quoque verbo de ὡς cum aliis particulis iuncto. Primo ὡς ἄν facile concesseris eſſe par τῷ ὥς κεν, ideoque admittere fere eandem iuncturam cum *coniunctiuo* Od. Π, 169 ὡς ἂν — ἔρχησθον προτὶ ἄστυ et *optatiuo*; Od. Θ, 239 ὡς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὔτις ὄνοιτο. ita vt tuam virtutem nemo incuſauerit. ſimiliter Od. O, 537 et al. Sic quoque Π, 84 πείθεο δ' — ὡς ἂν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄροιο. Sic quoque ὡς ἂν μὴ, vt Od. B, 376 ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτῃ. Cum οὐκ et optatiuo iunctum ὡς diuerſam habet notionem: Od. H, 293 ὡς οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἐρξέμεν *quomodo* vix expectares iuuenculam acturam eſſe. In hoc et ſimilibus optatiuus non ab ὡς pendet, ſed a ſententiae obliquae ſeu potentialis vi.

ὥς περ nullam habet difficultatem; ponitur fere ita, vt in medio interiectum ſit, vbique fere diſiunctum: Jl. Λ, 211 ὡς ἔσεταί περ, *quomodo eueniet.* ὡς τὸ πάρος περ. ὡς καὶ ἐγώ περ et ſic alia. Etiam ὥς τε περ Σ, 518. ὥς τε, in Homero perpetuo fere in comparatione occurrit; eodem fere vſu, quo ὡς, *ſicut*, *vti.* iungiturque vel vulgari modo, cum *indicatiuo*, vt Jl. Γ, 23 ὥς τε λέων ἐχάρη. B, 459 ὥς τ' ὀρνίθων ἔθνεα ποτῶνται. vel modo exquiſitiore cum *ſubiunctiuo*: Jl. B, 474 ὥς τ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες ῥεῖα διακρινέωσιν. Λ, 67. 68 ὥς τ' ἀμητῆρες — ἐλαύνωσι. Ergo quoties variabit oratio, praeferendus erit ſubiunctiuus, vt Jl. O, 410 ὥς τε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνῃ praeſtabit, et 323 ὥς τ' ἠὲ βοῶν ἀγέλην ἢ πῶϋ μέγ' οἰῶν θῆρε δύω κλονέωσι.

Non niſi duo ſunt exempla vſus pedeſtribus ſcriptoribus ſollennis, vt ſit ὡς cum infinitiuo iunctum: Jl. J, 42 εἰ δέ τοι αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται, ὥς τε νέεσθαι. et Od.

P, 21 οὐ γὰρ τηλίκος εἰμὶ, ὥς τ' ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι πάντα πιθέσθαι. Ita nec vſum τοῦ ὡς ſine τε cum infinito in Homericis frequentari memini.

EXCVRSVS II

ad lib. IX, (J) 116.

ἀασάμην. ἀάτη. ἄατος, ἀάατος.

J, 116. ἀασάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι De vocis vi et variata flexione iam dictum eſt in Obſſ. Subiungenda nonnulla ſunt de *prosodia vocis*, et de eius cauſſis: in quas iam inquiſiuerat Euſtath. tum Clarke. Confugiunt ad coniecturas Dawes et Knight, nuper quoque Hermann. de metris Gr. p. 82. 86. Proponam ea quae mihi ſimpliciſſima et analoga eſſe viſa ſunt; ſequantur alii quod iis viſum fuerit ſequendum eſſe.

Scilicet fuiſſe ἄω, forte et ἄτω, βλάπτω, ex analogia linguae ſequitur; ſunt inde ducta ἄσω. ἄσομαι. ἀσάμην. Od. Λ, 61 ἆσέ με δαίμονος αἶσα. Et Jl. Τ, 95 Ate Ζῆν' ἄσατο. Ex praeterito paſſiuo ἦται, ἆται, ducta ſunt ἆτος, (laeſus, βλαφθεὶς) ἄτη. ἀτηρὸς, ἀταρτηρὸς, ἀτάω et ſic alia.

Iam ἄω fuit et ἀάω. Θ, 237 τῇ δ' ἄτῃ ἄασας, καὶ — Τ, 191 ἣ πάντας ἀᾶται. et h. l. ἀασάμην. at inf. 533 ἢ λάθεν ἢ οὐκ ἐνόησεν· ἀάσσατο δὲ μέγα θυμῷ· Od. Φ, 297. 8 Φρένας ἄασεν οἴνῳ. Od. Κ, 68 ἄασσάν μ' ἕταροί τε. Jl. Τ, 137 ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην. Λ, 340 ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν· ἀάσσατο δὲ μέγα θυμῷ. Τ, 136 ἄτης ᾗ πρῶτον ἀάσθην. et ſic priore breui μέγ' ἀάσθη Π, 605. Τ, 113. 136. Od. Δ, 503. Φ, 301.

Vides in his ſyllabas easdem modo correptas, modo productas; ex parte, ſibilo geminato; quaeritur de cauſſa. Eſt apud Pindarum αὐάτη pro ἄτη, P. II, 52. III, 42. haud dubie ex αϝατη. Probabile fit, hoc digamma locum habuiſſe iam in primitiua forma: αω, αϝω. ααω, αϝαϝω. Hoc ipſum digamma, quod pro ad-

ſpirationis genere erat, duplicatum fuit in multis, eoque ipſo ſyllaba breuis producta; vnde factum αϝϝασω αϝϝασα αϝϝασαμην. Ita multiplex forma in Homericis obvia ſubnata eſt: Quod nunc eſt ἄασαμην, ἀϝάσαμην, factum eſt αϝϝασαμην, et inde ἀάσαμην, et ἀᾶσατο, et ἀασσατο. Potuit quoque eſſe ἀάζομαι; nihil tamen eſt quod cogat ita ſtatuere. Eſt ap. Heſych. ἀγάζεσθαι, βλάπτεσθαι.

Ex iisdem patet, quomodo ἆτος, ἄατος et ἀάατος, in poetarum vſum admitti potuerit. Duplex vocis traditur origo; videri quoque poteſt duplex fuiſſe vocabulum, eadem forma et ſono, ſed etymo et vſu diuerſo. Si Mars dicitur ἆτος πολέμοιο, ἀκόρεστος, Jl. E, 388. vbi v. Obſſ. et Heſiod. Theog. 714 Γύγης ἆτος πολέμοιο, ab ἄδω, ſatio, id ductum videri poteſt, et quidem priore breui, ἀτὸς, ἄατος, ἆτος· *inſatiabilis*, tumque omnino *ingens*, *immodicus*, *improbus*. cf. Excurſ. I. ad Jl. E. Sic enim dictum ἆσαι Ἄρηα αἵματος E, 289 vbi v. Obſſ. At alterius indolis eſt ἆτος, *exitioſus*, *noxius*, et hinc, *abominandus*, *horrendus*; ab ἄτη, βλάβη. Audiamus Etymologum: ἄατος, ἄνευ ἄτης. ὅ ἐστιν ἀβλαβής. δύναται δὲ καὶ ὁ χαλεπὸς καὶ ὁ βλαβερὸς, ἀκούεσθαι. Ἴσως καὶ αὐτὸ παρὰ τὴν ἄτην, ἐπιτάσει τοῦ ā. Οὕτω Μεθόδιος. Adduntur alia ex aliis grammaticis: ἢ ἀπὸ τοῦ ἄω, τὸ βλάπτω, ἄσω, ἆτος, καὶ ἄατος. (excidit, καὶ ἀάατος.) ἄγρει καί μοι ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ. (Jl. Ξ, 271) ἢ τὸ ἀβλαβὲς ἢ πολυβλαβές· ἀβλαβὲς μὲν τοῖς εὐόρκοις, πολυβλαβὲς δὲ τοῖς ἐπιόρκοις. „Occurrit ἄατος apud Apollon. Arg. I, 459 τερπνῶς ἑψιόωνται, ὅτ' ἄατος ὕβρις ἀπείη. vbi Schol. ἄατος, ἡ ἄγαν βλαπτική. τὸ γὰρ ā τὸ πρῶτον ἐπίτασίς ἐστιν. ὡς ἀχανὲς, καὶ ἀτενές. Alterum ἀάατον legitur ibid. Arg. II, 77 πυγμαχίην, ἢ κάρτος ἀάατος, ἤτε χερείων. Et Homer. Od. X, 5 ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται. et Φ, 91 μνηστήρεσσιν ἄεθλον ἀάατον. οὐ γὰρ ὀΐω — et Jl. Ξ, 271 ἄγρει νῦν μοι ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ. Mirationem in his facit proſodiae diuerſitas: quod ἀᾶτος eſt et ἀάᾶτος. Antiquitus fuiſſe putabimus ϝάτος, inde αϝϝατος, et αϝαϝϝατος. Dixi, ἆτος, priore breui: quia ex analogia

esse potuit duplici forma: ἄω, ἄσω. et ἄω, vnde ἀῶ, futurum, quod aiunt, secundum, priore correpta.

EXCVRSVS III

ad J, 251 et 677.

de particulae ὅπως vsu Homerico.

J, 251. Φράζευ, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ. et inf. 677. αὐτόν σε Φράζεσθαι ἄμ' Ἀργείοισιν ἄνωγεν, ὅππως κεν νῆάς τε σόῃς καὶ λαὸν Ἀχαιῶν. Cum antea de ὡς, ὥστε, et cognatis, dictum sit, restat, vt etiam de ὅπως dicam, inprimis cum viri docti, inque iis post Dawesium Brunckius ad Comicum et ad Tragicos, subtiliter de vsu particulae in Atticis praeceperint; videamus itaque quem loquendi vsum poeta Ionicus sequutus sit.

Itaque quoties caussa, ratio, finis et consilium agendi, consulendi, sperandi, sententiam constituit, etiam in apodosi, *subiunctiuum* iungi facile expectes: Od. Ξ, 180. 1 τὸν δὲ μνηστῆρες ἀγαυοὶ οἴκαδ' ἰόντα λοχῶσιν, ὅπως ἀπὸ Φῦλον ὄληται νώνυμον, — *vt tota stirps extinguatur.*

Attamen vel sic *optatiuus* locum habet, quoties oratio est indirecta, quam dicimus: Od. Z, 319 ἡ δὲ μάλ' ἡνιόχευεν, ὅπως ἅμ' ἑποίατο πεζοὶ *vt vna incederent.* Ξ, 310. 1. 2 Ζεὺς ἐμοὶ αὐτὸς ἱστὸν — ἐν χείρεσσιν ἔθηκεν, ὅπως ἔτι πῆμα Φύγοιμι. effugere possem. Jl. Φ, 548 παρέστη οἱ, ὅπως θανάτοιο βαρείας χεῖρας ἀλάλκοι. si ratio erat directa, fuisset ἀλάλκῃ. Cum sententia interdum vtroque modo bene efferri possit ambiguum esse potest, vtrum adoptandum sit, vt Jl. K, 224. 5 σύν τε δύ' ἐρχομένω καί τε πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησεν, ὅππως κέρδος ἔοι et ἔῃ. vtrumque locum haberet: ἔοι, *quomodo,* ἔῃ *vt sit.*

Quoties *oratio* est *incerta, obliqua, potentialis,* vt aiunt, *cum conditione, sollicitudine, dubitatione, deliberatione,* coniuncta: *optatiuus* siue cum ἄν siue

ſine ἂν ponitur; iungi ὅπως amat cum verbis φρονεῖν ὅπως· νοεῖν ὅπως. μερμηρίζειν ὅπως. ὁρμαίνειν ἀνὰ θυμὸν ὅπως. Verti haec poſſunt ac ſolent per *vt;* proprius tamen ſenſus eſt, *quomodo* aliquid ſiat, *diſpicere, proſpicere, curare, deliberare.* habetque adeo locum *modo futurum indicatiui, modo optatiuus.* Sic *optatiuum* videmus ſtatim Jl. A, 344 οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι — ὅππως οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέοιντο Ἀχαιοί. K, 491 τὰ φρονέων κατὰ θυμὸν, ὅπως καλλίτριχες ἵπποι ῥεῖα διέλθοιεν μηδὲ τρομεοίατο θυμῷ. Ξ, 159. 160 μερμήριξε δ' ἔπειτα — ὅππως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον. Jl. Φ, 137 ὅρμηνε δ' ἀνὰ θυμὸν ὅπως παύσειε πόνοιο δῖον Ἀχιλλῆα, et Ω, 680, 1 ὁρμαίνοντ' ἀνὰ θυμὸν, ὅπως Πρίαμον βασιλῆα νηῶν ἐκπέμψειε. Sic Od. I, 554. 5. Λ, 228. 478. 9. O, 169. 170. 202. 203. —

Porro de *precante,* Od. Θ, 344. 5 λίσσετο δ' αἰὲν, ὅπως λύσειεν. At hoc idem cum ſubiunctiuo: Od. Γ, 19 λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν, ὅπως νημερτέα εἴπῃ. quod Γ, 327 eſt: λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν, ὅπως νημερτὲς ἐνίσπῃ. Diuerſa iungendi ratio cauſſam habet in diuerſo modo vnum idemque cogitandi et eloquendi.

Iungi amat ὅπως cum φράζομαι; conſentaneum eſſe videtur, vt cum *optatiuo* copuletur; ſicque Od. I, 420 αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο. atqui formula haec vicies forte recurrit, ſed cum γένηται *ſubiunctiuo.* Sic et ſimilia: Od. A, 76. 77 περιφραζώμεθα πάντες νόστον, ὅπως ἔλθῃσι. Sic Od. Γ, 129. N, 365. Ψ, 117. Etiam cum κεν, Od. A, 294 φράζεσθαι, ὅππως κεν κτείνῃς. Δ, 545. et cum *aoriſto primo:* φράζευ, ὅπως μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσῃς N, 376. Item Jl. P, 144 φράζεο νῦν, ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς. Niſi tot exempla memorata eſſent, de σαώσεις cogitarem, de quo ſtatim videbimus. Quod ambiguitatem in his facit, ſuſpicor hoc eſſe: quod φράζεσθαι eſſe poteſt, *deliberare quomodo ſiat* aliquid, ὅπως γένοιτο, et idem, deliberato *ſtatuere, conſtituere vt ſiat,* ὅπως γένηται. Sic Γ, 110 λεύσσει — ὅπως ὄχ' ἄριστα μετ' ἀμ-

φοτέροισι γένηται. Et I, 607 αὐτὸν σὲ φράζεσθαι ἄνωγεν, ὅππως κεν νῆάς τε σέῃς.

Est alius vsus τοῦ ὅπως, *prouti.* Sic: Jl. Y, 242 Ζεὺς δ' ἀρετὴν δ' ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε, ὅπως κεν ἐθέλῃσιν. *prout voluerit.* At idem Σ, 473 spirabant folles, ὅππως Ἥφαιστος τ' ἐθέλοι καὶ ἔργον ἄνοιτο. Quid? quod eadem sententia per subiunctiuum sine ἄν effertur Od. A, 348. 9 et Z, 189 Ζεὺς δίδωσιν — ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ.

Praeter coniunctiuum et optatiuum iungitur ὅπως cum *futuro indicatiui.* Non iam loquor de vulgari vsu, quando ὅπως est *quomodo, cum, postquam,* sed de iunctura cum *futuro indicatiui* duplici quidem ratione ac via; *alia* vt retineat notionem, *quomodo,* sic: οὐδέ τι πω σάφα ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα Jl. B, 252. Jl. Δ, 14 ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ' ὅπως ἔσται τάδε ἔργα. Et sic saepe: vt Ξ, 3. 61. T, 115. 116. *alia* autem, vt reddatur per *vt, eo consilio, fine, effectu;* Od. A, 55 αἰεὶ αὐτὸν θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται. N, 386 μῆτιν ὕφηνον, ὅπως ἀποτίσομαι αὐτούς. Sic statim lib. A, 136 εἰ δώσουσι γέρας — ἄρσαντες κατὰ θυμὸν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται, vt sit par alteri muneri. Conuenit hoc cum Attica ratione, vt in illo: νῦν οὖν ὅπως σώσεις με Aristoph. Nub. 1177. et putes, vt supra dixi, Jl. P, 144 φράζεο ὅπως σαώσῃς eodem modo legendum esse σαώσεις, alterum autem inter soloeca esse referendum; quod tamen vetant alia exempla ibi memorata quae in Homero nec minus vsum subiunctiui tuentur. In hoc tamen futuri vsu, qui per *vt* reddi solet, si animum aduerteris, videbis, subesse proprie eundem sensum: *quomodo;* vt in illo: αὐτὸν θέλγει ὅπως ἐπιλήσεται, *delinimenta adhibet, quo modo eum ab Ithaca retineat;* quod sane idem est ac, *vt retineat:* quo fere more ἵνα adhibetur, cum proprie sit quo loco, quomodo. Ad eundem ductum εἰ adhibetur: σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σαώσεις A, 83. Adiicitur quoque κεν. Od. A, 269. 270 σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγεν, ὅππως κεν μνηστῆρας ἀπώσεαι. Sic

etiam *μερμηρίζειν*, Od. Υ, 28. 29 *μερμηρίζων, ὅππως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει.*

Vides, hoc vltimum, vt iam dixi, accedere fere ad vſum Atticorum, de quo poſt Dawes monuit multis locis (v. ad Ran. 378) Brunckius, cum aliis, *ὅπως* iungi *cum futuro indicatiui*, et, quoties iunctum reperiatur *cum aoriſto* I. ſubiunctiui, loca eſſe corrupta et emendanda; v. c. Sophocl. Ai. 556 *ὅταν δ' ἵκῃ πρὸς τοῦτο, δεῖ σ' ὅπως πατρὸς δείξεις ἐν ἐχθροῖς, οἷος ἐξ οἵου τράφῃς.* non *δείξῃς*, quod ille inter ſoloeca refert. Scilicet in hoc poſitu eſt *ὅπως quomodo*, etſi latine eadem ſententia reddi poteſt, *vt;* quia vtique ſubintelligenda eſt vox alia, a qua *ὅπως* pendeat, *δεῖ σ' ὁρᾶν, ὅπως.* vel *σκοπεῖν, ὅπως.* vel, quod Homericum eſt *φράζεσθαι, ὅπως.* Nunc ſi ſecundum haec licebit Homerica quoque conſtituere, v. 329 Od. Ξ, *abiit Dodonam, ὄφρα — Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ, ὅππως νοστήσῃ Ἰθάκης ἐς πίονα δῆμον*, neceſſe erit corrigere *νοστήσει.* eodem modo ac in loco, P, 144. vbi *φράζεσθαι* adiectum eſt: *φράζεο ὅπως σαώσῃς*, mutandum erit in *σαώσεις*, et N, 316 *φράζεο, ὅπως — ἐφήσῃς*, in *ἐφήσεις.* In his haereo, an ad elegantiam Atticam ea mutanda ſint. Quid porro faciemus alteri loco Jl. P, 713. 4 *ἡμεῖς δ' αὐτοί περ φραζώμεθα, — ἠμὲν, ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ, καὶ αὐτοὶ Τρώων ἐξ ἐνοπῆς θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν.* habemus h. l. tanquam pari vi et vſu iunctum *ὅπως ἐρύσσομεν* et *ὅπως φύγοιμεν*, in aliis eſt *φύγωμεν.* et in altero loco P, 634. 5. vbi iidem fere verſus leguntur: *ἠμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ χάρμα φίλοις ἑτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες.* hic alii, *γενοίμεθα.* Eſt tamen hic aoriſti II. vſus diuerſus ab eo, quem in Atticis obſeruat Brunck. in Lyſiſtr. 1182. 3. 4. in Not. ad Ran. 378. Iuncturae autem duplices et variatae in ipſis tragicis occurrunt.

Vt nunc ad locos, quorum cauſſa haec digreſſio inita eſt, redeam: editur I, 241 *φράζευ ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ.* Etſi in optimis codd. eſt *ἀλεξήσῃς*, iudicium tamen nunc tuto fieri poterit, ex grammatica

ratione melius retineri prius illud Φράζευ, ὅπως — ἀλεξήσεις. Alterum autem locum, in quo se excipiunt Φράζεσθαι ὅπως σόῃς κεν, recte se habere subiunctiuum, nec necesse esse, vt substituamus optatiuum σόοις κεν, etsi et hoc bene se haberet.

Restat ὅπως μὴ, quod eodem modo, ac ὅπως, si est *quomodo*, (post Φράζεσθαι et similia puta) nunquam cum aoristo I. subiunct. vocis vel actiuae vel mediae iungi pronuntiat Brunckius, sed cum futuro indicat. vel aor. II. subiunct. Subintelligitur et in his Φράζεσθαι, ὅπως μή. aut simile verbum: vt in eo quod laudat Brunck. Lysistr. 704 κοὐχὶ μὴ παύσεσθε τῶν ψηφισμάτων τούτων etsi redditur et reddi potest, *ne desinite*, est tamen, Φράζεσθε, ὅπως οὐ μὴ παύσεσθε. quod et adiectum est interdum; vt Aristoph. Vesp. 155 Φύλαττέ δ', ὅπως μὴ τὴν βάλανον ἐκτρώξεται. Hoc tamen ὅπως μὴ in Homericis occurrere non memini; habet tamen parem vsum τὸ μή πως, de quo v. dicta Exc. II ad lib. VII. p. 406. 407.

Alios vsus vulgares τοῦ ὅπως non memoro; nisi vnum locum Od. Δ, 109 memorabilem esse dixeris: ἐμοὶ δ' ἄχος κείνου, ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται. Est proprie, *quomodo* ille tamdiu abest, etsi recte redditur: *quoniam*, vel *quod*. Possunt haec a me disputata iis, qui grammatica non exigunt, leuia et vix digna, in quibus bonam horam consumserim, videri; neque iis, qui ad ingenium fingendum et mentem bonis sententiis rerumque notitiis ornare volunt, auctor sim, vt in his otium consumant; ad constituendam tamen lectionem saepe vidi hanc grammatices partem esse difficillimam.

EXCVRSVS IV

de vſu Homerico particulae ὁπότε.

J, 698. τότε δ' αὖτε μαχήσεται, ὁππότε κέν μιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγῃ καὶ θεὸς ὄρσῃ. Varietas lectionis in hoc verſu, etſi ad ſenſum non magni momenti, eſt, cum et ἀνώγει, κελεύει, ὄρσοι, legatur, particulae tamen ὁπότε vſum trinis modis variare videmus, cum ſubiunctiuo, indicatiuo et optatiuo. Quo animaduerſo ſatius viſum eſt, vt particulae huius vſum ad hunc librum adhuc ſubiicerem, ne in hac particularum claſſe aliquid neglect umeſſe videri poſſit.

ὁπότε cum ὅτε, eundem fere morem ſequi facile expectes. Attigi eum paullo ante in Exc. I. et de eo agam accurate Excurſu ad lib. M, (XII) 41. Praeter ſollennem itaque iuncturam cum *indicatiuo*, nec minus comitem ſibi adſciſcit *ſubiunctiuum* et *optatiuum*, nec facile cauſſam idoneam in multis reperias, cur altero modo vti maluerit poeta; vt nec illud in aperto eſt cur ſubiunctiuo κεν et ἂν modo adiunctum ſit, modo omiſſum, niſi ad metri neceſſitatem haec retuleris, cum vis eadem vtrobique maneat. Expendat aliquis loca ſequentia; cum *ſubiunctiuo*: A, 163 ὁππότε — ἐκπέρσωσι. O, 382 ὁππότ' ἐπείγῃ ἲς ἀνέμου. Et cum κεν. Ξ, 505 ὁππότε κεν δὴ — νεώμεθα. Σ, 116 ὁππότε κεν δὴ Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι. ὁππότε κέν μιν γυῖα λάβῃ κάματος Δ, 229. ὁππότε κεν καὶ ἐγὼ — ἐθέλω, *voluero*. Od. Γ, 237 ὁππότε κεν δὴ Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι et al. Cum ἂν multo minus miraberis ſubiunctiuum iungi, cum ὅταν et ὁπόταν aliter iungi nolint. O, 209 ὁππότ' ἂν ἐθέλῃ. Υ, 316 et al. Vitioſa ergo eſt lectio Jl. Φ, 340. 1 ἀλλ' ὁπόταν δὴ φθέγξομ' ἐγὼν ἰάχουσα. Indocte interpolatum, cum eſſet φθέγξωμαι ϝιάχουσα. Exempla vſus τοῦ ὁπότε cum *optatiuo*: B, 794 δέγμενος, ὁππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοί. et I, 191 δέγμενος Αἰακίδην, — ὁπότε λήξειεν ἀείδων et ſic ſaepe, vt Δ, 334. 5. et al. At cum κεν et ἂν

nusquam optatiuus iungitur nec forte iungi potest; itaque sup. H, 415 ὁππότ' ἂν ἔλθοι non debebam lectionem retinere; ita enim legendum erat ὁππότ' ἂν ἔλθῃ· sed recipienda erat lectio ἄρ, ὁππότ' ἄρ' ἔλθοι. Etsi Jl. Δ, 229 παρισχέμεν ἵππους, ὁππότε κέν μιν γυῖα λάβῃ κάματος boni codd. habent λάβοι. Occurrunt in his loca, in quibus lectio errat inter indicatiuum, optatiuum et subiunctiuum; equidem praeferam in Homero subiunctiuum, vt Jl. P, 98. 99. At illud prorsus est Homericum, quod Od. A, 41 iuncta sunt ὁππότ' ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἧς ἱμείρεται αἴης.

Etiam cum *futuro indicatiui* ὁπότε iunctum, non modo temporis et sententiae ratione id postulante, vt v. c. N, 817. 818. Od. O, 386. verum etiam vbi subiunctivum expectabas vel optatiuum: Jl. I, 642 ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὁππότ' ἐκείνου μνήσομαι. cum esset μνήσωμαι. O, 358. 9. Od. O, 195. 6.

In *comparatione* ὡς ὁπότε occurrit, vt ὡς ὅτε, de quo v. Exc. I. ad h. libr. cum indicatiuo, et subiunctivo. Λ, 305 ὡς ὁπότε Ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ.

SVPPLENDA ET EMENDANDA.

AD LIB. V—IX.

V (E)

Lectiones e Scholiis Lipſ. excerptas ad hunc librum Bentleium habuiſſe neceſſe eſt.

p. 8. vſ. 28. ἀλευόμενον, ſc. τὸ κτᾶσθαι, κτείνεσθαι φεύγοντα. plenius Γ, 360 ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.

p. 9. vſ. 33. ὀρέξει etiam vnus Vindob. alter ὀρέξοι.

p. 12. ad vſ. 54. τοὶ πρίν γ' ἐκέκαστο. abeſt τὸ γ' ab vno Vindob. πρίν γε κέκαστο nusquam legitur.

p. 14. ad vſ. 64. θεῶν ἐκ et ἔκ ſcribitur.

p. 15. vſ. 70. ὅς ῥα νόθος μὲν ἔην. Ante oculos hos verſus habuiſſe videtur Euripides in Andromache vſ. 221 ſq. vbi illa gloriatur: ὦ φίλταθ' Ἕκτορ, ἀλλ' ἐγὼ τὴν σὴν χάριν σοὶ καὶ ξυνήρων, εἴ τι καὶ σφάλοι Κύπρις, καὶ μαστὸν ἤδη πολλάκις νόθοισι σοῖς ἐπέσχον, ἵνα σοὶ μηδὲν ἐνδοίην πικρόν. καὶ ταῦτα δρῶσα, ἠρετῇ προςηγόμην πόσιν. Videtur hunc locum innuere Schol. Vict. φησὶ δὲ Εὐριπίδειον . . . . καὶ ξυνήρων.

p. 17. ad vſ. 85. οὐκ ἂν γνοίης. Schol. Vict. orationis ſchema notat; vt Γ, 220 φαίης κεν.

p. 18. vſ. 92. ἔργα κατήριπε κάλ' αἰζηῶν. inf. Π, 392 μινύθει δέ τε ἔργ' ἀνθρώπων.

p. 23. vſ. 122. γυῖα δ' ἔθηκεν. Ionicum deſidero γυῖα δὲ θῆκε.

p. 25. ad vſ. 128. ὄφρ' εὖ γιγνώσκῃς. Simplicius hinc Commentarium ſuum in Epicteti Enchiridion his verbis finit: ἱκετεύω, ἀφελεῖν τελέως τὴν ἀχλὺν τῶν ψυ-

χικῶν ὑμῶν ὀμμάτων· ὄφρ' εὖ γινώσκωμεν (κατὰ τὸν Ὅμηρον) ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα. Plato l. c. (Alcib. II. p. 150 D) per optatiuum effert *ὄφρ' εὖ γινώσκοι.* Eoque loco vtitur Dawes Miscell. crit. p. 80. ad firmandam doctrinam suam de optatiui et subiunctiui vsu post ὄφρα et similibus, dum ad tempora praeteritum vel praesens reuocat; itaque esse: *ἀχλὺν ἕλον — ὄφρα γινώσκῃς,* et in Platone *ἀφελεῖν ὄφρ' εὖ γινώσκοι.* Vera caussa latet in hoc, quod alterum hoc est in oratione obliqua, et in scriptore Attico; at Homerus recta oratione vtitur: *eo consilio vt tu cognoscas.* qui omnino ignorat hanc elegantiam, et praefert fere subiunctiuum in his, v. Excurs. III. ad Δ, p. 665.

p. 36. vs. 196. *κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας* Plin. XVIII, 10, 4. de arinca: *exteritur ea in Graecia difficulter; ob id iumentis dari ab Homero dicta. haec enim est, quam* olyram *vocat.*

p. 40. l. 3. *νὼ*, quartum casum, supple, legi aiunt.

p. 41. vs. 224. *τὼ καὶ νῶϊ πόλινδε σαώσετον.* lin. 1. „*quis obseruationi*" leg. quid: Caussa stigmes fuit forte *νῶϊ* cf. ad Θ, 352.

p. 46. vs. 253. *ἀλυσκάζοντα* quoque laudatum videas in Aristot. de Rep. IX p. 356. ed. Casaub. vbi vss. 253. 4. recitantur. at, ne fallaris, est Strozzae supplementum.

p. 47. vs. 256. *ἔα* vltima breui. Schol. Vict. Lips. „*συστέλλεται τὸ ᾱ καὶ βαρύνεται. ὡς το σε γαρ φησι ταργηλιος παρα Ανακρεοντι.*" quid in his lateat, haud exputo.

p. 49. vs. 269. Ex Scholiis particula legitur in Suida in *θῆλυς.* Scholion A. etiam in Cod. Paris. legitur excerptum.

p. 52. vs. 289. Turbata sunt grammaticorum effata de voc. *ταλαύρινον.* In Schol. V. L. *Τρύφων δὲ σύνθετον αὐτὸ ἐκδέχεται παρὰ τὸν ταναὸν, καὶ τὸν ῥινόν. ὁμοίως τῷ ταναόποδα, ταναύποδα.* quod in Hymno Homerico occurrit. Is ergo et fuisse videtur, qui *ἰσχυρόχρωτα* reddidit.

p. 53. ad e. vſ. *αἵματος ἆσαι Ἄρηα.* Nil in Scholiis notatum. At aliis locis: vt ad B, 381. Schol. Lipſ. eſſe dictum *Ἄρηα, ἐπὶ τοῦ πολέμου. ἐπὶ τοῦ σιδήρου,* vt h. l. et N, 444 (vbi v. Obſſ.) *ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θεοῦ· ἐπὶ τῆς πληγῆς,* vt N, 569 vbi v. Obſſ.

p. 58. ad vſ. 302. 3. 4. *οἷοι νῦν βροτοί εἰσι.* Plin. VII, 16 *Iam vero ante annos prope mille Homerus non ceſſauit minora corpora mortalium, quam priſca, conqueri.*

ibid. l. 3. a fine: *duo tendines.* Schol. Lipſ. Vict. *ἄμφω τὰ τεταμένα νεῦρα. ὡς δύο τινῶν πλατέων νεύρων συνεχόντων τὴν κοτύλην.*

p. 63. vſ. 335. *ἔνθ' ἐπορεξάμενος.* haerent in *ἐπὶ* Schol. Vict. Lipſ. et, miro commento, ad magnitudinem deae referunt, quae tanta fuerit, vt, etſi inſurgens Diomedes, tamen vix manum eius haſta attingere potuerit.

p. 64. vſ. 337. *εἶθαρ.* Schol. Vict. Lipſ. *τινὲς, κατ' ἰθύ. ἢ ἀντὶ τοῦ, ταχύ.* Mox 337 *δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν. ἀντὶ τοῦ, τὸν χρόα.*

vſ. 339. *πρυμνὸν ὕπερ θέναρος.* Schol. Vict. Lipſ. *ὑπὲρ ἔσχατον τοῦ θέναρος, εἰς τὴν πρὸς τὸν καρπὸν συνάφειαν. θέναρ φησὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρός.* At Lipſ. addit: *κατὰ δὲ τὸν Εὔδημον τὸ μεταξὺ τοῦ λιχάνου καὶ ἀντίχειρος* (inter indicem et pollicem) *δηλαδὴ τοῦ μεγάλου δακτύλου.* de hoc copioſe alii. v. Heſych. c. not. et Pollux cum Foeſio in Oecon. Hippocrat. his voc.

αἷμα — ἰχὼρ, eadem Scholia ſupplent *ὡς αἷμα* et laudant: *Τηλεμάχου ἑτάρω.* ex Od. Φ, 215. 6. „*καί μοι ἔπειτα Τηλεμάχου ἑτάρω τε κασιγνήτω τε ἔσεσθον* vt ſit pro *ὡς* T. *ἑτάρω.* Ad *ἰχὼρ* cf. Caſp. Hofmann. Var. Lect. VI, 13 ſq.

p. 67. vſ. 343. *ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα.* Schol. Vict. Lipſ. *Τυραννίων περισπᾷ τὸ ἰαχοῦσα. οὐ καλῶς.*

p. 68. vſ. 349. *ὅττι γυναῖκας* — Eadem cum Par.: *τινὲς ἀναφέρουσιν ἐπὶ τὴν Ἑλένην.* argute.

p. 69. l. 9. ad vſ. 352 *ἀλύω.* ſcribitur quoque *ἀλύω.* Sic Aſcalonita ap. Schol. Vict. Lipſ.

p. 72. Inde a vſ. 263—638. nulla habentur Scholia A. Quodque miror, pauca aut nulla in Schol. Vict. Lipſ. Par. occurrunt, quae non ex communi fonte cum claſſe ſecunda Scholiorum, quam Venetus B. ducit, hauſta ſint. Videtur ergo eſſe iactura admodum antiquitus facta. Locupletiora ſunt Scholia breuia.

p. 79. vſ. 397. *ἐν πύλῳ.* *Praciuiſſe Ariſtarchum* — Schol. Vict. Lipſ. *Ἀρίσταρχος πύλῳ, ὡς χόλῳ, καὶ, ἑσπέρῳ. ἀλλὰ πληθυντικῶς ἀεὶ λέγει· ὠΐγνυντο πύλαι.* (B, 809) *πύλας Ἀΐδαο* (inf. 646) *ἐν τῇ Πύλῳ οὖν φησι.*

p. 81. vſ. 401. *τῷ δ' ἐπὶ Παιήων.* Schol. B. et Vict. *Παιήονα δὲ οὐ τὸν Ἀπόλλωνα λέγει.*

p. 82. vſ. 403. *ὀβριμόεργον. Ἀρίσταρχος· αἰσυλόεργος* Schol. Vict. Lipſ.

ὃς οὐκ ὄθετ'. Eadem: *διὰ τοῦ τ· ὅτ' οὐκ ὅ.*

ibid. vſ. 404. Corruptum Schol. B. de Herculis arcu: corrige ex Schol. Vict. Lipſ. *οὐκ οἶδεν αὐτὸν ῥοπάλῳ χρώμενον. τὸ δὲ ἔκηδε ἀντὶ τοῦ, ἐκάκου.*

p. 85. vſ. 415. de Aegialea: fabula varie a Tragicis tractata. Ergo Schol. Vict. *τὸν Κομήτου πόθον οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής.*

vſ. 416. *ἰχῶ* tuentur Schol. Vict. Lipſ.

p. 90. vſ. 443. 4. repetiti Π, 710. 711. ſed ibi *πολλὸν*, nunc *τυτθὸν* melius locum habere, Ariſtarchus monuit.

p. 93. l. 1. vſ. 461. *Τρωὰς δὲ στίχας.* dignum eſt quod apponam integrum Scholion Vict. et Lipſ. *ἄλλοι μὲν Τρῶας· ἄλλοι δὲ Τρωάς. Τροΐας δὲ στίχας ἐν τῇ Σινωπικῇ καὶ Κυπρίᾳ. καὶ Ἀντιμάχου Τρωΐας εἶχε σὺν τῷ ι; ὡς· ἵππους δὲ Τρωΐους.* (idem quod Ψ, 291. *Τρωοὺς*) *ἡ μέντοι κοινὴ, ᾗ συντίθεται καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, Τρῶας, ὡς Κᾶρας. καὶ τὸ ἑξῆς οὕτως. Τρῶας δὲ Ἄρης ὤτρυνε, στίχας μετελθών. ἀντὶ τοῦ· ὑπερβὰς τάξεις. ἢ οὕτως· τοὺς Τρῶας μετελθὼν, ὁ Ἄρης τὰς στίχας ὤτρυνε.*

465. *ἐς τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς;* Non erat cur trepidarem in hiatu: *ἐς τι ετι.* nam permutatis binis verbis vitium eximitur: *ἐς τί κτείνεσθαι ἔτ' ἐάσετε.*

p. 94. vſ. 466. πύλῃσ' εὖ ποιητῇσι. Schol. Vict. Lipſ. ποιητοῖσι δὲ Ἀρίσταρχος, Ζηνόδοτος δὲ ποιητῇσι.

ibid. vſ. 477. Schol. ap. Bentl. eſt codicis Lipſ. et Victor. verum ſpectat id ἡμεῖς δ' αὖ μ. quod Ariſtarchus exhibuerat ἡμεῖς δὲ μαχόμεσθ'. Mox in Schol. B. eſt ὅτι ἁπλοῦν ἐστιν· εἰμὲν, non εἰ μέν.

p. 96. vſ. 487. ὡς ἀψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου. Verſum peccare in metrum dixi. coniectabam λίνοιο ἁλόντε, quod mox poſthabui Bentleii coniecturae λίνου πανάγροιο ἁλόντες. Nunc in Schol. Lipſ. dualis expediendi probabiliorem rationem video: ὑμεῖς καὶ αἱ γυναῖκες. ita fateor proniorem me eſſe in prius illud, quod eſt λινοιο ϝαλοντε. quo ipſo vitii cauſſa eſt aperta, cum ipſa medela. δίκτυον ἄτης παναλώτου dixit Aeſchyl. Agam. 371. ἅψισι ſcribit quoque Schol. Vict. at Lipſ. ἅψιν, ὡς Αἰολικόν. ὡς. καὶ Ἡσίοδος ἅψιν. reſpicit Ἔργ. 426. de rotae ambitu. Aeolicum vtique caruit aſpero; et praeſtat ἄψις. ἀψῖσι. tanquam antiquius. Subſtituerunt aſperum Attici, ex more. Paullo ante ad 486. pro interpretamento eſſe poteſt Σ, 265 ἀλλὰ περὶ πτόλιός τε μαχήσεται ἠδὲ γυναικῶν.

p. 99. vſ. 501. κρίνῃ. Schol. Heſiodi extat in edit. Heinſ. p. 281. col. 2. corrupte ibi ſcriptum verſu Homerico καὶ τέχνας pro καὶ ἄχνας.

p. 100. vſ. 507. ἀμφὶ δὲ νύκτα θοῦρος Ἄρης ἐκάλυψε μάχῃ, Τρώεσσιν ἀρήγων. Schol. Lipſ. τινὲς Ἀντιμάχου Τρώων· (leg. ἀντὶ· μάχῃ Τρώων. pro ἐν μάχῃ. ſicque Schol. Vict.) οἱ δὲ εἰς τὸ μάχῃ στίζουσι. Rem ita expedies: diſtinxere alii — ἐκάλυψε, μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγων. quod iunxere μάχῃ Τρώεσσι pro Τρώων.

ἀρηγὼν Ariſtarchea fuit lectio: Vict. Ἀρίσταρχος ὀξυτόνως. vt Δ, 7 ἀρηγόνες. Eſt tamen et ἀστοῖσιν ἀρήγων Λ, 242. add. Ξ, 391. Π, 701.

p. 100. vſ. 509. Ἀπόλλωνος χρυσάορος. cf. de ἄορ inf. ad Ξ, 385. Ad locum laudatum, Ο, 256. Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον. Sch. Vict. non diſſimilia habet cete-

ris: τὸν χρυσοῦν ἀορτῆρα περὶ τὴν κιθάραν ἔχοντα. καὶ Πίνδαρος χρυσάορα Ὀρφέα φησί. τινὲς δὲ χρυσοῦν ξίφος ἔχοντα.

p. 102. vſ. 522 ſq. Simile eſt phaenomeno, *nubibus paraſiticis*, quas vocant, quae adhaerent montibus, donec in turbinem verſae erumpunt: plura huius generis ſunt obſeruata; v. in his *Sauſſure Voyages dans les Alpes To. IV. chap. IX* p. 220. vbi de nubibus montis Alpini vertici adhaereſcentibus ſimilia narrat, et recordatur loci Homerici; vt alii de Monte Capenſi Africae re ſatis nota.

p. 103. vſ. 526. διασκιδνᾶσιν ἀέντες. Schol. Vict. ἀέντες, ὡς, τιθέντες. ἀπὸ γὰρ ἄημι. τὸ δὲ παρ' Ἡσιόδῳ· ἄλλοτε δ' ἀλλοῖα εἰσιν Αἰολικόν. leg. ἄεισιν, quod et Lipſ. Schol. exhibent. Verſus eſt Θ, 875 αἱ δ' ἄλλαι μὰψ αὖραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν — ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἄεισι, διασκιδνᾶσί τε νῆας.

p. 104. ad vſ. 542. Schol. Vict. et Lipſ. Ὀρσίλοχον. ὁ πρόγονος διὰ τοῦ τ, ὁ παῖς διὰ του σ. (lepide!) καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ οὖν διὰ τοῦ τ. (Ὀρτίλοχος. v. Od. Γ, 489 Φ, 16.)

p. 107. vſ. 560. ἐοικότες ὑψηλῇσι. Schol. Vict. δυϊκῶς τὸ ἐοικότε Ἀρίσταρχος.

p. 108. vſ. 567. l. 6. συσταλτέον διὰ τὸ μέτρον, σφὰς, Schol. Vict. quoque.

p. 110. med. l. 16. τὸ διὰ κενὸν deb. eſſe τὸ διάκενον.

p. 112. vſ. 598. στῆη. cf. inf. ad Ξ, 81. ἀλώῃ.

p. 114. Μενέσθην. addunt Schol. Vict. τινὲς δὲ διὰ τοῦ τ. Μενέστην, ὡς Ὀρέστην. τινὲς δὲ Ἐλωρέα τὸν Ἡφαίστου κατ' ἐπίκλησιν φασὶν οὕτω κεκλῆσθαι.

p. 115. vſ. 621. οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα. Sch. Vict. Lipſ. τινὲς, ὡς τὰ ὅλα. κακῶς. non legendo, puta, ſed interpretando.

p. 116. ad vſ. 638 extr. in Pii animaduerſione pro οὕτω γάρ φησι· Vict. τί γάρ φησι. quod ſenſum habet.

p. 119. ad vſ. 656. ἁμαρτῇ. Cum Schol. Lipſ. conſentiunt Schol. Vict. cf. ad M, 400. 412 et N, 584.

p. 124. ad vſ. 697. ἔν τισι διὰ ε ἐμπνύσθη (non ἐνεπνύσθη) habet haec Bentl. e Schol. Lipſ. quibus concinunt Schol. Vict. in quibus etiam legitur ἀμπνύσθη. quod Townl. habet, cum Lipſ. cod. ſed in hoc ν ſuper σ adſcriptum eſt.

p. 127. vſ. 709. κεκλιμένος. v. ad O, 740. et Π, 68. Obſſ.

p. 130. vſ. 725. ἐπίσσωτρα. l. 4. adde Suidam.

p. 131. ad vſ. 734. Schol. Lipſ. τιθέασι δὲ ἐν τούτῳ τῷ στίχῳ ἀστερίσκον οἱ παλαιοί. τίθεται δὲ ὁ ἀστερίσκος ἐπὶ τῶν ἄριστα ἐχόντων ἐπῶν καὶ ἀστεροειδῶς οἱονεὶ λαμπόντων. Idem tamen adiungit quoque alterum vſum, qui in Veneto A. regnat: καὶ λέγουσιν, ὅτι ἐνταῦθα μὲν καλῶς λέγει ὁ ποιητής, ἐν δὲ τῇ Θ' ῥαψωδίᾳ οὐ δεόντως· ἀριστεία γὰρ Ἀθηνᾶς ἐκεῖσε, μεγάλη οὐ φαίνεται. (ſcil. ita tanto ornatu opus non erat.)

p. 135. vſ. 741. Γοργείη κεφαλή. ſub fin. adde: egit nunc de his erudite Böttiger *die Furienmaske* p. 107.

p. 141. ad vſ. 749. πύλαι οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι. alio modo eas nuncupauere Pythagorei: v. Macrob. So. Scip. I, 12. Verſum inter τὰ τερατολογούμενα refert Hermogenes de formis orat. lib. II p. 485. quae ſunt ἄψυχα, τοῖς θεοῖς μετ' αἰσθήσεως τινος ὑπουργεῖν φασκόμενα.

p. 144. vſ. 774. refert hoc idem Suidas in Ἀλκμανικόν.

p. 146. ad vſ. 778. τρήρωσι πελειάσι l. 5. Ἶριν δέ χ' corrigo δέ γ'.

p. 149. ad vſ. 800 in fine: οἷ pro οἱ. v. ad Φ, 507.

p. 151. 808. ἐγὼ ἐπιτάῤῥοθος ἦα. hoc ſolo Iliadis loco occurrit; in Odyſſea aliquoties, ſed ab εἶμι. Schol. Platon. p. 161.

812 et 817. δέος ἀκήριον. Schol. Vict. Lipſ. ἀκήριον. ἄψυχον, ἀσθενὲς, σημαίνει. καὶ ὑγιὲς, καὶ ἄνοσον, καὶ ἀθάνατον. νῦν δὲ εἰς ἀψυχίαν.

p. 152. ad vſ. 818. *ἀλλ' ἔτι σῶν μέμνημαι ἐφετμέων*, Schol. Vict. et Lipſ. *Ἀρίσταρχος σέων γράφει.* nec hoc aſſequor. An fuit *ἀλλὰ τεῶν μ.* nam *σέο μ.* vix ſcribere voluit.

p. 154. vſ. 831. *τυκτὸν κακόν.* Schol. Vict. Lipſ. *οὐ φυσικὸν, ἀλλὰ κατ' ἐπιτήδευσιν.*

p. 155. vſ. 838. *μέγα δ' ἔβραχε* (Ionice *δὲ βράχε*) *φήγινος ἄξων.* Imitatus eſt Aeſchylus VII ad Th. 157. (153) *ἔλακον ἀξόνων βριθομένων χνοαί.* vbi quoque Schol. ad h. v. prouocat.

p. 163. *ἐπιπείθονται καὶ δεδμήμεσθα.* Schol. Vict. Lipſ. *παρὰ πρόσωπον τὸ σχῆμα. ὡς παρὰ Εὐριπίδῃ· διαπρεπεῖς ἐγένοντο οἱ Φρύγες.*" Or. 1483. ſequente *ἐγενόμεθα.*

p. 166. vſ. 887. *ζώς* iterum occurrit Π, 445 *αἴ κε ζὼν πέμψῃς.*

p. 171. ad vſ. 902. *συνέπηξε.* l. 2. Plutarch. de amicor. *mutat.* corrige multitud.

p. 174. in Excurſu I. de *ἅδην.* interiore pag. parte: vbi *ἁνδάνω. ἥνδανε. ϝανδάνω ϝηνδανε.* vltimum corrige *ϝάνδανε.* v. Excurſ. de Digammo p. 755. To. VII ad lib. XIX. T.

p. 177. in Excurſu II. de *εἴ κεν.* ex allatis patet *εἴ κεν* cum optatiuo et cum ſubiunctiuo iungi, ambiguam inde ſaepe lectionem eſſe in Homero: v. c. J, 600 *εἰ δέ κε δύῃς.* Townl. *δύοις* J, 136 *εἰ δέ κεν — δώωσι* et ſtatim 141 *εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθα.* In Homero tamen frequentior vſus eſt ſubiunctiui; contra quam in Atticis.

εἰ ſine *κε* cum optatiuo iungi, nemo dubitat; ſed an *εἰ* ſine *κε* (v. c. *εἰ ἱκώμεθα*) cum ſubiunctiuo: de hoc p. 176 extr. et p. 177. quaeritur. Simile eſt *ὡςεὶ* ex *ὡς* et *εἰ.* J, 477 *ὡςεί τε φιλήσῃ.* recepi *φιλήσει.*

εἰ cum futuro indicatiuo e vulgari vſu iungitur; at iungitur quoque cum futuro indicatiuo *εἴ κεν. εἰ ἄν*, ſi incerta eſt conditio.

J, 162 *ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω* poteſt eſſe et fut. indic. et aoriſtus ſubiunctiui.

ἐπεὶ habet ſimilem vſum τῷ εἰ. ἐπεί κεν ἀμείψεται J, 409 et J, 304 ἐπεὶ ἂν σχεδὸν ἔλθῃ et ἔλθοι. v. Obſſ. ad e. l.

VI (Z)

p. 190. ad vſ. 35. l. 2. add. Euſtath. p. 623, 13. Plenius Scholion Vict. Πήδασον τὴν πρὸς Καρίᾳ καὶ Ἁλικαρνάσσῳ· ἣν ἀπὸ Πηγάσου καλοῦσιν. ὑπέσχοντο γὰρ δώσειν αὐτῷ (excidit Βελλεροφόντῃ) χώραν, ἣν ὁ ἵππος νυχθημέρῳ περιτροχάσει· διὸ καὶ χάραγμα τοῦ ἵππου ἔχουσιν. velim noſſe, num tales numi Pedaſi vere extiterint.

vſ. 39. ὄζῳ ἐνὶ μυρικίνῳ. ἐπεὶ μετὰ ποταμῶν ἡ μάχη, εἰκότως μυρῖκαι πολλαί. ἐπεὶ καὶ ἐπὶ Δόλωνος· θῆκεν ἀνὰ μυρίκην. K, 466. Sch. B. V. L.

p. 191. vſ. 47. πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς — eſſet ſuauius ἐν ἀφνειοῖο πατρός.

p. 193. vſ. 57. τῶν μή τις ὑπεκφύγοι. Moſen in Moabitas immaniter ſaeuientem ex hoc verſu defendit Cyrillus in Iulian. VI. p. 184.

p. 196. ad vſ. 76. l. 4. „*receptam hanc lectionem*" corrige: „hancque alteram lectionem eſſe Ariſtarcheam" et l. extr. τὴν γραφήν. Πριαμίδης Ἕλενος μάντις τ' οἰωνοπόλος τε. Etiam Schol. V. L. „Ἀρίσταρχος· μάντις τ' οἰωνοπόλος τε.

p. 197. vſ. 78. ἐγκέκλιται. optime duces a columna, cui tectum innititur. Τρώων καὶ Λυκίων male comparatur cum Αἰνείᾳ καὶ Ἕκτορ, et ambigitur, ad vtrum Lycii ſpectent; immo vero ſunt Troes et Lycii pro, Troiani cum Sociis. In exercitu autem ſunt praeſtantiſſimi duo, Hector et Aeneas.

vſ. 81. πρὶν αὖτ' ἐν χ. ſuſpicor fuiſſe πρὶν ἢ αὖτ'. Porro ἐν χερσὶ γυναικῶν πεσεῖν. Koeppen de mulierum amplexu cogitabat. Adde: multo minus cum Schol. V. L. eſt cogitandum: εὐσχημονέστερον δὲ τοῦ ἱστορουμένου περὶ τὰς Περσικὰς γυναῖκας. inſpice Iuſtin. I, 6, 14 de Perſis cum Medis pugnantibus. cf. Euſtath. p. 626, 42.

Similis eſt narratio in Herodoto, vbi fugientibus maritis mulieres occurſant nudatis pudendis.

p. 198. vſ. 87. ſub fin. „*nec apparet*“ expeditur res per Schol. V. L. *τινὲς, γεραρὰς, τὰς ἱερείας, τὰς ἐκ τῶν ἱερῶν γέρας δεχομένας.* porro, *τὸ δὲ ξυνάγουσα, ἀντὶ τοῦ· συνάξασα.* Mox vſ. 90. recitat Schol. Aeſchyli VII ad Th. 101. ſed memoriter.

p. 204. vſ. 121. Schol. Vict. L. *ἰόντες. Ἀρίσταρχος δυϊκῶς.* adeoque *ἰόντε.* Mox vſ. 128. *εἰ δέ τις ἀθανάτων.* hoc ſecundum vſ. 108. *Φὰν δέ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ — κατελθέμεν.*

p. 206. vſ. 130. Schol. V. L. *Ἠδωνῶν τῶν πρὸς Παγγαιον βασιλεὺς, μὴ προςδεξάμενος τὴν ἔφοδον τοῦ Διονύσου.*

p. 210. vſ. 136. *Θέτις δ' ὑπεδέξατο.* — Subiungunt Schol. V. L. *ἢ ὅτι χρησμὸς ἐδόθη, ἁλιεύειν ἐν τόπῳ Διόνυσον ἁλιέα βαπτίζοιτε. ὡς Φιλόχορος.* non alibi reperi hoc oraculum; at memini Dionyſi ad Thetidem perfugium ad vinum aqua temperandum referri; ariolor itaque oraculi ſenſum fuiſſe: vinum aqua miſcete, ne inebriemini. quod erat ſane *βαπτίζειν τὸν Διόνυσον ἁλιέα.* verba tamen nimis ſunt corrupta.

p. 212. vſ. 148. *ἄλλα δέ θ' ὕλη τηλεθόωσα Φύει.* Schol. Lipſ. *τηλεθόωντα Φύει γράφεται,* addit Schol. Vict. *Ἀρίσταρχος τηλεθόωντα γράφει.* Verſus 147. 8. 9. apud Antonin. X, 10, 34 memorantur. MS. Guelpherb. excitat tantum *Φύλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χέει. ὡς ἀνδρῶν γενεή.* Sic et in aliis codd. teſte Gatakero.

p. 217. vſ. 155. Bellerophontis verum nomen *Hipponous.* Addunt Schol. V. L. *Λεωφόντης ἢ Ἱππόνους πρότερον ἐκαλεῖτο.* vſ. 157. *Ἰακῶς* diſerte ſcriptum in Schol. L. et V. etſi *ἐμήσατο* apponunt.

p. 219. vſ. 168. *πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρά.* Schol. Lipſ. Vict. *οἱ μὲν τὰ γράμματα.* — laudatis vſſ. H, 175. *ἄτοπον γὰρ τοὺς πᾶσαν τέχνην εὑρόντας οὐκ εἰδέναι γράμματα. τινὲς δὲ, ὡς παρ' Αἰγυπτίοις ἱερὰ ζώδια, δι' ὧν δηλοῦται τὰ πράγματα.* (cf. Plutarch. de Iſ. et Oſir. ed. Squire p. 77.) Addit Lipſ. *Πορφύριος δὲ σήματα τὰ γράμ-*

ματα, πίνακα δὲ τὸ λεγόμενον πινακίδιον. adſcripſi haec, vtpote in re controuerſa. Adde ſub finem obſeruationis p. 222. Reſpicit Homericum verſum Plinius XIII, 11. ſ. 21. *pugillarium enim vſum fuiſſe etiam ante Troiana tempora inuenimus apud Homerum*, et ſ. 27 vbi de *Sarpedonis a Troia ſcriptam in quodam templo epiſtolae chartam* memorat: *quod eo magis miror, ſi etiamnum Homero condente, Aegyptus non erat, aut cur, ſi iam hic erat vſus* (chartae,) *in ipſa illa Lycia Bellerophonti codicillos datos, non epiſtolas prodidit.* Valde caecutientem in antiquitatis ſtudio vides acutiſſimum virum. cf. XXXIII, 4.

p. 223. vſ. 171. *θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ.* bene Schol. Vict. *αἰτίοις οἰωνοῖς.*

p. 225. vſ. 181. l. 6. „*ex Euſtathio*" quem ſua hauſiſſe ex antiquioribus, docent et h. l. Scholia pleniora Vict. et Lipſ. Mox ad vſ. 182. Schol. eadem *πυρὸς μένος. λείπει τὸ ὡς. ὡς μένος.* ad 184. de Solymis v. ſup. ad B, 876. 877.

p. 228. ad vſ. 191. *θεοῦ γόνον ἠὺν.* Schol. V. L. *Ποσειδῶνος δὲ ἦν καὶ τῆς Ἐρυσίχθονος·* niſi latet *Εὐρυμέδης* (v. Apollod. I, 9, 3) putanda haec eſt fuiſſe Eryſichthonis filia. Pro ea eſt Eurynome, Niſi filia ap. Hygin. f. 156.

vſ. 192. *δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἥν.* Eadem: *Ἀλκιμέδουσαν, ἢ Πασάνδραν.* Adiectum quoque: *ὅτι οὐκ οἶδεν Ὅμηρος τὸν Πήγασον.*

p. 232. vſ. 206. *Ἱππόλοχος δέ μ' ἔτικτε.* Schol. Vict. *ἐκ Δημονάσσης.*

p. 234. vſ. 222. 223. Scholion a Bentleio allatum, extat in Schol. Lipſ. et Vict. Eadem ad vſ. 226 „*ἔγχεα δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα. ἀλλήλων τὰ ἔγχη ἐκκλίνωμεν. γράφεται δὲ καὶ, ἔγχεσιν. ἵν' ᾖ, ἀλλήλων ἀποτύχωμεν, καί τοι ἐν πλήθει ὄντες.* et ſic reliqua, quae Schol. B. habet. Schol. Vict. addit: *Ζηνόδοτος δὲ γράφει· ἀλλήλους δ' ἀλεώμεθα, καὶ δι' ὁμίλου, ἐπὶ παντὸς τοῦ πλήθους* etc.

p. 236. vſ. 234. „Trepidant veteres.“ Accenſe his Pinm: Schol. L. V. — ἢ ὡς Ἡφαιστότευκτα (τὰ ὅπλα) ἢ, ὡς Πῖος. ἵνα καὶ τοῦτο αὐξήσῃ τὸν Ἕλληνα, μὴ ἐξ ἴσου ἀπηλλαγμένον. ὅπερ ἡδὺ τοῖς ἀκούουσι.

p. 237. vſ. 235. Eſt ζήτησις in V. et L. καὶ πῶς οὐ δέδιε Διομήδης γυμνούμενος, πρὸ μικροῦ Τρώων παραστη-θηκάντων; — hoc eſt ſapere! Eo ſpectant Sch. B. extr. ad vſ. 234. Verſus hos reſpicit quoque Plinius XXXIII, 3.

p. 241. vſ. 243. αἰθούσῃς v. ſup. Obſſ. ad I, 468. 9.

p. 246. Verſum 257. ἐλθόντ' ἐξ ἄκρης. inter inſititios ad explendam ſententiam: σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνῆκεν referre haud cunctor; vnde enim Hecuba norat, ſupplicandi Iouis cauſſa eum venire?

p. 248. ad vſ. 265. Ludicris his argutiis, quae etiam in Schol. L. et V. habentur, addam vnum: quod horum: ἢ ὅτι δίχα τροφῆς βλάπτει (ὁ οἶνος) τῶν νεύρων καθαπτόμενος auctor additur: ὥς φησι Λύκος. haud dubie Lycus Empiricus e Galeno notus.

μή μ' ἀπογυιώσῃς. interpretatio vocis eſt ἀτονεῖν, quam Plutarcho Sympoſ. III, p. 647 C. reſtituebat Iunius: μάλιστα μὲν γὰρ ὁ ἄκρατος ὅταν τῆς κεφαλῆς καθάψηται, καὶ ἀτονώσῃ (ita lego pro τονώσῃ) τὰ σώματα πρὸς τῶν αἰσθήσεων ἀρχάς, ἐπιταράσσει τὸν ἄνθρωπον. vocem enim ἀπογυιώσῃ reponere vix auſim.

p. 252. vſ. 285. Φαίην περ. Lipſ. cum Vict. et 288. κηώεντα de voce v. ad Ω, 191.

p. 256. vſ. 301. de ὀλολυγῇ voc. ſacrorum etiam cum tripudio multi egere, in his inpr. Spanhem. ad Callimach. cum aliis, quos v. laudatos a Böttiger. de Ilithyiis p. 40.

p. 259. vſ. 317. ἐν πόλει ἄκρῃ. memorabile eſt de domo Priami et Hectoris Scholion Vict. Lipſ. μέχρι νῦν ἴχνη αὐτῶν ἐστί. τὰ δὲ Ἕκτορος πρυτανεῖα ἐν τῇ πόλει ἐστί. Credita ſunt ſupereſſe veſtigia regiae Priami adhuc eo tempore, quo Scholii auctor vixit.

p. 264. vſ. 349. *θεοὶ κακὰ τεκμήραντο. deſtinarunt.* hoc ſenſu Heſiod. Ἔργ. 228. *οὐδέ ποτ' αὐτοῖς ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται εὐρυόπα Ζεύς. immittit.*

p. 265. vſ. 351. l. 7. Scholio Veneti B. addunt Scholia Vict. Lipſ. hoc: *οἶδε τό γ' αἰσχρὸν, κανόνι τοῦ καλοῦ μαθών.* eſt verſus Eurip. Hec. 602. ad vſ. 354. Scholia ead. conſtituunt accurate *τὸ ἕζεο* et *ἵζε.* hoc *ἵζειν*, ſedere, illud ab *ἕζειν* facere ſedere.

p. 274. vſ. 474. in eod. loco Hippocratei libelli notus eſt ille verſus in Homericis noſtris haud lectus: *ὡς δ' ὁπότ' ἀσπάσιον ἔαρ ἤλυθεν εἰλιπόδεσσιν.*

p. 280. vſ. 456. *πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνῃς.* Sch. B. V. L. *ὑπ' ἄλλης κελευομένη. τοῦτο γὰρ τὴν ὕβριν φέρει, οὐχὶ τὸ ἔργον, σύνηθες ὂν ταῖς παλαιαῖς.* (ſcil. *γυναιξί.*) Monent eadem Schol. 457. 8. memorari ab Hectore ſervitutis duram ſortem *εἰς ὑπηρεσίαν* et *εἰς ἱστουργίαν. θαῤῥῶν δὲ τῇ σωφροσύνῃ τῆς γυναικὸς, ὅτι οὐκ ἂν ὑπομείνῃ οὐδὲ ἀκουσίως προδοῦναι ἑαυτῆς τὸ σῶμα, ἑτέρου ἀνδρὸς οὐ μέμνηται.* Subtilius hoc! placet tamen.

p. 282. vſ 465. *ἑλκηθμὸν* Schol. Vict. bene per *ἀνδραποδισμὸν* interpretatur.

p. 285. vſ. 479. *πατρὸς δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων.* Schol. Vict. *Ἀρίσταρχος· πατρός γ' ὅδε, γράφει.* ſuauius vtique.

p. 286. vſ. 484. *δακρυόεν γελάσασα.* Schol. Vict. *οὐκ ἐνόησεν οὖν Καλλίμαχος τὸν στίχον, εἰπών· „ἐπεὶ θεὸς οὐδὲ γέλασσεν ἀκλαυτί.“ ᾠήθη γὰρ, ὑπὸ τῆς διαχύσεως τοῦ γέλωτος τὰ δάκρυα γενέσθαι.*

vſ. 488. etiam in Clemente Strom. VI. p. 627. Sylb. legitur.

p. 288. vſ. 489. *ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται.* Schol. Vict. *τινὲς πρωτὰ, ὡς γνωτὰ, ἵν' ᾖ τὰ πεπρωμένα. οὐχ ὑγιῶς.*

p. 292. vſ. 507. *κροαίνων* Schol. Vict. *κυμβαλίζων. καὶ ἐρίγδουπος. καὶ ὑψήχιες ἵπποι· (ὑψηχέες) Στησίχορος· „κοιλωνύχων ἵππων πρύτανιν“ τὸν Ποσειδῶνά φησι.* (ſic leg. pro *κοιλωνοξων — τρυτανην.*)

p. 293. vſ. 511 extr. Poſidonii lectio memoratur quoque in Schol. A. et Vict.

p. 306 l. 4. Hic vereor, vt recte collegerim, Ili fepulcrum esse ad Simoentem. Sunt alia loca, e quibus suspiceris ad Scamandri alueum, versus superiora, fuisse: v. Notam ad Θ, 490. Ergo et p. 305. erunt, quae aliter constituenda sint. Omnino hic Ili tumulus plurimas molestias facit situ incerto.

p. 309 ad fin. Cum toties monuerim, de Troade Homerica pluribus modis agi posse, atque etiam agendum esse; alio quidem, si quaeratur, qualem terrarum ac locorum faciem ipse poeta exhibuerit, seu qualem animo suo effictum, seu vere aliquando visum cognitumque locorum situm et habitum; alio autem, qualem faciem scriptores, inprimis Strabo ex Demetrio Scepsio, esse aut fuisse putarint, alio denique modo, qualem nostrae aetatis homines, qui ea loca adierunt, se vidisse narrent; suppetit praeterea aliqua ratio de Troade disputandi, quam *geologicam* dixerim; vt cum per tot annorum decursum natura ipsa magnam mutationem locorum inferre debuerit, ex amnium, soli et collium natura ac forma, probabiliter colligatur, qui locorum habitus in priscis aetatibus esse debuerit. Iam huius quartae rationis, quam animo circumferebam parum explicitam, disertum interpretem et auctorem verius, nactus sum virum mirae perspicaciae, Regi Sueciae e praefectis rei tormentariae, *Helvig*, qui haec ipsa Troadis loca adiit et eorum situm oculis animoque cognouit. Orsus ille a geologicis rationibus, quandoquidem et amnium eluuie et littoris aggestione omnem hanc oram mutatam esse manifestum fit, montes autem ac colles non aeque mutari posse constat, reuocauit camporum oram littoralem ad pristinam formam probabili modo; ita vt multo ampliorem et latiorem camporum planitiem olim ad pugnas faciendas fuisse appareat. Inter vtrumque promontorium, tumulo Aiacis et alterum Achillis tumulo insignitum interior fuit in littore sinus, ad quem Graeci appulerunt, et ex mari naues in littus eduxerunt. Illa aetate Simois, quod ex collium situ naturali apparet, ad inferiora alio alueo.

eoque magis boreali, delatus esse debuit, ad quem laevum nauium et castrorum latus, vna cum coenotaphio Achiuorum, se applicuit. Scamander enim, inquit, ad mare descendit, ita vt in portum aut sinum, qui nunc Karanlick Limani appellatur, deferretur; dextrum autem Achiuorum cornu Achilles tenebat, versus Sigeum. Orta per nouem hos annos, ante Jliadis tempora, magna aquarum eluuie, ex ipso locorum situ suspicatur vir ingeniosus, aquas in Achillis castra irruisse eumque coactum esse cum amne Scamandro certare; hoc est, eum deflexisse amnem nouo alueo facto, per quem etiamnum in mare defertur Scamander; ita extrema aluei prisci esse exsiccata; vnde fiat, vt in Jliade, quando ad castra accedunt aut inde exeunt copiae, aut castra oppugnantur, nulla fiat Scamandri mentio; non enim, quod vulgo creditur, eum ante castra Achiuorum praeterlapsum esse, vt cum Simoente aquas misceret. Post Achiuorum discessum iterum magnam aquarum eluuiem factam esse, ipse, inquit, poeta innuit lib. XII pr. qua vallum, quod per collem sepulcralem ad id tempus Simoentis cursum in alueo isto boreali continuerat, solo aequatum, ei amnis decursui locum fecit, quo nunc ille fertur alueo, remotoque obstaculo, secum tractis saxis stipitibusque cum limo, expleuit sinum inter duo promontoria, quem nunc arenosa, partim paludosa terra occupauit; nec tamen vno temporis momento hanc soli aggestionem euenisse facile concesseris. Itaque Strabonis aut Demetrii Scepsii aetate Nouum Jlium, quod in loco edito positum erat, cum acropoli sua haud longius XII stadiis a portu Achaeorum abfuisse narratur, et recte, si antiquum littoris situm et modum reputaueris. Post Strabonis aetatem multo etiam magis auctum longius in mare littus processit et multo longius a mari locus ac situs noui Jlii est quaerendus. Ex sua mente vir ingeniosus omnem pugnam Achillis cum Scamandro; praelia inter Achiuos et Troianos, et loca constituit; Cares, Paeones, Leleges, Caucones, Pelasgos, (Jl. K, 428. 429) a Thymbra et

Simoente, quibus locis eos tetendisse credebamus, removet et ad mare a dextra parte castrorum Achiuorum collocat, indeque Jl. XXI (Φ) 205 sqq. lucem affundit, vbi Paeones in Scamandrum praecipitantur. Porro Jli tumulus, inquit, probabiliter ad Scamandrum, non ad Simoentem, situs fuit, haud longe subter Scamandri fontibus. Declarata haec dabit ingeniosissimus vir tabula *chorographica* ad naturalem locorum situm ex *geologicis* rationibus adumbrata: e qua apparere ait, isti naturali situi satis bene respondere Homericam chorographiam, quae cum ea, quae nunc est locorum, facie nullo modo comparari potest.

VII (H)

p. 310. *ἐπεί κε κάμωσιν.* Vict. *ἐπὴν κεκάμωσι.* etsi probat alterum. addit: *τινὲς, ἐπεί κε. Σιδώνιος· ἐπὴν κεκάμωσι.* Ex Lipsiensibus Scholiis exulant in sqq. libris omnia fere antiquiora.

p. 311. 7. *ὡς ἄρα τὼ Τρώεσσιν* Vict. *Ἀρίσταρχος, τὼ Ἀμμώνιος δὲ, τοί.*

p. 311. 9. Narrationis de Areithoo Boeoto in Schol. br. auctor editur Pherecydes.

p. 318. vs. 60. l. 3. „Z, 273." lege 237.

p. 325. vs. 93. *αἴδεσθεν μὲν ἀ.* vtitur versu quoque Cicero ad Attic. XIV, 11.

p. 328. vss. 108. 9. vtitur Cyrill. adu. Iulian. VI, p. 206.

p. 329. vs. 110. Schol. Vict. *ἀναδέσχεο. Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανὸς, ἀνάσχεο.*

vs. 112. *τόν τε στυγέουσι·* Sch. Vict. recte *καταπλήττονται.*

vs. 114. *ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.* Etiam Schol. Vict. *γράφει καὶ ἀμείνω. ἄμεινον δὲ, φασὶν, „ὅπερ μέγα φέρτατός ἐστιν" ἵνα ψιλώτερος εἴη ὁ ὀνειδισμὸς Μενελάου.*

p. 331. vs. 122. *γηθόσυνοι θεράποντες.* Versu vtitur Plutarch. in amatorio p. 759 A. Mox ad vs. 125. ad verba Herodoti appone locum: lib. VII, 159.

p. 322. vſ. 130. *πολλὰ κεν ἀθανάτοισι.* fere verba Cicer. de Diu. I, 20. *quanquam multa manus ad caeli caerula templa tendebam lacrimans.*

vſ. 133. Schol. Vict. Κελάδοντι. τῷ νῦν Ἀκίδωνου. (leg. Ἀκίδοντι) τινὲς δὲ ἄμφω ἐπίθετα τοῦ Ἰαρδάνου. καὶ τὴν φράσιν σημειοῦνται. προτάξας γὰρ δοτικὰς, ἐπιφέρει (vſ. 135) γενικὴν Ἰαρδάνου. Tum ad vſ. 135. Φειᾶς γὰρ τ. καὶ ἡ Φειὰ παραθαλάσσιός ἐστι, καὶ Ἰάρδανος οὐχ ὁρᾶται ποταμὸς αὐτόθι. ἄμεινον οὖν, ὡς Δίδυμος γράφει· καὶ Δαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα. οὕτω γὰρ καὶ Φερεκύδης ἱστορεῖ. Vides, quam diſertiora e Strabone appoſuerim.

p. 335. vſ. 142. Λυκόοργος. Fuit antiquus et h. l. ΛυκοϜεργος. vt Z, 130.

p. 340. vſ. 175. lepide Schol. B. V. L. ἐσημήναντο. γράμμασι. καὶ πῶς οὐ γινώσκει ὁ κήρυξ; ἐθνικὰ γὰρ ἦν. mirandum ſcilicet eſſe, praeconem non calluiſſe legere ſcriptas litteras! cum tamen earum vſus inter populares haberetur. (vnde hoc nouit?) Conuenit Schol. B. ad vſ. 185. οἱ δ' οὐ γιγνώσκοντες. οὐχ οἱ αὐτοὶ γὰρ ἦσαν παρὰ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι χαρακτῆρες.

p. 341. vſ. 185. οἱ δ' οὐ γιγνώσκοντες. Schol. Vict. τινὲς δὲ τὸ οἷ περισπωμένως καὶ δασέως. ἵν' ᾖ, αὐτοῦ. Αἴαντες αὐτὸν εἰδότες. κακῶς. ſaltem ſcribendum eſt: ἵν' ᾖ, αὐτῷ. et vero referendum ad praeconem.

p. 343. vſ. 197. ἑκὼν ἀέκοντα. Ariſtarchus (addit Schol. Vict. καὶ αἱ πλείους,) ἑλών. ne ſic quidem praeferam.

vſ. 198. οὐδέ τ' ἀϊδρείῃ. Schol. Vict. οὐδέ τι ἰδρείῃ. (hoc non male!) παρὰ Ἀριστοφάνει· οὐδὲ μὲν ἰδρείῃ. ἠθέτηντο δὲ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει καὶ Ζηνοδότῳ. ergo hi duo verſus: 198. 9.

p. 345. vſ. 216. θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσεν. laudatur verſus ap. Athen. XVI p. 687. F. in doctrina de ſede τοῦ θυμοῦ in pectore, ideoque et ψυχῆς.

p. 346. vſ. 220. Τύχιος. Traductus hinc *Tychius* cerdo in Vitam Homeri Herodoto perperam tributam: notat quoque Schol. Vict.

p. 347. vſ. 230. *κεῖτ' ἀπομηνίσας*. Schol. Vict. *'Αρίσταρχος, ἐπιμηνίσας*.

vſ. 238. *ἀζαλέην βῶν*. Schol. Vict. *αἱ 'Αριστάρχου, βῶν. 'Αριστοφάνης βοῦν. 'Αριάνου βῶ.* (lege *'Ριάνου*) *ὡς βορέα. βορέω ὑπ' ἰωγῇ.* (Od. Ξ, extr. quorſum haec memorentur, non aſſequor) *ἐν τοῖς παλαιοῖς ἐγέγραπτο, βῶν. ὅπερ οὐκ ἐνόησαν οἱ διορθωταί. νωμῆσαι βῶν. τοῦτο ἐξήγησίς ἐστι τοῦ, σακέσπαλος. βῶν δὲ ἀντὶ τοῦ, ἀσπίδα.*

p. 349. vſ. 241. *ἐπαΐξαι*. Sch. V. *γράφει καί, ἐπαΐσσει*. quid voluerit ſcribere, haud apparet; puto *ἐπαΐσσειν*.

p. 350. ad vſ. 247. *ἐξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε*. v. Ouid. Met. XII, 97. Statius Theb. IX, 104.

p. 353. vſ. 270. *εἴσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε*. Sch. Vict. *τῆς βολῆς συνωσάσης ἐπ' αὐτὸν τὴν ἀσπίδα*. et ad vſ. 272. *τὸν δ' αἶψ' ὤρθωσεν 'Απόλλων. οὕτως 'Αρίσταρχος. οὐκ ἄψ. χρεία γὰρ τάχους πρὸς τὴν σωτηρίαν. παρῆν δὲ* (Apollo) *φηγῷ ἐφ' ὑψηλῇ*. (vſ. 60.)

p. 359. vſ. 305. De hoc quod in Nota dixi, hinc ductum eſſe de balteo et enſe, quo ſe traiecit Aiax, v. Sophocl. Ai. 670. 828. 1048.

p. 361. vſ. 321. de Gallis verſu vtitur Diodor. V, 28.

p. 364. vſ. 334. „*Iubent porro*“ Adde Schol. Vict. *τυτθὸν ἀπό. ἄπωθεν μὲν αὐτῶν, ἔμπροσθεν δέ. 'Αρίσταρχος ἀναστρέφει τὴν ἄπο, ἵνα σημαίνῃ τὸ ἄπωθεν, καὶ τὴν πρὸ, ὡς πλεονάζουσαν, κοιμίζει. ὁ δὲ 'Ηρωδιανὸς τῆς ἀπὸ φυλάσσει τὸν τόνον, καὶ συντάσσει αὐτὴν τῷ νεκρῷ*. et reliqua ap. Schol. B.

p. 367. vſ. 342. *ἀμφὶς ἐοῦσα*. Schol. Vict. *γράφεται, ἀμφὶς ἔχουσα*.

p. 369. vſ. 353 med. *ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε*. Ariſtarchi ſcriptura non fuit ea, quam ſuſpicatus eram. En Scholion Victor. *ἵναν αἱ 'Αριστάρχου σὺν τῷ ν. καί τι ὠβελισμένου τοῦ στίχου*. ergo is ſcripſerat: *ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵν' ἂν μὴ ῥ.*

p. 376. vſ. 401. *γνωτὸν δὲ καὶ ὅς* — Schol. Vict. *ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ, γάρ.*

p. 378. vſ. 415. ὁππότ' ἂν ἔλθοι. debebam reponere alterum ὁππότ' ἄρ ἔλθοι. v. inf. p. 706.

p. 384. ad vſ. 443. l. 4. „καὶ αὐτὸς Ζηνόδοτος" recte correxi 'Αρίσταρχος. Sic Schol. Vict. ad h. v. οἱ δὲ θεοί· τὴν ἀγορὰν τῶν θεῶν ἠθέτουν οἱ περὶ Ζηνόδοτον, καὶ αὐτὸς 'Αρίσταρχος. οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνί. τοῦτο εἰς ἀξιοπιστίαν τοῦ ἔργου. καὶ ἀναιρῶν, ὃ ἐπλάσατο. quia vallum hoc Homeri commentum eſſe aſſeruerant. v. ad M, pr.

p. 387. vſ. 453. τεῖχος, ὃ — πολίσσαμεν. τεῖχος πολίζειν. Schol. Vict. ἀντὶ τοῦ, περὶ τὴν πόλιν ᾠκοδομήσαμεν.

p. 390. vſ. 473. reſpicit h. v. Plinius XXXIII, 3.

p. 407. Excurſ. II. l. 6. „et 428. caue" ſcribe et Ψ, 428. ἄνεχ' ἵππους, caue, μή πως —

VIII (Θ)

p. 413. vſ. 13. ἤ μιν ἑλών. eſſe ἢ h. l. ἀλλά, notat Schol. Vict. Saltem *aut* non habet locum.

p. 419. vſ. 37. ὀδυσσαμένοιο τεοῖο. Verſu toto nos liberant Schol. Vict. etſi in loco ſcabro: τοῦ σοῦ. οὐδετέρως. ὡςεὶ λέγει. ἐπεὶ τὰ σὰ οὕτως πρὸς αὐτοὺς ἔχει .... ἔχειν τε (f. ἀντέχειν τε) οὐ σθένουσιν. οὐδὲ ἐν τῇ Ζηνοδότου .... τότε γὰρ τεοῖο συγχεῖ τὸν λόγον. Et iam damnatum verſum vidimus cum ceteris ad vſ. 28.

p. 422. vſ. 47. Γάργαρον — Pars Idae Phalacra. Adde Schol. Pariſ. Φαλάκρα. τούτου μνημονεύει Καλλίμαχος ἐν πρώτῳ Αἰτίων.

p. 425. vſ. 58. πᾶσαι δ' ᾠίγνυντο πύλαι. Schol. A. Vict. μία δὲ ἦν ἱππήλατος πύλη. recte hoc: v. ſup. p. 402. et ad VII, 339. p. 366. inf. Exc. I ad XII. p. 357.

p. 430. vſ. 81. ἵππος ἐτείρετο. Etiam Schol. Vict. γρ. καὶ ἐδάμνατο.

p. 432. vſ. 89. ἦλθον ἀν' ἰωχμὸν, Schol. Vict. παρὰ τὴν συμβολήν.

p. 432. vſ. 93. πολυμήχανος dictus quatenus Vlyſſes ſit, per ſingulas artes mirum in modum declaratur in Schol. A. B. V. L. Verſus 95. iterum inf. X, 283. vbi

Hector ad Achillem: οὐ μέν μοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξεις.

vſ. 97. Probauit ergo Vlyſſes Pindaricum illud: ἐν γὰρ δαιμονίοισι φόβοις φεύγοντι καὶ παῖδες θεῶν. Nem. IX, 63.

p. 436. vſ. 113. Νεστορέας μὲν ἔπειθ' ἵππους θεράποντε κομείτην. ſunt hi equi Neſtoris, de quibus tam multa audiemus dicta in certamine funebri Ψ, 303 ſq. 402 ſq. Schol. Vict. πῶς ἐν τῷ ἐπιταφίῳ ἀγῶνι τοὺς ἵππους; φησὶν ἄῤῥενας; „ἀλλά τοι ἵπποι βάρδιστοι θείειν" (Ψ, 310.) καὶ πρὸς τοὺς ἵππους Ἀντίλοχος· „μὴ σφῶϊν ἐλεγχείην καταχεύῃ Αἴθη θῆλυς ἐοῦσα." (vſ. 408.) Ὅτι δὲ τοῖς τοῦ πατρὸς ἵπποις Ἀντίλοχος ἐχρῆτο, μαρτυρεῖ τὸ· „οἱ σφῷϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι" (ibid. vſ. 411.) ἀδιαφόρως οὖν ἵππους καὶ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς φησι. (quod ſaepius notatum) τὸ δὲ κομείτην, Ἀρίσταρχος μὲν, „κομείτων," Ζηνόδοτος δὲ „κομείτην" (pro ἐκομείτην) quomodo Ariſtarchus in grammaticam ſic peccare potuerit, haud aſſequor. ſed fuiſſe ſuſpicor vitium librarii ex vſ. 109. illud transferentis.

p. 438. ad vſ. 130. ἔνθα κε. Schol. Vict. (immo poſt vſ. 131. καί νύ κε σηκάσθεν κατὰ Ἴλιον, ἠΰτε ἄρνες) „ἔν τισι τῶν παλαιῶν φέρονται δύο στίχοι·

Τρῶες ὑπ' Ἀργείων· ἔλιπον δέ κεν Ἕκτορα δῖον
Χαλκῷ δηϊόωντα· δάμασσε δέ μιν Διομήδης·
Εἰ μὴ ἄρ' etc.

Vides et in his expletam ſententiam, vt tot aliis in interpolatis locis; vides et orationem Homericam, in iisdem redhiberi ſolitam; vt appareat, eam perquam facilem fuiſſe aemulantibus.

p. 439. vſ. 136. Neſtorem φύγον ἡνία Schol. Vict. οὐχ ὑπὸ δέους, ἀλλ' οἱ ἵπποι καταπλήξαντες (leg. καταπτήξαντες) ὑπὸ τοῖς ἅρμασι, βιαιότερον αὐτὰς (τὰς ἡνίας) ἐπεσπάσαντο, διὰ τοῦτό φησι· Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἡνία. τὸ δὲ φύγον διὰ τοῦ ο. forte et φύγεν lectum.

p. 442. vſ. 163. γυναικὸς γὰρ ἀντὶ τέτυξο. l. 7. Lipſienſibus Scholiis paria habent Schol. Vict. cum adiectis

his: ὁ δὲ λόγος· γυναικὸς ἄρα ἴσος ἦσθα. ὡς· ἀντί τοι εἴμ' ἱκέταο. Φ, 75. σὺ διαφέρεις γυναικὸς, τὸ δημῶδες.

vſ. 164. κακὴ γλήνη. Sch. Vict. τινὲς, inepte, ὅτι μικρόφθαλμος ἦν ὁ Διομήδης. Ἀριστοφάνης δὲ ἀθετεῖ. Scilicet cum vſ. 165. 166.

p. 444. vſ. 171. σῆμα τιθεὶς Τρώεσσι. Schol. Vict. iubent interpungere poſt τιθείς.

vſ. 177. νήπιοι οἱ ἄρα. Sch. Vict. Ἀρίσταρχος τὸ οἱ ἄρθρον φησίν. ὁ Σιδώνιος δὲ οἷα τὸ πλῆρες. (vt ſit οἳ ἄρα.) οὐχ ὑγιῶς. Mox vſ. 187. eſt iam lectus Z, 395.

p. 453. vſ. 213. ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργε. Conatibus in Obſſ. appoſitis Schol. Vict. ſuppeditant alia, non minus dura et importuna. At, quod memorabile eſt, Zenodotea lectio fuit haec: Ζηνόδοτος δὲ γράφει· τῶν δ' ὅσον ἐκ νηῶν καὶ πύργων. ὃ καὶ ἄμεινον. Ita erit: ὅσον ἀπείργει ἡ τάφρος ἐκ νηῶν καὶ πύργων. vt ſit inde a parte nauium et vallo. Ita vero praeſtat, immanere lectioni vulgatae: ὅσον τάφρος ἀπεῖργεν ἀπὸ τοῦ πύργου, adiectum ἐκ νηῶν, *a parte ſtationis nauium (von dem Schifflager her)*, etſi otioſe eſt adiectum; niſi acceperis ἐκ νηῶν, ἔξωθεν, ἐκτὸς τῶν νηῶν. nam πύργος, vallum, erat ante nauium ſtationem, verſus campum.

p. 460. vſ. 235. Schol. Vict. eadem habent, quae Ven. A. verum Ariſtarchi verſus melius ſe habet; non ὦ, ſed ἕως. vna ſyllaba, puta. „ἥττονά φησιν ὀνειδισμὸν Ἀρίσταρχος εἶναι, εἰ οὕτω ἐγέγραπτο· Ἕκτορος, ἕως δὴ κῦδος Ὀλύμπιος αὐτὸς ὀπάζει. At grammaticus iudicium adiecit obſcurius: περισσῶς δέ. ὡς γὰρ ἐκεῖνος, ἀοριστωδῶς ἔλεγεν, οὕτως ἔδει καὶ τοῦτον ἀορίστου ἔθει. (f. ἀορίστως θεῖναι.)

p. 463. vſ. 266. παλίντονα τόξα τιταίνων. Hinc τραγικώτερον Aeſchyleum Choeph. 158 τά τ' ἐν χεροῖν παλίντον' ἐν ἔργῳ βέλη 'πιπάλλων Ἄρης.

p. 466. vſ. 285. εὐκλείης ἐπίβησον. v. ſup. ad B, 234.

p. 467. vſ. 291. καὶ ἐμὸν λέχος εἰςαναβαίνοι ἣν ἀξιώσεις καὶ γαμετὴν κτᾶσθαι. Homerica aetate dubito an capta ac ſerua in coniugium adſcita fuerit. cf. ad T, 298.

p. 468. vſ. 296. *τόξοισι δεδεγμένος.* Scholion Ven. A. eſt quoque in Schol. Vict. et ſubiicitur: *τόξοισι, βέλεσι. „συναίνυτο καμπύλα τόξα πεπτεῶτα“* Φ, 502.

p. 469. vſ. 304. *τόν ῥ' ἐξ Αἰσύμηθεν.* Aliter ſe habet Scholion Vict. *αἰσύνηθεν διὰ τοῦ ν̄* (vel ſic lege *αἰσύμνηθεν*) *καὶ, αἱ Ζηνοδότου, καὶ αἱ Ἀριστοφάνευς ἐξαισυμηθεν. ἴσως τῆς Νηρέως συμ.* (lege *Σύμηθεν* B, 671) *οἱ δὲ, αἰσύμνηθεν, ἀπὸ βασιλικοῦ γένους.*

p. 470. vſ. 307. *νοτίησι τε εἰαρινῇσι.* Sch. Vict. *εἰ γὰρ μὴ ἦν ὑγρὰ, οὐκ ἂν ἐπεκάμφθη, ἀλλ' ἐκλᾶτο.* nimis argute.

p. 471. vſ. 316. *πύκασε φρένας ἡνιόχοιο.* Eadem: *λείπει ἡ περὶ (ἡνιόχοιο) ὡς· „οἰκτροτάτην ἤκουσα ὄπα Πριάμοιο θυγατρός.“* (Od. Λ, 420.) *οὐ κατ' αὐτῆς ὄπα, ἀλλὰ περὶ αὐτῆς, ἣν ἔλεγε Κλυταιμνήστρα, καταβοῶσα Ἀγαμέμνονος, ὅτι ἐπαγάγοι αὐτῇ βάρβαρον γυναῖκα· ὁ οὖν ἐξ αὐτῆς ψόγος οἰκτρὸς ἦν τῷ Ἀγαμέμνονι.* Miror argutias hominis! eſt ipſa vox Caſſandrae implorantis Agamemnonem.

Mox ad vſ. 323. vbi in Porphyrio *βιβλίον* corrigitur ex *βίον*, Coray quoque ita reſcripſit ad Hippocr. de aere p. 303.

p. 472. vſ. 325. *ὅθι κληῖς. οὕτως χωρὶς τοῦ ι.* Schol. Vict. ſcilicet Scholion ſpectat ad vocem non adſcriptam; vt ſolent Scholia ſaepe adſcribi; notare voluit non *ἀπειέργει* ſcribi, ſed *ἀποέργει.*

ead. pag. vſ. 328. *ῥῆξέ δέ οἱ νευρήν,* l. 5. „contra *νευρὴν* dicit“, leg. dici. v. Foeſ. Oecon. Hippocr. in *τένοντες* et *τὸ νεῦρον.*

p. 473. l. extr. ſcribe: *βρεμεαίνειν. βλεμεαίνειν.*

p. 474. vſ. 340. Clarius Schol. Vict. *ἑλισσόμενον. διὰ τοῦ ν. περὶ γὰρ τοῦ συὸς λέγει.*

p. 475. vſ. 344. *πολλοὶ δὲ δάμεν.* Schol. Vict. *ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ.* Idem ad vſ. 345. obſeruat diſcrimen inter metuentes Achiuos, et Troianos inf. X, 1. vbi hi *πεφυζότες ἠΰτε νεβροί.* et ad vſ. 361. *ἀλιτρὸς* illuſtrat adiecto *εἰς ἐμέ.*

p. 479. vſ. 368. De Hercule fabula in Schol. br. exponitur; poſt ἀπέσφαξαν Schol. Par. addunt: ἡ ἱστορία παρὰ Ἀπολλοδώρῳ.

p. 480. vſ. 371. 2. Etiam Schol. Vict. παρὰ Ζηνοδότῳ οὐκ ἦσαν οἱ δύο.

p. 482. vſ. 378. Etiam Schol. Vict. προφανεῖσα praeſcriptum habet. reliqua vt in Ven. A. Adiicit de Zenodotea lectione: προφανείσας ἀνὰ, συστέλλων τὸ σας, ὡς Δωρικώτερον. ὡς τὸ λαγέτας υἱοὺς (ap. Pindar. Ol. I, 144 5. at ibi vltima in λαγέτας producitur) τροπὰς ἐξαδίοιο (f. τροπὰς ἠελίοιο in Heſiodo.)

p. 483. vſ. 385. 6. 7. Etiam Schol. Vat. Ἀριστοφάνης ἠθέτει τοὺς τρεῖς. Ζηνόδοτος δὲ οὐδὲ ἔγραψε. Et ad πέπλον μὲν κατέχευεν· θαυμαστῶς. οὐ γυμνοῖ τὴν παρθένον. Ludicrum hoc, attamen non abſurde. Laborauimus nos quoque in veſtitu Mineruae iam ſupra in iisdem vſſ. E, 734. 736. Nec aliter eſt expedienda res, quam hoc modo: Peplus corpori iniectus in feminis memoratur: nudone an ſecus, non adiicitur. χιτὼν eſt virilis habitus; nunc illa Iouis armaturam ſumit, χιτῶνα et aegidem. cf. ad Ω, 231.

p. 485. vſ. 402. γυιώσω. Schol. Vict. βλάψω. χωλανῶ.

p. 489. vſ. 423. ἀλλὰ σύ γ', αἰνοτάτη, κύον ἀδδεές. Schol. Vict. ἀλλὰ σὺ, ἄνευ τοῦ γε, καὶ ἀδεὲς δι' ἑνὸς δ. ſcil. Ariſtarchus.

Porro 423. ἀθετοῦνται διὰ τὸ τραχύ. Vict. et Ven. B.

p. 489. vſ. 428. νῶϊ ἐῶ. nondum ad verum eductum eſſe, pro liquido habeo. poſſunt praeter iam dictum νῶ εἰῶ ſubſtitui plura νῶϊ γ' ἐῶ. Niſi fuit νῶ νοέω — πτολεμίζειν. quod vſu Homerico probari poteſt.

p. 497. vſ. 470. ἠοῦς. Schol. Vict. ἕωθεν. ὄρθρου, τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ.

p. 499. vſ. 480. vt Ὑπερίων et Ὑπερίδης, ſic Ἀνθεμίων et Ἀνθεμίδης Δ, 488.

p. 502. σῖτόν τ' (vt in carmine ipſo expreſſum) habent tamen Schol. Vict. δ'.

p. 503. vſ. 513. ἀλλ' ὅςτις τούτων γε. Ariſtarchus κείνων γε. At Schol. Vict. Ἀρίσταρχος δὲ, κείνων δέ. De voce πέσσειν v. ad B, 237.

IX (J)

p. 525. vſ. 3. πένθεϊ βεβολήατο. Exemplis adiunge nobilem verſum in Epigr. Ariſtotelis, alii Mnaſalcae, de Virtute, ſedet Ἀρετὴ, θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένη. Anal. To. I. p. 178.

p. 526. 5. Βορέης καὶ Ζέφυρος. cf. ad Ψ, 200.

p. 527. 7. l. 5. 6. „πάρεξ. ita quoque ſcribitur in Homeri edd." Etiam Schol. Par. καὶ ἔχει λόγον, ὡς Ἡρόδοτος ἐν ᾱ. πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους.

p. 546. vſ. 114. ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπίθοιμεν pro hoc eſt τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπίθοιμεν A, 100.

p, 565. vſ. 160. καί μοι ὑποστήτω. nunc non καὶ μοὶ, et annuit Charax ap. Hermann Gr. Gr. p. 75.

p. 567. vſ. 177. σπεῖσάν τ' ἔπιόν τε. etiam ap. Athen. IV p. 180 B. at paullo ante p. 179 C. eſt σπείσαντο.

Paullo poſt δενδίλλειν ſuſpicari licet ductum eſſe ab ὁ δέννος, contumelia, ap. Herodot. IX, 107. obliquis oculis cum contemtu intueri.

p. 576. vſ. 219. θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει. recitat Athen. IV, p. 179 C. Saepe recocta obſeruatio a grammaticis θύειν, θῦσαι, eſſe Homero nusquam pro σφάζειν, ſed pro θυμιᾶν, proprio ſignificatu: niſi prior fuit notatio, ignem accendere; inde latius de eo, quod cum ſuffitu in ignem iniicitur, vino, victima, ideoque et σπένδειν et ἀπάρχεσθαι, reſectis carnibus.

p. 585. vſ. 254. τέκνον ἐμὸν, κάρτος μὲν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη — expreſſit Sophocles Ai. 775. τέκνον, δορὶ βούλου κρατεῖν μὲν, σὺν θεῷ δ' ἀεὶ κρατεῖν.

p. 591. vſ. 313. ἄλλο δὲ εἴπῃ. Plato expreſſit T. I. p. 369 C. et p. 370 A. Compara quoque verba Ω, 528. Mox ad p. 592. vſ. 317. l. 6. „qui ſic exhibeat.“ leg. ſic ſcriptum.

p. 593. vſ. 318. ἴση μοῖρα μένοντι. et ap. Platon. et Schol. Plat. p. 165.

vſ. 319. ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ. haud dubie ἐν δέ τ' ἰῇ. Inf. Φ, 569 ἐν δέ τ' ἴα ψυχή.

ibid. 320. κάτθαν' ὁμῶς — defendit Hermann Gr. gr. p. 188. per ſubtiliorem vſum aoriſti, vt ſit pro, *mori poteſt.* Recte; ſed vſus ille aoriſti latet in hoc ipſo, quod ille vim praeſentis habet, nam, „moritur et ignavus et fortis“ haud dubie ita dicitur, vt ſit: „poteſt mori.“

p. 602. vſ. 364. ἐνθάδε ἔῤῥων. Vidimus iam Θ. 238.

p. 612. vſ. 392. l. 7. „vel σοι τε ϝεϝοικε“ immo, ϝοι τε ϝεϝοικε.

p. 615. vſ. 401. οὐ γὰρ ἐμῆς ψυχῆς. ductus hinc verſus Euripideus: Alc. 301. ψυχῆς γὰρ οὐδέν ἐστι τιμιώτερον.

p. 618. vſ. 414. εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμαι . . . ἐς πατρίδα γαῖαν. In explendo ἵκωμαι ἰὼν multos ſpero me habiturum eſſe fauentes ἵκοιμι φίλην poſſit adſirui ſimili loco Σ, 63 ὄφρα ἴδοιμι φίλον τέκος. vbi quoque olim lectum ἵκωμαι· obſtat tamen, quod ἵκοιμι ignoratur ab Homero.

p. 619. vſ. 410. χεῖρα ἑήν. certiora attuli in Excurſu III. ad XIX (T) de digammo p. 748. Fuit olim ϝεϝην.

p. 623. vſ. 443. μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι — quod Od. Δ, 818 eſt: οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς, οὔτ' ἀγοράων.

vſ. 446. νέον ἡβώοντα v. ap. Suidam voc. νέον. Recitat verſum Schol. Eurip. Androm. 558.

p. 627. vſ. 455. γούνασιν ἐφέσσεσθαι adde Schol. Platon. p. 240.

p. 633. vſ. 468. l. 5. αἱ στολωταὶ, ſcribe, στυλωταί.

p. 649. ad vſ. 527. l. extr. „adde Schol. ad P, 57,“ corrige ad Σ, 57.

p. 659. vſ. 559. οἶτος et οἶκτος. Similis varietas in Sophocl. Antig. 859 (871) ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας, πατρὸς τριπόλιστον οἶκτον. vbi Schol. legerat οἶτον.

p. 666. vſ. 588. τῶν ἄστυ ἁλώῃ ita ſcribe. v. ad Ξ, 81.

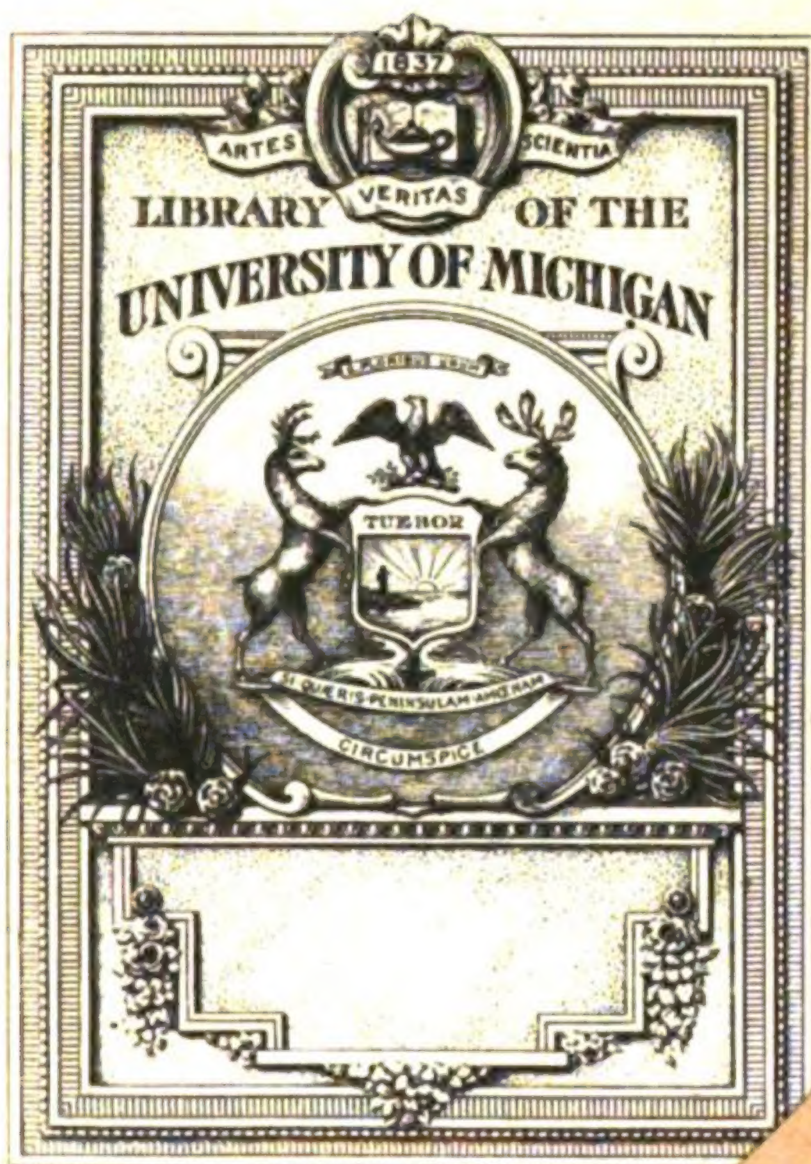
p. 669. vſ. 594. εἴξας ᾧ θυμῷ. adoptauit Apollon. I, 805 ᾗ ματίῃ εἴξαντες.

p. 681. vſ. 647. l. 3. inducenda eſt vox, *Achilles*.

UNIVERSITY OF MICHIGAN
3 9015 06694 8335

1837
ARTES
VERITAS
SCIENTIA
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
TUEBOR
SI QUAERIS PENINSULAM AMOENAM
CIRCUMSPICE

